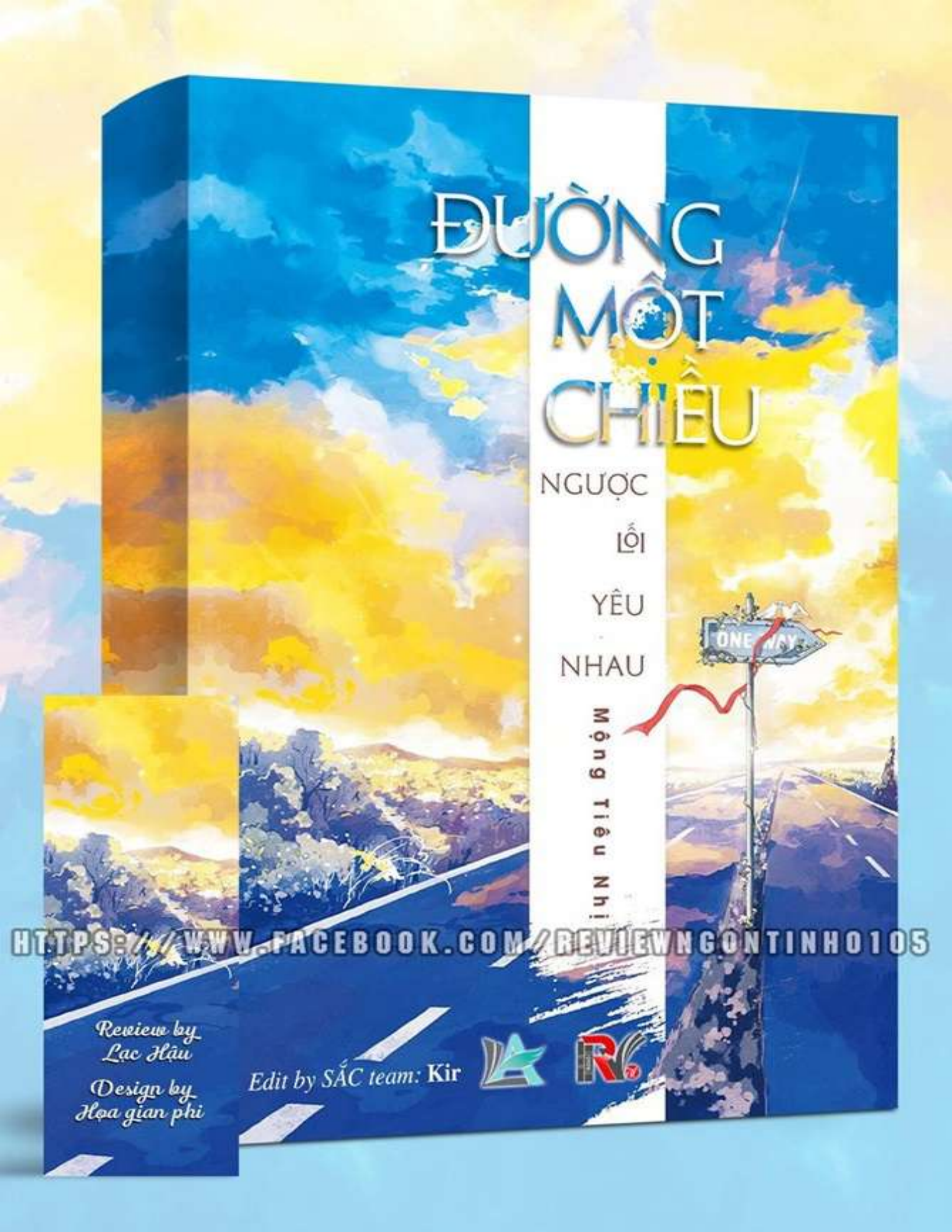

HTTPS://WWW.FACEBOOK.COM/REVIEWNGONTINHO105

Mục lục

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28

Chương 29

https://thuviensach.vn

Chương 30
Chương 31
Chương 32
Chương 33
Chương 34
Chương 35
Chương 36
Chương 37
Chương 38
Chương 39
Chương 40
Chương 41
Chương 42
Chương 43
Chương 44
Chương 45
Chương 46
Chương 47
Chương 48
Chương 49
Chương 50
Chương 51
Chương 52
Chương 53
Chương 54
Chương 55
Chương 56
Chương 57
Chương 58
Chương 59
Chương 60
Chương 61

https://thuviensach.vn

Chương 62
Chương 63
Chương 64
Chương 65
Chương 66
Chương 67
Chương 68
Chương 69
Chương 70
Chương 71
Chương 72
Chương 73
Chương 74
Chương 75
Chương 76
Chương 77
Chương 78
Ngoại Truyện

https://thuviensach.vn

ĐƯỜNG MỘT CHIỀU, NGƯỢC LỐI YÊU NHAU

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 1

Chương 1

Edit: shitbaydaytroi (đi đâu nhớ nguồn cảm ơn.)

Cuối mùa thu.

Qua một cơn mưa bầu trời xanh thẳm, trong không khí hỗn loạn có mùi hoa quế thoáng qua.

Bắc Kinh khó có được một ngày có thời tiết tốt như vậy.

Giờ tan tầm xe cộ qua lại chật như nêm.

Tại giao lộ, Lạc Táp dừng xe lại không chút để ý mà nhìn ra phía bên ngoài. Bất chợt, mí mắt phải liền nhày liên hồi, cô liền dùng ngón tay chặn lại mí mắt đang giật giật.

Chu Nghiên ngồi ở ghế phụ đang trang điểm vừa kẻ mắt vừa liếc mắt nhìn đèn tín hiệu, nhắc nhở nói: " Lạc Lạc? Đèn xanh."

Lạc Táp hất cằm đối với ngã tư bên kia nói: " hướng Đông Tây hiện giờ đang quá nhiều xe lưu thông cùng lúc, để cho họ đi trước đi."

Chu Nghiên lúc này mới cẩn thận nhìn sang liền thấy một cảnh sát giao thông đang làm trực, đang làm nhiệm vụ điều khiển cho xe cộ lưu thông bên hướng Đông Tây đi trước.

https://thuviensach.vn

" hôm nay là Tiểu Hạ trực ban sao?"

Lạc Táp chỉ " ừ" một tiếng.

Tiểu Hạ, Chu Nghiên và cô đều là đồng nghiệp, thuộc trung đội số 2 của đội cảnh sát cơ động.

Tối hôm qua cô cùng Chu Nghiên trực ban sáng nay liền tan ca. Chu Nghiên tiếp tục chuốt mi vẫn không quên nói chuyện phiếm: " Tiểu Hạ của đội chúng ta quả thật là mỹ nhân, dáng người kia, khuôn mặt kia nhìn thật là đẹp a."

Nói xong không khoi thở dài: " chị cả ngày nhìn mặt lão chồng nhà mình, thật sự sắp mù luôn rồi!"

Lạc Táp: " ..."

Cô không nhịn được hỏi: " vậy lúc trước vì sao còn gả cho anh ấy?"

Chu Nghiên: " còn không phải là do lòng tốt đây của chị hay sao? Muốn cứu vớt gen của nhà họ nên mới đồng ý."

Ai biết đã không cứu vớt được lại còn bị kéo chung xuống dưới.

Nhìn con trai nhà mình cùng với lão chồng có khác gì một khuôn đúc ra đâu. Chuốt xong mi, Chu Nghiên hỏi Lạc Táp: " nhìn xem lông mi của chị như thế nào? Cái này là chồng chị nhờ vợ của người bạn đi công tác nước ngoài mua về tặng chị đấy, nghe nói cái này chuốt một cái mi dù có ngắn cỡ nào đi nữa thì cũng dài ra đấy."

Lạc Táp liếc mắt nhìn một chút, làm ra biểu tình kinh ngạc: " đây là đã chuốt qua rồi? Như thế nào còn y như cũ vậy?"

Chu Nghiên: " ..."

https://thuviensach.vn

Chu Nghiên híp mắt lại, hung hăng liếc xéo Lạc Táp một cái, phẫn hận ' cạch' một cái khép gương lại.

Lạc Táp không nhịn được, nhẹ giọng bật cười, sau đó mí mắt phải lại nhảy lên vài cái.

Đèn xanh.

Tiểu Hạ cho xe phía bên này của các cô đi. Vừa đi đến nhà hàng Lạc Táp không nhịn được hỏi: " đã hai ngày chị không về nhà ăn cơm rồi đấy, lại muốn tiếp tục ăn cơm bên ngoài hay sao?"

Chu Nghiên: " hai hôm nay chị đang cho tiểu tử kia cai sữa, phải chờ nó ngủ rồi mới dám về, bằng không để nó nhìn thấy chị sẽ khóc nháo đòi ăn a."

Tại tầng dưới của nhà hàng, thật vất vả mới tìm được chỗ đỗ xe, bỗng nhiên Lạc Táp dừng lại nhìn về đằng trước phía bên trái.

" làm sao vậy?" Chu Nghiên nhìn theo tầm mắt của cô hỏi.

Lạc Táp: " không có gì."

Bên kia dừng lại một chiếc xe đó là một con xe việt dã màu trắng vừa nhìn là biết rất đắt tiền. Từ biển số xe đến cả chiếc xe đều giống như nhau khiến người khác lóa mắt.

Nhưng những cái này đều không phải trọng điểm. Vấn đề là xe này đỗ ngay tại lối thoát hiểm khi có nguy hiểm.

Chu Nghiên cười: " bệnh nghề nghiệp tái phát? Hôm nay không phải em trực ban, chẳng lẽ em còn muốn quay lại đơn vị thay cảnh phục, cầm hóa đơn đến phạt hả?"

https://thuviensach.vn

Sau đó thúc giục: " trước tiên chúng ta phải tìm chỗ để xe đã, xe chúng ta cũng đang chiếm chỗ đấy. Lát nữa chúng ta xem xét tình hình nếu thật sự không được thì báo cho bên trung tâm để họ liên hệ với chủ xe này rời nó đi."

Lạc Táp đành phải tìm chỗ đỗ xe trước.

Hầm để xe trước sau đều kín chỗ, cô loay hoay tìm chỗ đỗ tiến thêm một chút đi vào, trong lòng nghĩ ngợi làm sao có thể báo cho chủ xe kia biết để rời đi. Có nhiều người nghĩ rằng chiếm chỗ lối thoát hiểm phòng cháy không sao cả, cảm thấy không có quá đáng.

Nhưng là vạn nhất phát sinh ra hỏa hoạn, hoặc là liên quan đến mạng người, chỉ cần chậm trễ 1 phút thôi cũng có thể làm chậm trễ thời gian cứu người rồi.

Lạc Táp còn nghiêm túc dừng xe, nhìn về phía chiếc xe kia, kiễn nhẫn từng chút một biến mất.

Chỉ là lái xe đến ăn cơm thôi mà, có nhất thiết phải đỗ xe ở đây hay không?

Đột nhiên Chu Nghiên kích động kêu lên một tiếng: " Lạc Lạc, mau nhìn mau nhìn kia, soái ca soái ca kìa!" cô nhiều năm như vậy rồi chưa có nhìn thấy người đàn ông gợi cảm như thế. Nhanh tay nhanh chân lấy điện thoại chụp ảnh.

Lạc Táp chuyên tâm đỗ xe, không có thời gian đi thưởng thức cảnh đẹp ý vui kia. Mà cũng không có hứng thú đi nhìn.

Chu Nghiên chụp xong xem lại: " thì ra đàn ông mặc áo sơ mi đỏ cũng có thể đẹp như vậy, mang theo vẻ cấm dục không kiềm chế được. Chậc, bộ dáng hút thuốc cũng soái nữa!"

https://thuviensach.vn

Người đàn ông dựa vào chiếc xe thể thao màu đen, cả người đều toát lên vẻ lười biếng. Đôi mắt hẹp dài, cằm sắc bén, tầm mắt lơ đãng liếc nhìn xung quanh.

Tay trái kẹp điếu thuốc, miệng chẫm rãi nhả khói, khói trắng tản ra một làn gió thổi tới, liền tan.

Đột nhiên, ánh mắt của người đàn ông quét qua chỗ này, Chu Nghiên cũng không để ý tiếp tục chụp liên tục.

" Lạc Lạc, người đàn ông này đúng là cực phẩm nhất trong các loại cực phẩm, là người đàn ông trong lòng của tất cả phụ nữ."

Bây giờ phụ nữ đều là tay khống, chân khống, dáng người khống, nhan khống, còn có cả thanh khống, còn người đàn ông trước mắt này hội tụ đủ cả bốn loại khống: tay, người, mặt, chân.

Sau đó, Chu Nghiên đem điện thoại điều chỉnh lại góc độ, đáng tiếc còn chưa kịp chụp, người nọ đã dập tắt tàn thuốc ném vào thùng rác bên cạnh, mở cửa xe ngồi vào.

Chu Nghiên thấy vậy đành thôi.

Bỏ điện thoại xuống, cô lại nhìn xem các bức ảnh đã chụp:" cũng không biết giọng của hắn thế nào, nếu là âm thanh cũng dễ nghe nữa, thì anh ta đã hội tụ đủ tất cả các tiêu chuẩn cho một tâm hồn thiếu nữ a."

Lạc Táp rốt cục cũng đỗ xe xong, lúc này mới có phản ứng với câu chuyện của Chu Nghiên: " chụp người đàn ông khác rồi lưu trong điện thoại, không sợ chồng chị hiểu lầm sao?"

Chu Nghiên: " lão chồng chị rất tin tưởng chị, tin chắc rằng chị sẽ không bỏ anh ấy." Cô đem mấy bức chụp không tốt xóa đi, " chị là chụp

https://thuviensach.vn

cho con trai chị xem, nghe người ta nói, nhìn nhiều ảnh soái ca, trẻ con lớn lên cũng có thể đẹp lên."

Lạc Táp: "...."

Không còn lời gì để nói.

Chu Nghiên đem điện thoại để ra trước mặt Lạc Táp: " nhìn xem, có phải mẫu người êm thích hay không, nếu thích, chị đây chính là dù cho có phải lên trời xuống biển cũng sẽ tìm được hắn, trói đến trước mặt em."

Lạc Táp không có hứng thú xem, cũng không xem, đẩy điện thoại ra: " em đối với cái này không có hứng thú."

Chu Nghiên: " bảo bối, công việc dù có quan trọng thì cũng không quan trọng bằng tìm một lão công đẹp trai đâu, đừng đi vào vết xe đổ của chị, chị nhất định sẽ tìm cho em một soái ca cực phẩm, sau đó sinh một tiểu bảo bối, sau đó gả cho con trai chị."

Lạc Táp cởi bỏ dây an toàn, xoay người ra sau lấy túi xách. Chu Nghiên lại một lần nữa nhìn về xe thể thao màu đen kia, người đàn ông kia đã xuống xe, hướng về phía lối thoát hiểm phòng cháy kia đi, " tít tít" vang lên hai tiếng, xe màu trắng kia được mở khóa.

Chu Nghiên sửng sốt, xoay mặt nói với Lạc Táp: " không nghĩ tới chủ của xe việt dã kia lè của người đàn ông này." ấn tượng tốt bản nãy giống như đi nhảy vực vậy xuống bằng không cả rồi.

Lạc Táp đẩy cửa xuống xe, đi thẳng tới con xe việt dã nếu chủ xe ở bên trong, càng đỡ phiền toái, trực tiếp để hắn rời xe đi là được. Lạc Táp cầm thẻ cảnh sát gõ nhẹ lên cửa kính xe.

Người trong xe sửng sốt, sau phản ứng lại mới hạ kính chắn xuống. Kính chắn chậm rãi hạ xuống, trong xe và ngoài xe hòa chung một bầu

https://thuviensach.vn

không khí. Người đàn ông đang ngồi trên ghế lái, cánh tay tự nhiên mà đặt trên cửa xe, toàn thân đều toát lên vẻ không kiềm chế được, đang nhìn cô, cười như không cười, đáy mắt có chút nghiền ngẫm còn có chút khinh thường.

Khẳng định là đem cô đánh đồng với đám nữ nhân tham mộ hư vinh. Nhưng Lạc Táp cũng không để ý, đem thẻ cảnh sát đưa qua: " chào đồng chí, xe của ngài đang chiếm dụng lối đi riêng của đường phòng cháy, phiền toái ngài di chuyển vị trí xe, cảm ơn đã phối hợp."

Tưởng mộ tranh hơi giật mình, nhưng chút kinh ngạc kia cũng nháy mắt liền biến mất, khóe miệng hắn vẫn là nụ cười không rõ ý vị, "a, thì ra là đồng chí cảnh sát nha, chào cô."

Nói xong, cầm lấy thẻ cảnh sát lật lật xem xét.

Thẻ in nổi tên, cực kì dễ nhìn thấy, hình trên thẻ là người có ngũ quan nhu hòa, nhưng hiện tại người thật đứng ngoài cửa lại lạnh lùng không biểu cảm đứng đó.

A, nữ nhân này cứ như được cài đặt hệ thống vậy, khi làm việc mặt sẽ khác nha, tưởng mộ tranh lấy ra điện thoại đối với thẻ cảnh sát của Lạc Táp chụp lại.

" anh làm gì vậy?" Lạc Táp theo bản năng duỗi tay đoạt lại thẻ cảnh sát của mình. Tưởng mộ tranh cầm thẻ lùi vào bên trong, Lạc Táp với không tới. Hắn buồn bã nói: " bây giờ a, đồ giả bay đầy trời, đan chúng bình thường như tôi đây làm sao có thể phân biệt được thật giả, chụp lại rồi kiểm tra sau nha."

Đã chụp xong.

Hắn ngẩng đầu nhìn cô, cười nhẹ nói: " cảnh sát Lạc, không có vấn đề chứ?"

https://thuviensach.vn

Ánh mắt Lạc Táp lạnh đi rất nhiều nhưng cô cũng vô lực phản bác. Tưởng mộ tranh gập lại thẻ cảnh sát đưa cho cô: " cảm ơn, cảnh sát Lạc."

Nói xong, tay đã đặt lên cửa xe, Lạc Táp lui lại về phía sau mấy bước đủ khoảng cách cho hắn mở cửa xe, cô đoán được tên đàn ông này chắc chắn sẽ không phối hợp tốt đem xe di chuyển."

Tưởng mộ tranh từ trên xe bước xuống, trong tay còn cầm một túi văn kiện, đứng cách cô vài bước, từ trên xuống dưới đánh giá nàng một lần trong đáy mắt tĩnh lặng kia lộ ra vẻ bất cần không để ý.

Cô gái này có mái tóc dài, áo khoác kaki, kiểu dáng cực kì đơn giản. Quần jean màu xanh, hở ra mắt cá chân trắng trắng nhỏ nhỏ, mặc rất đơn giản nhưng lại lộ ra vẻ nhanh nhẹn, đặc biệt gợi cảm. Lạc Táp cao 1m70 nhưng đứng trước mặt hắn, vẫn có cảm giác áp bách khó chịu.

Tuy rằng người đàn ông trước mắt có hành vi gây phản cảm cực kì, nhưng cô cố chịu đựng giọng nói cũng coi như ôn hòa: " tiên sinh, phiền ngài đem xe di chuyển đây là cửa thoát kiểm cứu cháy."

Tưởng mộ tranh lười biếng lại dùng ngữ khí không đứng đắn nói: " nếu tôi không di chuyển? Cảnh sát Lạc, cô tính làm sao bây giờ?"

Lạc Táp không cam lòng yếu thế: " đây là lệnh bắt buộc, không có thương lượng."

Tưởng mộ tranh đối diện cô vài giây, hắn chợt cười, đều là mỉa mai. Hắn nói: " tôi còn có việc, đưa lên lầu đi, phiền cô." Dứt lời liền ném từ xa chìa khóa xe tới. Lạc Táp phản xạ có điều kiện tiêp lấy chìa khóa, chìa khóa xe lại trực tiếp dừng lại trong ngực cô, cô nhanh tay giữ lại, thế nhưng không túm được chìa khóa,thế nhưng chìa khóa vẫn rơi xuống trong áo.

Nhưng không có rơi xuống đất.

https://thuviensach.vn

Lạc Táp híp híp mắt, hít thật sâu một hơi, bên tai không tự giác đỏ lên.

Tưởng mộ tranh: " ..."

Ngày sau đó rời đi tầm mắt. Hắn thề, tâm hắn sáng như mặt trời, hắn không hề cố ý. Một lát sau, hắn quay mặt đi liếc nhìn cô một cái: " cảnh sát Lạc, vất vả, sau khi di chuyển xe, chìa khóa giao cho bảo vệ là được."

Ho nhẹ hai tiếng, nâng bước rời đi.

Lúc này Chu Nghiên đi tới, cô nhìn vẻ mặt buồn bực của Lạc Táp, lại liếc mắt nhìn chiếc xe màu trắng trước mặt, cửa xe vẫn mở, người đàn ông kia cũng đã đi xa, đây là ý gì?

" có chuyện gì vậy?"

Lạc Táp tức giận nói: " bị chó điên cắn!"

Chu Nghiên không hiểu: "..."

Lạc Táp chuẩn bị xoay người đi vào trong xe, Chu Nghiên ngơ ngác tại chỗ, cô nàng lớn tiếng gọi Lạc Táp: " Lạc Lạc, em làm gì vậy?"

Lạc Táp: " lấy chìa khóa, di chuyển xe."

Chu Nghiên không khỏi thắc mắc: " em lấy chìa khóa ở đâu?"

Lạc Táp không lên tiếng.

Lấy ở đâu?

Từ ngực cô mà lấy!

Bên trong áo khoác kaki là cổ áo sơmi, chìa khóa xe theo ngực trượt xuống, áo sơmi lại nhét trong quần, cho nên chìa khóa xe đang ở chỗ bụng cô. Kim loại tiếp xúc với da thịt, lành lạnh. Hắn khẳng định là cố ý!

https://thuviensach.vn

Cố ý đem chìa khóa ném vào chỗ ngực cô.

* một số mẫu xe việt dã tham khảo khi đi đường phải né trước, 😂 không đền không nổi -)))

Mẫu xe việt dã của porsche

Xe việt dã thể thao (suv)

cái này cho thêm vào danh sách thôi thấy logo có cánh là né xa nhé -)) con xe này rẻ thôi không nhiều lắm 20 tỷ thôi.

Cháu này giá tầm trung 42 tỷ thôi cũng được chục miếng đất. Khá hợp lý

https://thuviensach.vn

ĐƯỜNG MỘT CHIỀU, NGƯỢC LỐI YÊU NHAU

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 2

Chương 2

Edit: shitbaydaytroi

Lạc Táp cầm chìa khóa quay lại, ngồi trên xe chuẩn bị di chuyển. Chu Nghiên để tay lên cửa xe, kìm nén không nổi long hiếu kì, hỏi cô rốt cuộc là có chuyện gì đã xảy ra.

Nhớ tới một màn kia, người đàn ông không đứng đắn kia ném chìa khóa vào người cô, trong lòng Lạc Táp lại khó chịu, không có tâm tình nói chuyện, chỉ nói qua loa: " không có gì?"

Chu Nghiên sao có thể buông tha cho cơ hội bát quái này cơ chứ, bày ra tư thế muốn hành hung người.

Lạc Táp bất đắc dĩ, đem sự tình nói nhanh. Chu Nghiên nghe thấy cười phun, khóe mắt chảy ra một giọt nước mắt: " ai da, buồn cười chết tôi."

Sợ bị nhòe lớp trang điểm, cô vội vàng dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng lau đi giọt nước mắt, nghĩ nghĩ lại cười thành tiếng.

Lạc Táp sắc mặt hết đỏ lại trắng, liếc xéo Chu Nghiên một cái.

Chu Nghiên nén cười: " ai cũng tại ngực em to quá, đem quần áo căng ra."

https://thuviensach.vn

Sau đó không tự giác cúi đầu ngắm nhìn bộ ngực của bản thân: " còn chị, sau thời kì cho con bú ngực cùng quả quýt vàng kia cũng không sai biệt lắm, áo sơmi dính vào ngực, chìa khóa nào cũng không chui được vào trong áo a."

Lạc Táp: "..."

Đối với Chu Nghiên chuyện " trái quýt" cô đã không còn cảm xúc.

Ánh mắt bảo Chu Nghiên tránh ra, cô khởi động xe. Chu Nghiên lui về phía sau vài bước, chợt lại thấy không đúng cho lắm: " chị nói này Lạc Lạc, người đàn ông kia có phải có ý với em hay không ? cách đàn ông tán gái bây giờ đều như thế này hay sao? Xe đắt như vậy, không sợ em lấy đi?"

Lạc Táp nhìn gương chiếu hậu, bắt đầu di chuyển xe: " loại xe này đều có định vị tự động, anh ta lại đem thẻ cảnh sát của em chụp lại, em chạy trốn thế nào?"

Xung quanh không còn chỗ đậu xe,Lạc Táp chỉ có thế đem xe dừng ở chỗ xa hơn. Các cô muốn đi ăn buffet đồ tây, đi trễ sẽ không còn chỗ, Chu Nghiên đi trước lên lầu lấy chỗ trước.

Lạc Táp thật vất vả mới tìm được chỗ dừng xe, đỗ xe xong cô đi đến phòng trực ban tìm bảo an gửi chìa khóa.

Tới cửa phòng trực ban, cô đột nhiên nghĩ đến, đồ như vậy trực tiếp ném ở phòng trực ban thích hợp sao?

Vạn nhất xảy ra chuyện gì ai sẽ chịu trách nhiệm?"

Cô thở dài một hơi, xoa bóp ấn đường, lần đầu tiên làm chuyện ngu xuẩn như vậy, thật không có đầu óc.

https://thuviensach.vn

Lúc này lại có một vị bảo an đi ra, khách khí hỏi: " xin hỏi cô là cảnh sát Lạc sao?"

Lạc Táp gật đầu: " là tôi."

Bảo an cười: " chìa khóa xe Tưởng tổng cứ giao cho tôi là được."

Lạc Táp đưa chìa khóa xe trực tiếp đi lên nhà hàng. Đến tầng 8, tìm được Chu Nghiên, Chu Nghiên vẻ mặt buồn bực, lấy tay phải che mặt, tay tái không thuần thục cầm nĩa, thất thần ăn đồ ăn, cũng chưa phát hiện ra cô tới.

Lạc Táp ngồi xuống phía đối diện cô, hỏi: " sao lại thất thần đến mức không nhận ra em đến vậy?" Chu Nghiên giúp cô trộn salad, cô uống mấy ngụm cà phê, rồi bắt đầu ăn salad.

Chu Nghiên liếc mắt ý bảo cô nhìn sang bên phải, Lạc Táp nhìn lại, Tưởng Mộ Tranh cùng với một người phụ nữ xinh đẹp cũng đang ở đây ăn cơm. Hắn chuyên chú nói chuyện điện thoại, người kia thì gắp một miếng sushi cho anh ta, hai người rất thân mật.

Giống như cảm nhận được ánh mắt của cô, Tưởng Mộ Tranh bỗng nhiên cũng quay đầu sang bên này.

Phát hiện ra là cô, Tưởng Mộ Tranh không có chút nào kinh ngạc, khóe miệng hắn hơi hơi giơ lên, ý vị trào phúng quá rõ ràng trong mắt.

Lạc Táp: " ...."

Anh ta sẽ không phải cho rằng là cô đi theo hắn đến đây đi? Bất quá hắn suy nghĩ như thế nào, không quan trọng.

Cô thu hồi tầm mắt, không phản ứng lại.

https://thuviensach.vn

Nhớ tới chuyện trước đó hắn trêu cợt chính mình, Lạc Táp trong lòng nghẹn lại khó chịu muốn chết, bỏ salad vào miệng dùng sức nhai, chợt, nàng hít hà một hơi, đầu lưỡi bị cô cắn phải. Nhưng biểu hiện bên ngoài lại giống như không có chuyện gì xảy ra, đem mùi máu trong miệng cùng rau dưa nuốt xuống.

Hôm nay thật xui xẻo, khó trách sau khi tan làm mí mắt phải vẫn luôn giật. Chu Nghiên ngồi đối diện lại giống như ống trúc đảo đậu vậy: " cô nàng kia chính là vợ của bạn học chồng chị a, chính là cô ta mua giúp chị mascara đấy."

" có lần chồng chị họp lớp, người nhà cũng đi cùng chị có thấy cô ta một lần, có ấn tượng với cô ta, vừa xinh đẹp lại thời thượng, thật không nghĩ tới cô ta là dạng nữ nhân này, chồng của cô ta đối với cô ta rất tốt nha, em nói xem cô ta sao lại có thể làm như thế được."

" chị đã đem ảnh của người đàn ông kia xóa đi rồi, vừa rồi kiểm tra một chút chiếc xe kia, chủ xe là cô ta, không nghĩ tới tên kia lại là một tên ăn cơm mềm a."

Lạc Táp: " ..."

Thì ra Tưởng tổng trong miệng bảo an lại là cô gái kia - Tưởng Tiểu Mễ, người đàn ông này là tài xế? Cũng có thể là trợ lí?

Mặc kệ là cái gì, cũng không cũng cô có nửa xu quan hệ. Chu Nghiên vẫn còn đang lải nhải, Lạc Táp xoa lỗ tai, không kiên nhẫn nói: " chị không mệt hay sao? Ăn cơm đi."

Cô một chút cũng không muôn nghe lời nào có liên quan đến người đàn ông này. Phiền!

" được, được, được, không để chuyện của anh ta làm mất hứng nữa"

https://thuviensach.vn

Chu Nghiên phiền não không biết nên làm gì bây giờ, nếu không coi như cô mù đi, không nhìn thấy Tưởng Tiểu Mễ cùng người đàn ông kia ăn cơm. Ngoài miệng đáp lời Lạc Táp không nói, nhưng vẫn không quản được đôi mắt, cô thoáng nghiêng đầu liếc nhìn bên kia, đáy lòng không nhịn được mà mắng một câu: thật không biết xấu hổ.!

Cách đó không xa, Tưởng Tiểu Mễ đã gắp miếng sushi thứ ba đút cho Tưởng Mộ Tranh, anh vẫn còn đang nói chuyện điện thoại, đối với cô không chút phòng bị nào.

Tưởng Tiểu Mễ liếc mắt nhìn trộm anh một cái, lén lút bôi một tầng dày mù tạt bỏ vào miếng sushi, cảm giác vẫn còn chưa đủ lại đổ thêm vài tầng dầu mù tạc.

Cô gắp miếng sushi lên, lật úp mặt có mù tạc xuống, để tới bên miệng Tưởng Mộ Tranh, nhỏ giọng gọi: " chú năm."

Tưởng Mộ Tranh không chút nghĩ ngợi há mồm cắn sushi, mới nhai hai cái vị cay nồng xông lên xoang mũi, trước mắt một mảnh màu đen, đại não tê dại.

Xung quanh lại có phục vụ, anh không thể nhổ ra được, chỉ có thể kìm nén nuốt xuống. Vừa nuốt xuống, nước mắt không khống chế được mà chảy ra. nói với điện thoại hai câu rồi ngay lập tức cúp máy, cầm lấy khăn lông trong tay che lên mặt, nghiến răng nghiến lợi nói: " Tưởng Tiểu Mễ, cháu muốn chết có đúng không!"

Tưởng Tiểu Mễ liếc mắt xem thường , hừ một tiếng: " ai bảo chú không đồng ý lên chương trình kia giúp cháu."

Cô làm việc ở đài truyền hình, trong đài muốn cô mời mấy chú trong nhà lên sóng mấy tiết mục, cô vừa mở miệng, đã bị Tưởng Mộ Tranh không chút lưu tình mà cự tuyệt.

https://thuviensach.vn

Tưởng Mộ Tranh lau nước mắt, bây giờ cả khoang miệng đều là mùi vị cay nồng của mù tạt, Tưởng Tiểu Mễ vẫn bám theo không tha, bắt buộc anh phải đồng ý tham gia.

" không phải đã nói trước đó rồi hay sao? Thân phận không thích hợp." Hiện tại trừ bỏ buôn bán dầu mỏ ra, trước kia còn một thân phận khác, vì không muốn có những phiền toái khống đáng có, anh không nghĩ muốn lộ diện.

Tưởng tiểu mẽ không hiểu: " có cái gì mà không thích hợp? Chú là thương nhân, đề cao danh tiếng thì có gì không tốt?"

Tưởng Mộ Tranh đổi đề tài: " cháu đừng có nhìn chằm chằm chú có được hay không? Có bản lĩnh thì đi nhìn chú tư của cháu đi."

Tưởng Tiểu Mễ buồn bực: " ..."

Buổi chiều cô vừa bị chú tư từ văn phòng tống ra, nên mới đi tìm chú năm. Tưởng Mộ Tranh biết đây là công việc của Tưởng Tiểu Mễ, cô phải báo cáo kết quả làm việc cho lãnh đạo, nhưng anh là có chỗ băn khoăn a, chỉ đành phải dùng vật chất bồi thường cho cô, " cháu thích túi xách hay trang sức gì hay không, chú tặng cho cháu."

Tưởng tiểu mê không dao động, nhướng mày: " cháu là kẻ nhìn thấy tiền liền sáng mắt hay sao? Chú năm, chú không phải không biết cháu, trong lòng cháu, núi vàng núi bạc cũng không thể lay động được cháu."

"...." Tưởng Mộ Tranh lười cùng cô so đo, gọn gàng dứt khoát: " mua xe mới..." lái được hai tháng.

Tưởng Tiểu Mễ kích động ôm tay anh đung đưa vài cái, cắt ngang lời hắn nói: " mua xe mới tặng cháu có phải không? Hahaha! Được được được. Tiết mục kia không cần nữa, cháu biết chú có chỗ khó xử, công việc gì đó

https://thuviensach.vn

đầu là mây bay, cảm tình của chúng ta mới là quan trọng nhất. Về sau ông nội, bà nội lại bắt chú kết hôn, cháu sẽ anh dũng chiến đấu cho chú."

Tưởng Mộ Tranh: " không phải...Tiểu Mễ, cháu" hiểu lầm rồi.

" ai nha, cháu biết a, chú năm chú thương cháu nhất." Tưởng Tiểu Mễ làm nũng nói, duỗi tay thò vào túi lấy ra chìa khóa xe.

" chú năm, xe kia của cháu tặng cho chú, nhìn xem có phải cháu đối xử rất tốt với chú có đúng không."

Tưởng Mộ Tranh mặt đen lại, " ừ, cháu đối với chú tốt lắm, cảm động tới trời xanh luôn rồi."

Tưởng Tiểu Mễ cười, khoe khoang nói: " đó là đương nhiên, chúng ta là ai cơ chứ. Nói đến đây chiếc xe kia thật sự có duyên vớ chú a, chú vừa di chuyển nó ra khỏi lối thoát hiểm nó liền thành của chú luôn rồi."

Cô tới đây thì không tìm được chỗ đậu xe, liền dừng tại lối thoát hiểm, bị Tưởng Mộ Tranh hung hang giáo huấn một lúc, còn bắt cô xuống dưới di chuyển xe đi, cô cảm thấy không cần thiết bởi vì cô cũng phải lập tức về nhà ngay.

Kết quả Tưởng Mộ Tranh liền cầm chìa khóa xuống dưới. nghĩ tới chiếc xe thể thao kia, Tưởng Tiểu Mễ hưng phấn tới mức không có tâm tư ăn cơm, từ xa tạo ra động tác hôn gió, xách túi lên giống như gió mà đi.

Tưởng Mộ Tranh: " ..."

Nhất cử nhất động của họ đều rơi vào mắt Chu Nghiên, Chu Nghiên lắc đầu, trước đó còn ôm tia hy vọng, có lẽ Tưởng Tiểu Mễ chỉ là bạn tốt hoặc người trong nhà cùng nhau ăn cơm.

https://thuviensach.vn

Nhưng vừa rồi, ôm tay, làm nũng, còn hôn gió. Dù ai có nhìn cũng không thể lừa mình dối người nói bọn họ không phải quan hệ yêu đương. Lạc Táp nhẹ nhàng gõ mặt bàn, ý bảo cô: " ăn nhanh đi, ăn xong chúng ta về nhà sớm chút."

Chu Nghiên thu hồi ánh mắt: " chị đi lấy mỳ ý, em muốn ăn thêm cái gì nữa hay không?" cô đứng dậy.

Lạc Táp xua tay: " em no rồi."

Mắt Chu Nghiên trừng to: " em ăn có chút salad như vậy là thôi?"

Lạc Táp cười: " đang giảm cân."

" em nói cái gì?! Em muốn giảm cân!" Chu Nghiên như bị một vạn mũi tên đâm trúng, bị đả kích bị tổn thương sâu sắc. " em còn nói muốn giảm cân, vậy thì những người ngực nhỏ bụng to như chị phải sống sao?!"

Lúc này Chu Nghiên trở nên do dự, ăn hay không ăn, lúc trước do phải ăn để có sữa cho con bú, bây giờ eo đã hai thước ba rồi (80,2cm).

Nhưng nghĩ nghĩ một chút, dân lấy thực vi thiên. Vì thế yên tâm thoải mái mà hướng tới khu đồ ý mà đi. Lạc Táp cúi đầu, đem chỗ đồ ăn còn dư lại ăn hết, thấy ly cà phề hết, cô đứng dậy đi tới quầy cà phê thep bản năng quay sang bên bàn của Tưởng Mộ Tranh nhìn. Vị trí trông không, người đã sớm rời đi rồi.

Cô thu hồi tầm mắt, bỗng nhiên trên đỉnh đầu truyền đến giọng nam từ tính: " tìm tôi?"

Tác giả có lời muốn nói:

Tưởng Mộ Tranh có chuyện muốn nói: nhìn xuống khu bình luận có cháu gái nhắn lại nói, cho rằng Tiểu Hạ là nữ chủ, Lạc Táp là nam chủ. Tôi

https://thuviensach.vn

liền muốn hỏi một chút, cái gì đã gây ra ảo giác như vậy cho mấy người? mấy người đem tôi để đi đâu rồi?

Luôn miệng nói yêu tôi, kết quả nam nữ chủ cũng không phân biệt được. [tan nát cõi lòng]....

Vâng vẫn là phong cách của shitbaimeimei khi nghe thấy trong bài có đồ ăn =))))

https://thuviensach.vn

ĐƯỜNG MỘT CHIỀU, NGƯỢC LỐI YÊU NHAU

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 3

Chương 3

Edit: shitbaydaytroi ;)

Lạc Táp hoảng sợ, đột nhiên quay đầu bởi vì khoảng cách giữa hai người quá gần, khuỷu tay cô còn chạm phải bụng anh ta, phản xạ có điều kiện lui về phía sau vào bước. Ánh mắt lạnh lùng của cô nhìn chằm chằm anh ta, lông mày thoáng nhíu lại toát ra sự giận dữ.

Tưởng Mộ Tranh tay phải lắc nhẹ rượu trong ly, trào phúng nhìn cô khóe miệng khẽ nhếch: " cảnh sát Lạc, cô tìm tôi?"

Lạc Táp: " ..."

Khó hiểu hỏi lại: " tôi tìm anh làm cái gì?"

" tìm tôi làm gì?" Tưởng Mộ Tranh gằn từng chữ một lặp lại một lần, cười nói: " cái này xem ra là phải hỏi cô mới đúng, tôi cũng tò mò, cộp một đường theo tôi tới đây, khẳng định co không ít lời muốn nói với tôi đi, đúng không?"

Lạc Táp há miệng, cảm thấy không còn từ ngữ để có thể nói nữa.

Người này da mặt anh ta có dùng tới 49 cây đại đao chọc cũng không thủng đi. Nhìn hắn vài giây, cô đột nhiên 'xuy' một tiếng: " vị tiên sinh này, có cần tôi đưa cho anh mượn gương soi không?"

https://thuviensach.vn

Tưởng Mộ Tranh: " ???"

Khẽ nhấp một ngụm rượu vang, tầm mắt vẫn luôn dừng ở khuôn mặt cô. Anh cười rồi lấy ngữ khí không đứng đắn nói: " như thế nào? Chẳng lẽ cảnh sát Lạc đây là muốn đưa cho tôi vật đính ước sao?"

Lạc Táp siết chặt ly cà phê, nếu bên trong còn cà phê cô không cam đoan rằng cô sẽ không mất đi lý trí mà trực tiếp hất lên khuôn mặt thiếu đòn kia.

Cô nỗ lực khống chế cảm xúc của bản thân: " đưa cho anh gương soi là muốn cho anh tự mình nhìn lại mặt mình xem, anh chắc là cũng không nhận ra, gương mặt này của anh đang tràn ngập sự tự luyến đấy."

Tưởng Mộ Tranh không khách khí cười nhạo: " nếu tôi ở trong lòng cô là hình ảnh như vậy, vậy tại sao cô cùng bạn tốt của cô còn bám theo tôi không buông? Cảnh sát Lạc, trò lạt mềm buộc chặt này tôi xem nhiều rồi, không hiếm lạ."

Sắc mặt Lạc Táp khẽ biến, chớp chớp mắt.

Cô cùng Chu Nghiên bám theo hắn không buông?

Tưởng Mộ Tranh nhìn đồng hồ, không còn nhiều thời gian nữa, anh không có thời gian nhàn hạ thoải mái cùng cô nói quanh được: " từ lúc bắt đầu chụp lén, lại lấy lí do di chuyển xe mà tiếp cận."

Nếu cô muốn di chuyển xe, anh đương nhiên sẽ thỏa mãn nguyện vọng của cô, để cô di chuyển xe, nhưng như vậy vẫn chưa đủ với cô.

Lạc Táp: "...."

Cố ý tới gần anh ta?!

Cho cô cơ hội được di chuyển xe của anh ta?

https://thuviensach.vn

Tên vô lại.

Tưởng Mộ Tranh nhìn khuôn mặt cô biến sắc, nhưng cũng không có vạch trần ra. Lạc Táp hít một hơi thật sâu, trào phúng nói: " tôi thật sự đúng là phải hảo hảo cảm tạ anh để tỏ lòng biết ơn, cảm ơn anh cho tôi có cơ hội nghìn năm có một được chạm vào xe của anh, tôi thật sự cảm động đến rơi nước mắt rồi.!"

Tưởng Mộ Tranh cười nhạt: " không cần khách khí"

Giây sau lại nói: " cô đi di chuyển xe bạn tốt của cô cũng không hề nhàn rỗi, từ tầng 9 chuyển xuống tầng 8 theo dõi, vừa vào liền che che dấu dấu, nhìn chằm chằm nhất cửa chất động của tôi."

Cố ý dừng lại hai giây: " cảnh sát Lạc, tôi chỉ là đỗ xe sai quy định mà thôi, cô lại chuẩn bị bám chặt tôi không bỏ, có muốn phạt ra một cái hẹn hay không?"

Lạc Táp kinh ngạc nhìn hắn, một lúc sau mới hoàn hồn lại. Cô có lòng tốt đi nhắc nhở hắn đừng chiếm dụng đường thoát hiểm để đỗ xe, anh ta thì tốt rồi không cảm ơn thì thôi còn quay lại cắn ngược một cái, cảm thấy cô là đang tiếp cận anh ta, quấn lấy anh ta không buông?

Người này không chỉ có tự luyến, mà bản lĩnh đổi trắng thay đen cũng làm người ta thán phục!

Nghẹn một bụng tức, một tên điên qua đường mà thôi không cần cùng anh ta so đo. Hắn ta phát bệnh một mình hắn là được rồi cô không cần dây dưa cùng hắn.

Lạc Táp nắm chặt ly cà phê nâng bước chuẩn bị rời đi. Tưởng Mộ Tranh lại lên tiếng: " loại phụ nữ như cô tôi gặp nhiều rồi, vốn dĩ tôi lười phải phản ứng lại, nhưng tôi khuyên cô lần sau đừng lấy thẻ cảnh sát ra làm đạo cụ nữa, chúng ta phải tôn trọng nó tôi nói đúng không?"

https://thuviensach.vn

Nói xong, anh ta hơi ngửa đầu đem ly rượu một hơi cạn sạch, hầu kết di chuyển lên xuống đem rượu nuốt xuống.

Nhìn cô vài giây, đem ly rượu để lên bàn rồi tiêu sái xoay người rời đi.

Lạc Táp: " ...."

Tuy rằng sự nhẫn nại đã sớm thành thói quen nghề nghiệp của cô, nhưng giờ khắc này cô thật sự đúng là nuốt không trôi cục tức này.

Tức giận đến mức tay cũng phát run.

" làm sao vậy?" Chu Nghiên đi tới, cô vừa ở bên khu ẩm thực ý bên kia đã nhìn thấy tên đàn ông kia, cho rằng anh ta lại muốn đến gần, thật ghê tởm, liền chạy nhanh tới.

Không nghĩ tới tên này lại đi nhanh như vậy, anh ta hẳn là đụng phải " hàng không ăn được" mới xám xịt rời đi như vậy.

Lạc Táp cũng không có tâm tình uống cà phê, kéo ghế ngồi xuống, vỗ vỗ ngực, hỏi Chu Nghiên :" sao vừa rồi chị lại đi lên tầng 9?"

Chu Nghiên ngẩn ra, nghĩ nghĩ một lát, cô thật sự ở trong thang máy ấn tầng 9, nhưng ấn xong mới nhớ ra nhà hàng buffet là ở tầng 8 liền ấn lại tầng 8.

" chị từ lúc mang thai đến giờ đầu óc không tốt lắm, không nhớ rõ được mơ mơ hồ hồ, một lần mang thai ngốc ba năm, giờ trực ban của chị chị còn nhớ nhầm được, em cũng không phải không biết đầu óc của chị bây giờ."

Sau đó lại hỏi cô: " ai, em như thế nào lại biết chị định lên tầng 9?"

Lạc Táp: " tên " mặt trắng" nói" (mặt trắng: trai bao)

https://thuviensach.vn

Chu Nghiên: "..."

Ngay lập tức bày ra biểu tình khinh thường: " anh ta tám phần là coi trọng em rồi, cho nên kể cả người quen của em anh ta thời khắc đều chú ý tới. Thật là không biết xấu hổ."

Lạc Táp thở dài : " anh ta cho rằng chúng ta đến tầng 8 là muốn theo dõi anh ta."

Mắt Chu Nghiên trừng lớn thiếu chút nữa muốn rơi ra ngoài, há miệng, không phát được ra âm thanh nào. Một lúc lâu sau: " anh ta sao lại có thể không biết xấu hổ như vậy? Chúng ta theo dõi anh ta?!" bộ dạng Chu Nghiên dở khóc dở cười.

Lạc Táp: " đằng sau còn xuất sắc hơn nữa có muốn nghe tiếp không?"

Chu Nghiên cũng không ăn thêm nữa, tức cũng no bụng rồi, ăn không nổi nữa.

Cô đem áo tay áo sơ mi vén lên, bộ dạng giống như ' hắn nếu nói hươu nói vượn chị đây liền giết chết hắn.'

Lạc Táp đơn giản thuật lại đoạn đối thoại vừa rồi của hai người không thêm mắm dặm thêm muối, rất khách quan mà thuật lại câu chuyện.

Chu Nghiên nghe xong lửa giận liền bùng lên, liền cầm cốc nước trái cây uống để áp lửa giận đang bùng lên dữ dội.

Nhưng cảm giác thất khiếu vẫn đang bốc khói. Đời này cô chưa từng chịu uất ức như vậy bao giờ. Uống xong ly trái cây Chu Nghiên đứng dậy đổ thêm đá vào ly. Đi một vòng quay lại cơn tức lại chỉ có tăng chứ không hạ nhiệt đi chút nào.

https://thuviensach.vn

Chu Nghiên nghiến răng nghiến lợi :" chính anh ta chỉ là tên ăn cơm mềm, còn lại có mặt mũi đi giáo huấn chúng ta?!"

Trong cơn giận dữ Chu Nghiên lại ngửa đầu nhai mấy viên đá: " trời ơi! Thế đạo ngày nay làm sao vậy! Bản thân không biết xấu hổ thì thôi đi lại còn nghĩ rằng mọi người đều như mình! Không được, chị nhất định phải tóm được anh ta, dạy cho anh ta một bài học, cho anh ta biết chữ ' người' viết như thế nào."

Lạc Táp xoa xoa ấn đường: " thôi, giận xong thì thôi, không đáng so đo cùng loại người như vậy, lại nói, chúng ta đúng là chụp lén anh ta trước."

Chu Nghiên: "..."

Lập tức nghẹn lại.

Im lặng một lát, cô càng nghĩ cảng cảm thấy giận nhịn không được nữa chửi tục một câu: " mẹ nó, đứa nào mắt mù mới coi trong tên ăn cơm mềm kia!"

Lạc Táp: " ..."

Chu Nghiên còn muốn nói thêm cái gì, chưa kịp nói, di động liền vang lên, là lão chồng gọi tới.

" alo, lão công."

Dừng vài giây, cô nói: " được em lập tức về nhà, anh trước cứ đem sữa bột pha cho tiểu bảo uống, ừ."

Chu Nghiên cất di động, hỏi Lạc Táp: " em còn muốn ăn thêm không?"

Lạc Táp lắc đầu: " có phải con trai chị đang náo loạn lên không?"

https://thuviensach.vn

" ừ, tối hôm qua còn tốt, dỗ một lát liền ngủ. Hôm nay không được nữa từ buổi chiều liền bắt đầu khóc, nháo đến bây giờ giọng cũng khàn luôn rồi, chị phải về dỗ nó."

Chu Nghiên chỉ bàn đồ ăn: " tiếc quá."

Lạc Táp đứng lên: " đi thôi, lần sau chúng ta lại quay lại đây, ôm cả tiểu bảo nhà chị tới, chị ăn tới khi đóng cửa cũng được."

Chu Nghiên trừng mắt nhìn cô một cái cầm túi lên rời đi. Hai người sóng vai nhau đi ra ngoài, Lạc Táp nói: " chị đi trước đi, em gọi xe về được rồi."

Cô tối qua trực ban, xe đi hôm qua hôm nay biển xe lại cùng ngày hạn chế, hôm nay liền đi cùng xe Chu Nghiên về.

Chu Nghiên: " tiện đường mà, em đi bắt xe làm gì a!"

" tiện chỗ nào, còn phải đi thêm một đường nữa mới tới nơi."

" vài phút thôi mà, không vấn đề."

Nhưng Lạc Táp vẫn kiên trì muốn đi gọi xe, một đường tuy rằng không dài, nhưng lỡ vạn nhất bị kẹt xe, thì hơn 20 phút nữa cũng khó mà đi ổn được.

Con trai Chu Nghiên còn ở nhà khóc nháo cô không đành lòng nhìn như vậy. Chu Nghiên đành thương lượng: " như vậy đi, chị đưa em tới giao lộ gần nhà em, em tự xuống đi bộ về không tới 10 phút liền tới rồi."

Lạc Táp gật đầu: " được, vừa đúng lúc mỗi đêm em đều đi tản bộ một lát."

Chu Nghiên liếc mắt nhìn bụng nhỏ của Lạc Táp lại cúi xuống bi thương nghĩ đến cái eo của mình, đau thương than thở: " cái bụng như cái

https://thuviensach.vn

phao bơi này khi nào mới có thể nhỏ lại đây."

Lạc Táp: " ăn ít, vận động nhiều!"

Chu Nghiên: " không còn mỹ thực, cuộc sống này còn ý nghĩ nữa sao?"

Lạc Táp đả kích: " béo cũng có chỗ tốt, Bắc Kinh dạo này thời tiết ngày càng kinh khủng, chị lại thường xuyên ở ngoài đường trực ban, vạn nhất có ngày trở trời gió to, chị cũng không cần sợ bị thổi bay đi."

Chu Nghiên: " Lạc đàu gỗ, có tin chị bóp chết em không!"

Lạc Táp cắn môi nhịn cười. Đi xuống dưới gió thu từng trận thổi tới có chút lành lạnh. Chu Nghiên đem cổ áo sơ mi cài lên: " ngày hôm qua còn không có lạnh như thế đâu, hôm nay mưa một trận, cảm giác liền khác biệt rồi."

Lạc Táp: " tục ngữ không phải có câu ' một hồi mưa thu một hồi hàn.' Hay sao."

Cô lập tức quay đầu hỏi Chu Nghiên: " chị lái xe?"

Buổi chiều tan giờ Chu Nghiên muốn trang điểm nên để cho cô lái xe. Vừa nói cô vừa lấy túi tìm chìa khóa xe.

Chu Nghiên: " em lái đi, hỏa khí trong lòng chị còn chưa có tan đi đâu, cảm xúc không ổn định được."

Chu Nghiên lơ đãng quay đầu, liền nhìn thấy ở lề đường có một người đàn ông đang đứng. Anh ta đang cúi đầu xem điện thoại. Ánh đèn đường xuyên qua tán cây chiếu xuống sườn mặt anh ta, lúc sáng lúc tối.

Ven đường còn đọng lại những vũng nước sau cơn mưa trước đó,đèn đường chiếu vào vũng nước đọng tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt.

https://thuviensach.vn

Chu Nghiên cẩn thận nhìn, không sai, chính là tên mặt trắng kia. Anh ta đứng ngay ngã rẽ, thỉnh thoảng còn ngẩng đầu lên nhìn đường một cái.

Nhìn dáng vẻ này chắn hẳn là đang đợi người đi.

" Lạc Lạc đưa cho chị chìa khóa, chị lái xe." Chu Nghiên chạy lên vài bước đuổi theo Lạc Táp.

Lạc Táp cũng không nghĩ nhiều, đem chìa khóa đưa cho Chu Nghiên: " sao vậy cảm xúc ổn định rồi?"

Chu Nghiên cười: " chị chưa làm gì làm sao yên tâm được."

Lạc Táp: " ..."

Ngồi trên xe, Lạc Táp cúi đầu cài đai oan toàn, Chu Nghiên đã khởi động xe, khó khăn đem xa ra khỏi hầm đỗ xe.

Ra đến đường lớn, Chu Nghiên mạnh miệng tuyên bố: " lần sau không bao giờ chị lái xe tới đây ăn cơm nữa."

Lạc Táp: " lời này hai năm trước chị có nói qua."

Chu Nghiên trợn trắng mắt nhìn.

Xe cách Tưởng Mộ Tranh hơn 10 mét, Lạc Táp không chú ý bên ngoài xe liền nghe thấy Chu Nghiên nói: " Lạc Lạc em ngồi cho vững, chị tăng tốc đây."

Chu Nghiên bật đèn pha, ấn còi xe inh ỏi.

Lạc Táp bị hành động của Chu Nghiên làm cho ngốc: " Nghiên Nghiên chị làm gì vậy?"

Chu Nghiên: " chị báo thù cho em."

https://thuviensach.vn

Lạc Táp chớp mắt không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Tưởng Mộ Tranh đang xem tin tức, bỗng nhiên một trận còi xe chói tai vang lên, anh theo bản năng xoay mặt nhìn lại, mẹ nó, đèn xe chiếu vào thiếu chút nữa hắn mù mắt luôn rồi.

Xe trước mắt gào rú đi ngang qua trước mặt anh ta 'rào' một tiếng. Bánh xe đi qua vũng nước dưới đường.

Bắn đầy lên người.

Trên mặt cũng có.

*tác giả có nhời muốn nói:

Tưởng Mộ Tranh cả người đều là nước, lớn tiếng ồn ào: " tố chất như vậy mà cũng được làm nữ chính, còn muốn gả cho tôi?"

Tác giả: " Lạc Lạc nhà ta ngực lớn da trắng xinh đẹp lại còn thiện tâm, có điểm nào không tốt.?"

Tưởng Mộ Tranh : " mặc kệ, tôi không biết tôi muốn đổi người."

Tác giả: " vậy muốn đổi ai?"

Tưởng Mộ Tranh suy nghĩ giây lát: " Tiểu Hạ đi."

Tiểu Hạ (ủy khuất+ hoảng sợ): ta là nam, nam nhân thẳng a.

PS: Tiểu Hạ thật sự là nam

Còn có ngũ gia của chúng ta, anh ta không phải là môt hoa hoa công tử, ăn chơi trác táng. Đối với Lạc Lạc thoáng lãng một chút, anh ta có tâm huyết, là một người đàn ông chân chính. Đối với anh ta mà nói, cả đời rất ngắn, chỉ đủ yêu một người.

https://thuviensach.vn

ĐƯỜNG MỘT CHIỀU, NGƯỢC LỐI YÊU NHAU

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 4

Chương 4

Edit: shitbaydaytroi

Tưởng Mộ Tranh nheo mắt nhìn, nghiến răng không quên nhìn biển số xe, con xe màu đỏ rẽ sang hướng khác nhưng anh vẫn nhìn thấy rõ biển xe.

A! Là chiếc xe đó.

Bị vạch trầm tâm tư cho nên cô ta tức muốn hộc máu nên làm trò này? Nữ nhân có tu dưỡng? anh ta lúc ấy đầu óc hẳn là bị nước vào mới xuống xe cùng cô ta nói chuyện.

Quần áo ướt hơn phân nửa, trên mặt cũng có nước. Sờ vào túi không có khăn giấy lau, chỉ có thể dùng tay lau nước bẩn trên mặt đi.

Xe hơi màu đỏ rẽ ra giao lộ lớn, khi Lạc Táp kịp phản ứng quay đầu lại, đã không nhìn được người đàn ông đứng ở ven đường kia nữa.

Vừa rồi dư quang mơ hồ chỉ nhìn thấy hình dáng mơ hồ không rõ, không thể phân biệt được rõ là ai, suy đoán một lát không biết có phải tên đàn ông ăn cơm mềm kia không.

Không đợi cô hỏi, Chu nghiên đã chủ động nói: " là tên ăn cơm mềm kia."

https://thuviensach.vn

Lạc Táp: " cùng người như vậy so đo làm gì."

Chu nghiên: " chính là nhìn hắn không vừa mắt, ỷ vào khuôn mặt đẹp trai của mình liền muốn làm gì thì làm nói hươu nói vượn?! Về sau có nữ nhân nào ở với hắn cũng là tám đời tổ tông không có phúc."

Điện thoại Lạc Táp vang lên, là mẹ cô - Du Ngọc gọi tới.

" alo, mẹ con nghe."

" lạc lạc a, đêm nay trực ban sao ?"

" không có, con được nghỉ."

" vậy tốt rồi, mẹ vừa mới xuống sân bay mang cho con ít đồ, mẹ chỉ ở Bắc Kinh một đêm thôi, buổi tối đi ký hợp đồng, sáng mai lại tới HongKong, hai tiếng rưỡi nữa mẹ tới khách sạn Bốn Mùa thường đến, con qua đây một chuyến mẹ đã lâu không có gặp con rồi."

Lạc Táp âm thanh đáp lại rất thấp: " được, con đã biết."

" vậy không nói nữa, mẹ đang có cuộc gọi khác."

Chu nghiên liếc nhìn cô một cái: " dì đang ở đây?"

Lạc Táp cất điện thoại: " ừ." Cảm xúc không được tốt lắm.

" sao vậy?"

" không có gì, mẹ của em lát nữa sẽ tới khách sạn Bốn Mùa bàn chuyện làm ăn, ký hợp đồng nói em qua một lát, bảo lâu không gặp em nói mai sẽ bay về HongKong rồi."

Chu nghiên thở dài:

" ai, dì cũng không dễ đàng gì em đừng không vui như vậy.'

https://thuviensach.vn

Lạc Táp: " không phải không vui mà chính là cảm thấy rất khó nói."

Cô cũng không biết phải dùng từ gì thích hợp để hình dung cảm xúc trong lòng mình hiện tại, rất bất đắc dĩ lại rất bi thương.

Chu nghiên: " chị biết không có ai như em,nửa đêm chạy đến chỗ mẹ mình bàn chuyện làm ăn không được 10 phút lại muốn tách ra, có muốn vui cũng khó."

Lại nói an ủi cô: " nhưng mà công việc của dì vội như vậy, ở Bắc Kinh một đêm lại phải quay về nhà ngay, em thông cảm cho dì nhiều chút."

Lạc Táp nhìn hai bên đèn đường, chiếu sáng con đường về nhà.

Nhưng... cô không có gia.

Cô có nhiều biệt thự lớn, nhưng chỉ có một mình cô sống ở đó.

Khái niệm nhà trong cô đại khái là dừng ở năm cô lên 7 tuổi, sau khi ba mẹ cô li hôn, cha một lòng chuyên tâm ở tổ hình sự, có khi một hai tháng không về nhà lần nào, mà mẹ cô cũng đã có gia đình mới. nhiều năm như vậy, trừ bỏ ngày nghỉ đến nhà cậu còn lại cô đều ở một mình. Khi còn nhỏ nhà cô còn có tài xế và giúp việc, khi trưởng thành đi làm rồi thời điểm ăn cơm ở nhà cực kì ít, cô giúp việc cũng chỉ là ban ngày tới đây dọn dẹp phòng ở, cũng không ở lại đây.

"lạc lạc?" Chu nghiên thấy cô ngẩn ra gọi một tiếng.

Lạc Táp quay đầu lại: " ừ.?"

" nhân sinh của ai đều sẽ không hoàn mỹ, ít suy nghĩ tới những việc không vui của bản thân lại, nghĩ đến những gì mình đang có trong tay hiện tại là được rồi." Chu nghiên cố gắng thay đổi tâm trạng không tốt của cô.

https://thuviensach.vn

" em nhìn xem có bao nhiêu người ở Bắc Kinh này đang dốc sức làm việc, quanh năm suốt tháng cũng không về nhà được lấy vài lần, liều mạng làm việc cũng không nhất định có tiền mà mua được phòng ở, phòng ở có khi cũng là nhà thuê, muốn mua quần áo cũng phải đặt trên mạng chờ giao tới."

Vừa lúc đèn đỏ, Chu nghiên dừng xe xoay mặt nói với cô:

" em bây giờ có đất có nhà lại là đất Bắc Kinh tấc đất tấc vàng, không hiện giờ thì hơn vàng rồi, ước mơ của bao nhiêu người có nghĩ cũng không dám nghĩ tới."

Lạc Táp cười cười, không nói.

Có thể là đã lớn suy nghĩ cũng khác với ngày nhỏ, cô đối với cái gì đều là không sao cả, khả năng có lẽ là đã hiểu ra, trong lòng cũng đã có chút chết lặng không còn muốn nghĩ tới.

Nếu quay trở về 20 năm trước, cô nguyện ý đổi một nửa bất động sản đang có đổi lấy ba cô không có bận rộn với công việc như vậy nữa, có thể nhớ tới ông ấy co người con gái là cô, quan tâm cô nhiều hơn một chút.

Sau đấy lại lấy một nữa còn lại đổi lấy mẹ của cô, chỉ thuộc về cô không cần đứa trẻ không cùng huyết thống chia sẻ tình thương của mẹ.

Chu nghiên vỗ bả vai cô: " chị đây lập tức đem vấn đề hôn nhân của em lên hàng đầu, tìm một người đàn ông tốt yêu thương em."

Lạc Táp thu hồi suy nghĩ, cười nói: " em không tin được mắt nhìn người của chị."

Chu nghiên: "..."

" mắt chị kém chỗ nào! A?!"

https://thuviensach.vn

Lạc Táp: " như chị mà nói thì mỗi ngày về sau đều phải đi khám mắt."

Chu nghiên nghẹn họng, tức giận trợn trắng mắt.

Lạc Táp ra hiệu cho Chu nghiên đèn xanh sáng, Chu nghiên hừ một tiếng, khởi động xe, lại nghĩ: " em không vội đi tới khách sạn?"

Lạc Táp lắc đầu: " mẹ em còn chưa có tới sân bay Bắc Kinh."

Chu nghiên: " vậy là tốt rồi, về đến nhà em đi xe của chị đi luôn, quá tiện."

Lạc Táp: " không cần, em gọi xe tới. em lái xe chị đi ngày mai chị đi làm kiểu gì?"

Chu nghiên: " lão chồng chị đưa chi đi làm ngày mai, còn không được chi bắt xe đi. Em xinh đẹp như vậy, đêm khuya đi bắt xe đi một mình không an toàn. Được rồi, em không cần nói nữa quyết định như vậy đi."

Mà lúc này Tưởng Mộ Tranh, tài xế tới đón anh đến nơi, ngồi trên xe anh vẫn còn buồn bực không vui.

Tài xế hỏi: " Tưởng tổng, ngài đi đâu ạ?"

Tưởng Mộ Tranh: " tới khu thương mại gần đây nhất, tiếp theo tới khách sạn Bốn Mùa."

" dạ vâng."

Điện thoại trong túi rung lên, lấy ra nhìn xem ấn đường nhíu lại, nhận máy: " alo, mẹ, sao lại dậy sớm như vậy?"

Anh cùng mẹ có chút không hợp nhau.

https://thuviensach.vn

Đào Doãn Phàm: " gọi là để nhắc con đừng có quên lien lạc với dì Du."

Tưởng Mộ Tranh: " không, lập tức liền đi bây giờ."

Đào Doãn Phàm lại dặn dò: " mẹ gửi dì Du mang tới vài thứ, túi lớn kia là đưa cho tứ ca của con, đều là đồ mới làm, dùng trong năm ngày thôi, nhận được thì đưa ngay cho tứ ca của con đi."

Tưởng Mộ Tranh cảm xúc không tốt lắm : " túi lớn như vậy đưa cho tứ ca hết?"

Đào Doãn Phàm: " đúng vậy, anh con nói điểm tâm ở chỗ mẹ ăn ngon hơn, chị dâu con cũng thích ăn, mẹ liền cho mang về nhiều chút điểm tâm. Biết con không thích ăn đồ ngọt nên chỉ cho con hai cái thôi." ???

Cho tứ ca một túi lớn như vậy, chỉ cho anh có hai cái nhỏ.?

Ngực Tưởng Mộ Tranh hơi khó chịu: " tối nay con phải hủy đi hai buổi xã giao quan trọng chỉ là đi lấy điiểm tâm cho tứ ca ăn?"

Đào Doãn Phàm ngữ khí nhẹ nhàng: " ừ, hừ, bằng không vì cái gì?"

" vậy sao mẹ không để tứ ca tự mình tới lấy?"

" anh con còn phải đi đón chị dâu cậu trực ca đêm, con liền đi thay anh con đi."

Tưởng Mộ Tranh: " ..."

Đem cửa xe hạ xuống cố hít lấy không khí ngoài xe.

Thật sự là như có kim đâm vào vào tim mà thật sự khó chịu.

https://thuviensach.vn

" mẹ,lúc sinh con ra sao không bóp chết luôn đi cho xong? Để cho con khỏi phải chịu khổ như bây giờ."

" nếu lúc đấy bóp chết, bây giờ ai làm chân chạy vặt cho anh con đây.?"

"..."

Đào Doãn Phàm cười cười: " chờ con tìm được tình yêu rồi, thì mấy việc vặt này để cho anh con với chị dâu con làm.

Tưởng Mộ Tranh: "..."

Anh biết vòng đi vòng lại thì lại vòng đến chuyện hôn nhân của anh mà thôi, liền ngắt lời cho qua: " chỉ là lấy túi đồ, tứ ca không có thời gian, có thể để cho tài xế hoặc giúp việc nhà tứ ca đi a, sao bắt buộc con phải đi?"

Đào Doãn Phàm: " mẹ và dì Du tuy rằng nhiều năm chưa liên hệ, nhưng lúc học đại học chúng ta ở một chỗ quan hệ không tồi, một trưởng bối mang đồ từ xa xôi đến tận đây cho đám tiểu bối các con, mấy đứa lại còn không biết xấu hổ để cho tài xế, giúp việc đến tiếp đón sao? Đây là hành vi không tôn trọng người khác đấy, hiểu không?"

Xe chạy tới hầm gửi xe khu mua sắm, tài xế dừng xe lại. Tưởng Mộ Tranh mở cửa xe đi xuống, nói với Đào Doãn Phàm: "được rồi con biết rồi, con còn có cuộc gọi khác."

Kết thúc cuộc nói chuyện, anh đi thẳng vào khu mua sắm. Áo loang lổ vết nước bẩn đi gặp người khác quá thất lễ, về nhà đổi áo khác sợ không kịp, đành phải mua một cái khác mặc tạm.

Thời trang nam ở tầng 5, Tưởng Mộ Tranh không đi thang máy mà đi thang bộ đi lên tầng 5.

https://thuviensach.vn

Hành lang không có ai đi chỉ có một mình anh đi, tiếng đế giày nện xuống nền nhà vang lên lộp cộp, anh bước một lúc hai bậc liền, rất nhanh liền đến tầng 5, còn chưa kịp mở cửa lối thoát hiểm ra, cửa liền được đẩy ra từ bên trong. Hai người đều nhìn đối phương ngẩn ra.

Bắc Kinh rộng lớn đến như vậy, lại ở địa phương nhỏ bé này gặp được anh ta. Tưởng Mộ Tranh vươn tay, lịch sự chào: " đã lâu không gặp."

Phó Duyên Bác duỗi tay nhẹ nhàng cùng hắn bắt tay: " thật sự đã nhiều năm không gặp."

Hai người từ nhỏ từ nhỏ đều ở cùng một khu, từ nhỏ không có giao tình quá thân nhưng cũng coi là có quen biết. Sau khi lớn lên hai người lại cùng nhau học cùng một học viện quân sự sau lại ở cùng trong quân đội. Sau đó, Tưởng Mộ Tranh được điều đến hải quân lục chiến, mà Phó Duyên Bác lại chuyển sang cục điều tra hình sự.

Sau đấy hai người chưa từng gặp lại nhau lần nào.

Tưởng Mộ Tranh lịch sựu đưa cho hắn điếu thuốc, Phó Duyên Bác cũng không khách khí nhận lấy một điếu. Hai người tự động đi qua một bên hút thuốc.

Không ngồi xuống ghế mà đến cạnh cửa sổ mà hút. Phó Duyên Bác mở lời trước: " còn làm trong quân đội? "

Tưởng Mộ Tranh châm thuốc, hít một hơi rồi mới trả lời: " chuyển nghề, bán dầu mỏ."

Cũng không nói thêm gì nữa.

Phó Duyên Bác sửng sốt, nhưng nghĩ lại Tưởng Mộ Tranh từng ở hải lục quân làm tình báo, mỗi lần nhận nhiêm vụ điều là cửu tử nhất sinh chắc

https://thuviensach.vn

chắn là người nhà phản đối không đồng ý cho anh ta tiếp tục, anh ta đành phải xuất ngũ.

Anh cũng không tiện hỏi nhiều.

Tưởng Mộ Tranh quay lại nhìn anh ta: " còn cậu? vẫn còn ở hình cục?"

Phó Duyên Bác nhả một hơi khói : " mới điều đến cục giao thông."

Nói xong cũng tự bật cười. bộ dạng bất đắc dĩ.

Trong nhà tạo áp lực buộc anh phải bỏ bên hình cục đến chỗ an toàn ít nguy hiểm hơn làm việc. Tưởng Mộ Tranh đáy mắt hiện lên một tia kinh ngạc, dùng sức hút liền hai hơi, " đến cục giao thông? Không phải là đại tài tiểu dụng sao?"

Phó Duyên Bác: " a, vẫn tốt chán, vẫn có thể phá án giao thông a."

Tưởng Mộ Tranh nghiêng mắt : " cục trưởng đi phá án sao?"

Phó Duyên Bác chậm rãi thả một hơi: " phó cục."

Tưởng Mộ Tranh trêu ghẹo nói: " giống nhau cả thôi, dù sao trưởng hay phó, về sau mọi người đều gọi cậu một tiếng phó cục."

Phó Duyên Bác cũng cười, lúc sau lại trầm mặc.

Giữa hai người đàn ông vốn dĩ không có đề tài gì để nói, lại nhiều năm không gặp ngoài nói chuyện công việc thật không còn gì khác để nói.

Ai cũng trầm mặc không nói thêm.

Hai người chỉ đứng đó hút thuốc, nhìn về phía đèn đường ngoài kia.

https://thuviensach.vn

Không biết vì sao nhắc tới cục giao thông, phản ứng đầu tiên của Tưởng Mộ Tranh lại là nhớ đến nữ nhân họ Lạc không có tố chất kia hình như cũng ở bên cục giao thông, loại nữ nhân này về sau ai cưới cô ta đúng là xui xẻo.

Bất quá đại khái cũng không có người đàn ông có thể coi trọng cô ta trừ phi là mắt anh ta mù rồi.

Tác giả lại có nhời muốn nói:

Lạc Táp: tôi muốn biết, tôi khi nào có thể đấm vào mặt Tưởng Mộ Tranh.

Tác giả: cô đừng vội sớm thôi.

Lạc Táp: cũng đúng, nhớ ngày đó đem hình ảnh tôi đánh anh ta tả soái khí một chút.

Tác giả: chuyện phải làm.

Tưởng Mộ Tranh nghe xong phun ra một ngụm máu.

Tiểu Hạ sốt ruột nói : ca, có cần em gọi 120 không?

Tưởng Mộ Tranh: cậu là ai?

Tiểu Hạ: em chính là Tiểu Hạ a.

Tưởng Mộ Tranh: không phải là nữ sao?

Tiểu Hạ: ai nói cho anh em là nữ, anh bị ảo giác sao?

Tưởng Mộ Tranh: ....

https://thuviensach.vn

ĐƯỜNG MỘT CHIỀU, NGƯỢC LỐI YÊU NHAU

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 5

Chương 5

Edit: shitbaydaytroi

Hút xong điếu thuốc, Tưởng Mộ Tranh nhìn Phó Duyên Bác nói: " hôm khác chúng ta gặp mặt uống một ly, tôi còn có việc gặp cậu sau."

Nói xong đem đem đầu mẩu thuốc lá ấn dẹt rồi ném vào thùng rác.

Phó Duyên Bác cũng nhìn thấy áo trên người Tưởng Mộ Tranh ướt: " được, không làm phiền cậu, rảnh thì gặp nhau."

Hai người lại bắt tay nhau lần nữa.

Nói lần sau gặp, cũng chỉ là nói lời khách sáo lấy lí do thoái thác, dù sao hai người cũng không hỏi phương thức liên lạc của đối phương.

Tưởng Mộ Tranh đi xuống cửa hiệu bán đồ dành cho nam, chọn kiểu dáng nói với nhân viên bán hàng muốn có màu trắng.

Nhân viên bán hàng xin lỗi nói: " thật xin lỗi Tưởng tiên sinh, kiểu dáng này áo trắng chỉ còn size 180 (size XL) , size 185 (size XXL) vừa mới có một vị khác lấy đi rồi ạ."

Mẫu áo này mỗi size chỉ có một màu, Tưởng Mộ Tranh nhớ tới túi xách mà Phó Duyên Bác vừa cầm đúng là nhãn hiệu này. Anh ta cùng Phó

https://thuviensach.vn

Duyên Bác từ nhỏ không chơi cùng một chỗ với nhau, cũng không có hiềm khích, chính là kì lạ ở chỗ ánh mắt thường thức lại giống nhau, vẫn không thể nào lí giải được.

Rõ ràng không có quan hệ gì nhưng có rất nhiều chuyện gu thẩm mỹ lại không sai biệt lắm, ngay cả chuyện nhìn quần áo thôi cũng giống nhau. Chính anh cũng cảm thấy khó hiểu.

Nhân viên bán hành nhỏ giọng nói: " Tưởng tiên sinh, thiết kế này vẫn còn size của ngài chỉ là màu đen, nhưng vẫn rất hợp với khí chất của ngài, ngài có muốn đổi không ạ?"

Tưởng Mộ Tranh cũng không phải người gây khó dễ cho người khác: " được, lấy màu đen đi, đem tag trên áo cắt đi luôn giúp tôi, tôi cần dùng luôn."

" vâng, phiền ngài chờ một lát."

vài phút sau, nhân viên bán hàng đã đem áo là tốt cắt tag áo đem ra trước mặt Tưởng Mộ Tranh . Tưởng Mộ Tranh thay nhanh áo rồi đi xuống tầng.

Tới khách sạn Bốn Mùa, Tưởng Mộ Tranh ở trong phòng nghỉ chờ gần một tiếng đồng hồ, Du Ngọc mới bàn hợp đồng xong. Tưởng Mộ Tranh cũng là lần đầu nhìn thấy Du Ngọc, cũng giống như mẹ của anh tuy rằng đã hơn 50 rồi, nhưng bảo dưỡng rất tốt, khí chất duy trì cách giơ tay nhấc chân đều lộ ra sự cao quý ưu nhã.

Du Ngọc vừa tới nơi liền nói xin lỗi với anh, nói làm chậm trễ thời gian của anh. Tưởng Mộ Tranh nói vốn dĩ tối nay anh ta không có việc gì, ở nhà hay ở đây đều giống nhau cũng là ngồi xem tin tức. Du Ngọc đem đồ đào doãn phàm nhờ bà gửi cho con trai đưa cho Tưởng Mộ Tranh : " mẹ cháu còn dặn dò ta một câu, nhất định phải để cháu mang đồ này cho tứ ca của cháu trong tối nay a"

https://thuviensach.vn

Tưởng Mộ Tranh tự giễu: " dì, ngài hiện tại biết cháu ở nhà có bao nhiêu khó khăn đi, mỗi ngày đều sống trong nước sôi lửa bỏng."

Du Ngọc cười nói: " cháu nói mới nhớ, con gái ta tuổi cũng tầm bằng cháu đấy."

Tưởng Mộ Tranh thuận miệng hỏi : " là con gái của dì sao?"

Du Ngọc gật đầu: " đúng vậy, kém cháu bốn tuổi."

Tưởng Mộ Tranh : " con gái là áo bông nhỏ của mẹ, mẹ cháu nằm mơ cũng muốn có một đứa con gái."

Du Ngọc: " hai ngày trước mẹ cháu cũng nói giỡn, đem hai đứa đổi với nhau đấy."

Tưởng Mộ Tranh cười: " thì ra mẹ cháu ghét bỏ cháu như vậy."

Anh nhìn thời gian: " dì, cháu không quấy rầy ngài nữa, cháu đem đồ này đưa cho tứ ca."

Lại chân thành nói: " chờ dì đi công tác về, cháu cùng tứ ca mời ngài một bữa cơm, thứ 7 tuần sau hoặc là chủ nhật ngài có rảnh không ạ."

" được, dì về liền gọi cho cháu, vừa lúc em gái cháu cũng có thêm bằng hữu."

Nói đến Lạc Táp, Du Ngọc trong lòng liền thở dài: " sau khi dì cùng ba nó li hôn, nó dường như cũng thay đổi tính cách, không nói nhiều nữa cũng không có bạn bè gì cả, mấy đứa vừa lúc cùng lứa liền có nhiều đề tài nói chuyện, cạnh cháu có người phẩm chất tốt thì giới thiệu cho nó một người."

Tưởng Mộ Tranh cười nhạt: " không thành vấn đề, sau này đi chơi cùng bằng hữu ra ngoài cháu liền mang cô ấy theo."

https://thuviensach.vn

Lại hàn huyên đơn giản mấy câu, Tưởng Mộ Tranh liền cáo từ.

Du Ngọc cầm điện thoại gọi cho Lạc Táp: " Lạc Lạc, mẹ hết việc rồi, con đang ở đâu? Mẹ đến đấy tìm con."

Lạc Táp: " mẹ không cần lại đây, con đi qua liền đây."

Cúp máy, Lạc Táp liền đến quầy thanh toán đi ra khỏi quán cà phê.

Cô đã đến đây từ sớm, mẹ còn muốn bàn việc cô một mình ở phòng chờ rất nhàm chán, liền đến tiệm cà phê bên cạnh ngồi xem tạp chí giết thời gian.

Lạc Táp như thế nào cũng không nghĩ tới, đêm nay sẽ còn lần thứ ba gặp được tên ăn cơm mềm kia. Cửa thang máy chậm rãi mở ra , Lạc Táp đứng chếch ra một bên chờ người trong thang máy ra ngoài, trong lúc vô tình liếc mắt vào trong thang máy một cái, sau đấy mắt hạnh liền trừng to.

Thật là gặp quỷ.

Đúng là âm hồn bất tán.

Tưởng Mộ Tranh : " ..."

Bước ra khỏi thang máy, mặt lạnh lùng nhìn cô chằm chằm, hai người giằng co vài giây.

Chợt, anh ta cười lạnh một cái: " cảnh sát Lạc, dây dưa không dứt a?"

Lạc Táp híp mắt lại, liếc mắt nhìn áo anh ta đang mặc trên người, đã đổi thành màu đen, vốn còn muốn xin lỗi anh ta chuyện ban nãy, ngẫm thấy rằng hành vi hất nước bẩn lên người anh ta là không tốt, dù việc đó không phải cô làm nhưng cũng coi như cô cũng có lỗi trong việc này. Nhưng nhìn xem, khẩu khí hiện tại của anh ta kìa!

https://thuviensach.vn

Chắc chắn lại nghĩ cô theo dõi anh ta rồi!

Cô cười châm chọc: " tôi lì lợm theo dõi anh?"

Tưởng Mộ Tranh hỏi ngược lại: " chẳng lẽ không phải?"

Lạc Táp: " cho dù Hoa Đà tái thế sống lại cũng không cứu được bệnh của anh nữa rồi." Cô chỉ thẳng vào hai mắt mình lại chỉ tay vào đầu mình.

" nhìn này, mắt tôi không mù! Đầu tôi cũng không có bệnh! Anh cảm thấy tôi sẽ coi trọng anh? Nực cười, đồ thần kinh!"

Thang máy đến nơi, cửa mở ra.

Lạc Táp hung hăng trừng mắt nhìn anh ta một cái, đi lướt qua anh ta, còn cố ý đem gót giày dẫm lên chân Tưởng Mộ Tranh , lại dí mạnh thêm mấy phần lực, sau đó lại vân đạm phong khinh đi vào trong thang máy.

Tưởng Mộ Tranh : " ...!"

Đau quá, mẹ nó.

Lên đến tầng trên. Du Ngọc đang nói chuyện điện thoại: " ừ,em sẽ lập tức trở về liền."

Nghe được tiếng bước chân, bà quay đầu lại cười khóe miệng cười nhạt: " nhanh như vậy?"

Lại nói với bên kia: " lát nữa gọi lại sau, Lạc Lạc đang ở đây."

Lạc Táp ngồi xuống: " công việc bận như vậy?"

Du Ngọc: " ngày mai đi HongKong không phải là công tác. Chú Sở nói lâu rồi không đi ra ngoài chơi, lần cuối ra ngoài chơi vẫn là lần cùng cin

https://thuviensach.vn

đi Thụy Sĩ, lần này đúng lúc Tư Tư có ngày nghỉ, nó ở HongKong, mẹ cùng chú Sở liền đến HongKong đến chơi với nó."

Lạc Táp không lên tiếng, mà cũng không muốn lên tiếng.

Chú Sở đương nhiên là chồng hiện tại của mẹ, Sở Tư Tư là con vợ trước của chú Sở, nhỏ hơn cô ba tuổi, đang ở nước ngoài du học, hai người như nước với lửa không có một chút giao tình gì hết, gặp nhau liền phát hỏa.

Mỗi lần đi chơi đều là chú Sở cùng mẹ đi với cô một chỗ, sau đó lại đi một chỗ khác bồi Sở Tư Tư.

Bà biết chuyện này chính là một vết sẹo trong lòng của con gái, không thể chạm vào. Quan hệ với Sở Tư Tư bà cho rằng sẽ trôi qua theo thời gian, chuyện này trong lòng con gái sẽ từ từ phai nhạt dần, nhưng phản ứng của nó hiện tại bà biết là không dễ gì phai mờ được.

Bà duỗi tay chạm vào mặt Lạc Táp: " sao lại gầy như vậy?"

Lạc Táp đơn giản nói: " giảm cân thôi mà."

" con chỗ nào thì béo mà phải giảm cân! Công việc kia của con vốn là việc hao tốn thể lực, về sau phải ăn cơm đúng bữa, mà phải ăn no." Du Ngọc lấy quà trong túi đồ bên chân đưa cho cô.

" đây là bộ sưu tập thu đông năm nay, trong nước không bán."

Lạc Táp nhận lấy, nhìn nhìn, thật màu sắc.

Mẹ mỗi lần tới đều mua cho cô quần áo đều đem đồ trong nước không có cho cô.

" nha, đây là áo khoác cho con trai nhà Chu Nghiên, con đi làm thì đưa cho con bé." Du Ngọc đưa cho cô một túi giấy.

https://thuviensach.vn

Bạn bè duy nhất của con gái là Chu Nghiên, ở cùng một chỗ với Chu Nghiên làm cho tình tình của Lạc Táp sáng sủa hơn không ít, cho nên mỗi lần bà đi công tác, bà đều nhớ rõ mau quà đưa cho Chu Nghiên.

Lạc Táp: " lần sau mẹ không cần mua nữa, thằng bé có nhiều quần áo mặc còn chưa hết nữa kìa, trẻ nhỏ lớn nhanh con mua cho nó sau là được."

Du Ngọc: " cái này làm sao giống nhau được, con mua là con mua mẹ mua khác nhau mà."

Lại hỏi cô: " gần đây có tới nhà cậu của con thường xuyên không?"

Lạc Táp: " gần đây đều bận xem xét mấy vụ say rượu lái xe không có thời gian để đi, cuối tuần được nghỉ thì con qua."

Du Ngọc: " cuối tuần này mẹ cũng về, mẹ sẽ đi cùng con.kỳ nghỉ đông năm nay con bao giờ thì có lịch?"

" nói sau đi, con cũng chưa tính đi du lịch ở đâu."

" sắp tới không có chuyện gì quan trọng thì xin nghỉ phép đi, trước khi xin nghỉ nói với mẹ một tiếng, mẹ đem công việc sắp xếp một chút rồi chúng ta đi Thụy Sĩ chơi."

Lạc Táp ngẩn ra: " sao lại tới Thụy Sĩ ?" năm ngoái họ vừa mới tới Thụy Sĩ, hơn nữa mẹ cô cũng mới từ bên đó công tác về."

Du Ngọc: " mẹ ở bên đó gặp được bạn học cũ, vườn nhà dì ấy đặc biệt đẹp, con không phải là rất thích vườn cây hoa hoa cỏ cỏ sao,dì Đào kia cũng rất thích mấy thứ như vậy. Trước đó đi Thụy Sĩ đều là đi đến thành phố lớn, mẹ thấy thị trấn nhỏ mới chơi vui."

Lạc Táp gật gật đầu lại nghĩ đến thời gian hiện tại: " nếu vậy mùa xuân sang năm thì đi, mùa xuân cảnh đẹo, cuối mùa thu cũng không có gì

https://thuviensach.vn

đẹp để ngắm."

Mùa xuân đúng là rất đẹp, nhưng mùa thu cũng có vẻ đẹp riêng của nó không giống nhau a."

" cũng đúng, cuối tuần này con còn phải triển khai tuyên truyền giao thông cho người đi đường ở đường Sấm Hồng, xong lần này sẽ xin nghỉ phép."

Lại nói chuyện phiếm trong chốc lát, Lạc Táp nhìn đồng hồ, đã 11 giờ đêm rồi.

" mẹ, ngài đi về đi, sáng mai còn phải dậy sớm cho kịp chuyến bay mà."

Du Ngọc cũng cảm thấy mệt mỏi mấy ngùy liền không nghỉ ngơi tốt, dọn đồ rồi cùng Lạc Táp đi xuống. Vào đến thang máy, Du Ngọc đột nhiên nhớ tới lời của Tưởng Mộ Tranh nói muốn hẹn ăn một bữa cơm,

" đúng rồi, Lạc Lạc cuối tuần này mẹ trở lại đây thì chúng ta cùng nhau ăn một bữa cơm đi, là con trai của dì Đào mời khách."

Lạc Táp: " dì Đào không phải đnag ở nước ngoài hay sao?"

Du Ngọc: " mấy đứa con của dì ấy đều ở đây."

Lạc Táp đối với việc ăn bữa cơm này không có gì hào hứng cả, cô cũng không thích xã giao, cảm giác rất phiền toái.

Du Ngọc cũng nhìn ra được, giải thích nói: " vốn dĩ me cũng không tính đi nhưng con không phải thích vận động sao, có khi cùng người ở mấy câu lạc bộ ra ngoài chơi đùa mẹ không yên tâm, bây giờ con cùng con của dì Đào cũng hay ra ngoài đi đây đó, quen thân với nhau cùng chiếu cố nhau mẹ cũng yên tâm hơn."

https://thuviensach.vn

An toàn là một chuyện có thể quen biết nhiều bạn hơn, nói không chừng còn có thể gặp được người mình thích.

Tính tình con gái bà bên ngoài thì mạnh mẽ cường thế, nội tâm cũng rất quật cường không chịu theo ý người khác, bà không thể cứng rắn cưỡng ép nó đi gặp mặt gì đó, nhưng nhìn con gái không yêu đương gì, bà nhìn liền sốt ruột a."

Lạc Táp hiểu mẹ cô đang lo lắng điều gì, đành phải miễn cưỡng gật đầu. cùng mẹ cô tách ra Lạc Táp liền trực tiếp lái xe về nhà.

Trên đường vẫn còn không ít xe đang lưu thông trên đường, nhưng đã không còn nhiều tiếng động ồn ào náo nhiệt như ban ngày, ngay cả đèn đường trong cũng quạnh quẽ hơn rất nhiều. thấy trong xe yên tĩnh, nhạc táp vươn tay mở nhạc, nhạc dạo đầu bài rất dài nên cô không nghe ra đây là bài gì, chỉ có thể đoán đây là một bài hát tiếng anh.

nhạc dạo đầu kết thúc , âm thanh khàn khàn truyền đến: " năm 2002 tuyết đầu mùa rơi, kí ức năm xưa càng thêm ít..."

Lạc Táp: " ..."

Chợt bật cười trong vô thức.

Sau đó lại không biết vì sao, thế nhưng lại cười thành tiếng.

Cô cũng không tắt nhạc mặc kệ bài hát kia cứ lặp đi lặp lại không chuyển bài khác. Cảm thấy cũng không tệ.

Tới cửa tiếu khu cô sống, Lạc Táp giảm tốc độ xuống phía trước cô có một chiếc xe hơi màu đen đang chờ kiểm tra thẻ ra vào, cô híp híp nhìn, thôi chết, thẻ ra vào vẫn còn để trên xe của cô.

https://thuviensach.vn

ở trong xe Tưởng Mộ Tranh vẫn thỉnh thoảng quan sát gương chiếu hậu kiểm tra tình hình phía sau, không nghĩ tới nữ nhân kia theo hắn từ khách sạn đến tận nhà tứ ca bên này. ở khách sạn gặp được Lạc Táp, theo trực giác của mình anh liền nghĩ rằng cô gái này vẫn còn tạo ra những cuộc gặp ' ngẫu nhiên' như thế này. Đem biển số xe của cô ta cho tài xế chú ý hơn.

Vừa mới bắt đầu tài xế nói đằng sau không có gì, kết quả chạy được nửa đường tài xế nói , chiếc xe kia quả thật theo đuôi kịp xe anh.

Anh không nghĩ tới cô không chỉ có lợi dụng thẻ cảnh sát, còn lợi dụng chức vụ để định viji ô tô của hắn, một đường chạy theo tới tận đây.

Vốn tưởng rằng cô ta theo tới cửa tiểu khu liền thôi, kết quả cô ta còn tìm mọi cách để vào được bên trong khu biệt thự này. Mấy năm nay, có rất nhiều nữ nhân muốn bò lên giường anh ta, so với cô càng tâm cơ thủ đoạn hơn không ít. Nhưng giống như cô lấy thẻ cảnh sát cùng chức vụ ra để thực hiện thì đúng là lần đầu tiên anh ta thấy.

Tưởng Mộ Tranh nói với tài xế xe: " dừng ở phía trước."

Anh đẩy cửa xuống xe, ở bên kia Lạc Táp đang cùng bảo vệ giải thích cái gì đó, anh nhấc chân bước qua.

https://thuviensach.vn

ĐƯỜNG MỘT CHIỀU, NGƯỢC LỐI YÊU NHAU

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 6

Chương 6

Edit: shitbaydaytroi

Lạc Táp giải thích với bảo vệ: " chào anh, tôi là chủ của biệt thự số 29, thẻ ra vào của tôi để ở xe khác hôm nay không đi xe đó, anh nói với đội trưởng Triệu của các anh một tiếng, anh ấy biết tôi. Tôi tên là Lạc Táp."

Bảo vệ: " phiền cô chờ một lát." Rồi anh ta xoay người đi vào trong phòng trực ban. Bảo vệ vừa mới rời đi, Tưởng Mộ Tranh liền đi tới anh khom lưng, chống tay lên cửa xe: " cảnh sát Lạc."

Lạc Táp đang xoay người sang ghế phụ lấy túi xách tìm lục tìm thẻ căn cước, phía sau đột nhiên có âm thanh truyền đến cô sợ tới mức giật mình run lên, da đầu tê dại. Từ âm hồn bất tán đã không đủ để hình dung nghiệt duyên giữa cô và anh ta nữa rồi.

Cô quay mặt nhìn lại hai ánh mắt lạnh thấu xương đang đối chọi nhau, dưới đáy mắt của anh ta đều là trào phúng cô cũng không yếu thế chút nào.

Cách nhau quá gần, hai người đều có thể cảm nhận được hô hấp của đối phương. Tưởng Mộ Tranh nhìn thẳng vào mắt Lạc Táp: " cảnh sát Lạc, rốt cuộc cô muốn như thế nào?"

https://thuviensach.vn

Lạc Táp: " vị tiên sinh này, tôi trở về nhà của tôi không biết anh có ý kiến gì không?"

Tưởng Mộ Tranh cười nhẹ một cái, hiển nhiên lời nói từ miệng cô bây giờ không có chút đáng tin nào cả,: " về nhà? Về nhà mình mà ngay cả cửa tiểu khu cũng vào không được, cô có cái gì để biện minh nữa hay không?"

Lạc Táp cũng không còn muốn giải thích cái gì nữa, cô nói gì bây giờ anh ta cũng không tin, đại khái chắc cũng không ai tin cho lắm, cô đêm nay liên tiếp vài lần ngẫu nhiên gặp anh ta, đến khi về nhà cũng gặp phải anh ta.

Tưởng Mộ Tranh cong cong khóe miệng: " nữ truy nam cũng rất bình thường a, nhưng cô làm vậy sẽ làm tôi rất bối rối, cô cũng hiểu biết về pháp luật, chắc cũng biết bản thân cô là đang có hành vi quấy rối tình dục người khác đúng không?"

Lạc Táp giống như là đang nghe được chuyện cười, cô quấy rối tình dục anh ta?

" tôi nói vị tiên sinh này, cho dù anh có đẹp như Phan An, tình tựa Tống Ngọc, tài thắng Tử Kiến (Tào Thực) thì nữ nhân trên đời nhìn thấy anh đều phải bám lấy sao!"

Lại hỏi: " hay anh đây có phải là đang muốn tôi theo đuổi anh?"

Tưởng Mộ Tranh: " ...."

Thiếu chút nữa nghẹn đến đau tim rồi.

Anh ta không muốn nói chuyện tào lao thêm với cô, anh coi thường nhất chính là nữ nhân khẩu thị tâm phi: " Lạc Táp, cô một vừa hai phải thôi, một ngày ngẫu nhiên ba lần bảy lượt đụng phải nhau,cô cũng không phải diễn viên, về sau đừng chơi trò " ngẫu nhiên" này nữa."

https://thuviensach.vn

Lúc này điện thoại trong túi rung lên, anh lấy ra nhìn, là tứ ca: " em tới tiểu khu nhà anh rồi."

Cũng không nhìn Lạc Táp thêm lần nào, xoay người rời đi.

Lạc Táp tức đến lục phủ ngũ tạng đều đau, thôi với loại người vô lại cô cũng không cần cùng anh ta lí luận làm gì.

Bảo vệ đi tới: " Lạc tiểu thư, phiền cô đưa chứng minh thân phận cho chúng tôi kiểm tra."

" được." Lạc Táp hít một hơi áp chế xúc động trong lòng lại, lấy thẻ căn cước đưa cho bảo vệ. Bảo vệ đem thẻ căn cước cùng giấy thông tin lưu trữ xác nhận lại, sau đó đưa lại cho cô: " được rồi, cảm ơn Lạc tiểu thư đã hợp tác."

Sau đó vẫy tay với một bải an khác ý bảo cho cô qua.

Tưởng Mộ Tranh đi đến xe của mình bỗng đằng sau có tiếng còi xe, anh cũng không quay đầu lại nhìn chỉ đi sát vào ven đường, tiếp tục nói chuyện điện thoại với tứ ca. Xe đằng sau vẫn không buông tha tiếp tục ấn còi xe inh ỏi.

Anh xoay mặt lại.

Fuck!

*bản gốc là 'thảo nê mã' từ 草泥马 [cǎo·ní·mǎ] nghĩa đen dịch sát là 'Ngựa cỏ bùn' là một con vật tưởng tượng được cộng đồng mạng Trung Quốc đại lục dùng như một biểu tượng thách thức sự kiểm duyệt internet ngặt nghèo ở Trung Quốc. Hình ảnh của nó giống như con lạc đà không bướu Nam Mỹ (Alcapa). Tuy nhiên Caonima còn đồng âm (khác thanh điệu một chút) với câu chửi rất bậy và phổ biến trong tiếng Quan thoại. Giống như câu chửi rất phổ biến ở Việt Nam *ĐMM -))).

https://thuviensach.vn

*mặt nó như thế này đây trông khá là cạn lời.

nhanh chóng quay mặt đi hướng khác, thiếu chút nữa bị hai cái đèn xe kia chiếu cho mù luôn rồi. Lúc này xe ô tô kia phóng vượt qua người người anh, còn đột nhiên ấn còi xe.

Tưởng Mộ Tranh: "..."

Hôm nay ra đường không xem lịch rồi toàn gặp người thể loại gì vậy. Chiếc xe đi qua người xong màu xe đỏ tươi rất đáng chú ý, bởi vì hãng xe này cũng có mười mấy vạn tệ, thế nên đi trong khu nhà xa hoa này có chút không hợp.

*1 vạn NDT= 35.280.000VNĐ.

Anh ngẩn ra.

Sau khi phản ứng lại, anh hít một hơi thật sâu phổi giống như bị ai bóp lấy. Lại là cô ta, Lạc Táp!

Nhưng tại sao bảo vệ lại cho cô ta vào đây được?

Dựa vào khuôn mặt xinh đẹp kia hay là dựa vào có thẻ cảnh sát nên muốn làm gì thì làm?

Phía trước có ngã rẽ, xe của cô rẽ sang bên phải mà đi, mà nhà của tứ ca là bên trái. Tưởng Mộ Tranh bất đắc dĩ xoa ấn đường, không biết Lạc Táp có phải còn muốn chơi trò ngẫu nhiên gặp mặt kia nữa hay không. Trước kia cũng có vài người chơi trò này với anh ta, anh cự tuyệt quá nhiều lần, thậm chí nói lời lẽ làm người ta nghe mà xấu hổ cũng có, nhưng nhân gia vẫn là mắt điếc tai ngơ, vẫn đuổi theo anh ta không biết mệt mỏi.

Nữ nhân kia có nói một câu kinh điển mà anh ta nhớ mãi không quên được: nam nhân các người lì lợm la liếm theo đuổi nữ nhân, theo đuổi một

https://thuviensach.vn

cái chính là nhiều năm vẫn không buông tay, lại được tôn lên là đáng mặt nam nhân, còn muốn được người ta quý trọng, là tình yêu đích thực. Mà chúng tôi theo các anh không được mấy ngày thì lại nói chúng tôi da mặt dày, không biết xấu hổ? Không có lòng tự trọng?

Sau đó anh vẫn không để ý đến cô ta, cô ta theo đuổi hơn ba tháng thì chủ động từ bỏ. Từ sau chuyện đó anh ta liền bị bóng mà tâm lý, cảm thấy rất phiền khi người khác tự cho là mình đang tìm chân ái mà theo đuổi không buông.

Lạc Táp về đến nhà, bật đèn lên cầm điều khiển từ xa đóng rèm cửa lại. Trong nhà vắng lặng, an tĩnh đến mức nghe được cả tiếng hít thở của chính mình. Cô ngả ra sofa nằm, nhìn chằm chằm lên đèn thủy tinh treo trên trần nhà, ánh sáng đèn thủy tinh phản chiếu lại cô nhìn một lúc mà hoa cả mắt.

Mắt khẽ nhắm lại.

Cũng không biết chính mình đang nghĩ cái gì.

Trong đầu trong chốc lát là hình ảnh ba mẹ đưa cô đi chơi công viên khi cô còn nhỏ, sau đó lại là hình ảnh mẹ cô đưa cô tới một ngôi nhà xa lạ, hoang mang không biết làm sao, còn có chút sợ hãi. Sau đó đột nhiên lại là hình ảnh cô gõ cửa xe của người đàn ông kia, hai người đối diện nhau, trong chớp mắt đầu cô trống rỗng. Trong đầu lung tung rối loạn, Lạc Táp cưỡng chế suy nghĩ của bản thân, cố gắng không suy nghĩ gì cả.

Ngẩn ra một lúc lâu, cô đứng dậy lấy quần áo đi tắm.

Tắm xong nằm trên giường, đã là mấy giờ sáng.

Lạc Táp đăng nhập weibo đăng một dòng trạng thái: [Một ngày cẩu huyết rốt cục đã qua.]

https://thuviensach.vn

Cơ hồ mấy giây sau đã có người bình luận, Lạc Táp ấn mở ra xem, là em họ Du Dương: [lại có người thổ lộ lúc trực ban hả? *nhe răng*]

Khi cô trực ban vẫn thường có người đến gần muốn xin số, gần như tháng nào cũng gặp được, có khi một ngày còn tận hai lần.

Đặc biệt là mấy người say rượu lái xe, còn có mấy người đi siêu xe, đều sẽ không đứng đắn mà hỏi xin số cô.

Cô cũng quen với việc này rồi.

Lạc Táp trả lời: [bị một tên ăn cơm mềm tới quấy rầy, nói mấy câu không rõ được, lần sau gặp chị nói rõ cho nghe]

Du Dương: [được, đúng rồi, bọn em cuối tuần này đi Thạch gia trang nhảy dù, chị đi cùng không?]

Lạc Táp: [không được, thứ 7 này có lịch trực ban, còn chủ nhật đại đội trưởng kết hôn ngày đó trong tổ muốn đi đến đó náo nhiệt một chút]

Du Dương: [nhưng tuần sau em không có thời gian rảnh, phải đi cùng thầy hướng dẫn đi làm hạng mục a]

Lạc Táp: [không sao, em không có thời gian thì cứ làm việc của mình đi, bao giờ chị rảnh đi tới chơi một mình cũng được.]

Hai người nói 'ngủ ngon' với nhau rồi kết thúc câu chuyện. Mấy ngày tiếp theo cô cũng không gặp lại người đàn ông kia thêm lần nào nữa, nhịp sinh hoạt cuộc sống lại trở về như cũ, bận rộn, yên bình, chán ngắt, tẻ nhạt, nhưng cũng phong phú.

Tưởng Mộ Tranh giống như là một nốt nhạc đệm trong cuộc sống nhạt nhẽo của cô, lúc ấy tức giận đến phát điên, khắc sâu vào đầu, nhưng cũng

https://thuviensach.vn

không được mấy hôm cô lại đã sớm quăng chuyện này ra sau đầu không nghĩ đến nữa.

Ngẫu nhiên Chu Nghiên sẽ nhắc tới chuyện này, cô cũng không còn xúc động muốn một phát xé anh ta ra làm đôi như lúc trước nữa, nhưng thật ra ánh mắt của anh ta khi đó cô vẫn nhớ kĩ, ánh mắt đó rất sâu, sâu không thấy đáy, giống như lốc xoáy cô vẫn không quên được ánh mắt này.

Tới chủ nhật, người không có lịch trực ban đều đến tham dự đám cưới của đại đội trưởng. Cô dâu cùng chú rể đều không phải người ở đây, ở dưới quê đã làm tiệc cưới một lần, hôm nay làm tiệc ở Bắc Kinh chính là mời người quen bạn bè ở đây tụ họp lại.

Khách khứa không tính là nhiều, tổng cộng hơn 10 bàn tiệc nhưng không khí trong phòng rất náo nhiệt. Đặc biệt là mấy bàn ở phía trước quả thực là náo đến nghiêng trời lệch đất rồi. Lạc Táp ngồi phía sau mấy bàn kia, hai người không uống rượu, hơn nữa cùng mấy người ở đội khác cũng không thân quen lắm, hai người vừa ăn vừa nhỏ giọng nói chuyện.

Chu Nghiên lại bắt đầu nói chuyện bát quái gần đây: " này, em biết đại đội trưởng của chúng ta với vợ anh ấy quen nhau như thế nào không?"'

Lạc Táp: " xem mắt?"

Chu Nghiên lắc đầu: " là bị gọi lại kiểm tra nồng độ cồn thì biết nhau a."

Lạc Táp: " cô gái đó uống rượu lái xe rồi bị kiểm tra?"

Chu Nghiên: " có thể nói là như vậy, nhưng uống không nhiều lắm nghe nói là uống chút bia, lúc đó đại đội trưởng của chúng ta vẫn còn là cảnh sát giao thông bình thường thôi a, cô gái đó khóc lóc la lối với anh ấy, đội trưởng của chúng ta lại hiếm khi tính khí tốt như vậy, khuyên cô ấy xuống xe rồi giáo dục tốt một phen."

https://thuviensach.vn

Lạc Táp cười: " sau đó liền ở bên nhau?"

Chu Nghiên: " sao có thể chứ, cô ấy về sau liền thường xuyên tìm đội trưởng, còn không có việc gì thì gọi điện khiếu nại đội trưởng của chúng ta lên cấp trên a, làm hại đội trưởng luôn bị khiển trách."

Chu Nghiên đnag nói lại dừng lại một chút, kề sát vào tai lạp táp: " đại khái cũng giống như nghiệt duyên của em với tên ăn cơm mềm kia."

Lạc Táp: "..."

Lạc Táp nắm tay lại: " lần sau đừng nói về anh ta nữa, mất hứng."

Chu Nghiên lại cười không khép miệng lại được, mấy ngày nay cô cứ nghĩ đến chuyện Lạc Táp gặp được tên ăn cơm mềm kia hai lần nữa, cô liền muốn cười lớn một trận, thật đúng là tên đê tiện mà.

Mấy bàn rượu ở phía trước bắt đầu đua rượu với nhau, tiếng người cười nói ồn ào, có mấy người đứng lên quàng vai nhau cầm chai bia mà uống, người xung quanh huýt sáo ồn ào.

Chu Nghiên uống hết chén canh, lại rót rượu vào ly nói với Lạc Táp: " sư phụ chị đến chị qua bên đó kính một ly."

"đi đi."

Mấy người này Lạc Táp không nhận ra được mấy người, cô liền an ổn ngồi ăn cơm, ăn đến lúc hơi no Chu Nghiên còn chưa có quay lại, cô đưa mắt nhìn xung quanh muốn tìm xem Chu Nghiên đang lưu lạc nơi nào. Lát sau liền nhìn thấy Chu Nghiên đang cùng cục trưởng theo vài người nữa nói chuyện phiếm, nói đến nước bọt tung bay nha.

Lạc Táp thu hồi tầm mắt, nhàm chán lấy di động ra nghịch. Hơn 10 phút sau, đại khái là hóng hớt được chút bát quái nào đấy, chắc nóng hổi

https://thuviensach.vn

lắm nên phải về truyền bá ngay. Đem ghế của cô kéo ra ghé vào người cô nói nhỏ.

" ai dô, Lạc Lạc a." thần thần bí bí.

Lạc Táp ngước mắt nhìn: " ừ?"

Chu Nghiên ra vẻ nguy hiểm thần bí nói nhỏ bên tai cô: " phó cục trưởng cục giao thông chúng ta mới được điều đến đây, hình như cùng với đội phó đội hình sự hình như là chiến hữu a."

Lạc Táp suy nghĩ chốc lát, vị phó cục này hình như vừa mới được điều đến đây, cô không biết người này.

Lại hỏi Chu Nghiên: " phó cục thì làm sao?"

Chu Nghiên: " đẹp trai!"

Lạc Táp : "...."

Chu Nghiên nhìn về phía bàn mà phó cục đang ngồi đáng tiếc anh ta lại ngồi đưa lưng về phía bên này.

Ánh mắt nàng ý bảo Lạc Táp: " kia kìa, ngồi cạnh Tiểu Hạ đấy, mặc áo sơ mi trắng nhìn bóng lưng thôi cũng đã thấy đẹp trai rồi đúng không? Nghe nói rất khiêm tốn, bối cảnh trong nhà không bình thường chút nào cả, hiện tại đang độc thân."

Lạc Táp vẫn như cũ không nói lên lời, liếc mắt nhìn Chu Nghiên: " điều tra tỉ mỉ rõ ràng người ta như vậy làm gì? Chị tính trào tường?"

Chu Nghiên cười: " đương nhiên là muốn anh ta là em rể của chị đây rồi."

https://thuviensach.vn

Lạc Táp : " đừng nói bừa, người khác nghe được lại chọn ba lấy bốn đồn lung tung, không hay."

Chu Nghiên rót rượu ra ly uống: " Lạc Lạc a, xã hội bậy giờ không giống như trước nữa rồi, chúng ta không thể chờ nam nhân tốt tìm tới cửa được, có đôi khi anh ta đang tới cửa tìm em thì bị nữ nhân trên đường túm lấy rồi còn đâu đến lượt chúng ta nữa. cho nên a nhìn trúng thì phải tiên hạ thủ vi cường, đỡ cho về sau hối hận đến xanh cả ruột a."

Lạc Táp cảm thấy Chu Nghiên so với mẹ của cô còn sốt ruột chuyện hôn nhân đại sự của cô hơn nhiều. Lâu lâu liền đến bên cạnh tụng một hồi, có người trẻ tuổi có tương lai liền tới thu xếp giật giây cho hai bên làm quen. Trước kia đều là cảnh sát bình thường, nhưng bây giờ thì xong rồi, hiện tại thế nhưng đem chủ ý này đáng tới trên đầu phó cục luôn rồi.

Người đàn ông này trẻ tuổi như vậy mà đã lên làm phó cục, trừ bỏ gia thế, chắc chắn bản thân cũng xuất sắc ưu tú, lại còn đẹp trai, cô luôn tự biết thân biết phận không true chọc nam nhân như vậy được.

Chu Nghiên vẫn còn ở một bên nhiệt tình tính toán: " chị có mấy sư tỷ đều làm ở cảnh cục, quan hệ không tồi với mấy chị đó hôm nào chị sẽ hẹn mấy người đấy hỏi kỹ lại một phen."

Còn chưa nói xong, điện thoại của Chu Nghiên liền vang lên là điện thoại của nhà gọi tới, trong tiệc cưới quá ồn ào Chu Nghiên nói với Lạc Táp một tiếng rồi ra ngoài nghe điện thoại.

Chu Nghiên rời đi, lỗ tai Lạc Táp yên tĩnh không ít cô lại tiếp tục cúi đầu xem tin tức.

Chợt mí mắt lại bắt đầu nhảy lên, cô lại nhanh chóng đè mí mắt đang giật giật lại. Lạc Táp lại có dự cảm xấu vận đen lại muốn tới rồi!

https://thuviensach.vn

ĐƯỜNG MỘT CHIỀU, NGƯỢC LỐI YÊU NHAU

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 7

Sau khi kết thúc tiệc cưới, Chu Nghiên còn muốn đi mua sữa bột và đồ ăn dặm cho tiểu bảo nhà cô, hỏi Lạc Táp có muốn đi dạo phố cùng cô hay không, Lạc Táp lắc đầu nói: " em hơi mệt, muốn về nhà ngủ."

Chu Nghiên: " vậy em về đi, tuần sau nhiều công việc phải làm lắm."

Vẫy vẫy tay, hai người lái xe rời đi.

Trên đường, Lạc Táp nhận được điện thoại của mẹ cô, cô nhận cuộc gọi rồi mở loa ngoài.

" alo, mẹ."

" con về đến nhà chưa?"

" chưa ạ, mới ra khỏi khách sạn, đang lái xe."

"a, tốt rồi."

" chuyện gì vậy ạ?"

" cũng không có gì, mẹ đang đi dạo ở trung tâm thương mại, nhìn trúng một cái váy khá đẹp, rất hợp với khí chất của con, muốn cho con đến nhìn một cái."

Lạc Táp: " mẹ thấy đẹp khẳng định váy không tồi."

https://thuviensach.vn

Mắt thẩm mĩ của mẹ cô không tồi, quần áo của cô mặc đa số là do mẹ của cô mua cho.

Du Ngọc: " bộ này phong cách không giống với quần áo ngày thường con mặc, rất thời thượng phong cách rất mới mẻ, mẹ nhìn thấy người mẫu mặc vào không tệ rất có cảm giác a."

Lạc Táp hỏi: " rất thời trang? Lộ lắm sao?"

Du Ngọc: " có thể nói như vậy đi."

Lạc Táp: " ...."

Còn đi học thì mặc rất quy củ thục nữ, sau khi đi làm ngày nào cũng mặc đều là đồng phục, tan làm đi ra ngoài cũng mặc rất đơn giản không cầu kì quá, ngẫu nhiên cuối tuần cô cũng mặc quần áo thể thao đi ra ngoài vân động.

Đồ bó eo gợi cảm gì đấy với cô đều là người xa lạ rồi.

Du Ngọc lại giải thích: " không phải quá lộ, so với lễ phục dự tiệc còn kín hơn nhiều lắm, phía trước cổ áo V không xẻ quá sâu, thiết kế sau lưng mới gọi là độc đáo a, có 1/3 lộ ra lưng thôi, rất thích hợp đi dự tiệc nha. Mẹ nghĩ con còn không có quần áo cho trường hợp như thế này a, nhìn được đồ đẹp liền muốn mua phòng sẵn cho con chuẩn bị trước một cái."

Cô thấy lộ có ba phần như vậy cũng không sao, nhưng mà cô có đến mấy buổi tiệc như vậy bao giờ đâu, giống như không cần thiết cho lắm.

" mẹ, con cũng không tham gia mấy buổi tiệc như vậy, đừng tốn tiền làm gì."

Mấy cái lễ phục dự tiệc trong trung tâm này giá cũng không dễ nhìn cho lắm.

https://thuviensach.vn

Du Ngọc: " nói không chừng về sau tìm được bạn trai liền cần dùng tới đấy."

Lạc Táp: " ..."

Du Ngọc: " được rồi, mẹ quyết định mua cho con rồi, chú Sở còn đang chờ ở bên ngoài, mẹ còn đang định tới chỗ tiếp theo nữa, lát nữa gọi lại cho con sau, lái xe cẩn thận một chút."

" vâng, mẹ đi chơi vui vẻ."

Kết thúc cuộc trò chuyện, Lạc Táp chuyên tâm lái xe, cuối tuần xe không bị hạn chế nữa người đổ ra đường thật sự kinh khủng. Một cái ngã tư cô phải chờ tận hai cái đèn đỏ, mà có đi cũng chỉ nhúc nhích lên phía trước một ít.

Lạc Táp nhìn về phía trước đại khái là đến lần thứ ba đèn chuyển xanh thì cô có thể lưu thông thuận lợi hơn được. Chờ đèn đỏ 1 phút đồng hồ.

Chờ 60 giây mà thôi, lúc thi đại học chớp mắt một cái là qua rồi. Nhưng chờ ở ngã tư thì lại giống như 60 năm vậy, quá lâu rồi. ở phía trước xe cô bây giờ chính là một chiếc thể thao Bugatti màu đen. Đi chiếc xe thể thao quý giá trên con đường này ư, chủ xe sao lại có thể chịu đựng như thế được? Chắc chắn tiểu Bugatti cũng đnag nghẹn khuất lắm đây a.

Cuối cùng cũng đèn xanh.

Lạc Táp nhấn nhẹ chân ga, chiếc xe Bugatti phía trước cũng đã bắt đầu di chuyển tốc độ cũng không chậm, xe của cô theo ngay phía sau, những chiếc xe bên cạnh cũng đang giành giựt nhau từng giây một.

Đột nhiên xe Bugatti phanh gấp lại, lốp xe ma sát với mặt đường tạo ra tiếng động chói tai xuyên thẳng vào màng nhĩ mọi người. Khoảng cách xe của Lạc Táp cùng chiếc xe kia cũng là mấy mét nhưng tốc độ của cô

https://thuviensach.vn

không chậm. Mặc dù cô phản ứng nhanh chóng đúng lúc dẫm phanh lại, nhưng vẫn không thể nào thoát khỏi bi kịch chạm phải đuôi chiếc xe thể thao kia.

Xe Lạc Táp đột nhiên chấn động, cô nhanh tay gạt phanh tay điện tử, đẩy cửa xuống xe. Đi tới xem xét đuôi xe thể thao kia, nhìn vào đuôi xe đã bị vỡ cô nhắm mắt lại, mẹ nó, khó trách mí mắt cứ nhảy lên liên tục. Bây giờ có bán cả xe của cô đi cũng không đền nổi cái đuôi xe này.

Lúc này Tưởng Tiểu Mễ cũng từ chiếc xe thể thao đi xuống, phía sau cô lúc nãy là chiếc xe Audi A7 này, chủ xe là một cô gái lại còn đặc biệt xinh đẹp.

Hai người nhìn nhau.

Lạc Táp ngẩn ra.

Đây cuối cùng là nghiệt duyên gì a.

Lạc Táp điều chỉnh lại cảm xúc bản thân: " tôi xin lỗi, tôi phanh xe lại không kịp, cô không bị thương ở đâu chứ?"

Tưởng Tiểu Mễ lắc đầu: " tôi không sao, vừa rồi đột nhiên có người đi xe điện chở một đứa bé đi vượt đèn đỏ tôi chỉ có thể phanh gấp lại"

Lời nói đều mang vẻ áy náy.

Mặc kệ lí do là gì, cô đều phải có trách nhiệm. Bởi vì hai xe va chạm nhau chiếm một khoảng trên đường, đường bắt đầu tắc nghẽn.

Lạc Táp: " báo cho bên xe cứu hộ đến xử lí đi."

Tưởng Tiểu Mễ: " được."

https://thuviensach.vn

Đứng giữa ngã tư thế này có vẻ không an toàn lắm, hai người liền đi đến ven đường, Lạc Táp gọi điện cho bên đội cứu hộ, mà Tưởng Tiểu Mễ chuẩn bị gọi điện cho Tưởng Mộ Tranh, thầm nghĩ: xong rồi, xong rồi, chú năm nếu biết được chiếc xe yêu quý của chú ấy ra nông nỗi này, không chừng suy nghĩ giết cô cũng có luôn đi.

Chiếc xe này quá quý, ngày đó cô cầm được chìa khóa cũng chỉ là muốn lái một vài ngày cho đỡ thèm, chứ nào dám nuốt vào bụng chiếc xe này a, nuốt không nổi đâu.

Điện thoại được kết nối, bên kia truyền đến âm thanh lười biếng, còn có vài phần khàn khàn: " chuyện gì?"

Tưởng Tiểu Mễ: " chú năm, chú đang ở nhà nghỉ trưa hả?"

Tưởng Mộ Tranh : " ừ mới từ sân bay về nhà, tính nằm xuống nghỉ ngơi thì cháu gọi tới."

Tưởng Tiểu Mễ vòng vo: " vậy, hòn đảo kia thế nào, chơi có vui không ạ?"

Tưởng Mộ Tranh: " có gì mau nói, không thì tắt đi."

" đừng, đừng..."Tưởng Tiểu Mễ nuốt nước miếng: " chú năm a, Tiểu Bố của chú nhớ ba ba a, đang ồn ào muốn tìm chú đấy."

Tưởng Mộ Tranh: " ..."

Anh có dự cảm không lành: " đừng nói mấy câu vô nghĩa nữa."

Tưởng Tiểu Mễ bĩu môi: " con trai của chú bị thương rồi."

Tưởng Mộ Tranh giật mình: " cháu có làm sao không?"

Tưởng Tiểu Mễ nhất thời cảm động đến nói không nên lời.

https://thuviensach.vn

Tưởng Mộ Tranh từ trên giường ngồi dậy: " nói chuyện rõ ràng, bị thương ở đâu không."

Tưởng Tiểu Mễ: " không có, cháu không có việc gì, lúc đang đi ở ngã tư tránh một người đi vượt đèn đỏ, xe đi đằng sau bị bất ngờ nên đâm phải đuôi xe của chú, là bất ngờ a đâm cũng không nhẹ...."

Tưởng Mộ Tranh thở phào nhẹ nhõm: " được rồi, bây giờ cháu đang ở đâu, chú đi qua đó."

Tưởng Tiểu Mễ nói địa chỉ, Tưởng Mộ Tranh dừng cuộc nói chuyện lại, rửa mặt thay quần áo khác rồi mới ra cửa. ngã tư xảy ra cuộc va chạm cách nhà của anh không xa, hơn 10 phút là đến nơi.

Anh bây giờ đang rất hối hận vì đã đưa chiếc xe kia cho Tưởng Tiểu Mễ, cô cơ bản từ trước tới giờ chỉ chạy xe trong nội thành, trong nội thành mật độ xa quá nhiều tỷ lệ va chạm là quá lớn. Chi phí sửa chữa Bugatti quá đắt đỏ, không phải có bảo hiểm xe là đủ phí sửa chữa được, không chừng còn không có bộ phận thay thế.

Tưởng Mộ Tranh đi tới hiện trường cuộc va chạm, cảnh sát giao thông đã tới rồi, nhưng người của công ty bảo hiểm còn chưa tới. Anh lái xe sang bên cạnh xe cảnh sát rồi dừng lại.

Tưởng Tiểu Mễ nhận ra được là xe của Tưởng Mộ Tranh, người còn chưa xuống cô liền vẫy tay: " chú năm, ở chỗ này, ở đây."

Hướng về phía bên kia vẫy vẫy tay.

Lạc Táp theo bản năng cũng quay đầu nhìn sang phía bên kia, còn chưa kịp nhìn ra cái gì, mí mắt liền giật liên hồi.

Tên ăn cơm mềm?

https://thuviensach.vn

Chú năm?!

Tưởng Mộ Tranh?!

Cô vừa rồi nghe được Tưởng Tiểu Mễ nói với cảnh sát giao thông xe này không phải của cô ấy, chủ xe là Tưởng Mộ Tranh.

Cô vừa định thu hồi lại tầm mắt nhưng đã không kịp rồi.

Ánh mắt của Tưởng Mộ Tranh đã giết lại đây, từ trong ánh mắt của anh ta, cô cảm giác được cơn tức giận chưa từng có của anh ta.

Không cần phải nghĩ, đại khái lại hiểu lầm cô theo dõi anh ta đi. Trong ngực Lạc Táp giống như đang nghẹn lại, nuốt xuống không được nhổ ra không xong.

Tưởng Mộ Tranh nhìn Lạc Táp vài giây mà biểu tình của cô lại lạnh nhạt, cả người thể hiện ra một bộ dạng không liên quan đến mình, lửa giận trong lòng anh bùng lên. Anh bước đi qua.

Lạc Táp cho rằng anh ta lại muốn đi qua châm chọc mỉa mai một phen, kết quả anh ta đi đến túm chặt lấy cánh tay cô, kéo tới ven đường.

Cảnh sát giao thông đến xử lí tình huống hôm nay có quen biết với Lạc Táp, thấy tình hình như vậy cho là chủ xe đau lòng chiếc xe kia mà muốn đánh người, liền chạy nhanh tới ngăn cản, khuyên nhủ đối phương:

" a! đồng chí! Đồng chí, đừng kích động, vị tiểu thư này không phải cố ý va chạm vào xe của anh, có chuyện gì từ từ nói a."

Tưởng Tiểu Mễ cũng chạy tới: " chú năm, chú đừng đánh người nha!"

Tưởng Mộ Tranh: "..."

https://thuviensach.vn

Cảnh sát có ý đồ muốn tách Lạc Táp ra, Tưởng Mộ Tranh lại nắm thật chặt, không lôi ra được.

Tay Lạc Táp bị anh ta nắm đến phát đau: " anh bỏ tôi ra!"

Tưởng Mộ Tranh nhìn đồng chí cảnh sát: " tôi không có ý muốn đánh người. Chúng tôi có quen biết nhau, tôi muốn nói mấy lời với cô ấy."

Đồng chí cảnh sát đương nhiên là không tin lời Tưởng Mộ Tranh nói. Tưởng Mộ Tranh nhìn về phía Lạc Táp: " cô nói đi, chúng ta có phải quen biết nhau hay không?"

Lạc Táp cũng không để ý đến anh ta,quay đầu lại nói với cảnh sát kia: " làm phiền anh rồi, tôi có biết anh ta."

Đồng chí cảnh sát bây giờ mới yên tâm: " được, có chuyện gì từ từ nói chuyện." Sau đó xoay người rời đi.

Tưởng Tiểu Mễ nhìn biểu tình cùng ánh mắt của hai người nhìn nhau, đều là hận không thể một phát giết chết đối phương, chậc, xem ra có ẩn tình nha, cô yên lặng quan sát.

Lạc Táp dùng sức tránh thoát : " anh buông tay tôi ra!"

Lại cảm thấy tay liền bị anh ta dùng sức bóp chặt lấy. Tưởng Mộ Tranh không nhúc nhích, nhìn thẳng vào mắt cô lạnh nhạt nói: " Lạc Táp, cô rốt cuộc muốn làm gì? Lặp đi lặp lại nhiều lần như vậy, cô có thấy phiền không!"

Lạc Táp không chút yếu thế: " anh có ý gì? Lại cho rằng tôi theo dõi anh?"

Tưởng Mộ Tranh: " không phải là cho rằng mà là chính là như vậy! Tôi có bao nhiêu chiếc xe cô hẳn là điều tra xong rồi đi!"

https://thuviensach.vn

Lạc Táp: " ...."

Giới biên kịch không có anh ta đúng là một thiếu sót lớn. Tưởng Mộ Tranh lại tiếp tục nói: " mấy ngày nay tôi đi công tác, xe của tôi không có đi ra ngoài, hôm nay chiếc xe này vừa đi ra ngoài, đã bị cô gặp phải, cô nói cô không điều tra hướng đi của xe tôi? Ai tin! Nhưng chắc ngàn vạn lần không nghĩ tới đi xe ngày hôm nay lại là cháu gái của tôi đi, hiện tại thấy thế nào? Hối hận đến xanh ruột rồi đi."

Lạc Táp kinh ngạc, phát hiện ra dạo này vốn từ của cô càng ngày càng cạn kiệt.

Nghiệt duyên giữa cô và hắn thật sự vô pháp giải khai, trời đất bao la, Bắc Kinh nhiều người nhiều xe như vậy, cô làm sao lại đụng phải anh ta, lại đâm vào xe anh ta? Tại sao?

Tưởng Mộ Tranh lại nói : " giống như hôm nay, coi như cô may mắn không có ai bị thương, vạn nhất ngày nào đó co theo dõi xe rồi đột nhiên phát sinh chuyện ngoài ý muốn, không cẩn thận tai nạn, ai chịu trách nhiệm.?"

Lạc Táp không lên tiếng, dù giải thích anh ta cũng không tin, chính là máu chó như vậy cô có biện pháp nào đây.

" sao cô không nói gì?"

Lạc Táp liếc mắt nhìn anh ta: " nói cái gì? Tôi nói anh tin sao?"

Tưởng Mộ Tranh 'a' một cái, " tôi cũng muốn tin cô, nhưng những chuyện sảy ra như thế này cô muốn tôi tin cô như thế nào Bắc Kinh không hề nhỏ bé, buổi tối chúng ta ba, bốn lần gặp nhau, bây giờ lại tiếp tục, cô nói cho tôi biết nếu đây không phải cố ý thì chẳng lẽ đây lại là ý trời.?"

https://thuviensach.vn

Lửa giận ngập trời không có chỗ phát, cô cảm thấy tay giống như sắp gãy: " tưởng tiên sinh, phiền anh buông tay tôi ra!"

Tưởng Mộ Tranh không nhúc nhích, mắt nhìn thẳng vào cô. Lạc Táp dời đi tầm mắt, thở dài một hơi , đối với tên cuồng tự luyến này Chu Nghiên đã từng nói qua phải bất ngờ đánh úp.

Đơn giản là không làm hoặc là đã làm là phải làm đến cùng, cô lại một lần nữa quay mặt lại, đối diện với Tưởng Mộ Tranh: " anh nói đúng, tôi chính là thích anh, vô cùng thích anh vì anh mà muốn nhìn nhiều thêm một cái, cố ý theo dõi anh. Mấy ngày nay không nhìn thấy anh, tâm tư tôi cũng bồn chồn không yên, đi làm cũng không làm được gì ra hồn, Tưởng Mộ Tranh, anh nói cho tôi biết tôi nên làm cái gì bây giờ?"

Bị những lời này đánh úp tới không kịp phòng ngừa Tưởng Mộ Tranh sửng sốt, yết hầu khẽ chuyển động. Mấy năm nay bị vô số nữ nhân đến trước mặt trực tiếp có, gián tiếp có thổ lộ với anh. Nhưng không có nữ người nào khiến cho anh động tâm.

Nhưng lần này, lại giống như có sóng to gió lớn đánh úp lại đây.

Một lúc lâu sau, anh chớp mắt nhìn không biết tiếp lời cô như thế nào. Lạc Táp liền dùng sức tránh tay: "buông tay!"

Tưởng Mộ Tranh ngay lập tức buông tay.

Lạc Táp dùng sức vẫy vẫy tay, cảm giác cả cánh tay giống như sắp tàn phế đến nơi. Nâng bước đi đến xe của mình rồi đột nhiên xoay người, hung hăng trừng mắt liếc xéo Tưởng Mộ Tranh một cái rồi xoay người đi vào xe.

Tưởng Mộ Tranh: "..."

Sao lại trừng anh ta!

https://thuviensach.vn

Không phải vừa mới thổ lộ hay sao?

Nhời edit: không biết ngũ gia về sau như thế nào chứ, bây giờ muốn đánh cho không trượt phát nào thế không biết.

Audi A7

~ 38.000 đô la trum

Bugatti mẫu năm nay

~19 TRIỆU đô la trum. :)

Chị Lạc Lạc có mà bán người chị thì may ra mới đền được chứ :)))

Siêu xe Bugatti La Voiture Noire đắt nhất Hành tinh

Giá gốc 438 tỷ.

Thuế nhập khẩu: 70% x 438 tỷ = 307 tỷ

Thuế tiêu thụ đặc biệt: 150% x(438 +307) = 1.117 tỷ

Giá trước thuế tại VN: 438 + 307+ 1.117 = 1.862 tỷ

VAT :1.862 tỷ x10% = 186 tỷ

Giá sau thuế: 2048 tỷ

Thuế trước bạ 10%: 204 tỷ

Giá lăn bánh tại Việt Nam: 2288 tỷ

Nguồn: fb

https://thuviensach.vn

ĐƯỜNG MỘT CHIỀU, NGƯỢC LỐI YÊU NHAU

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 8

Chương 8

Trên đường trở về, Tưởng Tiểu Mễ thỉnh thoảng lại liếc nhìn Tưởng Mộ Tranh một cái, nhìn qua giống như đang nghiêm túc lái xe, nhưng biểu tình lại thất thần.

Người ở trong xe, còn tâm tư không biết bay tới đâu rồi. tưởng tiểu mễ ho nhẹ hai cái, lại liếc mắt nhìn sang bên kia một cái, lại không có bất luận phản ứng. nếu là lúc trước, nếu cô ho một tiếng chú năm đã sớm quay sang nói chuyện.

" chú năm?"

Tưởng Mộ Tranh không quay sang: " ừ?"

Tưởng Tiểu Mễ hỏi: " chú để chị Lạc bồi thường sao?"

Nhân viên bên công ty bảo hiểm đã tới định mức phí thiệt hại của xe, tiền bảo hiểm khẳng định không đủ để sữa chữa Tiểu Bố, không biết chú năm có dùng tiền bảo hiểm hay không, nếu đi thì tiền bảo dưỡng năm sau chắc chắn sẽ là con số trên trời.

Kỳ thật chút tiền ấy với chú năm không tính là gì, mà chú năm cũng luôn luôn hào phóng, nhưng nhìn thấy phản ứng đối chọi gay gắt với Lạc

https://thuviensach.vn

Táp cùng hành động thất thố của chú ngày hôm nay, thật đúng là khó mà nói.

Đại khái là chú năm theo đuổi Lạc Táp mà cô ấy lại không thích, trong lòng liền uất ức đây mà. Cứ như vậy, chú đến tìm Lạc Táp đòi tiền bồi thường cũng có thể xảy ra lắm chứ.

Tưởng Mộ Tranh liếc mắt nhìn Tưởng Tiểu Mễ một cái, lại tiếp tục nhìn đường phía trước, tinh tế suy nghĩ hai chữ kia 'chị Lạc' à?

Không đầu không đuôi nói một câu: " vè sau đừng có gọi bừa."

Tưởng Tiểu Mễ: "???"

Một lát sau mới phản ứng lại, cô vừa rồi kêu chị Lạc nha. Tưởng Tiểu Mễ cố ý chơi xấu: " cũng đúng, nói không chừng cô ấy so với cháu còn ít tuổi hơn, vậy kêu em gái Lạc đi. Đúng rồi, chú năm chú bắt em gái Lạc bồi thường thiệt hại xe sao?"

Tưởng Mộ Tranh : "..."

Trong xe yên tĩnh vài giây.

Tưởng Tiểu Mễ cười trộm, trên mặt lại biểu hiện như không có gì xảy ra. lòng hiếu kỳ dâng lên, cô nói bóng nói gió: " chú năm a, chú cùng em gái Lạc quen nhau trước đó rồi sao?"

Tưởng mộ thanh nhàn nhạt đáp một câu: "ừ"

Tưởng Tiểu Mễ hớn lên rèn sắt khi còn nóng: " quen nhau như thế nào?"

Tưởng Mộ Tranh : " quên rồi."

https://thuviensach.vn

Tưởng Tiểu Mễ bĩu môi chửi thầm một câu, người ta không đồng ý cũng xứng đáng.

Tưởng Mộ Tranh hỏi cô: " chú đưa cháu về?"

Tưởng Tiểu Mễ lúc này mới nhớ đến việc chính: " a, không, cháu phải đến chỗ làm, buổi chiều còn có buổi họp."

Tưởng Tiểu Mễ thuận miệng hỏi một câu: " vội như vậy?"

Tưởng Tiểu Mễ: " đúng vậy, thứ hai tuần sau rất vội a, bên giao thông cuối tuần tập trung triển khai phạt người đi xe máy, cùng người đi bộ vượt đèn đỏ, quay chụp cảnh người thi hành nhiệm vụ cùng người đi đường cả lúc người tham gia giao thông vi phạm cũng phải chụp lại, thiếu nhân sự cho nên cháu bị điều qua làm."

Tưởng Mộ Tranh gật nhẹ đầu cũng không hỏi thêm gì.

Tưởng Tiểu Mễ làm sao có thể để yên được liên tục nói: " nghe nói cục phó của cục giao thông mới được bổ nhiệm không lâu, yêu cầu phải mạnh tay xử lí với người đi xe máy cùng người đi đường vượt đèn đỏ, ngày mai bắt đầu là bắt đầu xử phạt toàn bộ người vi phạm."

Phó cục?

Không phải là Phó Duyên Bác sao?

Xem ra là tân quan tiền nhiệm ba ngọn lửa.

Tưởng Mộ Tranh hỏi: " xử lí toàn bộ là có ý gì?"

Tưởng Tiểu Mễ: " người đi bộ vượt đèn đỏ cũng phạt tiền a"

" phạt nhiều hay ít?"

https://thuviensach.vn

" 10 tệ, không dẫm vào vạch kẻ đường là được, người đi xe điện là 20 tệ, còn cái khác quên rồi."

" 10 tệ? Vạn nhất gặp người không nói lý thì làm sao?"

Người đi bộ không giống người đi xe máy, chạy xe máy phải có giấy tờ không sợ mấy người đó không giao nộp tiền phạt, nhưng người đi bộ lại không giống thế, cơ hồ là không có bất luận giấy tờ chứng minh. Nếu có người ăn vạ không giao, cảnh sát phỏng chừng cũng không có biện pháp.

Tưởng Tiểu Mễ nhún vai: " cháu cũng không biết, ngày mai thì biết cảnh sát xử lí người vi phạm như thế nào, bọn cháu cũng chụp lại. Ngày đầu tiên chấp hành phạt tiền, khẳng định sẽ rất khó khăn, trước kia có tỉnh bắt đầu phạt tiền, tình huống phát sinh vô cùng nhiều, không biết chúng ta bên này như thế nào."

Tưởng Mộ Tranh đột nhiên hỏi: " gặp được người không nói lí, lại không muốn đưa tiền, có chuyện đánh cảnh sát hay không?"

Tưởng Tiểu Mễ: " ..."

Suy nghĩ một lát: " thật đúng lả có chuyện như thế xảy ra, có clip quay được ở nơi khác, có cặp người yêu không muốn giao nộp tiền, đem cảnh sát giao thông đánh đuổi đi a."

Tưởng Mộ Tranh : "...."

Tưởng Tiểu Mễ thấy " sao ngày hôm nay chú hỏi nhiều chuyện như vậy? Còn quan tâm tới cả cảnh sát giao thông nữa."

Tưởng Mộ Tranh cũng đang nghi hoặc chính bản thân mình, anh có sao?

https://thuviensach.vn

Anh nghĩ đến một loại khả năng: " chú chính là sợ gặp phải người không nói lí, hắn không giao tiền phạt, cháu lại chụp ảnh hắn chọc hắn nổi điên lên, không chỉ có đánh cả cảnh sát mà nói không chừng còn đánh cả phóng viên."

Tưởng Tiểu Mễ: " ban ngày ban mặt, hắn là sẽ không có người làm như vậy đâu."

Tưởng Mộ Tranh liếc mắt nhìn cô một cái: " muốn đánh người mà còn phân ra ngày với đêm sao? Chính là cháu cẩn thận một chút."

Tưởng Tiểu Mễ gật đầu.

Tưởng Mộ Tranh đưa Tưởng Tiểu Mễ đến tòa soạn rồi trực tiếp quay xe về nhà.

Về tới nhà, anh gọi điện thoại cho tài xế, hỏi chiếc xe kia phí sửa chưa là bao nhiêu, tài xế nói tạm thời còn chưa xác định chính xác được, cửa hàng 4S chỉ mới tạm đánh giá chi phí còn chính xác thì chưa, mức tổn hại vượt qua bảo hiểm chắc là 12 vạn tệ.

Tưởng Mộ Tranh suy nghĩ chốc lát rồi tắt điện thoại.

Đem điện thoại ném qua một bên,đi ra mở cửa sổ trong thư phòng, châm điếu thuốc hút.

Bên tai còn quanh quẩn câu nói kia: " anh nói đúng, tôi chính là thích anh, thích chết đi được, chính vì muốn nhìn anh nhiều thêm một cái nên cố ý theo dõi anh. Mấy ngày nay không nhìn thấy anh tôi cơm nước cũng không màng tới đêm không ngủ ngày không làm được việc gì. Tưởng Mộ Tranh , anh nói tôi phải làm gì bây giờ?"

Tưởng Mộ Tranh dùng sức hút thuốc, mấy câu kia quả thực như có độc vậy.

https://thuviensach.vn

Màn đêm dần buông xuống.

Lạc Táp nằm trên giường cũng đã được ba giờ đồng hồ, vốn dĩ muốn nhắm mắt ngủ một giấc, kết quả mở mắt một giây cũng không ngủ được. Cô buồn bực đến phát điên.

Bực bội đem chăn trùm lên đầu,ép chính mình phải ngủ hai phút, nhưng một chút buồn ngủ đều không có, trong đầu vẫn luôn nhớ lại câu nói kia của cô.

Lúc đó xúc động nói những lời kia với Tưởng Mộ Tranh , hiện tại nhớ tới cả người đều nổi da gà, cô sao lại có thể nói ra những lời buồn nôn như vậy.?

Thật không thể tưởng tượng nổi.

Trước kia cô cũng có tưởng tượng qua nếu có một ngày cô có thể gặp được người làm cô chủ động bày tỏ tình cảm, nàng nhất định sẽ không do dự mà nguyện ý gả cho người đó.

Tuy thộ lộ với Tưởng Mộ Tranh là có nguyên nhân bất đắc dĩ, nhưng tóm lại là lần đầu tiên trắng trợn nói ra những lời như vậy. Kết quả lại là nói với một tên tiện nam.

Ngày hôm sau.

Lạc Táp dậy sớm hơn ngày thường 30 phút, hôm nay là ngày đầu tiên của chiến dịch xử lí vi phạm, tất cả mọi người trong đội đều phải ra đứng trực. Cô xoa huyệt thái dương, cô không hay mất ngủ nhưng tối qua là ngày cô khó ngủ nhất.

Nhìn chính mình trong gương, sắc mặt có chút tiều tụy cô trang điểm nhẹ, cơm sáng cũng không kịp ăn, vội vàng lái xe đến trụ sở làm việc.

https://thuviensach.vn

Vừa đến nơi, Chu Nghiên huých khuỷu tay vào cô nhỏ giọng hỏi: " thức đêm?"

Rõ ràng như vậy?

Lạc Táp gật đầu.

Chu Nghiên: " quầng thâm trên mặt em như quốc bảo nước ta vậy."

Lạc Táp: " ...."

Trong hội nghị, đội trưởng phân tổ nhóm riêng, Lạc Táp cùng Tiểu Hạ thêm hai người khác một tổ, Chu Nghiên ở tổ khác. Tan họp, bọn họ liền chạy đến khu vực được bàn giao. Trên xe, Tiểu Hạ bỗng nhiên nghĩ đến :" vạn nhất lát nữa phạt tiền, bọn họ đều đưa tờ 100, chúng ta làm sao có nhiều tiền lẻ trả lại như vậy?"

Hai đồng nghiệp khác đi cùng: "...!"

Bởi vì là phạt ngay tại chỗ, đơn phạt cũng mang theo luôn, tiền lẻ mang theo là 500 tệ.

Lạc Táp chớp chớp mắt: " nói không chừng cũng không có ai vượt đèn đâu."

Bởi vì trước đó đã tiến hành tuyên truyền, đi qua đường hắn là nghe thấy nhìn thấy rồi đi, cũng biết được hôm nay bắt đầu tiến hành. Tới khu vực trực ban, Tiểu Hạ dừng xe tất cả xuống xe đi vào vị trí. Cảnh sát tuần tra cơ động cũng đã tới nơi, phóng viên máy quay...cũng đã tới đầy đủ.

Lạc Táp cùng mấy người phân chia tốt nhiệm vụ với nhau, từng người đến vị trí của mình bắt đầu làm việc. Hôm nay thời tiết cũng không tệ lắm, bầu trời trong xanh nắng sớm nhu hòa, mặt trời từ từ lên cao, cả thành phố cũng bắt đầu một ngày đâu tuần nhộn nhịp. Nửa tiếng trôi qua, cũng không

https://thuviensach.vn

có xuất hiện người đi bộ hay đi xe máy vượt đèn đỏ, ngày thường đã sớm xuất hiện không ít, đại khái cũng biết hôm nay phạt tiền, nên mọi người đều nhẫn nại chờ đèn đỏ.

Bỗng nhiên, một người đàn ông đi xe điện không màng tín hiệu đang là đèn đỏ, vẫn thẳng tiến về phía trước. Mà bên kia làn đường còn 2 giây nữa là đèn chuyển xanh anh ta đi như vậy là đặc biệt nguy hiểm. Lạc Táp cùng một đồng nghiệp khác cùng nhau thổi còi, Lạc Táp quan sát trái phải bên đường, đi nhanh đến phía trước.

Người đàn ông kia lúc này mới nhận thức được mình vừa vượt đèn đỏ. Trái phải xe bắt đầu di chuyển, anh ta chỉ có thể đứng im một chỗ không đi, chờ xe đi hết.

Một lát sau Lạc Táp đi đến trước mặt anh ta, hướng anh ta chào: " tiên sinh, ngài vừa vượt đèn đỏ.'

Ý bảo anh ta di chuyển xe sang bên đường xử lí.

Tưởng Mộ Thừa nói xin lỗi: " vừa rồi tôi suy nghĩ chuyện khác không để ý tới đèn đỏ, lần sau tôi sẽ chú ý."

Bởi vì đối phương là cảnh sát, thái độ của anh ta hiếm khi ôn hòa.

Vì muốn đi đến đưa điện thoại cho vợ mà đã muộn giờ làm, dung ngữ khí thương lượng nói với cảnh sát: " đồng chí cảnh sát, tôi đang có việc rất gấp."

Lạc Táp đưa tay rút chìa khóa xe của anh ta: " có việc gấp đến nỗi không chờ được 1 phút? Anh có biết vừa rồi việc vượt đèn đỏ của anh rất nguy hiểm hay không? Có thể ảnh hưởng tới rất nhiều người. Hôm nay xe điện vi phạm vượt đèn đỏ sẽ phạt tiền, trước giao 20 tệ."

Tưởng Mộ Thừa: " phạt tiền?"

https://thuviensach.vn

Lạc Táp: " đúng vậy, mấy ngày trước đã bắt đầu tuyên truyền giáo dục tại các đường lớn, hôm nay là ngày thi hành, tiên sinh không để ý sao?"

Anh ta là người đầu tiên ở ngã tư này bị phạt.

Bộ quần áo anh ta đang mặc lẫn khí chất trên người đều không chút ăn nhập với cái xe điện kia.

Tưởng Mộ Thừa nhìn Lạc Táp: " ngại quá, tôi không mang tiền."

Là thật sự không mang tiền.

Lạc Táp chuẩn bị ghi biên lai phạt hành chính, tay vừa hạ xuống, ngẩng lên, cái cớ này cô cũng ngại dùng đến đấy, đa số người nói ra câu này đều là đang chơi xấu không chịu hợp tác.

Cô biểu tình nghiêm túc: " vậy phiền anh đưa giấy tờ tùy thân."

Tưởng Mộ Thừa: " ...cũng không mang."

Lại bổ sung thêm câu: " cái gì cũng không mang, di động cũng không mang."

Lạc Táp: "..."

Lúc này phóng viên cũng đã vây lấy xung quanh, hôm nay là ngày đầu tiên mà anh ta lại là người đầu tiên bị phạt, tất cả microphone, máy ghi hình đều chĩa vào anh.

Tưởng Mộ Thừa lạnh lùng nói : " đừng chụp." Anh theo bản năng lấy tay che lại.

Mới vừa mua xe điện liền xảy ra việc này, nếu đưa tin này ra ngoài bị nhân viên công ty nhìn thấy, mặt mũi của anh ta để đi đâu?

https://thuviensach.vn

Nhưng phóng viên nào chịu nghe lời anh ta nói, tiếp tục chụp hình.

Có phóng viên còn nhìn ra được băn khoăn của anh ta an ủi nói: " yên tâm, lúc lên sóng mặt anh sẽ được đánh mosaic."

Tưởng Mộ Thừa: " ...."

Lạc Táp tiếp tục hỏi: " giấy tờ đều không mang đúng không? Vậy cung cấp thông tin cơ bản cho tôi lả được."

Cô xác minh lại là được.

Tưởng Mộ Thừa biết việc này sẽ không qua được, đơn giản nói ra thông tin cơ bản của mình.

Lạc Táp nói với anh ta: " không mang tiền có thể không cần giao nộp tiền cũng được, mặc áo này vào đứng ở giao lộ 30 phút duy trì giao thông."

Tưởng Mộ Thừa không hề nghĩ ngợi nói: " nộp tiền, tôi lập tức gọi người mang tiền đến nộp."

Lạc Táp đã điều tra xong thông tin của anh ta, Tưởng Mộ Thừa?

Cô ngẩn ra, giống tên của Tưởng Mộ Tranh nhưng chỉ khác có một chữ, mà người này diện mạo lại giống Tưởng Mộ Tranh vài phần, cô lại tiếp tục nhìn địa chỉ, cùng tiểu khu cô sống.

Tưởng Mộ Thừa khách khí hỏi: " đồng chí cảnh sát, có thể cho tôi mượn điện thoại dùng một chút được không? Tôi gọi một cuộc."

Lạc Táp nhìn anh ta, đem điện thoại mở khóa màn hình rồi đưa cho Tưởng Mộ Thừa.

Tưởng Mộ Thừa phối hợp giao nộp tiền phạt, thái độ cũng không tồi, bên kia lại xuất hiện người vượt đèn đỏ, đang được người khác giữ lại, các

https://thuviensach.vn

phóng viên liền không tiếp tục vây lấy người anh nữa, chạy sang bên kia tiếp tục chiến đấu. Tưởng Mộ Thừa mở di động bắt đầu ấn số. Thời điểm anh ta vừa ấn nhập số vào điện thoại thì điện thoại đã tự động nhảy ra một tên danh bạ ' tiện nam ngu xuẩn'

Anh nhanh tay gạt sang một bên tưởng mình gõ nhầm dãy số, lại một lần nữa gõ lại dãy số đã thuộc làu làu, gõ xong dãy số ấn cuộc gọi màn hình vẫn như cũ là ' tiện nam ngu xuẩn' anh lập tức kết thúc cuộc gọi. Đây là tình huống gì thế này?

Lúc anh đang kinh ngạc, điện thoại trong tay đột nhiên rung lên, anh hoảng sợ cúi đầu nhìn màn hình điện thoại, ' tiện nam ngu xuẩn' đang gọi đến.

https://thuviensach.vn

ĐƯỜNG MỘT CHIỀU, NGƯỢC LỐI YÊU NHAU

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 9

Chương 9

Edit: shitbaydaytroi

Điện thoại gọi đến lúc Tưởng Mộ Tranh đang có cuộc họp, còn không đợi anh ấn nghe điện thoại đã dừng cuộc gọi, anh mở khóa màn hình, nhìn đến cuộc gọi nhỡ liền ngẩn ra giây lát, người gọi tới là 'chuyên gia theo dõi'.

Bất chợt, khóe miệng anh khẽ nhếch.

Đúng là nữ nhân khẩu thị tâm phi, dối trá mà, ngày hôm qua lưu lại số điện thoại của anh còn nói, nói như thế nào?

Lúc ấy Tưởng Tiểu Mễ cũng ở đấy, cô ngữ khí nghiêm túc nói: " tưởng tiên sinh, có thể cho tôi số điện thoại của anh không? Xe sửa xong, tôi chuyển tiền sửa xe cho anh."

Anh cười: " cảnh sát Lạc, cô muốn biết số của tôi không phải quá dễ dàng hay sao? Dùng chức vụ của cô điều tra một cái biển số là ra tất cả phương thức liên lạc mà."

Còn lại cần giả vờ thanh cao như vậy?

Anh suy nghĩ lại một lát, khẳng định là cô muốn số điện thoại riêng của anh chứ không muốn số điện thoại công ty.

https://thuviensach.vn

A, lúc này mới qua được mười mấy giờ đồng hồ, cô liền không chờ nổi nữa mà gọi điện tới sao, còn cố ý không cẩn thận ấn nhầm.

Tưởng Mộ Tranh thấp giọng nói với thư ký một câu, cầm di động ra ngoài, vừa đến cửa liền bắt đầu gọi vào số của Lạc Táp. Mười mấy giây qua đi đều không có ai nhấc máy. Anh 'a' một tiếng lại cười.

Điện thoại tiếp tục vang lên những tiềng ' tút...tút..' không ngừng vẫn không có người nhận.

Tưởng Mộ Tranh đứng bên cạnh cửa sổ muốn hút một điếu thuốc, sờ vào túi, thuốc và bật lửa đều không mang theo, chỉ có thể từ bỏ ý định.

Anh nhìn chằm chằm vào màn hình điện thoại, liền muốn biết cô muốn ra vẻ đến khi nào.

Mà ở đầu kia Tưởng Mộ Thừa chần chờ một lát, cuối cùng vẫn là nhận máy nghe, âm thanh chế nhạo cùng trào phúng truyền đến: " à, rốt cuộc cũng chịu nghe rồi? ừ? Đừng nói với tôi là cô không cẩn thận ấn nhầm số tôi!"

Tưởng Mộ Thừa: "..."

Dư quang liếc mắt nhìn Lạc Táp, lại nhìn điện thoại chớp chớp mắt, cảm giác bản thân đã biết được một bí mật kinh thiên động địa.

" không nói gì thì tôi tắt máy!"

" tiểu ngũ, là anh."

"...."

Tưởng Mộ Tranh biểu tình như thấy quỷ, lại nhìn số điện thoại, không sai! Là số ' chuyên gia theo dõi' anh ta nghi hoặc kêu: " tứ ca?"

https://thuviensach.vn

" ừ."

Tưởng Mộ Tranh nheo mắt lại, suy nghĩ một lát: " Lạc Táp, cô dùng cả phần mềm chỉnh giọng sao?!"

Thế nhưng cô ta điều tra cả nhà anh rõ ràng như vậy.

Tưởng Mộ Thừa: "..."

Thằng này nó điên thật rồi.

Khó trách người ta ghi tên nó là 'tiện nam ngu xuẩn' tiện hay không anh ta không biết nhưng có một cái chắc chắn chính là nó ngu thật!

" Lạc Táp, cô rốt cuộc muốn làm cái gì?"

Tưởng Mộ Tranh: " là anh, tứ ca cậu!"

Lại nhỏ giọng chứng minh thân phận của mình: " vai trái cậu có vết thương của súng gây ra."

Tưởng Mộ Tranh không hề hoài nghi nữa, bí mật này, người biết được không nhiều lắm, Tưởng Mộ Tranh hắng giọng nói: " điện thoại của Lạc Táp sao lại ở chỗ anh vậy?"

Tưởng Mộ Thừa nghe một đằng trả lời một nẻo: " cậu hiện tại ra đây một chuyến, anh ở giao lộ phía bắc cạnh công ty của cậu."

Lại không có kiên nhẫn thúc giục: " cậu nhanh lên, đúng rồi,nhớ mang theo 20 tệ đến đây."

Tưởng Mộ Tranh nghẹn lại, nghĩ tới lời của Tưởng Tiểu Mễ nói ngày hôm qua, không thể tưởng tượng được hỏi: " anh vượt đèn đỏ?"

https://thuviensach.vn

Tưởng Mộ Thừa : " biết rồi còn hỏi? Nhanh chân lên, giao tiền phạt anh còn muốn đi đến công ty mở cuộc họp gấp!"

Tưởng Mộ Tranh nghĩ tới vừa rồi giống như bị tứ ca trêu đùa một phen, trong lòng có chút khó chịu không nhanh không chậm nói: " sao anh không gọi tứ tẩu đến mang tiền phạt cho anh?" em rất vội, không thể phân thân ra làm việc được."

" tứ tẩu của cậu sáng nay còn có hai ca phẫu thuật." Tưởng Mộ Thừa lười phải nói mấy lời vô nghĩa: " nhanh chân lên!"

Trực tiếp tắt máy.

Lạc Táp đang viết giấy phạt cho một người đi vượt đèn, Tưởng Mộ Thừa đi qua trả lại điện thoại cho cô: " cảm ơn!"

" không cần khách khí."

Lạc Táp đem điện thoại cất vào túi, tiếp tục viết giấy phạt.

Lại liếc mắt nhìn Tưởng Mộ Thừa hỏi: " anh quyết định nộp tiền phạt?"

Tưởng Mộ Thừa: " đúng vậy, lập tức có người mang tới."

Đứng ở một bên sợ vướng bận cho người khác, anh liền đến ven đường chờ.

Tưởng Mộ Tranh bóp ấn đường, lại phải gặp nữ nhân kia, anh ta thật sự không nghĩ muốn nhìn thấy cô bây giờ.

Cuộc họp bên trong vẫn đang tiếp tục, tứ ca hẳn là không muốn để cho người khác biết anh ấy đi xe điện mà lại vượt đèn đỏ đâu nhỉ. Rất tổn hại hình tượng xây dựng lên a, cho nên không gọi thư ký đến nộp tiền phạt, gọi anh qua nộp cho.

https://thuviensach.vn

Tưởng Mộ Tranh đành phải gọi cho trợ lý nói muốn ra ngoài một lát,rôi đi đến văn phòng lấy ví tiền đi xuống tầng dưới đi ra ngoài.

Công ty cách ngã tư này rất gần, đi bộ cũng mất chỉ 5,6 phút là tới nơi, lái xe đi thì rất phiền toái anh liền đi bộ qua.

Trên đường anh nhận được tin nhắn, là bà Du Ngọc gửi tới: [tiểu ngũ, dì chiều nay về rồi, thứ 7 hoặc chủ nhật nếu cháu có thời gian thì tới nhé.]

Tưởng Mộ Tranh nhắn lại: [vậy còn con gái dì ạ? Em ấy không bận việc chứ ạ?]

Du Ngọc: [ừ, nó nói trước đó, cuối tuần nó này nó rảnh.]

Tưởng Mộ Tranh: [vâng, vậy tối thứ 7 ạ, một lát nữa cháu sẽ gửi địa chỉ đến cho dì, là quán ăn gia đình, không tồi đâu ạ.]

Quán ăn kia cuối tuần đều kín bàn, muốn ăn phải đặt bàn trước, anh liền gọi cho bạn tốt Trình Diệc: " rảnh không?"

Trình Diệc: " không!"

Tưởng Mộ Tranh: " bận gì cũng bỏ lại đi."

Trình Diệc: " biết cậu miệng chó không nhả được ngà voi, nói đi chuyện gì?"

Tưởng Mộ Tranh: " giúp tôi đặt một bàn ở quán bạn cậu mở đi, đặt phòng bao, tối thứ 7."

Trình Diệc 'a' một tiếng : " cậu thật sự coi tôi thành tên chạy vặt mà sai việc à?"

Tưởng Mộ Tranh cười: " có nhiều người đứng xếp hàng chờ tôi sai vặt đấy, có chuyện tốt như vậy để làm coi như cậu tích đức rồi đấy, thật sự là

https://thuviensach.vn

may mắn mà có phải đang có cảm giác có bánh nhân thịt từ trên trời rơi xuống trúng ngay mặt không? Nhanh chóng mà hưởng thụ đi đừng để phí may mắn to lớn này."

Trình Diệc: " cút!"

Lại nhịn không được hiếu kỳ hỏi: " người nào có mặt mũi lớn như vậy, làm ngũ gia cất công mời khách vậy?"

Tưởng Mộ Tranh: " mời bạn học cũ của mẹ tôi, nói chuyện với dì ấy khá hợp ý, đúng lúc công ty của dì ấy có hứng thú với chuyện công ty của tôi, thuận tiện thì có thể nói chuyện hợp tác."

Thì ra là như thế, Trình Diệc cũng không có hứng thú hỏi thêm, lại chuyển chủ đề nói đến Ân Duyệt: " đúng rồi, ân duyệt có bạn trai, không phải người ở đây, hình như là người Thiên Tân."

Tưởng Mộ Tranh cảm thấy không thể hiểu được, hỏi lại: " cô ta yêu ai liên quan tới tôi sao?"

Trình Diệc nghĩ nghĩ, giống như không có quan hệ gì thật. Nhưng Ân Duyệt trước đó rất thưởng thức Tưởng Mộ Tranh, người trong giới trong lòng đều hiểu rõ ràng, nhung tâm khí cô ta lại cao ngạo, không bỏ xuống được mặt mũi, chưa bao giờ chủ động, mà Tưởng Mộ Tranh lại càng là cao ngạo lạnh lùng hơn, vốn dĩ là chuyện tình trai tài gái sắc xứng lứa vừa đôi, cứ như vậy liền bỏ lỡ.

Trình Diệc tiếc nuối nói: " cậu nói xem cậu xứng đôi với Ân Duyệt như vậy, cậu chủ động một chút, hai người không phải là sớm thành chuyện rồi sao?"

Tưởng Mộ Tranh nhìn phía trước một cái, sắp đến giao lộ rồi, nhàn nhạt nói: " tôi không có thói quen theo đuổi nữ nhân, cũng không vì ai mà phá lệ."

https://thuviensach.vn

Trình Diệc: " hy vọng tương lai cậu không bị vả sưng mặt vì câu nói ngày hôm nay, được, không nói nữa, ở cục chuẩn bị có cuộc họp."

Tưởng Mộ Tranh ừ một tiếng kết thúc cuộc trò chuyện.Đến ngã tư, vừa lúc đèn đỏ.

Đứng ở vạch người đi bộ, quét mắt nhìn khắp nơi, tìm một lát thì thấy ở đường đối diện thấy được Tưởng Mộ Thừa, đang ngồi cạnh xe điện thất thần nhìn dòng xe qua lại trên đường.

Lạc Táp đang chuyên chú duy trì trật tự trên đường, không để ý tới anh ta. Nhìn vào Lạc Táp, Tưởng Mộ Tranh ngây người vài giây, anh lần đầu tiên nhìn thấy cô mặc cảnh phục.

Cảnh phục màu lam càng tôn lên vóc dáng cao gầy của cô, còn có tia soái khí kia, trong một giây lát anh cảm nhận được khí chất gợi cảm cùng cao ngạo trên người cô cùng một lúc.

Người đứng trước mắt anh chính là cô, tên đúng với người- anh tư táp thương.

Đột nhiên trong sô người đang chờ đèn đỏ ồn ào kêu to, anh hoàn hồn, nhìn lên phía trước có một bà lão đang đi vượt đèn đỏ, chân đi lại không nhanh nhẹn cho lắm nhưng vẫn mặc kệ xe từ trái phải đang đi tới vẫn đi sang đường.

Anh phản ứng lại đầu tiên, theo bản năng muốn đi ra kéo bà lão trở về đi như vậy quá nguy hiểm. Lạc Táp cũng thấy được bà lão kia, trước mặc kệ bà có đang đi vượt đèn hay không, cô thổi còi báo hiệu xe đi lại giảm tốc độ xuống.

Vừa quay đầu lại cô thấy được Tưởng Mộ Tranh!

https://thuviensach.vn

Anh mặc quần tây áo somi trắng, nhìn cũng ra dáng con người đấy chứ, nhưng mà anh ta vượt đèn đỏ.

Lạc Táp không có thời gian quản chuyện khác, một đường chạy chậm qua, dưới đáy lòng bất đắc dĩ thở dài, luôn cảm thấy may mắn đã bỏ nhà đi rồi nên vận đen cứ bám lấy cô không buông xuống.

Nhưng gần đó có xe máy đi từ chỗ rẽ đến phóng nhanh không phanh kịp lại. Lạc Táp trước một bước chạy đến trước mặt bà lão, túm lấy cánh tay của bà, mà Tưởng Mộ Tranh cùng với bà lão chỉ cách có vài bước, anh cũng duỗi tay, nhưng mà không cần thiết nữa.

Mắt Lạc Táp hung hăng trừng Tưởng Mộ Tranh một cái.

Tưởng Mộ Tranh: "..."

Anh không phải là muốn đi vượt đèn đỏ như vậy, anh là muốn giúp bà lão kia thôi mà, nhưng ánh mắt lạnh thấu xương của Lạc Táp, chắc đã nhận định anh ta không có tố chất rồi, ánh mắt phỉ nhổ như vậy. Oan uổng này có nhảy xuống suối nước nóng cũng không rửa sạch được.

Lạc Táp không rảnh để ý tới anh ta, ngược lại cùng bà lão nói: " bà a, ngài trước đừng di chuyển, ngài vừa vượt đèn đỏ rất nguy hiểm, chờ đèn xanh rồi lại đi."

Bà lão nôn nóng : " ông bạn già nhà tôi còn đang ở bênh viện, tôi đi mua đồ ăn ông ấy thích cho ông ấy ăn, món này phải ăn nóng nguội rồi ăn không nổi nữa." vừa nói vừa đưa đồ ăn sáng giơ lên.

Lạc Táp: " bà đừng gấp, có mấy chục giây thôi không nguội được đâu, nếu có nguội bà đem đi hâm nóng lại là được mà, cho dù như thế nào cũng phải đặt an toàn của mình lên hàng đầu chứ."

https://thuviensach.vn

Bà lão: " tôi hiểu rồi, hiểu rồi, lần sau tôi sẽ chú ý hơn, tôi nhìn thấy hôm nay mấy ô tô đó đi chậm, tôi có thể đi qua được không có gì đáng ngại."

Lạc Táp: " bà ơi, cho dù đi chậm hay không chúng ta cũng không biết được tình huống gì sẽ phát sinh."

Đèn xanh sáng.

Lạc Táp nói với bà lão: " bây giờ ngài tới ven đường đi, người đi bộ vượt đèn đỏ phạt 10 tệ."

Sau đó liếc mắt nhìn Tưởng Mộ Tranh, ngữ điệu lập tức rét lạnh: " anh cũng mau lại đây."

Tưởng Mộ Tranh : " ...."

Bà lão kinh ngạc: " còn muốn nộp tiền phạt? dựa vào cái gì?"

Lạc Táp: " đã sớm có hành động tuyên truyền, đây là quy định mới, người đi đường vượt đèn đỏ đều bị phạt hành chính, không nộp cũng được nhưng mà phải mặc áo kia, đến ngã tư đứng duy trì trật tự, nhưng ngài bây giờ không thích hợp, ngài còn phải đi đến bệnh viện."

Bà lão động môi, nhớ đến mấy cảnh sát giao thông đứng trên đường tuyên truyền quy định mới, nhưng bà đã sớm quên, lời biện hộ lên đến miệng đành phải nuốt xuống.

Bà cũng không phải người không nói lí: " được, giao nộp tiền phạt. Nhưng mà tôi không có 10 tệ a, mang đi có 20 tệ để mua đồ ăn sáng thôi, bây giờ chỉ còn có 4 tệ."

Còn tìm tiền đưa cho Lạc Táp nhìn.

https://thuviensach.vn

Bà lão trong lòng vẫn còn nhớ đến chuyện gấp cần làm, sốt ruột nhìn thời gian: " tôi cũng không phải là cô ý làm khó cô, thật sự không mang tiền, đồng chí cảnh sát, vậy cô xem như thế này có được hay không. Tôi trước đem bữa sáng cho bạn già nhà tôi sau đấy tôi lại đem tiền đến đưa cho cô."

Tưởng Mộ Tranh nhìn Lạc Táp: " tiền của bà ấy tôi nộp."

Bà lão liền cảm động một trận, nhưng vẫn uyển chuyển từ chối: " cảm ơn cảm ơn cậu, tôi không cần, tôi quay lại không tìm được cậu, nhưng mà đồng chí cảnh sát đây tôi tìm được."

Lạc Táp nói với bà lão: " bà bây giờ nhanh đi đến bệnh viện đi."

Phạt tiền không phải là mục đích chính, mà mục đích ở đây chính là cho người dân tham gia giao thông nhớ được không vi phạm luật giao thông.

Bà lão nói liên tiếp mấy câu cảm ơn, còn nói nhất định sẽ đem tiền đến đây,nói xong vội vã đi nhanh.

Lạc Táp lúc này mới rảnh đem tầm mắt dừng trên người Tưởng Mộ Tranh, mặt không biểu tình nói: " anh không cần giao tiền phạt."

Tưởng Mộ Tranh chợt cười nhẹ một tiếng, nữ nhân này còn lấy việc công làm việc tư! Nhưng anh cũng không cảm kích, cũng rất xem thường hành vi này, mười tệ mà thôi, anh không phải không nộp được.

Còn không kịp nói lời trào phúng chế nhạo, Lạc Táp liền nói: " không giao tiền phạt, đi ra kia mặc áo kia vào rồi ra duy trì trật tự, nửa giờ.!"

Tưởng Mộ Tranh: "???!!"

Anh trợn mắt nhìn lại: " cô nói cái gì?"

https://thuviensach.vn

Lạc Táp biết với thân phận của anh ta sẽ không có khả năng đi duy trì trật tự, nói như vậy, cũng chỉ là muốn áp chế một chút kiêu ngạo của anh ta mà thôi, cũng nói cho anh ta biết, đừng tưởng rằng bản thân có tiền liền không thèm để ý, không để ý chuyện vi phạm luật giao thông.

Cô gằn từng chữ một: " đến bên kia nhận áo cùng loa, duy trì trật tự giao thông."

Tưởng Mộ Tranh: "...."

Mặc áo kia?

Còn muốn bắc loa ra đứng đường kêu lớn?

Anh bị chọc tức mà cười: " nói cái gì?"

Lạc Táp ngước mắt : " nói tôi sai rồi."

Tưởng Mộ Tranh: " ...."

*minh hoạ cho giao lộ 6 làn bên trung, còn có cả 10 làn nữa cơ....

https://thuviensach.vn

ĐƯỜNG MỘT CHIỀU, NGƯỢC LỐI YÊU NHAU

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 10

Chương 10

Edit : shitbaydaytroi

Tưởng Mộ Tranh phản ứng lại nghiến răng nghiến lợi nói: " Lạc Táp , cô là lấy việc công báo thù riêng!"

Lạc Táp ngẩng đầu: " vừa nãy khẳng định trong lòng anh là cười nhạo tôi, lấy việc công làm việc tư đi!"

Tưởng Mộ Tranh: "..."

Cách đó mấy mét, Tưởng Mộ Thừa vẫn đứng xem kịch vui.

Tưởng Mộ Tranh tay chống nạnh dùng sức hít một hơi: " tôi giao tiền phạt, cô không có quyền cưỡng ép tôi chọn lựa.!"

Lạc Táp liếc nhìn anh ta không rảnh rỗi cùng anh lôi thôi: " phạt 10 tệ!"

Tưởng Mộ Thừa muốn nhanh chóng xong việc, bước đi tới nói với Tưởng Mộ Tranh: " giúp anh trả tiền phạt đi, 20 tệ."

Tưởng Mộ Tranh lấy ví ra, giọng đều đều nói: " nhớ đến công ty trả, gần đây hơi nghèo!"

https://thuviensach.vn

Lạc Táp : "..."

Cô viết biên bản phạt cho Tưởng MộTranh, nghe được cuộc đối thoại của bọn họ, cô dừng tay, ngẩng đầu.

Giống như có cảm nhận được ánh mắt của cô, hai người cùng nhìn lại đây, ba người ngươi xem ta, ta xem ngươi, đều không lên tiếng, bầu không khí đặc biệt dị thường.

Lạc Táp hơi cắn môi, Tưởng Mộ Thừa ? Tưởng Mộ Tranh ? Xem ra là anh em .

Vừa rồi Tưởng Mộ Thừa lấy điện thoại cô gọi cho Tưởng Mộ Tranh hẳn là thấy cô ghi chú là 'tiện nam ngu xuẩn' đi. Anh ta sẽ không nhiều chuyện đi nói cho Tưởng Mộ Tranh cái này chứ?

Cô cố gắng không suy nghĩ vớ vẩn nữa , một lần nữa cúi xuống ghi biên bản phạt. Tưởng Mộ Thừa có việc gấp: " công ty còn có việc, đi trước, có rảnh thì sang nhà anh ăn cơm."

Tưởng Mộ Tranh : " được rồi, đi cẩn thận."

Nói xong, anh lấy từ ví tiền mấy tờ tiền nhét vào túi Tưởng Mộ Thừa : " đến giao lộ phía trước nếu có lại vượt đèn đừng gọi nữa."

Tưởng Mộ Thừa : "..."

Không nói nhiều lời anh ngồi lên xe điện rời đi.

Lạc Táp đem hóa đơn phạt đến xé cho Tưởng Mộ Tranh một nửa: " 30 tệ!"

Tưởng Mộ Tranh duỗi tay nhận lấy, đầu ngón tay chạm vào tay Lạc Táp, anh rũ mắt, cô ngẩng đầu, hai người tầm mắt lại chạm nhau, ánh mắt

https://thuviensach.vn

anh thâm thúy, của cô lạnh băng. Lạc Táp không tiếp tục nhìn, không kiên nhẫn nói: " nhanh giao tiền! Tôi rất vội."

Tưởng Mộ Tranh nhìn cô một cái, không nhanh không chậm rút từ ví ra hai tờ 100 tệ, đưa tới trước mặt Lạc Táp : " tiền thừa nhớ tách lẻ ra."

Lạc Táp : " ..."

Có 30 tệ, đưa hai tờ 100 tệ lại còn muốn tách lẻ ra trả lại???

Trong một giây cô thật nhịn không được muốn mắng chết anh ta, dưới đáy lòng nhịn xuống dưới. cũng không muốn nhìn thấy anh ta thêm một phút giây nào nữa, đếm tiền lẻ trong tay, chỉ có 160 tệ, vừa nãy cô có nhìn thấy trong ví anh ta có tờ 50 tệ!

Liền cùng anh ta thương lượng: " tôi không đủ tiền lẻ, anh có tờ 50 thì đưa cho tôi đi."

Tưởng Mộ Tranh nhìn cô cười như không cười nói : " cảnh sát Lạc, ngại quá, tờ 50 tệ kia là tôi để sưu tầm, không thể đưa cho cô."

Lạc Táp : "..."

Cô biết cùng thương lượng với tên này là không ra kết quả gì tốt đẹp, cố ý làm khó dễ người khác, người khác sống tốt anh ta liền khó chịu.

Cô nhìn sang Tiểu Hạ , Tiểu Hạ hiện giờ đang không vội.

" Tiểu Hạ ."

Hạ Vũ Minh ngơ mất hai giây, rồi đi tới bên này: " làm sao vậy?"

Sau lại nhìn Tưởng Mộ Tranh, cho rằng người này không muốn giao tiền phạt.

https://thuviensach.vn

Lạc Táp : " đưa chị chút tiền lẻ."

Hạ Vũ Minh nhún vai: " hết tiền lẻ."

Vừa rồi người đi vượt đèn nhiều lắm, đều không muốn mặc cái áo kia đi ra duy trì trật tự.

" cô chờ một chút, tôi đi vào tiệm tạp hóa đổi chút tiền." Nói rồi Hạ Vũ Minh chạy đi đổi tiền.

100m xung quanh đây đều có cửa hàng. Tưởng Mộ Tranh nhìn bóng dáng Hạ Vũ Minh , thu hồi tầm mắt, sau đó xoay người đi.

Tưởng Mộ Tranh dừng bước quay đầu nói: " tôi bận, không rảnh chờ."

Lạc Táp tận lực làm cho ngữ khí của bản thân bình tĩnh hơn, chỉ xem như anh ta chỉ là một người qua đường mà đối đãi, cô nói: " không tới hai phút liền trở về."

Tưởng Mộ Tranh: " một phút tôi cũng không có thời gian chờ."Liền bước đi.

Lạc Táp : "..."

Không có thời gian cùng anh ta dong dài, cô thu hồi đơn phạt lại bắt đầu tập trung làm nhiệm vụ.

Khi Hạ Vũ Minh quay trở về, Lạc Táp cùng lúc đó ngăn lại một chiếc xe điện, người lái xe là một người đàn ông trẻ tuổi, sắc mặt không kiên nhẫn: " cái gì vậy? ai làm cái gì đâu mà giữ lại."

Lạc Táp chào, tắt xe, rút chìa khóa: " tiên sinh vượt đèn đỏ."

Người kia nhướn lông mày, ngữ khí không tốt nói: " bây giờ là đèn xanh cô mở mắt ra nhìn đi, như thế nào?"

https://thuviensach.vn

Lạc Táp : " hiện tại là đèn xanh, nhưng vừa rồi ngài vượt sang đường là đèn đỏ, liên quan đến nhau sao?"

Người vượt đèn: "..."

Lạc Táp ý bảo anh ta: " đến bên kia, nhận biên bản phạt."

Người kia một bộ cà lơ phất phơ rất thái độ nói: " không có tiền."

Lạc Táp : " không có tiền cũng không sao, mặc áo kia vào, ra kia đứng duy trì trật tự."

Người vượt đèn: " không có thời gian.

Lạc Táp : " tôi có thời gian tôi cho anh mượn, không cần trả, đi ra."

Người kia nghẹn lời, nhưng vẫn không chịu đi đứng bất động tại chỗ.

" Lạc Táp , tiền."

Hạ Vũ Minh đi đổi tiền lẻ về nhìn xung quanh không thấy người đàn ông kia đâu, thuận miệng hỏi: " người đâu?"

" đi rồi"

"..."

Anh ta cũng không hỏi thêm.

Tính toán muốn đi, lại nhìn thấy người đàn ông kia vẫn đứng lì trên xe không chịu đi, Hạ Vũ Minh nói với Lạc Táp : " cô qua chỗ kia hỗ trợ đi, người này giao cho tôi là được rồi."

Trước kia cũng như vậy, mỗi lần Hạ Vũ Minh cùng Lạc Táp trực ban cùng nhau, gặp phải người không chịu nói lí hợp tác Hạ Vũ Minh đều nói

https://thuviensach.vn

Lạc Táp đi sang một bên xử lí việc khác, còn anh ta sẽ nói chuyện riêng với người không phân rõ phải trái kia.

Hơn tháng trước khi đang trong giờ trực, Lạc Táp bị một bạn học từ thời tiểu học đến cố ý trêu cợt cô, Hạ Vũ Minh không biết nam nhân kia chính là bạn học cũ của Lạc Táp thiếu chút nữa đem người kia đánh một trận.

Hạ Vũ Minh mới tới đâị đội hai này được hai năm, nhỏ hơn Lạc Táp hai tuổi. Trong đội người nhỏ tuổi hơn cô sẽ gọi cô một tiếng chị Lạc, nhưng cậu ta từ trước đến nay cũng không có gọi qua , vẫn luôn gọi là Lạc Táp .

Người kia nhìn thấy Hạ Vũ Minh biểu tình nghiêm túc mà bản thân lại đuối lí, một chút tự tin cũng không có, vốn tưởng vui đùa được một phen lại không cần bỏ tiền ra, hiện tại xem ra là không được nữa rồi, không vui được nữa.

Hạ Vũ Minh nhìn người kia nói: " xe này cần tôi đẩy giúp cho không?"

Người kia: " tôi tự đẩy được, tự đẩy."

Lạc Táp tới giao lộ bên kia duy trì trật tự, hơn một giờ sau, giờ cao điểm đã qua bọn họ đều nhẹ nhàng mà thở ra một hơi.

Không đến hai giờ đồng hồ làm việc, bọn họ tổng cộng viết 50 biên bản thu phạt vi phạm. Nhưng thực tế những người vượt đèn đỏ không dừng lại chỉ có ngần này.

Hạ minh vũ đưa cho Lạc Táp bình nước: "uống nước."

Bọn họ còn phải ở chỗ này giữ trật tự cả một buổi sáng.

https://thuviensach.vn

Lạc Táp cũng cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, vặn nắp bình nước uống mấy ngụm, hỏi Hạ Vũ Minh : " ở phía trước tôi nhìn thấy có nhiều phóng viên đứng vây quanh cậu, có tình huống gì vậy?"

Hạ Vũ Minh : " một người đàn ông nói là muốn giao tiền phạt , nhân lúc tôi không chú ý liền bỏ chạy. Sau đó một dì vượt đèn đỏ bị tôi giữ lại nói, nếu tôi không đem người đàn ông kia bắt lại rồi bắt hắn ta giao tiền phạt ra, thì dì ấy cũng không nộp tiền phạt."

Lạc Táp : " vậy cuối cùng cậu xử lí như thế nào?"

Hạ Vũ Minh : " sau đấy phóng viên vây tới, đều là phỏng vấn dì kia, bà ta ngại đưa tôi 20 tệ, nói muốn trả thay cho người đàn ông chạy mất kia, còn muốn phóng viên chụp thêm cho bà ta mấy cái ảnh."

Lạc Táp cười: " đây là mất có 20 tệ được lên TV?"

Hạ Vũ Minh cũng cười: " nói không chừng mấy ngày tiếp theo tình huống nào cũng có thể nhìn thấy được."

" cô gái, cô gái." Âm thanh từ phía sau truyền đến.

Lạc Táp cùng Hạ Vũ Minh quay đầu lại cô hơi giật mình. Thì ra là bà lão vội vàng đưa bữa sáng cho chồng mà vượt đèn đỏ., trong tay bà còn cầm cả một hộp sữa.

" sợ mấy người nghỉ trưa, tôi còn phải chờ đến chiều nữa chứ."

Bà nói rồi đi đến gần: " đây, cho cô, cô gái uống đi nói từ sáng đến giờ khẳng định cổ họng khó chịu lắm đúng không?"

Lạc Táp cười: " cảm ơn bà, nhưng cháu có nước rồi."

" ai, nước khoáng làm gì có dinh dưỡng chứ, thời tiết này a, không thích hợp uống đồ lạnh đâu, sữa này của tôi vẫn còn ấm đấy."

https://thuviensach.vn

Bà lão đem hộp sữa nhét vào tay cô.

Lạc Táp cầm hộp sữa còn ấm nói: " cảm ơn bà"

Bà lão lại lấy từ trong túi áo ra 10 tệ đưa cho cô: " làm phiền cô rồi, cô gái."

Hạ Vũ Minh đem biên bản phạt đưa cho bà, bà cười nói: " giữ lại làm kỷ niệm a."

Sau đó hướng về phía Lạc Táp xua xua tay: " quay lại đi, tôi phải về chiếu cố bạn già nhà tôi."

Lạc Táp nhìn bóng dáng bà, bước đi hơi vội vã cô rơi vào trầm tư. Làm cảnh sát giao thông mấy năm nay mỗi ngày đều có thể gặp được muôn hình muôn vẻ dạng người nào cũng có, cô từng bị mắng, bị chửi có, bị xô đẩy cũng có.

Nhưng luôn có những người như bà lão kia, hiểu được điều họ đang làm. Hạ cũ minh thu lại giấy phạt, nhắc nhở cô: " nhanh uống đi, không lát nữa lại lạnh."

Lạc Táp cùng anh ta khách khí: " cậu muốn uống không?"

Hạ Vũ Minh : " được, vừa đúng lúc đói bụng."

Anh ta trực tiếp cầm lấy, xé mở ống hút cắm vào hộp: " tôi vào xe uống xong lại qua đây."

Lạc Táp : " ...."

Thật đúng là một chút cũng không khách khí nha.

Giữa trưa trở lại đơn vị, đứng cả một buổi sáng chân cũng cũng muốn tê nhức rồi. Lạc Táp không vội đi ăn cơm, mà ở trong văn phòng thả lỏng

https://thuviensach.vn

chân. Chu Nghiên đúng lúc trở về: " chờ chị ăn cơm chung sao? ai sao lại có người đáng yêu đến thế cơ chứ."

Lạc Táp : " là chân tê đi không nổi, nghỉ một chút lát đi ăn đừng tự luyến."

Chu Nghiên đau đớn che ngực lại: " em nói một câu dễ nghe thì sẽ chết hay sao?"

Lạc Táp ngữ khí nghiêm túc: " không đến mức chết, nhưng sợ chị hiểu sai. Không phải trước khi nói phải sờ lương tâm của bản thân sao?"

Chu Nghiên : "..."

Đạp Lạc Táp một cái.

Chu Nghiên rót một cốc nước, uống xong lại bắt đầu bát quái nói: " mấy người buổi sáng thế nào có gặp phải mấy chuyện gì lớn không?"

Lạc Táp : " chuyện lớn thì không có."

Nhưng gặp phải tên tiện nam ngàn năm kia.

Chu Nghiên : " chỗ chị cũng không có vấn đề." Nói rồi buông cốc nước xuống thần bí hề hề mà nói : " biết chị hôm nay gặp ai không?"

Lạc Táp suy nghĩ, đoán không ra, lắc đầu nói: " ai?"

Chu Nghiên : " Tưởng Tiểu Mễ."

Lạc Táp kinh ngạc: " cô ta cũng vượt đèn đỏ?"

Chu Nghiên lắc đầu: " chị hôm nay mới biết được cô ta là phóng viên kênh tổng hợp, hôm nay thiếu nhân lực bị điều đến đây."

https://thuviensach.vn

Vừa mới bắt đầu Tưởng Tiểu Mễ không nhận ra cô là ai bởi vì công việc duy trì trật tự quá bận, cô cũng không rảnh mà chủ động đi đến tiếp đón, sau đó Tưởng Tiểu Mễ nghi nghi hoặc hoặc, đại khái là cũng nhớ ra cô là ai nhưng không xác định lắm, hỏi cô có phải là Chu Nghiên hay không.

Lát sau hai người không vội cũng sẽ nói một hai câu, nhưng Tưởng Tiểu Mễ ngày hôm đó ở nhà hàng không nhận ra cô, cô cũng không đề cập đến chuyện đó, càng không nói tới biết chuyện Tưởng Mộ Tranh là chú của Tưởng Tiểu Mễ.

Chu Nghiên nói với Lạc Táp : " Tưởng Tiểu Mễ còn chuyển lời hỏi thăm đến em đấy."

Lạc Táp đang gõ gõ cẳng chân, động tác trên tay dừng lại: " cô ta hỏi thăm em làm cái gì?"

Chu Nghiên : " cô ta nói ngày hôm qua sau khi xảy ra va chạm, sau đó lại biết em là cảnh sát giao thông, lại cùng đội với chị liền nói, cô ta giống như là không biết chuyện ân oán giữa em và chú năm của của cô ta, còn nói bóng nói gió hỏi em có bạn trai hay chưa."

Lạc Táp : " cô ta hỏi cái này làm gì?"

Chu Nghiên ho nhẹ hai cái: " nói cô ấy còn chưa có thím năm."

Lạc Táp : " ...."

Không có thím năm thì liên quan gì tới cô?

Chu Nghiên bỏ cốc nước xuống: " đi, đi xuống nhà ăn thôi."

Chu Nghiên kéo Lạc Táp hai người vừa đi vửa nhỏ giọng nói chuyện.

" ấn tượng của chị với tên Tưởng Mộ Tranh kia quá kém, hiện tại cho dù giải trừ hiểu lầm với anh ta biết anh ta không phải là tên ăn cơm mềm,

https://thuviensach.vn

nhưng mà anh ta quá tự luyến, nói chuyện khó nghe, chính là tên không biết xấu hổ. Loại đàn ông không biết xấu hổ này có mấy người chịu đựng được anh ta?"

Lạc Táp : " chị là đang khen anh ta hay chửi anh ta ?"

Chu Nghiên : " dù sao thì người này chính là một người không đáng tin, nhìn thấy ai xinh đẹp thì xán tới về sau khẳng định sẽ ngoại tình."

Cho nên cô cùng Tưởng Tiểu Mễ nói : Lạc Táp thích người ít nói, khiếm tốn ổn trọng, trực tiếp trong lòng cho Tưởng Mộ Tranh đánh PASS rớt.

Kết quả Tưởng Tiểu Mễ một chút cúng không tự hiểu không hề khiêm tốn nói: " a, chú năm của tôi chính là người như vậy, không thích nói nhiều, vừa khiêm tốn lại ổn trọng trầm tính a."

Chu Nghiên : ....

Lúc ấy cô thật muốn ngửa mặt lên trời cười to ba tiếng.

https://thuviensach.vn

ĐƯỜNG MỘT CHIỀU, NGƯỢC LỐI YÊU NHAU

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 11

Chương 11

Edit: shitbaydaytroi

Lạc Táp thật sự không muốn nhắc tới Tưởng Mộ Tranh, nghĩ đến cô còn thiếu anh ta 170 tệ còn thừa chưa trả lại, cô liền cảm thấy khó chịu.

Quay lại nhìn một bên sườn mặt Chu Nghiên: " sắp ăn cơm rồi, chị không thể nói chuyện gì tốt đẹp hơn hay sao?"

Chu Nghiên cười: " cái này dễ, vậy chúng ta tâm sự chuyện phó cục Phó Duyên Bác, lúc ăn cơm lại nói chuyện soái ca, khai vị a."

Lạc Táp: " ..."

Ăn xong cơm trưa, ghé vào bàn nghỉ ngơi chốc lát, mọi người lại tiếp tục đến địa điểm nhận nhiệm vụ làm tiếp công việc. tình huống buổi chiều so với buổi sáng càng không chút khả quan nào cả, rất nhiều người không muốn giao tiền phạt, tranh cãi làm náo loạn lên cũng có, bọn họ nói đến rát họng, có người chính là không chịu hiểu cũng không chịu hợp tác, thậm chí còn có người nằm trên mặt đất, nói họ đánh người.

Vội vã cả một ngày, buổi tối về đế nhà đã là 8 giờ, Lạc Táp kiệt sức uống một hộp sữa chua, ăn chút trái cây, liền tắm rửa rồi đi ngủ. Vừa nằm lên giường, Lạc Táp liền nghĩ tới tiền thiếu chưa trả lại Tưởng Mộ Tranh.

https://thuviensach.vn

Nghĩ tới nghĩ lui, vẫn là chủ động kết bạn WeChat với anh ta rồi sau đó phát bao lì xì cho anh ta nhận rồi xóa kết bạn đi.

Thông qua số điện thoại Lạc Táp tìm WeChat của Tưởng Mộ Tranh, Lạc Táp do dự vài giây ấn gửi kết bạn, ghi chú là Lạc Táp, gửi đi yên tĩnh chờ thông báo gửi đi.

Vài phút sau, có tin nhắn gửi đến.

Tiện nam ngu xuẩn: [cô gọi điện thoại cho tôi.]

Lạc Táp: [???]

Tiện nam ngu xuẩn: [tôi muốn xác nhận lại một chút có phải cô thêm tôi trên WeChat không?]

Lạc Táp: "..."

Đại khái là ban ngày bị cô dọa anh ta đứng duy trì trật tự nên trong lòng không thoải mái, muốn tìm cô đâm chọc đây mà.

Cô không để ý tới anh ta nữa, trực tiếp tắt điện thoại ném sang một bên.

Tắt đèn đi ngủ.

Tưởng Mộ Tranh dựa vào cửa sổ thư phòng hút thuốc, điện thoại vẫn yên lặng như cũ, anh cau mày.

Cuối thu gió đêm thổi đến có chút lành lạnh man mát, thổi đến đặc biệt thoải mái. Tưởng Mộ Tranh chống tay lên lan can nhìn một vòng quanh tiểu khu đang chìm vào bóng đêm.

Ánh đèn đường chiếu xuống, mỗi bồn cây trong tiểu khu đều là cảnh đẹp ý vui, trước kia tại sao anh lại không phát hiện ra tiểu khu này hóa ra

https://thuviensach.vn

cũng có nét đẹp. Hút xong điếu thuốc, Lạc Táp vẫn không gọi điện đến đây.

Tưởng Mộ Tranh nhìn điện thoại chằm chằm mấy giây, cười nhẹ, anh ta sao lại đi chấp nhặt với loại nữ nhân này a, huống hồ cô ta cũng chỉ là loại ngực lớn ngốc nghếch, tóc dài kiến thức ngắn nữ nhân nông cạn.

Anh ta chủ động thân sĩ gọi điện tới, bên đầu kia vang lên tiếng ' đô-đô---đô' thanh thúy.

Một giây.

Hai giây.

Mười giây.

Ba mươi giây.

Kiên nhẫn của Tưởng Mộ Tranh sắp hết, thẳng đến khi tiếng chuông sắp kết thúc, Lạc Táp nhận máy.

Cô không lên tiếng, anh cũng không nói.

Trong điện thoại không khí quỷ dị bao trùm lấy hai bên.

Tưởng Mộ Tranh mở miệng trước: " cô đang bận?"

" không bận."

" điện thoại vừa rồi không để bên cạnh?"

Tưởng Mộ Tranh muốn cho mình một

bậc thang đi xuống, nhưng nào biết, Lạc Táp chính là muốn phá đám, cô nói: " ở cạnh người."

Tưởng Mộ Tranh: "..."

https://thuviensach.vn

Cô lại bồi thêm một câu sau : " không muốn nhận."

Tưởng Mộ Tranh ngực hơi phập phồng, nhưng miệng vẫn cười: " tôi đã nói với cô rồi, chơi trò lạt mềm buộc chặt với tôi vô dụng thôi."

Anh nghịch điếu thuốc trong tay không hút.

Lại hỏi: " vì sao.." muốn thêm WeChat của tôi...

Lời còn chưa nói hết, đầu kia liền tắt máy.

Tưởng Mộ Tranh: "..."

Anh đăng nhập WeChat nhìn đến thông báo, dừng lại hai giây, không đồng ý cũng không từ chối, trực tiếp thoát ra, đem điện thoại tắt đi, đi đến phòng cạnh thư phòng tập thể hình.

Buổi sáng ngày hôm sau, Lạc Táp chưa đến 6 giờ liền rời giường.

Cả tuần này đều phải trực trên đường, hôm nay tiếp tục làm việc.

Dừng đèn đỏ ở giao lộ,Lạc Táp đánh tay lái.

Nhìn về phía trước, có một chiếc xe môi trường đang dừng ở ven đường, công nhân môi trường là một dì trung niên đang kéo thùng rác đổ vào xe môi trường.

Lúc này, phía sau lại truyền tới tiếng gầm rú của động cơ xe, thần kinh mẫn cảm của Lạc Táp lập tức căng thẳng, mãnh liệt quay đầu lại.

Một chiếc xe việt dã phía bên phải đang phóng như bay tới, trực tiếp lao vào những lan can bảo hộ ven đường, tiếng phanh gấp bánh xe ma sát với mặt đường rít lên chói tai.

https://thuviensach.vn

Chiếc xe việt dã mất lái lao thẳng về phía dì công nhân vệ sinh, một chốc kia một bóng người lao tới đẩy dì công nhân vệ sinh ra ngoài, ngay sau đó nhào sang một bên nhưng vẫn bị những thanh sắt ở lan can bảo hộ đâm phải tay.

Máu tươi chảy ròng ròng, té ngã ở ven đường, người đi đường xung quanh còn chưa phản ứng lại. Lại táp không nghĩ nhiều ấn đèn xin đường, mở cửa xe chạy ra, nhìn thấy dì công nhân vệ sinh nằm cạnh thùng rác trên mặt có chút trầy xước nhỏ không đáng kể.

Dì công nhân vệ sinh muốn ngồi dậy, Lạc Táp thấy thế lập tức ngăn cản: " dì, ngài trước cứ nằm im đừng nhúc nhích, chờ 120 tới, bác sĩ kiểm tra rồi hãy cử động."

Dì công nhân vệ sinh vẫn còn đang trong cơn hoảng loạn chưa lấy lại tinh thần, Lạc Táp nói cái gì, bà cũng nghe lời phối hợp với cô, lại nằm xuống không dám cử động.

Hai mắt nhìn lên trời , dại ra vô thần.

Có mấy người đi đường vây quanh lại đây, có người đã gọi điện báo cấp cứu.

Lạc Táp quay lại nhìn về người đã xông ra cứu người khi nãy, trên người toát ra khí chất anh khí bức người. Vết thương của anh ta xem ra nghiêm trọng hơn rất nhiều, trên tay trái máu vẫn không ngừng chảy ra.

Cô ngẩng đầu nhìn xung quanh, cũng không có dụng cụ cầm máu, cô nhanh chóng rút ra đai lưng của áo gió đang mặc chạy tới chỗ anh ta.

Phó Duyên Bác mỗi ngày sáng sớm dậy liền đi chạy bộ thói quen này vẫn luôn luôn không đổi, chạy xong, liền ra mấy quán ven đường ăn sáng, sau đó liền cưỡi xe đạp đi đến cục giao thông làm việc.

https://thuviensach.vn

Vừa nghĩ tới hôm nay thư kí gửi tới lịch trình công việc ngày hôm nay. Đến giao lộ thấy đèn đỏ liền dừng lại chờ. Thì một chiếc xe việt dã liền xiêu xiêu vẹo vẹo lao tới đây, động cơ xe gầm rú đánh gãy suy nghĩ của anh ta, phản ứng đầu tiên của anh ta là có chuyện không hay rồi.

Phía trước có một xe bảo vệ môi trường cùng một dì đang làm việc. Theo bản năng anh ném xe đạp sang bên chạy bước dài đến cạnh dì công nhân vệ sinh đẩy ra, bản thân mình cũng nhào sang một bên ngã sang lối đi bộ.

Toàn bộ sự việc cũng không đến 2,3 giây. Trên tay truyền đến cơn đau nhức, Phó Duyên Bác biết mình bị thương, vừa rồi dùng hết toàn lực đẩy người kia sang một bên, hiện tại trước mắt đều biến thành màu đen.

Cố nén đau đớn đẩy mấy lan can bảo hộ kia ra, lúc này Lạc Táp đã chạy tới ngồi xổm trước người anh ta, giọng nói ôn hòa: " anh đừng núc nhích, tôi cầm máu lại cho anh."

Chờ đến khi 120 đến được đây không khéo bị mất máu quá nhiều.

Phó Duyên Bác cố gắng tỉnh táo lại: " cảm ơn."

Lạc Táp không lên tiếng, thuần thục đem tay trái Phó Duyên Bác sơ cứu cầm máu tạm thời.

Mũi nhọn của lan can bảo hộ đâm vào quá sâu, cảm giác chết lặng qua đi hiện tại từng cơn đau đớn liền truyền đến, Phó Duyên Bác bắt buộc bản thân phải dời đi lực chú ý, hỏi Lạc Táp: " cô là bác sĩ?"

Lạc Táp lắc đầu: " tôi là cảnh sát giao thông."

Phó Duyên Bác nhìn cô, khóe miệng lộ ra nụ cười nhàn nhạt, thì ra là cấp dưới của anh ta đang làm đúng nhiệm vụ.

https://thuviensach.vn

Anh không nói thân phận, chỉ cùng cô nói: " vậy là đồng nghiệp rồi."

Lạc Táp ngẩng đầu nhìn anh ta, chần chờ hai giây khó trách vừa rồi phản ứng lại nhanh như vậy.

Cô cười nói: " trùng hợp như vậy."

Lễ phép hỏi anh ta một câu: " anh ở đội số mấy?"

Cô cũng chưa từng gặp qua anh ta.

Phó Duyên Bác: " trụ sở cục cảnh sát giao thông."

Khó trách thì ra là vậy.

Lạc Táp hơi gật đầu.

Phó Duyên Bác hỏi: " vậy cô ở đâu?"

" đại đội số 2"

Lạc Táp băng bó cho anh ta xong: " anh trước đừng cử động, tôi đi xem tài xế gây tai nạn kia."

Tài xế ngồi ngốc ở trước túi hơi, vẫn chưa lấy lại tinh thần sau vụ việc vừa sảy ra, bên cạnh là người qua đường, bất mãn nói: " tiểu tử, mày còn ngồi ngốc ở đó làm gì? Người đều bị mày đâm bị thương, mày còn không xuống xe xem người ta.!"

Cậu ta quay mặt đi người vẫn ngây ngốc. Thức một đêm không ngủ, không nghĩ tới chỉ vừa lơ là liền gây ra chuyện lớn như vậy.

Lạc Táp đi qua, đẩy đám người đang xem náo nhiệt ra , kéo cửa xe: " còn không chịu mở cửa, xuống xe!"

Cậu ta lấy lại tinh thần, run rẩy nói: " họ không có sao chứ?"

https://thuviensach.vn

Lạc Táp: " phải đợi bệnh viện kiểm tra rồi mới có kết quả, phiền cậu đưa tôi xem giấy tờ xe , cùng bằng lái."

Cậu ta liền phản ứng lại: " cô không phải cảnh sát, dựa vao cái gì tôi phải đưa cho cô xem."

Lạc Táp lấy ví giơ cho cậu ta nhìn thẻ cảnh sát của mình: " ngại quá, tôi là cảnh sát, cũng là cảnh sát giao thông."

Cậu ta ngơ ngác đem giấy tờ đưa cho Lạc Táp, Lạc Táp nhìn bằng lái, rút chìa khóa xe, cầm bằng lái của cậu ta giữ lại.

Cô quay lại nhìn về phía dì công nhân, đại khái là bị kinh hách quá độ, chưa lấy lại tinh thần. Cô cởi áo khoác của mình lót dưới đầu của dì công nhân.

Trấn an bà mấy câu: " dì à, không có việc gì đâu."

Dì công nhân môi trường gật đầu, vẫn như cũ chưa khôi phục được tinh thần, câu cảm ơn cũng quên nói.

Vài phút sau, xe cảnh sát cùng xe cấp cứu một trước một sau chạy tới. Lạc Táp đem bằng lái cùng giấy tờ xe giao cho bên có chức trách xử lí, lại nói tình huống cho bên cấp cứu.

Lại quay về phía Phó Duyên Bác phất tay, đi về phía xe của mình rời đi.

Lạc Táp đến cơ quan vẫn là muộn mất mấy phút, đội trưởng đang mở cuộc họp cô đến gật gật đầu xin lỗi, bước nhanh đến chỗ Chu Nghiên ngồi.

Chu Nghiên nhìn sắc mặt đội trưởng, nghiêng sang bên Lạc Táp nhỏ giọng nói: " em ngủ quên hả? Áo khoác cũng không kịp mặc?"

Lạc Táp: " trên đường gặp tai nạn xe."

https://thuviensach.vn

Chu Nghiên hiểu ra, hỏi cô: " còn chưa ăn sáng đúng không? Chị có mang theo sủi cảo, chị sáng nay có ăn một hộp rồi, mùi vị đặc biệt ngon."

" Chu Nghiên, có muốn tôi cho cô viết một bài cảm nhận sau khi ăn sủi cảo không?"

đội trưởng nheo mắt nhìn Chu Nghiên.

Chu Nghiên đã tự cho rằng cô nói rất nhỏ, chỉ là có lẽ cả phòng họp cũng nghe được cô nói vị sủi cảo ngon rồi.

Chu Nghiên: "..."

Chu Nghiên nghiêng mặt nhìn đội trưởng một cái, không dám lên tiếng.

Lạc Táp nghẹn cười.

Chu Nghiên lườm cô một cái, ở dưới bàn lấy chân đá cô một cái. Sau khi tan họp bọn họ chuẩn bị một chút lập tức liền xuất phát.

Chu Nghiên cùng Lạc Táp sóng vai nhau đi tưới văn phòng: " vụ tai nạn buổi sáng nghiêm trọng lắm không? Có người bị thương không?"

Lạc Táp: " lái xe phỏng chừng đã đi bay nhảy cả đêm, lúc lái xe lơ đãng không để ý ngáp ngủ, rồi mất lái thiếu chút nữa đụng phải một dì nhân viên môi trường, may mắn có người chạy tới cứu, à người kia cũng là cảnh sát giao thông."

Lạc Táp đem hiện trường vụ tai nạn kể sơ qua một lần.

Chu Nghiên: "không ai bị thương nặng thì tốt rồi."

Sau đó lại nhiều chuyện hóng hớt hỏi: " đúng rồi, người kia em băng bó cho anh ta, thế nào là soái ca hả?"

https://thuviensach.vn

Sau đấy cười to: " chị tan tầm liền hỏi thăm sư tỷ của chị hỏi xem, hôm nay ở trụ sở chính có ai bị thương ở tay không, quan trọng nhất vẫn phải hỏi anh ta còn độc thân hay không."

Lạc Táp nghiêng đầu nhìn Chu Nghiên: " trong đầu chị cả ngày đều nghĩ cái này?" vừa nói vừa chỉ đầu Chu Nghiên.

Chu Nghiên hất tay Lạc Táp ra: " chị đây đương nhiên là lo lắng đại sự cả đời của em gái mình, em thế nào cũng coi như mỹ nhân cứu anh hùng, nếu tên kia thấy tiểu mỹ nhân khuynh thành mà tâm không động thì chắc chắn tâm sinh lý anh ta không bình thường."

Lạc Táp: "..."

Mấy ngày sau đó, Lạc Táp đều bận rộn bù đầu, có khi cả một buổi sáng cũng không uống được miếng nước nào.

Chu Nghiên lại càng tích cực đi hỏi thăm, kết quả lại khiến Chu Nghiên thất vọng không thôi, vị sư tỷ kia nói: " người em hỏi thăm, ở đây không có ai bị thương ở tay cả, nhưng có lẽ người ta cũng khiêm tốn không để lộ, kéo tay áo xuống a, chị cũng không thể đi lột tay áo người ta ra coi được, có phải hay không?"

Chu Nghiên đành phải thôi.

Nhưng sư tỷ lại đem đến một tin tức tốt khác: " cuối tuần này, phó cục của chúng ta muốn tới các chi đội để kiểm tra công tác làm việc, em có cơ hội ngắm người ta một trận rồi nha."

Sau đó Chu Nghiên liền sung sướng chờ đến cuối tuần, nếu có em rể làm phó cục cũng không tồi.

Đảo mắt đã đến chiều thứ 6.

https://thuviensach.vn

Sau khi tan làm, Lạc Táp nhận được điện thoại của mẹ cô.

Du Ngọc hỏi cô: " Lạc Lạc, cuối tuần này được nghỉ đúng không?"

Lạc Táp: " vâng, hai ngày này đều không có phiên trực."

Du Ngọc: " vậy tốt quá, tối ngày mai đi ăn cơm với mẹ nhé."

Lạc Táp: " được."

Lại hỏi thêm một câu: " là cùng ăn cơm với con trai của dì Đào sao?"

Du Ngọc: " đúng vậy, ăn cơm với hai đứa con trai của dì Đào. Còn có con dâu cả của dì cũng tới, cũng sấp xỉ tuổi con, nói chuyện hẳn là rất vui ."

Du Ngọc nói xong.

Tắt điện thoại, Lạc Táp nhìn thấy có thông báo từ WeChat gửi tới: Tưởng Mộ Tranh từ chối lời mời của bạn.

Lạc Táp: "..."

Không còn lời gì để nói, cô nhìn màn hinh điện thoại 5 ngày rồi, 5 ngày anh ta mới nhớ là phải từ chối.

https://thuviensach.vn

ĐƯỜNG MỘT CHIỀU, NGƯỢC LỐI YÊU NHAU

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 12

Chương 12

Lạc Táp sáng sớm hôm sau liền tới nhà cậu của cô, không nghĩ tới mẹ cô tới đây còn sớm hơn cô, cũng giống như cô tới đây cọ cơm sáng.

Cô thích nhất món bánh chẻo áp chảo do mợ cô làm.

Lạc Táp ăn no, nhưng vẫn nhịn không được gắp thêm một cái bánh chẻo nữa, Du Dương nhìn cô một cái: " giống như là mấy trăm năm không được ăn cơm vậy."

" còn lâu hơn cả Hoa Hạ văn minh." (*)

" ..."

Cậu cô liếc mắt nhìn đĩa bánh chẻo trước mặt cô, lại nói: " Lạc Lạc có bạn trai chưa?"

Mợ cùng mẹ cô đều cùng nhau quay lại nhìn cô, mấy người đều rất quan tâm vấn đề này của cô a.

Lạc Táp ngửa đầu uống sữa đậu nành, lắc đầu, tiếp tục ăn bánh chẻo.

Du Dương ghét bỏ nhìn ba mình: " ba, sáng sớm đã nói chuyện làm lòng người lo lắng như vậy, là định không cho chị của con ăn cơm sao? có người nào làm cậu như ba sao?"

https://thuviensach.vn

Ba Du: " mày nói đúng, tao chính là không muốn cho chị mày ăn ngon miệng đấy, nó sắp ăn hết bánh của tao rồi kìa."

Mọi người nghẹn bánh.

Lạc Táp: "..."

Một tiễn xuyên tim.

Mợ nhìn cậu cô: " còn chưa no?"

Ba Du: " ân."

Mợ cô đem cốc sữa đậu nành của mình đẩy cho ông: " sao không nói sớm, uống thêm cốc sữa đậu nành nữa, uống hai cốc sữa to áp bụng, tôi đảm bảo bụng ông không có chỗ chứa bánh nữa."

Ba Du: " ..."

Lạc Táp bật cười thành tiếng.

Du Ngọc nhìn về phía cô: " còn không mau ăn đi, không lát nữa cậu con cướp đi đấy."

Ba Du: " ..."

Du Dương ăn xong buông đũa đứng dậy nói với Lạc Táp: "em phải đến trường, nếu chị muốn đi nhảy dù, thì em nói một tiếng với bạn, cho nó an bài một giáo viên hướng dẫn tốt cho chị."

Du Ngọc nghi hoặc hỏi: " Lạc Lạc, con muốn đi nhảy dù?"

Lạc Táp gật đầu: " vâng,định ngày mai sẽ đi."

Ba Du tiếp lời: " không phải cháu với Du Dương ở nước ngoài nhảy dù rồi sao? đừng đi, ngày mai đi dạo với cậu."

https://thuviensach.vn

Ông lo lắng chính là vấn đề an toàn, sau đó lại hung hang trừng mắt nhìn Du Dương.

Du Dương chạy lại cáo trạng: " mẹ, mẹ nhìn ba kìa, thật giống như hận không thể bóp chết con lập tức, chắc chắn là đàng trách con nói cho chị biết sáng nay nhà mình ăn bánh chẻo đấy."

Ba Du: ...

Oan quá mà ông đâu có nghĩ như vậy.

Du Dương đứng dậy, liếc mắt nhìn Lạc Táp một cái rồi ra dấu điện thoại. Lạc Táp khẽ nhếch cằm, đã hiểu dặn dò cậu: " nhớ lái xe cẩn thận một chút."

Du Dương nói tạm biệt với mọi người rồi cầm cặp rời đi.

Mợ cùng mẹ cô ăn xong vừa nói chuyện phiếm vừa thu dọn chén đũa, cậu ngồi trên ghế nhàn rỗi lôi báo ra đọc, Lạc Táp nhàn rỗi không có việc gì, cởi giày ngồi xếp bằng trên ghế sofa lấy điện thoại ra chơi game.

Phòng khách liền cực kì yên tĩnh, chỉ thỉnh thoảng có tiếng lật báo của ba Du, xem xong báo ông đặt báo lên bàn trà, đem ly trà không đặt bên cạnh Lạc Táp: " Lạc Lạc, rót cho cậu ly trà đi."

Lạc Táp chính là đang vội chơi game nói: " sáng nay cháu ăn ít bánh chẻo quá bây giờ yếu lắm không có sức làm."

Ba Du: " ..."

Duỗi tay đập một cái vào ót Lạc Táp: " cố ý chơi xấu đúng không?"

Lạc Táp không kiên nhẫn: " ai nha, cậu đừng làm vướng cháu."

Giống như một đứa trẻ lấy chân đạp nhẹ vào người ba Du.

https://thuviensach.vn

Ba Du: " mấy trò trẻ con vớ vẩn, cháu lại còn coi như là việc đại sự?"

Lạc Táp không lên tiếng, đánh xong một ván, cô thoát ra: " cái gì mà trò chơi vớ vẩn a,đây là dựa vào chỉ số thông minh cao mới thắng được đó!"

Thời gian gần đây cô tương đối bận đã lâu không đăng nhập vào chơi, không nghĩ tới cô đã hợp lực với mấy người trong cục rồi mà vẫn bị đội trưởng đánh cho tan tác.

Lạc Táp buông điện thoại, rót cho ba Du một ly trà. Ông liền hỏi cô: " nghe nói bên cục cảnh sát giao thông mới điều một phó cục, mới vừa được tiền nhiệm.?"

Lạc Táp nhìn mặt cậu, khuỷu tay chống lên sofa, nâng má nói: " cậu lại tới cục nghe tin?"

Cậu của cô là một cảnh sát có tiếng tăm cả đời cẩn trọng, đã về hưu nghỉ ngơi rồi. Cô quyết định học trường cảnh sát cũng là do bị ảnh hưởng từ cậu rất lớn.

Ba Du nói: " nhàn rỗi không có việc gì làm."

Nhắc tới tân phó cục trưởng, Lạc Táp nói: " vâng, là phó cục ạ, nghe nói rất lợi hại."

Bab Du gật đầu: " cậu cũng đã nghe nói qua, còn nghe nói hắn vẫn đang độc thân đấy."

Nói luôn sang đề tài mọi người đang quan tâm: " cháu nha, cũng còn nhỏ nữa đâu, nếu là cảm thấy phó cục mới tới này không tệ thì mạnh dạn theo đuổi a, cậu ủng hộ."

Lạc Táp: "..."

https://thuviensach.vn

Cô coi như không nghe thấy gì, đem tai nghe nhét vào lỗ tai tiếp tục chơi game. Đánh cả một buổi sáng, đội của cô thua cực thảm cơ hồ tất cả mọi người trong đội đều bị đội trưởng đè bẹp.

Lạc Táp buồn bực rời khỏi trò chơi.

Ăn xong cơm trưa, Du Ngọc cùng Lạc Táp nói chuyên mời cơm tối nay, thấy con gái ăn mặc quá tùy tiện liền nói với cô tối nay mặc đồ đẹp một chút: " đi thôi, cùng mẹ đi dạo phố, mua mấy cái váy thay ra."

Lạc Táp nhìn xem quần áo của mình: " con thấy rất ổn mà."

Vẫn như cũ quần dài cùng áo khoác gió.

Du Ngọc kiên trì : " mặc váy đẹp hơn, dù sao buổi chiều cũng không có việc gì làm, đúng lúc mẹ cũng lâu rồi chưa đi dạo phố với con."

Đi ra khỏi nhà cậu, hai người trực tiếp đi đến khu trung tâm thương mại. Du Ngọc đã lâu không cùng con gái đi riêng như vậy, hôm nay có thời gian rảnh là bà đã tăng ca xử lí công việc thật tốt, thật vất vả mới có một ngày rảnh rỗi như vậy.

Bà nghiêng đầu nhìn con gái: " Lạc Lạc?"

Lạc Táp đang nhìn xe dòng xe chạy bên ngoài, quay đầu lại: " vâng?"

Du Ngọc: " có thể nói cho mẹ biết lý do con không muốn yêu cũng không muốn kết hôn hay không?"

Lạc Táp: " chưa gặp được người thích hợp."

Bà thở dài, mỗi lần bà đều nghe thấy lí do qua loa lấy lệ này của con gái, bà cẩn thận tìm từ ngữ thích hợp nói: " có phải vì hôn nhân của ba và mẹ con thất bại, cho nên con thấy chuyện kết hôn rất chán ghét?"

https://thuviensach.vn

Lạc Táp ngẩn người sau đó lắc đầu: " không ạ, mẹ cũng biết con không có bạn bè nhiều, cho nên không thấy được mấy người thích hợp."

Du Ngọc còn vốn muốn hỏi thêm, lại sợ làm con gái thấy không thoải mái, lúc xe dừng lại: " ngũ ca nhà dì Đào quen biết rộng cũng thích ra ngoài vận động, con rảnh thì đi cùng cậu ta nhiều một chút kết bạn cũng nhiều thêm."

Lạc Táp: " vâng."

Đi dạo vài tiếng đồng hồ, Lạc Táp nhìn trúng một cái váy màu đen dài đến đầu gối, kiểu dáng đơn giản không lộ quá nhiều, tay áo cũng vừa vặn.

" mặc cái nào màu sắc sáng chút không được sao?" Du Ngọc hỏi.

" con thích cái này."

Du Ngọc cầm váy trong tay, quay người lại nói với nhân viên bán hàng cách đó không xa: " lấy giúp tôi màu đen, size 175." (size L)

Nhân viên bán hàng cười tươi đi tới, nhìn Lạc Táp, Lạc Táp chính là đang quay lưng về phía nhân viên, cô đang xem quần áo, từ bóng lưng có thể nhìn ra cô gầy, tuy cao nhưng cho người ta cảm thấy dù mặc size 170 (size M) vẫn vừa.

Nhân viên bán hàng liền nói với Du Ngọc: " con gái ngài nếu mặc size 175 tôi e rằng sẽ bị lớn."

Du Ngọc: " không lớn đâu."

Bà biết con gái bà mặc cỡ quần áo như thế nào mà.

Đúng lúc Lạc Táp quay đầu lại, nhân viên bán hàng nhìn thấy ngực của cô không lên tiếng: " vậy phiền ngài chờ một lát." Chạy nhanh đến kho chứa đồ sau cửa hàng.

https://thuviensach.vn

Thay đồ xong, Lạc Táp từ phòng thử đồ đi ra Du Ngọc sửng sốt: " không nghĩ tới váy này mặc lên người lại đẹp như vậy, được, lấy cái này."

Nhân viên đem tag váy cắt xuống, nhịn không được mà khen một câu: " mỹ nữ, dáng cô thật là đẹp."

Chỗ cần gầy thì gầy, chỗ cần to liền to.

Lạc Táp cười cười nói : " cảm ơn"

Từ trung tâm mua sắm đi ra, thời gian đã không còn sớm, Du Ngọc nói tài xế trực tiếp đi tới quán ăn gia đình đã được đặt trước. Trên đường đi, Du Ngọc lại trang điểm cho Lạc Táp. Lạc Táp dở khóc dở cười: " mẹ, chúng ta chỉ là đi ăn bữa cơm thôi mà, mẹ làm như bây giờ đang đi xem mặt vậy."

Du Ngọc dọn đồ trang điểm: " người mẹ nào cũng muốn cho con gái mình biến thành công chúa hết, chờ về sau con cũng làm mẹ là có thể cảm nhận được.'

Bà lấy gương: " mẹ cầm gương cho con, tự mình sửa sang lại đầu tóc cho tốt."

Lạc Táp bắt đầu sửa sang lại tóc, đem tóc dài búi cao lộ ra cần cổ trắng nõn, cô thuận miệng hỏi: " con trai của dì Đào làm gì ạ?"

Du Ngọc: " buôn dầu mỏ."

Bà cũng không rõ ràng lắm, trước đó Đào doãn phàm cũng chỉ nhắc tới mấy câu.

Lạc Táp: " lớn hơn con nhiều lắm hay sao?"

" hơn 4 tuổi."

https://thuviensach.vn

" ồ, cũng tốt,không cách biệt quá lớn."

Du Ngọc: " không phải con ngày mai muốn đi nhảy dù hay sao? hỏi xem cậu ta có đi hay không, nghe nói cậu ta nhảy dù ở nhiều nơi trên thế giới rồi, còn thích lặn dưới biển, cũng thường xuyên nhảy Bungee."

Nghe được mấy thứ cô thích chơi cũng là thứ anh ta thích, Lạc Táp liền hơi kích động: " tốt quá, lần sau con sẽ đi cũng anh ấy đi chơi."

Dừng lại một chút, có cảm giác không đúng ở đâu đấy: " anh ấy đã kết hôn, con đi cùng không tốt lắm." Vẫn là thôi đi.

Du Ngọc: " tiểu ngũ chưa kết hôn, tứ ca nó mới kết hôn rồi."

Một giờ sau tới được địa chỉ hẹn, so với thời gian hẹn sớm hơn nửa giờ, liền hỏi phục vụ số phòng. Nhân viên nói Tưởng tiên sinh ở phòng số 5 đã tới rồi.

Lạc Táp vừa nghe thấy họ Tưởng, khẽ nắm tay đại khái là khá mẫn cảm khi nghe thấy họ Tưởng hiện giờ. Nhưng mà Bắc Kinh lớn như vậy sao có thể là tên kia được.

Du Ngọc cùng Lạc Táp đi theo sau nhân viên phục vụ đi tới phòng bao, Lạc Táp nhỏ giọng hỏi mẹ cô: " ngũ ca tên anh ta là gì vậy ạ?"

" Tưởng Mộ Tranh."

"!!!" đột nhiên, chân trượt xuống.

" con a, đứa nhỏ này sao lại như thế? Đi giày bệt mà sao lại trượt chân cho được chứ." Du Ngọc đỡ lấy Lạc Táp.

Lạc Táp: "..."

Nhanh chóng đứng vững lại, chột dạ nói: " chắc con bị vấp một chút."

https://thuviensach.vn

Du Ngọc liếc mắt nhìn thảm trải dưới chân: " nền bằng phẳng như vậy làm gì có cái gì mà vấp.?"

Lạc Táp ho nhẹ hai tiếng, không nói gì.

Cô nghĩ hay là tìm một cớ chuồn đi trước. Nhưng đầu óc cô nay giờ đang kêu loạn, một chút bình tĩnh lại để suy nghĩ cũng không có.

Cô cúi đầu nhìn bản thân mặc đồ long trọng như thế này, tâm tư muốn chết cũng có rồi.

Đi tới cửa phòng số 5, giống như là tâm tư tương thông, phục vụ còn chưa có gõ cửa, cửa liền được mở ra từ bên trong.

Tưởng Mộ Tranh cười chào hỏi Du Ngọc, tầm mắt lướt qua Du Ngọc dừng lại ở người phía sau, đầu cô cúi rất thấp, nhưng Tưởng Mộ Tranh vẫn nhận ra cô khóe miệng đang cười liền cứng lại.

Lạc Táp cũng nhận ra khác thường ngẩng đầu lên, trong lòng hít sâu một hơi, dù sao cũng đã như vậy rồi mang theo tâm tư vò mẻ chẳng sợ nứt ngẩng lên ngước mắt nhìn, bốn mắt nhìn nhau.

Tưởng Mộ Tranh nháy mắt bắt được tầm mắt của Lạc Táp, cảm xúc khó tả trong lòng lại dâng lên.

A

Thì ra là cô đã sớm biết đêm nay mời mọi người ăn cơm chính là anh ta, lại nhìn một lần cả người Lạc Táp, hiển nhiên là tỉ mỉ sửa soạn đẹp không thể tưởng.

Du Ngọc đem Lạc Táp kéo đến phía trước một bước, giới thiệu hai người với nhau, đặc biệt nói Lạc Táp gọi Tưởng Mộ Tranh là ngũ ca, trong lòng Lạc Táp giống như có một vạn con thảo nê mã chạy qua rầm rầm.

https://thuviensach.vn

Lạc Táp căng da đầu gọi một câu: " ngũ ca."

Tưởng Mộ Tranh sắc mặt cứng ngắc vội sửa lại biểu tình trên mặt, khóe miệng cong lên, lộ ra nụ cười nhạt: " chào em, em gái Lạc Lạc."

Lạc Táp: " ...."

Tưởng Mộ Tranh mời hai người đi vào, lại xin lỗi nói: " hôm nay tứ tẩu không tới được, có một ca cấp cứu chị ấy chạy tới bệnh viện rồi. Tứ ca cháu sẽ lập tức lại đây, anh ấy đang trên đường tới."

Du Ngọc: " không sao, làm bác sĩ chính là không có thời gian ổn định mà, lần tới vợ tiểu tứ có thời gian dì mời mấy đứa tới nhà ta làm khách."

Sau đó đều là Du Ngọc cùng Tưởng Mộ Tranh nói chuyện công việc, Lạc Táp an tĩnh một bên ngồi nghe, cũng không nhìn nhiều Tưởng Mộ Tranh thêm lần nào. Tưởng Mộ Tranh cũng có suy nghĩ giống Lạc Táp, sợ bị Du Ngọc phát hiện ra có gì khác thường nên cũng không nhìn Lạc Táp.

Hơn 10 phút sau, Tưởng Mộ Thừa mới đến nơi.

Đẩy cửa ra, trong chớp mắt nhìn thấy Lạc Táp, chính anh cũng bị dọa, nhưng so với Tưởng Mộ Tranh vẫn trấn định hơn một ít, sắc mặt bĩnh tĩnh cùng Du Ngọc và Lạc Táp chào hỏi.

Lạc Táp hơi buồn bực, hai ngày trước cô vừa mới bắt phạt hai người này, một người 20 một người 10 tệ.

Càng khó chịu hơn chính là, cô còn thiếu vị Tưởng đại gia kia 170 tệ kìa. Đang ăn cơm, Du Ngọc chủ động nhắc tới việc nhảy dù, hỏi Tưởng Mộ Tranh: " cháu có hiểu biết gì về khu nhảy dù ở Thạch Gia trang không?"

Tưởng Mộ Tranh giật mình, không trả lời mà hỏi lại: " dì, ngài là muốn đi nhảy dù sao?"

https://thuviensach.vn

Dư quang liếc sang Lạc Táp, cô cũng vừa lúc liếc sang lại đây, cảm nhận được ánh mắt của Tưởng Mộ Tranh, cô không nhìn anh ta thêm nữa.

Du Ngọc cũng không nghĩ nhiều, nói: " không phải ta, là Lạc Lạc, nó nói muốn đi nhảy dù, còn nói ngày nào đó rảnh liền muốn rủ cháu đi cùng đấy."

Lạc Táp: "..."

Lúc đó cô không biết ngũ ca trong miệng mẹ mình là ai nên mới nói như vậy nha! Cô đỡ trán, trời a, nghe thấy lời này tên cuồng tự luyến kia sẽ hiểu lầm đến mức nào a.

Hiện tại thượng đế cũng không cứu vớt được cái hiểu lầm này nữa. Tưởng Mộ Tranh cười nhẹ: " được a, ngày nào muốn đi cùng anh thì nói một tiếng."

Vài phút sau, điện thoại của Lạc Táp rung lên, cô mở khóa xem tin ' tiện nam ngu xuẩn' : [muốn đi cùng tôi đến thế? Hửm?]

Lạc Táp: "..."

Thật sự muốn quăng cái điện thoại này vào giữa mặt anh ta.

(*) góc văn hóa:

Hoa Hạ (chữ Hán: 華夏; bính âm: huá xià) là tên thường dùng để chỉ Trung Quốc hoặc nền văn minhTrung Quốc.

Cả nước Cộng hoà nhân dân Trung Hoa và Trung Hoa dân quốc đều dùng Trung Hoa để chỉ tên quốc gia. Chữ Hoa cũng thường được dùng trong người Hoa, Hoa kiều. Lịch Trung Quốc cũng được biết đến với tên gọi Hạ lịch.

https://thuviensach.vn

Khoảng 4000 năm trước Công nguyên, tại khu vực Hoàng Thổ Cao Nguyên và Hành Lang Hà Tây là nơi cư trú bộ tộc Hạ, khu vực nam Tấn Quan Trung là nơi cư trú của bộ tộc Hoa, lưu vực sông Hán và nam sông Hoài là bộ tộc Xi Vưu. Năm 2700 trước Công nguyên, thủ lĩnh Hạ tộc là Hoàng Đế đông tiến chiến thắng Viêm Đế, thủ lĩnh của tộc Hoa. Hai bộ tộc này đã liên minh với nhau đánh bại tộc Xi Vưu, chiếm cả Trung Nguyên. Hai bộ tộc Hoa, Hạ dần dần hợp thành bộ tộc Hoa Hạ. Về sau Hoa Hạ còn dung hợp các tộc Tạng Miến, Thổ Hỏa La, Đông Di, Thông Cổ Tư, Tây Giới, Chúc Dung Thị, hậu duệ Xi Vưu, Hung Nô, Tiên Bi, v.v. Từ triều đại nhà Chu, các dân tộc và bộ tộc không ngừng hợp lại, khu vực sinh sống cũng không ngừng được mở rộng, từ lưu vực Hoàng Hà mở rộng đến khu vực sông Hoài, Tứ Thủy, Trường Giang và Hán Thủy. Sau khi thống nhất các bộ tộc trung nguyên Hoa Hạ đã kết hợp linh vật của mình cùng với linh vật của các bộ tộc đó thành con rồng. Ngày nay, nhiều học giả tại Trung Quốc vẫn gọi Hán tộc và những tộc thiểu số là dân tộc Hoa Hạ.

https://thuviensach.vn

ĐƯỜNG MỘT CHIỀU, NGƯỢC LỐI YÊU NHAU

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 13

Chương 13

Sau đấy Du Ngọc lại lấy ra bánh ngọt mang từ Thụt Sĩ về đưa cho Tưởng Mộ Thừa, hỏi Tưởng Mộ Thừa: " còn muốn ăn thêm điểm tâm ngọt không? Cuối tuần này dì đi Thụy Sĩ công tác."

Tưởng Mộ Thừa cười, cũng không khách khí: " vậy làm phiền dì rồi."

Lại hỏi: " dì ở bên đó có công việc ạ?"

Du Ngọc gật đầu: " gần đây công ty hợp tác ở đó mấy hạng mục, phải thường xuyên đi lại, vừa lúc có thể mang về nhiều thêm chút điểm tâm cho mấy đứa."

Tưởng Mộ Thừa: " vậy là vợ cháu lại có lộc ăn rồi, lần trước dì đưa cho chúng cháu một túi, đều bị cô ấy giữ ăn cả, cơm sáng cũng không thèm ăn."

Lạc táp đang còn bị một câu kia của Tưởng Mộ Tranh nhắn đến mà buồn bực, đang nghĩ làm thế nào để đáp trả lại anh ta, nên không để ý tới cuộc nói chuyện của Tưởng Mộ Thừa và Du Ngọc.

Sau đó lại nghe thấy từ điểm tâm ngọt, cô hiếu kì hỏi: " đồ ngọt gì đấy ạ?"

https://thuviensach.vn

Du Ngọc: " đồ bên Thụy Sĩ, con không thích ăn đồ ngọt, mẹ không mang về cho con, tuần trước về đây dì Đào nhờ mẹ mang về một ít đưa cho mấy đứa nhà dì Đào."

Lạc táp hơi cúi đầu, đột nhiên nghĩ đến cái gì, cô ngẩng lên cố ý hỏi một câu: " con hôm đó đi gặp mẹ, không thấy túi bánh mẹ mang về a."

Tưởng Mộ Tranh chợt ngước mắt nhìn.

Du Ngọc: " lúc con đến thì tiểu ngũ vừa về."

Lạc táp cười nhạt: " a, ra là như vậy."

Ánh mắt lướt sang nhìn Tưởng Mộ Tranh, anh cũng đúng lúc nhìn lại, ngoài dự tính là Tưởng Mộ Tranh sắc mặt như thường, giống như chuyện hiểu lầm này anh không để trong lòng.

Lạc táp có cảm giác như đấm vào bịch bông.

Vừa vô lực lại bất đắc dĩ.

Lúc sau Du Ngọc cùng Tưởng Mộ Thừa còn có Tưởng Mộ Tranh luôn nói chuyện làm ăn, lạc táp không hiểu cái gì liền im lặng cúi đầu ăn.

Ăn vào miệng nhưng không biết mùi vị gì.

Cô rất buồn bực, sao lại có một người đàn ông tự phụ đến trình độ khó ai bì kịp như vậy.

Du Ngọc biết Tưởng Mộ Thừa ngoài sản xuất dược phẩm, mấy năm trước còn với tay sang cả ngành địa ốc, thuận miệng hỏi mấy câu.

Tưởng Mộ Thừa liền nói ra tên mấy tiểu khu.

https://thuviensach.vn

Du Ngọc kinh ngạc: " khu biệt thự kia cháu cũng góp cổ phần vào đấy?"

Tưởng Mộ Thừa gật đầu: " nhà cháu ở hiện tại cũng ở trong khu đấy."

Du Ngọc cười: " thật là trùng hợp quá, Lạc Lạc cũng ở trong khu đó."Tưởng Mộ Tranh đang gắp thức ăn, đột nhiên khựng lại, ngay sau đó lại như không có việc gì tiếp tục gắp đồ ăn."

Ngay sau đó, điện thoại Tưởng Mộ Tranh rung lên, có tin nhắn gửi đến từ ' chuyên gia theo dõi' : [ngày hôm đó tôi không theo dõi anh, là mẹ tôi kêu tôi tới khách sạn, biệt thự kia cũng là mẹ tôi mua cho tôi.]

Tưởng Mộ Tranh suy nghĩ nhìn màn hình điện thoại vài giây, đang định gửi tin xin lỗi cô, hai cái hiểu lầm này là anh ta sai thì xin lỗi, chỉ cần là anh sai, chẳng sợ mất mặt anh đều sẽ nói xin lỗi.

Kết quả còn chưa kịp gõ chữ nào ' chuyên gia theo dõi' đã gửi tin nhắn tiếp theo tới: [tôi đã nói từ trước, tôi chướng mắt anh. Tôi không phải loại người để bụng, nói xin lỗi tôi liền bỏ qua.]

Tưởng Mộ Tranh nhỏ giọng ' a' một tiếng, cũng không nhìn cô để điện thoại dưới bàn, bắt đầu gõ chữ: [vậy ngày đó cũng là dì nói cô chụp lén tôi, rồi bảo cô đi ra nhắc nhở tôi, rồi lại nói bạn tốt của cô đi lên tầng 8? Rồi tai nạn ngày hôm đó, cũng là dì bảo cô thổ lộ với tôi?]

Nhấn gửi đi.

Vài giây sau, điện thoại lạc táp rung lên, cô đầu tiên là đưa mắt nhìn Tưởng Mộ Tranh, anh ta cười như không cười nhìn cô, ánh mắt đó thật đáng ghét.

Cô trừng mắt nhìn anh ta, cúi đầu nhìn tin nhắn xem xong, cô "...." 囧

https://thuviensach.vn

Thật sự là cạn lời rồi.

Cô hôm đó nhất định là trúng tà mới có thể cùng anh ta ' thổ lộ' lấy tính tình tự luyến khó ai bì được kia, tiếng xấu ' mơ ước' anh ta sợ cả đời này cô cũng không rửa sạch được.

Lúc này Du Ngọc quay lại: " Lạc Lạc con làm cái gì vậy? Ăn cơm đi."

Ánh mắt cảnh cáo ý bảo cô, cùng người khác ăn cơm mà luôn cúi đầu xem điện thoại là hành vi không lễ phép thiếu tôn trọng người khác.

Lạc táp ngại ngùng cất điện thoại đi, ngực giống như có một tòa núi lớn đang đè nặng lên trên, mà Tưởng Mộ Tranh lại đứng trên đỉnh núi, lấy tư thái chiến thắng mà nhìn xuống cô.

Từ quán ăn đi ra đã là 10 giờ tối, vừa rồi mỗi người trên bàn đều uống chút rượu vang đỏ, Tưởng Mộ Tranh cùng Tưởng Mộ Thừa đều có tài xế riêng.

Du Ngọc uống rượu xong không thể lái xe, bà nói để xe ở đây gọi xe đi về.

Tưởng Mộ Thừa: " dì, cháu đưa dì về."

Du Ngọc uyển chuyển từ chối: " dì với cháu ngược hướng về nhà, đưa dì về không chừng là rạng sáng ngày hôm sau rồi đấy, như vậy đi, Lạc Lạc vào xe của cháu về hai đứa cùng một khu nhà, cũng tiện."

Tưởng Mộ Thừa theo bản năng nhìn Tưởng Mộ Tranh, đang đứng cách đó không xa châm thuốc hút.

Tưởng Mộ Thừa nói với Du Ngọc: "cháu cũng chuẩn bị đón vợ cháu tan ca trực, chỗ cô ấy làm cũng khá gần chỗ dì, Lạc Lạc ngồi xe của tiểu ngũ về đi."

https://thuviensach.vn

Du Ngọc: " vậy làm phiền hai đứa rồi,"

Lại dặn dò lạc táp: " con ngồi xe tiểu ngũ về đi, tiểu ngũ cũng nói qua ngày mai rất rảnh, nếu ngày mai con đi nhảy dù, nói với cậu ta một tiếng, để cậu ta an bài cho con một hướng dẫn viên chuyện nghiệp."

Vừa rồi bà mới biết được, Tưởng Mộ Tranh có bạn tốt đang làm việc ở câu lạc bộ nhảy dù kia.

Lạc táp vì không muốn để mẹ cô lo lắng, cô thuận miệng đáp: " được rồi, mẹ, mẹ mau đi về đi."

Lại cùng Tưởng Mộ Thừa vẫy tay: " tứ ca, hẹn gặp lại."

Tưởng Mộ Thừa cùng Du Ngọc rời đi, xung quanh nháy mắt trở lên yên tĩnh, trăng tròn sáng vằng vặc trong đêm tối, ánh trăng bạc xuyên qua từng tầng mây lớn chiếu xuống đường.

Yên tĩnh mông lung.

Tưởng Mộ Tranh vứt bỏ tàn thuốc, đi đến.

Lạc táp không muốn đi cùng với anh ta, càng không muốn đi cùng xe Tưởng Mộ Tranh về, liếc nhìn anh ta một cái, không nói gì nâng bước liền đi.

" cô đi đâu thế! Xe ở bên này!"

Âm thanh của Tưởng Mộ Tranh vang lên từ phía sau. Lạc táp suy nghĩ, vẫn là nên nói rõ ràng với anh ta thì hơn, cô quay đầu: " tôi gọi xe về."

" gọi xe?" Tưởng Mộ Tranh đã đến gần, tay đút túi, rũ mắt nhìn lạc táp: " nếu muốn tự gọi xe về, vừa rồi sao lại phải làm trò trước mặt dì mà không nói rõ ràng?"

https://thuviensach.vn

Lạc táp: " tôi không muốn bà phải lo lắng."

Tưởng Mộ Tranh ném lại một câu: " tùy cô."

Anh xoay người rời đi.

Lạc táp nhìn chằm chằm anh ta vài giây rồi thu hồi tầm mắt lại. Cô không gọi xe về, chỗ này cách khu nhà cô không xa lắm, đi về cũng chỉ mất hơn một giờ đi bộ, buổi tối không nói gì ăn hơi nhiều, vừa lúc tản bộ tiêu cơm.

Dọc theo ven đường, cô chậm rì rì đi tới, buổi tối cuối mùa thu đã có chút lạnh, cô thỉnh thoảng xoa xoa hai cánh tay, đi được một đoạn người cũng có chút nóng lên. Người qua lại trên đường không ít, nhưng cô cảm thấy phía sau có người đi theo, lại đi thêm vài bước,cô bất ngờ quay đầu lại, nhìn người phía sau, cô không thể tin được chớp chớp mắt.

Tưởng Mộ Tranh khuỷu tay vắt tây trang, tay phải kẹp điếu thuốc, dưới bóng đêm lóe lên đỏ tươi, phá lệ chọc vào mắt người nhìn. Lạc táp dùng ngữ khí của Tưởng Mộ Tranh nói: " theo dõi tôi? Muốn ở cùng một chỗ với tôi sao?"

Tưởng Mộ Tranh chợt cười: " cô nói mấy câu này không thấy chột dạ?"

Lạc táp: "..."

Tưởng Mộ Tranh lại nói: " nếu cô nói trước mặt dì là cô gọi xe về thì tôi lại ăn no dửng mỡ đi theo cô sao."

Lạc táp cắn môi: " lúc này mới có 10 giờ, anh suy nghĩ nhiều rồi."

Tưởng Mộ Tranh: " tôi không cần biết mấy giờ, hứa hẹn với người khác tôi nói được làm được. Vạn nhất nói, nếu thật sự phát sinh việc gì ai

https://thuviensach.vn

chịu trách nhiệm.?"

Bên cạnh tiện có thùng rác, Tưởng Mộ Tranh tắt thuốc ném vào, đi đến gần, anh ném tây trang cho cô. Lạc táp theo bản năng lùi một bước, tay vẫn tiếp được tây trang.

Tưởng Mộ Tranh giọng như ra lệnh: " mặc vào!"

Lạc táp: " tôi không lạnh."

Người này bị bệnh thần kinh à.

Tưởng Mộ Tranh nhìn cô môt cái: " lần sau có thể thì đừng mặc thành bộ dạng này rồi đi ra đường lặc lư trước mặt người khác."

Lạc táp hừ một tiếng: " tôi mặc thành cái dạng gì cũng không cần anh quản!"

Vừa đơn giản lại không hở, sau khi qua miệng tên này, liền không ra thể thống gì.

Tưởng Mộ Tranh không còn lời gì để nói, có chút lời nếu anh nói ra cảm giác sẽ đặc biệt lưu manh, anh chống tay cắn răng, lạc táp đã đem áo vứt lại.

Anh rối rắm hai giây, nhìn về phía cô: " vừa rồi có người đàn ông nào đi ngang qua mà không liếc nhìn cô hay không."

Những tên đó sau khi nhìn lưng cô, lại đi vượt lên trước cô nhìn chằm chằm đánh giá cô, anh đi theo mấy trăm mét, lại quay lại xe lấy áo tới đây.

Nói xong, tầm mắt dừng trước ngực lạc táp cũng chỉ có vài giây, nhắc nhở cô xong, mắt cũng liếc đi chỗ khác.

Lạc táp: "..."

https://thuviensach.vn

Vành tai phiếm hồng.

Đêm nay cô mặc váy bó sát người, cho nên dáng người đều bị phô ra hết.

Cô ho nhẹ, lại yên lặng cầm lấy áo Tưởng Mộ Tranh trở về. Mặc áo của Tưởng Mộ Tranh vừa vặn che được đến trên mông, trên người đều là mùi của Tưởng Mộ Tranh,mát lạnh dễ ngửi. Hai tay lạc táp để trong túi, cùng Tưởng Mộ Tranh sóng vai nhau đi về phía trước, hai người im lặng không nói chuyện.

Sau đó Tưởng Mộ Tranh đánh vỡ cục diện trầm mặc, hỏi cô: " ngày mai cô muốn đi nhảy dù?"

Lạc táp chần chờ một lát mới nói: " không đi."

Tự cô đi nhảy, không muốn cùng anh ta đi theo.

Tưởng Mộ Tranh ' xuy' một tiếng không đáp lại.

Cả đoạn đường tiếp theo không ai nói gì.

Tưởng Mộ Tranh đi nhanh, cô chỉ có thể theo sát.

Đến ngã tư, chờ đèn đỏ Tưởng Mộ Tranh sờ túi muốn lấy điện thoại ra, kết quả không sờ thấy gì cả, lại tìm sang túi bên cạnh tốt rồi hai túi đều không có.

Anh nhìn về phía lạc táp: " trong túi áo của tôi có điện thoại không?"

Lạc táp lắc đầu: " không có, tay tôi vẫn để trong túi." Nói xong còn lấy tay ra vỗ áo.

" có phải để quên ở đâu không?"

https://thuviensach.vn

Tưởng Mộ Tranh nghĩ nghĩ: " có lẽ là để ở tiệm cơm rồi."

Anh đưa tay: " cho tôi mượn điện thoại cô dùng một lát."

Lạc táp mở túi đem điện thoại mở khóa rồi đưa cho Tưởng Mộ Tranh, anh gõ một dãy số, thời điểm ấn gọi trên màn hình hiện ra dòng chữ ' tiện nam ngu xuẩn'.

Anh: "..."

Mặt trầm xuống, môi mím lại.

Sau đó lại cười.

Tức đến cười.

Anh bất động thanh sắc nhìn lạc táp, cô chính là nghiêm túc nhìn đèn báo hiệu.

Đèn xanh sáng, lạc táp ý bảo anh ta sang đường, Tưởng Mộ Tranh ' ừ' một tiếng, cùng cô đi qua đường.

Điện thoại rốt cuộc được nhận, sau đó truyền đến âm thanh giọng nữ: " xin chào ngài, Tưởng tiên sinh ngài để quên điện thoại ở trong nhà hàng của chúng tôi."

Tưởng Mộ Tranh: " đúng vậy, tôi là Tưởng Mộ Tranh, làm phiền giữ điện thoại của tôi một lát, tôi sẽ gọi người tới lấy."

" vâng."

" cảm ơn."

Tưởng Mộ Tranh ngắt máy.

Qua đường, lạc táp hỏi: " là ở tiệm cơm?"

https://thuviensach.vn

Tưởng Mộ Tranh gật đầu, ngay sau đấy lại gọi điện cho tài xế tới lấy điện thoại. Sau khi nói chuyện với tài xế, Tưởng Mộ Tranh cũng không có đưa lại điện thoại cho lạc táp, lạc táp nhìn anh ta: " đưa điện thoại cho tôi."

Tưởng Mộ Tranh: " ai ngu xuẩn?"

Lạc táp không hiểu: " ?"

Tưởng Mộ Tranh lắc lắc điện thoại trong tay, cố ý dọa cô: " có tin là tôi goi điện cho bạn cô nói cô thích tên nam nhân ngu xuẩn này?"

Lạc táp lập tức phản ứng lại, tức giận đi đến lấy lại điện thoại.

Tưởng Mộ Tranh giơ cao điện thoại, cô với không tới.

Dưới tình thế cấp bách, cô nắm chặt lấy cổ áo của Tưởng Mộ Tranh dùng sức dẫm lên chân Tưởng Mộ Tranh: " đưa điện thoại cho tôi.!"

Tưởng Mộ Tranh bị cô dẫm đến hít khí lạnh, cô càng hăng hái đạp, Tưởng Mộ Tranh híp mắt, đột nhiên khom người, một tay ôm lấy eo lạc táp, một tay khác ôm lấy chân cô đem lạc táp ôm lên.

Sợ váy cô vén lên, anh lại xoay người đối mặt với bụi cây ven đường.

Lạc táp lập tức phát ngốc, thân thể đang không ở trên mặt đất, phản xạ theo điều kiện ôm lấy cổ Tưởng Mộ Tranh, lúc đối diện cùng anh, đại não liền ngừng hoạt động.

Tưởng Mộ Tranh cúi đầu nhìn cô: " còn muốn đạp nữa không?"

https://thuviensach.vn

ĐƯỜNG MỘT CHIỀU, NGƯỢC LỐI YÊU NHAU

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 14

Chương 14

Edit: shitbaydaytroi

Lạc táp ngây người, đây là lần đầu tiên cô bị một người đàn ông xa lạ ôm thân mật như vậy, có chút khẩn trương lại không biết phải làm gì.

Sau vài giây, cô vẫn không có phản ứng gì, đôi mắt mở to nhìn anh không chớp.

Tưởng mộ tranh nhìn cô, hô hấp cứng lại đầu óc trở lên trống rỗng, chuyện này anh sống hơn 30 năm chưa từng sảy ra.

Bởi vì anh đối với anh mà nói, chậm chạp vài giây, rất có thể đã bị đối thủ giết chết, là sai lầm chết người.

Nhưng vừa rồi.

Vì sao đầu óc trống rỗng chính anh cũng không biết tại sao.

Người đi đường đi qua khẽ nói nhỏ với nhau, còn thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn họ, tuấn nam mĩ nữ phối hợp với nhau quá mức đẹp mắt, không nhìn nhiều thêm hai cái thì hơi phí.

Thẳng đến lúc có ô tô bóp còi, lạc táp mới hoàn hồn.

https://thuviensach.vn

" buông tôi ra."

Lập tức khôi phục lại vẻ lạnh nhạt như trước.

Tưởng mộ tranh nhàn nhạt cười: " cho cô xuống để cô tiếp tục dẫm tôi?"

Cánh tay anh quá mạnh mẽ, cũng biết cách để kiềm chế giữ cô lại.

Lạc Táp giãy giụa rất nhiều lần cũng đều uổng phí, cô dần dần khôi phục bình tĩnh: "được đúng lúc tôi cũng không muốn đi bộ nữa, anh ôm tôi về nhà luôn đi."

Lời này cực kì hiệu quả, tay phải của Tưởng Mộ Tranh buông chân cô ra, để cô xuống đất. Sau khi cô tiếp đất thì bàn tay trên hông cô cũng lập tức bỏ ra.

Không khí có chút xấu hổ, chẳng qua chỉ trong nháy mắt, đã bị lời nói của Tưởng Mộ Tranh phá vỡ. Anh cười nhẹ: "Chiêu lạt mềm buộc chặt này dùng cũng thuần thục lắm."

Lạc Táp chẳng buồn biện hộ: "Quá khen."

Tưởng Mộ Tranh ' A ' một tiếng.

"Đưa điện thoại cho tôi." Cô nhướng mày lạnh nhạt nói.

Tưởng Mộ Tranh muốn xóa bỏ cái tên kia trong danh bạ điện thoại, nhưng đã để quá thời gian chờ, màn hình đã tự động khóa lại, anh không mở được.

Lạc Táp nhìn ra ý định của anh: "Yên tâm, cái tên này không tồn tại trong điện thoại tôi được lâu nữa đâu, chờ có hóa đơn phí sửa xe, tôi trả tiền lại cho anh xong sẽ lập tức xóa bỏ, cho vào danh sách đen."

https://thuviensach.vn

Tưởng Mộ Tranh: "..."

Lạc Táp thấy anh thái độ buông lỏng,liền tiến lên một bước, đoạt lại điện thoại trong tay anh.

Sau đấy bọn họ lại tiếp tục đi về phía trước, hai người cố ý duy trì một khoảng cách, một trước một sau.

cả hai cũng không nói gì với nhau nữa.

Trên đường ngày càng ít người qua lại, ngay cả những chiếc ô tô đi qua cũng có vẻ trở nên vội vã hơn, giống như đang vội vã trở về nhà.

Đã sắp 11 giờ đêm, gió thổi tới cũng lớn hơn một chút.

Lạc Táp theo bản năng kéo kéo áo khoác trên người lại, lúc này có một đôi tình nhân đang đi phía đối diện, đại khái là mới vừa xem phim xong, hai người còn đang náo nhiệt thảo luận về nội dung phim, trong tay cô gái còn cầm kem.

Cô nhìn thêm mấy lần, thầm nghĩ, vẫn là tuổi trẻ, đã trễ thế này, thời tiết cũng lạnh, vậy mà còn có thể ăn được hộp kem lớn như thế.

Đợi đến khi đôi tình nhân trẻ kia đi lướt qua, Tưởng Mộ Tranh bước lên đuổi kịp cô, hỏi: "Muốn ăn à?"

Ánh mắt Lạc Táp nghi hoặc hỏi: "Cái gì?"

Tưởng Mộ Tranh: "Nhìn cô thèm đến sắp chảy cả nước miếng rồi."

Lạc Táp: "..."

Tưởng Mộ Tranh nhìn xung quanh khắp nơi, ở đây không có cửa hàng tiện lợi hay là tiệm bánh ngọt, nói với cô: "Đến đằng trước tôi sẽ mua cho cô một hộp."

https://thuviensach.vn

Dừng lại, bổ sung thêm một câu: "Mua một hộp còn to hơn hộp của cô gái kia."

Rõ ràng nhìn anh một vạn lần không vừa mắt, hận không thể giẫm anh dưới lòng bàn chân mà dày xéo, nhưng câu nói vừa rồi của anh mạc danh chạm vào đáy lòng cô.

Nhưng trong bóng tối lại có thể che giấu đi tâm sự của con người rất tốt.

Cô ho nhẹ hai tiếng: "Tôi không ăn đồ ngọt."

Sau khi nói xong thì rõ ràng bước đi nhanh hơn.

Tưởng Mộ Tranh nhìn bóng dáng cô đi phía trước, vẻ mặt bất đắc dĩ.

Người này, không chỉ cứng đầu mạnh miệng, lại còn thích ra vẻ làm bộ làm tịch.

Anh nâng bước theo sau.

Cứ như vậy đi thêm hơn nửa tiếng, Tưởng Mộ Tranh nhàm chán, rảnh rỗi nên hỏi cô một câu: "Cô vừa mới đến ngã tư kia trực à?"

Anh thường xuyên đi ngang qua đó nhưng không có ấn tượng gì về cô.

Lạc Táp đầu cũng không ngoảnh lại,nhưng mà vẫn tốt bụng mà đáp lại anh: "Không, vài tháng rồi."

Tuy rằng cô nhìn không thấy, nhưng anh vẫn gật đầu.

Tới cửa lớn của tiểu khu, dù Lạc Táp không tình nguyện nhưng vẫn nói một tiếng cám ơn với anh ta.

Tưởng Mộ Tranh đưa tay: "Đưa áo cho tôi."

https://thuviensach.vn

Lạc Táp không hề nghĩ ngợi: "Giặt xong sẽ trả cho anh."

Đây là lễ phép cơ bản khi dùng đồ của người khác.

Vẻ mặt Tưởng Mộ Tranh cười như không cười: "Muốn dựa vào áo để có cơ hội gặp lại?"

Lạc Táp: "..."

Cô lạnh mặt, cởi áo ra ném vào người anh, "Bệnh thần kinh!" Xoay người rời đi.

Tưởng mộ tranh cười,thẳng cho đến khi bóng dáng cô rẽ sang đường khác rồi khuất dần trong tiểu khu, anh mới thu hồi tầm mắt, đem áo mặc vào rồi rời đi.

Sau khi Lạc Táp về đến nhà thì nằm xuống bẹp trên sofa, cô xoa xoa bàn chân mỏi nhừ đau nhức.

Không chỉ có đau mỏi chân, cả người cô cũng chẳng còn sức lực.Mỗi lần gặp Tưởng Mộ Tranh thật giống như lên chiến trường đánh trận, tuy rằng không phải gió tanh mưa máu ngập trời, nhưng non nửa cái mạng thiếu chút nữa thì bay mất. Cô càng ngày càng nhìn không rõ con người của Tưởng Mộ Tranh, cũng bắt đầu không rõ chính mình.

Trong túi truyền đến tiếng rung, Lạc Táp mở túi, lấy điện thoại ra, là mẹ cô gọi tới.

"Alô, mẹ."

"con cuối cùng cũng nhận điện thoại, gọi mấy cuộc mà không thấy con nhận, gọi cho tiểu Ngũ thì lại là nhà hàng nhận điện thoại, nói là nó không mang theo điện thoại trên người, làm mẹ lo quá."

https://thuviensach.vn

Đến bây giờ giọng bà vẫn còn kèm theo tia nôn nóng, chậm rãi hạ chậm ngữ khí lại, bà hỏi: "Về đến nhà chưa? Sao lại về trễ vậy?"

Lạc Táp vẫn nằm bẹp trên sofa: "Con vừa về, cùng ngũ ca tản bộ về, điện thoại để trong túi nên không biết mẹ gọi tới."

Du Ngọc: "Vậy là tốt rồi, nhanh tắm rửa rồi đi ngủ đi."

Lại không quên dặn dò cô: "Ngày mai đi nhảy dù cẩn thận, nhất định phải nghe lời ngũ ca của con đấy."

Lạc Táp trả lời có lệ: "vâng, con biết rồi."

Tên bệnh thần kinh kia, cô có bệnh mới có thể cùng anh ta đi nhảy dù.

Hôm sau.

Lạc Táp thức dậy sớm hơn cả khi đi làm, mặc một bộ đồ đơn giản, tết tóc lại thành một bím tóc, trang điểm nhẹ rồi ra khỏi nhà.

cuối mùa thu đã 6 giờ sáng mà trời vẫn còn tờ mờ sáng.

Sáng sớm,không khí lành lạnh, lúc vừa mới bước ra khỏi cửa cô còn rùng mình một cái.

Khi chạy đến đường cao tốc, mặt trời đã lên cao, ánh nắng xuyên qua cửa kính xe hắt lên người, cảm giác thật ấm áp. Bầu trời trong xanh, ngẫu nhiên lại có mấy đám mây lớn trôi lững lờ trên nền trười xanh.

Đây đã là lần thứ hai cô đi nhảy dù, tuy không có kích động như lần đầu tiên, nhưng cảm giác hưng phấn mong chờ thì vẫn có.Chưa tới 10 giờ trưa, Lạc Táp đã đến câu lạc bộ nhảy dù.

đậu xe trong bãi đỗ, khóa xe rồi đi vào, trong đại sảnh không có nhiều người cho lắm, em gái tiếp tân mỉm cười chào đón.

https://thuviensach.vn

Lạc Táp nói mình là chị của Du Dương, có thể là Du Dương đã nói qua trước với bên này nên thủ tục xử lý rất nhanh, ngoại trừ phí nhảy dù, cô còn trả thêm tiền quay chụp khi nhảy dù.

Nhân viên tiếp tân nói: "Ông chủ đã sắp xếp cho cô huấn luyện viên có nhiều kinh nghiệm nhất, nhân viên quay chụp cũng là người tốt nhất tất cả đã chuẩn bị xong."

Lạc Táp thật cảm kích mà nói lời cảm ơn.

Kí xong hợp đồng, Lạc Táp đi thay đổi trang bị sau đó đến phòng chờ đợi đăng ký đến lượt. Kỳ lạ chính là trong phòng chờ phi hành gia chỉ có một mình cô, có lẽ do còn sớm nên những người khác còn chưa tới.

lại vài phút trôi qua, huấn luyện viên vẫn chậm chạp chưa tới.

Lạc Táp bưng cà phê đứng trước cửa sổ lớn chạm đất nhìn đường băng dài phía trước mắt, xa xa là những chiếc máy bay đang cất cánh cùng hạ cánh, bầu trời trong xanh, nghĩ đến bản thân sắp được lên máy bay rồi hòa mình vào giữa không trung, tâm tình cô cũng trở nên tốt hơn.

Mới vừa nhấp một ngụm cà phê, tâm tình đang vui vẻ đã lập tức giống như bị hắt một chậu nước lạnh bởi thông tin truyền đến từ loa phát thanh: "mời cô Lạc Táp chuẩn bị trang thiết bị đầy đủ 5 phút sau máy báy sẽ cất cánh, huấn luyện viên Tưởng Mộ Tranh phụ trách."

Tưởng Mộ Tranh?

Suýt chút nữa cô phun cả ngụm cà phê trong miệng ra.

Lạc Táp nheo mắt, khó khăn đem ngụm cà phê trong miệng nuốt xuống,ngụm cà phê này có thể nói là đắng ngang ngửa với hoàng liên.

https://thuviensach.vn

Dùng cách này để thông báo cho cô biết, đại khái là muốn cho cô thời gian chuẩn bị tâm lý trước.

Buông ly cà phê, Lạc Táp đi sang phòng kế bên để chuẩn bị, đẩy cửa ra, cô ngẩn ra. Một người đàn ông đã mặc đồ bảo hộ trang bị cả người đang lười biếng dựa ở cạnh cửa, đeo kính phân cực (*) nhìn cô.

Mặc dù anh đeo kính nhưng cô vẫn có thể cảm nhận được anh ta đang vui sướng khi người khác gặp họa.

Lạc Táp nhìn từ trên xuống dưới rồi đánh giá anh một phen: "là anh? Huấn luyện viên chuyên nghiệp? Tôi yêu cầu thay đổi người."

Tưởng Mộ Tranh cũng không để bụng lời nói khinh miệt của cô: "Đừng nghĩ đến chuyện thay đổi người."

Sau đấy lại chậm chạp nói: "Cảnh sát Lạc, cô cho rằng ai cũng có vinh hạnh được tôi làm huấn luyện viên cho sao?"

Lạc Táp 'xuy' một tiếng, mặt như ngâm nước.

Tưởng Mộ Tranh nhìn thời gian, "Lập tức cất cánh."

Lạc Táp vẫn bướng bỉnh: "Nếu không đổi huấn luyện viên, tôi sẽ không nhảy."

Tưởng Mộ Tranh cười: " cô uy hiếp tôi?"

Anh đứng thẳng người dậy, kéo gần khoảng cách lại với cô: "Cô cho rằng tôi rảnh rỗi đến phát điên mà bay từ Bắc Kinh đến đây để làm huấn luyện viên cho cô? Nếu không phải tối hôm qua dì Du gọi điện thoại cho tôi, sáng sớm nay lại dặn dò tôi thì cho dù cô cầu xin tôi, tôi cũng không tới đây."

Mẹ rất hay lo thừa, nhưng cô cũng có thể lí giải được.

https://thuviensach.vn

Nhưng cô thật sự không muốn đi nhảy dù cùng anh ta.

Tưởng Mộ Tranh cũng không kiên nhẫn đứng đây mất thời gian với cô: "Nhảy hay là không nhảy? Cô chỉ có hai lựa chọn, một là nhảy dù cùng tôi, còn lại chính là không nhảy nữa."

Lạc Táp tính lừa gạt cho qua chuyện, cô có thể chờ tới buổi chiều rồi nhảy, đổi một huấn luyện viên khác.

Nhưng chút tiểu tâm tư này của cô sao có thể giấu được Tưởng Mộ Tranh, anh vạch trần cô: "Tôi đã nói chuyện với ông chủ ở đây rồi, thông tin của cô sẽ được chú ý đặc biệt, trừ tôi ra thì sẽ không có huấn luyện viên nào nhảy dù với cô cả."

Lạc Táp: "..."

Cô đã mong được nhảy dù hơn một tuần rồi, đặc biệt từ tối hôm qua đến bây giờ, vẫn luôn chờ đợi, nếu không nhảy, trong lòng sẽ khó chịu chết mất.

Cô ngước lên nhìn Tưởng Mộ Tranh,cũng là suy nghĩ cho an toàn của cô.

Nhưng cô vẫn có chút nghi hoặc: "Sao anh lại có được bằng huấn luyện viên nhảy dù?"

Tưởng Mộ Tranh nhìn thẳng vào mắt cô: "Thi."

Lạc Táp nghẹn lời.

Tưởng Mộ Tranh quăng lại một câu: "Theo tôi!", rồi bước chân ra ngoài cửa. Sao anh lại có giấy phép huấn luyện viên nhảy dù à?

Vốn dĩ đã biết nhảy dù, sau này xuất ngũ thì rảnh rỗi quá thì đi thi thôi.

https://thuviensach.vn

Trước kia ở đội đặc chiến, ngoại trừ tàu vũ trụ là anh không lái được, còn lại thì có cái gì mà anh không biết?

Lạc Táp đi ra ngoài, khi nhìn thấy máy bay thì sửng sốt, hỏi anh: "Câu lạc bộ trang bị máy bay tốt như vậy cho chúng ta à?"

Tưởng Mộ Tranh: "Ừ, chắc tại cô xinh đẹp."

Lạc Táp: "..."

Trước khi lên máy bay, Tưởng Mộ Tranh hướng dẫn cho cô mấy động tác cơ bản, Lạc Táp gật đầu, tỏ vẻ chính mình đã nhớ kỹ.Với tiếng ồn của cánh quạt, máy bay lên thẳng tiến về khu vực trên không đã định sẵn.

Trong cabin, Lạc Táp nhìn hình ảnh giữa bầu trời và mặt đất, tâm tình vui vẻ lúc mới đến gần như không còn gì, nghĩ đến lát nữa Tưởng Mộ Tranh sẽ ôm cô cùng nhảy xuống, cả người lập tức cảm thấy không được tự nhiên.

Tưởng Mộ Tranh nhìn qua phía cô:"Lại đây."

Lạc Táp phòng bị mà nhìn anh: "Làm gì!"

Tưởng Mộ Tranh nhíu mày: "Chưa nhảy dù bao giờ?"

"Nhảy rồi."

"thế còn đứng đấy nói nhảm?"

"..."

Lạc Táp cọ tới cọ lui đi đến trước người anh, cô không có giấy phép nhảy dù, chỉ có thể cùng anh ta nhảy xuống.

https://thuviensach.vn

Tưởng Mộ Tranh ghét bỏ nhìn cô lề mề vươn cánh tay dài ra, dùng sức túm cô đến trước người anh, sau đó ở sau lưng cô tiến hành cố định các thiết bị trên người hai người.

Lạc Táp bỗng nhiên thấy khó thở, lúc này hắn là khoảng cách giữa cô và anh ta chưa đến 2cm, anh đang ở phía sau cố định thiết bị, không tránh khỏi việc đụng chạm chân tay giữa hai người.

Tuy rằng cách mấy lớp quần áo thật dày nhưng người cô vẫn khẽ run run.

Hơi thở ấm áp của anh ta thổi vào sau gáy cô, mà cả người cô giống như bị anh ôm vào trong ngực, bất giác, vành tai có chút phiếm hồng.

Còn có hơi nóng.

Cô đưa mắt nhìn về phía ngoài cửa sổ, muốn dời đi những suy nghĩ miên man trong đầu.

(*) kinh phân cực:

Kính phân cực hay còn gọi là mắt kính polarized được sử dụng từ xưa bởi những người đi tàu thuyền hay ngư dân đánh cá do tính năng chống chói, giúp ngăn chặn ánh sáng phản chiếu từ mặt nước biển hoặc môi trường bằng phẳng.

Giúp tài xế khi lái xe tầm nhìn rõ nét vì ánh sáng phản chiếu từ mặt đường, cabo .. được loại trừ, bởi vậy giảm thiểu tai nạn giao thông.

Chơi thể thao ngoài trời: giảm mỏi mắt, tầm nhìn không bị chói, độ tương phản rõ nét, màu sắc tự nhiên

https://thuviensach.vn

ĐƯỜNG MỘT CHIỀU, NGƯỢC LỐI YÊU NHAU

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 15

Chương 15

Edit: shitbaydaytroi

Tưởng Mộ Tranh kiểm tra xong tất cả, toàn bộ đã được cố định tốt.

Trong lúc lơ đãng anh quét mắt đến vành tai ửng đỏ của cô, "Đừng suy nghĩ vớ vẩn!"

Lạc Táp: "..."

Cô đột ngột quay mặt lại, muốn dùng ánh mắt giằng co với anh, nhưng hai người đứng quá gần, mặt anh, lông mày, sống mũi, còn có đôi môi, tất cả đều gần trong gang tấc. Cô hô hấp căng thẳng, nhanh chóng chuyển mặt đi, quên cả cãi lại.

Trong cabin vang lên âm thanh của đèn báo hiệu màu đỏ chớp tắt nhắc nhở đã bay tới độ cao 4500m, cửa khoang mở ra, Tưởng Mộ Tranh ôm lấy Lạc Táp đi đến khoang cửa.

Lạc Táp điều chỉnh lại hô hấp, còn khẩn trương hơn lần trước một chút, Tưởng Mộ Tranh hô to bên tai: "Ba, hai, một, nhảy."

Rồi cùng Lạc Táp nhảy xuống. trong nháy mắt cảm giác không có trọng lực rồi sau đó là bắt đầu rơi tự do, ở độ cao mấy ngàn mét, Lạc Táp

https://thuviensach.vn

mở to mắt nhìn, xuyên qua kính chắn gió mà nhìn cả một khoảng không mãn nhãn phía dưới, màu xanh, màu lam, màu trắng đan xen vào nhau.

Gió rít gào bên tai, theo khẩu lệnh của anh, cô bắt đầu mở rộng tay đón gió ập tới như đang ôm trọn vào lòng cả núi sông bên dưới.

Anh ở trên, cô ở dưới, hai người gắt gao dán sát vào nhau hướng xuống mặt đất.

Đại khái là lo cô sợ hãi, một tay Tưởng Mộ Tranh nhẹ nhàng ôm lấy eo cô, trong khoảnh khắc ấy, trong chớp mắt đột nhiên Lạc Táp sinh ra một ý tưởng kì quái, đó là giờ phút này cô và anh, có ảo giác giống như hai người đang sống chết có nhau.

Vào giờ phút này gần như tất cả những người nhảy dù đều sẽ hét thật to, giải phóng suy nghĩ áp lực, căng thẳng cùng hưng phấn trong lòng tới điều chỉnh nhịp thở.

Vào lần đầu tiên nhảy dù, cô đã hét đến muốn khàn giọng.

Nhưng lần này, có thể do là người ở sau lưng là anh ta nên cô vẫn luôn kiềm chế không lên tiếng, không hề gào thét điên cuồng.

Bỗng nhiên, bên tai truyền đến tiếng nói: "Nếu muốn thoải mái thì đừng chịu đựng, kêu lên đi!"

Lạc Táp: "..."

Tưởng Mộ Tranh sau khi nói xong mới cảm giác không ổn,con mẹ nó lời này còn có nghĩa khác a!

khựng lại vài giây, anh chủ động làm bầu không khí tốt hơn: "quay vào nhìn máy chụp hình đi, không thì chẳng phải là mất trắng tiền chụp ảnh sao?"

https://thuviensach.vn

Lạc Táp hoàn hồn, từ khi nhảy ra khỏi cửa cabin, đến bây giờ, hơn 30,40 giây rồi nhưng cô đã quên nhìn về phía máy chụp hình, gió quá lớn, tóc đều loạn hết cả, nhưng mặc kệ có tác dụng gì hay không, cô vẫn thuận tay sửa sang lại một chút để chụp hình được hiệu quả tốt nhất.

Nhưng cứ nghĩ đến Tưởng Mộ Tranh ở ngay phía sau, thì cô không thể thả lỏng được nên rất nhiều động tác vẫn chưa làm được.

Nhưng thật ra Tưởng Mộ Tranh ở phía sau thì lại khoa tay múa chân làm cái tai thỏ trên đầu cô.

Thời gian rơi tự do kết thúc, Tưởng Mộ Tranh kéo dây để bung dù.

Bọn họ bắt đầu lượn xuống để tiếp đất.

Tưởng Mộ Tranh hỏi cô: "Có muốn thêm chút kích thích không?"

Cô không lên tiếng, chỉ nhìn cảnh núi song đẹp đẽ bên dưới.

Anh cố ý chơi xấu, cô không lên tiếng, anh liền làm mấy cái xoay tròn, dù đong đưa trên không dữ dội, cô giống như đang ngồi tàu lượn siêu tốc, trời đất quay cuồng điên đảo.

Cô sợ tới mức liên tục hét lên.

Nếu cô đối mặt với anh, cô nhất định cô sẽ không chút do dự mà lập tức ôm lấy cổ anh, nhưng hiện tại cô không có bất kỳ cái gì chống đỡ.

"Tưởng Mộ Tranh!"

Mới vừa hét lên ba chữ, gió đột nhiên ập vào trong miệng, cảm giác miệng thay đổi hình dạng, hai má đều phồng lên, cô nhanh chóng mím môi lại.

Vài phút sau, bọn họ dần dần tiếp cận địa điểm hạ xuống.

https://thuviensach.vn

Lạc Táp thở phào nhẹ nhõm, từ từ bình ổn lại cảm xúc, vừa rồi tim muốn nhảy tới tận cổ họng.

"Nâng chân lên." Tưởng Mộ Tranh nhắc nhở ở phía sau tai cô, Lạc Táp làm theo.

Tưởng Mộ Tranh chạm đất trước, sau đó ôm lấy cô, bởi vì quán tính nên lao thêm về phía trước nửa mét, ngay sau đó anh buông cô ra, đợi một lát, anh cởi bỏ khóa nối giữa hai người.

Lạc Táp xoa xoa huyệt thái dương, gió thổi mạnh khiến cô hơi đau đầu.

Tưởng Mộ Tranh ra hiệu ý bảo cô: "Đi chọn ảnh chụp đi."

Lạc Táp 'ừ' một tiếng, vốn dĩ muốn nói cảm ơn nhưng tưởng tượng đến chuyện vừa rồi lúc ở trên không của anh ta, tiếng cám ơn tới miệng lại nuốt xuống.

Cô đi chọn ảnh chụp, Tưởng Mộ Tranh không đi theo lại đây,đại khái là đang vội rời đi.

Khi Lạc Táp nhìn thấy tấm ảnh Tưởng Mộ Tranh làm tai thỏ trên đầu cô, tâm tình khó có thể tả được, chỉ biết chửi thầm trong lòng một câu, xấu xa.

Cô không chọn bức ảnh này, những tấm cô chọn đều là những tấm cô chiếm phần lớn, không chụp dính mặt Tưởng Mộ Tranh trong đó.

Cuối cùng nhân viên công tác xác định lại với cô: "Chỉ lấy mấy bức này thôi sao? Mấy tấm khác cũng đẹp lắm nha." Nói rồi còn cố ý chỉ chỉ vào tấm ảnh hai tai thỏ kia.

Lạc Táp lắc đầu: "Không thích."

https://thuviensach.vn

Nhân viên công tác tiếc nuối nhún nhún vai, thầm nghĩ, đại khái là thẩm mỹ mỗi người mỗi khác, sau đó bắt đầu xử lí ảnh mà Lạc Táp đã chọn.

Lạc Táp nhìn chằm chằm màn hình thất thần vài giây, cô hơi hơi cắn môi, nội tâm giãy giụa kịch liệt xong lại nói với nhân viên công tác: "mỹ nữ, thật ngại quá, tôi muốn lấy tất cả ảnh đã chụp."

Lạc Táp đi vào bãi đỗ xe, khi nhìn về phía xe của mình, đôi mắt híp lại, người đàn ông này có ý gì đây?

Tưởng Mộ Tranh đang dựa vào cửa xe cô nhìn điện thoại, nghe tiếng động thì ngẩng đầu: "Có mấy tấm ảnh thôi mà cô chọn gần cả năm mươi phút, với hiệu suất làm việc thế này, sao lúc trước trường cảnh sát có thể để cô tốt nghiệp vậy?"

Lạc Táp quăng cho anh một ánh mắt xem thường: "Ai cần anh lo."

Cô đi đến cửa xe: "Tránh ra!"

Tưởng Mộ Tranh chìa tay: "Đưa chìa khóa xe cho tôi."

Lạc Táp chớp chớp mắt: "dựa vào cái gì mà phải đưa cho anh! Xe của anh đâu?"

Tưởng Mộ Tranh: "Không lái xe, ngồi trực thăng tới đây."

Buổi sáng khi nhận được điện thoại của dì Du, không nghĩ tới Lạc Táp đã đi Thạch Gia Trang rồi, anh lái xe cũng không kịp, chỉ có thể ngồi trực thăng qua đây.

Cho dù vậy, cô vẫn phải ở trong phòng nghỉ đợi mất một lúc.

Lạc Táp: "Vậy anh lại ngồi máy bay về đi."

https://thuviensach.vn

"Nó đã trở về địa điểm xuất phát."

"..."

Ô tô chạy vào nội thành thì đã là giữa trưa, Tưởng Mộ Tranh hỏi cô muốn ăn cái gì.

Lạc Táp: "Tôi không kén ăn."

Tưởng Mộ Tranh cũng đói bụng, anh không quen thuộc ở chỗ này cho lắm, đành chọn đại một quán ăn, tuy không quá lớn nhưng được cái sạch sẽ, không gian lịch sự ăn cơm cũng ổn.

Nhân viên phục vụ cầm menu tới, đưa cho Lạc Táp, lại bị Tưởng Mộ Tranh duỗi tay lấy qua, anh gọi ba món ăn, một món canh. Lạc Táp nghe anh gọi xong không khỏi liếc nhìn anh một cái.

Mấy món ăn anh gọi đều là món cô thích ăn, canh cũng vậy.

Vài món ăn này rất bình thường, cơ hồ quán ăn nào cũng có, tối hôm qua ở nhà hàng gia đình kia cô cũng có gọi mấy món này, không ngờ là anh nhớ kỹ.

Cô nghĩ lại, nếu bọn họ hoán đổi với nhau một chút, là cô gọi món mà anh thích ăn, không chừng anh ta lại muốn bùng nổ, cho rằng cô thích anh tới mức không thể tự kiềm chế nổi.

Nhân viên phục vụ rời đi, Tưởng Mộ Tranh hỏi cô uống gì, Lạc Táp nói uống nước lọc, anh muốn lái xe nên cũng rót luôn cho mình một lý nước ấm.

Trong thời gian đợi đồ ăn được mang lên, bọn họ lại biến thành trạng thái hai người lạ, không nói gì, không ai muốn chủ động bắt chuyện, sau đó từng người cầm điện thoại nghịch.

https://thuviensach.vn

Đồ ăn được đưa lên, Lạc Táp cất điện thoại đi, vừa rồi xem mấy cái clip ngắn trên Weibo, khóe miệng cô còn thoáng chút ý cười chưa thu lại.

Khi Tưởng Mộ Tranh nhìn cô hơi khẽ giật mình.

Hình như đây là lần đầu tiên anh thấy được dáng vẻ này của cô, anh thu hồi ánh mắt, cúi đầu dùng bữa.

Lúc ăn cơm hai người lại càng trầm mặc hơn, khiến người khác có cảm giác như họ là một cặp vợ chồng sắp ly hôn, đang ăn bữa cơm chia tay.

Ăn cơm xong bọn họ tính tiền rời đi, vẫn là Tưởng Mộ Tranh lái xe.

Lạc Táp đặt khuỷu tay trên cửa sổ xe, nhàm chán nhìn khung cảnh hai bên đường đang lùi dần về sau, chợt, cô quay mặt qua nói với anh: "Hôm nay đã nhảy dù rồi, làm phiền anh bảo phía câu lạc bộ bên kia xóa thông tin của tôi đi."

Về sau có thể cô sẽ còn đi nhảy dù lần nữa, nhưng không bao giờ muốn nhảy cùng anh ta nữa.

Nhảy dù với anh khiến cô chẳng có tâm tư để cảm thụ hưng phấn mà nhảy dù mang đến, quá mức câu nệ, lại còn miên man suy nghĩ linh tinh.

Tưởng Mộ Tranh bớt thời giờ liếc nhìn cô một cái, lại tiếp tục chuyên chú vào con đường phía trước, không nói chuyện.

Lạc Táp không kiên nhẫn nói: "Có nghe thấy không vậy?"

"Vậy làm phiền cô lần sau nhảy dù đừng nói với dì là muốn nhảy cùng tôi nữa." Tưởng Mộ Tranh nhìn kính chiếu hậu, rồi nói tiếp: "Lạc Táp, cô thật sự cho rằng mị lực của cô đủ lớn để có thể khiến tôi tự mình cùng cô nhảy dù?"

Lạc Táp ức chế

https://thuviensach.vn

Lạc Táp mặt trầm xuống, không để ý tới anh ta nữa, nhìn ra bên ngoài cửa sổ.

Tưởng Mộ Tranh: "Không muốn tôi đi theo cô cũng được, trừ phi cô thi đậu được giấy phép nhảy dù."

Lạc Táp quay mặt lại, nhìn chằm chằm anh mấy giây.

Đúng rồi a, sao trước đây cô không nghĩ tới đi thi giấy phép nhảy dù nhỉ, về sau sẽ không cần có người nhảy cùng, có thể một mình đơn độc nhảy dù.

" thi ở đâu?"

"Nếu muốn thi, tôi giúp cô sắp xếp trước."

khó có được, Lạc Táp nói tiếng 'cảm ơn'với anh.

Sau đó, trong xe lại an tĩnh lại như cũ.

Về sau, điều Tưởng Mộ Tranh hối hận nhất đó là để cô đi thi giấy phép nhảy dù, bởi vì khi cô nhảy dù đã xảy ra sự cố ngoài ý muốn, thiếu chút nữa là anh đã mất cô.

Từ đó về sau, anh không bao giờ cho cô đi nhảy dù một mình, mà đều là anh ôm cô nhảy, như vậy, mặc kệ sống hay chết, đều có thể ở bên nhau.

Chỉ là anh của lúc này, không thể biết trước được chuyện của nửa năm sau.

Lạc Táp lại hỏi anh: "giấy phép đó có khó thi không?"

Tưởng Mộ Tranh: "Với tôi mà nói thì không khó, đối với cô thì khó nói."

https://thuviensach.vn

Lạc Táp hừ lạnh một tiếng.

Trong lòng tính toán, kì nghỉ đông năm nay cô sẽ không nghỉ phép, dành hết thời gian đó để đi thi lấy giấy phép.

Trở lại Bắc Kinh, Lạc Táp đưa Tưởng Mộ Tranh về nhà, về đến nhà mình thì cũng đã chạng vạng.

Khi hoàng hôn buông xuống, toàn bộ chân trời phía tây đều nhuốm màu đỏ, ánh hoàng hôn rực rỡ như một bức tranh tráng lệ, khiến cả bầu trời đẹp đến không thể tưởng tượng nổi.

Ráng chiều rực rỡ muôn màu.

Giống hệt như một bức tranh sơn dầu.

Lạc Táp lấy điện thoại ra chụp lại, suy nghĩ, nếu lần sau lại đi nhảy dù, nhất định cô sẽ chọn thời điểm chạng vạng có ánh nắng chiều đẹp như thế này để nhảy.

Vào biệt thự, Lạc Táp đầu tiên là đi tắm rửa một cái, rồi sau đó thảnh thơi nằm ườn trên sofa xem lại video và ảnh chụp ngày hôm nay.

Xem xong, cô chọn mấy tấm ảnh trong album chuẩn bị gửi vào nhóm bạn bè. Chọn tới chọn lui, tấm duy nhất mặt cô không bị biến dạng, biểu cảm lại xinh đẹp khác thường chính là tấm mà Tưởng Mộ Tranh khoa tay múa chân làm tai thỏ kia.

Còn có mấy tấm chụp từ xa cảnh bọn họ lướt trên không trung cũng không tệ.

Cô không muốn để Tưởng Mộ Tranh lộ mặt, liền tìm nhãn dán dâu tây dán lên mặt Tưởng Mộ Tranh, sau đó bấm gửi.

https://thuviensach.vn

không đến hai phút, rất nhiều người nhắn lại, không ai quan tâm chuyện cô đi nhảy dù, tất cả đều đang hỏi vì sao không để huấn luyện viên lộ mặt, nói nhìn dáng người và cánh tay này, cảm giác là một người đàn ông rất gợi cảm. Lạc Táp đều trả lời là: 【thất bại đau đớn!】(;'╥Д╥)

Ngay sau đó Chu Nghiên nhắn lại: 【 bảo bối à, mắt chị bị mờ rồi thì phải, sao cứ cảm thấy cái dáng người kia, rồi cả đôi tay kia lại quen thuộc như vậy, cảm giác giống như là...tên tiện nam kia.】

Lạc Táp: 【 Chị không bị mờ mắt đâu, chính là anh ta đấy, một lời khó nói hết, đợi đi làm gặp em sẽ kể tỉ mỉ cho chị nghe. 】

Chu Nghiên: 【 chậc! Sao đi đâu em cũng có thể gặp được anh ta thế! Chị thấy về sau chắc chỉ có WC nữ còn an toàn một chút.】

Lạc Táp: 【...】

https://thuviensach.vn

ĐƯỜNG MỘT CHIỀU, NGƯỢC LỐI YÊU NHAU

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 16

Chương 16

Edit: shitbaydaytroi

Tháng mười, sau khi không khí lạnh tràn về, thời tiết chuyển lạnh.

Chiến dịch xử lý các xe, người đi bộ vượt đèn đỏ trải qua hai tuần thực hiện đã kết thúc và đạt được hiệu quả tốt, nhưng chặng đường phía trước để giải quyết được vấn đề này thì rất dài.

Hai tuần qua đi, Chu Nghiên vẫn không thấy được Phó Duyên Bác xuống đội kiểm tra công tác, cô kìm nén không được lòng hiếu kỳ, hỏi sư tỷ:[Chị à, em chờ đến hoa cúc cũng nguội lạnh cả rồi, tới bao giờ Phó cục mới đến kiểm tra vậy?]

Sư tỷ biết tính cách mê trai của cô, từ thời còn đi học đã như vậy rồi, cho nên cũng không nghĩ nhiều.

Trả lời cô: [Vốn dĩ lịch làm việc của Phó cục đúng là đầu tuần trước sẽ đến đội các em kiểm tra công tác, nhưng đột nhiên anh ta lại xin nghỉ, cho nên...]

Chu Nghiên cất điện thoại đi, buồn bực một lúc, sau đó lại tới thời gian cơm trưa, có đồ ăn ngon, cô lập tức đem phiền não quăng đến chín tầng mây.

https://thuviensach.vn

Lúc ăn cơm, Chu Nghiên hỏi Lạc Táp: "Không phải em nói bận rộn xong khoảng thời gian này sẽ xin nghỉ phép sao?"

Lạc Táp gật đầu: "Ừ, lúc trước tính sẽ đi Thụy Sĩ."

Chu Nghiên nhắc nhở: "Vậy em mau chóng gửi đơn xin xuất ngoại đi, đợi phê duyệt cũng lâu đó."

Lạc Táp nuốt đồ ăn trong miệng xuống: "Không đi nữa."

Chu Nghiên: "vì sao?"

"Đợt nghỉ phép này em muốn đi thi lấy giấy phép nhảy dù, chỉ vừa đủ thời gian thôi thi thôi."

Chu Nghiên cho rằng chính mình nghe lầm, đôi mắt trợn to: "em muốn thi lấy giấy phép nhảy dù?"

"Ừ, thích nhảy dù, muốn có thể tự mình nhảy."

"Vậy em tính khi nào sẽ xin nghỉ?"

"Cuối tuần."

Ăn cơm xong, Chu Nghiên tranh thủ thời gian nghỉ trưa ghé qua cửa hàng mẹ và bé để mua tã giấy, Lạc Táp ghé phòng trực ban, chuẩn bị ngủ trưa một lát, tối hôm qua cô trực ban nên không ngủ tốt.

Mới vừa nằm xuống chưa được bao lâu, thì cậu cô gọi điện thoại tới, cô mơ mơ màng màng mở mắt ra, nhận điện thoại: "Cậu ạ, Cậu không nghỉ trưa sao?"

"Không nghỉ."

https://thuviensach.vn

Sau đó ông lại cùng cô trò chuyện về tình hình gần đây, công việc thế nào, trong lúc trực ban tuần vừa rồi gặp được chuyện gì không, Lạc Táp đều kể lại kĩ càng một lượt cho ông nghe.

Cuối cùng thì vẫn không thể tránh khỏi lái đến vấn đề thường xuyên được nhắc tới kia, ông hỏi cô: "Lạc Lạc à,nói cho cậu biết cháu có bạn trai chưa?"

Lạc Táp ngáp dài một cái: "Cậu, cháu buồn ngủ lắm rồi."

"Cháu nói mau đi, nói xong cậu sẽ cúp điện thoại luôn."

"Chưa có."

"Vậy là tốt rồi."

"??"

Ông ho nhẹ hai tiếng,miệng lưỡi rất nghiêm túc: "Chuyện là thế này a, một người bạn cũ của cậu muốn giới thiệu cho cháu một người, điều kiện nhà bên đấy rất khá, lại cùng ngành với cháu, chắc chắn các cháu sẽ có nhiều đề tài để nói nha."

Lạc Táp nghe một hai câu mà đầu đã trướng đến phát đau.

Có nhiều đề tài chung?

Tan giờ làm về nhà lại chia sẻ với nhau cảm tóm được mấy người say rượu lái xe hả?

"Cậu, chuyện cá nhân của cháu, cháu sẽ để ý, cậu yên tâm đi, đừng có đi lung tung giật giây cho cháu nữa."

Cậu: "ta cũng muốn yên tâm lắm, nhưng mà cháu có để cậu bớt lo lại đâu, không thể buống xuôi được."

https://thuviensach.vn

Lại nói mấy lời thấm thía: "Lạc Lạc à, cậu không nói giỡn với cháu đâu, người bạn kia của cậu quá nhiệt tình, đã hẹn xong thời gian, địa điểm với bên kia rồi, cháu nói nếu cháu không đi, chẳng lẽ lại để cậu vác mặt già này đi?"

Lạc Táp: "..."

Cô nhìn trần nhà trắng tinh, ngón tay cầm lấy mấy cọng tóc dài đang xõa tung, sau đó lại tuyệt vọng nhắm mắt lại.

Tuy rằng cậu vẫn luôn quan tâm đến chuyện hôn nhân đại sự của cô, nhưng mấy năm nay đều là nói mấy câu ngoài miệng thôi, chưa từng ép buộc cô đi xem mắt gì đó.

Hiện tại xem ra là cậu thật sự sốt ruột rồi,thế nhưng cũng không thèm nói trước tiếng nào với cô mà đã quyết định luôn thời gian.

Cậu là người sĩ diện, nếu cô nói cô không đi, chẳng phải là làm cậu không có bậc thang mà đi xuống?

"Lạc Lạc?"

"vâng?"

Ông lấy lùi làm tiến, đánh chiêu bài tình cảm: "Nếu thật sự không muốn đi, cậu không làm khó cháu, cùng lắm thì người bạn kia của cậu có chút không thoải mái với cậu thôi, về sau có thể chơi với nhau được thì chơi, không thể chơi nữa thì thôi vậy."

Lạc Táp dùng sức cắn môi: "Cháu đi."

"Vậy cậu sẽ gửi thời gian, địa điểm gặp mặt cho cháu." Cậu nói xong lập tức cúp điện thoại.

Lạc Táp: "..."

https://thuviensach.vn

Không tới nửa phút, tin nhắn đã đến, là tối thứ sáu ở một nhà hàng Tây.

Thông tin về người bên kia thì chẳng thấy nhắc đến, Lạc Táp:[tên và số điện thoại người kia đâu ạ?]

Ba Du: [Phó Duyên Bác.]

Lạc Táp: [...]

Ba Du: [Không cần nghĩ, chính là Phó cục của các cháu đấy.]

Lạc Táp vẫn là: [....]

Cậu: [Vốn dĩ không muốn nói cho cháu biết, nhưng ai bảo ta là cậu ruột của cháu chứ. Cháu đồng ý rồi a, nói sẽ đến gặp mặt, nên cậu đã nói với bên kia rồi.]

Lạc Táp: [Cậu không sợ cháu sẽ đổi ý không đi nữa?]

Cậu: [tùy thôi, dù sao Phó Duyên Bác đã biết là cháu muốn đi xem mắt với cậu ta, cháu dám cho lãnh đạo leo cây, hậu quả là cái gì thì cháu biết đấy. Được rồi, cậu muốn nghỉ trưa, điện thoại sẽ để chế độ im lặng, cháu có làm gì cậu cũng không trả lời đâu.]

Lạc Táp ném điện thoại qua một bên, dùng chăn che đầu, thét lên vài tiếng chói tai, nhưng hét xong trong lòng vẫn là cảm giác muốn chết.

Bảo cô đi xem mắt với Phó cục?

Lỡ như cô không muốn kết giao, nếu cự tuyệt Phó Duyên Bác, ngày tháng sau này của cô sẽ bị giày vò cỡ nào.

Chỉ là nghĩ một chút thôi cũng đủ khẩn trương rồi.

https://thuviensach.vn

Bỗng nhiên, tiếng chuông điện thoại vang lên, cô sờ qua tìm tìm, nhíu mày, là một dãy số lạ.

Chần chờ vài giây mới nghe máy: "Alo, xin chào?"

Đầu bên kia truyền đến âm thanh từ tính: "Chào cô, tôi là Phó Duyên Bác."

Lạc Táp: "..."

Nhất thời có chút khẩn trương, chậm vài giây mới phản ứng lại: "Chào anh, Phó cục, tôi là Lạc Táp."

Phó Duyên Bác cười nói: " dọa cô sợ rồi sao?"

Lạc Táp vỗ vỗ ngực, nói đúng sự thật: "Có chút."

Phó Duyên Bác đi thẳng vào vấn đề: "Về chuyện xem mắt, cô không cần có gánh nặng trong lòng đâu, do hai nhà có chút hiểu lầm thôi."

Lạc Táp không hiểu: "??"

Phó Duyên Bác giải thích tỉ mỉ cho cô: "Vốn dĩ tôi không tính đi ăn bữa cơm này, nhưng sau khi biết là cô thì tôi liền đồng ý với trưởng bối, vẫn luôn muốn cảm ơn cô nhưng không biết dùng cách nào mới không mạo muội đường đột, vừa lúc có được cơ hội này."

Lạc Táp hoàn toàn ngốc: "Sao lại muốn cảm ơn tôi?"

Phó Duyên Bác: "Cảm ơn cô hôm đó giúp tôi sơ cứu cầm máu."

Lạc Táp chớp chớp mắt, đột nhiên nhớ tới: "Thì ra là anh."

Phó Duyên Bác: "Cho nên bữa cơm này cô không cần phải áp lực, không phải xem mắt đâu mà chỉ là tôi muốn lấy danh nghĩa cá nhân để cảm

https://thuviensach.vn

tạ cô, vừa lúc lại có thể không làm trưởng bối trong nhà mất mặt."

Một công đôi việc.

Là chú của anh sắp xếp buổi xem mắt, bởi vì chú vẫn luôn đối xử đặc biệt tốt với anh, trước đó anh còn luôn phiền não xem làm sao để từ chối.

Thế nhưng trong lúc nói chuyện qua lại với chú anh biết được cô gái kia là một cảnh sát giao thông, tên là Lạc Táp.

Vì để cô thả lỏng tâm tình, Phó Duyên Bác lại nói thêm một câu: "Tôi cũng không có ý định tìm vợ là cấp dưới của mình, về sau quản không được." Nói rồi anh bật cười.

Lạc Táp cũng cười, tâm tình thả lỏng hơn.

Phó Duyên Bác rất tâm lí, biết cô nói chuyện với anh sẽ căng thẳng nên chỉ nói vài câu rồi lập tức kết thúc cuộc trò chuyện.

Bọn họ hẹn tối thứ sáu cùng nhau ăn cơm.

Nghỉ trưa xong, lại bắt đầu một buổi chiều bận rộn.trong lúc bận rộn mấy tiếng đồng hồ trôi qua trong chớp mắt.

Tối hôm qua Lạc Táp có ca trực đêm, hôm nay không cần ra đường trực ban nên tan làm như bình thường.

Mà lúc này ở trong văn phòng của Tưởng Mộ Tranh. Anh mới đi công tác về, phong trần mệt mỏi, mặt mày có chút mệt mỏi.

Đem công việc của mấy ngày nay dồn lại xem hết một lượt, anh xoa xoa ấn đường, chuẩn bị về nhà.

Tưởng Mộ Tranh không gọi tài xế, tự mình lái xe rời khỏi công ty, lúc chờ đèn đỏ, theo bản năng anh nhìn về phía các cảnh sát giao thông đang

https://thuviensach.vn

trực ở ngã tư bên kia.

Mấy nam cảnh sát giao thông thì anh không quen biết, chỉ biết duy nhất nữ cảnh sát giao thông là Chu Nghiên.

Lạc Táp không có ở đó.

Anh không để ý thêm mà thu hồi tầm mắt.

Đã 10 ngày kể từ ngày hai người đến Thạch Gia Trang nhảy dù, sau đó bọn họ cũng không hề có bất cứ liên hệ gì, mấy ngày nay lại công việc,lại càng không gặp được.

Về đến nhà, Tưởng Mộ Tranh tắm xong chuẩn bị ngủ, nhưng do bị lệch múi giờ nên đau đầu dữ dội, lại không hề buồn ngủ, nằm được nửa tiếng, anh lại ngồi dậy.

Gọi điện thoại cho Trình Diệc: "Ra ngoài uống vài li không?"

Trình Diệc: "Không rảnh, đang dã ngoại."

Tưởng Mộ Tranh đi xuống lầu: "Lại tập huấn?"

Trình Diệc: "Không phải, bắt đầu từ tuần này toàn bộ cảnh sát giao thông của thành phố, phải chia theo nhóm ra đi huấn luyện bắn súng."

Trình Diệc là một trong các huấn luyện viên, mấy tháng kế tiếp này chắc chắn là sẽ bận tối mặt tối mũi.

Tưởng Mộ Tranh hơi dừng bước: "Cảnh sát giao thông nào cũng phải đi?"

Trình Diệc không kiên nhẫn: "Nghe không hiểu tiếng phổ thông à? Toàn thành phố!"

https://thuviensach.vn

Tưởng Mộ Tranh hơi tạm dừng rồi hỏi: "Khi nào đại đội 2 sẽ đi?"

Trình Diệc: "giữa tháng 11, thời gian cụ thể thì tôi không nhớ."

Trình Diệc kịp phản ứng lại: "Cậu hỏi cái này làm gì?"

Tưởng Mộ Tranh đáp cho có lệ: "Chỗ của tôi trực thuộc đại đội 2 quản lý, bọn họ đi huấn luyện bắn súng, thì dừng xe ở đâu cũng không ai quản nữa."

Trình Diệc: "fuck, Tưởng Mộ Tranh, cậu đừng nói với ai là trước kia cậu thuộc bộ đội đặc chủng."

Tưởng Mộ Tranh cười,nói sang chuyện khác: "Nếu không rảnh thì thôi, có thời gian tôi sẽ đi thăm cậu, đưa đồ ăn ngon qua, cúp đây."

Anh đi đến cạnh quầy rượu, rót ly rượu vang đỏ.

Một mình tựa vào quầy bar, chậm rãi thưởng thức.

Nhìn chằm chằm điện thoại trên quầy vài giây,cầm lên, mở khóa,tìm một dãy số, nhấn gọi.

Điện thoại kêu một lúc lâu bên kia mới nhận máy, giọng điệu lãnh đạm: "chuyện gì? Có thông báo phí sửa chữa rồi?"

Tưởng Mộ Tranh: "Xe còn chưa sửa tốt đâu, hỏi xem cô còn muốn thi lấy giấy phép không?"

Lạc Táp: "Đương nhiên thi."

Tưởng Mộ Tranh: "Gửi ảnh chụp thẻ căn cước của cô qua đây cho tôi, để tôi báo danh."

Thái độ của Lạc Táp tốt lên không ít: "Gửi ngay."

https://thuviensach.vn

Tưởng Mộ Tranh nhấp ngụm rượu vang đỏ, tâm tình không tồi, nói với cô: "Tối thứ sáu có rảnh không?"

Lạc Táp hỏi: "Có chuyện gì?"

Tưởng Mộ Tranh nghĩ nghĩ: "Đưa một ít tài liệu cho cô, để cô xem trước."

Lạc Táp: "Tối thứ sáu thì không được, tôi phải đi..."

Vốn dĩ muốn nói đi ăn cơm với bạn, nhưng nghĩ đến trước đây anh ta luôn tự luyến thì cô lại dứt khoát muốn khiến anh hoàn toàn hết hy vọng, lập tức sửa miệng: " đi xem mắt."

Tay Tưởng Mộ Tranh khựng lại, đặt chiếc ly đế cao lên quầy bar: "Xem mắt cái gì?"

Lạc Táp: " là trưởng bối trong nhà giới thiệu, đối phương rất khá, tối thứ sáu gặp mặt."

Trong điện thoại trầm mặc một lát, Tưởng Mộ Tranh nói: "Ừ, cô cũng không còn nhỏ nữa, nên suy xét đến chuyện này rồi, tối thứ sáu đúng không?"

Lạc Táp: "Ừ."

Tưởng Mộ Tranh: "Được rồi, đến lúc đó tôi đi cùng với cô."

Lạc Táp: "...!!! Anh đi theo làm gì!"

Tưởng Mộ Tranh ' a ' một tiếng, giọng điệu khinh thường: "Cô cho rằng tôi muốn đi à?"

Rồi sau đó đáp với lời lẽ chính đáng: "Còn không phải trước đó dì Du dặn dò tôi phải để tâm đến chuyện hôn nhân đại sự của cô sao, nhưng gần

https://thuviensach.vn

đây tôi bận quá, không quản được, nếu cô có đối tượng phù hợp rồi thì tôi đây phải đi làm cửa ải, đàn ông nhìn đàn ông tương đối chuẩn, nếu không được, chúng ta trực tiếp đánh PASS rớt."

Lạc Táp: "..."

https://thuviensach.vn

ĐƯỜNG MỘT CHIỀU, NGƯỢC LỐI YÊU NHAU

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 17

Chương 17

Tưởng Mộ Tranh uống một hơi cạn ly rượu, lại rót thêm nửa ly nữa.

Vừa rồi ngay khi anh nói xong lời kia, Lạc Táp liền trực tiếp ngắt điện thoại.

Anh chống khuỷu tay trên quầy, nhìn chằm chằm ly rượu mà thất thần, sau đó lại bật cười, nhận ra từ sau khi quen biết Lạc Táp, chỉ số thông minh của anh ta giống như phát triển ngược vậy.

Quay lại trình độ thời anh còn đánh nhau với đám cháu trai lớn của anh.

Lúc ấy anh đại khái hơn mười tuổi, cũng có thể là sáu bảy tuổi, thời gian qua lâu quá rồi, không nhớ rõ nữa.

Điện thoại rung lên, anh mở khóa, là một thông báo, Lạc Táp gửi thêm bạn với anh.

Lần này anh không từ chối nữa, trực tiếp chấp nhận.

Không đến một phút sau, Lạc Táp gửi qua ảnh chụp thẻ căn cước của mình qua, lại hỏi thêm:[Phí đăng kí báo danh hết bao nhiêu?]

https://thuviensach.vn

Tưởng Mộ Tranh chuyển ảnh chụp thẻ căn cước của cô cho nhân viên của câu lạc bộ, nói kỹ càng tình huống một lần, sau đó tắt màn hình ném qua một bên.

Từ đầu đến cuối cũng chưa trả lời lại cho Lạc Táp.

Tiếng chuông điện thoại vang lên, Tưởng Mộ Tranh nghĩ là Lạc Táp gọi tới, không ngờ lại là mẹ anh, anh nhìn thời gian, hiện tại bên kia đang là sáng sớm.

"Alo, mẹ, có chuyện gì không?"

"Dì Du của con lại tới Thụy Sĩ, chúng ta tối qua còn cùng nhau ăn cơm."

Tưởng Mộ Tranh nhíu mày: "Lại muốn con đi lấy điểm tâm cho tứ ca à?"

Đào Doãn Phàm: "Trước mắt còn chưa có ý này, có điều thấy con nhiệt tình như vậy, nếu mẹ từ chối, thì không phải sẽ làm con trai thương tâm muốn chết sao?"

Tưởng Mộ Tranh nhanh chóng ngăn lại: "Mẹ, ngài đừng lưu tình, cứ ra sức làm con thương tâm đi."

Đào Doãn Phàm bật cười, vui đùa qua đi lại trở về chuyện chính: "Mẹ nghe dì Du của con nói, con với anh con còn mời mẹ con dì ấy ăn cơm."

"Vâng, đây là lễ phép cơ bản, cũng thuận tiện nói chút chuyện công việc luôn."

"Mẹ xem ảnh chụp trên điện thoại của dì Du con, con gái dì ấy thật xinh đẹp, nghe nói con còn mang con bé đi nhảy dù phải không? Đúng rồi, ảnh chụp lúc nhảy đâu, gửi mấy tấm qua cho mẹ xem."

https://thuviensach.vn

"..." Tưởng Mộ Tranh cạn lời, nói sang chuyện khác: "Mẹ gọi điện cho con chính là vì việc này?"

Đào Doãn Phàm ho nhẹ hai tiếng: "Đương nhiên không phải, mẹ gọi hỏi con xem tháng sau có qua thăm chúng ta không."

Tưởng Mộ Tranh nghĩ nghĩ: "Để Giáng Sinh con tới, lúc đó có nhiều thời gian ở lại với hai người hơn, tháng sau con rất bận."

Đào Doãn Phàm: "Không phải trước con nói công việc đều sắp xếp ổn thỏa, lại bận cái gì nữa?"

Tưởng Mộ Tranh khựng lại, ứng phó một câu: "Rất nhiều chuyện phải làm."

Anh muốn đến câu lạc bộ nhảy dù, còn phải thăm Trình Diệc, ừ, đích xác rất bận.

Đào Doãn Phàm: "Ừ, vậy con bận thì làm việc đi. Đúng rồi, có bận cũng rút ra chút thời gian cho Lạc Lạc nhé, nghe dì Du nói, con đã đồng ý thường xuyên đưa con bé ra ngoài chơi, đừng đến lúc đó lại lấy cớ bận rộn, rồi thành lại thành người nói một đằng làm một, khiến người ta rất khinh thường đấy."

Tưởng Mộ Tranh: "..."

Trước khi Đào Doãn Phàm cúp điện thoại lại dặn dò anh thêm vài câu, nói anh đừng thức khuya, đi ngủ sớm một chút.

Nói chuyện xong, Tưởng Mộ Tranh đung đưa ly rượu, bên tai tự vẫn cứ quanh quẩn câu 'tối thứ sáu không được, tôi muốn đi xem mắt' kia.

Rượu cũng không uống, anh đặt ly xuống,đi lên lầu, vừa đi vừa xắn tay áo lên, đến phòng tập thể thao chạy bộ.

https://thuviensach.vn

Chạy ba nghìn mét, trán đầy mồ hôi, cảm giác trong phòng tập oi bức không chịu nổi, đem tất cả cửa sổ mở ra, vẫn cảm thấy khó chịu bí bách.

Tưởng Mộ Tranh thay một bộ quần áo, ra khỏi nhà.

Bóng đêm dày đặc, sương đêm cũng bắt đầu xuống, nhưng trên đường vẫn có không ít người chạy bộ buổi đêm, anh chạy dọc theo lối đi bộ đến công viên.

Đã vào đầu đông, mặc dù là buổi tối, cũng không che giấu được vẻ tiêu điều, xơ xác.

Hai bên con đường rụng đầy lá vàng khô, cây tùng thì vẫn xanh, nhưng không còn là màu xanh mướt như những ngày mùa xuân hay hè.

Đêm đã khuya, các bác gái nhảy ở quảng trường công viên đã sớm về nhà, chỉ còn vài cặp tình nhân trẻ tuổi đang tình chàng ý thiếp.

Tưởng Mộ Tranh chạy năm vòng quanh công viên, khi dừng lại, thì mồ hôi ướt đẫm, lại hít sâu vài cái, cảm thấy chạy xong cả người nhẹ nhõm hơn rất nhiều.

Khi về nhà, anh không chạy nữa mà đi bộ dọc theo đường cũ trở về.

Vừa rồi chảy rất nhiều mồ hôi, hiện tại Tưởng Mộ Tranh cảm thấy khát nước, đi ngang qua một cửa hàng tiện lợi, anh ghé vào mua chai nước khoáng, cầm chai nước khoáng ra khỏi kệ hàng, đang chuẩn bị đến quầy thu ngân tính tiền, thì thấy bên phía tủ lạnh có hai nữ sinh đang chọn kem.

Anh nhìn tủ lạnh vài giây, ngay sau đó lấy điện thoại ra, gọi cho 'chuyên gia theo dõi', thật lâu sau bên kia mới nghe máy, giọng nói có chút mông lung,khàn khàn: "Alô, chuyện gì?"

Anh hỏi: "Ngủ?"

https://thuviensach.vn

Lạc Táp: "Ừ, chuyện gì!" Giọng cô đã có chút không kiên nhẫn.

Lúc này Tưởng Mộ Tranh mới ý thức được đã sắp rạng sáng, anh thấp giọng nói: "Không có việc gì, cô ngủ đi, ngủ ngon."

Lạc Táp: "..."

Cô híp híp mắt, không khỏi cao giọng: "Tưởng Mộ Tranh, hơn nửa đêm không có chuyện gì, anh rửng mỡ gọi điện thoại cho tôi làm gì hả!"

Cô trực tiếp ngắt máy.

Nhìn màn hình tối đi, cô tức giận chớp chớp mắt, đầu anh ta bị nước vào à?

Cô ném điện thoại lên trên tủ đầu giường, vốn dĩ đã ngủ say, hiện tại đầu óc lại tỉnh táo, ngủ lại không được nữa.

Chất lượng giấc ngủ của cô không được tốt cho lắm, sau khi bị tỉnh giấc, quá giờ thì rất khó khăn để ngủ lại, gần như đều phải ở trên giường lăn qua lộn lại rất lâu mới ngủ lại được.

Trước kia khi ngủ cô đều chuyển điện thoại sang chế độ im lặng, có lần để lỡ mất cuộc gọi của ba,từ đó về sau cô luôn để chế độ rung.

Ở trên giường gặm nhấm hơn nửa tiếng đồng hồ, một chút cảm giác buồn ngủ cũng không có, cô lấy tai nghe ra bắt đầu nghe nhạc, sau đó thì chẳng biết ngủ thiếp đi từ lúc nào, chờ đến lúc cô tỉnh, điện thoại đã hết pin sập nguồn từ bao giờ.

Tai nghe còn đang nhét ở lỗ tai, để đè lên khá lâu nên cảm giác căng lên phát đau.

Lạc Táp đến đơn vị sớm hơn mười phút so với ngày thường, Chu Nghiên cũng đã sớm tới, còn mang theo sủi cảo,cùng sữa đậu nành cho cô,

https://thuviensach.vn

văn phòng chỉ có hai người vừa ăn vừa nói chuyện.

Chu Nghiên hỏi cô: "Đội trưởng phê duyệt đơn nghỉ phép của em chưa?"

Lạc Táp gật đầu: "Không ra khỏi nước, nên duyệt rất nhanh lắm."

Chu Nghiên: "Tối mai chúng ta đi dạo phố nha."

Lạc Táp: "Không đi được."

"Có việc?"

"Ừ, đi ăn cơm với một người."

Chu Nghiên tò mò: "Với ai?" Điều cô quan tâm nhất chính là " trai? Gái?Có đẹp không?"

Lạc Táp cũng không tính giấu Chu Nghiên: "nam! Cùng Phó Duyên Bác, Phó cục của chúng ta đấy."

Chu Nghiên đang cắn dở một miếng sủi cảo, còn chưa kịp nhai, thì bị tin tức này làm hoảng sợ nuốt thẳng miếng sủi cảo chưa nhai xuống, mắc lại ở cổ, nuốt xuống không được nhổ ra cũng không xong.

Cô nắm tay dùng sức đấm thùm thụp vào ngực, thật vất vả mới nuốt xuống được, sau đó há mồm thở dốc.

Lạc Táp: "..."

Không nhịn được, phụt một tiếng bật cười.

Chu Nghiên dừng lại, đánh Lạc Táp vài cái liền: "Còn cười nữa! em muốn sặc chết chị đúng không, xong là độc chiếm hết chỗ sủi cảo này phải không?"

https://thuviensach.vn

Lạc Táp cười: "Sao chị còn kích động hơn cả em vậy."

Chu Nghiên trừng mắt nhìn cô, dùng lại vài giây, nhìn cô hoài nghi: "em đang đùa với chị hả?"

Lạc Táp: " em rảnh rỗi như vậy sao?"

Sau đó đem sự tình kể rõ cho Chu Nghiên nghe.

"Ngày hôm qua đã định nói cho chị nghe rồi, nhưng phòng nhiều người không tiện nói cho lắm."

Chu Nghiên uống mấy ngụm sữa đậu nành để trấn an tâm hồn bé nhỏ bị oanh tạc: "Lạc Lạc, chị cảm thấy tuy rằng đây chỉ là một bữa cơm bình thường thôi, nhưng chúng ta phải tóm gọn lấy cơ hội này."

Sau đó cô bắt đầu truyền thụ kinh nghiệm làm nũng với đàn ông cho Lạc Táp.

Lạc Táp liếc nhìn cửa, có đồng nghiệp tiến vào, cô đúng lúc ngăn Chu Nghiên lại: "Đừng nói bậy nữa." Sau đó cùng đồng nghiệp khác chào hỏi.

Chu Nghiên chuyển đề tài bắt đầu nói sang chuyện khác, nói đến đợt huấn luyện bắn súng vào tháng sau: "em nghỉ phép quay lại là đúng lúc đội mình tập trung huấn luyện."

Nghĩ tới có thể được sờ vào súng,Chu Nghiên lập tức kích động không thôi.

Lạc Táp nghĩ tới liền buồn bực, cô không có thiên phú ở kĩ năng này, hai năm trước các cô từng được huấn luyện một lần, cuối cùng khi báo cáo thành tích, cô là người đứng đầu từ dưới lên của toàn thành phố.

Tuy rằng mấy người đứng đầu không được tiền thưởng, vài người đứng cuối cũng không ai bị phê bình, nhưng tóm lại khi bị nhắc tên trên đại

https://thuviensach.vn

hội thì cảm thấy rất mất mặt.

Cô đang phiền não xem làm cách nào để khi báo cáo kết quả năm nay cô không phải đứng nhất từ dưới nữa.

Chiều thứ sáu,tan làm, Chu Nghiên túm cô vào phòng nghỉ, khóa trái cửa rồi thúc giục cô: "Nhanh thay quần áo đi, rồi chị trang điểm cho."

Lạc Táp dở khóc dở cười: "em chỉ đi ăn một bữa cơm bình thường thôi, cố ý trang điểm như vậy thì chị nghĩ xem, Phó Duyên Bác sẽ nghĩ như thế nào? Khỏi đi."

Chu Nghiên nói năng hùng hồn đầy lý lẽ: "Cho dù là ra ngoài năm phút đồng hồ, cũng phải làm cho bản thân gọn gàng xinh đẹp, đây là phép lịch sự đối với đối phương. Hơn nữa, hiện tại em không chỉ đại diện cho em, mà chính là hình tượng của toàn bộ đại đội số 2 của chúng ta, hiểu không!"

Lạc Táp: "... chị đừng có chụp cho em cái mũ lớn như vậy."

Chu Nghiên mở túi đựng đồ ra: "Yên tâm, chị sẽ không để em thành yêu tinh đâu, chỉ làm nhẹ nhàng thoải mái như ngày thường thôi."

Lạc Táp thay một bộ váy dài, Chu Nghiên liếc mắt ngắm bộ ngực của Lạc Táp: "mỗi khi nhìn cái này chị đều muốn sờ môt cái."

"Biến sang một bên đi!"

Chu Nghiên cười.

Lạc Táp thay xong quần áo, Chu Nghiên bắt đầu trang điểm cho cô.

"chị nhanh tay lên a, em không muốn để Phó Duyên Bác chờ lâu, cảm thấy đang ra vẻ a"

https://thuviensach.vn

"Yên tâm đi, trong vòng hai mươi phút sẽ hoàn thành."

Kết quả còn chưa tới hai mươi phút thì đã xong hết, Chu Nghiên cẩn thận xem xét một lần, coi như vừa lòng, cô đưa gương cho Lạc Táp: "Tự mình nhìn đi, nếu cảm thấy có chỗ nào không thích hợp, chị sẽ sửa lại."

Lạc Táp rất thích lần trang điểm này, nhẹ nhàng thanh nhã, không giống như đặc biệt cố tình, Lạc Táp gửi cho Chu Nghiên một nụ hôn gió, "Cảm ơn."

Chu Nghiên bắt đầu dọn dẹp đồ trang điểm, buồn buồn nói: "chị nói cho em biết, nếu em không bắt được Phó Duyên Bác thì thật sự là có lỗi với chị đấy."

Lạc Táp: "..."

Khi hai người ra khỏi phòng nghỉ, trừ người ở lại trực ban thì những đồng nghiệp khác đều đã về hết rồi, Lạc Táp và Chu Nghiên từng người một lái xe của mình rời đi.

Xe của Lạc Táp mới vừa chạy ra đường lớn thì có người gọi điện đến, là Tưởng Mộ Tranh gọi tới, cô chần chờ vài giây rồi mới nghe: "Chuyện gì?" Giọng điệu vẫn lạnh đạm như cũ.

Tưởng Mộ Tranh: "Hôm nay cô mấy giờ tan làm?"

Lạc Táp: " làm gì?"

Tưởng Mộ Tranh: "Đưa tài liệu thi cho cô."

Lạc Táp: "Không phải tối hôm trước đã nói với anh rồi sao, hôm nay tôi không có thời gian, tôi phải đi xem mắt!"

Hơi khựng lại trong chốc lát, Tưởng Mộ Tranh nói: "Hai ngày này bận quá, nên tôi quên mất."

https://thuviensach.vn

Lạc Táp không chút nghi ngờ, bởi vì khi mẹ cô bận rộn cũng là như thế quên hết mọi chuyện, lúc nói chuyện với cô quay mặt đi thôi là có thể quên chuyện đang nói là gì rồi. Suy nghĩ một lát, cô lại nói với anh: "Khi nào rảnh tôi sẽ tìm anh để lấy tài liệu."

Tưởng Mộ Tranh đang lái xe, ngón tay gõ lên tay lái, suy tư nhìn con đường phía trước.

Giọng Lạc Táp truyền đến: "Không còn chuyện gì nữa chứ?"

"Có."

"Vậy nói nhanh lên!"mang theo chút không kiên nhẫn trong lời nói.

Tưởng Mộ Tranh: "Nếu đã nhắc tới xem mắt, tôi liền thay mặt dì dặn dò cô vài câu."

Lạc Táp 'xuy' một tiếng: "Ăn một bữa cơm thôi, có cái gì mà dặn dò!"

Tưởng Mộ Tranh không để ý tới thái độ của cô, nghĩ câu từ trước sau rồi nói: "Thứ nhất, ăn mặc nên hào phóng sảng khoái, tốt nhất là đừng mặc váy, thứ hai, chú ý lễ nghi khi dùng bữa, ăn cơm không nói, còn có, đừng nhìn chằm chằm vào người khác, thứ ba, về trước 9 giờ."

Lạc Táp: "..."

Ngay cả ba mẹ cô cũng chưa từng yêu cầu cô như vậy bao giờ.

Tưởng Mộ Tranh: "Nghe thấy không?"

Lạc Táp: " không nghe thấy gì cả, vừa rồi tín hiệu không tốt."

Tưởng Mộ Tranh: "....."

* sủi cảo nhân kim chi

https://thuviensach.vn

Sủi cải chiên

Sủi cảo

* sữa đậu nành ai cũng biết nhỉ đây là sữa lạc nề.

https://thuviensach.vn

ĐƯỜNG MỘT CHIỀU, NGƯỢC LỐI YÊU NHAU

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 18

Chương 18

Edit shitbaydaytroi.

Lạc Táp đến nhà hàng, đậu xe tốt, mới vừa đẩy cửa bước xuống thì di động rung, cô tưởng Phó Duyên Bác gọi tới cô nên vội lấy ra xem, kết quả lại là Tưởng Mộ Tranh.

Anh nói: [Tôi đang ở sảnh đợi cô.]

Lạc Táp: "!!!"

Sao anh ta biết cô ăn nhà hàng này?

Chắc là mẹ nói với anh ta.

Cô nheo mắt, đúng là âm hồn bất tán.

Phỏng chừng là lần đầu tiên xem mắt, mẹ thì không ở trong nước, lại sợ cô ứng phó cho qua, nên tìm một người tới để giám sát cô.

Mặc kệ, Tưởng Mộ Tranh muốn đến thì đến thôi, sau bữa cơm, cô sẽ giải thích với Phó Duyên Bác sau.

Tới đại sảnh, Tưởng Mộ Tranh đang đứng ở cửa thang máy chờ cô. Lạc Táp hơi ngẩn người, hôm nay anh ta mặc tây trang đi làm, sơmi trắng

https://thuviensach.vn

với áo vest đen, nhìn qua ổn trọng thành thục, chẳng có tí dính dáng nào với tên bệnh thần kinh tự luyến kia.

Tưởng Mộ Tranh cũng đã thấy cô, không kiên nhẫn mà thúc giục: "Còn lề mề gì nữa, nhanh lên đi."

Anh ấn mở thang máy, cửa thang máy từ từ mở ra, theo bản năng anh đưa tay chống cửa, để cô đi vào trước.

Lạc Táp không chậm chạp thêm nữa, bước nhanh vào, anh theo sát phía sau.

Cửa chậm rãi đóng lại.

Cô nhìn anh qua gương trong thang máy: "Anh không cảm thấy phiền sao?"

Tưởng Mộ Tranh: "Phiền, nhưng đã được nhờ vả thì phải chịu trách nhiệm thôi."

Thật sự anh không có ý định sẽ đến, sau khi dặn dò cô xong anh đã lái về phía nhà mình. Kết quả lại nhận được điện thoại của dì Du, lời nói có vẻ khẩn trương, nói là muốn nhờ anh một việc, còn xin lỗi vì làm phiền anh.

Có lẽ là trong lòng anh có chút tư tâm,anh thế nhưng khi đó đầu anh chắc bị nước vào rồi nên mới đáp ứng nhanh như vậy.

Đến tận bây giờ, anh vẫn còn cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Đi cùng một người đến buổi xem mắt, lại còn là đi cùng một cô gái, đây là chuyện hoang đường nhất mà anh từng làm, không thể tưởng tượng được.

Về sau chắc chắn cũng sẽ không có chuyện hoang đường nào vượt qua được chuyện lần này.

https://thuviensach.vn

Thang máy dừng lại ở tầng 12.

Lạc Táp bước ra trước, Tưởng Mộ Tranh đi ngay phía sau cô.

Cô đi càng gần tới nhà hàng, trong lòng anh lại càng hụt hẫng thêm một chút.

Không nói rõ được là chuyện gì.

Lạc Táp được nhân viên phục vụ dẫn đường, tới bàn đã được đặt trước đó.

Phó Duyên Bác đã đến trước chờ ở đó, đang cúi đầu xem điện thoại.

Anh ta vẫn giống hệt như lần đầu tiên cô gặp, áo sơmi trắng, tóc ngắn, đường nét gương mặt cương nghị, anh tuấn. Mang theo khí chất lãnh ngạo.(lạnh lùng cao ngạo)

Tưởng Mộ Tranh đi ở phía sau, nhìn lướt qua cô liền thấy được Phó Duyên Bác. Trong thoáng chốc, anh bỗng hoảng hốt.

Sau đó lại buồn cười.

Giữa hai người, rốt cuộc là duyên phận gì đây?

Lạc Táp bước nhanh hơn, khi cô đến gần, Phó Duyên Bác nghe tiếng động nên ngẩng đầu, anh gần như đồng thời thấy được Lạc Táp cùng Tưởng Mộ Tranh, anh rất ngạc nhiên nhưng cũng nhanh chóng thu lại cảm xúc trên mặt.

Anh cất điện thoại đi, đứng lên. Lạc Táp mỉm cười, nói xin lỗi: "Ngại quá, Phó cục, đã để anh đợi lâu."

Phó Duyên Bác: "hết giờ làm rồi, đừng cứ gọi Phó cục nữa, gọi thẳng tên của tôi là được rồi."

https://thuviensach.vn

Lạc Táp tính giới thiệu Tưởng Mộ Tranh đứng bên cạnh, kết quả hai người đàn ông lại đồng thời vươn tay ra cầm tay nhau, gần như đồng thanh nói: "Đã lâu không gặp."

Ý cười trên mặt Lạc Táp khựng lại, ánh mắt nghi hoặc đảo qua đảo lại giữa hai người bọn họ, Phó Duyên Bác giải thích: "Tôi và Tưởng Mộ Tranh đã quen biết từ nhỏ."

Không nhiều lời thêm.

Lạc Táp cũng không tiện hỏi nhiều, khóe miệng cong cong: "Thực sự có duyên."

Cô và Tưởng Mộ Tranh song song ngồi xuống, trong lúc nhất thời bầu không khí có chút hơi xấu hổ.

Phó Duyên Bác phá vỡ trầm mặc trước, thoải mái hỏi: "Không nghĩ tới cậu cũng có quen biết Lạc Táp."

Tưởng Mộ Tranh gật đầu, để Lạc Táp không phải xấu hổ, anh giải thích lí do tại sao mình đến đây: "Dì Du đang cùng mẹ tôi đến du lịch ở Thụy Sĩ, biết Lạc Lạc muốn đi xem mắt thì rất cao hứng, đại khái là các bà mẹ đều như thế này, thích thúc giục cưới xin, lại sợ tính cách của Lạc Lạc đạm mạc, không thích nói chuyện sẽ khiến buổi nói chuyện này tẻ ngắt nên bảo tôi đến làm cho bầu không khí tươi sáng hơn một chút."

Lời anh nói cơ bản chính là lời Du Ngọc đã nói, giữa anh và Phó Duyên Bác, trước nay đều khinh thường việc chơi mấy trò trẻ con ấu trĩ.

Nhân viên phục vụ còn đứng ở bên cạnh, Lạc Táp nhỏ giọng hỏi Phó Duyên Bác: "Phó cục, anh muốn uống gì?"

Phó Duyên Bác nhìn cô, sửa lại nói: "Không phải vừa rồi đã nói, cứ gọi tên của tôi sao."

https://thuviensach.vn

Lạc Táp: "Không quen gọi như vậy cho lắm."

Phó Duyên Bác: "gọi nhiều thêm vài lần sẽ quen thôi."

Sau khi gọi món, nhân viên phục vụ liền rời đi.

Cảm nhận được cô đang câu nệ, Phó Duyên Bác thử nói đến chút đề tài nhẹ nhàng, hỏi cô: "Cô tốt nghiệp từ trường cảnh sát đúng không?"

Lạc Táp gật đầu: "Đúng vậy."

Sau đó Phó Duyên Bác và cô trò chuyện rất nhiều về trường học của cô, từ chuyện lớn như việc những anh hùng đã tốt nghiệp từ trường cảnh sát này, đến chuyện nhỏ như trong nhà ăn của trường có món gì ngon. Lạc Táp thuận miệng hỏi: "Anh cũng tốt nghiệp từ trường này sao?"

Phó Duyên Bác nói: "Không phải, nghe thầy của tôi nói thôi. Tôi tốt nghiệp từ trường quân đội, sau đó đến Cục Điều tra hình sự, vừa mới được điều đến Cục Quản lý giao thông năm nay thôi."

Cục Điều tra hình sự?

Lạc Táp hơi ngẩn ra, rồi sau đó cười cười: "Ở Cục Điều tra hình sự chắc chắn rất vất vả đi?"

Phó Duyên Bác: " đúng vậy,nhưng là vất vả theo kiểu khác, đặc biệt là khi gặp được trọng án thì có thể suốt mấy đêm liền không được chợp mắt, sư phụ tôi lại là người yêu cầu cao, có khi kết thúc một án tử mà như san bằng mười ngọn núi vậy, suýt chút nữa mệt muốn nằm liệt ra."

Lạc Táp nghĩ đến ba của cô, ông đối xử với cấp dưới rất khắc nghiệt, có điều mấy cái đó cũng chỉ là cô nghe cậu nói cho biết, chứ cô rất ít gặp được ba, có khi hai ba tháng không gặp mặt được lấy một lần.

https://thuviensach.vn

Tưởng Mộ Tranh ngồi ở bên cạnh, cũng không nói được lời nào, mà anh lại không phải vai chính của bữa tiệc, ngồi ở chỗ này giống như chịu dày vò.

Anh nhìn thời gian, xin lỗi mà cắt ngang bọn họ: "Hai người cũng quen thuộc, tôi còn một tiệc xã giao, hiện tại phải qua đó cho kịp nên không ăn cơm cùng mọi người được, lần sau tôi mời."

Đây là lấy cớ, trong lòng mọi người đều tự biết rõ, Phó Duyên Bác cũng không miễn cưỡng gì nữa, nói lần sau có rảnh thì gặp mặt nói chuyện.

Trước khi đi Tưởng Mộ Tranh lại dặn dò Lạc Táp: "Về đến nhà thì gọi điện thoại cho tôi, nếu quá muộn, tôi tới đón cô."

Đêm nay anh hành xử tương đối chừng mực, cô không thể làm anh mất thể diện ngay trước mặt Phó Duyên Bác nên để cho anh bậc thang đi xuống, gật gật đầu: "được, anh lái xe cẩn thận một chút."

Sau khi Tưởng Mộ Tranh rời đi, Lạc Táp trong lòng nhẹ nhàng thở ra một hơi, lại nói lời xin lỗi với Phó Duyên Bác.

Phó Duyên Bác: "Không cần phải xin lỗi, chú tôi cũng muốn đi theo lại đây đấy. nhưng bị tôi cự tuyệt, nói là nếu chú ấy tới thì chắc chắn chúng ta sẽ không tự nhiên."

Lạc Táp đặc biệt thích tính cách của anh có thể đứng trên lập trường của người khác, suy nghĩ vì người khác của anh.

Phó Duyên Bác lại quan tâm hỏi đến công việc của cô, khi hai người đang trò chuyện, đột nhiên bị một giọng nữ cắt ngang: "Phó Duyên Bác? Trùng hợp quá nha! đến đây mà cũng có thể gặp được anh."

Lạc Táp và Phó Duyên Bác cùng nhau quay đầu nhìn lại, một cô gái cao gầy xinh đẹp ăn mặc thời thượng đi tới gần, khi ánh mắt của Lạc Táp

https://thuviensach.vn

và cô ta chạm vào nhau, cô cảm nhận rõ ràng được địch ý từ cô ta.

Cô thu hồi tầm mắt, dù sao cô cũng chẳng có ý đồ gì với Phó Duyên Bác, nên không đem địch ý này để trong lòng.

Thượng Viện Viện mặt lạnh nhìn Lạc Táp, thấy cô cúi đầu, cô ta nhanh chóng dời ánh mắt về phía Phó Duyên Bác, trên mặt cũng lập tức tươi cười dịu dàng: "Em và mẹ đến đây ăn cơm, không nghĩ tới có thể gặp được anh."

Kỳ thật nào có phải ngẫu nhiên gặp được, là trong lúc vô tình cô biết tin Phó Duyên Bác sẽ đến đây xem mắt, trong lòng quá phẫn uất cho nên theo chân lại đây nhìn xem người phụ nữ kia trông như thế nào.

Phó Duyên Bác hơi hơi gật đầu, cũng không phải quá thân thiện: "Lát nữa anh sẽ qua chào dì một tiếng."

Thượng Viện Viện biết tiếp tục ở lại cũng không tốt: "Vậy em đi trước nha." Lại quét mắt qua Lạc Táp rồi mới xoay người rời đi.

Sau khi trở lại chỗ ngồi, mẹ Thượng hỏi cô: "Con đi đâu vậy?"

" là vừa rồi thấy Phó Duyên Bác ăn cơm với bạn ở đây, con qua đó chào hỏi một tiếng." Thượng Viện Viện không nói sự thật.

Mẹ Thượng cũng không biết tâm tư của con gái, nhắc tới Phó Duyên Bác, bà còn nói thêm: "Hình như gần đây Duyên Bác cũng được điều đến Cục Quản lý giao thông, về sau con đi làm ở đội cảnh sát giao thông phải biết điều đấy, đừng gây phiền phức cho cậu ấy." Thượng Viện Viện: "Dạ, con biết rồi."

Sau đó cúi đầu bắt đầu ăn.

https://thuviensach.vn

Mẹ cho rằng đột nhiên cô muốn ổn định và tôi luyện bản thân nên mới đến cấp cơ sở của cục Quản lý giao thông công tác.

Thật ra, chính bởi vì Phó Duyên Bác được điều tới Cục Quản Lý giao thông nên cô mới nói với ba ba là muốn đến đội cảnh sát giao thông làm, rèn luyện bản thân.

Vốn dĩ cô tính toán đến cơ quan Cục Quản Lý giao thông, nhưng nghĩ đến cả ngày đều gặp mặt, sẽ khiến anh ấy thấy phiền chán. Nên cô chọn một chi đội trực thuộc bên dưới, vừa có khoảng cách, lại có thể tranh thủ có việc gì thì lấy cớ đi theo anh xin chỉ bảo một ít vấn đề.

Nghe nói cô gái xem mắt với anh kia cũng là một cảnh sát giao thông.

Khi Lạc Táp và Phó Duyên Bác từ nhà hang đi ra thì đã hơn 9 giờ tối, hai người ăn món Pháp nên uống chút rượu vang, lúc đi xuống dưới, Phó Duyên Bác cười nói: "Không thể lái xe rồi."

Lạc Táp trêu ghẹo: "Nếu anh lái, thì cũng không ai dám tra xét."

Phó Duyên Bác bật cười: "Đây là cô đang bôi đen tôi sao." Lại nói với cô: "Tôi gọi xe đưa cô về."

Lạc Táp uyển chuyển từ chối: "Không cần đâu, tôi đi bộ về là được rồi, đến ngã tư phía trước rẽ sang một cái là đến nhà tôi rồi."

Phó Duyên Bác đề nghị: "Như vậy đi, tôi đi cùng với cô một đoạn, đến nhà cô rồi tôi sẽ gọi xe về."

Lạc Táp: "Thật sự không cần phiền như vậy."

"Không phiền, cũng tiện đường."

Hai người sóng vai tản bộ dọc theo lề đường đi về, khi đi bộ Phó Duyên Bác cố ý duy trì chút khoảng cách với cô, khi nói chuyện phiếm thì

https://thuviensach.vn

dù là ngữ điệu hay nội dung cũng đều ôn hòa có chừng mực, làm Lạc Táp rất thoải mái.

Bọn họ nhắc tới chuyện nhảy dù, Phó Duyên Bác nói ngày nào đó có cơ hội cũng sẽ đi trải nghiệm lại loại cảm giác này một chút.

Lạc Táp tò mò: "Anh cũng thích nhảy dù sao?"

Phó Duyên Bác: "Không phải thích, là lúc trước huấn luyện trong quân đội có nội dung nhảy dù trên cao, đã nhiều năm không nhảy rồi, cũng rất muốn nhớ lại cảm giác khi đó."

Lạc Táp nói với anh chờ khi nào anh rảnh rỗi có thể đến câu lạc bộ nhảy dù ở Thạch Gia Trang kia cảm thụ lại một chút, Phó Duyên nói đồng ý, nói hôm nào rảnh sẽ rủ cô cùng đi.

Sau đó bước chân của cả hai càng ngày càng chậm lại, đề tài trò chuyện cũng không còn câu nệ gò bó nữa.

Nói rất nhiều, trời nam đến đất bắc, từ công việc đến sở thích.

Mà anh vẫn luôn trước sau lịch sự, khiêm tốn, ở cạnh anh, Lạc Táp có loại cảm giác thoải mái như quân tử chi giao đạm nhược thủy.

Không giống như khi đi cùng Tưởng Mộ Tranh, anh ta luôn cố ý vô tình trêu chọc cô, quá đáng nhất chính là dám ôm cô lên.

Cô khó hiểu, sao tự nhiên lại nghĩ đến cái tên ngu xuẩn kia không biết.

Vội vàng dừng lại suy nghĩ.

Mà lúc này Tưởng Mộ Tranh đã chạy xong 10km, mồ hôi ướt đẫm, giống như vừa bước ra từ bể bơi, anh ngừng máy chạy bộ tự nhiên rùng mình một cái, rồi xoay người đi vào phòng tắm.

https://thuviensach.vn

Tắm xong, Tưởng Mộ Tranh đang chuẩn bị đi qua phòng làm việc xử lý công việc, di động rung lên, anh tưởng Lạc Táp về đến nhà nên gọi điện thoại cho anh, kết quả là Tưởng Mộ Thừa.

"Tứ ca."

"Không đi ra ngoài chơi?"

"Không, gần đây Trình Diệc bận việc."

"Cậu định treo cổ trên cái cây lệch tán Trình Diệc này?"

"..."

"Nói tiếng người đi." Tưởng Mộ Tranh ngồi xuống trước máy tính, mở ra, trên bàn có thuốc lá cùng bật lửa, anh cầm hộp thuốc lên lấy ra một điếu.

Tưởng Mộ Thừa dừng xe, hạ cửa sổ xe xuống rồi nói: "Cậu còn nhớ Phó Duyên Bác không?"

Sao lại không nhớ, mới vừa rồi còn gặp mặt.

Tưởng Mộ Tranh hỏi: "Làm sao vậy?"

Tưởng Mộ Thừa: "Anh vừa nhìn thấy cậu ta ở tiểu khu này, cậu ta đưa Lạc Táp về, hai người đó đang yêu nhau à? Đường có mấy mét mà đi cả nửa ngày mới xong."

Tưởng Mộ Tranh hơi khựng lại, không cầm lấy bật lửa mà lại lấy điếu thuốc trong miệng ra.

Không lên tiếng.

Tưởng Mộ Thừa: "Anh về nhà rồi." Trực tiếp ấn tắt cuộc gọi.

https://thuviensach.vn

Tưởng Mộ Tranh nhìn màn hình máy tính, ngưng thần một lát, trực tiếp ném điếu thuốc lên bàn rồi đứng dậy, cầm lấy chìa khóa xe đi xuống lầu.

Tối thứ sáu, trên đường náo nhiệt vô cùng.

Hơn 10 giờ tối, nhưng trên đường vẫn còn đông đúc, vốn dĩ con đường có mười mấy phút chạy xe thôi nhưng lại phải mất hơn hai mươi phút mới đến được.

Anh đã xem qua thẻ căn cước của cô nên biết chính xác cô ở căn nào. Tới cửa biệt thự, anh gọi điện thoại cho cô: "Tôi đang ở trước cửa nhà cô, ra ngoài đi."

Lạc Táp ngốc hỏi: "Anh nói cái gì?"

"Tôi đang ở trước cửa biệt thự của cô, ra đây một chút lấy tài liệu."

Lạc Táp mới vừa tắm xong, tóc còn đang nhỏ nước, cô dùng khăn lông lau lau: "Anh chờ tôi một chút."

Người này thật là kỳ quái, đã nói khi cô rảnh sẽ tự đi tìm anh ta để lấy rồi mà.

Lạc Táp thay quần áo, chải gọn tóc rồi cầm theo chìa khóa, đi ra ngoài.

Khi mở cửa ra, cô ngẩn người, ô tô của anh đậu hiên ngang trước cổng lớn nhà cô, đèn xe còn bật sáng, người tựa vào cửa xe.

Cô bước nhanh qua sân trước, "Anh không cần đưa đến, ngày mai tôi sẽ tìm anh để lấy."

Tưởng Mộ Tranh tùy tiện bịa ra một lí do: " mai tôi đi công tác, thứ hai mới trở về."

https://thuviensach.vn

Thì ra là thế.

Lạc Táp nhấn điều khiển cho cổng lớn mở ra, lần đầu tiên chân thành nói: "Làm phiền anh rồi."

Tưởng Mộ Tranh đưa cho cô một xấp tài liệu dày: "Không hiểu cái gì thì có thể gọi điện thoại cho tôi."

Lạc Táp từ chối không chút do dự: "Không cần, tôi hỏi cậu em họ tôi là được mà."

Tưởng Mộ Tranh cong khóe miệng: "Nếu cậu em họ của cô cái gì cũng biết thì sao cô không nhờ cậu ấy báo danh cho cô?"

Khóe miệng anh có cười, nhưng ánh mắt lại lạnh lùng.

Còn có lửa giận khó hiểu.

Lạc Táp nghẹn lại, chẳng kịp nghĩ xem vì sao lại không nhờ em họ đăng ký, mà là không cam lòng yếu thế nói lại ngay: "Không phải anh rất phiền khi tôi xuất hiện ở trước mặt anh sao, sao thế? Bây giờ lại rất tích cực, không sợ tôi ăn vạ bám lấy anh không buông hả?"

Tưởng Mộ Tranh: "..."

Thiếu chút nữa bị hỏi tới á khẩu, bình tĩnh lại, anh nói: "Tôi không tìm cô, dì Du cũng sẽ tìm tôi."

Lạc Táp cắn cắn môi, muốn đập nát cái tư tưởng tự luyến, tự phụ, tự cho là đúng của anh: "Có điều từ nay anh không cần lo tôi sẽ ăn vạ anh nữa đâu."

Tưởng Mộ Tranh hơi hơi nhíu mày: "?"

https://thuviensach.vn

Lạc Táp nhìn anh mấy giây, cười nhạt nói: "Tôi di tình biệt luyến, sau khi ở cạnh Phó Duyên Bác một buổi tối thì cảm thấy Phó Duyên Bác tốt hơn anh nhiều lắm."

Tưởng Mộ Tranh: "..."

Nụ cười nơi khóe miệng anh nháy mắt cứng đờ, lại bất động thanh sắc điều chỉnh lại biểu cảm, vẫn là dáng vẻ không thèm để ý, miệng lưỡi chế nhạo: "đúng không, gặp được loại phụ nữ đứng núi này trông núi nọ như cô, Phó Duyên Bác cũng đủ xui xẻo."

Anh không muốn lại tiếp tục cái đề tài khiến cả người không thoải mái này, nhìn thời gian, cắm khẽ nhếch: "Trở vào thay quần áo đi."

Lạc Táp không rõ nguyên do: "Để làm gì?"

Tưởng Mộ Tranh: "Tôi còn chưa ăn."

"Có liên quan tới tôi hả?"

"Nếu không phải đưa tài liệu cho cô thì lúc này tôi đã sớm ăn xong rồi." Tưởng Mộ Tranh thúc giục cô: "Nhanh lên đi, tôi đói bụng."

Đã tắm rồi, Lạc Táp không có ý định sẽ đi ra ngoài nữa: "Anh bao nhiêu tuổi rồi, ăn cơm còn cần người khác đi cùng? Tôi muốn nghỉ ngơi."

Tưởng Mộ Tranh nhìn chằm chằm cô: "Tối nay đi cùng cô đi xem mắt, tôi không phá rối, cho cô cũng đủ mặt mũi đi? Vì để sắp xếp cho cô thi lấy giấy phép sớm một chút, tôi phải dùng đến bao nhiêu mối quan hệ? Về tình về lý, có phải hay không cô đều nên mời tôi một bữa cơm không?"

Lạc Táp không còn lời gì để nói, thở dài bất đắc dĩ: "Chờ tôi một chút!"

Hầm hừ xoay người về phòng.

https://thuviensach.vn

Tưởng Mộ Tranh mở cửa xe ngồi vào, đem ô tô di chuyển xuống vị trí khác, dừng ở ven đường phía bên ngoài nhà Lạc Táp.

Anh xuống xe, bấm khóa.

Dựa vào cửa xe, anh tính hút thuốc nên sờ sờ túi, phát hiện vừa rồi đi nhanh quá quên mang theo thuốc.

Anh ấn huyệt thái dương, thật ra anh không đói bụng, không hề muốn ăn một chút nào, nhưng lại muốn cô cùng anh đi ăn, có lẽ gần đây bị trúng tà rồi.

Sau khi Lạc Táp đi ra, Tưởng Mộ Tranh lập tức nhấc chân bước đi.

Lạc Táp: " này, xe anh ở đây mà!"

Tưởng Mộ Tranh cũng không quay đầu lại: "Đi bộ."

Lạc Táp đứng yên không nhúc nhích: "Tôi không muốn đi bộ."

Tưởng Mộ Tranh quay đầu lại nhìn cô, cùng Phó Duyên Bác thì đi được?

Anh nói: "Đến nhà hàng lấy xe cô chạy về."

Lạc Táp buồn bực: "Sao anh biết xe tôi để lại ở đó?"

Tưởng Mộ Tranh: "Đoán."

Lạc Táp: "..."

Tưởng Mộ Tranh tiếp tục đi tới trước, Lạc Táp chỉ có thể theo sau, tiếp tục bám lấy đề tài kia không buông: "này, sao anh biết xe tôi để lại nhà hàng, anh theo dõi tôi hả?"

https://thuviensach.vn

Tưởng Mộ Tranh ghét bỏ liếc cô một cái: "đầu hỏng rồi thì đừng có dùng!"

Lạc Táp ' hừ ' một tiếng.

Tưởng Mộ Tranh nói: "Trong sân nhà cô không có xe, dùng đầu nghĩ một chút là biết cô không chạy xe về."

Anh không nói chuyện với cô nữa, Lạc Táp thì càng không chủ động tìm đề tài nói, hai người đi một đường không nói gì.

Nếu nói trạng thái ăn cơm lần đó ở Thạch Gia Trang là bữa cơm ra tòa cuối cùng của cặp vợ chồng chuẩn bị ly hôn, vậy thì hiện tại không khí giữa bọn họ chính là vừa nhận giấy ly hôn bước ra khỏi Cục Dân Chính.

Xung quanh giống như vang lên tiếng băng lạnh 'lách tách'!

Cho đến khi đi ngang qua một cửa hàng tiện lợi, không khí mới tốt đẹp hơn một chút. Tưởng Mộ Tranh xoay mặt nói với cô: "Chờ tôi một chút, tôi đi mua bao thuốc lá."

Lạc Táp đáp ' Ừ ' một câu, rồi đứng ở ven đường chờ anh. Quá nhàm chán, cô dùng mũi chân cọ cọ lên mặt đất, đột nhiên bên phía cửa hàng tiện lợi truyền đến tiếng gọi: "Lạc Lạc."

Tiếng ' Lạc Lạc ' này không giống như khi anh ta gọi cô một tiếng'cảnh sát Lạc' đầy chế nhạo kia. Ngược lại có chút sủng nịch, trong lòng Lạc Táp khẽ chấn động, đột nhiên ngẩng đầu. Tưởng Mộ Tranh đang vẫy vẫy tay gọi cô: "Lại đây."

"Làm gì?" Cô hỏi.

Tưởng Mộ Tranh: "Mua kem cho cô, lại đây chọn vị cô thích đi."

https://thuviensach.vn

ĐƯỜNG MỘT CHIỀU, NGƯỢC LỐI YÊU NHAU

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 19

Chương 19

Edit shitbaydaytroi

Giọng điệu của anh hiếm khi dịu dàng như vậy, như đang dỗ dành tiểu hài tử. Có trong lòng cô như có thứ gì đó như sợi lông vũ mềm mại quét qua, nhưng cảm giác khác lạ ấy còn chưa kịp bắt giữ thì đã lập tức biến mất.

Trước kia Chu Nghiên từng nói qua, trái tim cô như mặc một chiếc áo giáp được tạo thành từ nguyên liệu đặc biệt, cả súng đạn cũng không xuyên qua nổi.

Cho nên lớn như vậy, mà cô chưa từng động lòng với ai cả.

Lạc Táp thất thần một lát, trả lời anh: "Tôi không ăn."

Không phải cô làm ra vẻ, mà là từ nhỏ đến lớn cô đều không thích đồ ngọt. Kem thì lại càng hiếm khi ăn, đặc biệt bây giờ thời tiết đang lạnh, cô sẽ càng không ăn.

Hiển nhiên Tưởng Mộ Tranh chẳng có nhiều kiên nhẫn, không để ý tới cô nữa, quay đầu nói chuyện với người bán hàng.

Vài phút sau, anh đi ra khỏi cửa hàng tiện lợi, một tay cầm điếu thuốc, một tay cầm kem, hộp kem là cái loại lớn nhất trong cửa hàng.

https://thuviensach.vn

Lạc Táp: "Tôi đã nói, tôi không ăn mà."

Tưởng Mộ Tranh nhìn cô một cái, trực tiếp đưa hộp kem cho cô: "Mua kem hương thảo, lần sau sẽ mua vị chocolate cho cô."

Anh lại lắc lắc điếu thuốc trong tay: "Chờ tôi chút, tôi hút điếu thuốc." anh đi qua phía thùng rác ven đường.

Lạc Táp nhìn hộp kem to trong tay mình, thở dài, trả lại cho anh nữa thì hình như không phải phép, cô ngẩng đầu nhìn về phía anh.

Anh đút một tay vào túi quần, một tay khác đang cầm điếu thuốc, trong màn đêm, làn khói trắng bay ra rồi lượn lờ bay lên.

Cô nhớ tới lần đầu tiên gặp anh, tuy rằng không nhìn thấy dáng vẻ anh hút thuốc nhưng cũng được Chu Nghiên phát song trực tiếp cho cô. Cô từng cho rằng Chu Nghiên nói quá, một người đàn ông mà thôi, có thể đẹp đến cỡ nào chứ.

Hôm nay, cô đã thấy được.

Đột nhiên, Tưởng Mộ Tranh xoay mặt, tầm mắt chạm nhau, anh cũng không trốn tránh: "Sao còn không ăn? Ăn không hết thì tôi ăn."

Lạc Táp thu hồi tầm mắt, mở nắp kem ra múc một thìa kem đút vào miệng, đầu lưỡi lành lạnh, hoàn toàn không có cái cảm giác sảng khoái khi ăn kem vào mùa hè.

Đây đại khái chính là không có việc gì thì lại tìm việc tự hành xác đây mà.

Tưởng Mộ Tranh dập tắt tàn thuốc đi tới, dặn dò cô: "Ăn ít thôi, để lần sau ăn cũng được."

Lạc Táp: "Sao để lại được? Về nhà thì chảy hết rồi."

https://thuviensach.vn

Tưởng Mộ Tranh: "chảy thì chảy, bỏ vào tủ lạnh mấy ngày là tốt rồi."

Lạc Táp: "..."

Bọn họ tiếp tục đi về phía nhà hàng, bước chân Tưởng Mộ Tranh chậm lại, phối hợp với bước chân của cô.

Đi chưa được mấy bước, điện thoại anh có cuộc gọi đến, là điện thoại từ nước ngoài.

Anh nhận điện thoại bằng tiếng anh, tiếng anh của Lạc Táp cũng tương đối, giao lưu vài câu đơn giản với người nước ngoài thì không thành vấn đề, nhưng anh còn dùng một số thuật ngữ chuyên nghiệp, cô nghe không hiểu, nhưng nghe được bên kia là giọng nữ.

Cô bắt đầu chuyên tâm ăn kem.

Cuối cùng Tưởng Mộ Tranh cười nói, ngày mai gặp.

Lạc Táp theo bản năng đưa mắt nhìn anh, khóe miệng anh cười chân thành lại ôn hòa, không giống mỗi lần đối với cô, đều là trào phúng chế nhạo.

Tới nhà hàng, Tưởng Mộ Tranh gọi một phần cơm đơn giản, Lạc Táp không đói bụng, cả kem cũng không muốn ăn nữa, để lên trên bàn rồi dựa vào sofa bắt đầu xem điện thoại.

Toàn bộ quá trình đều không liếc nhìn anh một cái.

Phải nói là nửa con mắt cũng không có nâng lên nhìn.

Tưởng Mộ Tranh cũng không đói bụng, nhai kỹ nuốt chậm, ngẫu nhiên lại nhìn cô một chút, cảm thấy ngồi ở trước mặt mình không phải một cô gái, mà là một núi băng, còn đang tỏa ra khí lạnh.

https://thuviensach.vn

Anh bất mãn: "Cô ở cùng Phó Duyên Bác cũng là như thế này? Cúi đầu một đi xuống nhìn điện thoại nói cũng không nói được một câu?"

Buổi tối lúc nãy không phải cô rất biết nói chuyện sao?

Lạc Táp đối mặt với anh, nói lại: "Không phải là chính anh cố ý dặn dò tôi tối nay phải ăn không nói, không nhìn thẳng vào người khác à."

Tưởng Mộ Tranh: "..."

Lạc Táp tiếp tục cúi đầu xem di động.

Tưởng Mộ Tranh lại liếc nhìn cô một cái, trừ lúc nói chuyện thi giấy phép nhảy dù là thái độ của cô có thể thả lỏng một chút. Còn lại tất cả những lúc khác cô đều giống như một con nhím đang xù lông, toàn thân đầy gai.

Điện thoại báo có tin nhắn, Giang Đông Đình hỏi anh:[Sắp xếp phòng như thế nào?]

Giang Đông Đình là một trong những cổ đông lớn nhất trong câu lạc bộ nhảy dù.

Tưởng Mộ Tranh nghĩ nghĩ:[Vẫn lấy phòng tôi hay ở.]

Giang Đông Đình:[Vậy cô Lạc?...]

Tưởng Mộ Tranh hỏi:[Dấu ba chấm này của cậu là có ý gì?]

Giang Đông Đình cười:[Đừng lạc đề, đang hỏi tới cô Lạc, hai người ở cùng phòng với nhau?]

Tưởng Mộ Tranh:[Đem phòng ngủ chính cho cô ấy, tôi ở phòng ngủ phụ.]

https://thuviensach.vn

Giang Đông Đình:[a, để cô ấy ngủ trên giường cậu từng ngủ qua?]

Khách sạn của câu lạc bộ vào cuối tuần toàn bộ liền chật kín, nhưng có một vài phòng đặc biệt sẽ không để người ngoài vào.

Tưởng Mộ Tranh: [Sao cậu lại lảm nhảm nhiều như vậy!]

Giang Đông Đình:[Đúng rồi, cậu lại mời thêm hai huấn luyện viên nhảy dù từ Mỹ về là có ý gì? Khinh người của tôi à?]

Tưởng Mộ Tranh:[Huấn luyện viên của cậu đều là nam.]

Giang Đông Đình:[Mẹ nó, cậu biến thái vừa thôi! Huấn luyện viên thôi mà, cậu có bệnh hả, còn phải đặc biệt mời huấn luyện viên nữ từ Mỹ về đây!]

Tưởng Mộ Tranh:[Có phải đêm nay anh ăn no quá đúng không? Cơm lấp não rồi? Sao nói nhiều vậy!]

Giang Đông Đình:[có tin tôi sắp xếp phòng khác cho cô Lạc không?]

Tưởng Mộ Tranh:[Nếu không sợ gãy tay gãy chân thì anh cứ sắp xếp theo ý mình đi. :)]

Giang Đông Đình: "..."

Lại gửi thêm một tin đi ngay sau đó:[Cậu sẽ đến thật?]

Nếu như mọi lần, đừng nói cho phụ nữ ngủ trên giường của anh ta, ngay cả mép giường cũng đừng hòng sờ vào.

Tưởng Mộ Tranh:[Mẹ của cô ấy giao an toàn của cô ấy cho tôi, tất nhiên tôi phải đặt cô ấy ngay dưới mí mắt mình mà trông nom, có vấn đề gì?]

https://thuviensach.vn

Giang Đông Đình:[Cửa khách sạn của tôi cũng không phải giấy, không phải chọc một cái là rách! Tưởng Mộ Tranh, đừng có tự lừa mình dối người?]

Tưởng Mộ Tranh ngại cậu ta phiền, trực tiếp cho vào danh sách đen.

Tuy Lạc Táp không nhìn anh, nhưng anh vẫn luôn bấm chữ, điện thoại còn không ngừng rung, không cần nghĩ cũng biết là đang nói chuyện phiếm. Một người đàn ông mà nhắn tin nói chuyện mãi không dứt, ngay cả ăn cơm cũng phân tâm, thì chắc chỉ có thể là nhắn tin với bạn gái.

Cô thu hồi điện thoại, khi ngẩng đầu cũng vừa đúng lúc Tưởng Mộ Tranh đặt điện thoại lên trên bàn, hai người đồng thời nhìn đối phương, đôi mắt anh nheo lại: "Có chuyện muốn nói với tôi?"

Lạc Táp gật đầu: "Anh có bạn gái không?"

Nếu có, cô phải lập tức duy trì khoảng cách với anh, không muốn vô cớ sinh ra một ít phiền phức không cần thiết, cho dù là mẹ nhờ anh chiếu cố cô cũng không được.

Tưởng Mộ Tranh cười nhạt: "thế nào, muốn làm bạn gái tôi à?"

Lạc Táp cười 'xuy' một tiếng: "Trả lời tôi là được."

Tưởng Mộ Tranh cũng dứt khoát: "Không có, ngoại trừ cô, đối tượng để ái muội cũng không có."

Lạc Táp: "..."

Không muốn nói chuyện tào lao với anh nữa, cô lại bắt đầu xem điện thoại.

Tưởng Mộ Tranh nhìn cô, bỗng nhiên nhớ tới ngày mai sẽ bắt đầu ở lại câu lạc bộ, "Đúng rồi, tối nay về nhà thu thập hành lý đi, sẽ ở lại chỗ câu

https://thuviensach.vn

lạc bộ tầm mười ngày."

Lạc Táp cũng không nâng đầu: "Chuẩn bị xong rồi."

Trước khi nghỉ phép cô đã thu dọn xong hành lý tốt, cô có lên mạng tìm hiểu, cũng hỏi qua em họ, biết được có người có thể thi đậu bằng A của USPA trong vòng 10 ngày, nhưng cô không biết bản thân có được vận khí tốt như vậy hay không.

Hỏi anh: "Tôi có thể thi xong hết các hạng mục nội dung trong kỳ nghỉ này không?"

Tưởng Mộ Tranh: "Sắp xếp cho cô hai huấn luyện viên chuyên nghiệp riêng, ba ngày đầu cố gắng thông qua chương trình học AFF, thời gian còn lại hoàn thành 18 cách nhảy, trừ phi cô ngốc đến mức không cứu nổi buộc phải thi lại thì thời gian mới không đủ."

Lạc Táp: "chính là có người nói mất tận hai tháng mới có thể lấy được bằng A."

Tưởng Mộ Tranh buông nĩa, nhìn cô: "Huấn luyện viên chuyên nghiệp, máy bay chuyên dụng của tôi đều dành riêng cho mình cô dùng, nếu cô còn thi không đậu thì" ... Lời còn lại đã tới bên miệng, anh lại nuốt vào.

Lạc Táp chỉ cảm thấy mặt anh ta trông thật hèn mọn. Cô không lo lắng mình hoàn thành không được, điều cô lo lắng chính là: "vạn nhất gió mấy ngày đó quá lớn không nhảy được thì làm thế nào?"

Tưởng Mộ Tranh: "..."

Anh bị chọc tức tới bật cười: "Đừng có miệng quạ đen biết không?! Nếu nguyên nhân do thời tiết, về sau cứ cuối tuần cô rảnh thì tôi sẽ cùng cô qua đó."

https://thuviensach.vn

Lạc Táp lại nghĩ đến: "Tôi phải ở bên kia hơn mười ngày, công việc của anh không sao à?"

Tưởng Mộ Tranh cười như không cười nhìn cô: "Cô ở bên kia hơn mười ngày, với chuyện tôi bận hay không bận công việc thì có liên quan sao?"

Lạc Lạc hơi há mồm, cuối cùng vẫn không phản bác.

Nếu cô nói cho rằng anh cũng ở lại đó mười ngày, còn không biết anh sẽ đắc ý tới cỡ nào, chắc chắn sẽ lại chế nhạo cô tự mình đa tình.

Tưởng Mộ Tranh uống ít rượu vang, khi đi về, là Lạc Táp lái xe, anh dựa lưng vào ghế phụ, hạ cửa sổ xe xuống, đặt tay lên thành cửa sổ, để gió lạnh thổi vào mặt thổi bay bớt mùi rượu.

Xoay mặt nhìn qua Lạc Táp, cô đang tập trung lái xe, anh thu hồi tầm mắt, tiếp tục ngắm nhìn những ánh đèn neon lập lòe trên đường phố ngoài cửa sổ.

Trong lòng đột nhiên sinh ra một loại ý nghĩ kì quái, hiện tại anh và Lạc Táp thật giống như là chồng uống rượu xong, vợ tới đón chồng về nhà.

Anh chợt cười, bóp ấn đường, mới uống có non nửa ly rượu, đã say rồi?

Trong xe có tiếng chuông điện thoại vang lên phá vỡ không khí trầm mặc.

Lạc Táp liếc mắt nhìn tên người gọi, là mẹ cô, đại khái là muốn dặn dò cô chuyện ngày mai đi nhảy dù, cô không đeo tai nghe mà trực tiếp mở loa ngoài: "Alo, mẹ."

https://thuviensach.vn

Du Ngọc bắt đầu lải nhải như cũ, dặn dò cô khi nhảy dù nhất định phải để ý thật cẩn thận, lại hỏi cô: "Ngũ ca của con có đi cùng con không?"

Lạc Táp theo bản năng nhìn về phía Tưởng Mộ Tranh bên cạnh, anh cũng đang nhìn cô, cô đáp: "Có."

"Vậy là tốt rồi, nghe nói bên đó huấn luyện viên đều là nam, một đứa con gái như con lại phải ở đó mười ngày, mẹ thật không yên tâm được."

"Mẹ, không có việc gì đâu, con sẽ cẩn thận."

"Ừ, con gái thì luôn phải có ý thức về sự an toàn, tâm phòng người không thể không có, cẩn thận hơn nữa cũng không quá, biết không?"

" con biết rồi."

Trong điện thoại trầm mặc mấy giây, Du Ngọc như muốn nói lại thôi, Lạc Táp cũng cảm nhận được, hỏi: "Mẹ, còn có chuyện khác à?"

Du Ngọc: "Buổi xem mắt tối nay thế nào rồi?"

Lạc Táp: "Chính là ăn bữa cơm thôi."

Du Ngọc: "Cảm giác thế nào?"

Lạc Táp nói dối: "Cũng không tệ lắm."

Thật ra là cô đang nói cho Tưởng Mộ Tranh nghe.

Rõ ràng Du Ngọc rất kinh ngạc "a? Không tệ?"

Lạc Táp không hiểu: "..."

Bình thường mẹ rất sốt ruột với chuyện hôn nhân đại sự của cô, bây giờ cô chịu đi xem mắt, bà không phải nên vui mừng đến bắn pháo luôn sao? Sao lại có thái độ như thế này?

https://thuviensach.vn

Du Ngọc cũng nói ra suy nghĩ của bà: "Vốn dĩ nghe nói con đi xem mắt thì mẹ rất vui mừng, nhưng biết người kia là cấp trên của con, mẹ lập tức không muốn các con tiếp tục."

Đương nhiên Lạc Táp hiểu lý do vì sao: "Mẹ có thành kiến với đàn ông trong nghề nghiệp của con à?"

"Cũng không phải vậy, là mẹ cảm thấy sau này nếu các con ở bên nhau thì sẽ không tránh được mấy tin đồn nhảm nhí trong nội bộ cơ quan. Chắc chắn sẽ có người nói vị Phó cục kia lấy quyền thế ép người, bất đắc dĩ nên con mới phải ở cạnh cậu ta."

Dừng lại một lát "Còn có người sẽ nói con chủ động dụ dỗ cấp trên. Miệng lưỡi thiên hạ có thể giết chết người, mẹ không mong con đi làm mà phải mệt mỏi như thế, còn phải gánh thêm áp lực từ mấy lời đồn đãi như vậy."

Lạc Táp yên lặng nghe, trước đó cô thật sự chưa từng nghĩ tới phương diện này.

Du Ngọc lại nói: "Nếu các con thành đôi, lại nói xa một chút. Lỡ như, mẹ là nói lỡ như nhé, bao nhiêu năm sau tình cảm vợ chồng phai nhạt, có cô gái trẻ khác bám lấy cậu ta thì con sẽ trở thành một câu chuyện cười trong cơ quan của các con. Xã hội bây giờ, con cũng biết đấy, thật lòng mong người khác sống tốt thì chẳng được mấy người."

Lạc Táp: "Vâng, con sẽ suy nghĩ lại những việc này."

Sau đó Du Ngọc biết cô còn đang lái xe, liền vội vàng kết thúc cuộc gọi.

Tầm mắt của Tưởng Mộ Tranh vẫn luôn dừng ở trên người cô, nhìn rất chăm chú. Cô liếc anh một cái: "Có chuyện liền nói."

https://thuviensach.vn

"Cũng không có gì, chỉ là tôi đồng ý với cái nhìn của dì, không nghe lời người già, hại đến ngay trước mắt, chúng tôi đều là muốn tốt cho cô, hiểu không?" Tưởng Mộ Tranh nói với giọng điệu không chút để ý.

Lạc Táp khinh thường ' A ' một tiếng, không thèm phản ứng lại anh.

Tưởng Mộ Tranh nhìn ra ngoài cửa sổ, cảm giác cảnh đêm đẹp hơn hẳn lúc vừa rồi.

Chỉ là anh còn chưa vui vẻ được mấy phút, đã bị một cuộc điện thoại khác lấy mất tâm trạng vui vẻ này.

Lạc Táp không nghĩ tới đêm nay ba ba sẽ gọi điện thoại cho cô, cô nhìn kính chiếu hậu, dừng xe lại ven đường, nhanh chóng nhận điện thoại: "Alo, ba, lâu lắm rồi con không nhận được điện thoại của ba đó, ba có nhớ con không?"

Khi ba bận rộn với các vụ trọng án thì căn bản là điện thoại đều không ở trên người, phần lớn đều là thư kí nhận điện thoại, cô rất ít khi chủ động gọi điện thoại cho ba ba, sợ quấy rầy ông.

Tưởng Mộ Tranh sửng sốt, thì ra núi băng cũng sẽ làm nũng, khi anh quay đầu lại nhìn cô, cả khuôn mặt cô đều tràn đầy hạnh phúc, lúm đồng tiền như hoa, giống như một cô bé con không chịu lớn.

Không biết bên kia nói gì đó, Lạc Táp kinh ngạc, rồi sau đó cười: "Thì ra sư phụ trong miệng Phó Duyên Bác chính là ba a, vậy chẳng phải con nên gọi anh ấy là sư huynh sao?"

Tưởng Mộ Tranh: "..."

Anh nhướng mày, sư huynh?

https://thuviensach.vn

Đột nhiên cảm thấy lồng ngực bức bối khó chịu, có lẽ là do uống chút rượu vang, anh cởi mấy cái cúc áo bên trên ra, vẫn thấy thở không nổi.

Bên tai, Lạc Táp còn đang ríu rít nói không ngừng.

Tưởng Mộ Tranh khe khẽ 'a ' một tiếng, thế nhưng nhận thành sư huynh và sư muội?

chậc, thật tục!

Thật sự không phải là anh nói chuyện không phúc hậu bụng dạ đen tối, không thể nhìn người khác hạnh phúc, mà sự thật chính là: Từ xưa đến nay, không có mấy cặp đại sư huynh và tiểu sư muội thành đôi, cho dù có một số ít cuối cùng đi đến được với nhau, cũng đều là không hạnh phúc.

Tác giả có lời muốn nói:

Tác giả: " ta rất tò mò nha, cậu ở đâu nghe được cái này vậy? Sư huynh, sư muội ở bên nhau đều không hạnh phúc?"

Tưởng Mộ Tranh không kiên nhẫn: "ngươi có phải đêm nay thiếu đòn?"

*

Ps: Trình Diệc: " ngày hôm qua rất nhiều cháu gái hỏi ta là ai? Hỏi cái này làm người ta rất xấu hổ đó có biết không? Ta đã lên sàn diễn nhận lương tận hai lần rồi đó. Thế nhưng vẫn còn có người hỏi người ta là ai! Còn có người càng xấu trực tiếp hỏi: ' a? Trình Diệc là nữ? Ngũ gia thích Trình Diệc?' các người đặt tay lên ngực tự hỏi lương tâm của mình đi, chuyện này làm sao ta chịu nổi."

https://thuviensach.vn

ĐƯỜNG MỘT CHIỀU, NGƯỢC LỐI YÊU NHAU

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 20

Chương 20

Khi Tưởng Mộ Tranh về đến nhà cũng đã hơn 12 giờ đêm, đem hành lí đơn giản thu thập một chút, nhìn áo somi màu đỏ rượu trong tủ quần áo, lại có suy nghĩ, sau đó vẫn đem nó cầm lấy, gấp gọn cất vào vali.

Anh lại kiểm tra thông tin thời tiết, thời tiết trong khu vực đó đều không tệ, không lạnh lắm, liền không tính toán mang áo khoác anh vốn cũng không sợ thời tiết lạnh.

Đem vali kéo lên, vẫn cứ cảm thấy còn thiếu cái gì đó. Anh suy nghĩ nửa ngày, cuối cùng quyết định mang thêm áo khoác, lỡ như cô ấy mặc đồ bó thì cũng tiện đưa cho cô khoác bên ngoài.

Mở tủ quần áo ra, chọn một áo khoác gió màu xanh biển.

Sắp xếp mọi thứ xong xuôi, tắm một cái đã là 1 giờ 30 sáng.

Đã muộn thế này, nhưng một chút buồn ngủ cũng không có.

Tưởng Mộ Tranh rót một li nước ấm, ra ban công ngắm cảnh đêm. Nhàm chán anh lấy điện thoại ra, ấn vào hình đại diện của Lạc Táp trên Wechat, kết quả cô lấy hình trái dâu che kín mặt anh cái gì cũng không nhìn thấy. Anh cười nhẹ, nữ nhân lòng dạ hẹp hòi.

https://thuviensach.vn

Không vào được trang chủ của lạc táp, anh vào trong nhóm bạn của mình dạo một vòng, vài phút trước mẹ anh đăng lên một bức hình tự sướng, anh ấn vào nút like.

Rất nhanh, mẹ anh liền gọi điện tới: " đã mấy giờ rồi mà con còn chưa đi ngủ?"

Tưởng mộ tranh: " con không buồn ngủ."

Đào doãn phàm: " kích động?"

Tưởng Mộ Tranh đang uống nước, thiếu chút nữa bị sặc, ra vẻ trấn định nói: " con kích động cái gì?"

" kích động ngày mai không phải đi làm." Đào Doãn Phàm không vạch trần anh, hỏi: " ngày mai là cuối tuần có dự định làm gì chưa?"

" con đi nhảy dù."

" cứ tưởng con thật sự rất vội làm việc, thì ra là vội đi nhảy dù a."

" hơn nửa năm nay lúc nào cũng đi cồng tác, hơi mệt mỏi một chút, tính đi nhảy dù để thả lỏng."

Đào Doãn Phàm chế nhạo anh: " thả lỏng thì đến Thụy Sĩ cũng thả lỏng được nha, mẹ chuẩn bị đồ ăn thức uống tốt hầu hạ con nha, còn có không khí trong lành để hít thở, đến đây nhảy dù cũng thích hơn so với ở trong nước a."

Tưởng mộ tranh: " non sông nước ta rất đẹp, cũng không kém chỗ đó."

Đào Doãn Phàm cười ha ha: "quan trọng nhất là cảnh đẹp còn có cả mỹ nhân bên người nha."

Tưởng mộ tranh: "..."

https://thuviensach.vn

Đào Doãn Phàm nói bóng nói gió: " nghe dì Du nói, Lạc Lạc muốn thi giấy phép nhảy dù hả, còn nói muốn con tới giúp đỡ hỗ trợ sắp xếp mọi chuyện."

Tưởng mộ tranh: " vâng, đã sắp xếp tốt mọi việc cho cô ấy, là dì Du mở miệng con cũng ngại từ chối, dì ấy rôt cuộc vẫn là bạn của mẹ."

Đào Doãn Phàm cố ý vạch trần anh: " con trai a, con ngàn vận lần đừng đè nặng vấn đề này ở trong lòng, không thể vì dì Du là bạn của mẹ mà con liền làm khó bản thân, nếu không giúp được, cứ mạnh dạn lớn mật từ chối, thật là ngại quá, nếu không được để mẹ nói một tiếng với dì Du. Đúng rồi, Lạc Lạc đi nhảy dù, còn cũng muốn ở bên đó với con bé sao? nếu con thấy phiền mẹ hiện tại gọi điện cho dì Du nói là con rất bận, không rảnh tới nha."

Tưởng mộ tranh: "..."

Thật sự giống như nghẹn một hòn đá ta trong cổ vậy, nếu không lớn lên mặt này giống với mẹ, anh thật sự hoài nghi chính mình là được nhà họ nhặt được ngoài vệ đường về nuôi.

Đào Doãn Phàm đem con trai trêu chọc đả kích một phen, vui vẻ qua đi, lập tức không rảnh nói nữa tắt máy.

Tưởng Mộ Tranh uống nước, nhìn thành phố không ngủ này, cũng không biết bản thân đang nhìn cái gì.

Sáng sớm ngày hôm sau, còn chưa đến 4 rưỡi sáng, Tưởng Mộ Tranh liền lái xe đến tiểu khu Lạc Táp ở, không thể ngờ được có một ngày bản thân có thể vì một cô gái liền phải một nắng hai sương tất bật như thế này.

Tới tiểu khu, anh dừng xe lại, hạ cửa kính xe xuống, nhìn khu biệt thự yên tĩnh, đèn xe cũng chưa tắt.

https://thuviensach.vn

Cầm điện thoại lên, đợi một lát vẫn không mở khóa màn hình, trong lòng vẫn thấy không đành lòng gọi cô dậy, để cô ngủ thêm nửa giờ.

Rất nhanh đã 5 giờ sáng anh cầm điện thoại gọi cho Lạc Táp :" Lạc Lạc, dậy đi."

Lạc Táp mơ màng mở mắt ra, nhìn xung quanh vẫn còn bao trùm trong bóng tối, giọng cô khàn khàn: " anh dậy rồi?"

" ừ, dưới cổng lớn nhà cô."

"..."

Buồn ngủ muốn chết, Lạc Táp giãy giụa ngồi dậy, dừng lại một chút, cô xốc chăn xuống giường, nhanh chóng rửa mặt, mặc quần áo kéo hành lí ra cửa.

Trời còn chưa sáng, trăng vẫn còn lơ lửng trên bầu trời đêm.

Sáng sớm nên không khí rất lạnh, ra khỏi cửa, gió lạnh liền thổi tới, Lạc Táp không khỏi rùng mình một cái.

Tưởng Mộ Tranh xuống xem nhận lấy vali trong tay lạc táp: " nếu buồn ngủ, vào trong xe lại tiếp tục ngủ."

" không sao, ngày thường cũng dậy sớm."

Tưởng Mộ Tranh lái xe, Lạc Táp ngồi ghế phụ, đại khái trời sinh tương khắc, trong xe bọn họ không có chuyện gì để nói, Tưởng Mộ Tranh mở nhạc, là một khúc dương cầm.

Là bài anh vừa mới download về, liếc mắt nhìn cô nói: " ngủ một lát đi."

https://thuviensach.vn

Không khí trong xe có chút áp lực, tránh cho xấu hổ, lại tránh chuyện hai người vừa nói được hai câu lại cãi nhau, Lạc Táp liền nhắm mắt lại.

Nghe bài nhạc thư giãn, bất tri bất giác ngủ thiếp đi.

Tưởng Mộ Tranh bớt thời giờ thỉnh thoảnh liếc mắt nhìn cô một cái, thấy cô ngủ, anh giảm tốc độ xe xuống, với tay lấy áo áo khoác của cô lại đắp lên người cô.

Ngủ một giấc này Lạc Táp ngủ thẳng tới câu lạc bộ.

Khi Lạc Táp mở mắt ra, xe đã dừng lại, Tưởng Mộ Tranh cũng đã đem ghế sau điều chỉnh lại, dựa lưng nhắm mắt dưỡng thần.

Cô không biết anh có ngủ hay không, không đánh thức anh dậy, đem đai an toàn của mình tháo ra, Tưởng Mộ Tranh mở mắt :" tỉnh?"

" ừ, anh không ngủ?"

" không" anh điều chỉnh lại ghế lái, tắt xe " trước đem hành lí để lên phòng, sau đó đi ăn sáng."

Tới khách sạn của câu lạc bộ, Lạc Táp muốn nghiêng đầu nói chuyện với tưởng mộ tranh, kết quả lại bị cắt ngang : " này, mấy giờ rồi hả! cậu bò từ Bắc Kinh tới đây hả?"

Cô xoay mặt lại, đập vào mắt là một người đàn ông mắt hoa đào, mặc áo sơ mi màu hồng nhạt, cô nhìn lại gương mặt kia, càng không nhịn được chửi tục một câu.

Lạc Táp quăng hành lí xuống đất, bước nhanh tới phía người đàn ông kia.

Giang Đông Đình choáng váng hai giây, lại nhìn Tưởng Mộ Tranh : " Lạc Táp ? Con mẹ nó, Phùng Lạc Lạc, cô! Chết tiệt đổi tên lúc nào vậy."

https://thuviensach.vn

Xoay người muốn chạy, nhưng phát hiện cửa ở phía lạc táp. Lạc Táp trừng mắt nhìn: " giang đông đình, tôi xem anh chạy đi đâu!"

Không chỉ có người ở sảnh chờ sửng sốt, Tưởng Mộ Tranh cũng không hiểu gì cả.

Lạc táp? Phùng Lạc Lạc? Lạc Lạc?

Giang Đông Đình cười giả lả: "kia cái gì, cảnh sát Phùng nha, a, không đúng, cảnh sát Lạc, tôi sai rồi, lần sau tôi không dám lái xe chắn vào nước bắn lên người cô nữa đâu!"

Chỉ thẳng ba ngón tay lên đầu: " tôi thề!"

Lạc Táp đã đi đến gần: " anh thề, giống như đánh rắm vậy, thả xong cũng bay đi."

Tưởng mộ tranh: "..."

Thì ra cũng có nói ra mấy lời thô tục.

Lạc Táp túm lấy cổ áo giang đông đình: " trí nhớ của anh cũng thật kém, anh không chỉ hắt nước lên người tôi, còn suýt chút nữa đâm vào Tiểu Hạ, còn cố ý hù dọa Chu Nghiên, anh ngày đó làm tôi nhớ kĩ từng chút một."

Giang đông đình: " tôi không phải cố ý, thật sự đấy, không phải hôm đấy nhìn thấy hàng xóm cũ là cô, lập tức bị kích động cho nên mới như vậy."

Nói đến chuyện này thì phải quay ngược lại 9 tháng trước.

Ngày đó anh ta cùng em họ đi ra ngoài ăn cơm, thật không nghĩ tới người mặc cảnh phục đứng bên kia đường lại là Phùng Lạc Lạc, Phùng Lạc

https://thuviensach.vn

Lạc là bạn học của em họ anh ta hồi tiểu học, lại là hàng xóm cũ nhà anh ta, trước kia tương đối thân quen.

Em họ nhìn thấy cô ấy liền đi qua trêu chọc cô chơi, cũng không có ác ý, chỉ là đùa vui một chút, xem cô như bạn học hồi còn nhỏ mà vui đùa, nhưng ai biết được em họ lại thiếu chút nữa bị cái tên Hạ Hạ gì đó đánh, sau đó lại có một người phụ nữ trông mập mập tới muốn đánh anh ta. Anh liền đùa dai một chút, giả bộ lái xe muốn đâm họ, thật sự với kĩ thuật lái xe của anh ta nào có đâm vào thật.

Lạc Táp nhớ lại ngày hôm đó cậu ta khoe kĩ thuật lái xe, làm Chu Nghiên sợ tới mức kinh hồng bạt vía, sau đó sợ tới mức khóc tại chỗ, cô liền giận điên người, nghĩ lại lại càng thấy sôi máu. Cô nắm chặt cổ áo cậu ta, đầu gối gập lại húc lên bụng dưới của giang đông đình.

" A! chết tiệt cô đánh thật à." Giang Đông Đình đau tới cong lưng.

" anh không biết hành vi ngày đó là tấn công cảnh sát không." nếu không phải nhờ cô, anh ta đã bị bắt lại xử lí rồi.

Lạc Táp còn muốn đánh anh ta, Giang Đông Đình nhìn vền phía Tưởng Mộ Tranh cầu cứu: " tưởng mộ tranh, cậu chết rồi à?! Nữ nhân của cậu đánh người đấy, cậu không quản cô ta sao?"

Tưởng Mộ Tranh dựa vào bàn lễ tân, buồn bã nói: " không cần nha, cô ấy đánh xong, tiếp theo người đánh sẽ là tôi."

Giang đông đình: " lương tâm của cậu bị chó tha đi rồi sao? Tôi hiện tại đem phòng.."

Tưởng Mộ Tranh uy hiếp anh ta: " tôi xem cậu thật sự muốn gãy tay."

Giang đông đình: " ..."

https://thuviensach.vn

Lạc Táp lại đạp thêm vào chân anh ta thêm vài cái mới hả giận, đánh xong, cô thở hắt ra một hơi: "đem đoạn video trên camera cắt ra cho tôi."

" cô muốn làm gì?"

" đưa cho Chu Nghiên xem."

"..."

Tưởng Mộ Tranh đi tới, đem Lạc Táp kéo ra phía sau mình, cùng Giang Đông Đình nói: " mau chóng đem đoạn video đó gửi cho tôi, cậu nếu không đưa, tôi để cô ấy đánh cậu thêm một trận nữa, tôi ở ngay hiện trường quay lại cảnh anh bị đánh."

Giang Đông Đình hai tay chống nạnh, điều chỉnh hô hấp: " mẹ nó, tôi kiếp trước tạo nghiệt gì, sao kiếp này lại gặp được loại người như hai người chứ."

Tưởng Mộ Tranh cười, vỗ vai anh ta: " cái này được gọi là phúc phận đó biết chưa? Không phải ai cũng có may mắn làm bằng hữu với chúng tôi."

Giang Đông Đình hất tay anh xuống: " cút!"

Tưởng Mộ Tranh kéo theo vali, cùng Lạc Táp lên tầng, khi Lạc Táp bước vào thang máy, lại quay lại liếc anh ta một cái: " sau này, thấy một lần liền đánh một lần!"

Giang đông đình: "..."

Trong thang máy, Tưởng Mộ Tranh nhìn chằm chằm vào cô, cũng không hỏi nhiều, chính là im lặng không lên tiếng mà nhìn cô.

Lạc Táp biết anh tò mò cái gì: " tôi lúc nhỏ tên là Phùng Lạc Lạc, ba tôi là trinh sát. Các vụ trọng án cả nước đều có ông tham gia phá án, sau đó

https://thuviensach.vn

có người đến đe dọa, ba tôi nghĩ đến an toàn của tôi liền đổi tên tôi thành Lạc Táp."

Tưởng Mộ Tranh ngẩn ra, trinh sát họ Phùng?

Đại khái anh đã đoán được đó là ai, là bằng hữu của nhị ca - ba của Tưởng Tiểu Mễ.

Tưởng Mộ Tranh hơi gật đầu, về chuyện nhà cô, anh không tiện nhiều lời.

Tới phòng, Tưởng Mộ Tranh cũng cùng tiến vào, Lạc Táp há hốc mồm: " chúng ta cùng ở một phòng?"

Tưởng mộ tranh: " cái gì mà cùng nhau? Hai phòng!"

Lạc Táp mím mím môi: " nhưng vẫn là ở một gian phòng.

Tưởng Mộ Tranh 'a' một tiếng: "chúng ta ở đây là đang ở cùng một toàn nhà với nhiều người lắm đấy."

Lạc táp: " anh đang là đang cưỡng từ đoạt lí."

Tưởng mộ tranh: " phòng khách sạn đều kín hết rồi, không ở thì tùy cô."

Anh đem vali đem vào phòng của mình. Lạc Táp nhìn cả phòng một lần, phong cách đơn giản, sang trọng mà không phô trương, phòng của cô cách phong của Tưởng Mộ Tranh mười mấy mét, ở giữa có phongg khách lớn, còn có cả phòng tập ở đây.

Đóng cửa phòng lại, ở khách sạn bình thường cũng không có gì khác biệt.

https://thuviensach.vn

Lạc Táp lôi kéo vali của mình đi phòng ngủ chính, so với phòng ngủ ở nhà cô còn lớn hơn gấp ba lần, trước cửa sổ sát đất trải thảm lông dê, đứng trước cửa sổ, toàn bộ quang cảnh tốt nhất của câu lạc bộ liền có thể nhìn thấy.

Đem đồ dùng sửa soạn lại tốt, Lạc Táp cầm thẻ phòng đi xuống tầng, cho ằng Tưởng Mộ Tranh đã đi trước ăn cơm sáng, không nghĩ tới anh ở dưới sảnh chờ cô, bọn họ ở trong nhà hàng của khách sạn ăn chút đồ ăn.

Ăn xong, Lạc Táp liền bắt đầu ngày đầu tiên của khóa huấn luyện. trước đó cô còn lo lắng bản thân không giao tiếp tốt với huấn luyện viên nước ngoài, kết quả Tưởng Mộ Tranh ở bên cạnh phiên dịch lại toàn bộ cho cô nghe, cô mới bừng tỉnh, thì ra hôm qua giọng nữ trong cuộc điện thoại kia là của hai nữ huấn luyện viên này.

Buổi sáng là học lí thuyết, buổi chiều cô tiến hành tập luyện ở ống thông gió, qua một ngày, cô nằm chìm xuống sofa không động đậy.

Tưởng Mộ Tranh bất đắc dĩ nhìn cô, sau đó xoay người đi xuống dưới tầng dưới, xuống nhà hàng lấy cho cô ít đồ ăn. Kết quả khi về tới phòng, thì cô đã nằm im ngủ.

Tưởng Mộ Tranh cẩn thận đem đồ ăn đặt lên bàn trà, đi đến bên cạnh cô, nhìn cô ngủ say trên sofa, không đành lòng đánh thức co dậy.

Anh ngồi xổm bên chân cô, nhìn cô chằm chằm một lúc lâu, dưới ánh đèn vàng màu quýt làm gương mặt cô trở lên nhu hòa hơn thiếu bớt đi vẻ lạnh nhạt ngày thường.

Cô ngủ rất say.

Hô hấp đều đều, đôi môi hồng phấn khe khẽ mở ra theo nhịp thở.

*tác giả có lời muốn nói:

https://thuviensach.vn

Ngũ gia: mọi người đừng nghĩ nhiều, ta rất đơn thuần trung thực a, ta chỉ là đang ngồi ngắm vợ ta mà thôi ┐(￣▽￣)┌

*

Trình Diệc: Ngày hôm qua đã làm sáng tỏ ta là nam nhân a!!! sao vẫn còn cháu gái hỏi ta là vợ của Tứ ca đâu rồi? (;'╥Д╥)~~ ta thật hận....

Ống gió dọc

https://thuviensach.vn

ĐƯỜNG MỘT CHIỀU, NGƯỢC LỐI YÊU NHAU

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 21

Chương 21

Edit shitbaydaytroi.

Lạc Táp hơi nhíu mày lại, phảng phất như đang bị ai quấy rầy giấc ngủ, cô có chút bất mãn, tay phải đặt ở cạnh người chợt nâng lên, nhưng giống như không có gì sức lực gì, nháy mắt lại buông xuống.

Ngón tay khẽ cuộn lại, đầu ngón tay cào nhẹ vào sofa.

Lại tiếp tục ngủ say.

Tưởng Mộ Tranh cảm thấy buồn cười, nhẹ nhàng đặt ngón trỏ của mình vào lòng bàn tay cô, cho cô nắm chặt.

Đầu tiên là Lạc Táp vô thức dùng sức nắm lấy nó, sau đó có cảm giác không đúng, lại buông ra, còn không thoải mái mà dịch qua một bên, thân thể cử động một chút, sau đó quay đầu qua bên kia, rồi an tĩnh trở lại.

Tưởng Mộ Tranh cười, vẫn nhìn chăm chú vào cô, giống như đang thưởng thức một tác phẩm nghệ thuật.

Một tác phẩm có thể nói là hoàn mỹ, ngoại trừ phong cách thiên về lạnh lùng, nhưng tì vết không che được ánh ngọc.

Anh càng nhìn càng bị hấp dẫn.

https://thuviensach.vn

Nhìn nhìn, anh chậm rãi đứng lên, hai tay chống trên sofa, cúi đầu xuống kề sát vào môi cô, trong khoảnh khắc, anh thật sự muốn hôn xuống, nhưng đành nhịn xuống suy nghĩ đang bùng lên trong đầu.

Thật vất vả để khắc chế loại xúc động này.

Chỉ đưa tay xoa nhẹ lên má cô.

Cách cô quá gần, dường như anh nghe được tiếng tim đập thình thịch, anh tự lừa mình dối người mà khẳng định rằng đó là nhịp tim của Lạc Táp.

Lạc Táp cảm giác có thứ gì đó đụng vào mặt cô, cô giật mình mở mắt ra, trước mắt có một gương mặt phóng to, đồng tử cô co rút, hoảng sợ kêu lớn một tiếng.

Tưởng Mộ Tranh: "..."

Thiếu chút nữa bị hù chết.

Lạc Táp đẩy anh: "Anh làm gì đấy! lưu manh!"

Tưởng Mộ Tranh cũng không hoảng loạn, rất trấn định duỗi tay ra xoa xoa bên môi cô: "Lớn như thế này rồi, ngủ còn chảy nước miếng! Vừa rồi đã lau một lần cho cô rồi đó."

Lạc Táp: "..."

Vừa ngủ dậy nên có chút hồ đồ, cô cũng không ngẫm lại độ chân thật của lời này, chỉ nhanh chóng quay mặt đi.

Hiện tại cô hối hận muốn chết, đáng ra không nên ở cùng phòng với anh. Chuyện xấu hổ như vậy bị anh thấy, về sau còn không biết anh ta sẽ chế nhạo cô tới mức nào.

https://thuviensach.vn

Tưởng Mộ Tranh vẫn duy trì tư thế trước đó, hai tay chống trên lưng ghế sofa phía sau cô, thân thể như đang phủ lên trên người cô.

Hệt như một đôi tình nhân đang làm chuyện ái muội.

Lạc Táp ý thức dần tỉnh táo hơn, định thần lại chợt phản ứng, đối mặt với anh: "Anh hôn tôi phải không?!"

Sắc mặt cô lạnh lùng, không khỏi sờ sờ lên mặt mình.

Cô vừa muốn nhấc chân đá tới, Tưởng Mộ Tranh nói: "Nếu cô muốn tôi hôn thì tôi bây giờ có thể bổ sung cho cô vậy."

Lạc Táp nghi ngờ mà nhìn anh, không chịu nổi xấu hổ như vậy, cô đánh lên cánh tay anh: "Tránh ra!"

Anh không dao động, tầm mắt cũng không di chuyển nhìn cô chăm chú, khi ánh mắt cô vô tình chạm vào ánh mắt anh, ánh mắt sâu thẳm ấy như muốn chạm tới đáy mắt cô.

Trong lúc nhất thời, cô thấy khó thở có chút hoảng loạn mà di chuyển tầm mắt.

"Tưởng Mộ Tranh, anh mau tránh ra!"

Tưởng Mộ Tranh suy nghĩ hồi lâu, như là quyết định một việc cực kỳ quan trọng.

"Lạc Lạc." Anh gọi cô: "Anh có lời muốn nói với em."

Nửa phút trôi qua, Lạc Táp đã điều chỉnh lại vẻ mặt thất thố vừa rồi của mình, lý trí cũng đã chạy trở về.

Cô nhìn anh: "Có chuyện gì nói mau, còn lề mề nữa tôi sẽ thật sự đạp anh đấy."

https://thuviensach.vn

Tưởng Mộ Tranh chỉ chỉ vào ngực trái của mình, giọng nói trầm thấp: "Nơi này, bắt đầu từ tối hôm qua, khi em đi xem mắt cho đến tận bây giờ, vẫn luôn khó chịu."

Nói chính xác hơn, là bắt đầu từ tối hôm qua anh khi đi với cô đến nhà hàng và nhìn thấy Phó Duyên Bác, trong long liền không rõ là tư vị gì nữa.

Anh đã tận lực phớt lờ cái cảm xúc không rõ này.

Tình yêu chính là thứ mà anh không muốn chạm vào, sẽ làm người ta mất đi lý trí cơ bản, mà anh còn có rất nhiều chuyện phải làm.

Cho nên ngay trong bữa cơm, anh đã tìm một cái cớ rồi rời đi.

Vốn dĩ là muốn mắt không thấy tâm không phiền, nhưng lại hoàn toàn thất bại.

Về nhà chạy bộ để không nghĩ đến nữa mà vẫn vô cùng buồn bực, nơi nào đó trong lồng ngực lại cảm giác đau nhói, như là bị cái gì đó đâm vào tim tạo ra một lỗ hổng, giống như có rất nhiều mũi kim đâm vào.

Nhưng cô lại còn cố tình xát muối lên miệng vết thương, còn nói rằng cảm thấy Phó Duyên Bác tốt.

Lạc Táp nhìn lướt qua vị trí mà anh chỉ, cô có ngốc cũng nghe hiểu được lời anh nói, nhưng cô vẫn không nhịn được mà trêu chọc anh: "Tôi nhớ rõ vợ của tứ ca chính là bác sĩ, anh đi tìm chị ấy khám thử xem sao, nên tiêm thì tiêm, nên dùng thuốc thì dùng thuốc, tôi chỉ xử lý được chuyện không tuân thủ quy tắc giao thông, còn bệnh trị không được!"

Tưởng Mộ Tranh: "Anh không cần em chữa trị, chỉ cần em không ở có liên quan gì với người xem mắt kia nữa thì bệnh của anh sẽ tự động ổn thôi."

https://thuviensach.vn

Lạc Táp: "..."

Cô nhíu mày: "Anh có ý gì? Còn muốn quản tôi?"

Tưởng Mộ Tranh: "Không phải quản em."

Hầu kết liên tục lên xuống, ngay cả lúc trước kia chấp hành những nhiệm vụ thập tử nhất sinh, anh cũng không khẩn trương căng thẳng đến vậy.

Mấy năm nay, kiếp nạn duy nhất của anh, chính là cô.

Dừng lại một lát, anh nói: "Là thích em."

Cả người Lạc Táp đều bị hơi thở anh vây quanh, cảm giác lạnh thấu xương, tính xâm lược quá mạnh, cô gần như không có sức lực để chống cự, hai tay theo bản năng muốn đưa ra bấu víu cái gì đó làm điểm tựa để chống đỡ, nhưng không có gì để nắm lấy.

Cô ngửa đầu lên, anh rũ mắt nhìn xuống, hai người không tiếng động mà giằng co.

Anh muốn có đáp án.

Bức thiết đến như vậy.

Mà cô thì không biết trả lời thế nào, chính xác hơn là cô không muốn trả lời.

Chu Nghiên nói rất đúng, loại đàn ông này một khi phóng túng lên thì không có mấy người phụ nữ có thể chống đỡ được, nhất định sẽ đi ngoại tình, tình cảm của cô không có nhiều như vậy để quăng ra lung tung, loại tình yêu không lí trí cô thật sự không có kinh nghiệm. Tình cảm nếu cho đi rồi rất khó để buông xuống.

https://thuviensach.vn

Vì thế cô sẽ không dễ dàng trao nó cho ai.

Tưởng Mộ Tranh nhìn cô, mở miệng trước: "Lạc Lạc, nếu em nói không thích anh, anh sẽ đi ngay lập tức."

Đôi mắt anh chăm chú nhìn cô mắt cũng không nháy một cái.

Lạc Táp đối mặt với anh, hơi chút do dự, nhưng vẫn nói thẳng: "Tôi không thích anh."

Tay Tưởng Mộ Tranh cứng còng,nắm lại rồi lại buông ra, đứng thẳng dậy, anh xoay người đi về phòng mình.

Lạc Táp thở ra một hơi dài, che lại trái tim đột nhiên đập nhanh của mình. Cảm giác như nó đang nghẹn lại, như có thứ gì đó muốn tràn ra, rồi lại cảm thấy mất mát.

Cô nhìn về phía cửa phòng ngủ của anh.

Sau này phải ở chung thế nào đây?

Trong lòng đủ loại cảm xúc đan xen trộn lẫn, không biết nên làm gì để ổn định lại.

Đột nhiên bị thổ lộ tình cảm trực tiếp như vậy, vài phút sau, cô vẫn chưa thể bình tĩnh lại.

Lúc này, cửa phòng ngủ của anh được mở ra từ bên trong, cô nghe tiếng nhìn qua, Tưởng Mộ Tranh bước tới, mặt không biểu tình gì khác lạ.

Lạc Táp ngồi xếp bằng hai chân trên sofa, không nhìn anh, tỏ vẻ trấn định cầm điện thoại lên nhìn, chỉ là làm thế nào đi nữa cũng không tập trung chú ý vào điện thoại được, tiếng bước chân anh đã tới gần.

https://thuviensach.vn

Cô ngước mắt nhìn lên, Tưởng Mộ Tranh đã ngồi xổm xuống bên cạnh cô, nhìn thẳng vào cô.

"Lạc Lạc." Tưởng Mộ Tranh nói, tay anh chạm vào mu bàn tay cô.

Lạc Táp giật mình rút tay về: "Không phải anh nói sẽ đi à? Hiện tại là có ý gì!"

Tưởng Mộ Tranh: "Đúng, vừa rồi anh đã đi rồi."

Anh ho nhẹ hai tiếng: "Bây giờ đã trở lại."

Lạc Táp: "..."-_-

Còn có thể như vậy nữa sao???

Tưởng Mộ Tranh vẫn nói câu kia: "Lạc Lạc, anh thích em."

Vừa rồi ở trong phòng, anh lại nghiêm túc suy nghĩ, anh thật sự thích cô.

Không hề dối lòng, càng không tự lừa mình dối người.

Nhiều năm như vậy, người phụ nữ duy nhất làm anh tức giận chính là cô.

Cả ngày để ở trong lòng, chuyện gì cũng đều nghĩ cho cô, chỉ có cô.

Có lẽ từ lần đầu tiên cô xuất hiện trong tầm mắt anh, thì cô đã không giống với những người phụ nữ khác, nếu không, lấy tính cách của anh, anh sẽ không cùng cô nói nhiều như vậy rồi trêu chọc cô, biến bản thân giống như một kẻ lưu manh phóng túng không kiềm chế được.

Sau một lúc lâu, Lạc Táp lấy lời anh từng nói ra trả lại cho anh: "Không phải trước đây anh đã nói, cho dù chúng ta có gặp nhau 18 lần một

https://thuviensach.vn

ngày cũng chẳng có kết quả à, anh chướng mắt tôi, bây giờ chưa được bao lâu, anh đã không nhớ rõ nữa sao?"

Tưởng Mộ Tranh ngẩn ra, nhưng phản ứng lại rất nhanh, anh biện hộ nói năng hùng hồn đầy lý lẽ: "Chính em cũng nói, là trước đây, mà không phải hiện tại, trước đây không hiểu biết nhau lại còn hiểu lầm, nói không thể có gì là chuyện bình thường, hiện tại đã hiểu rồi, thích thì cũng chẳng có gì không được cả."

Hiện tại đầu óc Lạc Táp đã thanh tỉnh hơn rất nhiều, muốn giãy giụa thoát ra khỏi viên đạn bọc đường của anh, cô đưa tay muốn đẩy ra anh, nhưng đẩy vài cái anh vẫn như không.

Cô lạnh nhạt nhìn anh: "Nhưng tôi không thích anh, tôi thích ...ưm"

Câu nói kế tiếp đều bị nghẹn lại.

Nụ hôn của Tưởng Mộ Tranh mạnh mẽ mà nóng bỏng, cả đôi môi của cô đều bị anh ngậm trong miệng, Lạc Táp cảm thấy trước mắt tối đen, cảm giác giống như bị mù, tai cũng chẳng nghe được gì nữa.

Tưởng Mộ Tranh đã muốn hôn cô từ lâu, thật vất vả mới hôn được, lập tức giống như con ngựa hoang thoát cương, rốt cuộc không dừng lại được, anh cạy mở hàm răng cô, trực tiếp mút lấy lưỡi cô.

Còn mang theo chút khó chịu bức bối trong lòng.

Tức giận khi cô nói cô thích người khác.

Lạc Táp cảm giác tim cũng bắt đầu run rẩy, cảm giác tê dại tràn ra chạy khắp cơ thể, lại từ đỉnh đầu truyền đến gan bàn chân.

Anh như đang đối xử với kẻ địch, tóm lấy hai tay cô bắt chéo rồi giữ chặt trên đỉnh đầu, sức lực của nam và nữ chênh lệch quá lớn, cô không thể

https://thuviensach.vn

cử động được.

Không biết hôn bao nhiêu lâu, Lạc Táp thật vất vả mới mở được miệng: "Tưởng Mộ Tranh, anh..." buông tôi ra!

Còn chưa nói xong, môi Tưởng Mộ Tranh lại phủ lên.

Lạc Táp giãy giụa dùng hai đầu gối chống lên ngực anh, tay cô buông lỏng không giãy giụa, đột nhiên bắt đầu phối hợp hôn anh, còn chủ động tiến tới.

Tưởng Mộ Tranh sửng sốt, vui sướng, vừa định làm nụ hôn thêm nồng nhiệt thì đột nhiên lồng ngực đau đớn kịch liệt, không khỏi ngã về phía sau, loảng xoảng một tiếng, lưng đập thẳng vào bàn trà.

Anh đau đến mức hít một ngụm khí lạnh.

Người này thật nhẫn tâm, thế nhưng, nhân lúc anh không hề phòng bị, thẳng chân đạp ngã anh.

Rốt cuộc Lạc Táp cũng trả được mối hận này, nụ hôn đầu tiên cứ vậy mà mất, cô hung tợn nhìn anh: "Lần sau nếu anh còn như vậy, tôi sẽ trực tiếp đá anh tàn phế!"

Cô đứng lên muốn đi về phòng ngủ của mình.

Tưởng Mộ Tranh trả lời cô: " lần sau nếu em lại nói thích người khác, anh sẽ hôn tiếp!"

Anh bắt đầu cởi cúc áo sơ mi.

Lạc Táp sửng sốt: "Tưởng Mộ Tranh, anh muốn làm gì!"

Tưởng Mộ Tranh liếc cô một cái: "Suy nghĩ vớ vẩn cái gì thế, sau lưng anh bị cháo làm bỏng rồi."

https://thuviensach.vn

Lúc này Lạc Táp mới nhớ tới, trên bàn trà có bữa tối mà anh bưng lên, chén cháo kia đặt ở trong chén giữ nhiệt, hẳn là rất nóng.

Nhưng cô quyết tâm, không lo không hỏi, bước trở về phòng ngủ.

Cả người cô dựa vào sau cánh cửa, nhắm mắt điều chỉnh hô hấp.

Trong lòng giống như có một vạn con ngựa chạy qua.

Lát sau, cô mở mắt ra, mở cửa, lại đi đến phòng khách.

Tưởng Mộ Tranh đã cởi áo sơmi, đang cau mày.

Lạc Táp đến gần, anh nghe được tiếng bước chân cô nhưng cũng không quay đầu lại nhìn.

Cô dùng sức đá vào đùi anh một cái, anh không tiếng động cong khóe miệng, cô đá thêm mấy cái nữa mới hả giận.

Rốt cuộc là không đành lòng, cô hỏi: "Có đau hay không?"

Tay Tưởng Mộ Tranh hơi khựng lại: "hiện tại không đau."

Cởi áo sơmi ra, toàn bộ lưng anh đều trần trụi trước mắt cô, Lạc Táp nhìn mảng lưng vừa ướt vừa dính lại đỏ tấy lên của anh, nội tâm có chút tự trách, nhưng khi nghĩ đến anh cưỡng hôn cô, chút tự trách kia lập tức biến mất không còn bóng dáng.

Cô phẫn hận nói: "Đây là kết quả của việc không tôn trọng phụ nữ."

Tưởng Mộ Tranh: "Nếu anh không tôn trọng em, em cảm thấy hiện tại em còn có thể yên ổn đứng ở đây nói mát hả?"

Lạc Táp đột nhiên muốn đá thêm một cái vào sau lưng anh, nhịn rồi lại nhịn: "Không có sự đồng ý của tôi mà đã hôn, đây còn gọi là tôn trọng

https://thuviensach.vn

sao? Tưởng Mộ Tranh, anh có biết hai chữ tôn trọng là thế nào không hả?!"

Tưởng Mộ Tranh ném cái áo bẩn qua một bên, chống đất đứng dậy, liếc mắt nhìn cô một cái: "Lạc Táp, anh không xấu xa như em nghĩ, nhớ rõ lần sau chỉ cần nói không thích anh là đủ rồi, không cần nói nhiều thêm câu em thích người đàn ông khác vào đằng sau!"

Anh khom lưng nhặt áo sơ mi bẩn trên mặt đất lên, lập tức đi vào phòng.

Lạc Táp nhìn theo bóng dáng anh, cô nheo mắt, hình như nhìn thấy trên bả vai anh có vết sẹo, ngược sáng nên cô nhìn không rõ được.

Anh đã đem cửa phòng đóng lại.

Cô xoa xoa lồng ngực, cảm thấy khó chịu.

Rõ ràng người chịu thiệt chính là cô, sao tự dưng lại cứ như anh phải chịu thiên đại ủy khuất gì đó ghê gớm lắm vậy.

Thế đạo gì đây hả!

Tưởng Mộ Tranh trở về phòng tắm rửa, trong phòng có hộp thuốc, anh tìm cả buổi cũng không có thuốc trị bỏng, phía sau lưng đau đớn, nóng rát khó chịu.

Gửi tin cho Giang Đông Đình: [gọi người bên phòng y tế đưa qua cho tôi một tuýp thuốc trị bỏng lại đây]

Giang Đông Đình: [tình huống như thế nào?]

Tưởng Mộ Tranh: [mang cháo lên cho Lạc Lạc không cẩn thận để đổ ra nên bỏng tay.]

Giang Đông Đình không nghi ngờ gì, nói sẽ sắp xếp ngay.

https://thuviensach.vn

Tưởng Mộ Tranh cầm thẻ phòng, ra khỏi cửa.

Phòng khách chỉ bật đèn tường, phía sofa đã được quét dọn sạch sẽ, cửa phòng cô đóng chặt, nghĩ tới vị tiểu tổ tông kia còn chưa ăn cơm chiều, anh lại đi xuống nhà ăn tìm chút thức ăn mang lên cho cô.

Tới cửa sổ gọi món của nhà ăn, anh nói với nhân viên trong nhà ăn món chính và đò ăn kèm, khi đang chờ đồ ăn mang tới, phía sau có người gọi: "Ngũ ca?"

Tưởng Mộ Tranh quay đầu, là Ân Duyệt.

Anh biết cô thường xuyên đi nhảy dù, nhưng từ trước tới nay chưa từng gặp bao giờ.

Anh hơi hơi gật đầu: "thật trùng hợp."

Ân Duyệt đến gần: "Nghe Giang Đông Đình nói anh tới từ sáng sớm."

"Ừ."

"Gần đây không bận à?"

"Cũng được."

Cơ bản là cô hỏi một câu, anh đáp lại một câu.

Vẫn giống như trước kia.

Ân Duyệt cũng không có hứng thú hỏi lại, anh lạnh lùng kiêu ngạo, cô cũng có tự trọng của bản thân.

Cô mới vừa tắm xong, đói bụng nên tới nhà ăn tìm đồ ăn, cô là khách quen ở đây đầu bếp trong nhà ăn cũng biết cô, cô gọi một phần cơm đơn giản.

https://thuviensach.vn

Tưởng Mộ Tranh lấy đồ ăn xong, anh bưng khay đồ ăn, lúc gần đi thì chào hỏi Ân Duyệt một câu: "đi trước, rảnh nói chuyện sau."

Ân Duyệt làm dấu 'OK', lại hỏi thêm một câu: "Không ở đây ăn?"

Tưởng Mộ Tranh: "Không phải tôi ăn."

Ân Duyệt ngẩn người, ngay sau đó lại hiểu ra. Giang Đông Đình nói anh dẫn theo một cô gái đến đây, cô rất kinh ngạc, không nghĩ tới có ngày anh sẽ hạ mình đi hầu hạ một cô gái như một bảo mẫu thế này.

Thật khiến cô lau mắt mà nhìn.

Có lẽ hiện tại bản thân đã có nơi chốn, cuộc sống cũng không tệ, nên có một số việc ngược lại không quá trọng thể diện nữa.

Cô nửa đùa nửa thật nói: "Nếu là trước đây anh chịu bước tới một bước, thì 99 bước còn lại kia, không biết có bao nhiêu phụ nữ sẽ tranh nhau bước, nói không chừng tôi cũng sẽ đến góp vui cho náo nhiệt, anh cũng không cần vất vả làm tiểu ca ca đưa cơm nữa."

Tưởng Mộ Tranh thoáng suy nghĩ, nhìn cô: "Người tôi không thích, nửa bước cũng không bước nổi. Người tôi thích, đừng nói một bước, một trăm linh một bước tôi cũng không ngại nhiều."

Anh khẽ hất cằm về phía khay đồ ăn: "Đồ ăn sắp nguội rồi, tôi lên lầu đưa cho cô ấy."

Sau khi nói xong, anh nhấc chân rời đi.

*tác giả lại có lời muốn nói: về Ân Duyệt, trước đó cuộc đối thoại của Trình Diệc và Tưởng Mộ Tranh đã xuất hiện qua, Trình Diệc nói Ân Duyệt có bạn trai là người ở Thiên Tân, còn nói nếu Tưởng Mộ Tranh có thể chủ động theo đuổi cô ấy, bọn họ đã sớm là một đôi.

https://thuviensach.vn

Chú Năm lúc ấy có trả lời lại: không có thói quen theo đuổi nữ nhân, về sau cũng sẽ không có việc này.

(cảm giác tự vả thế nào hả Ngũ gia.)

*Ân Duyệt không phải nữ phụ, cũng không xấu, người ta đã có phiếu cơm dài hạn rồi a.

* chú Năm: tuy rằng bị cho ăn đánh nhưng rốt cuộc đoạt được nụ hôn của vợ ta rồi.<(¯﹃¯)>

https://thuviensach.vn

ĐƯỜNG MỘT CHIỀU, NGƯỢC LỐI YÊU NHAU

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 22

Chương 22

Edit shitbaydaytroi

Ân Duyệt biết tính cách của Tưởng Mộ Tranh, nếu anh cảm thấy anh không thể cho người khác hy vọng, thì sẽ khiến họ tuyệt vọng đến tận cùng, sau đó không bao giờ còn ôm bất kỳ ảo tưởng nào với anh nữa.

Cho nên mặc dù yêu thầm anh nhiều năm, nhưng cô trước sau vẫn chưa từng thổ lộ, một phần chính là do kiêu ngạo của bản thân, nhưng phần nhiều là do sợ bị từ chối, không những mất mặt, còn có thể sẽ để lại bóng ma tâm lí.

Hiện tại cô cảm thấy rất may mắn vì lúc trước đầu óc cô chưa bị nước vào, không đi bày tỏ tình cảm với anh.

Bởi vì bọn họ vốn quen biết, cho nên những lời nói vừa rồi của anh xem như đã để lại không ít tình cảm.

Ân Duyệt nhìn bóng dáng anh vội vàng rời đi, xoa xoa huyệt Thái Dương, mẹ nó vừa rồi nhất định là bị động kinh, nên mới có thể nói mấy lời đó để anh ta nhân cơ hội đạp một chân như vậy.

Cô nhắn tin cho Giang Đông Đình:[cơm tối nay giảm 50% cho tôi đi.]

Giang Đông Đình: [?? Cậu thiếu tiền?]

https://thuviensach.vn

Cô:[không có tâm trạng]

Giang Đông Đình:[Đêm nay đầu bếp bên tôi cãi nhau với bạn gái, tâm trạng cũng rất tệ, nhớ lát nữa tính tiền thì cho thêm chút tiền tip.]

Cô:[tôi bị Tưởng Mộ Tranh đạp một cước!]

Giang Đông Đình:[cô đụng đến tiểu Lạc Lạc?]

Ân Duyệt không hiểu gì:[tiểu Lạc Lạc?]

Giang Đông Đình: [Ừ, nữ vương của Ngũ ca.]

Ân Duyệt:[tôi nguyền rủa cho anh ta bị nữ vương của anh ta đùa giỡn tình cảm lẫn thân thể sau đó sẽ bị hung hăng vứt bỏ như giày rách, khiến anh ta cả ngày lấy nước mắt rửa mặt!]

Giang Đông Đình:[...]

Bây giờ nữ nhân đều tàn nhẫn như vậy sao?

Nghĩ tới vị kia nhà mình cũng đang náo loạn đòi chia tay với anh ta, có phải cũng nguyền rủa anh ta như vậy?

Anh thật sự đang rất bận rộn việc công ty, nhưng nếu ở tại Bắc Kinh, cô ấy sẽ tìm anh bắt chia tay, nên anh ta liền trốn đến Thạch Gia Trang để tránh khỏi đầu sóng ngọn gió.

Dùng sức rít điếu thuốc, vài giây sau mới nhả ra một làn khói.

Có bao giờ anh phải chịu qua uất ức như vậy? Từ trước đến nay đều là anh đổi bạn gái còn hơn thay quần áo, thật vất vả mới nghiêm túc yêu đương một lần, kết quả người ta lại muốn đá anh.

Giang Đông Đình lấy điện thoại gọi cho Tưởng Mộ Tranh.

https://thuviensach.vn

Qua một lúc lâu Tưởng Mộ Tranh mới nhận máy: "Chuyện gì?" Thái độ không tốt chút nào.

Giang Đông Đình: "Khi nào cậu về Bắc Kinh thì tìm Chu Tuyền (*) mời ăn một bữa cơm, thăm dò thử thái độ của cô ấy một chút."

Hiện tại anh hoàn toàn không còn chiêu gì nữa rồi, trước đó đã đưa con trai qua đấy để ăn vạ cô, muốn hòa hoãn một chút, kết quả vừa rồi con trai gọi điện báo, nói đã bị dì Chu Tuyền đá ra khỏi nhà rồi, vô năng vô lực, bảo tự anh nghĩ cách đi.

Người nhà Chu Tuyền vốn phản đối họ ở bên nhau, nói anh ly hôn còn có con trai riêng, hiện tại biết Chu Tuyền và anh đang ầm ĩ đòi chia tay thì cả nhà đang cao hứng muốn hỏng rồi, đang vắt hết óc để chia tách bọn họ triệt để, anh rất sợ Chu Tuyền sẽ bị tẩy não.

Đây là lần đầu tiên anh yêu một người, lần đầu tiên nghiêm túc trong chuyện tình cảm.

Cuộc hôn nhân trước, là tuổi trẻ không hiểu chuyện, chọn một người môn đăng hộ đối nhưng có không tình yêu, sau khi kết hôn sinh con, thì vợ trước nói cảm thấy sống cuộc đời như vậy thật uổng phí, muốn ly hôn, muốn sống lại một cuộc sống mới.

Vì thế hai người gạt người nhà mà ly hôn.

Mấy năm sau đó, anh cả ngày đắm mình trong vạn bụi hoa, thẳng đến khi gặp được Chu Tuyền.

Tưởng Mộ Tranh đã tới đại sảnh của khách sạn, anh đặt khay đồ ăn lên trên quầy phục vụ, vừa rồi không để ý nghe kĩ Giang Đông Đình nói cái gì, anh nhíu mày: "Tìm Chu Nghiên? Cậu tìm Chu Nghiên làm gì?"

https://thuviensach.vn

Giang Đông Đình: "Lỗ tai cậu hỏng rồi phải không? Tôi nói chính là Chu Tuyền nhà tôi!"

Tưởng Mộ Tranh: "Chu Nghiên? Chu Tuyền? Ngũ quan hai người đó còn có điểm giống nhau, không phải là chị em đấy chứ?"

Trong lòng Giang Đông Đình rơi lộp bộp, nhưng một giây sau lập tức phủ định: "Không có khả năng, chị họ của Tuyền Tuyền rất gầy, tôi đã nhìn qua ảnh chụp của Tuyền Tuyền và người kia rồi."

Còn người chị đó tên gì, cô ấy từng nói qua, nhưng anh không để ý đã quên lâu rồi.

Tưởng Mộ Tranh mắt nhìn khay đồ ăn: " nói sau đi, trở về tôi sẽ tìm Chu Tuyền nói chuyện."

Mới vừa tắt máy, nhân viên phục vụ sau quầy nói với anh, phòng y tế đã đưa thuốc trị bỏng tới rồi, Tưởng Mộ Tranh suy nghĩ một lát, nói với nhân viên phục vụ: "Giúp tôi đưa lên trên phòng đi, gọi điện thoại tới phòng ngủ chính."

Nhân viên phục vụ thấy không hiểu lắm, nhưng vẫn làm theo.

Tưởng Mộ Tranh bưng khay đồ ăn qua khu nghỉ ngơi, chờ hai phút sau mới đi lên.

Tầng trên Lạc Táp tắm xong thì nằm ngay đơ trên giường, nghĩ đến Tưởng Mộ Tranh cô lại tuyệt vọng nhắm mắt lại.

Hai tay đặt ở bên người, không tự giác nắm chặt.

Cô hít sâu vài lần, tận lực để bản thân không nghĩ gì, nhưng lại không tự giác dùng đầu ngón tay chạm vào môi.

https://thuviensach.vn

Nơi này tất cả đều là dấu vết cùng hương vị của anh, vừa rồi cô rửa rất nhiều lần, lau rất nhiều lần, nhưng chẳng có tác dụng gì mùi hương trên người anh vẫn cứ mạnh mẽ cường thế lưu lại.

Anh ôm cô, hôn cô.

Nhưng hai người lại không phải là người yêu.

Mà anh chính là một tên lưu manh, vô lại, còn có tự kỷ quá mức.

Cô dùng sức híp mắt, trước mắt cô như một cái động tối tăm, nhưng cô ở trong bóng tối vẫn có thể nhìn rõ hình dáng, khuôn mặt anh cùng đôi mắt hẹp dài sâu thẳm kia.

Tất cả như khác sâu vào trong trí nhớ của cô, trừ phi ngày nào đó cô mất đi trí nhớ, nếu không chỉ sợ cả đời này đều sẽ không quên được ngày hôm nay.

Dù nụ hôn vừa rồi đã xảy ra hơn một giờ, nhưng đến tận bây giờ cô vẫn cảm nhận được hô hấp dồn dập, hơi thở ấm áp, nụ hôn kịch liệt và cả vòng tay rắc chắc lúc ấy của Tưởng Mộ Tranh.

Lạc Táp bực bội, phát điên, buồn bực, các loại cảm xúc giống như cơn sóng mạnh mẽ ập tới dữ dội, cô liều mạng muốn ngăn lại nhưng làm cách nào cũng không ngăn được.

Cô biết bơi, cũng có chứng chỉ lặn, nhưng tất cả đều vô dụng.

Một con sóng đánh tới, cả người cô đều bị nhấn chìm vào trong cơn sóng.

Cô không nhịn được thầm mắng chính mình: Lạc Táp, con mẹ nó, nhất định là mày điên rồi!

https://thuviensach.vn

Cô đưa tay sờ sang bên cạnh, chạm tới một cái gối đầu, trực tiếp cầm lấy che lên mặt, thật muốn cứ như vậy tự ngạt chết mình luôn đi.

Bỗng nhiên, máy bàn trên tủ đầu giường vang lên, dọa cô nhảy dựng, quăng gối xuống, đưa tay nhấc máy: "Alo, xin chào."

Phía bên kia : "Chào cô, chúng tôi gọi cho cô từ phòng chăm sóc khách hàng, hai phút sau nhân viên của chúng tôi sẽ đưa thuốc trị bỏng lên cho cô, phiền cô ra mở cửa phòng nhận thuốc, cảm ơn."

Lạc Táp ngẩn ra, nghĩ đến thuốc trị bỏng: "a, được."

Xem ra bị bỏng không nhẹ.

Cô không biết vì sao họ lại không gọi tới phòng Tưởng Mộ Tranh, có lẽ là anh đi ra ngoài rồi?

Lạc Táp bò ra khỏi giường, khoác áo tắm dài vào.

Lúc này chuông cửa vang lên, cô đi ra mở cửa, nhân viên phục vụ đưa thuốc trị bỏng cho cô,lại đem lời daenj của bác sĩ nói lại cho cô rồi mới rời đi.

Lạc Táp định đóng cửa thì Tưởng Mộ Tranh về.

Hai người đối diện nhau vài giây, rất khó để coi như chưa có chuyện gì xảy ra, cô quay mặt đi, xoay người đi vào phòng khách, Tưởng Mộ Tranh đi vào sau, dùng chân đóng cửa lại.

Lạc Táp ném thuốc trị bỏng lên bàn trà, cũng không nhìn anh ta: "Khách sạn đưa thuốc trị bỏng tới cho anh đấy, đọc hướng dẫn sử dụng mà làm."

Rồi nói lại lời bác sĩ dặn dò cho anh nghe.

https://thuviensach.vn

Tưởng Mộ Tranh đặt khay đồ ăn lên trên bàn trà: "Ăn cơm trước đi."

Lạc Táp nhìn khay đồ ăn, bên trong đều là món cô thích ăn, vừa rồi làm một trận ầm ĩ như vậy, thật đúng là đói bụng rồi, nhưng không muốn ăn ở phòng khách, nhìn thấy anh ta liền thấy khó chịu, cô bưng khay đồ ăn lên chuẩn bị trở về phòng mình ăn.

Mới vừa đi được vài bước, giọng Tưởng Mộ Tranh đã vang lên ở sau lưng: "Ăn cơm xong thì bôi thuốc giúp anh."

Lạc Táp dừng bước chân, quay đầu nhìn anh: "Anh không tự làm được à?"

Tưởng Mộ Tranh: "Có chỗ với không tới."

Lạc Táp đạm mạc nói: "Lát nữa tôi gọi người từ phòng y tế đến cho anh."

Dừng vài giây, Tưởng Mộ Tranh ném xuống một câu: "Tùy em." Anh cầm thuốc trị bỏng trở về phòng mình.

Có chút mệt mỏi, anh trực tiếp ngã xuống giường, phía sau lưng đập vào đệm giường, anh khẽ cắn môi, quên mất sau lưng đang bị bỏng

Lật người, ghé vào giường.

Nhìn chằm chằm vào khăn trải giường trắng tinh mấy giây, từ trước đến nay anh đều không bao giờ ngồi im chờ chết, lấy điện thoại ra gọi cho Giang Đông Đình, Bên đó rất ồn ào, giống như đang ở quán bar bên cạnh.

"Chờ tôi một lát." Giang Đông Đình nói một câu vào điện thoại, tìm chỗ yên tĩnh, châm một điếu thuốc: "Nói đi, lại làm muốn ra vẻ gì nữa đây."

Anh ta lớn hơn Tưởng Mộ Tranh mấy tuổi, từ trước đến nay chỉ có anh là dám chế nhạo Tưởng Mộ Tranh.

https://thuviensach.vn

Tưởng Mộ Tranh trực tiếp hỏi: "Phòng y tế ở đây của mấy người khi nào thì tan làm?"

Giang Đông Đình: "Làm 24/24, sao vậy?"

Ngừng lại nói: "Không phải đã đưa thuốc qua rồi sao?"

Tưởng Mộ Tranh: "Ừ, Lạc Lạc muốn gọi y tá tới giúp tôi bôi thuốc."

Đầu tiên là Giang Đông Đình sửng sốt, sau khi phản ứng lại thì ngửa mặt cười ha hả: "Tưởng Mộ Tranh, bệnh của cậu phòng y tế chỗ này không chữa nổi đâu. Tôi cảm thấy, hẳn là cậu nên đi hội Liên hiệp Phụ nữ tố cáo, nói là Lạc Lạc khi dễ cậu."

Nói xong, anh ta không nhịn được nữa lập tức cười to.(` ∀')

"Giang Đông Đình, cậu muốn chết?!" Tưởng Mộ Tranh nghiến răng nghiến lợi.

Giang Đông Đình chậm rãi hít một hơi thuốc, có cơ hội nhìn thấy được cảnh Tưởng Mộ Tranh phải chịu thiệt thế này thật sự không dễ dàng, đến bây giờ anh vẫn có cái cảm giác không chân thật giống như đang nằm mơ.

Trước kia đều là Tưởng Mộ Tranh đả kích trêu chọc người khác, khi nào thì đến phiên người khác chế nhạo cậu ta?

Cậu ta cũng không có chuyện gì đáng giá để người khác lôi ra chế nhạo.

Không nghĩ tới có ngày lại thua trong tay Lạc Táp.

Tưởng Mộ Tranh không có nhiều thời gian để nói chuyện tào lao với anh ta như vậy, không kiên nhẫn thúc giục: "cậu nhanh lên, Lạc Lạc sắp ăn xong rồi."

https://thuviensach.vn

Giang Đông Đình cười, lười biếng hỏi: "Tôi có lợi gì?"

Tưởng Mộ Tranh: "Giúp cậu hẹn Chu Tuyền ra nói chuyện, còn có, sau này tôi không đánh cậu nữa."

Giang Đông Đình: "..."

Ở căn phòng khác.

Lạc Táp ăn xong, nghĩ đến còn phải đi tìm y tá cho Tưởng Mộ Tranh, liền đứng dậy cầm luôn khay đồ ăn đi.

Đi nhà ăn để trả lại khay, rồi đi qua phòng y tế.

Kết quả tới phòng y tế ở tầng 2, cô choáng váng.

Cả dãy phòng đều tối om.

Bây giờ mới có mấy giờ? Liền tan làm cả rồi?

Không phải nói mở cửa 24/24 à?

Nhìn cả dãy tối đen như mực, trong lòng cô liền lạnh đi một nửa, cái này đồng nghĩa với việc cô phải đích thân bôi thuốc cho cái người kia.

Cô nheo mắt nhìn, đứng một lúc lâu trong bóng tối rồi mới xoay người rời đi.

Khi cô quay trở lại đại sảnh của khách sạn, vừa vặn chạm mặt Ân Duyệt vừa vào cửa hàng tiện lợi đi ra, hai người không biết nhau, theo bản năng nhìn qua đối phương một cái, rồi lập tức thu hồi ánh mắt rồi đứng chờ thang máy.

Sau khi vào thang máy, Ân Duyệt tới gần cạnh cửa, quét thẻ phòng, ấn tầng 12.

https://thuviensach.vn

Lạc Táp tiến lên một bước, quét thẻ phòng, ấn tầng 19.

Nhìn đến số tầng kia, Ân Duyệt ngẩn ra, thì ra đây chính là cô gái mà Tưởng Mộ Tranh đưa đến.

Bởi vì tầng 19 chỉ có một phòng tổng thống, các phòng khác trên tầng đó đều đổi thành khu giải trí, mấy người bọn Giang Đông Đình thường xuyên đánh bài ở bên đó.

Ân Duyệt vô thức dung dư quang khóe mắt nhìn Lạc Táp, cũng tương đối giống với Giang Đông Đình miêu tả, lãnh diễm mỹ nhân, lạnh lùng xinh đẹp.

Chỉ là, với điều kiện về ngoại hình như vậy thì đây tuyệt đối không phải người phụ nữ xinh đẹp nhất xuất hiện bên cạnh Tưởng Mộ Tranh, trước kia từng có một cô nàng theo đuổi Tưởng Mộ Tranh, người đó mới gọi là khuynh quốc khuynh thành, nhưng Tưởng Mộ Tranh cũng chẳng thèm liếc mắt nhìn nhiều thêm một cái.

Khi Lạc Táp trở lại phòng, phòng khách im ắng, người kia còn đang ở phòng của mình.

Cô nhắn tin cho Tưởng Mộ Tranh:[Tôi ở phòng khách.]

Tưởng Mộ Tranh cũng không để cô khó xử, rất biết điều phối hợp đi ra khỏi phòng ngủ, Lạc Táp nghe tiếng động nhìn qua, lại nhanh chóng quay đầu, chết tiệt, anh ta thế nhưng lại dám để trần đi ra đây.

Ngẫm lại, anh ta để trần có lẽ là để tiện bôi thuốc.

Tưởng Mộ Tranh thấy cô ăn mặc chỉnh tề như vậy, nhất định là đã đi ra ngoài, đáng tiếc phòng y tế tạm thời 'mất điện' một giờ, phỏng chừng cô mới vừa bước ra khỏi đó, bên kia đã lập tức sáng đèn trở lại.

https://thuviensach.vn

Anh tựa vào trên sofa, cũng không nói chuyện.

Lạc Táp đi toilet rửa sạch tay , lau khô rồi mới bôi thuốc cho anh.

Không phải cô cố ý muốn nhìn lén dáng người anh, nhưng khi những đường cong phía sau lưng kia đập vào ngay trước mắt cô, cô không muốn nhìn nhiều thêm một chút cũng khó.

Vết sẹo trên vai trái của anh lại lần nữa xuất hiện trước mắt cô, lần này đứng ở khoảng cách gần, cô nhìn rất rõ đó là vết thương do sung gây lên, trong vô thức cô muốn đưa tay ra chạm vào nó.

Tay đưa đến gần lại rụt trở về.

Hỏi anh: "Trước kia anh làm gì?"

Tưởng Mộ Tranh biết tại sao cô hỏi lời này, cố tình liền không muốn trả lời cô: " kinh doanh."

Lạc Táp: "..."

Rõ ràng anh ta không muốn nói.

Đây là chuyện riêng tư của anh, cô cũng không hỏi nữa.

Đầu tiên Lạc Táp dùng Povidone-iodine (nước sát trùng) sát trùng vùng đỏ tấy kia, đợi nó khô, cô bóp thuốc trị bỏng ra khỏi tuýp, vốn muốn dùng tăm bông để bôi cho anh, nhưng tăm bông không mềm bằng đầu ngón tay nên cô bóp thuốc ra đầu ngón tay, bắt đầu bôi từ trên xuống cho anh.

Khi tay cô chạm đến lưng anh, người anh khẽ run.

Lạc Táp hỏi: " rất đau?"

Tưởng Mộ Tranh không lên tiếng.

https://thuviensach.vn

Thật sự thì động tác của cô đã hết sức nhẹ nhàng.

Diện tích bị bỏng lại lớn, bôi vài phút mới xong, ngay khi sắp xong, điện thoại trong túi Lạc Táp vang lên.

Cô không nhận máy, muốn làm cho xong.

Tưởng Mộ Tranh thúc giục cô: "Nghe máy trước đi."

Lạc Táp lấy điện thoại ra, không nghĩ tới là Phó Duyên Bác gọi tới, cô rút khăn giấy ướt lau ngón tay, mở khóa điện thoại rồi nghe: "Alo, Phó cục, buổi tối..." hảo.

Chữ 'hảo' còn chưa ra khỏi miệng, Phó Duyên Bác liền cắt ngang cô: "Lại gọi Phó cục? Nói mấy lần rồi?" anh cười trách cứ.

Lạc Táp cũng ngượng ngùng nói: "Lần sau sẽ sửa."

Phó Duyên Bác hỏi: "Chương trình học tiến triển thế nào?"

Lạc Táp: "Cũng không tệ lắm."

Rồi cứ giống như báo cáo công việc với lãnh đạo, cô đem chuyện tập luyện hôm nay nói sơ qua với anh ta.

Tưởng Mộ Tranh sắc mặt khẽ biến, cũng không lên tiếng, anh tựa vào sofa, nhìn chằm chằm lọ thuốc sát trùng trên bàn trà mà thất thần, thật ra cũng không biết bản thân đang xem cái gì.

Sau đó lại nghe Lạc Táp nói: "Ngày mai anh tới đây?"

Phó Duyên Bác: "Ừ, ngày mai hiếm khi được nghỉ ngơi, sau đó lại phải bận rộn."

Lạc Táp: "Ngày mai thời tiết cũng không tệ lắm, thích hợp nhảy dù."

https://thuviensach.vn

Phó Duyên Bác cười: "Làm phiền cô rồi, không còn sớm nữa, nghỉ ngơi sớm một chút."

Lạc Táp: "được, chúc anh ngủ ngon."

Sau khi kết thúc trò chuyện, Tưởng Mộ Tranh quay đầu nhìn cô: "Phó Duyên Bác cũng muốn tới đây nhảy dù?"

Lạc Táp nhàn nhạt đáp ' ừ '.

Tưởng Mộ Tranh mài răng, sắc mặt căng cứng, anh vẫn luôn nhìn cô, mà cô thì đang gửi tin nhắn, anh chịu đựng tính tình muốn bùng lên: "Sao cái gì em cũng nói với cậu ta vậy?"

Lạc Táp đầu cũng không ngẩng lên: "Bởi vì nói chuyện với anh ấy khá vui vẻ."

Tưởng Mộ Tranh không khỏi nắm chặt tay, phía sau lung thì nóng rát, lồng ngực thì bực bội khó chịu.

Lạc Táp đã gửi địa chỉ cụ thể cho Phó Duyên Bác, cô cất điện thoại đi, chuẩn bị đi về phòng nghỉ ngơi, mới vừa đứng lên, Tưởng Mộ Tranh liền nói với cô: "Khoan đã."

Lạc Táp: "?"

Tưởng Mộ Tranh chỉ chỉ thuốc trị bỏng: "Bôi thêm một lần cho anh."

Lạc Táp: "??"

Tưởng Mộ Tranh nhàn nhạt giải thích: "Bôi hai lần hiệu quả hơn, không thì đến lúc đi ngủ sẽ đau không nằm được a."

Lạc Táp không nói, ánh mắt lạnh lùng quét nhìn anh từ trên xuống dưới một lần, bởi vì vừa rồi cô nói Phó Duyên Bác sẽ tới đây, cho nên anh

https://thuviensach.vn

lại bắt đầu gây sự như trẻ con vậy hả?

Nhìn chằm chằm anh một lúc lâu, anh cũng không nói thêm gì nữa.

Yên lặng thở dài, cô xoay người đi toilet, bắt đầu rửa tay sát trùng.

* Trong bản convert thì là Chu Toàn nhưng khi mình tìm trên từ điển há việt thì đổi sang thành Tuyền vì đọc sẽ gần giống với Chu Nghiên.

Toàn (Tuyền)

[dòng suối]

Từ điển trích dẫn

1. (Danh) Suối, nguồn. ◎Như: "lâm tuyền" 林泉 rừng và suối, chỉ nơi ở ẩn, "tuyền đài" 泉臺 nơi có suối, cũng như "hoàng tuyền" 黃泉 suối vàng, đều chỉ cõi chết. ◇Âu Dương Tu 歐陽修: "Phong hồi lộ chuyển, hữu đình dực nhiên lâm ư tuyền thượng giả, Túy Ông đình dã" 峰回路轉, 有亭翼然臨於泉上者, 醉翁亭也 (Túy Ông đình kí 醉翁亭記) Núi quanh co, đường uốn khúc, có ngôi đình như giương cánh trên bờ suối, đó là đình Ông Lão Say.

2. (Danh) Tiền. § Ngày xưa gọi đồng tiền là "tuyền" 泉.

3. § Ghi chú: Có khi đọc là "toàn".

Phát âm [Quán] (Họ) Tuyền.

* Nghiên :

Tính: Xinh đẹp, diễm lệ. ◎Như: "bách hoa tranh nghiên" 百花爭妍 trăm hoa đua thắm. § Cũng viết là "nghiên" 妍. ◇Bào Chiếu 鮑照: "Tài lực hùng phú, sĩ mã tinh nghiên" 才力雄富, 士馬精妍 (Vu thành phú 蕪城賦).

https://thuviensach.vn

Phát âm [Yán]

Nghe gần giống nhau.

(nguồn từ điển hán việt)

https://thuviensach.vn

ĐƯỜNG MỘT CHIỀU, NGƯỢC LỐI YÊU NHAU

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 23

Chương 23

Edit shitbaydaytroi.

Thuốc trị bỏng đặc biệt dày rất khó thấm nhanh trên da, vừa rồi bôi một lớp rất dày, đến bây giờ trên da còn chưa kịp thấm hết, đến lần thứ hai bôi lại, Lạc Táp chỉ bóp ra một ít, làm bộ làm dáng bôi lên.

Thật ra hoàn toàn không cần thiết phải bôi thêm lần nữa, còn vì sao lại phải nhẫn nại tính tình bôi thêm cho anh, Lạc Táp cũng tự cảm thấy không hiểu nổi bản thân mình.

Vừa rồi dứt khoát xoay người về phòng mình mới là tính cách của cô.

Nhưng cô không làm như vậy.

Phòng khách yên lặng, cách âm lại tốt, đóng hết cửa sổ lại thì cơ bản như tách biệt khỏi thế giới bên ngoài.

Không gian lớn như vậy, chỉ có tiếng hít thở khe khẽ của hai người.

Thời gian bọn họ ở cạnh nhau, ngoại trừ khi tranh cãi nói móc nhau ra thì cơ bản đều là trầm mặc.

Tưởng Mộ Tranh đã hết tức giận, anh chủ động hỏi cô: "Sáng mai muốn ăn gì?"

https://thuviensach.vn

Lạc Táp lãnh đạm nói: "Không biết, tôi cũng không phải sáng mai!"

Tưởng Mộ Tranh cũng không tức giận, chỉ không tiếng động cười, khuỷu tay chống lên sofa, tay chống cằm, quay đầu nhìn cô, lúc này cô hơi rũ mắt, biểu tình chuyên chú, giống hệt như khi cô đang trực ban ở trên đường.

Dưới ánh đèn hàng mi dài khẽ chớp, chóp mũi yêu kiều, đôi môi đầy đặn hồng hồng nhìn thật mềm mại.

Anh nhìn đến mất hồn.

Lạc Táp như cảm nhận được ánh mắt nóng rực của anh, ngước mắt nhìn lên, tầm mắt hai người chạm vào nhau, đôi mắt cô nheo lại, sắc mặt trầm xuống: "Còn nhìn nữa, tôi cho anh phải đến khoa mắt đấy."

Tưởng Mộ Tranh cũng không di chuyển tầm mắt đi, anh cười: "Mấy ngày hôm trước, anh đi khoa mắt khám rồi, bác sĩ đề nghị anh nhìn nhiều thứ xinh đẹp một chút mới tốt cho mắt."

Lạc Táp: "..."

Tưởng Mộ Tranh cười, sau đó nhẹ giọng gọi cô: "Lạc Lạc."

Lạc Táp liếc anh một cái, không phản ứng.

Tưởng Mộ Tranh nói: "Cảm ơn."

Sau đó anh thành thật quay mặt đi, ghé vào trên sofa không tiếng động mỉm cười.

Lạc Táp chợt nhớ tới cái gì, bắt đầu hỏi anh: "Không phải tối hôm qua anh nói hôm nay anh đi công tác à?"

Đi công tác?

https://thuviensach.vn

Anh có nói sao?

Tưởng Mộ Tranh nghĩ nghĩ, đúng là có nói qua, khi biết Phó Duyên Bác đưa cô về tận tiểu khu, anh lái xe đi đưa tư liệu cho cô, cô hỏi sao anh phải vội như vậy.

Anh nói ngày hôm nay phải đi công tác, không có thời gian.

Tưởng Mộ Tranh trả lời cô: "Đúng vậy, đến câu lạc bộ nhảy dù ở Thạch Gia Trang công tác."

Lạc Táp: "..."

Thật muốn đấm vào lưng anh ta một cái, nhưng lại nhịn xuống.

Bôi thuốc tốt xong, cô không ở lại nói vớ vẩn với anh nữa, trực tiếp đi thẳng về phòng ngủ.

Tưởng Mộ Tranh cảm giác phía sau lưng cũng không còn đau.

Anh ngồi dậy, cầm lấy tuýp thuốc, nhìn lại khóe miệng vô thức nhếch lên.

Sáng sớm hôm sau, Tưởng Mộ Tranh bị điện thoại của Giang Đông Đình đánh thức, anh nhìn thời gian, mới hơn 8 giờ.

Tối hôm qua sau lưng vẫn luôn ẩn ẩn đau nên ngủ không được tốt, mãi đến gần hừng đông buồn ngủ đến ríu cả mắt thì mới ngủ được một chút. Kết quả chưa ngủ được hai tiếng đã bị đánh thức.

"Giang Đông Đình, cậu dục cầu bất mãn đúng không!"

Giang Đông Đình đang ở nhà ăn ăn sáng: "Tôi thấy dục cầu bất mãn chính là cậu mới đúng, cậu nói xem bây giờ cậu vẫn còn ngủ được sao?"

https://thuviensach.vn

Tưởng Mộ Tranh chần chờ một lát, sau khi phản ứng lại: "Lạc Lạc đi ăn sáng rồi?"

Giang Đông Đình: "Vừa mới bắt đầu tôi còn tưởng rằng cậu mẹ nó luẩn quẩn trong lòng nên đi sửa mặt, kết quả khi Ân Duyệt đến đây thì mới xác định, cậu đoán xem là ai?"

Tưởng Mộ Tranh cúp điện thoại, còn cần phải đoán sao?

Phó Duyên Bác là muốn là muốn làm cái gì?

Lúc này mới 8 giờ sáng, đã chạy từ Bắc Kinh tới đây rồi.

Tưởng Mộ Tranh xốc chăn rời giường, rửa mặt, mặc chiếc áo sơ mi màu đỏ rượu ra khỏi cửa, đi thẳng đến nhà ăn.

Cũng không có nhiều người dùng cơm ở nhà ăn.

Anh liếc mắt một cái lập tức thấy được Lạc Táp sắc mặt ôn hòa, Phó Duyên Bác thì mặc một bộ quần áo đơn giản, đang ngồi đưa lưng về phía anh.

Lạc Táp và Phó Duyên Bác đang nói chuyện phiếm, nói anh ta hay làm cái gì vào những ngày nghỉ, Phó Duyên Bác nói đây là ngày đầu tiên được nghỉ trong suốt mấy tháng qua.

Vừa tiếp nhận vị trí mới, muốn làm quen với công việc nên khá bận rộn.

Lạc Táp hỏi: "Trước kia ở bên hình sự thì sao?"

Cô không phải một người giỏi nói chuyện phiếm, nhưng nhắc tới điều tra hình sự thì tự nhiên cô cảm giác có chút thân thiết, nói cũng nhiều hơn.

https://thuviensach.vn

Phó Duyên Bác mỉm cười: "Gần như cả năm không nghỉ phép, các vụ án tử lũ lượt nối tiếp nhau."

Có đôi khi vừa kết thúc một trong án, cảm giác rốt cuộc có thể thở phào nhẹ nhõm rồi, nhưng đến nửa đêm lại nhận được cuộc gọi thông báo tới, bọn họ lại phải thành lập tổ chuyên án chạy tới tỉnh khác.

Có người đi tới.

Lạc Táp ngước mắt, giống hệt như hình ảnh nhiều ngày trước kia, ánh mắt anh giống như lốc xoáy, sâu không thấy đáy.

Anh vẫn mặc chiếc áo sơmi màu đỏ rượu và quần tây đen.

Phó Duyên Bác quay đầu theo tầm mắt cô, anh ta biết Tưởng Mộ Tranh cũng ở đây, trước đó Lạc Táp có nhắc đến, nói là cùng cậu ta tới đây học thi lấy giấy phép nhảy dù.

Hiện tại nhìn thấy Tưởng Mộ Tranh, anh ta cũng không kinh ngạc.

Hai người gật gật đầu với nhau xem như chào hỏi qua, bỏ qua mấy câu hàn huyên khách sáo.

Tưởng Mộ Tranh chuyển ánh mắt qua trên mặt Lạc Táp, dùng giọng điệu bình thản hỏi: "Sao không gọi anh dậy cùng đi ăn sáng?"

Lạc Táp: "Muốn đi gõ cửa nhưng sợ anh có tính xấu khi thức giấc."

Tưởng Mộ Tranh không vạch trần cô, quét mắt nhìn phần ăn của cô, chỉ có sữa bò, trứng cùng một miếng sandwich nhỏ: "Còn muốn ăn thêm gì không? Anh đi lấy thêm một chút cho em."

Lạc Táp: "Không cần đâu, đủ rồi."

Tưởng Mộ Tranh đi về khu đồ ăn, bữa sáng là tự phục vụ.

https://thuviensach.vn

Đồ Trung hay đồ Tây đều có, anh lấy mỗi thứ một ít, còn dùng túi lấy thêm một quả trứng luộc nước trà.

Mà lúc này Giang Đông Đình và Ân Duyệt đang ngồi ngay gần cầu thang xoắn của tầng hai, nhìn thấy tất cả mọi chuyện ở nhà ăn tầng dưới, hiện tại hai người đang đánh cược.

Ân Duyệt nhìn tầng dưới, nhỏ giọng nói: " tôi đánh cược Ngũ ca sẽ tìm một chỗ khác để ngồi ăn."

Cô và Tưởng Mộ Tranh, Phó Duyên Bác đã quen biết từ nhỏ, hai người bọn họ cũng sẽ không vì một ai hay chuyện gì mà đi tranh chấp với nhau, người ở bên ngoài nhìn thấy thế thì nghĩ bọn họ hiểu chuyện, biết khiêm nhường.

Kỳ thật cô biết, là bởi vì bọn họ lười tranh, khinh thường việc phải đi tranh.

Bởi vì đã không ưa nhau đến một cảnh giới nhất định rồi.

Giang Đông Đình từ từ thưởng thức cà phê: "tôi cược Tưởng Mộ Tranh sẽ đến đó ngồi."

Chính anh ta là đàn ông nên quá hiểu đàn ông, người như Tưởng Mộ Tranh, thường ngày thì chính trực nghiêm túc lắm nhưng một khi đã vô sỉ, đê tiện thì giống như đại dương mênh mông, không hề có điểm dừng.

Ân Duyệt hỏi: " đặt cược bao nhiêu?"

Giang Đông Đình nói: " 10 tệ đi."

"10 tệ là quá nhiều, anh ấy không xứng."

"Cũng đúng."

https://thuviensach.vn

Giang Đông Đình lại trưng cầu ý kiến thêm lần nữa: "5 tệ thì sao?"

Ân Duyệt: "5 tệ vẫn nhiều."

Giang Đông Đình: "Vậy 1."

Ân Duyệt: "Như vậy đi, 5 xu."(5 xu còn nhỏ hơn cả 1 hào :)))

Giang Đông Đình: "Ok, vậy 5 xu."

Tưởng Mộ Tranh bưng khay đồ ăn đi về hướng bàn của Lạc Táp.

Tầng trên, Giang Đông Đình nhận được bao lì xì 5 xu Ân Duyệt gửi qua.

Tưởng Mộ Tranh kéo ghế bên cạnh Lạc Táp ra, ngồi xuống, Phó Duyên Bác đã ăn xong, Lạc Táp đang ăn sandwich, Phó Duyên Bác nói chuyện nhảy dù hôm nay, ai cũng không nói gì với Tưởng Mộ Tranh.

Tưởng Mộ Tranh nhìn thấy Lạc Táp vẫn chưa động đến trứng chiên trong phần ăn, phỏng chừng cô sẽ để tới cuối rồi ráng căng da đầu mà nhai nuốt.

Ngày hôm qua ăn sáng chung với cô, biết cô không thích ăn trứng chiên, trứng luộc nước trà thì còn có thể ăn chút lòng trắng trứng.

Nhìn khay đồ ăn của cô, hẳn là Phó Duyên Bác lấy giùm.

Tưởng Mộ Tranh bắt đầu bóc vỏ quả trứng mà mình đã lấy.

Rất nhanh đã lột xong hết vỏ, anh thả nó xuống đĩa, dùng đũa nhẹ nhàng lấy lòng đỏ ra, sau đó đưa cái đĩa chỉ có lòng trắng trứng đến trước mặt Lạc Táp, kéo cái dĩa trứng chiên kia về phía mình.

https://thuviensach.vn

Lạc Táp ngẩn ra, Phó Duyên Bác cũng dừng lại, không tiếp tục nói chuyện.

Tưởng Mộ Tranh ra hiệu cho cô: " nhanh ăn đi, nguội rồi không ăn được nữa."

Lạc Táp choáng váng vài giây mới hoàn hồn, gật gật đầu.

Đây là chuyện ba vẫn làm cho cô khi cô còn bé, cô không thích ăn lòng đỏ trứng, đến bây giờ vẫn vậy.

Khi còn nhỏ có người ăn thay cô, không cảm thấy bỏ lòng đỏ trứng không ăn sẽ có vấn đề gì.

Sau này

ba mẹ ly hôn, ba bận rộn với công việc, mẹ cũng bận, không còn ai làm cho cô như vậy nữa. Cô cảm thấy một quả trứng gà mà bỏ đi một nửa thì quá lãng phí, dần dà, rất ít khi cô ăn trứng gà.

Trên bàn cơm nhất thời trầm mặc, Phó Duyên Bác chủ động phá vỡ không khí trầm mặc này: "Cô chỉ ăn lòng trắng trứng?"

Lạc Táp nuốt xuống trứng trong miệng, lúc này mới nói chuyện: "Ừ, tật xấu từ khi còn nhỏ, cứ cảm giác lòng đỏ trứng khô sẽ nghẹn nuốt không nổi."

Tầng trên lại bắt đầu một vòng đánh cược mới.

Ân Duyệt nói: "Lần này đặt cược lớn hơn một chút đi."

Giang Đông Đình cười: "Được thôi, 1 tệ!."

Hỏi cô: "Cược cái gì?"

https://thuviensach.vn

Ân Duyệt: "Cược Tưởng Mộ Tranh có thể ăn phần trứng mà Phó Duyên Bác lấy cho Lạc Táp hay không."

Giang Đông Đình tựa lưng vào sô pha: "Bây giờ cô chuyển bao lì xì cho tôi luôn đi."

Ân Duyệt trừng anh một cái: "Vừa rồi cậu may mắn mới thắng thôi."

Giang Đông Đình: : " cô cảm thấy cậu ấy sẽ không ăn đúng không?"

Ân Duyệt trả lời: "Anh ấy không thích Phó Duyên Bác tới mức nào, cũng đâu phải cậu không biết."

Sao anh ấy có thể ăn bữa sáng Phó Duyên Bác lấy cho Lạc Táp?

Với tính cách cao ngạo của anh ấy, đặt ở bên cạnh mặc kệ thì mới đúng với phong cách từ trước đến giờ.

Giang Đông Đình nhìn ba người ở tầng dưới: "Nếu đổi lại một người khác ngồi bên cạnh cậu ấy thì chắc chắn cậu ấy sẽ không ăn phần trứng chiên kia, nhưng hiện tại đang ngồi bên cạnh chính là Lạc Táp, Lạc Táp không thích lãng phí đồ ăn."

Ân Duyệt cười cười: "Lạc Táp có mị lực lớn như vậy sao?"

Giang Đông Đình khẽ hất cằm: "Một lát liền biết kết quả."

Mười phút sau, Ân Duyệt gửi bao lì xì qua cho Giang Đông Đình.

Giang Đông Đình biết Ân Duyệt từng thích Tưởng Mộ Tranh, mà hiện tại cô cũng đã có cuộc sống riêng rồi, anh không trêu chọc cô nữa, chỉ nói: "Mới sáng sớm đã lượm được 1 tệ 5 xu, đủ cho Tuyền Tuyền nhà tôi mua kẹo que ăn."

https://thuviensach.vn

Ân Duyệt ngước mắt: "Không phải Chu Tuyền đá cậu rồi hả? Còn chưa quăng xong?"

Giang Đông Đình: "..."

Ân Duyệt: "Xem ra là không biết xấu hổ mà dính lấy."

Giang Đông Đình suýt chút nữa bị sặc chết.

Ăn sáng xong, Lạc Táp trước dẫn Phó Duyên Bác đi xử lý thủ tục đăng kí nhảy dù trước, sau khi hoàn tất, cô liền trở về bắt đầu chương trình huấn luyện của mình.

Tưởng Mộ Tranh cho rằng Phó Duyên Bác nhảy dù xong sẽ quay về Bắc Kinh ngay, kết quả anh ta nhảy xong vẫn chưa dừng tại đó, đi qua điểm huấn luyện của Lạc Táp xem.

Buổi sáng kết thúc huấn luyện lúc 11 giờ 30 phút.

Lạc Táp thay quần áo xong đi ra, Tưởng Mộ Tranh đang trao đổi gì đó với huấn luyện viên, Phó Duyên Bác ngồi ở khu nghỉ ngơi xem tạp chí.

"Phó Duyên Bác." Cô lên tiếng, buổi sáng huấn luyện quá mệt mỏi, cô không muốn đi qua đó, liền kêu anh ta qua đây cùng đi ăn cơm.

Buổi chiều nay anh ta còn phải về, nói là 5 giờ chiều có hội nghị.

nghe thấy tiếng của cô, Tưởng Mộ Tranh nhìn qua, vậy mà gọi tên Phó Duyên Bác? Từ sáng đến giờ chỉ trừ thời gian huấn luyên, cứ được nghỉ ngơi thì cô và Phó Duyên Bác lại tụ vào nhau nói chuyện.

Phó Duyên Bác đứng dậy đi qua: "còn tốt?"

Lạc Táp: "Ừ." Lại hỏi: "Không chậm trễ cuộc họp buổi chiều của anh chứ?"

https://thuviensach.vn

Phó Duyên Bác: "Không có việc gì."

Cảm giác nhảy dù sáng nay khá tốt, vốn đang tính đi xuống sẽ nhảy thêm lần nữa, nhưng một giờ trước lại đột ngột nhận được thông báo có hội nghị.

Lạc Táp sóng vai cùng anh đi ra ngoài: "đành để lần sau vậy."

Phó Duyên Bác cười cười: "Nói không chừng phải chờ tới sang năm, không dễ dàng để có ngày nghỉ."

Lạc Táp lấy di động ra nhắn tin cho Tưởng Mộ Tranh:[Tôi và Phó Duyên Bác đi ăn cơm trước.]

Cô không muốn ăn cơm chung với Tưởng Mộ Tranh, rất ngượng ngùng.

Đặc biệt là khi nghĩ đến nụ hôn kia thì trong lòng càng buồn bực đến hoảng loạn.

Tưởng Mộ Tranh không trả lời lại, cũng không theo chân bọn họ đi ăn, gọi cơm mang tới phòng ăn trưa.

Lúc anh đang ăn thì Lạc Táp về tới.

Tưởng Mộ Tranh không biết Phó Duyên Bác đã trở về, liếc mắt nhìn cô: "Sao không mời Phó Duyên Bác đi lên đây ngồi một lát?"

Lời này một phân thành ý cũng không có.

Lạc Táp nghe ra giọng điệu của anh, không muốn phản ứng lại.

Cô đi thẳng về phòng ngủ của mình.

https://thuviensach.vn

Tưởng Mộ Tranh quay đầu nhìn bóng dáng của cô, giãy giụa một thoáng rồi vẫn hỏi thẳng: "Em với anh ta như vậy, là xem mắt thành công à?"

Với hiểu biết của anh về Phó Duyên Bác, cậu ta sẽ không ăn no rửng mỡ chạy xa như vậy tới đây nhảy dù, càng sẽ không có thời gian rảnh đi xem một cô gái tham gia huấn luyện.

Lạc Táp xoay người, đối diện với anh, không trả lời mà hỏi vặn lại: "Anh nói thử xem?"

Tưởng Mộ Tranh nhìn chằm chằm cô thật lâu, cuối cùng lại nói: "Nếu để anh nói, khẳng định là hai người không hợp."

Lạc Táp: "..."

Anh lại nói: "Nếu mới gặp hai lần đã thấy được thì có vẻ em quá nông cạn."

Lạc Táp hơi há mồm, lời nói đến bên miệng rồi nhưng một chữ cũng không thốt ra được.

Trừng mắt liếc anh một cái,quay trở về phòng.

Rầm một tiếng, đóng cửa lại.

Tưởng Mộ Tranh cúi đầu bắt đầu ăn cơm, không tự giác được bật cười.

Chỉ cần không phù hợp thì đơn giản rồi.

Trứng luộc nước trà.

https://thuviensach.vn

ĐƯỜNG MỘT CHIỀU, NGƯỢC LỐI YÊU NHAU

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 24

Chương 24

6 giờ 30 phút sáng, Lạc Táp bị Tưởng Mộ Tranh đánh thức, anh so với chuông báo thức còn đúng giờ hơn, nhưng so với chuông báo thức thì càng phiền hơn.

Chuông báo điện thoại thật là tốt, cho dù kêu lên, cô liền tắt đi, còn có thể tiếp tục ngủ nướng thêm mấy phút nữa.

Nhưng Tưởng Mộ Tranh thì không ngừng gõ cửa.

"Lạc Lạc?"

"Lạc Lạc!"

"Dậy thôi!"

Lạc Táp đưa tay bịt tai, bên ngoài vẫn còn gọi cô, rất kiên nhẫn.

Bị quấy phá không ngủ được thêm, cô hướng ra ngoài cửa đáp: "biết rồi!"

Giãy giụa ngồi dậy.

Vì hôm nay dễ nhảy dù, nên Tưởng Mộ Tranh yêu cầu phải ăn sáng sớm, chờ thức ăn tiêu hóa xong rồi bắt đầu nhảy, nếu không thì dạ dày sẽ

https://thuviensach.vn

không thoải mái.

Tưởng Mộ Tranh nghe được câu trả lời, lúc này mới ngừng gõ.

Quay lại ngồi trên sofa xem tin tức.

Sau hai mươi phút Lạc Táp đi ra, Tưởng Mộ Tranh cất điện thoại, quan sát cô từ trên xuống dưới, rồi hỏi: "tối hôm qua không phải đi ngủ sớm sao?"

Chưa tới 9 giờ cô đã về phòng rồi.

Lạc Táp: "ừ."

Không nói gì thêm lời nào nữa, cầm lấy điện thoại nhét vào túi, đi ra ngoài.

Kỳ thật tối hôm qua cô mãi tới khuya cô mới đi ngủ, vẫn luôn chơi game, cô PK cùng đối phương vô cùng thê thảm, thảm đến mức một ván cô cũng không thắng.

Trong đội mọi người nghẹn khuất, cô lại càng buồn bực.

Tưởng Mộ Tranh đi sau lưng cô: "buổi sáng huấn luyện viên sẽ nhảy cùng em, buổi chiều em tự phải thực hành một mình, huấn luyện viên sẽ nhảy theo em."

Lạc Táp quay đầu lại liếc anh một cái: "anh cũng lên máy bay hả?"

Hai ngày này anh luôn luôn đi theo bên cạnh, đôi khi cô sẽ bị phân tâm, cho nên khi nhảy dù cô không muốn nhìn thấy anh.

Tưởng Mộ Tranh cười: "muốn anh nhảy với em?"

Lạc Táp không lên tiếng, nhưng lại làm động tác nhấc chân.

https://thuviensach.vn

Tưởng Mộ Tranh ở phương diện này thì tốc độ phản ứng tự nhiên còn nhanh hơn cả cô, biết rõ cô muốn làm gì, anh không tránh, đưa chân phải tới: "muốn dẫm muốn đá tùy em."

Lạc Táp: ". . ."

Đúng là tự ngược.

Cô không chút do dự đá xuống, nhưng đá không vào đùi phải của anh.

Tưởng Mộ Tranh khom lưng phủi phủi ống quần bên trái, xoa xoa chỗ cô dùng sức đá, cô gái này có khuynh hướng bạo lực gia đình? Sau khi cưới về anh không phải mỗi ngày bị đánh ư?

Nghĩ đến chuyện cưới cô, anh thoáng đờ đẫn, rồi sau đó lại cong cong khóe miệng.

Đi tới nhà ăn, thời gian còn sớm nên người dùng cơm không nhiều lắm.

Lạc Táp cầm khay ăn, ở khu thức ăn dạo loanh quanh, suy nghĩ đến việc lát nữa tập nhảy, không nên ăn quá no, cô lấy một chút đồ Tây, đầu bếp bên cạnh đang chiên trứng, cô đi vòng qua, lúc nhìn thấy trứng luộc nước trà, do dự vài giây cuối cùng vẫn không lấy.

Lạc Táp bưng đồ ăn đi tìm Tưởng Mộ Tranh, anh đã ngồi bên cạnh cửa sổ, cô đi tới.

Sau khi ngồi xuống cô mới phát hiện, Tưởng Mộ Tranh đã bóc vỏ trứng xong rồi, lòng đỏ trứng anh ăn, còn lòng trắng trứng anh đặt vào một cái đĩa đưa cho cô.

Lạc Táp cũng không ra vẻ, nói cảm ơn.

Tưởng Mộ Tranh chỉ thản nhiên "ừ" một tiếng.

https://thuviensach.vn

Hai người bắt đầu cúi đầu ăn, lúc ăn không ai nói một tiếng.

Lạc Táp vốn trầm mặc ít lời, về sau khi ở một chỗ cùng Tưởng Mộ Tranh, cô vẫn như vậy, ngẫu nhiên sẽ làm nũng với anh một chút, nhưng Tưởng Mộ Tranh không hài lòng, anh sẽ ôm cô, hôn cô, quấn lấy cô, bắt cô làm nũng với anh.

Nhiều năm sau Lạc Táp nhớ lại, nơi cô làm nũng nhiều nhất là trên giường, bởi vì nếu không làm nũng, Tưởng Mộ Tranh sẽ không buông tha cho cô.

Người đến ăn sáng nhiều lên, nhà ăn dần dần trở lên náo nhiệt, nhưng chỉ có chỗ của bọn họ là quạnh quẽ vắng lặng, giống như mùa đông khắc nghiệt.

Tưởng Mộ Tranh ngước mắt, thoáng nhìn cô, nói: "Khi em còn nhỏ, có phải lúc dì Du đóng cửa tủ lạnh, không cẩn thận nhốt em vào trong tủ lạnh đúng không?"

Sự lạnh lùng toát ra từ trong xương.

Không giống như người cố ý giả thanh cao lạnh lùng, cô chỉ cần không cười không nói lời nào thì đã đủ để có thể đông chết người bên cạnh.

Lạc Táp: "Ừ, ở trong tủ lạnh tu luyện chín chín tám mươi mốt ngày."

Tưởng Mộ Tranh: "..."

Tự làm mình nghẹn họng.

Lạc Táp uống sữa, suy nghĩ chuyện Tưởng Mộ Tranh mới nói, từ nhỏ đến lớn người khác đều nói cô như vậy, nói nhìn qua thấy cô không dễ ở chung.

https://thuviensach.vn

Thật ra ngoại trừ việc không thích nói chuyện cho lắm, đại khái là do việc ba mẹ ly dị khi cô còn bé, mặt khác, thì cô cảm thấy tính cách của mình vẫn xem như bình thường, lúc ở cùng bạn bè có thể là im lặng trầm mặc, nhưng khi ở trước mặt người nhà cô vẫn sẽ làm nũng, cũng sẽ tùy hứng.

Còn vẻ bề ngoài nhìn lạnh lùng này, đó không phải lỗi của cô.

Cô buông ly sữa, dùng khăn giấy bọc miếng sandwich rồi cầm lên ăn, thỉnh thoảng sẽ quét mắt một vòng nhà ăn nhộn nhịp, cô lần nữa lại thấy người phụ nữ hôm trước gặp ở thang máy đang ở phía cửa.

Người phụ nữ kia cũng đang nhìn qua bên này, ánh mắt hai người tiếp xúc một giây ngắn ngủi rồi lập tức tách ra.

Khi Lạc Táp và Tưởng Mộ Tranh ăn xong rời khỏi nhà ăn thì trùng hợp chạm mặt Ân Duyệt cũng dùng xong bữa sáng. Tưởng Mộ Tranh chủ động chào hỏi cô ta: "Chào buổi sáng, còn chưa về à?"

Hôm nay là thứ hai, những người đến nhảy dù đã đi về từ chiều hôm qua cả rồi.

Ân Duyệt: "Tôi muốn ở đây thêm một thời gian để thi bằng lái trực thăng."

Khoảng thời gian trước cô ta đột nhiên mê luyến lái máy bay trực thăng, nhìn người khác lái cảm thấy quá soái khí, đúng lúc bạn trai đi công tác, cô một mình nhàn rỗi lại nhàm chán, liền đến câu lạc bộ của Giang Đông Đình học.

Tưởng Mộ Tranh gật gật đầu: "Rất không tệ."

Lúc này Lạc Táp mới giật mình nhận ra vì sao người phụ nữ này sẽ dùng ánh mắt đặc biệt để nhìn cô, thì ra là quen biết với Tưởng Mộ Tranh.

https://thuviensach.vn

Cô cũng không có gì để nói cùng họ, tính nhấc bước đi trước thì bỗng nhiên Ân Duyệt chuyển đề tài đến trên người cô, Ân Duyệt khẽ hất cằm, cười nói với Tưởng Mộ Tranh: "Cũng không giới thiệu một chút à."

Tưởng Mộ Tranh: "Lạc Táp."

Sau đó lại đơn giản giới thiệu Ân Duyệt một chút.

Lạc Táp và Ân Duyệt nhìn nhau cười nhàn nhạt, xem như đã chào hỏi qua.

Ân Duyệt còn phải vội đi học, không nói được mấy câu đã vội vàng rời đi.

Lạc Táp nhìn về phía Tưởng Mộ Tranh: "Cô ấy thích anh?"

Tưởng Mộ Tranh không quan tâm chuyện đó: "Không chú ý đến."

Ngừng lại, giải thích thêm một câu: "Cô ấy có bạn trai rồi."

Cái đề tài này vụt qua, hai người đi về phía sân huấn luyện.

Con đường đi đến sân huấn luyện phải băng qua một khu vườn ấm, mùa này, từng tán lá cây vàng khô rơi rụng xuống đầy đất, nhân viên vệ sinh còn chưa kịp đến quét tước, đạp lên đống lá rụng, có cảm giác tiêu điều xơ xác của mùa đông.

Lá rụng ẩm ướt, thường thì sương sẽ tan sớm, nhưng bây giờ đang rất lạnh nên sương vẫn còn đọng lại.

Lạc Táp cắm hai tay vào túi, như đang tự hỏi gì đó, sau lại nghiêng mặt hỏi anh: "Nơi này của Giang Đông Đình còn có thể huấn luyện thi bằng lái trực thăng à?"

https://thuviensach.vn

Tưởng Mộ Tranh: "Ừ, cậu ta cùng bạn hợp tác kinh doanh công ty hàng không thông dụng, bên này không chỉ có câu lạc bộ nhảy dù, còn có câu lạc bộ tập huấn phi công cao cấp."

Lạc Táp thuận miệng hỏi: "Bằng lái máy bay trực thăng có dễ thi không?"

Tưởng Mộ Tranh nghiêng đầu dùng khóe mắt nhìn cô: "Sao vậy? Em muốn thi?"

Lạc Táp: "Hỏi một chút thế thôi, muốn thi cũng không có thời gian."

Tưởng Mộ Tranh: "Em không cần thi."

Lạc Táp: "??"

Tưởng Mộ Tranh: "Anh sẽ lái."

Lạc Táp: "..."

Cô cười châm chọc:"Anh biết lái có liên quan gì tới tôi?"

Hiện tại tâm trạng Tưởng Mộ Tranh đã khá hơn nhiều, mặc kệ cô nói cái gì anh cũng chỉ nghe qua, rồi lựa chọn quên đi điều không thích, anh nói: "Hiện tại thì không có quan hệ."

Nhưng về sau sẽ có.

Lạc Táp nghiêng mặt liếc anh một cái, bước chân nhanh hơn đi về phía khu huấn luyện.

Tưởng Mộ Tranh không theo sau, sợ khi cô nhảy dù trong lòng có gánh nặng, cũng không có ý định theo lên máy bay.

Hôm nay thời tiết khá tốt, bầu trời trong xanh, ít mây quang đãng.

https://thuviensach.vn

Nhưng gió lớn một chút so với hôm qua, hắn là cũng không ảnh hưởng gì.

Anh ngồi trong khu nghỉ ngơi ở phía bên kia đợi một lát, sau khi huấn luyện viên dặn dò Lạc Táp những việc cần chú ý xong, anh lại trao đổi đơn giản với huấn luyện viên một chút, xong xuôi mới yên tâm rời đi.

Trở về cũng không có việc gì làm, anh liền đi tìm Giang Đông Đình.

Giang Đông Đình đang ở bên chỗ câu lạc bộ phi công nói chuyện với Ân Duyệt, do huấn luyện viên của Ân Duyệt có cuộc họp đột xuất, cô liền chạy tới văn phòng của Giang Đông Đình chơi.

Ân Duyệt nói với anh vừa rồi khi ăn sáng gặp Lạc Táp và Tưởng Mộ Tranh.

Giang Đông Đình nhấn gửi đi thư xin lỗi Chu Tuyền, hiện tại anh chẳng còn kế sách gì có tác dụng, chỉ biết mỗi ngày viết cho cô một email, tất cả đều không ngoại lệ, nói rằng anh cần cô.

Gửi đi xong, lúc này mới rảnh để nói chuyện với Ân Duyệt, hỏi cô: "Cảm thấy Lạc Táp thế nào?"

Ân Duyệt: "Nhìn qua rất lạnh lùng."

Chính cô cũng xem như là kiểu phụ nữ cao ngạo, nhưng vẫn không có cái khí chất lạnh lùng như Lạc Táp.

Giang Đông Đình: "Ừ, ấn tượng đầu tiên cô ấy tạo cho người khác đều là như thế này, đại khái do mặt mũi lạnh lùng, chứ thật ra cũng tốt, có điều rất thô bạo, đánh người cũng không hề nương tay chút nào cả."

Ân Duyệt bắt giữ được trọng điểm chính là: "cậu bị Lạc Táp đánh rồi?"

https://thuviensach.vn

Giang Đông Đình hàm hồ cho qua, nói là trước đây đã nhìn thấy cô ấy đánh người khác.

Ngay sau đó anh chuyển đề tài: " cậu nghĩ gì mà tìm bạn trai ở tận Thiên Tân vậy? Chạy hai nơi không mệt hả? Trong vòng bạn bè nhiều như vậy, tùy tiện chọn một người là được mà."

Ân Duyệt: "Thân thể mệt còn đỡ hơn mệt tâm, tôi không ăn no rửng mỡ mà tìm một vị đại gia để hầu hạ anh ta đâu, mấy người chơi chung với nhau, có tên nào không cảm thấy bản thân là trời đâu chứ?"

Giang Đông Đình cười: " cậu nhìn Lạc Lạc nhà người ta kìa, còn không phải vị đại gia kia đến hầu hạ cô ấy đó sao."

Ân Duyệt nhún nhún vai: "Không có mệnh tốt như cô ấy."

Tiếng gõ cửa dồn dập vang lên, giống như người gõ cửa không có kiên nhẫn, Giang Đông Đình nói: "Đại gia tới."

Ân Duyệt tò mò: "Sao cậu biết là Tưởng Mộ Tranh?"

Giang Đông Đình: "Trừ bỏ cậu ta, ai dám gõ cửa phòng tôi kiểu đấy?"

Ngay sau đó Ân Duyệt đứng lên: "mấy người nói chuyện đi, tôi đi trước."

Cô đứng dậy đi mở cửa cho Tưởng Mộ Tranh, Tưởng Mộ Tranh sửng sốt, cô giải thích: "Vừa rồi huấn luyện viên bận họp, tôi đi học đây."

Tưởng Mộ Tranh chỉ gật gật đầu, cũng không nói gì khác.

Thuận tay đóng cửa lại.

Giang Đông Đình rót một ly nước cho anh, lười biếng ngồi xuống đối diện, "Nghe nói hiện tại rất hot vụ bảo mẫu nam, một tháng cậu có thể kiếm

https://thuviensach.vn

được bao nhiêu?"

Cười cười, lại hỏi: "Bình thường Lạc Lạc có cho cậu thêm chút tiền không?"

Tưởng Mộ Tranh cầm ly nước lên, liếc anh ta một cái, cho một ánh mắt cảnh cáo.

Giang Đông Đình bắt chéo chân, làm như không thấy ánh mắt kia: "Tuy rằng tôi và Lạc Lạc cũng đã mấy năm không gặp, nhưng tôi cảm thấy, tôi vẫn có thể xem như là hiểu biết cô ấy, hẳn là cô ấy sẽ thích Phó cái gì."

Anh suy nghĩ lại cái tên, "Hẳn là sẽ thích Phó Duyên Bác, chú Phùng làm cảnh sát hình sự mà, nghe Ân Duyệt nói trước đây Phó Duyên Bác ở Hình trinh cục."

Tưởng Mộ Tranh ngẩng đầu: "Đây là cậu đang thèm đòn hả?"

Giang Đông Đình: "Quên lời cậu đã nói trước đó rồi sao?"

Hứa hẹn là sẽ không bao giờ đánh anh ta, bởi vì đêm đó anh ta cho phòng y tế tạm thời đóng cửa nghỉ ngơi 'mất điện' một lát.

Tưởng Mộ Tranh buông ly nước: "tôi nói là sẽ không động thủ đánh cậu, nhưng chưa nói không cho người khác đi đánh."

Giang Đông Đình: "..."

Anh ta thức thời nói sang chuyện khác, hỏi đến dự án nước ngoài đang tiến hành gần đây, "Khi nào thì chia cho tôi một chút canh, tôi cũng muốn làm."

Tưởng Mộ Tranh: "Chậm."

Giang Đông Đình: "Có ý gì?"

https://thuviensach.vn

Tưởng Mộ Tranh: "Đã đồng ý hợp tác với Sở Nhất Sơn."

Giang Đông Đình quét một vòng ở trong đầu, không quen biết người này, hoặc là không ở trong vòng luẩn quẩn này của bọn họ, hoặc chính là quá mờ nhạt.

Cơ bản là bọn họ đều quen biết những người làm kinh doanh lớn, dù có không thân, cũng đều nghe qua cả.

Tưởng Mộ Tranh nói: "Sở Nhất Sơn là cha dượng của Lạc Táp ."

Giang Đông Đình: "À, thì ra là chồng hiện tại của dì Du à, công ty của bọn họ tên gì? Quy mô tương đương chứ? Tôi chưa nghe qua tên Sở Nhất Sơn bao giờ."

Tưởng Mộ Tranh: "Ừ, năm trước mới vừa đưa ra thị trường một công ty, thực lực tài chính không tính là quá hùng hậu, có điều mấy chuyện đấy đều không nằm trong phạm vi suy xét của tôi, chủ yếu là một số triết lý kinh doanh của dì Du hợp với tôi."

Giang Đông Đình cười ha ha: "Tưởng Mộ Tranh, khi cậu nói lời này, trong lòng có tự thấy nó lừa người quá không hả? Nếu không phải vì Lạc Lạc thì cho dù triết lý kinh doanh của dì Du có hợp ý cậu đến đâu đi nữa, sợ là cậu đều sẽ không suy xét đi?"

Tưởng Mộ Tranh nheo mắt lại liếc qua, Giang Đông Đình biết điều lại một chút, nhưng vẫn nhịn không được muốn cười, hỏi anh: "Khi nào bắt đầu khởi công hạng mục?"

Tưởng Mộ Tranh: "Phải đến mùa xuân sang năm, thủ tục còn đang đợi chính quyền bên đó phê duyệt, phỏng chừng trước hay sau Tết âm lịch là có thể thông qua toàn bộ."

https://thuviensach.vn

Giang Đông Đình: "Lần này cậu muốn dựng bao nhiêu kho dầu ở bên kia?"

Tưởng Mộ Tranh: "Tám kho dầu chính."

Giang Đông Đình: "chậc, công trình này không hề nhỏ."

Sau đó lại trêu ghẹo: "Hiện tại không chỉ có trong nước mà quốc tế giá dầu đều giảm, tôi nghĩ sau này cậu phải bán tháo mấy cái kho đó đấy. Đúng rồi, khi nào thì đưa dầu miễn phí qua đây, mấy ngày nay Lạc Táp đều dùng chuyên cơ riêng, đã đốt bao nhiêu dầu thì trong lòng cậu tự hiểu?"

Tưởng Mộ Tranh: "Không tốn vạch dầu nào."

Giang Đông Đình chỉ chỉ vào cửa: "cút, không tiễn!"

Trước khi Tưởng Mộ Tranh rời đi thì nói, sẽ nhớ kĩ vụ này về Bắc Kinh sẽ tìm Trình Diệc thu thập anh ta.

Giang Đông Đình thầm nghĩ, đến lúc đó Trình Diệc giúp đỡ đánh ai còn chưa chắc đâu, cân nhắc nửa ngày, anh ta quyết định đưa trực thăng tốt nhất trong câu lạc bộ qua cho Trình Diệc chơi.

Giữa trưa Lạc Táp dùng cơm cùng hai vị huấn luyện viên, Tưởng Mộ Tranh tự gọi cơm lên phòng, ăn xong anh dọn dẹp phòng khách, lại lấy thuốc khử trùng và thuốc bôi ra, chờ Lạc Táp về bôi thuốc cho anh.

Anh ngồi ở trên sofa, cầm di động lật xem linh tinh, ngồi chờ rồi lại chờ, hơn nửa tiếng đồng hồ qua đi vẫn không thấy bóng dáng Lạc Táp, thiếu chút nữa cho rằng khi cô đang ăn cơm bị nghẹn đi cấp cứu rồi.

Chờ đợi là chuyện dày vò nhất, một phút đồng hồ cũng cảm thấy gian nan dài vô tận.

https://thuviensach.vn

Rốt cuộc mười mấy phút sau, cửa vang lên tiếng quẹt thẻ ' tích tích ', Lạc Táp đã trở lại.

Tưởng Mộ Tranh cúi đầu nhìn di động, tỏ vẻ không hề để tâm, nghe được tiếng mở cửa, anh xoay mặt qua: "Đã về rồi à."

Sau đó nhìn thấy đi theo sau cô là một cô gái trẻ mặc áo blouse trắng, anh hơi nhíu mày lại.

Lạc Táp nói với anh: "Đây là y tá của phòng y tế, cô ấy đổi thuốc tương đối chuyên nghiệp."

Tưởng Mộ Tranh: "..."

https://thuviensach.vn

ĐƯỜNG MỘT CHIỀU, NGƯỢC LỐI YÊU NHAU

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 25

Chương 25

Edit shitbaydaytroi.

Lạc Táp trở về phòng của mình, chỉ để lại y tá và Tưởng Mộ Tranh hai mắt nhìn nhau.

Y tá ngửi được mùi thuốc súng, nghiêng đầu làm bộ như nhìn ra ngoài cửa sổ, chờ Tưởng Mộ Tranh bảo cô đến bôi thuốc cho anh.

Lúc đầu cô cho rằng cô đến đây để đổi thuốc cho cô Lạc, kết quả trên đường đi cô Lạc mới nói sơ tình huống cho cô nghe. Nói trong phòng có một người thích làm ra vẻ, nhờ cô nghĩ biện pháp giúp đỡ.

Còn đặc biệt nói cám ơn cô.

Tất nhiên cô có biện pháp đối phó với bệnh nhân khó chơi, nên lập tức đồng ý.

Tưởng Mộ Tranh nhìn cửa phòng Lạc Táp, nhìn nhìn lại y tá, ho nhẹ hai tiếng: "Giữa trưa mà các cô không nghỉ sao?"

Y tá quay đầu lại, nghiêm túc trả lời: "trưa nay là phiên tôi trực ban."

Tưởng Mộ Tranh: "..."

https://thuviensach.vn

Anh nghiến răng, bất lực nhìn tuýp thuốc đang nằm an tĩnh trên bàn trà.

Giang Đông Đình thật đúng là được việc thì ít, hỏng việc thì nhiều, chuyện đơn giản như vậy còn có thể để xảy ra sự cố, bị Chu Tuyền đá là đáng đời.

Nói với cô y tá: "Cô về đi."

Y tá nghĩ mình đã đồng ý với cô Lạc rồi, nếu không làm tốt công việc thì chẳng khác nào nuốt lời.

Cô làm bộ như rất khó xử mà nói: "Vừa rồi cô Lạc nói với tôi, nếu tôi không đổi thuốc cho tốt thì cô ấy sẽ khiếu nại với cấp trên."

Y tá lại cố ý cường điệu: "Cô Lạc nói sẽ khiếu nại với ông chủ của chúng tôi, hiện tại tìm một việc làm ổn định không dễ dàng gì."

Ngụ ý, công việc của tôi khó mà giữ được, nếu bị sa thải thì tôi sẽ phải húp cháo mất, anh xem mà làm đi.

Tưởng Mộ Tranh: "..."

Thế là phải nói anh là bạn thân với Giang Đông Đình, cô sẽ không bị mất chén cơm đâu.

Y tá chớp chớp mắt: "Giang Đông Đình là ai?"

Tưởng Mộ Tranh: "..."

Như đấm vào bông.

Tuy Giang Đông Đình là cổ đông lớn, nhưng chưa bao giờ quản công việc cụ thể ở đây, thỉnh thoảng mới đến câu lạc bộ một lần, lần này ở lại đây là bởi vì có chuyện với Chu Tuyền.

https://thuviensach.vn

Nhân viên bình thường không biết cổ đông của công ty cũng là chuyện dễ hiểu.

Tưởng Mộ Tranh chỉ có thể hạ lệnh đuổi khách, nói mình muốn nghỉ ngơi, không cần đổi thuốc nữa.

Cô y tá nhỏ bé tỏ vẻ hiểu rồi, nhưng cô lại nói: "Tôi đi chào cô Lạc đã, trước đó cô ấy có dặn qua, khi đi thì nói một tiếng với cô ấy."

Tưởng Mộ Tranh làm động tác xin mời, anh xoay người trở về phòng ngủ của mình.

Vài phút sau, anh nghe được tiếng cửa ngoài đóng lại, hẳn là y tá đã rời đi.

Anh nhắn tin cho Lạc Táp:[Nếu em cảm thấy phiền phức thì có thể nói thẳng với anh chứ đừng tùy ý tìm đại một người đến đây.]

Lạc Táp: [Cô ấy không phải người tìm đại, là y tá đó, yên tâm, ở trong mắt cô ấy anh chỉ là bệnh nhân bình thường, không phải đàn ông.]

Tưởng Mộ Tranh: "..."

Sao mấy chữ cuối kia lại chói mắt vậy?

Anh lại nhắn qua: [Điều anh để ý không phải là y tá, mà là không muốn ai nhìn thấy vết thương gây ra bởi súng trên người.]

Xác định cô đã đọc xong, anh thu tin nhắn lại.

Lạc Táp ngẩn ra, nói với anh:[Xin lỗi, không suy xét đến chuyện này.]

Tưởng Mộ Tranh: [Ừ, tha thứ cho em, lại đây đổi thuốc cho anh đi.]

Lạc Táp:[Không rảnh!]

https://thuviensach.vn

Cô tắt chuông điện thoại, bắt đầu thời gian nghỉ trưa.

Buổi chiều, Lạc Táp sẽ bắt đầu nhảy dù một mình.

Nghỉ trưa xong, Tưởng Mộ Tranh cùng cô ra khỏi cửa, cô không muốn anh đi cùng qua đó: "Anh có thể đừng đi theo không hả, đi tìm Giang Đông Đình chơi không vui hơn sao?"

Lúc này, Tưởng Mộ Tranh không nói giỡn nữa: "Anh không đi theo, chỉ đưa em qua đó thôi."

"Không cần."

"Nghe lời."

"..."

Lạc Táp biết chuyện anh đã quyết định thì rất khó có thể thay đổi được, y như keo da chó, dứt cũng không ra, nên không để ý tới anh nữa.

Đi trên con đường nhỏ tiêu điều kia, gió thổi qua khiến những cọng tóc của cô khẽ bay lên rồi lại rơi xuống.

Tưởng Mộ Tranh chợt tiến lên một bước, giữ chặt cô.

Lạc Táp quay đầu lại: "Làm gì vậy?"

Tưởng Mộ Tranh: "Chơi một trò chơi."

Anh móc ra một đồng tiền xu từ túi quần, nhét vào trong tay cô: "Đừng nhìn, mỗi một mặt đều có chữ viết."

Lạc Táp cũng sờ tới hai mặt của tiền xu, hình như đều dán tờ giấy nhỏ. Cô nhìn anh khó hiểu.

https://thuviensach.vn

Tưởng Mộ Tranh duỗi tay: "Em muốn tung lên hay xoay tròn đều được."

Lạc Táp cảm thấy thật ấu trĩ, xoay bừa một cái, tiền xu dừng trên lòng bàn tay anh rồi ngã xuống. Anh mở tờ giấy nhỏ ra, bên trên có dòng chữ rất nhỏ, viết: ' Lần đầu tiên tôi tự nhảy một mình, lên máy bay rồi mà không dám nhảy xuống -Tưởng Mộ Tranh'

Cô tò mò, mở ra mặt còn lại, tờ giấy viết: 'Tôi phải thi lại tận hai lần mới nhận được bằng A -Tưởng Mộ Tranh'

Tưởng Mộ Tranh thu hồi tờ giấy, "Phạm quy, em chỉ có thể xem một mặt thôi."

Bỗng nhiên tâm trạng của Lạc Táp trở nên nhẹ nhàng hơn rất nhiều, phía trước còn nghĩ nếu hôm nay cô làm ra chuyện gì mất mặt, phỏng chừng anh lại muốn chế nhạo cô một phen.

Không nghĩ tới anh sẽ dùng cách thức như vậy giúp cô giảm áp lực.

Anh đang cúi đầu nghiêm túc gấp tờ giấy lại.

Lúc này Lạc Táp mới nhìn kỹ quần áo của anh, anh ăn mặc rất lịch sự, sơ mi trắng và quần tây đen, cùng với áo khoác dài màu xanh biển.

Cứ như muốn đi tham gia một buổi hội nghị kinh doanh quan trọng.

Cô hỏi: "Lát nữa anh có việc hả?"

Tưởng Mộ Tranh: "Không có, chỉ đi xem em nhảy dù thôi."

Anh khẽ hất cằm, ra hiệu cho cô: "Đi thôi."

Lạc Táp nâng bước đi về trước, Tưởng Mộ Tranh nhét hai tờ giấy nhỏ vào túi áo khoác.

https://thuviensach.vn

Thật tra, lần đầu tiên lên máy bay không dám nhảy xuống chính là Giang Đông Đình.

Thi lại hai lần mới nhận được bằng A cũng chính là Giang Đông Đình.

Tưởng Mộ Tranh đưa Lạc Táp đến tận trước máy bay, sẽ bắt đầu cất cánh ngay lập tức, Tưởng Mộ Tranh chủ động duỗi tay nhẹ nhàng ôm cô, nhỏ giọng nói bên tai cô: "Không có việc gì đâu, cứ yên tâm nhảy, anh ở dưới mặt đất đón em, sẽ không để em xảy ra việc gì."

Những lời này khiến cho trái tim Lạc Táp lỡ mất một nhịp.

Ngay sau đó Tưởng Mộ Tranh buông cô ra, lại nói: "Anh sẽ chờ em ở điểm tiếp đất."

Lạc Táp hơi há mồm, lại không biết nói gì cho thích hợp, cuối cùng cũng chẳng nói lời nào.

Ngồi trên máy bay, Lạc Táp không khỏi khẩn trương, huấn luyện viên rất quan tâm, chủ động nói chuyện để phân tán lực chú ý của cô.

Hơn hai mươi phút sau thì tới khu vực đã định.

Hôm nay gió lớn, nhưng huấn luyện viên nói, yêu cầu thời tiết như vậy để huấn luyện cô biết cách ứng phó theo thời tiết.

Khoảnh khắc khoang cửa máy bay mở ra, tim Lạc Táp vô thức đập nhanh hơn.

Hít sâu vài cái, nghĩ đến những lời Tưởng Mộ Tranh nói trước khi cô lên máy bay, tâm tình bình tĩnh hơn một chút.

Huấn luyện viên nói chuyện với cô, hỏi cô chuẩn bị sẵn sàng chưa, cô cười, gật đầu.

https://thuviensach.vn

Khi nhảy xuống, đại não cô trống rỗng, thân thể rơi vào trạng thái không trọng lực, sau đó là rơi tự do, cô từ từ thu hồi ý thức.

Đến nỗi hai huấn luyện viên nhảy theo sát cô đã nói gì thì cô đều không nghe được, giống như bị mất đi thính lực.

Khẩn trương qua đi, kết thúc thời gian rơi tự do, nên bung dù.

Lạc Táp nhìn thấy dù cản lực của huấn luyện viên đã khởi động thì biết kế tiếp bản thân cần phải làm gì. Tuy rằng đây là lần đầu tiên tự mình thao tác, không tránh được hơi run tay, nhưng cũng may, tất cả thao tác đều rất thuận lợi, chính xác không có trở ngại.

Vừa rồi trong khoảng thời gian rơi tự do, điều cô nghĩ đến chính là Tưởng Mộ Tranh, tưởng tượng như anh đang ở ngay sau lưng cô.

Lần đầu tiên nhảy tự do, toàn bộ quá trình cô đều ở trong trạng thái khẩn trương nên không hưởng thụ tốt được quá trình rơi xuống. Cô tự an ủi mình rằng phía sau vẫn còn nhảy nhiều lần nữa nên không vội.

Lạc Táp không nghĩ tới ở địa điểm tiếp đất, Tưởng Mộ Tranh thật sự đang đợi cô ở dưới.

Chậm rãi tới gần mặt đất, Tưởng Mộ Tranh duỗi tay, cười nói: "Người anh hùng nhỏ của chúng ta đã chiến thắng trở về."

Thời khắc trước khi cô chạm đất, anh ôm lấy cô.

Từ khi cô bắt đầu học tiểu học, mặc kệ cô đạt được thành tích gì thì cũng chưa từng có ai ăn mừng cùng cô, đợi đến khi ba mẹ hết bận rộn để nhớ tới cô thì những hưng phấn đó cũng đã sớm biến mất hết.

Hiện tại chỉ một lần nhảy dù nho nhỏ như này lại có người đi cùng cô, chứng kiến lần đầu tiên cô tự nhảy một mình, loại tâm tình này cô chưa

https://thuviensach.vn

từng bao giờ nhận được.

Người bầu bạn mà cô luôn mong ngóng xa vời từ khi còn nhỏ, không ngờ rằng sẽ mãi đến sau này, khi đã lớn thì cô mới có được.

Còn là một người đàn ông chưa quen biết với cô bao lâu.

Lạc Táp đắm chìm trong hưng phấn cùng khẩn trương, cũng không để ý đến việc bị anh bế bổng lên.

Tưởng Mộ Tranh lại ôm cô xoay một vòng tại chỗ, lưu luyến không rời mà thả cô xuống, tranh thủ lúc cô đang ngốc đến mất hồn, anh thò đầu lại gần hôn một cái lên má cô.

Lạc Táp theo phản xạ tung ra một cú đấm, Tưởng Mộ Tranh ôm ngực, đau cũng sướng.

Cô còn muốn tiếp tục đánh anh, Tưởng Mộ Tranh lui ra phía sau vài bước: "Em nghĩ cái gì vậy hả, đó là nụ hôn chúc mừng lịch sự, chưa từng thấy người nước ngoài hôn má chúc mừng à?"

Lạc Táp trừng mắt liếc anh một cái. Hai huấn luyện viên cũng đi tới, cho cô một cái ôm nhiệt tình, nói biểu hiện hôm nay của cô vượt xa dự đoán của họ.

Một buổi chiều nhảy ba lần, cảm giác của lần sau tốt hơn lần trước, sau đó nhảy nhiều hơn, cô cũng không còn khẩn trương nữa, ngược lại rất hưởng thụ cảm giác được ngắm nhìn mọi thứ từ trên cao.

Nhảy xong, mỗi một tế bào trên cơ thể đều phấn khích, loại cảm xúc hưng phấn này kéo dài mãi cho đến tận khi ăn cơm chiều xong trở về trong phòng.

https://thuviensach.vn

Lạc Táp nằm trên giường, nhìn trần nhà thất thần một lúc lâu, sau đó lại không tự giác mỉm cười.

Cô nhắm mắt, hồi tưởng lại cảm xúc nhảy dù của buổi chiều nay một lần nữa.

Tâm trạng vui vẻ bị tiếng di động rung lên cắt ngang, cô ấn mở khóa điện thoại, là Tưởng Mộ Tranh:[Cả ngày nay anh chưa bôi thuốc.]

Chỉ một câu này, phía sau không nói gì thêm.

Lạc Táp khóa màn hình, không để ý tới.

Tưởng Mộ Tranh nhìn chằm chằm điện thoại, mười mấy phút qua đi mà điện thoại vẫn im lìm.

Lại giằng co thêm 5 phút nữa, rốt cuộc điện thoại cũng rung lên, 'chuyên gia theo dõi':[Lăn ra đây!]

Anh cười, cất điện thoại, nhanh chóng đi ra phòng khách.

Tuy rằng toàn bộ quá trình bôi thuốc Lạc Táp đều xụ mặt, cũng không nói với anh một tiếng nào, nhưng Tưởng Mộ Tranh hoàn toàn không ngại, tâm tình cực kì vui sướng.

Những ngày sau đó, Lạc Táp hoàn thành lượt nhảy thứ 22, còn 3 lần nhảy nữa là có thể thông qua kì thi, lấy được bằng A.

Mấy ngày nay, ban ngày cô nhảy dù, buổi tối trở về liền đi thẳng vào phòng ngủ, không có nhiều thời gian chung đụng với Tưởng Mộ Tranh.

Nhưng vào mỗi buổi sáng, anh đều nhất định phải gọi cô dậy cho bằng được để đi ăn sáng, còn những lúc khác, anh lại rất tự giác, không đi cố ý gây sự nữa.

https://thuviensach.vn

Hai người vẫn luôn bình yên ở chung dưới một mái hiên.

Trong nháy mắt, kỳ nghỉ chỉ còn hai ngày nữa thôi là kết thúc.

Buổi tối khi đi tắm, Lạc Táp phát hiện dì cả của cô tới sớm, cô nhíu mày, sao tự nhiên lại đến sớm một ngày? Chẳng lẽ gần đây nhảy dù chịu áp lực nên thay đổi sinh lí sao?

Trước đây chu kỳ vẫn luôn chính xác nên cô không hề chuẩn bị băng vệ sinh.

Trước hết cô dùng giấy lót thay, cô mặc xong quần áo, tính đi xuống cửa hàng tiện lợi ở tầng dưới mua băng vệ sinh.

Mới mặc quần áo xong thì điện thoại vang lên, cô nhấc điện thoại lên thấy là Chu Nghiên, đã vài ngày không gặp, cô rất nhớ Chu Nghiên, Lạc Táp nhanh chóng nhận máy: "Alo, tối nay không bận?"

Đêm nay Chu Nghiên trực ban.

Chu Nghiên đang ngồi tựa vào ghế: "cũng được không bận quá, mới từ bên ngoài về."

Rồi Chu Nghiên hỏi cô mấy ngày nay thế nào, Lạc Táp báo cho cô ấy nghe những thành tích vẻ vang của mình, rồi nói ngày mai cô sẽ về nhà.

Chu Nghiên: "Trở về phải mời cơm đấy, một tháng luôn."

Lạc Táp chế nhạo: "chị ăn cả một tháng cơm mời, không sợ bánh xe của đội mình bị chị đè dẹp lép hả?"

Chu Nghiên chịu một bạo kích của Lạc Táp: "Chờ em về đây xem chị xử lý em thế nào!"

https://thuviensach.vn

Hai người đùa giỡn xong, Chu Nghiên nói đến đợt huấn luyện bắn súng: "À, đúng rồi, có phải Phó Duyên Bác vừa mắt em không đấy? Cho nên mới ngầm mở cửa sau cho em?"

Lạc Táp không rõ nguyên do: "Làm sao vậy?"

Chu Nghiên: "Đã hạ thông báo về việc tập trung huấn luyện bắn súng vào thứ tư này rồi, bao gồm cả việc sắp xếp ký túc xá, cả đội mình có mỗi hai chúng ta là nữ, lần nào cũng ở cùng nhau, nhưng năm nay chị không ở chung với em, hơn nữa trong thông báo không có sắp xếp phòng cho em."

Cô ấy còn hỏi riêng đội trưởng xem có phải Lạc Táp không đi hay không, lại hỏi xem Thượng Viện Viện kia là ai, kết quả đội trưởng bảo cô ấy đừng lo lắng quá, đợi Lạc Táp về rồi lại nói.

Lạc Táp cũng nghi hoặc: "Chẳng lẽ họ bỏ sót mất tên em?"

Nhưng loại sai lầm hạ cấp như vậy thì bọn họ sẽ không phạm phải đâu.

Mấu chốt là trước nay cô chưa từng nhắc tới với Phó Duyên Bác chuyện mình bắn súng không tốt, một đợt tập huấn mà thôi, cũng không phải thi thố, anh cũng không cần sắp xếp cho cô khỏi đi.

Hơn nữa trong Cục quy định tất cả mọi người đều phải tham gia huấn luyện, không thể xin vắng mặt.

Phó Duyên Bác mới vừa nhậm chức, thật sự không cần thiết phải chuyện bé xé ra to, cô cũng không cần có đãi ngộ đặc thù riêng.

Chu Nghiên: "chị cũng cảm thấy kỳ quái, nghe đàn chị trong cục thành phố nói Phó Duyên Bác đi học rồi, trong khoảng thời gian này cậu ta không có ở trong Cục."

https://thuviensach.vn

Lạc Táp hỏi cô ấy: "Chị ở chung với ai?"

Chu Nghiên: "Chưa từng nghe qua, chắc là mới tới, tên Thượng Viện Viện."

Lạc Táp cũng chưa từng nghe qua tên này, trong lòng xoẹt qua chút dự cảm bất an, cô nói: "Trước hết cứ mặc kệ, dù sao ngày mai em về rồi."

Cô còn phải đi mua băng vệ sinh nên nói với Chu Nghiên thêm vài câu nữa rồi lập tức kết thúc trò chuyện.

Lạc Táp ra khỏi cửa, đúng lúc gặp được Tưởng Mộ Tranh từ bên ngoài trở về, anh liếc mắt quét cô từ trên xuống dưới, cô mặc áo thun tay dài bó sát người, còn là màu đen, càng tôn lên làn da như tuyết của cô, trắng đến chói mắt.

Cô mới vừa tắm xong, tóc cũng chưa khô, rối tung trên vai.

Trước đó mỗi lần nhìn thấy cô đều là lúc buộc tóc, không nghĩ tới tóc cô dài như vậy, gần tới eo rồi.

"Đi ra ngoài?"

"Ừ."

Lạc Táp nghiêng người, tránh đường cho anh đi vào, bản thân cũng muốn lách người đi qua.

Nhưng anh đứng yên không nhúc nhích, nhìn chằm chằm cô hai giây, "Đi đâu đấy?"

Lạc Táp đã vòng qua bên hông anh, "Siêu thị."

Tưởng Mộ Tranh: "Đúng lúc anh cũng phải đi, cùng đi đi."

https://thuviensach.vn

Lạc Táp dậm chân: "Không phải anh vừa trở về hả?"

Tưởng Mộ Tranh: "Ừ, chỉ mua thuốc lá mà quên mua bật lửa."

Lạc Táp nhắc nhở: "Phòng khách có Zippo mà khách sạn cung cấp đấy."

Tưởng Mộ Tranh hơi khựng lại, cười nói: "Thứ kia quá cao cấp, dùng không thuận tay, anh quen dùng bật lửa giá rẻ 1 tệ một cái rồi."

Lạc Táp: "..." -_-||

Tác giả có lời muốn nói:

Chú Năm : "Còn muốn quăng ta đi sao,

không dễ dàng như vậy đâu" (` ∀')

*Tính ủ mưu để dành mấy chương trước, để sau này có lười thì vẫn có chương mới đăng lên nhưng mà để nhiều nhìn ngứa mắt quá đăng tạm thêm mấy chương-)))

https://thuviensach.vn

ĐƯỜNG MỘT CHIỀU, NGƯỢC LỐI YÊU NHAU

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 26

Chương 26

Edit shitbaydaytroi

Lạc Táp không còn lời nào để nói nhìn anh, nhưng cô không muốn đi mua đồ cá nhân với anh nên không chút do dự xoay người trở về phòng ngủ, chuẩn bị chờ một lát nữa mới đi mua.

Tưởng Mộ Tranh ở phía sau cô hỏi: "Không đi cửa hàng tiện lợi nữa hả?"

"Không có gì muốn mua, không đi." Cô đóng cửa phòng lại rầm một tiếng.

Tưởng Mộ Tranh lấy một ly cà phê, vào phòng cầm notebook ra, bắt đầu xử lý công việc, mấy ngày nay ban ngày luôn đi theo Lạc Táp, chỉ có buổi tối mới có thời gian xử lý công việc ở công ty.

Anh tắt bớt đi mấy cái đèn ở phòng khách đèn, chỉ chừa lại đèn tường.

Khi anh đang chuyên tâm xem văn kiện thì nghe được tiếng mở cửa, anh đưa mắt qua, thì đối diện với tầm mắt của Lạc Táp, cô ăn mặc chỉnh tề, đây là chuẩn bị đi ra ngoài?

Trong lòng Lạc Táp có cảm giác như bị bắt được lúc quay bài khi thi, căng thẳng gần chết.

https://thuviensach.vn

Cô không nghĩ tới Tưởng Mộ Tranh sẽ làm việc ở phòng khách.

Thật ra cô không biết rằng mấy buổi tối này, Tưởng Mộ Tranh đều làm việc ở phòng khách vì anh cảm thấy ở phòng khách có thể chăm sóc được cho cô.

Cũng có thể gần cô hơn một chút.

Tưởng Mộ Tranh buông notebook, nhiệt tình rủ rê: "Muốn cùng đi ra ngoài không? Anh tính hút thuốc, đi mua cái bật lửa rẻ dùng."

Lạc Táp: "..."

Không trả lời anh, cô cầm thẻ phòng ra khỏi cửa.

Tưởng Mộ Tranh đi theo Lạc Táp cùng xuống lầu, anh rất vui, tâm tình cực kì tốt, nhưng Lạc Táp buồn bực, bởi vì cô muốn đi mua băng vệ sinh.

Tới tầng dưới, Lạc Táp nói muốn đi dạo loanh quanh một lát, bảo anh đi mua đi.

Tưởng Mộ Tranh: "Tối muộn rồi còn đi dạo gì nữa?"

Bên này trừ bỏ quán bar, chỗ ăn chơi ra thì cũng chỉ có một cái cửa hàng tiện lợi.

Trong lúc nhất thời Lạc Táp cũng tìm không ra lý do thích hợp, liền nói: "Tôi đi dạo lung tung thôi, cảnh đêm ở trong khuôn viên câu lạc bộ cũng không tồi."

Tưởng Mộ Tranh lập tức phản đối không hề nghĩ ngợi: "Buổi tối không an toàn, để anh đi theo phía sau em, bảo đảm không quấy rầy em, được không?"

https://thuviensach.vn

Ở đây phức tạp, một cô gái đi dạo loanh quanh trong khuôn viên câu lạc bộ vào ban đêm có quá nhiều khả năng sẽ gặp chuyện không may.

Lạc Táp nhìn vào bóng đêm vô tận, chính bản thân cô cũng không dám đi lung tung một mình ở nơi xa lạ như vậy, nhưng giấy lót đã không đủ để ngăn cản dòng nước lũ tràn bờ, không có biện pháp, cô cần phải đi mua băng vệ sinh gấp.

Nói với anh: "Vậy anh ở bên ngoài chờ tôi, tôi sẽ mua bật lửa giúp anh."

Tưởng Mộ Tranh dừng vài giây, sau khi phản ứng lại thì đại khái đã hiểu cô muốn mua cái gì, phối hợp gật đầu: "được!"

Không khí ở vùng ngoại thành đến đêm đặc biệt lạnh, Lạc Táp không khỏi kéo cổ áo khoác lại.

Mùa đông đến, trong mấy bụi cỏ cũng đã không còn tiếng côn trùng kêu vang.

Xung quanh an tĩnh đến mức có thể nghe được tiếng bước chân của chính mình.

Hai người đi đường không nói năng gì.

Tới cửa hàng tiện lợi, Tưởng Mộ Tranh liền đứng ở bên ngoài chờ cô. Anh không khỏi quay đầu lại, muốn nhìn cô xuyên qua lớp cửa kính nhưng bị mấy kệ hàng chắn mất nên anh thu hồi tầm mắt.

Hai ngày nay anh cảm giác hình như Lạc Táp thay đổi một chút, nhưng cũng có thể là ảo giác của anh tự mình ảo tưởng ra.

Cứ cảm thấy tính tình của cô không cứng nhắc như trước nữa, gai góc trên người cô đã được thu bớt đi, khi tới gần cô không còn bị đâm gai vào

https://thuviensach.vn

người nữa, cũng trở nên dễ nói chuyện hơn một chút.

Không giống như trước đây, một lời không hợp cô liền dùng nắm đấm, nếu không đánh thì sẽ tìm mọi cách chỗ nào cũng có thể chèn ép anh.

Hiện tại có chuyện gì chỉ cần nói rõ ràng thì cô đã có thể nghe vào.

Có người đi ra khỏi cửa hàng tiện lợi, khi đi ngang qua anh thì châm một điếu thuốc, anh đứng ở cuối hướng gió, khói thuốc thổi tới làm cảm giác thèm thuốc lá của anh càng tăng lên.

Cả chiều nay một điếu anh cũng chưa hút.

Móc ra hộp thuốc cùng bật lửa.

Trong túi có Zippo, là trước kia trấn của Giang Đông Đình.

Tưởng Mộ Tranh xé mở hộp thuốc rồi gõ gõ vài cái, lấy ra một điếu, ngậm ở trong miệng, anh nhìn quanh khắp nơi, tìm được thùng rác, vứt rác vào đó.

Châm thuốc.

Mới vừa hút hai hơi, Lạc Táp đã bước ra khỏi cửa hàng tiện lợi, anh lặng yên nhét bật lửa lại trong túi, đi qua phía cô.

Ngoài mua băng vệ sinh, Lạc Táp còn mua thêm ít khăn giấy ướt, khăn giấy linh tinh nhét lên mặt trên của túi đồ, cô đưa bật lửa đưa cho anh: "Loại chống gió, 2 tệ."

Tưởng Mộ Tranh cười: "Gửi bao lì xì cho em ngay đây."

Anh lấy di động ra, nghĩ nghĩ, điền số, nhập mật mã vào rồi gửi đi.

https://thuviensach.vn

Ngay sau đó di động của Lạc Táp có âm báo tin nhắn, không cần đoán cũng biết là bao lì xì Tưởng Mộ Tranh gửi cho cô.

Do dự vài giây rồi cô mới mở ra, số tiền: 2.20¥

Cũng may, còn tưởng rằng anh sẽ đùa dai mà gửi số 5.20 (*) đầy tục khí kia.

Tưởng Mộ Tranh cười nói: "Anh thanh toán cái túi đồ kia của em luôn."

Lạc Táp: "..." cô thấy nghẹn lại ở ngực.

Tưởng Mộ Tranh hút điếu thuốc, nhả toàn bộ khói ra từ mũi, anh nói: "Nếu muốn mấy số như 520, hoặc là 1314 (**), lần sau anh sẽ gửi cho em."

Tạm dừng, "Chỉ cần em hạnh phúc thì ngày nào anh cũng gửi."

Lạc Táp: "Anh có thể sa tháp a phốc."

Tưởng Mộ Tranh: "..."

Nghe không hiểu.

Sau mới phản ứng lại, là bảo anh câm miệng.

Shut Up!!!

Lạc Táp nhìn thuốc trong tay anh, "Không phải anh nói không có bật lửa à?"

Tưởng Mộ Tranh: "Vừa rồi mượn của người khác dùng."

Còn việc có phải anh thật sự mượn của người khác hay không thì Lạc Táp cũng không quan tâm.

https://thuviensach.vn

Bọn họ vẫn một trước một sau đi về.

Tưởng Mộ Tranh hút thuốc, đi cách xa cô mấy mét.

Anh nói với cô: "Đêm mai có mưa đấy, số em cũng may thật đấy, ban ngày là có thể nhảy xong hết rồi."

Lạc Táp quay đầu: "Đêm mai chúng ta về Bắc Kinh?"

Tưởng Mộ Tranh: "Ừ, về trước một ngày, ngày mai em ở nhà nghỉ ngơi cho khỏe, ngày kia đi làm là ổn."

Lạc Táp gật gật đầu, vừa muốn bước nhanh hơn, anh lại gọi cô: "Lạc Lạc."

Mỗi lần anh gọi cô Lạc Lạc là chẳng có chuyện tốt lành gì.

"Chuyện gì!"

Cô vẻ mặt không kiên nhẫn nhìn anh.

Tưởng Mộ Tranh dập tắt thuốc rồi mới đi tới, dừng lại cách cô nửa bước, hai tay đút túi quần, chăm chú nhìn cô

"Không nói thì tôi đi đây." Cô còn phải vội trở về đổi băng vệ sinh.

Tưởng Mộ Tranh nói: "Ngày mai sau khi em hoàn thành ba lần nhảy còn lại, anh sẽ bắt đầu theo đuổi em."

Lạc Táp: "..."

Anh lại nói: "Mấy ngày nay anh đã suy nghĩ kỹ rồi, không phải là anh nhất thời tâm huyết dâng trào. Em cũng không cần đáp lại anh ngay, giống như em thi lấy giấy phép nhảy dù vậy, hoàn thành 1 lần nhảy không chứng minh được gì cả, hoàn thành 7 lần nhảy mới được tính là đủ tư cách thi

https://thuviensach.vn

bằng AFF, hoàn thành 24 lần nhảy người ta cũng sẽ không phát giấy phép cho em, chỉ có hoàn thành tất cả 25 lần nhảy mới đủ điều kiện lấy được giấy phép. Cho nên lời tỏ tình trước đó của anh chỉ tính như phí báo danh, sau đó anh mới có tư cách bước vào cánh cửa này."

Lần đầu tiên Lạc Táp nghe được lời biện hộ mới mẻ như vậy, từ khi học sơ trung đã có người tỏ tình với cô, nhưng những lời tỏ tình khi ấy rất hàm súc.

Viết thư tình cũng không dám viết chữ yêu trong đó, thậm chí chỉ viết chữ thích thôi mà mặt đã đỏ lên rồi.

Cô nhận được rất nhiều thư tỏ tình, cũng bị mẹ tịch thu toàn bộ.

Sau đó lên cao trung thì có nhiều phương thức tỏ tình hơn, bắt đầu lưu hành tặng quà, mỗi khi đến ngày lễ tình nhân, trong ngăn bàn của cô chất đầy quà, chứa không hết.

Không chỉ có của bạn cùng khóa mà còn có của người khóa trên.

Lên tới đại học thì đa phần là tỏ tình trực diện, những lời nói như rót mật hay lời âu yếm gì đó cô cũng đều được nghe qua cả rồi.

Nhưng giống như anh lúc này, so sánh việc theo đuổi cô như một cuộc thi thì anh là người đầu tiên.

Tưởng Mộ Tranh lật chiếc bật lửa 2 tệ kia giữa những ngón tay, "Nghe dì Du nói em chưa từng yêu đương."

Lạc Táp: "....!"

Sao cái gì mẹ cũng nói với anh ta vậy!

Tưởng Mộ Tranh nhìn phản ứng của cô thì buồn cười, nhưng rồi nhịn xuống.

https://thuviensach.vn

Khó trách đêm hôm đó anh hôn cô, phản ứng của cô lại kích động như vậy một đạp kia suýt chút nữa đá chết anh.

Anh nói: "Anh hỏi qua Tiểu Mễ, nó nói con gái đều sẽ bắt đầu rung động từ 16 tuổi, độ tuổi lớn dần thì cái nhìn về tình cảm cũng dần thay đổi."

"Lạc Lạc."

Anh lại gọi cô một tiếng.

"Anh sẽ dùng thời gian một năm để mang tới cho em những trải nghiệm tình cảm mà từ 16 tuổi đến bây giờ, sẽ cảm nhận tất cả những thứ đó. Một năm sau, chúng ta cùng nhau tới nơi này, nếu em cảm thấy cũng ưng ý anh thì đến lúc đó đồng ý với anh cũng không muộn."

Tuy rằng anh cũng chẳng hề có tí kinh nghiệm dỗ con gái vui vẻ, nhưng nếu nghiêm túc bỏ tâm tư ra thì hẳn là sẽ không quá khó, có khó cũng không thể khó bằng mò kim đáy biển được.

Cổ họng Lạc Táp khẽ động, nhưng lại không lên tiếng.

Tưởng Mộ Tranh vẫn còn tiếp tục: "Anh biết em là người lý trí, băn khoăn cũng nhiều. Một năm, anh cho em thời gian một năm để suy xét tất cả. Anh cảm thấy một năm cũng đủ để em thấy rõ anh là người như thế nào."

Lạc Táp theo bản năng siết chặt túi đồ, túi đồ phát ra tiếng động chói tai trong đêm tối tĩnh lặng.

Đối mặt với lời tỏ tình như vậy, dù cô có lý trí thế nào cũng không thể thờ ơ được.

Cô điều chỉnh hô hấp, "Tưởng Mộ Tranh, đêm nay anh"

https://thuviensach.vn

Lời nói mới được một nửa đã bị anh cắt ngang, anh nói: "Anh không uống rượu, cơm chiều cũng ăn chung với em, em cũng biết mà? Cũng biết là hiện tại em đang hạnh phúc đến điên rồi, anh hiểu mà."

Lạc Táp: "..."

Thật đúng là có thể bẻ cong sự thật.

"Anh quả thực chính là tự biên tự diễn."

Cô liếc xéo anh một cái, nhấc bước đi về phía trước.

Tưởng Mộ Tranh cười, dáng vẻ không sao cả, không nhanh không chậm đi theo phía sau cô.

Đại khái đang trong kỳ sinh lí nên trong lòng Lạc Táp buồn bực đủ thứ, anh lại giống như người không có việc gì ngân nga huýt sáo, cô quay đầu lại liếc anh một cái, thật muốn giơ chân đá chết anh.

"Làm sao vậy?" Tưởng Mộ Tranh bước nhanh đuổi theo.

Lạc Táp nhàn nhạt nói: "Không có gì, nhìn anh thấy phiền."

Tưởng Mộ Tranh: "Để anh đi phía sau em."

Anh chủ động chậm lại bước chân, cách xa cô hơn một mét, tiếp tục huýt sáo.

Rồi lại chợt nhớ tới cái gì: "Nếu nhìn anh thấy phiền thì sao vừa rồi em còn chủ động quay đầu lại để tự tìm ngược thế?"

Lạc Táp tức giận: "Nghe được tiếng thôi cũng phiền."

Tưởng Mộ Tranh cười: "Huýt sáo cho em nghe không tốt à?"

https://thuviensach.vn

Anh huýt sáo, nhưng tất cả đều là giai điệu của ca khúc được mọi người yêu thích a, người khác muốn nghe còn chưa chắc anh sẽ huýt cho đâu.

Lạc Táp híp híp mắt: "Mấy ngày nay cũng chỉ có một bài, chán!"

Chắc chắn là anh cố ý, vẫn luôn huýt bài 'Ngày mai em phải gả cho anh'.

Tưởng Mộ Tranh cũng dễ nói chuyện: "Vậy đổi bài khác."

Anh nghĩ nghĩ, bắt đầu huýt sáo.

Lạc Táp: "..."

Người này thật đúng là...

Bài hát này quá quen thuộc, hồi cô học tiểu học, mỗi ngày cậu đều hát.

Tưởng Mộ Tranh còn đang huýt sáo, cực kỳ vui vẻ, thế nhưng trong lòng cô bất giác bị cuốn theo tiết tấu của anh, bắt đầu nhẩm lời bài hát.

"Bỗng nhiên tôi yêu em, yêu em đậm sâu, không có lý do cũng chẳng có nguyên nhân, tôi yêu em như thế, từ ngày đầu nhìn thấy em..."

Câu lạc bộ nằm ở vùng ngoại thành, lúc này đang đêm khuya nên cực kỳ yên tĩnh, xung quanh vắng lặng.

Đêm nay thời tiết chẳng ra gì, ánh trăng lúc ẩn lúc hiện, hiện ra rồi lại liên tục bị những đám mây lớn che khuất.

Nhìn khắp cả bầu trời mà chẳng thấy được mấy ngôi sao.

Nhưng khi Tưởng Mộ Tranh lơ đãng ngẩng đầu lên lại cảm giác trên kia là cả bầu bầu trời đầy sao giống như có cả dải ngân hà trên trời.

https://thuviensach.vn

Đi trên con đường nhỏ quanh co, lâu lâu lại gặp được vài vị khách trong câu lạc bộ, còn lại hầu hết trên cả con đường nhỏ này chỉ có hai người bọn họ.

Một trước một sau.

Anh thì vẫn đang huýt sáo bài 'Em có biết rằng anh đang đợi em'

(*) 520: Trong tiếng Trung 520 phát âm giống với 'wo ai ni' - anh yêu em khi nói nhanh.

(**) 1314 : (一生一世 yì shēng yí shì) trọn đời trọn kiếp

Số 0: Bạn, em, ... (như YOU trong tiếng Anh)

Số 1: Muốn

Số 2: Yêu

Số 3: Nhớ hay là sinh (lợi lộc)

Số 4: Người Hoa ít sử dụng con số này vì 4 là tứ âm giống tử, nhưng số 4 cũng có 1 ý nghĩa rất hay đó là đời người, hay thế gian.

Số 5: Tôi, anh, ... (như I trong tiếng Anh)

Số 6: Lộc

Số 7: Hôn

Số 8: Phát, hoặc nghĩa là ở bên cạnh hay ôm

Số 9: Vĩnh cửu

9420 là gì trong tiếng Trung ?

https://thuviensach.vn

520 là gì trong tiếng Trung ?

9277: Thích hôn hôn

7538: Hôn anh đi

5910: Anh chỉ cần em

9420 = 就是爱你 jiù shì ài nǐ: Chính là yêu anh (em)

520: Anh yêu em.

530: Anh nhớ em.

520 999: Anh yêu em mãi mãi (vĩnh cửu).

*520 1314: Anh yêu em trọn đời trọn kiếp (1314 nghĩa là 1 đời 1 kiếp)

51770: Anh muốn hôn em. (Sử dụng 2 số 7 để lịch sự, giảm nhẹ sự sỗ sàng)

51880: Anh muốn ôm em.

25251325: Yêu anh(em) yêu anh(em) mãi mãi yêu anh(em)

508: Tôi muốn phát(Tại sao nghĩa là tôi muốn phát? Vì số 8 trong tiếng Trung đọc là phát)

Một loại bật lửa chống gió

https://thuviensach.vn

ĐƯỜNG MỘT CHIỀU, NGƯỢC LỐI YÊU NHAU

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 27

Chương 27

Hơn ba giờ chiều, Lạc Táp hoàn thành lần nhảy cuối để lấy bằng A, khi cô đang lượn xuống từ trên bầu trời, khung cảnh dưới mặt đất càng ngày càng gần hơn.

Từ một chấm đen nhỏ như con kiến, rồi dần dần thành một hình dáng mơ hồ, xuống thấp thêm chút nữa thì cô thấy rõ được là Tưởng Mộ Tranh.

Lần đầu tiên cô tự nhảy một mình, anh ở chỗ này chờ cô.

Đến lần nhảy cuối cùng, anh vẫn ở đây chờ cô.

Hôm nay anh mặc áo sơ mi màu đen, trước kia cô cảm thấy từ gợi cảm chỉ có thể dùng để tả nữ nhân, nhưng hôm nay đặt từ này ở trên người anh lại rất thích hợp.

Khi cô rơi xuống đất, anh duỗi tay ôm lấy cô một lần nữa.

"Thả tôi xuống."

Tưởng Mộ Tranh không nhúc nhích, chỉ cười cười, anh nói: "Chúc mừng một chút."

Nhân viên công tác lại đây tháo thiết bị nhảy dù.

https://thuviensach.vn

Tưởng Mộ Tranh ôm cô xoay hai vòng, bên tai Lạc Táp phiếm hồng. Anh buông cô xuống, đưa tay xoa xoa gương mặt cô: "Có đau không?"

Hôm nay gió lớn.

Lạc Táp hất tay anh ra, đá anh một cái.

Người này thật là càng ngày càng được một tấc lại muốn tiến một thước.

Tưởng Mộ Tranh nhẹ nhàng đẩy phía sau lưng cô: "Đi thôi, đi xử lý các thủ tục xong là chúng ta có thể đi."

Lạc Táp xoa xoa gương mặt bị gió thổi hơi đau của mình.

Kỳ nghỉ kết thúc, giấy phép cũng đã lấy về tay, tất cả liền như một giấc mộng dài, cảnh tượng chia sẻ niềm vui cùng người nhà mà lúc bé cô luôn mong đợi cũng xuất hiện trong giấc mộng này.

Chẳng qua, anh không phải là người nhà của cô.

Tất cả thủ tục được xử lý xong, giấy phép thì phải đợi câu lạc bộ ra nước ngoài xin thay.

Trở lại khách sạn, Lạc Táp bắt đầu thu thập hành lý, chuẩn bị dẹp đường hồi phủ.

Cô vô tình nhìn ra ngoài cửa sổ, tầng mây đen càng ngày càng dày, cảm giác như trời sắp mưa.

Hai giờ trước, khi cô nhảy xong lượt cuối cùng thì thời tiết còn khá ổn, tầm nhìn rõ ràng, chỉ có gió hơi lớn một chút.

Hiện tại thì gió nhỏ, nhưng mây đen lại ầm ầm kéo tới.

https://thuviensach.vn

Thu dọn xong hành lý, chỉ còn chờ Tưởng Mộ Tranh lại đây gọi cô, vừa rồi anh đi ra ngoài.

Ngồi không nhàm chán, cô muốn đăng hình lên vòng bạn bè, mở album chọn một tấm ảnh chụp lúc đang rơi tự do trên bầu trời, tóc bị thổi bay toàn bộ, cũng may là mặt không bị thay đổi bởi gió.

Cô ghi chữ:[Kết thúc kỳ nghỉ vui vẻ.]

Đăng lên vòng bạn bè xong, Lạc Táp kéo lại album xem một lần.

Mấy ngày nay nhảy dù Tưởng Mộ Tranh đều tìm nhiếp ảnh gia chuyên nghiệp chụp ảnh cho cô, lúc bắt đầu cô cảm thấy không cần phải chụp hằng ngày như vậy, nhưng Tưởng Mộ Tranh nói đấy chính là những thời khắc đáng để lưu giữ lại kỉ niệm trong cuộc đời. Cô nói không lại anh, nên tùy cho anh lăn lộn, rất nhanh đã có rất nhiều người like ảnh.

Chu Nghiên: mời cơm! Mời cơm! Mời cơm! ... chỗ này đã lược bớt một trăm lần!

Hạ Vũ Minh: +1

Phía dưới đều là đồng nghiệp kéo vào ồn ào.

Cô trả lời bọn họ: Được rồi, trưa ngày kia gặp ở nhà ăn.

Lại có tin nhắn đến, là Phó Duyên Bác:[Chúc mừng! Có mệt không?]

Lạc Táp:[Cảm ơn, không mệt lắm,vẫn còn tốt.]

Phó Duyên Bác:[Ừ, trở về nghỉ ngơi một chút, đi làm lại liền phải đi tập huấn bắn súng rồi.]

Lạc Táp hơi giật mình, thì ra anh cũng không biết danh sách tập huấn không có tên cô, cảm thấy có khi tình huống phức tạp hơn cô nghĩ rất

https://thuviensach.vn

nhiều.

' đông- đông- đông ' tiếng gõ cửa vang lên.

"Lạc Lạc?"

"Lạc Lạc."

Lạc Táp híp híp mắt, mỗi lần gọi cô đều phải gọi mấy lần mới chịu, cô đứng dậy đi mở cửa, khi kéo cửa ra cô giật mình nhảy dựng, lùi về phía sau.

Trước mắt là cả một bó hoa tươi lớn.

Không phải hoa hồng mà là hoa baby, baby hồng.

Cô chớp chớp mắt, nghĩ đến mấy lời tối hôm qua anh nói, chờ cô kết thúc kì thi, anh sẽ bắt đầu theo đuổi cô.

Tưởng Mộ Tranh đưa hoa cho cô: "Không phải theo đuổi em đâu."

Lạc Táp: "..."

"Cầm lấy, đây là chúc mừng em thuận lợi vượt qua kì thi." Tưởng Mộ Tranh nhìn bó hoa baby giống như bầu trời đầy sao trong tay, "Biết ý nghĩa của loài hoa baby này không?"

Lạc Táp cũng không nghiên cứu cái này nên tất nhiên là không biết, cô chỉ biết ý nghĩa của hoa hồng và hoa cẩm chướng.

Tưởng Mộ Tranh bày ra dáng vẻ am hiểu: "Ý nghĩa của hoa baby là tâm tưởng sự thành, quanh đây không có cửa hàng hoa, anh phải lái xe qua thị trấn gần đây để mua đấy, không có ý gì đặc biệt, chỉ cảm thấy em tuyệt hơn so với anh hồi đó."

https://thuviensach.vn

Anh đưa cho cô.

Lạc Táp cũng không từ chối: "Cảm ơn."

Tưởng Mộ Tranh nhìn vào phòng cô: "Thu dọn xong chưa?"

"Xong rồi."

"Vậy đi thôi, nói không chừng một lát nữa trời sẽ mưa."

Lạc Táp gật gật đầu, trở về phòng lấy hành lý, Tưởng Mộ Tranh thì quay lại phòng mình.

Đóng cửa lại, Lạc Táp cúi đầu ngửi bó hoa, thật thơm, giống như mùi hoa hồng, trước kia chưa từng chạm vào hoa baby nên cũng không biết rốt cuộc nó là cái mùi gì.

Cô nghĩ đây là mùi hương tự nhiên của hoa baby.

Đây không phải lần đầu tiên cô được tặng hoa, nhưng lại là lần đầu tiên cô tự tay nhận lấy.

"Lạc Lạc, đi thôi."

Tưởng Mộ Tranh ở ngoài cửa gọi cô.

" tới đây." Cô dùng một tay ôm bó hoa, một tay kéo va li đi ra ngoài.

Tới phòng khách, Tưởng Mộ Tranh rất tự nhiên duỗi tay tiếp nhận va li của cô rồi đưa túi đồ trong tay anh cho cô.

"Đây là cái gì?"

"Đồ ăn vặt, đợi chúng ta đến Bắc Kinh chắc là phải bảy tám giờ tối, đói bụng thì có thể ăn trước lót dạ một chút."

https://thuviensach.vn

Anh đẩy hai cái va li đi ở phía trước, cô vô thức nhìn theo bóng lưng anh, anh luôn suy nghĩ mọi thứ chu đáo hơn cô rất nhiều.

Tới bãi đỗ xe, Tưởng Mộ Tranh nhét hết va li vào cốp xe, Lạc Táp cũng thuận tay bỏ bó hoa vào đó, Tưởng Mộ Tranh liếc nhìn cô một cái, cô cũng không chú ý, lập tức đi sang phía ghế phụ, mở cửa ngồi lên xe.

Lạc Táp thắt kỹ đai an toàn. Tưởng Mộ Tranh kéo cửa phía tay lái ra, cô ngửi thấy mùi thơm, quay đầu lại, anh đã lấy bó hoa kia ra.

"Lấy ra làm gì?" Cô hỏi.

Tưởng Mộ Tranh: "Nhét trong cốp xe lâu, cánh hoa dễ bị rụng, màu sắc cũng sẽ thay đổi." Lại thuyết phục cô: "Hoa cũng có sinh mệnh của nó a, đừng đối xử tàn nhẫn với nó như vậy."

Lạc Táp: "..."

Mắt đối mắt hai giây, cô tiếp nhận bó hoa.

Ô tô khởi động, từ từ rời khỏi câu lạc bộ.

Trong tay Lạc Táp ôm một bó hoa to, cảm giác cứ như mình là người mê hoa, cô quay đầu nhìn Tưởng Mộ Tranh, anh đang nghiêm túc lái xe, nhưng khóe miệng thì lại cong lên.

Tuy rằng bây giờ quan hệ giữa cả hai đã hòa hoãn hơn trước không ít, nhưng hai người vẫn không có gì để nói chuyện với nhau.

Lạc Táp cúi đầu nhìn bó hoa, cánh hoa nho nhỏ, tinh xảo đáng yêu, màu sắc cánh hoa đậm nhạt khác nhau, có hồng đậm, hồng nhạt, còn có đỏ hồng.

Đan xen vào nhau, đẹp không sao tả xiết.

https://thuviensach.vn

Ngón tay cô nhẹ nhàng cọ cọ vào cánh hoa nhỏ bé, giống như đang nựng thú cưng.

Chợt nhớ tới ý nghĩa của nó, những cánh hoa nhỏ bé đáng yêu như thế này, sao liên hệ tới cái ý nghĩa tâm tưởng sự thành được vậy? Đang rảnh rỗi nên cô lấy di động ra tra ý nghĩa của nó.

Kết quả ý nghĩa của hoa baby không phải tâm tưởng sự thành, mà là: Cam nguyện làm vai phụ, chỉ nguyện ở bên cạnh em.

Sửng sốt hai giây, cô đưa mắt nhìn Tưởng Mộ Tranh: "Ai nói với anh ý nghĩa của hoa baby là tâm tưởng sự thành?"

chậc, nhanh như vậy đã bị vạch trần rồi.

Tưởng Mộ Tranh đỡ tay lái, quan sát trước và sau xe rồi lúc này mới nói chuyện với cô: "hả, là người bán ở tiệm hoa nói với anh, sao thế?"

Lạc Táp: "Anh cứ tiếp tục mở to mắt nói nói dối đi!"

Tưởng Mộ Tranh mặt không biến sắc: "Không phải tâm tưởng sự thành hả?"

Cô nhàn nhạt nhìn anh, không lên tiếng, ánh mắt đã tự nói lên tất cả.

Tưởng Mộ Tranh thở dài: " haizz! mấy người làm ăn bây giờ, chỉ biết buôn bán mà mặc kệ khách hang, lúc anh đi vào đã nói với nhân viên cửa hàng anh muốn mua một bó hoa có ý nghĩa là tâm tưởng sự thành, kết quả nhân viên cửa hàng liền gợi ý hoa baby cho anh."

Sau khi nói xong, dưới đáy lòng anh yên lặng nói một câu xin lỗi với nhân viên tiệm hoa.

Lạc Táp: "..."

https://thuviensach.vn

Cái lý do này cô lại không nói gì để phản bác.

Tưởng Mộ Tranh liếc nhìn cô một cái, giả vờ không biết: "Vậy ý nghĩa của hoa baby là gì?"

Lạc Táp: "Vô lại."

Tưởng Mộ Tranh cười.

Đoạn nhạc đệm này cứ vậy mà trôi qua.

Hơn nửa tiếng đồng hồ sau, trong xe tràn ngập hương hoa hồng.

Lạc Táp cảm thấy không đúng lắm, sao hoa baby lại có mùi hoa hồng?

Khó hiểu suốt cả chặng đường cũng chưa tìm được đáp án.

Tới Bắc Kinh thì trời bắt đầu tí tách mưa nhưng chỉ là mưa nhỏ.

Tưởng Mộ Tranh trở về còn phải dự một cuộc họp nên hai người không ghé nhà hàng ăn cơm mà anh đưa cô về đến cửa nhà. Biệt thự to như vậy nhưng toàn bộ tối đen.

Trong lòng anh trào lên trận chua xót.

Một người ở trong căn nhà lớn như vậy, không sợ hãi ?

"Sao em không chọn nhà chung cư nhỏ hơn chút?"

Lạc Táp một tay ôm hoa, một tay đang bung dù, ngón tay dừng ở trên nút bấm, nghe vậy thì dừng lại, rồi tiếp tục ấn xuống, dù phanh một tiếng bung ra.

Cô nói: "Tôi giữ tất cả đồ vật trước khi ba mẹ ly hôn mà, ở phòng nhỏ không chứa được hết."

https://thuviensach.vn

Thật ra cũng không phải là vậy.

Mấy cái đồ đó cũng không chiếm nhiều chỗ, một phòng cũng đủ rồi.

Cô vẫn luôn ở trong biệt thự lớn như vậy, là bởi vì cô muốn chuẩn bị phòng ngủ riêng cho ba, mẹ.

Sợ bọn họ có công việc phải xử lý nên chuẩn bị thêm phòng làm việc cho riêng từng người để họ không quấy rầy nhau, chính là hy vọng thỉnh thoảng bọn họ có thể cùng nhau lại đây ở chung với cô.

Bắt đầu từ khi cô 7 tuổi, cô đã không thể nào có được giây phút một nhà ba người cùng nhau ăn cơm, cùng nhau đi ra ngoài chơi, sau đó buổi tối về nhà có ba mẹ kể chuyện xưa cho cô nghe.

Khi còn nhỏ nguyện vọng lớn nhất của cô chính là hy vọng ba mẹ có thể ở chung với cô một đêm, tuy rằng có bảo mẫu nhưng cô ở một mình thì sẽ sợ hãi.

Chỉ có điều nguyện vọng thì trước sau vẫn là nguyện vọng, chưa từng thực hiện được.

Khi còn nhỏ không hiểu chuyện, sau khi lớn lên thì hiểu hơn một chút, đại khái là vợ chồng ly hôn rồi thì không thể lại ở chung dưới một mái nhà nữa.

Đôi khi ba không bận thì sẽ đến ở một thời gian, nhưng nhiều năm như vậy mà mẹ vẫn chưa đến ở lại bao giờ.

Thế nhưng cô vẫn luôn giữ lại căn phòng ngủ và phòng làm việc cho mẹ.

Tưởng Mộ Tranh nhìn cô, hầu kết khẽ động, không nói chuyện.

https://thuviensach.vn

Lạc Táp cho rằng anh không hiểu, hiếm khi cô kiên nhẫn nói thêm vài câu: "Lớn lên trong gia đình hạnh phúc như các anh không hiểu được khát vọng tình thân của những đứa trẻ trong gia đình tan vỡ như chúng tôi đâu. Đặc biệt giống như tôi, mẹ có gia đình mới, ba thì luôn bận công việc không ở nhà, tôi giống như ..." trẻ mồ côi vậy chẳng có gì khác biệt.

Nhưng ba chữ trẻ mồ côi này, cô chưa nói ra khỏi miệng.

Lạc Táp ôm bó hoa vào trong ngực để dư ra tay cầm dù, một cái tay khác đẩy va li. Tưởng Mộ Tranh muốn hỗ trợ nhưng cô không cho: "Tôi tự làm được, anh về đi, trời mưa, cẩn thận một chút."

Cô xoay người đi vào biệt thự.

Mưa cũng chẳng tính là lớn, Tưởng Mộ Tranh không bung dù.

Dựa vào cửa xe nhìn biệt thự, anh hút xong hai điếu thuốc rồi mới rời đi.

Sau khi Lạc Táp vào nhà thì mở đèn, kéo rèm lên.

Mấy ngày này không ở nhà nhưng bảo mẫu đều có tới quét dọn vệ sinh giúp cô, trước đó bảo mẫu còn hỏi cô khi nào về để chuẩn bị đồ ăn khuya cho cô.

Người bảo mẫu này đã làm việc cho nhà cô gần 20 năm rồi, hiện tại đều đã làm bà nội, mỗi ngày sau khi đưa cháu đi học rồi đều sẽ bớt thời giờ lại đây một chuyến.

Lạc Táp để va li qua một bên, đặt hoa lên quầy bar rồi ra sân phơi tìm bình hoa đỏ nước vào, chuẩn bị chuyển hoa baby vào bình.

Đợi đến khi cô tháo lớp giấy gói bên ngoài ra thì mới sửng sốt.

https://thuviensach.vn

Tầng trên là hoa baby nhưng tầng dưới lại là một tầng đầy hoa hồng, kiều diễm ướt át, là loại hoa hồng thơm nhất.

Cô lấy di động ra gọi cho Tưởng Mộ Tranh: "Tưởng Mộ Tranh, anh là vô lại của vô lại của vô lại!"

Tưởng Mộ Tranh cười, biết là cô đã phát hiện, nhưng anh biết rõ còn cố hỏi: "Lại làm sao vậy? Mới tách ra có bao lâu đâu, đã tìm cớ gọi điện thoại cho anh rồi, nhớ anh hả?"

Lạc Táp: "..."

Hít một hơi, "Có tin tôi vứt hoa hồng đi không?!"

Rốt cuộc hoa hồng có ý nghĩa khác biệt, cô nhận rồi liền có cảm giác như phải cam chịu.

Tưởng Mộ Tranh: "Hoa hồng? Hoa hồng đâu ra vậy?"

Lạc Táp bị nghẹn đến lục phủ ngũ tạng đều đau: "Anh còn muốn giả vờ giả vịt! Phía dưới hoa baby là hoa hồng!"

Tưởng Mộ Tranh cười nói: "Cửa hàng này thật đúng là không tệ, anh nói với nhân viên cửa hàng là hoa baby này không thơm nhỉ, nhân viên cửa hàng bảo đảm là chắc chắn sẽ làm anh vừa lòng. Sau khi gói hoa xong anh ngửi ngửi thử, quả nhiên là thơm, thì ra là bỏ thêm hoa hồng ở bên trong à, lát nữa anh lên mạng đánh giá 5 sao cho tiệm hoa này, cửa hàng bán hoa này có tâm thật đấy."

Lạc Táp: "..."

Tức đến mức trực tiếp nhấn tắt cuộc gọi.

Tác giả có lời muốn nói:

https://thuviensach.vn

Nhật ký của Tưởng Mộ Tranh:

Ngày đầu tiên theo đuổi vợ(◍ •̀ᴗ•́)

1. Ôm cô ấy xoay hai vòng tại chỗ.

2. Thông qua hoa baby nói cho cô ấy biết chỉ nguyện ở bên cạnh cô ấy.

3. Vắt óc tìm kế tặng cho cô ấy một bó hoa hồng.

Kết quả nỗ lực của ngày đầu tiên: Cô ấy tức đến tắt luôn điện thoại 囧rz (╥_╥)

Thành tích khảo hạch: (2)

(1) √; (2) ×

https://thuviensach.vn

ĐƯỜNG MỘT CHIỀU, NGƯỢC LỐI YÊU NHAU

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 28

Chương 28

Ngày cuối cùng của kì nghỉ, Lạc Táp không đi đâu mà ở nhà ngủ nướng đến hơn 11 giờ mới dậy. Ăn sáng qua loa, sau đó cô ngồi trên sofa chơi game.

Du Ngọc gọi điện thoại tới nói giữa trưa sẽ rảnh 2 tiếng, bảo cô đến công ty bà cùng ăn cơm.

Lạc Táp ăn đồ ăn ở ngoài hơn 10 ngày liên tục nên còn đang phát ngấy, lấy cớ mệt không đi.

Du Ngọc cũng không miễn cưỡng, nói với cô: "Lần sau khi con nghỉ mẹ sẽ qua thăm con."

Lạc Táp ừ một tiếng: "Mẹ, không nói nữa nhé, con đang chơi game."

Du Ngọc: "Cái con bé này, ở nhà chơi game làm gì hả?"

Lạc Táp: "Người khác đều đi làm, con biết làm gì đâu."

Du Ngọc: " Vậy tìm ngũ ca của con mà chơi, cậu ấy không cần làm việc đúng giờ, thời gian tự do."

Lạc Táp: "..."

https://thuviensach.vn

"Lạc Lạc?"

"Con đang nghe."

"Dạo này ngũ ca con giúp con không ít chuyện, khi nào rảnh thì mời cậu ấy một bữa."

"Vâng." Sao có thể!

Kết thúc cuộc trò chuyện, Lạc Táp quay lại vào game, ván trước đã kết thúc, không có gì thay đổi, đội cô lại tiếp tục thua.

Cô chẳng còn tâm trạng để chơi nữa, thoát khỏi trò chơi, ném điện thoại qua một bên rồi ngã lên sofa.

Một mình ở nhà thật yên lặng.

Giống như bị vứt tới sa mạc hoang tàn vắng vẻ.

Trong khoảng thời gian này đều có Tưởng Mộ Tranh ở bên cạnh lải nhải cả ngày, bây giờ bên tai im ắng lại cảm thấy có chút không quen.

Nếu không phải cố ý hẹn gặp thì có vẻ giữa bọn họ không có liên hệ gì.

Giống như hai đường thẳng sau khi cắt nhau tại một điểm rồi thì sẽ càng đi càng xa về một hướng khác.

Lạc Táp nhắm mắt lại, không suy nghĩ thêm cái gì nữa.

Ngày hôm sau Lạc Táp hết thời gian nghỉ phép, đi làm lại.

Thật ra bình thường kì nghỉ đông của họ thì đơn vị bọn họ chỉ duyệt cho nghỉ mấy ngày mà thôi, bởi vì quá bận rộn. Mỗi khi có nghỉ phép là đội trưởng liền phát điên vì anh ta phải sắp xếp lại lịch trực ban cho đội.

https://thuviensach.vn

Lạc Táp có thể nghỉ hơn 10 ngày là vì bình thường vào các ngày lễ Tết cô đều sẽ nhận trực ban thay cho đồng nghiệp, đặc biệt là Tết Trung thu và đêm giao thừa chẳng ai muốn ở lại trực cả, nhưng Lạc Táp sẽ chủ động nhận trực thay cho bọn họ.

Suốt 5 năm, trong lòng mọi người đều tự hiểu rõ mà không nói ra, mỗi lần cô xin nghỉ phép là bọn họ đều sẽ giúp cô trực thay thêm mấy ngày nữa để kì nghỉ của cô có thể dài hơn.

Nếu không phải lần này trở về cho kịp đợt huấn luyện thì cô có thể lại nghỉ thêm hai ngày nữa rồi.

Đến đơn vị, Chu Nghiên đã tới từ sớm, còn mang theo cả bữa sáng cho cô.

Lạc Táp vừa ăn sáng vừa nói chuyện với Chu Nghiên, trong lúc đó vô tình nhìn thấy vòng tay trên cổ tay của Chu Nghiên: " mới mua? Đẹp đấy."

Chu Nghiên kéo kéo ống tay áo xuống, tự mình cũng nhìn nhìn: "Em gái chị tặng đó, nói là quà sinh nhật năm nay, cuối tuần trước nó đến nhà chơi nên đưa trước luôn."

Sinh nhật của Chu Nghiên là vào đầu tháng 12.

Lạc Táp: "Vốn dĩ em cũng nhìn trúng một cái vòng tay, tính mua tặng chị nhưng giờ có rồi thì đổi cái khác thôi, chị muốn cái gì?"

Cô và Chu Nghiên mua quà cho nhau luôn dò hỏi xem người kia thiếu cái gì hay thích cái gì.

Chu Nghiên: "hay là mua lắc chân cho chị đi."

Khi đi làm không thể đeo nhưng đến cuối tuần đi dạo phố thì có thể một mang ra đeo một chút.

https://thuviensach.vn

Lạc Táp đưa mắt nhìn cái cổ chân thô của Chu Nghiên, lắc đầu: " bỏ đi, mua cái size lớn nhất cũng chưa chắc đeo vào được."

Chu Nghiên: "..."

Ôm ngực, nhấc chân đá Lạc Táp.

"Nói câu dễ nghe chút thì chết hả!"

Lạc Táp: "Có."

Chu Nghiên lại đá cô thêm cái nữa, Lạc Táp cười.

Hai người vui đùa ầm ĩ, đồng nghiệp lục tục tiến vào văn phòng, Lạc Táp cũng chào hỏi từng người.

Văn phòng bắt đầu xôn xao.

Mười mấy phút sau, đội trưởng triệu tập bọn họ đến phòng họp.

Mới vừa ra khỏi văn phòng, vừa hay bảo vệ thu nhận bưu kiện đến đây. Ông gọi Lạc Táp: "Tiểu Lạc, cháu có một lá thư này."

"Thư ạ?" Lạc Táp dừng chân, tiếp nhận lá thư: "Cháu cảm ơn."

Chu Nghiên thò đầu qua xem chữ viết trên bìa thư: "Đệt, ai viết thư cho em đấy, chữ đẹp ghê, không phải là chủ xe nào yêu thầm em chứ?"

Lạc Táp thường xuyên nhận được lời tỏ tình khi đang trực ngoài đường, rất nhiều lần có người tặng hoa hồng ngay giữa ngã tư khiến Lạc Táp trở tay không kịp.

Lạc Táp lắc đầu: "Không biết."

Chu Nghiên vỗ vỗ bả vai cô: "Mở ra xem đi, chị tới phòng họp trước xí cho em một ghế nha."

https://thuviensach.vn

Cô ấy không biết là thư ai gửi, chuyện cá nhân nên cô tự giác để không gian riêng tư cho Lạc Táp.

Lạc Táp đi rất chậm, cẩn thận xé mở bìa thư, cô nghiêng đầu nhìn vào bên trong, một tờ giấy viết thư, còn là màu hồng nhạt.

Cô rút tờ giấy, mở ra đọc.

Lạc Lạc.

Anh nhớ em!!! -Tưởng Mộ Tranh.

Một tờ giấy thật lớn chỉ có chín chữ và mấy dấu câu.

Sau khi xem xong, Lạc Táp: "..."

Người này thật đúng là nhàm chán đến phát điên rồi!

Bên cạnh thỉnh thoảng có đồng nghiệp đi ngang qua, cô nhanh chóng nhét tờ giấy vào lại phong thư, đút vào trong túi.

Cảm thấy tai ngưa ngứa, cô đưa tay sờ lên, thật nóng.

Tới phòng họp, cô vừa ngồi xuống thì Chu Nghiên lập tức nhiều chuyện: "Anh chàng đẹp trai nào viết thư tình cho em? Thời buổi này không còn mấy chàng viết thư tình đâu, chữ còn đẹp như vậy."

Lạc Táp ho nhẹ một tiếng: "Người môi giới bất động sản gửi tới, hỏi em gần đây có muốn đầu tư bất động sản không."

"Mẹ! Bởi vậy chị đã nói mà, bây giờ đàn ông tốt tuyệt chủng hết rồi." Chu Nghiên mất đi hứng thú nhiều chuyện, đội trưởng đã tiến vào, cô ấy ngồi ổn định lại, mở ra sổ ghi chép.

Lạc Táp cũng mở sổ ra, lơ đãng nhìn nội dung cuộc họp lần trước.

https://thuviensach.vn

Vừa rồi là lần đầu tiên cô không nói thật với Chu Nghiên.

Tại sao lại không nói?

Có lẽ vì sợ Chu Nghiên lại lải nhải nói không ngừng về tên tiện nhân gì đó.

Cô cũng không hiểu được bản thân mình nghĩ gì nữa.

Thật phiền.

Mọi người đã đến đông đủ, cuộc họp bắt đầu.

Chủ yếu là đội trưởng nói về việc tập trung huấn luyện bắn súng vào ngày mai, Lạc Táp vẫn luôn nhìn đội trưởng, nghĩ có lẽ anh ấy sẽ nhắc đến trong cuộc họp lí do vì sao tên cô không có trong danh sách.

Nhưng mà cho đến tận khi cuộc họp kết thúc, đội trưởng vẫn chưa nhắc đến.

Sau khi tan họp, Lạc Táp đang muốn đứng dậy thì đội trưởng nói với cô: "Lạc Táp, cô ở lại một chút."

Lạc Táp gật gật đầu, Chu Nghiên cũng nhìn cô, nhướng nhướng mày với cô rồi cầm sổ họp đi ra ngoài.

Khi cả văn phòng chỉ còn lại hai người bọn họ, đội trưởng còn đặc biệt đi ra đóng lại cửa phòng.

Lạc Táp luôn có dự cảm bất an, im lặng chờ xem đội trưởng thông báo cái gì.

Đội trưởng không ngồi xuống vị trí của mình mà kéo một cái ghế gần Lạc Táp ra ngồi xuống, trong tay còn cầm theo một túi hồ sơ.

https://thuviensach.vn

"Đội trưởng, có phải liên quan đến đợt huấn luyện bắn súng lần này không?" Lạc Táp chủ động hỏi.

"Cô biết rồi à?" Đội trưởng cũng đoán được chắc chắn là Chu Nghiên đã nói gì đó cho Lạc Táp.

Lạc Táp gật đầu: "Biết được một chút, nhưng không biết được nguyên nhân."

Đội trưởng đẩy túi hồ sơ đến trước mặt cô: "Đây là lệnh điều động của cô."

Lạc Táp nhíu chân mày, không mở ra: "Lệnh điều động gì vậy?"

Đội trưởng dừng lại hai giây, hầu kết trượt lên trượt xuống vài lần rồi mới nhỏ giọng nói: "Điều đến khu Bình Cốc."

Lạc Táp hơi hơi cuộn nắm tay, lạnh lùng "a" một tiếng, ngoài ra cũng không nói gì.

Điều cô từ trung tâm ra địa phương xa xôi như vậy?

Đây đã không còn là vấn đề khoảng cách xa gần nữa, tình huống này giống như đột ngột điều một cảnh sát từ Vô Tích đến Tô Châu vậy, đúng là chuyện nghìn lẻ một đêm mà.

Từ xưa đến nay điều động vượt khu đều chỉ có một khả năng, là do chính bản thân người đó nhờ vào các mối quan hệ mà chủ động xin đi.

Mà cô chỉ nghỉ phép mấy ngày, quay lại thì chỗ làm việc cũng bị đổi rồi.

Bầu không khí trong văn phòng lập tức chùng xuống, đội trưởng không nói chuyện mà chỉ thở dài, có một số việc, anh ta cũng bất lực.

https://thuviensach.vn

Đây là lệnh điều động mà Cục thành phố trực tiếp gửi văn kiện đưa xuống, khi anh ta nhận được cũng ngốc cả người.

Lệnh điều động này đã đến từ 3 ngày trước nhưng cân nhắc tới việc cô còn thi lấy giấy phép gì đó nên anh ta không nói cho cô nghe trước.

Lúc này, mọi lời an ủi đều trở lên dư thừa.

Anh ta chỉ nói: "Làm đội trưởng của cô, tôi thật xin lỗi."

Xin lỗi vì điều gì?

Cụ thể vì cái gì anh ta cũng không nói nên lời.

Lạc Táp lắc lắc đầu: "Cũng đâu phải anh muốn điều tôi đi."

Đội trưởng nhìn cô bằng ánh mắt bất đắc dĩ, tuy rằng việc điều động vị trí là bình thường, cứ ba năm sẽ luân chuyển đơn vị một lần. Nhưng cơ bản đều là những đợt điều động trong khu vực, tình huống như thế này, còn vượt xa đến mấy khu là rất ít khi thấy.

Lãnh đạo cấp cao được điều động chuyển khu là bình thường nhưng cô chỉ là một cảnh sát quèn mà thôi.

Cuối cùng đội trưởng lại hỏi một câu: "Có muốn tìm ai đó giúp đỡ một chút để ở lại trong thành phố không?"

Anh ta cũng biết cơ bản là việc này sẽ không có khả năng thay đổi bởi vì người mới đến kia ngày mai sẽ tới trình diện.

Hơn nữa anh ta cũng biết ở đại đội của bọn họ, Lạc Táp là người không có bối cảnh nhất.

Hiện thực là thứ cực kì tàn khốc, ai cũng hiểu, chỉ là mọi người tự biết ở trong lòng mà chẳng nói ra.

https://thuviensach.vn

Lạc Táp nắm lấy túi hồ sơ, cũng không mở ra, sau khi ổn định lại tâm trạng mới nói: "Tìm chứ, sao lại không tìm? Sáng mai tôi sẽ đi tìm Cục trưởng, hỏi ngài ấy một chút xem có phải ngài ấy muốn tôi ra ngoại thành để huấn luyện, sau khi trở về thì chuẩn bị cho tôi lên Phó cục hay không?"

"..." Đội trưởng mí mắt giật giật mấy cái, cẩn thận khuyên bảo: "Lạc Táp à, đừng hành động theo cảm tính, chuyện lãnh đạo đã quyết định, cô lại còn làm căng như vậy khiến họ không xuống đài được. Cô tính không làm việc ở cục cảnh sát giao thông nữa sao?"

Lạc Táp: "Tôi tự có chừng mực."

Cô cầm sợi dây trên miệng túi hồ sơ lên quay vòng để mở ra, vòng sau lại càng nhanh hơn vòng trước.

Đội trưởng cũng sốt ruột trong lòng: "Lạc Táp, cô nghe tôi khuyên đi. Chúng ta đừng lấy trứng chọi đá. Cô đi làm cũng 5 năm rồi, có một số việc chẳng lẽ cô còn chưa nhìn thấu sao?"

Anh ta nói rất mơ hồ, nhưng anh ta biết Lạc Táp nghe vẫn hiểu.

Anh ta lại tận tình khuyên bảo: "Lệnh điều động lần này là từ Văn phòng Cảnh sát thành phố trực tiếp đưa xuống, Phó cục trưởng Phó Duyên Bác quản lý nhân sự của Cục mình lại đi học tập rồi, Cục trưởng chúng ta còn phải ký thay. Có thể khiến Văn phòng thành phố trực tiếp hạ lệnh điều động và yêu cầu xử lý cấp tốc như vậy, lại còn không phải là tự phía Cục Quản lý giao thông của chúng ta muốn điều động cô. Cô hãy ngẫm lại địa vị của đối phương đi."

Lạp Táp cúi đầu quấn lấy sợi dây buộc túi hồ sơ, đã gỡ tới vòng cuối cùng, cô lại đặt túi hồ sơ về góc bàn.

Ngẩng đầu nhìn đội trưởng, cô biết đội trưởng có lòng tốt, muốn cô an ổn một chút, không đến mức cuối cùng bị chèn ép lại còn phải ngậm bồ

https://thuviensach.vn

hòn.

Cô nói: "Nếu muốn yên ắng điều tôi đi, còn điều đi nơi xa như vậy thì phải cho tôi một lý do."

Đội trưởng bóp ấn đường: "Lạc Táp à, cô bị ngốc hả? Cô muốn lãnh đạo đưa ra lý do?"

Lạc Táp nhàn nhạt nói: "Nếu bọn họ xem tôi như kẻ ngốc muốn điều là điều, vậy thì tôi liền làm kẻ ngốc một lần để cho họ biết rằng kẻ ngốc cũng biết sự khác biệt giữa vòng hai và vòng mười tám!"

Đội trưởng: "..."

Lạc Táp đứng lên, lấy túi hồ sơ: "Hiện tại hắn là tôi không thuộc về đại đội 2 nữa nhỉ?"

Đội trưởng gật đầu: "Trên lệnh điều động nói cuối tuần này cô qua bên kia trình diện, đến lúc đó sẽ cùng tham gia tập huấn bắn súng với bên kia."

Lạc Táp: "Tôi về đây, ngày mai sẽ không tới."

Mới vừa đi vài bước, cô lại quay đầu: "Trước khoan hẵng nói việc tôi bị điều đi với mọi người trong đội. Tránh cho cơm chia tay cũng ăn rồi mà lửa này lại không cháy, thì xấu hổ lắm."

Đội trưởng: "..."

Đứa nhỏ này, ngày thường nhìn rất nhanh nhạy hiểu chuyện, sao lại lì lợm thế này.

Việc điều động nhân sự đâu phải cô náo loạn là sẽ thay đổi được.

Nếu người trên cục thành phố đã dám điều động cô theo ý muốn của họ thì cũng đã tra xét qua thông tin cá nhân của cô rồi, biết cô không có chỗ

https://thuviensach.vn

dựa, bên cạnh đó họ cũng sẽ chuẩn bị tốt lý do để thoái thác. Sẽ không có chuyện cô đi tìm lãnh đạo thì có thể thay đổi kết quả.

Thế thì khác gì lãnh đạo tự vả mặt mình? Có khả năng sao?

Nhưng cái gì nên nói, cái gì không nên nói thì vừa rồi anh ta cũng đã nói hết với cô, cái tính tình ngoan cố này của cô, anh ta cũng không quản được nữa.

Lạc Táp trở lại văn phòng, mấy người Chu Nghiên đều đã ra ngoài trực.

Văn phòng trống không, chỉ có một mình cô.

Lạc Táp ngồi trước bàn làm việc nhìn màn hình máy tính ngẩn ra, sau khi hoàn hồn, cô nâng ly nước lên uống mấy ngụm, cô cầm bìa hồ sơ và chìa khóa xe, đứng dậy đi xuống lầu.

Sau khi ô tô lăn bánh ra khỏi sân sau của Đội cảnh sát giao thông thì hướng thẳng đến Cục Quản lý giao thông.

https://thuviensach.vn

ĐƯỜNG MỘT CHIỀU, NGƯỢC LỐI YÊU NHAU

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 29

Chương 29

Shitbaymeimei

Tưởng Mộ Tranh cũng đã biết chuyện này, chuẩn xác mà nói, anh biết còn sớm hơn Lạc Táp vài phút.

Sáng sớm anh đưa cái lá thư tốn mất mấy tiếng đồng hồ để viết kia đến nơi nhận thư từ của đại đội 2.

Lá thư kia, cả chữ lẫn dấu câu cũng chỉ có chín chữ mà thôi, nhưng tối hôm qua anh viết đến nửa đêm, sau đó viết xong thì mất ngủ cả đêm.

2 giờ sáng nay anh mới ngủ thiếp đi một lúc, sáng sớm lại bị sự phấn khích của bản thân đánh thức dậy, còn sớm hơn cả đồng hồ báo thức.

Ngày hôm qua sau khi xử lý xong công việc ở công ty thì anh liền đi mua giấy viết thư, đi mấy cái siêu thị cũng không mua được giấy viết hợp để nói mấy lời yêu thương. Sau đó ngẫm lại, loại đồ vật này hẳn là có bán quanh trường trung học.

Kết quả lại không mua được.

Cũng có cửa hàng bán nhưng lại bị phủ đầy bụi bên trên, màu sắc không còn như cũ nữa.

https://thuviensach.vn

Bà chủ nói với anh học sinh bây giờ ai còn mua giấy để viết thư nữa, có một gói giấy viết thư mà hai năm vẫn chưa bán hết.

Cuối cùng anh vẫn mua được giấy viết thư in hình lãng mạn tại một cửa hàng nhỏ ở gần trường tiểu học.

Lúc ấy anh phải hút một điếu thuốc xong rồi mới lên xe rời đi, bởi vì rất buồn bực.

Bây giờ viết thư tình là chuyện học sinh tiểu học mới làm sao?

Sau đó ngẫm lại, hình như cũng chỉ có học sinh tiểu học cần dùng đến.

Học sinh trung học đều là tỏ tình qua điện thoại rồi trên mạng.

Sau khi mua về nhà, anh chọn tờ giấy đáng yêu một chút, cô quá lạnh lùng, cần màu hồng nhạt ngọt ngào ấm áp.

Sau khi viết được hai chữ Lạc Lạc, anh không biết phải viết cái gì tiếp.

Anh lôi sổ tay ra bắt đầu viết nháp, viết rồi xóa, xóa rồi lại viết, tới tới lui lui, làm kiểu gì cũng không hài lòng, cứ cảm thấy làm ra vẻ.

Muốn cho cô cảm nhận được tình yêu tuổi 16 mới lớn, nhưng anh lại không còn nhớ nổi, thời gian không buông tha một ai, anh đã hơn 30 tuổi, không thể nhớ nổi tâm tình của cái tuổi mới dậy thì ấy nữa.

Anh ảo não một lúc lâu.

Từ 16 tuổi đến hơn 30 tuổi, anh đã trải qua rất nhiều chuyện, có lẽ là rất nhiều người cả đời đều không thể trải qua những chuyện đó.

Rốt cuộc tâm hồn chẳng thể nào trở về hồn nhiên như tuổi 16 được.

Sống hay chết anh còn chẳng màng, càng đừng nói đến tình yêu.

https://thuviensach.vn

Trước khi gặp được Lạc Táp, anh chưa từng nghĩ tới chuyện lấy vợ sinh con, cảm thấy ở một mình khá tốt, ba mẹ sẽ đi trước anh, nên anh cũng không phải vướng bận gì.

Ai ngờ lại gặp được cô.

Điểm chết người chính là, trước kia anh tuyệt tình với phụ nữ bao nhiêu thì hiện tại Lạc Táp lại nhẫn tâm với anh bấy nhiêu, tất cả đều báo ứng đến trên người anh.

Anh ngồi nhìn tờ giấy viết thư sầu muộn nửa ngày trời, cũng chưa biết phải làm gì.

Sau đó, anh cũng chỉ viết bốn chữ.

Cũng xem như sớm chiều ở bên nhau hơn 10 ngày, bỗng nhiên tách ra, cảm thấy rất khó thích ứng.

Cũng là lần đầu tiên anh nếm được tư vị của sự nhớ nhung.

Còn mặn hơn cả uống phải nước biển.

Bỗng nhiên, điện thoại nằm trên điều khiển của xe rung lên, Tưởng Mộ Tranh hoàn hồn, là Trình Diệc gọi đến.

Trước đó anh có gọi cho Trình Diệc, muốn hỏi một chút xem chính xác là khi nào bên Lạc Táp đi huấn luyện bắn súng, nhưng Trình Diệc không bắt máy, có lẽ là đang bận.

Anh chuyển qua chế độ loa ngoài, "Sáng sớm đã bắt đầu tập huấn?"

Trình Diệc: "Đã huấn luyện được một đợt rồi, nói nhanh đi, chỉ cho cậu 30 giây thôi."

https://thuviensach.vn

Tưởng Mộ Tranh lập tức không tào lao với anh ta, trực tiếp hỏi: "Khi nào bên phía Lạc Táp qua đó?"

Trình Diệc: "Đại đội 2 là ngày mai, nhưng không thấy tên Lạc Táp trong danh sách."

Tưởng Mộ Tranh dừng lại: "Có phải do cậu không nhìn cẩn thận không vậy?"

Trình Diệc: " tôi không mù."

Tưởng Mộ Tranh: "..."

Trình Diệc lại nói: "Bên đại đội 2 đó tổng cộng có 6 nữ cảnh sát, nhưng trong trung đội lưu động của Lạc Táp chỉ có hai nữ cảnh sát, hiện tại trên danh sách là Chu Nghiên và Thượng Viện Viện, không có Lạc Táp. Lạc Táp ở đội khác, cuối tháng 11 mới đến đây."

Tưởng Mộ Tranh: "Đội khác? là ý gì?"

Trình Diệc: " xem ra là bị điều đi khỏi đại đội 2, đến Bình Cốc."

Tưởng Mộ Tranh buồn bực: "Đang yên đang lành sao tự dưng cô ấy lại bị điều đi Bình Cốc?"

Nhà cô ở bên này, không có lý do đi địa phương xa đến như vậy.

Trình Diệc: "Từ nội thành điều đến Bình Cốc, trừ phi là cô ấy gả về bên đó nên muốn tiện về gần nhà, còn có một tình huống chính là yêu cầu công việc. Nhưng cô ấy chỉ là một cảnh sát giao thong bình thường, không có yêu cầu công việc gì đặc biệt, vậy chỉ có một khả năng, bị người ta chen chân nên đẩy đi."

Tưởng Mộ Tranh hơi hơi nắm chặt tay lái, "Được rồi, cậu bận chuyện của cậu đi, tôi biết rồi."

https://thuviensach.vn

Anh trực tiếp cúp điện thoại.

Nhìn tình huống trước và sau xe, anh bật đèn chuyển hướng, quay đầu xe.

Khi gần tới sân trước của đại đội thì anh thấy một chiếc Audi A7 màu trắng chạy ra khỏi cổng lớn. Tưởng Mộ Tranh bấm còi nhưng căn bản là đối phương không nghe được, chiếc ô tô lướt nhanh ngang qua xe anh.

Vốn là anh tính gọi điện thoại cho cô, những ngẫm nghĩ lại, hỏi cô thì cô cũng sẽ không nói thật.

Mà chiếc xe anh đang lái lúc này cô cũng không biết, anh lại quay đầu xe một lần nữa, đuổi theo cô.

Lạc Táp tới cửa Cục, dừng xe xong, cô cầm lấy bìa hồ sơ rồi xuống xe.

Bởi vì cô đang mặc đồng phục cảnh sát, có thẻ cảnh sát, trong tay còn cầm bìa hồ sơ trong ngành nên khi cô báo với người gác cổng mình đến bộ phận nhân sự để xử lý thủ tục điều động thì bọn họ lập tức cho cô qua.

Trước kia Lạc Táp đã tới đây vài lần nên biết văn phòng Cục trưởng ở đâu, cô đi thang máy thẳng lên đó.

Cục trưởng Dương đang nghe điện thoại, nghe được tiếng gõ cửa, ông nói: "Mời vào."

Còn tưởng rằng là thư kí, cửa bị đẩy ra, khi nhìn thấy người vào ông sửng sốt hai giây, ngay sau đó mỉm cười gật gật đầu với Lạc Táp rồi chỉ chỉ điện thoại của mình, sau đó ra hiệu cho cô ngồi xuống.

Lạc Táp không đi qua phía bàn tiếp khách mà trực tiếp ngồi xuống ghế đối diện ông, nhàn nhạt liếc mắt quét qua Cục trưởng Dương một cái.

https://thuviensach.vn

Tuy là Cục trưởng Dương đang nói chuyện công việc trong điện thoại, nhưng ông vẫn chú ý ánh mắt của Lạc Táp đứa nhỏ này, hôm nay sát khí của nó phóng ra hơi nhiều thì phải.

Phía dưới Cục có rất nhiều chi đội, dưới chi đội lại có nhiều đại đội, dưới đại đội thì còn có trung đội. Mấy nghìn người như vậy, nhưng ông nhớ rõ được Lạc Táp.

Mỗi lần Văn phòng Thành phố tổ chức tiệc mừng xuân, Lạc Táp đều đại diện cho Cục Quản lý giao thông của bọn họ biểu diễn tiết mục. Nghe cấp dưới nói, người trong ngành đều gọi cô là hoa khôi cao lãnh của ngành cảnh sát.

Hơn nữa mấy ngày hôm trước ông còn mới vừa duyệt thủ tục điều động cô đi khu khác, ấn tượng với cô càng sâu hơn.

Cục trưởng Dương nói ngắn gọn với người trong điện thoại, nhanh chóng kết thúc trò chuyện, buông điện thoại, ông đứng dậy: "Tiểu Lạc uống chút gì không?"

Lạc Táp: "Cục trưởng Dương, không cần phiền toái đâu. Tôi không khát, ngài rót ra cũng lãng phí."

Cục trưởng Dương: "..."

Đối mặt mà ngữ khí như vậy, toàn bộ Cục Quản lý giao thông cũng không tìm được người thứ hai.

Nhưng nghĩ đến cô bị điều động công tác, hẳn là tâm tình không tốt nên cũng thông cảm cho cô.

Ông cười cười, cũng không khách khí nữa mà hỏi cô: "Thủ tục bàn giao công việc ổn thỏa cả rồi chứ, tiếp xúc với đồng nghiệp mới thấy thế nào?"

https://thuviensach.vn

Ông cho rằng cô đã đến Bình Cốc trình diện, hôm nay đến đây là xử lý mấy thủ tục nhân sự liên quan nên ông liền quan tâm hỏi han vài câu.

Lạc Táp: "Không biết."

Cô giơ túi hồ sơ trong tay lên: "Tôi còn chưa có xem, không biết ngày nào đi làm hay cụ thể là làm ở nơi nào, cho nên nếu ngài muốn tiếp tục quan tâm đến công việc của tôi, chắc chắn là tôi vẫn không biết gì đâu."

Cục trưởng Dương lại nghẹn.

Lăn lộn trong giới quan chức nhiều năm, ông đã sớm tôi luyện được sự bình tĩnh trước mọi bất ngờ, dù đáy mắt ông có vài phần phức tạp, nhưng cũng chỉ lướt qua trong giây lát.

Ông dùng thái độ hòa ái của trưởng bối mà nói: "Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, trong công việc có người bắt nạt cô? Nào, cứ nói với tôi."

Điều cô đi cũng không phải là ý của ông.

Nhưng những cái quan hệ cạp váy(*)kia, không có cách nào, ông chỉ có thể nhắm mắt ký tên.

Phía trước còn nghĩ chờ một khi có danh ngạch sẽ lại gọi cô ấy về, nhưng trước mắt thời gian quá gấp, thật sự là không có biện pháp.

Có rất nhiều lời lại không thể bày lên mặt bàn nói thẳng với cô.

Vẻ mặt của Lạc Táp vẫn luôn lạnh lùng, chẳng sợ lúc này người ngồi đối diện là lãnh đạo cao nhất của cô, nhưng người khác trêu chọc cô trước, cô cũng chẳng còn hiền lành cho nổi.

Cô nói: "Cục trưởng Dương, tôi không phải người nhẫn nhục chịu đựng, lý do điều động tôi là gì? Ít nhất phải cho tôi biết rõ ràng chứ."

https://thuviensach.vn

Cục trưởng Dương cười nhạt: "Đây đều là công việc yêu cầu, điều động cương vị không phải chuyện thường sao?"

Lạc Táp cười lạnh.

Cô trào phúng: "Là chuẩn bị để tôi đi Bình Cốc tôi luyện, trở về sẽ thăng lên chi đội trưởng, hay lên Phó cục?"

Ngừng lại, còn cố ý cường điệu: "Nói cách khác, tôi thật sự không nghĩ ra còn có yêu cầu công việc gì mà cần thiết phải điều động tôi. Tôi tự nhận là tôi không có năng lực đặc biệt gì để có thể làm chi đội Bình Cốc nhất định phải yêu cầu tôi qua đó làm việc như thế."

Cục trưởng Dương: "..."

Ha ha cười gượng hai tiếng, lần đầu tiên trong cuộc đời bị một nhóc con bắt bẻ cho không còn lời gì để nói.

Ông nói: "Tiểu Lạc à, ở đâu công tác cũng là giống nhau thôi, đều là vì giao thông của người dân thành phố mà phục vụ, cũng là mỗi ngày duy trì trật tự giao thông, đi ra đường trực, công việc bên phía Bình Cốc lại còn tương đối nhẹ nhàng hơn một chút, rất tốt a."

Lạc Táp tiếp lời: "Nếu tốt như vậy, tôi liền hy sinh một chút, nhường cơ hội to lớn này cho đồng nghiệp mới tới trong đội chúng tôi, mỗi ngày đều làm điều tốt thì khả năng tôi làm không được, nhưng thỉnh thoảng phát huy tinh thần Lôi Phong một lần thì tôi vẫn có thể, còn thỉnh Dương Cục trưởng cho tôi cái cơ hội làm việc tốt này."

Cục trưởng Dương bị nghẹn lại đến khó thở, vội nâng tách trà lên uống mấy ngụm.

Không nghĩ tới cái cô bé này lại hùng hổ doạ người như vậy.

https://thuviensach.vn

Lạc Táp nhìn bìa hồ sơ, lại đối mặt với Cục trưởng Dương: "Nếu chỉ đơn thuần là công việc yêu cầu điều động thì tôi sẽ vui vẻ tiếp nhận sắp xếp này, nhưng điều tôi đi chỉ để chừa ra vị trí cho người khác, thứ cho tôi không thể chấp nhận được."

Bởi vì biên chế của mỗi đội đều có giới hạn, nếu không điều cô đi thì không xếp người khác vào được.

Cục trưởng Dương vội vàng giải thích: "Tiểu Lạc à, có phải có hiểu lầm gì rồi không? Không hề có chuyện điều cô đi để chừa ra chỗ trống đâu, đều là điều động bình thường mà thôi."

Lạc Táp lười tranh luận, cũng không muốn vòng vo, cô gọn gàng dứt khoát: "Cục trưởng Dương, ngài là trưởng bối của tôi, cũng là lãnh đạo của tôi, tôi không hề cố ý mạo phạm ngài, những lời kế tiếp tôi muốn nói đây không phải đối với người."

Ngón tay Cục trưởng Dương nhẹ nhàng gõ lên tách trà, không lên tiếng, giống như suy tư gì đó mà nhìn Lạc Táp.

Lạc Táp nói tiếp: "Đã có người kiêu ngạo như vậy, tôi đây cũng không ngại lại cuồng hơn một chút, lúc này điều tôi đi thì dễ dàng, nhưng một khi tôi quyết định đi rồi, muốn điều tôi trở về, thì không có dễ nói chuyện như vậy đâu!"

Ánh mắt Cục trưởng Dương thâm trầm hơn rất nhiều, nhưng vẫn lấy khí phách của trưởng bối cùng lãnh đạo ra để cười hoà giải: "Mấy người trẻ các cô, đều là một đám tuổi trẻ sung sức, y hệt như đứa nhỏ nhà tôi, tùy hứng lên thì ai cũng không nhận."

Rồi lại trấn an cô, muốn cho lẫn nhau một cái bậc thang, ông nói: "Tôi sẽ nhắn với đội trưởng bên Bình Cốc cho cô thư thả mấy ngày, điều chỉnh tâm trạng một chút cho ổn định, cũng không phải vội, cuối tuần cô hẳng qua trình diện rồi đi làm."

https://thuviensach.vn

Lạc Táp thì vẫn luôn duy trì vẻ mặt phong khinh vân đạm, dù bậc thang đã bày ra, nhưng cô cố tình không muốn đi xuống.

Cô sẽ cứ làm theo cách mà cô thấy thoải mái: "Cục trưởng Dương, tôi sẽ nói thẳng, tôi làm việc 5 năm nay nhưng chưa từng tùy hứng một lần nào."

Cô đưa túi hồ sơ trong tay tới trước mặt Cục trưởng Dương: "Cái này tôi còn chưa mở ra, tôi sẽ coi như không thấy nó, sở dĩ tôi không so đo như vậy, không phải vì tôi rộng lượng thế nào, mà là tôi không muốn ỷ thế hiếp người. Nhưng tôi cũng không phải quả hồng mềm mặc cho ai muốn nắn bóp thế nào liền tùy ý. Từ khi thi đậu trường cảnh sát đến bây giờ đều là bản thân tôi tự nỗ lực để đạt được, bây giờ lại có người ỷ vào quyền thế muốn đẩy tôi đi, phải hỏi tôi đồng ý không đã?"

Sắc mặt Cục trưởng Dương thay đổi vài lần, cảm giác có chỗ không đúng.

Dáng vẻ hiện tại của cô, đâu chỉ là kiêu ngạo, là cuồng vọng đến căn bản không thèm đặt ông vào mắt, nói không dễ nghe một chút là không thèm để mấy người ở bên thị Cục kia vào mắt.

Lạc Táp đứng dậy: "Tôi biết hiện tại ngài không có cách nào cho tôi câu trả lời, tôi sẽ chờ ngài một ngày, nếu một ngày sau ngài quyết định thu hồi cái điều lệnh này thì tôi sẽ lại tiếp tục làm việc của tôi, tất cả đều xem như một đoạn nhạc đệm nhỏ. Nhưng nếu một ngày sau ngài vẫn quyết định điều tôi đi Bình Cốc, tôi sẽ đến đây lấy cái bìa hồ sơ này về. Có điều... "

Cô tạm dừng vài giây, mới nói: "Sau khi tôi rời khỏi đại đội 2 thì sẽ không có khả năng lại quay về."

Sau khi nói xong, cô thoáng khom người với Cục trưởng Dương: "Cục trưởng Dương, không quấy rầy công việc của ngài, tôi đi về trước."

https://thuviensach.vn

Ra khỏi tòa nhà, Lạc Táp hít sâu một hơi rồi thở ra.

Bỗng nhiên cô lại mỉm cười bất đắc dĩ mà tự giễu.

Mấy lời như gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn kia ngày càng cách xa cô rồi.

Xã hội này, chung quy sẽ không đi theo theo mong ước thời niên thiếu của mình.

Thành phố, nơi được ánh mặt trời chiếu rọi, thật là đẹp đẽ hào nhoáng.

Nhưng nó sẽ luôn có cái góc tối mà mặt trời chẳng thể chiếu đến.

Ra khỏi cửa lớn của Cục, còn chưa đi đến trước ô tô, bỗng nhiên có một chuỗi tiếng bấm còi xe vang lên, cô nhìn lại theo nơi phát ra tiếng còi, một chiếc xe hơi màu đen đang mở cửa xe ra.

Hình bóng quen thuộc ánh vào mi mắt.

Nhìn đến người kia, cô không tự giác nhớ đến lá thư nhận được vào sáng nay.

"Sao anh lại đến đây?" Giọng điệu của cô không tính là hòa khí, bởi vốn dĩ tâm trạng đang chẳng dễ chịu gì.

Tưởng Mộ Tranh đã đến gần, anh mỉm cười: "Theo dõi em đấy."

Lạc Táp: "..."

Tưởng Mộ Tranh: "Ở trên đường nhìn thấy xe của em, không tự giác chạy theo lại đây."

Lại chuyển đề tài: "Đến đây trả nghỉ phép?"

https://thuviensach.vn

Bởi vì cô là người có cái tôi cao nên anh liền làm bộ như không biết gì.

Lạc Táp chớp chớp mắt, thì ra anh không biết gì, cô cũng không hề muốn anh biết.

Đâm lao phải theo lao: "Ừ, xin nghỉ vượt quá 10 ngày thì phải đến tận Cục để trả phép."

Tưởng Mộ Tranh hơi hơi gật đầu, nói: "Nghe dì Du nói, trưa nay em muốn mời anh ăn cơm?"

Thật ra ngày hôm qua Du Ngọc nói như thế này: Chờ Lạc Lạc rảnh thì để nó mời con ăn cơm, lần nhảy dù này ít nhiều đều nhờ có con chăm sóc.

Anh cũng không nói dối, chỉ là tự ý dời lịch hẹn ăn cơm tới trưa hôm nay mà thôi.

Có ăn cơm hay không cũng không quan trọng, hiện tại chắc chắn là tâm trạng cô đang không tốt, anh muốn ở cùng cô nhưng lại không tìm ra lý do thích hợp, chỉ có thể chơi xấu một chút, mượn uy của mẹ cô.

Lạc Táp nhíu mày: "Tôi nói với mẹ sẽ mời anh bữa trưa nay khi nào? Tự anh nghĩ ra à!"

Mẹ sẽ không làm mấy cái chuyện vô lý như vậy, bởi vì bình thường khi cô đi làm thì thời gian nghỉ trưa không đủ để ra ngoài ăn cơm.

Khả năng duy nhất chính là Tưởng Mộ Tranh nói dối.

Tưởng Mộ Tranh tỉnh bơ, trấn định nói: "Không tin em gọi điện thoại hỏi dì Du đi."

Anh đã tính đủ đường, cho dù cô có gọi thì chắc chắn dì Du cũng sẽ cho anh mặt mũi mà ôm lấy trách nhiệm này, thừa nhận là đã nói trưa nay

https://thuviensach.vn

cô muốn mời khách.

Lạc Táp nghi hoặc nhìn anh, cuộc điện thoại này chắc chắn không thể gọi. Nếu cô gọi thì khẳng định là mẹ sẽ nói: vậy con đi ăn cơm với Ngũ ca của con đi.

Cô chợt ý thức được, hình như mẹ rất vừa ý Tưởng Mộ Tranh?!

Tưởng Mộ Tranh âm thầm đắc ý, trên mặt lại nhàn nhạt, anh nói: "Lần sau muốn mời anh ăn cơm thì không cần phải nhờ dì Du chuyển lời đâu. Em gọi thẳng cho anh là được rồi, anh sẽ không từ chối em."

Lạc Táp: "..."-_-!

Thật muốn mắng người.

Tác giả có lời muốn nói:

Nhật ký hàng ngày của Tưởng Mộ Tranh:

Ngày tiếp theo đuổi vợ ~

1. Viết cho Lạc Lạc nhà tôi một phong thư, cô ấy đã nhận thư rồi kìa (*￣﹀￣*)

2. Lạc Lạc bị ấm ức trong công việc, hiện thực cuộc sống là như thế, cô ấy phải dùng loại phương thức cô ấy ghét nhất để giải quyết (so ba) Tuy là trút được cơn giận, nhưng tôi biết, trong lòng cô ấy cảm thấy rất khó chịu, vì chính mình, vì những con người bình thường không quyền không thế.

Lạc Lạc là số một

https://thuviensach.vn

3. Tôi lì lợm la liếm muốn đi ăn cơm với cô ấy, bị cô ấy xem thường. Tôi hiểu, bởi vì tâm trạng cô ấy không tốt.

Kết quả của nỗ lực: Không tốt cũng không xấu, có tiến bộ hơn ngày hôm qua.

Thành tích khảo hạch: (3)

(1) √; (2) ×; (3) (√+×) ÷2

*)quan hệ cạp váy: thành ngữ của Trung Quốc chỉ chủ nghĩa gia đình, có người trong nhà có chức vụ cao, tạo điều kiện cho người nhà.

https://thuviensach.vn

ĐƯỜNG MỘT CHIỀU, NGƯỢC LỐI YÊU NHAU

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 30

Chương 30

Sau khi Lạc Táp rời đi, Cục trưởng Dương nhìn túi hồ sơ thất thần vài giây, sau đó cầm lấy điện thoại gọi cho phòng nhân sự bên thị cục. Sau khi điện thoại được nhận, ông trực tiếp hỏi: " lệnh điều động Lạc Táp là ai lệnh cho các anh.?"

Đầu bên kia: " lão Dương a, mấy loại quan hệ này, cũng không cần phải giả mù sa mưa vòng vo đâu, tôi cũng không biết, cấp trên phân phó xuống dưới, chúng tôi liền như thế làm theo."

Cục trưởng Dương: " anh co biết chúng ta có khả năng đã chọc vào cái bọc lớn rồi hay không?"

Bên kia dừng lại một lát, trong điện thoại không khí trầm mặc áp lực, hỏi: "ông có ý gì?"

Cục trưởng Dương: " anh đoán xem?"

Người đầu bên kia: " không phải chứ, tôi đã đem hồ sơ của đại đội số 2 xem qua một lượt rồi, bao gồm các mối quan hệ, Lạc Táp là đơn giản nhất, ba mẹ li hôn, vẫn luôn đi theo mẹ, mẹ tái giá, làm buôn bán, a đúng rồi còn có một người cậu, là hình cảnh đã về hưu rồi."

https://thuviensach.vn

So với những người khác trong đội số 2, cô xem như không có bối cảnh gì, cân nhắc một chút liền điều cô đi.

Cục trưởng Dương: " vậy còn ba lạc táp?"

Người bên phòng nhân sự ngẩn ra: "hồ sơ bên trong của Lạc Táp ô ghi ba để trống không điền,chúng tôi điều tra tình trạng hôn nhân của mẹ Lạc Táp cũng không có thông tin gì của ba lạc táp, hẳn là không còn nữa, bởi vì vấn đề quyền hạn, hơn 20 năm trước cũng không tra được gì."

Cục trưởng Dương thở dài một hơi: " các anh bình thường cũng làm việc như vậy? Chỉ dựa vào chỗ trống không điền là nhận định người ta không còn?"

Đầu bên kia: " hồ sơ của cô ấy đã được bên thẩm tra của trưởng cảnh sát thông qua, tôi đã hỏi qua trường học bên kia, họ nói chỗ trống kia chính là không tồn tại."

Lại nói, nếu ba cô ấy có quyền có thế như vậy sao cô ấy lại phải vất vả ở mấy trung đội này chứ, cả ngày dãi nắng dầm mưa."

Hơn nữa đã sớm đề bạt cậu của cô ấy lên một chút rồi, không để đến khi về hưu rồi mà vẫn là một hình cảnh bình thường.

Cục trưởng Dương suy nghĩ một lát: " tiếp tục xem xét hồ sơ của cô ấy, đặc biệt là lúc tiểu học, biết rõ trước đó ba Lạc Táp rốt cuộc là làm gì."

Người bên bộ phận nhân sự cũng cảm giác giống như có cái gì đó không đúng, lão Dương cũng không phải người bắt gió bắt bóng mà lo lắng: " được, tôi làm liền."

Buông điện thoại xuống, Cục trưởng Dương bóp ấn đường.

https://thuviensach.vn

Chuyện bên trên giao xuống, làm tốt, người ta cũng không cảm kích, cảm thấy đó là lẽ thường tình, làm không tốt, toàn bộ trách nhiệm đều đổ lên đầu bọn họ.

Dựa theo suy nghĩ cá nhân của ông, ông chắc chắn sẽ không điều động tùy ý như vậy.

Tuy rằng trong cuộc sống này không có sự công bằng thuần túy, nhưng chuyện này đối với Lạc Táp mà nói, thật sự là bất công một cách rõ ràng như vậy.

Nói cách khác, là đang khi dễ người.

Hơn 20 phút sau, người bên kia gọi điện tới: "lão Dương, chuyện lớn rồi."

Cục trưởng Dương long mày muốn dựng lên: " làm sao vậy?"

Người bộ phận nhân sự: "hồ sơ của Lạc Táp trước khi học đại học đều trống không, không tra ra được cái gì cả."

Cục trưởng Dương: "..."

Trong lòng bọn họ đều biết rõ, hệ thống điều tra của cảnh sát mà vẫn không tra ra được, tình huống này là bối cảnh quá sâu, không muốn lộ ra thân phận.

Lúc này vang lên tiếng gõ cửa, Cục trưởng Dương nói với bên kia: " việc này tương đối khó giải quyết, mấy người trước hết nghĩ làm thế nào để giải quyết hậu quả đi, tôi bên này có việc."

Cúp máy, hướng ra cửa nói: " mời vào"

Phó Duyên Bác tiến vào Cục trưởng Dương sửng sốt: " đã trở lại rồi sao?"

https://thuviensach.vn

Ông nhớ rõ hội nghị ngày mai mới kết thúc.

Phó Duyên Bác : "kết thúc trước thời hạn,"

Anh ngồi xuống hỏi thăm công tác của cục mấy ngày hôm nay. Cục trưởng Dương có chút mệt mỏi, hao tổn tâm trí.

Ông bắt chéo hai dựa lưng vào ghế: " cậu đi học, tôi kí thay cậu một chữ thôi mà đã gặp rắc rối lớn rồi."

Phó Duyên Bác ngước mắt: " phiền toái gì? Rất nghiêm trọng hay sao?"

Cục trưởng Dương: " ừ,lệnh điều động nhân sự của đại đội số 2."

Cảm thấy Phó Duyên Bác không quen thuộc với đội số 2 nên không nói cụ thể tên ai.

Phó Duyên Bác hỏi nhiều thêm một câu: " đội số 2? Là ai?"

Lạc Táp công tác ở đội số 2, anh có chiến hữu cũng ở đội số 2, cho nên đối với đội 2 cảm thấy thân thiết hơn bình thường.

Cục trưởng Dương: " nói cho cậu, cậu cũng không biết người này a, là Lạc táp, một cô bé không tồi, bên trên lệnh xuống muốn điều cô ấy đi đến Bình Cốc."

Phó Duyên Bác kinh ngạc nói: " Lạc táp? Điều đến Bình Cốc? Sư phụ tôi muốn điều cô ấy đến Bình Cốc?"

Nghe được là phía trên an bài xuống dưới, anh tự nhiên là nghĩ đến sư phụ muốn cho Lạc Táp đến bên kia rèn luyện một chút. Lúc này đổi sang là Cục trưởng Dương giật mình, một lúc lâu sau vẫn chưa định thần lại.

https://thuviensach.vn

Chờ khi ông hoàn hồn lại, da đầu liền tê dại, ông giống như nhận ra được cái gì, lại giống như không muốn tin đây là sự thật, trong lòng ôm một tia may mắn hỏi lại: " Bộ trưởng Phùng... cùng Lạc Táp có quan hệ xích mích gì sao?"

Là một lãnh đạo lớn như vậy, hơn nữa lại là một lãnh đạo có danh tiếng không tồi, nếu không phải nguyên nhân từ trong nhà thì sẽ không đến mức làm khó một cô gái đến mức như vậy.

Phó Duyên Bác nhíu mày lại: " ông không biết sư phụ tôi là ba Lạc Táp?"

Cục trưởng Dương trong lòng lộp bộp rơi xuống, ông nheo mắt lại, đúng thật là đã chọc thủng cái lỗ lớn trên trời rồi.

Bây giờ mới cẩn thận suy nghĩ lại lí do vì sao thông tin về ba của Lạc Táp đều trống rồi, tra không được một dấu vết nào cả.

Bởi vì Bộ trưởng Phùng không chỉ là hình trinh, 20 năm trước ông ấy còn tham gia truy quét phá đường dây ma túy ở biên giới Tây Nam, trùm buôn ma túy rất sợ khi nghe đến tên của ông, cho tới bây giờ ông vẫn chịu trách nhiệm quản lí bên điều tra hình sự của cả nước.

Vì an toàn của người nhà, đem đổi tên họ của con gái cũng là điều dễ hiểu.

Phó Duyên Bác không hiểu rõ vấn đề, hỏi rõ ràng tại sao lại thế này.

Cục trưởng Dương cũng không giấu giếm nữa, đem chân tướng sự việc nói ra toàn bộ, bao gồm cả chuyện 1 giờ trước Lạc Táp đến đây.

Phó Duyên Bác trầm mặc : " cô ấy đem hồ sơ để lại đây?"

Cục trưởng Dương chỉ chỉ phía góc bàn: " vẫn ở đây này,"

https://thuviensach.vn

Phó Duyên Bác : " đây là Lạc Táp cho chúng ta một bậc thang đi xuống đây, nếu cô ấy im hơi lặng tiếng đi qua khu Bình Cốc, sau đó sư phụ tôi biết được, kết quả là gì chắc ông cũng hiểu. sư phụ tôi không bênh vực người của mình, nhưng nếu có người bắt nạt con gái của ông ấy, ông ấy cũng không dễ nói chuyện đâu."

Cục trưởng Dương liên tục bóp huyệt thái dương, vừa đau vừa nhức.

Phó Duyên Bác dừng lại một chút lại nói: "lại nói, Lạc Táp chỉ là một cảnh sát giao thông bình thường, biểu hiện thường ngày của cô ấy như thế nào mọi người đều nhìn thấy, một người cố gắng làm việc như vậy lại không được trong cục coi trọng, bị người ta yêu cầu điều đi liền lập tức bị điều đi, làm như vậy sẽ làm lạnh tâm những người có bối cảnh gia đình bình thường đang nghiêm túc công tác , bởi vì không biết khi nào sẽ đến lượt mình sẽ bỗng nhiên một ngày bị một người mới vào đẩy ra một cách vô lí như vậy."

Cục trưởng Dương thở dài, Lạc Táp nói rất đúng, nếu đây là vì cương vị yêu cầu công việc, cô sẽ vui vẻ nhận lấy, chính là nếu bởi vì cho người khác thế vào chỗ của họ mà bọn họ bị điều đi nơi khác, là ai cũng sẽ đều không cam tâm.

Phó Duyên Bác đưa tay đem túi hồ sơ lấy lại đây, không hỏi ý kiến Cục trưởng Dương, cũng không mở ra xem, mà trực tiếp xé ra.

Tiếp tục xé thêm vài lần.

Túi hồ sơ đã bị xé nát.

Cục trưởng Dương khiếp sợ nhìn, nghĩ nghĩ lại đây cũng là cách giải quyết tốt nhất.

Lệnh điều động bị xé, chỉ có thể không nể mặt người nào đó bên văn phòng thành phố.

https://thuviensach.vn

Phó Duyên Bác vừa xé vừa nói: "Lạc Táp đã cho chúng ta đủ mặt mũi rồi, nếu cô ấy để cho tất cả mọi người biết cô ấy bị thị cục điều đi, nhưng cuối cùng lại không di chuyển được cô ấy đi, đến lúc đó thì có bao nhiêu người yên lặng cười vào mặt cục chúng ta và văn phòng thành phố? Cô ấy bây giờ là đang xử lí nguội đấy."

Hắn là Lạc Táp không muốn người khác biết ba của mình là ai.

Từ văn phòng của cục trưởng Dương đi ra, Phó Duyên Bác trong lòng tự nhiên cảm thấy nghèn nghẹn khó chịu.

Trở lại văn phòng của mình, mở cửa sổ, châm điếu thuốc. Anh suy nghĩ nếu thật sự Lạc Táp không có bối cảnh gì sau lưng, phải chăng cô chỉ có thể im lặng chấp nhận kết quả bất công này?

Anh thật sự nhớ những ngày khi còn đang công tác ở hình trinh cục, mỗi lần phá được một cụ án lớn, an ủi được những linh hồn oan khuất thì luôn vui mừng, nhẹ nhàng, còn có cảm giác trên mình đang mang sứ mệnh thần thánh, người chưa từng trải qua thì sẽ vĩnh viễn không thể cảm nhận được loại tâm tình này.

Trước kia sư phụ đã nói qua, dựa vào lực lượng của vài người chúng ta thì không thể thay đổi được hiện trạng xã hội hiện nay, nhưng chúng ta đang cố gắng hết sức để những người đang sống trong thế giới không có ánh mặt trời có cơ hội được nhìn thấy ánh mặt trời.

Phó Duyên Bác lấy điện thoại ra nhắn một tin đến cho lạc táp: [cảm ơn.]

Anh nghĩ Lạc Táp xem sẽ hiểu lời anh muốn nói.

Vài phút sau, Lạc Táp trả lời: [không cần cảm ơn tôi, tôi chỉ không muốn gây phiền toái cho ba tôi, nếu ông ấy biết chuyện này thì chắc chắn sẽ không dễ nói chuyện nữa rồi.]

https://thuviensach.vn

Cũng có thể là bản thân đã lớn hơn rồi, rất nhiều chuyện xảy ra trước mắt đã nhìn thấu mọi việc.

Nếu đổi lại là khi vừa mới tốt nghiệp, nếu có người khi dễ cô như vậy, cô khẳng định muốn nháo lên cho mọi người cùng biết, để cho bản thân sảng khoái cái đã chuyện khác tính sau.

Nhưng hiện tại thì cảm thấy mọi chuyện không nhất thiết phải như vậy nữa. cô chỉ muốn an ổn làm tốt phận sự của mình.

Lạc Táp trở lại văn phòng, vừa rồi đi gấp quá nên quên lấy túi xách, kết quả vừa trở lại liền nhìn thấy đội trưởng.

Biểu tình của anh ta là thở phào nhẹ nhõm, trên mặt cũng là ý cười: " tiểu Lạc, 7 giờ sáng mai, đến đội tập hợp, tập trung đi huấn luyện xạ kích ở trường bắn."

Lại bổ sung câu: " buổi chiều không cần ở lại đây, ở nhà nghỉ ngơi tốt đi."

Điện thoại từ Cục gọi tới, thông báo cho anh, cương vị của Lạc Táp giữ nguyên, người mới tới là Thượng Viện Viện làm cảnh sát hỗ trợ tạm thời, trước đó người bên bộ phận nhân sự bị nhầm lẫn nên gây ra sự việc này, không có điều lệnh di chuyển Lạc Táp đi.

Trước mấy trường hợp như vậy anh đều cười cho qua chuyện.

Lạc Táp gật đầu: " được, cảm ơn đội trưởng."

Cô lại gửi tin nhắn cho Chu Nghiên nói một tiếng, không nhắc tới lệnh điều động, chỉ nói trên cục bỏ sót tên cô trong danh sách, vốn dĩ cô không muốn đi, nhưng ở nhà rất chán nên sẽ đi theo với mọi người.

https://thuviensach.vn

Còn nói đang trong kì sinh lí nên thân thể không được thoải mái, đi về trước sáng mai gặp lại.

Ngày hôm sau khi tập hợp, Lạc Táp lại không thấy người mới là Thượng Viện Viện.

Sau đó đội trưởng nói, hồ sơ của Thượng Viện Viện bên nhân sự còn chưa làm xong, liền không tham gia đợt tập huấn này, cuối tuần sẽ đến đội báo danh.

Lạc Táp trong lòng suy nghĩ không biết Thượng Viện Viện là nhân vật nào, dù sao thì mặc kệ cô ta là ai, tạm thời hay chính thức, giữa hai người cũng đã âm thầm kết thù, nước sông không phạm nước giếng.

Ngồi trên xe, điện thoại của Lạc Táp rung lên, cô mở khóa là Tưởng Mộ Tranh nhắn tới: [mấy ngày này trời lạnh, tới chỗ ngoại thành nhớ tự chiếu cố bản thân.]

Lạc Táp thoát khỏi Weibo, không trả lời anh.

Cũng không biết bắt đầu từ khi nào, anh đã tự biến bản thân thành một phần trong cuộc sống của cô.

Nhìn ra ngoài của sổ, trong lòng cảm thấy bực bội.

Tưởng Mộ Tranh biết cô sẽ không trả lời, ngày hôm qua mời cô ăn cơm cô trực tiếp từ chối không đi, càng đừng nói đến chuyện trả lời tin nhắn này.

Nhưng không sao.

Anh buông điện thoại, bắt đầu chuyên tâm vào cuộc họp.

https://thuviensach.vn

Nửa tiếng sau cuộc họp kết thúc, anh vội vã trở về văn phòng, đem các văn kiện của ngày hôm nay kí hết, lại đem công việc dặn dò thư kí, mang notebook, rời khỏi văn phòng.

Ô tô trực tiếp hướng về phía trường bắn súng vùng ngoại ô.

Thì ra theo đuổi con gái lại mệt như vậy.

Còn chưa ra khỏi nội thành, liền nhận được điện thoại của Trình Diệc: " cậu hôm nay tới đây?"

Tưởng mộ tranh: "ừ"

Trình Diệc suy nghĩ: " cậu thay bộ đồ huấn luyện trước kia ở quân đội mặc vào đi rồi qua đây, mặc đồ tây đứng giữa đám đồng phục quá chói mắt."

Tưởng Mộ Tranh nghĩ cũng không khó xử Trình Diệc: " được, tôi về đổi bộ khác."

Anh quay đầu xe lại, đi về nhà.

Bộ quân phục huấn luyện trước kia anh vẫn còn giữ lại, chỉ là huân chương đã gỡ xuống hết.

Lạc Táp không nghĩ tới ở trường bắn kiểm tra an ninh nghiêm ngặt như vậy còn có thể chạm mặt tưởng mộ tranh. Buổi sáng khi huấn luyện kết thúc, trên đường đến nhà ăn, chợt Chu Nghiên dùng khuỷu tay huých cô: " Lạc Lạc, em nhìn bên kia đi."

Lạc Táp nhìn theo hướng Chu Nghiên chỉ, thế nhưng lại là tưởng mộ tranh. Anh đang đứng nói chuyện với huấn luyện viên xạ kích của các cô ở ven đường.

Nhìn cách ăn mặc của anh, Lạc Táp nhíu mày lại.

https://thuviensach.vn

Người đàn ông này, sao lại cứ thay đổi phong cách liên tục vậy.

Khi mặc áo sơ mi đỏ rượu thì toát lên vẻ phong lưu phóng khoáng, khi mặc sơ mi trắng trầm ổn nội liễm, mặc sơ mi đen gợi cảm mê người, hôm nay thế nhưng lại nhìn thấy anh mặc quân phục làm huấn luyện viên, nhìn lại anh đĩnh nghiêm nghị.

Tác giả có lời muốn nói:

Câu chuyện nhỏ hàng ngày của tưởng mộ tranh.

1, Tưởng Mộ Tranh độc thoại nội tâm:

Hôm nay để Lạc Lạc nhà ta nhìn thấy ta mặc quân trang, rõ ràng là cô ấy đã phải trố mắt ra nhìn ta. Ta thích nhìn thấy Lạc Lạc nhà ta mặc cảnh phục, anh tư hiên ngang, ta nghĩ, cô ấy cũng giống ta, thích nhìn ta mặc quân trang a.

Chúng ta thật giống nhau nha.

Trong lòng thì có nhiệt huyết ước mơ, nhưng hiện thực, chúng ta chỉ là một hạt cát nhỏ bé.

Vốn là hôm nay rất bận, không tính đến trường bắn, nhưng sợ đồng nghiệp sẽ khi dễ cô.

2, một ngày nọ, Tưởng Mộ Tranh nhìn thấy hai câu trắc nghiệm.

Câu 1: bạn cảm thấy trong lòng vợ mình được bao nhiêu điểm.

A, Không đạt tiêu chuẩn.?

B, 80 điểm

C, 90 điểm

https://thuviensach.vn

D, 100 điểm!

Tưởng Mộ Tranh cực kì không biết xấu hổ, ngại ngùng mà khoanh vào D.

Câu 2, ở trong lòng bạn vợ bạn được bao nhiêu điểm.?

A, không đạt tiêu chuẩn

B, 80 điểm

C, 90 điểm

D, 100 điểm!

Tưởng Mộ Tranh không chút do dự viết thêm đáp án: E, 101 điểm rồi tự tin khoanh vào.

https://thuviensach.vn

ĐƯỜNG MỘT CHIỀU, NGƯỢC LỐI YÊU NHAU

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 31

Chương 31

Tưởng Mộ Tranh cũng nhìn thấy được Lạc Táp, khi mắt hai người chạm vào nhau, nháy mắt như có các tia lửa toé lên, một ánh mắt lạnh như sông băng ở Nam Cực, một ánh mắt nóng như ánh mặt trời ở vùng xích đạo.

Tưởng Mộ Tranh cười như không cười nhìn cô, Lạc Táp nhàn nhạt thu hồi tầm mắt, Chu Nghiên đứng bên cạnh cô giơ cho anh một động tác khinh bỉ.

Anh: "..."

Bỗng nhiên 'a' một tiếng bật cười, có chút bất đắc dĩ.

Chu Nghiên bám lên cánh tay của Lạc Táp, tiến đến bên tai cô: "Có phải tên đàn ông đê tiện kia quấn lấy em đúng không? bỗng nhiên chị cảm thấy WC nữ cũng không còn an toàn nữa."

Lạc Táp: "Sắp ăn cơm rồi, không bàn đến mấy người khó tiêu đó đi."

Hai người bọn cô dần dần đi xa.

Cằm Tưởng Mộ Tranh khẽ hất về phía bên kia, ra hiệu cho Trình Diệc: "Đi thôi, đi ăn cơm."

https://thuviensach.vn

Anh đang suy nghĩ làm cách nào mới có thể ăn cơm chung với Lạc Táp.

Trình Diệc không nhúc nhích, móc từ trong túi ra một mảnh giấy được gấp lại, đưa cho anh: "Cho cậu cầm làm kỷ niệm."

Tưởng Mộ Tranh khó hiểu nhìn anh ta, chần chờ một lát mới nhận lấy, mở ra thì thấy là một tờ bia giấy có bề mặt sạch sẽ, không hề có dấu vết của đạn bắn qua.

Anh di ngón tay vào tờ bia giấy, đôi mắt nheo lại, nhìn Trình Diệc: "Tờ bia giấy này còn có câu chuyện gì phía sau?"

Trình Diệc: "Là tờ bia giấy mà Lạc Táp đã tập bắn."

Anh ta cũng vừa mới nghe được từ Giang Đông Đình là Tưởng Mộ Tranh có ý đồ không bình thường với Lạc Táp. Trước đó đuổi theo tới câu lạc bộ, hiện tại thì chạy tới tận trường bắn. Theo hiểu biết của anh ta về Tưởng Mộ Tranh, đây không chỉ đơn giản là nhất thời tâm huyết dâng trào nữa rồi.

Nhưng nói đến Lạc Táp thì thật sự là một lời khó nói hết.

Nhìn qua cô cũng rất nghiêm túc nghe giảng, nhưng vài phát súng vang lên, không chỉ bắn không trúng bia mà ngay cả bia giấy ở xung quanh cũng rất sạch sẽ.

Học viên như vậy, anh ta đã tuyệt vọng đến tận cùng.

Tưởng Mộ Tranh: "..."

Nhìn nhìn bia giấy, lặng yên gấp lại.

Anh nói: "Chính là Lạc Lạc mềm lòng, ngay cả bia giấy cũng không nỡ tổn thương đến."

https://thuviensach.vn

Trình Diệc nhíu mày lại: "Tưởng Mộ Tranh, cậu trợn mắt nói con mẹ nó dối cũng phải có mức độ thôi chứ? Toàn bộ Cục Quản lý giao thông, chỉ có cô ấy là thành tích thảm đến không nỡ nhìn, từ đầu tới cuối bia giấy đều không có lấy một lần trúng đạn."

Tưởng Mộ Tranh đã nhét tờ bia giấy vào túi, ngước mắt nhìn Trình Diệc, dặn dò anh ta: "Dù cô ấy có bắn tệ đến đâu đi nữa thì cũng không cho cậu răn dạy cô ấy, phải khuyến khích cổ vũ cô ấy."

Trình Diệc: "..."

Anh ta đưa hai tay chống nạnh: "Khuyến khích kiểu gì? Ngay cả viền bia giấy còn không sờ tới, chẳng lẽ tôi thành người mù như cậu mà nói: Lạc Táp, em bắn thật không tồi nha, gần tới hồng tâm rồi kìa!"

Tưởng Mộ Tranh cười: "Có thể nói như vậy, viên đạn cô ấy bắn ra nhiều nhất cũng chỉ cách hồng tâm có 60, 70cm, khoảng cách nhỏ hơn 1 mét chúng ta đều có thể nói là gần đến hồng tâm."

Trình Diệc: "..."

Kích cỡ của bia giấy là 60cmx60cm, viên đạn cô ấy bắn ra cách hồng tâm hơn 60 cm, cũng tức là viên đạn không thể xuất hiện trên bia giấy.

Người khác bắn tệ thì cũng có thể bắn trúng vòng hai, vòng ba, tệ hơn nữa thì ít nhất cũng trúng vòng một, nhưng cô ấy thì chưa từng bắn trúng bia giấy lần nào, à, có một lần trúng, bắn trúng bia giấy, nhưng kết quả là bia giấy của đồng đội ở bên cạnh.

Trình Diệc và Tưởng Mộ Tranh cũng đi về hướng nhà ăn, vừa đi vừa trò chuyện, anh ta thở dài: "Cứ cái thành tích như vậy thì đợi sáng mai khi lãnh đạo tới kiểm tra, cậu nói xem tôi biết đem mặt này để đi đâu?"

https://thuviensach.vn

Tưởng Mộ Tranh dùng khóe mắt nhìn anh ta: "Ai tới kiểm tra công tác?"

Trình Diệc không biết chuyện cũ năm xưa giữa anh và Phó Duyên Bác, nói thẳng: "Phó Duyên Bác."

Sợ Tưởng Mộ Tranh không biết Phó Duyên Bác đã được điều đến Cục Quản lý giao thông, anh ta lại giải thích thêm: "Hiện tại Phó Duyên Bác là Cục phó của Cục Quản lý giao thông, ngày mai sẽ đến trường bắn kiểm tra công tác theo thường lệ, đúng lúc hiện tại là đợt huấn luyện của đội hai."

Tuy rằng Lạc Táp là trời sinh bắn tệ, nhưng cô bắn tệ đến nỗi thành tích thê thảm như vậy, anh ta là huấn luyện viên cũng sẽ thấy ngại ngùng thay.

Tưởng Mộ Tranh nghe được Phó Duyên Bác sẽ tới trường bắn kiểm tra công tác, anh suy nghĩ một lát, không thể không nghĩ rằng: "Có phải Phó Duyên Bác thấy Lạc Táp ở bên này nên mới cố ý qua đây?"

Trình Diệc dừng lại, sau khi phản ứng lại thì nhịn không được trào phúng anh: "Cậu thật sự cho rằng tất cả mọi người đều ăn no rửng mỡ không có chuyện gì làm giống như cậu hả?"

Anh ta biết, mấy công tác như này đều là trong Cục sắp xếp, Phó Duyên Bác cũng chỉ là đến đây theo lịch công tác mà thôi.

Thật là vừa vặn, đụng trúng ngay Lạc Táp, người có thành tích tệ nhất trong trong đợt huấn luyện này.

Đời này anh ta đã làm cái chuyện thiếu đạo đức gì mà lại đụng phải một học viên như Lạc Táp?

Uy danh tay súng thiện xạ, huấn luyện viên tài giỏi của anh ta cơ bản đã bị Lạc Táp đặt dấu chấm hết.

https://thuviensach.vn

Tưởng Mộ Tranh không muốn nói thêm về Phó Duyên Bác, để câu nói vừa rồi kết thúc đề tài, khi sắp đến nhà ăn, Tưởng Mộ Tranh nói với Trình Diệc: " anh em tốt, giúp đỡ nhau một chút đi."

Trình Diệc nhìn trên dưới đánh giá anh vài lần: "Lại có chuyện gì đấy?"

Tưởng Mộ Tranh: "Cũng không có gì, chỉ muốn ngồi ăn cơm chung với Lạc Lạc mà thôi."

Ngoại trừ ở nơi này còn có một tia cơ hội được ngồi cùng bàn, ăn chung với cô, những lúc khác thì cơ bản là anh không thể có khả năng, bởi vì cô còn chẳng thèm phản ứng lại anh.

Lúc này ở Cục Quản lý giao thông.

Đang là thời gian ăn trưa, Phó Duyên Bác xử lý xong công việc, đang chuẩn bị đi ăn cơm thì 'cộc- cộc- cộc' tiếng gõ cửa vang lên.

"Mời vào."

Anh ngẩng đầu nhìn lại.

Nhìn thấy người tới, anh ngẩn ra mất hai giây.

Sau khi kịp phản ứng lại, anh đứng phắt dậy, nhanh chóng bước qua chào đón: "Sư phụ, sao ngài lại có thời gian rảnh đến đây thế này?"

Phùng Khiếu Vịnh khép cửa lại, cười nói: "Hiện tại nha đầu nhà tôi đang ở dưới sự quản lý của cậu, tôi phải đến đây để thăm hỏi lãnh đạo của nó chứ."

Phó Duyên Bác nhanh chóng pha trà, còn không quên quay đầu lại nói chuyện với Phùng Khiếu Vịnh: "Sư phụ, ngài nói như vậy là đang ép chết con rồi."

https://thuviensach.vn

Phùng Khiếu Vịnh ngắm nghía văn phòng anh một vòng, sau khi ngồi xuống thì hỏi: "Ở cương vị mới thấy thế nào?"

Phó Duyên Bác: "Không cảm thấy thế nào cả, rất nhiều lần nằm mơ đều là đang phá án."

Cảnh tượng trong mộng thật quá chân thật, nhưng sau khi tỉnh dậy phát hiện trời đã sáng, tất cả đều chỉ là mơ.

Phùng Khiếu Vịnh nói: "Nếu cậu thật sự muốn quay lại, tôi sẽ tìm biện pháp cho cậu."

Phó Duyên Bác: "Chờ tình trạng sức khỏe của mẹ con ổn định hơn chút đã."

Phùng Khiếu Vịnh gật đầu: "Cũng đúng."

Phó Duyên Bác không rành pha trà, anh bỏ thẳng lá trà vào cái ly đã tráng quá nước sôi, rồi sau đó đổ nước sôi vào, trước kia khi bọn họ ở Cục Điều tra hình sự đều làm như vậy, không hề chú ý gì cả.

Anh đặt ly trà đến trước mặt Phùng Khiếu Vịnh, chính mình cũng ngồi xuống, nói: "Cục trưởng của con đi họp hội nghị bên Văn phòng thành phố rồi, buổi chiều mới quay lại."

Ý là không thể tiếp đãi ông.

Phùng Khiếu Vịnh: "Cũng không phải tới để thị sát công tác, đúng lúc tôi đi ngang chỗ này nên ghé vào đây một chuyến thăm cậu thôi."

Hôm nay ông tới đây cũng không phải vì công việc, hiếm có khi mới được rảnh rỗi một lát.

Ông cũng sẽ không vòng vo, càng lười nói quanh co nên đi thẳng vào vấn đề chính: "Khoảng thời gian trước gặp mặt ăn cơm với nha đầu nhà tôi,

https://thuviensach.vn

cảm thấy nha đầu nhà tôi thế nào? Vẫn chăm chỉ đấy chứ?"

Phó Duyên Bác ngẩn ra, không nghĩ tới Phùng Khiếu Vịnh lại hỏi trực tiếp như thế, mối quan hệ thầy trò giữa anh và Phùng Khiếu Vịnh đã được hơn 10 năm. Cho dù là giữa anh và ba mình, hay là giữa Lạc Táp và Phùng Khiếu Vịnh thì cũng đều không bằng thời gian mà anh và Phùng Khiếu Vịnh đã ở cạnh nhau.

Đặc biệt là anh và Phùng Khiếu Vịnh có rất nhiều cái nhìn ăn ý trong việc điều tra phá án, loại tình thầy trò này còn hơn hẳn tình cha con.

Nhưng từ trước đến nay Phùng Khiếu Vịnh sẽ không bao giờ hỏi một câu về việc riêng tư của anh, hôm nay lại là lần đầu tiên.

Phó Duyên Bác cười cười: "Đương nhiên là tốt rồi."

Không phải là nịnh hót hay tâng bốc, anh thật sự cảm thấy Lạc Táp rất tốt.

Trước khi ăn cơm với Lạc Táp, anh kiên định rằng bản thân sẽ không tìm một người trong ngành làm người yêu, nhưng sau khi ăn xong bữa cơm ấy, anh có chút hoảng hốt khi bản thân đã từng nói với Lạc Táp rằng người yêu làm cùng ngành không dễ quản, anh không còn dám cam đoan rằng bản thân sẽ tiếp tục thực hiện được ý định đó.

Việc điều tra phá án làm anh trở nên càng vững vàng và bình tĩnh hơn trước kia, có đôi khi lý trí đến mức hơi đáng sợ, gần như không màng tình người.

Nhưng bỗng nhiên lại có một vài thứ trong yên lặng đã thay đổi trong vô thức.

Sau đó, tự nhiên anh lại đi nhảy dù như phát bệnh động kinh vậy.

https://thuviensach.vn

Phùng Khiếu Vịnh vui vẻ trong lòng, loại vui vẻ này cũng không hề che giấu mà lộ cả ở trên mặt.

Ông nói: "Vậy tôi giao nha đầu nhà tôi cho cậu, nếu nó phải chịu ấm ức gì trong công tác, tôi sẽ hỏi tội cậu."

Một lời hai nghĩa.

Điều ông muốn nói chính là vế trước, còn vế sau hoàn toàn chỉ là vẽ rắn thêm chân.

Phó Duyên Bác cũng giả vờ như không hiểu, bắt đầu thừa nước đục thả câu, anh cười nói: "Con chính là: dù bản thân phải chịu ấm ức trong công việc đi nữa, thì nhất định cũng không thể để cô ấy chịu ấm ức."

Trong thâm tâm anh tự động xoá bỏ đi bốn chữ 'trong công việc'.

Không nghĩ tới có một ngày, anh và sư phụ đều tự hiểu rõ trong lòng nhưng còn giả ngây giả dại.

Phùng Khiếu Vịnh nói tiếp: "Cuối tuần này tôi sẽ đi sang phía biên giới Tây Nam, có lẽ sẽ đi rất lâu, cuối tuần tôi dẫn Lạc Lạc và cậu cùng nhau đi ăn một bữa cơm, cũng vài tháng rồi tôi chưa gặp mặt Lạc Lạc."

Phó Duyên Bác vừa nghe đến Tây Nam thì nghĩ ngay tới vụ án lớn trước khi anh bị điều khỏi, hỏi: "Bên kia có tiến triển?"

Phùng Khiếu Vịnh: "Còn chưa xác nhận được mục tiêu cuối cùng."

Nói rồi ông thở dài: "Thật khiến người ta sầu não mà."

Tên trùm buôn ma túy kia có năng lực chống trinh sát quá mạnh.

Đã hơn 1 năm rồi nhưng vẫn chưa tra chính xác được cứ điểm của hắn, mấy thôn trấn ở phía Tây Nam kia bị hắn ta gây họa không ít.

https://thuviensach.vn

Tai vách mạch rừng, bọn họ cũng không nói chi tiết thêm được, lúc sau lại nhắc đến chuyện ăn cơm, Phùng Khiếu Vịnh hỏi: "Cuối tuần cậu có rảnh không?"

Phó Duyên Bác: "Có ạ."

Phùng Khiếu Vịnh nói buổi tối ông sẽ gọi cho Lạc Lạc, sau khi xác định thời gian định rồi sẽ báo cho anh.

Ở nhà ăn.

Lạc Táp đã lấy đồ ăn xong, đang muốn đi tìm Chu Nghiên, ngẩng đầu lên liền nhìn thấy Trình Diệc và Tưởng Mộ Tranh đang đi tới trước mặt. Cô cũng cố nặn ra một nụ cười: "Huấn luyện viên Trình."

Nhưng chẳng thèm liếc nhìn Tưởng Mộ Tranh một cái.

Trình Diệc hơi hơi gật đầu, đợi đến khi gần đi ngang qua nhau, đột nhiên anh ta dậm chân, giống như đột nhiên nhớ ra gì đó: "À, đúng rồi, Tiểu Lạc à, sáng mai lãnh đạo sẽ tới kiểm tra, lát nữa tôi sẽ tìm cô để nói một số điểm cần chú ý khi bắn súng, chúng ta cũng phải cho đại đội 2 nở mày nở mặt chứ đúng không?"

Lạc Táp: "..."

Theo bản năng cô đưa mắt nhìn Tưởng Mộ Tranh, không nghĩ tới anh đã đi về phía cửa sổ lấy cơm.

Cô gật gật đầu: "Vâng."

Trình Diệc chỉ chỉ vị trí bên cạnh: "Cô cứ ngồi ở đây đi, lát nữa tôi tới tìm cô."

Nói xong anh liền đi lấy cơm.

https://thuviensach.vn

Lạc Táp bưng khay đồ ăn, nhìn bóng lưng Tưởng Mộ Tranh và Trình Diệc, không biết vì sao cô cứ có loại cảm giác như bọn họ là rắn chuột một ổ. (na ná câu cá mè một lứa.)

Nhưng khi nghĩ đến thành tích thê thảm của bản thân là sự thật, cô lại chẳng thể phản bác cái yêu cầu nhìn như hợp lý hợp tình kia của Trình Diệc.

Cô buông khay đồ ăn xuống, đi đến cái bàn ăn ở cách đó không xa nói sơ qua với Chu Nghiên một tiếng, bảo Chu Nghiên ăn xong không cần chờ cô, về ký túc xá trước nghỉ trưa.

Xung quanh đều là đồng nghiệp, không tiện nhiều lời, Chu Nghiên dùng sức vỗ vỗ bả vai Lạc Táp, vẻ mặt là đồng tình, nhưng trong mắt tất cả đều là ý cười.

Nghĩ đến sáng nay Lạc Táp bắn đạn xuyên qua bia giấy của cô thì cô lại muốn cười.

Đại khái bắn súng chính là điểm yếu duy nhất trong cuộc đời của Lạc Táp.

Khi Lạc Táp trở lại chỗ ngồi, Tưởng Mộ Tranh cùng Trình Diệc đã ngồi xuống, Trình Diệc ngồi đối diện cô, Tưởng Mộ Tranh cũng không có được voi đòi tiên, rất tự hiểu lấy mà ngồi song song với Trình Diệc, phía đối diện cô chếch sang.

Thỉnh thoảng các đồng nghiệp xung quanh sẽ nhìn sang phía bàn của bọn họ, đồng nghiệp nữ thì nhìn Tưởng Mộ Tranh, đại đa số đồng nghiệp nam đều là đang nhìn Lạc Táp.

Vừa rồi mấy lời kia của Trình Diệc khá lớn, người đang ngồi xung quanh đều nghe rõ rang, huấn luyện viên và Lạc Táp ngồi một bàn cũng không có ý gì đặc biệt, chỉ là vì chuyện bắn súng.

https://thuviensach.vn

Rốt cuộc sáng nay mọi người đều chứng kiến khoảnh khắc kỳ tích khi Lạc Táp bắn đạn sang bia giấy của người khác, đề tài trong bữa trưa của bọn họ chính là 'kỹ thuật bắn súng thần kỳ' của Lạc Táp.

Bọn họ vừa ăn cơm vừa nói đến chuyện ngắm bia đạn, đều là Trình Diệc nói, Lạc Táp gật đầu, tỏ vẻ bản thân nhớ kỹ, Trình Diệc thầm nghĩ, nhớ kỹ thì có tác dụng cái đít gì? Xoay mặt đi là quên sạch như là vừa đi vừa rơi chữ vậy.

Trình Diệc nhìn sang Tưởng Mộ Tranh, anh đang chó đội lốt người mà yên lặng ăn cơm.

Anh ta nói với Lạc Táp: "Tiểu Lạc à, lát nữa ăn cơm xong tôi sẽ mở một 'cửa nhỏ' cho cô, chúng ta trực tiếp đi trường bắn, tranh thủ thời gian nghỉ ngơi giữa trưa này để tăng cường luyện tập, có đôi khi lâm thời ôm chân Phật cũng sẽ dùng được."

Vừa dứt lời, Tưởng Mộ Tranh theo bản năng nhìn về phía Trình Diệc, Trình Diệc cũng lẳng lặng liếc anh một cái, khi tầm mắt hai người chạm nhau thì trong lòng đều tự hiểu rõ, rồi lại nháy mắt tách ra.

Lạc Táp ăn rau dưa mà như nhai sáp, dù cho ngàn lần không muốn nhưng lúc này lại chỉ có thể lựa chọn câm miệng, khi tập huấn, nghe theo lời huấn luyện viên là thiên chức.

Cái ý tưởng quỷ quái này tám chín phần mười là do Tưởng Mộ Tranh nghĩ ra, ở phía dưới bàn, cô hung hăng đạp cho người ngồi chếch đối diện một cước.

Tưởng Mộ Tranh: "..."

Đột nhiên bị đá không kịp phòng bị, thiếu chút nữa anh bị sặc cơm trong miệng.

https://thuviensach.vn

Anh liếc nhìn cô một cái, cô lại giống như người không có việc gì mà cúi đầu ăn cơm.

Xung quanh là đồng nghiệp của cô, anh chỉ có thể yên lặng chịu đựng.

Sau đó, bọn họ đều chuyên tâm ăn cơm, thỉnh thoảng Tưởng Mộ Tranh và Trình Diệc sẽ nói một hai câu, đều là chuyện về tập huấn bắn súng.

Lạc Táp vừa nghe, vừa yên lặng lấy hết ớt xanh trong món ăn ra, để ở một góc khay đồ ăn, từ nhỏ cô đã không thích ăn ớt xanh.

Trong lúc vô tình, Tưởng Mộ Tranh thoáng nhìn thấy ớt xanh, rất tự nhiên duỗi đũa ra kẹp ớt xanh trên khay cô bỏ vào trong miệng mình.

Lạc Táp sửng sốt, bên cạnh đều có người, cô cũng không lên tiếng.

Trình Diệc thấy động tác nhỏ này của Tưởng Mộ Tranh, anh ta cố ý chơi xấu: "Tưởng Mộ Tranh, hình như đũa của cậu duỗi hơi dài rồi thì phải, đó là khay của Tiểu Lạc mà."

Tưởng Mộ Tranh: "..."

Anh cười nhạt, phản ứng cũng mau: "Mắt tôi bị viễn thị, hai cái khay để gần như vậy, tôi nhìn không rõ, còn tưởng rằng đây là khay cơm của tôi đấy."

Trình Diệc: "..."

Lạc Táp: "..."

Đây đại khái là một lần mà tật viễn thị bị bôi đen thảm nhất.

---

https://thuviensach.vn

Tác giả có lời muốn nói:

Nhật ký hàng ngày của Tưởng Mộ Tranh:

Ngày thứ ba theo đuổi vợ ~≧﹏≦

1. Thành công ngồi cùng bàn ăn với Lạc Lạc.>(>_<)

2. Nói mắt có tật mà gắp luôn đồ ăn của cô ấy.

Kết quả nỗ lực của ngày thứ ba: Bị vợ đạp cho một cái, hình như cô ấy bắt đầu làm nũng với mình rồi. (≧▽≦)/~┴┴

Thành tích khảo hạch: (1)

(1) √; (2) ×

Điều sốt ruột duy nhất chính là: Tên Phó Duyên Bác da mặt dày kia sắp tới, hơn nữa hình như cha vợ của mình còn rất vừa ý cậu ta ╭∩╮

Tổng kết, chỉ số tổng hợp tâm trạng của hôm nay: ba sao.

https://thuviensach.vn

ĐƯỜNG MỘT CHIỀU, NGƯỢC LỐI YÊU NHAU

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 32

Chương 32

Lạc Táp ăn xong trước, Tưởng Mộ Tranh và Trình Diệc vẫn còn đang ăn, bởi vì phải đợi Trình Diệc cùng đi trường bắn, nên cô đặt khay đồ ăn vào xe đẩy, rồi sau đó ngồi ở trên ghế nhàm chán nhìn loanh quanh khắp nơi.

Thỉnh thoảng đụng phải tầm mắt của đồng nghiệp, cô cười nhàn nhạt, ngay sau đó thu hồi ánh mắt, chỉ có thể cụp mắt nhìn chằm chằm đôi tay của mình.

Khi tập huấn không được mang theo điện thoại, đều phải để lại ký túc xá, hiện tại chán đến phát điên, đặc biệt là khi còn phải ngồi đối diện với Tưởng Mộ Tranh, người làm cô thấy áp lực đến khó thở.

Không khí quá mức trầm mặc, Trình Diệc dẫn đầu phá vỡ, anh hỏi Tưởng Mộ Tranh: "Trong khoảng thời gian này không bận à?"

Tưởng Mộ Tranh: "Bận, chiều mai sẽ đi công tác."

"Đi đâu?"

"Malaysia, sớm nhất cũng cuối tuần mới có thể trở về."

Trình Diệc cười như không cười: "Tôi có hỏi khi nào cậu về sao?."

https://thuviensach.vn

Tưởng Mộ Tranh: "..."

Lạc Táp yên lặng nghe, hai tay nhàm chán mà vặn vào nhau.

Hai người bọn họ vẫn tiếp tục nói chuyện phiếm, Trình Diệc hỏi: "Đi qua đó làm gì?"

Tưởng Mộ Tranh hồi: "Hợp tác kinh doanh dầu mỏ."

Đối phương chủ động tìm đến anh thông qua một đối tác trước đó đã từng hợp tác anh, vốn dĩ hẹn gặp mặt trong nước, nhưng không biết vì nguyên nhân gì lại đổi thành Malaysia.

Nếu mọi thứ thuận lợi, cuối tuần là có thể trở về.

Nói xong, anh không tự giác nhìn qua Lạc Táp, sẽ có 3, 4 ngày anh không được gặp cô, không nhìn thấy cô.

Ăn cơm xong, ba người đi thẳng qua trường bắn.

Mới ra khỏi nhà ăn không bao lâu, phía sau có người kêu: "Huấn luyện viên Trình."

Trình Diệc quay đầu lại, hai nữ cảnh sát giao thông khác trong đại đội hai chạy chậm lại đây: "Huấn luyện viên Trình, có phải các anh đi qua trường bắn đúng không?"

Trình Diệc gật đầu.

Một nữ cảnh sát giao thông trong đó cười nói: "Thật tốt quá, sáng nay huấn luyện xong chúng tôi có cảm giác không được tốt lắm, cũng tính tranh thủ thời gian nghỉ ngơi giữa trưa để luyện tập thêm."

Nói rồi dùng khóe mắt quét về phía Tưởng Mộ Tranh.

https://thuviensach.vn

Tưởng Mộ Tranh vẫn luôn cúi đầu xem xét văn kiện, còn việc các cô đã nói gì thì anh chẳng hề để tâm, Lạc Táp lại càng là thất thần tiếp tục đi về phía trước, đã cách bọn họ mấy mét.

Trình Diệc không vội trả lời mà dùng ánh mắt có thâm ý đánh giá các cô vài giây, các cô nào phải đi tập bắn, đại khái là để ý Tưởng Mộ Tranh.

Thì ra mê trai cũng chẳng phân biệt ngành nghề.

Ngoài mặt là các cô chăm chỉ hiếu học như thế, anh làm huấn luyện viên lại không thể tạt qua gáo nước lạnh, đành phải nói: "Được chứ, cứ đi theo tôi."

Hai cô gái vui vẻ liếc nhau một cái, rồi đi theo sau mấy người Trình Diệc.

Tới trường bắn, Lạc Táp vẫn đứng ở cái bia huấn luyện hồi sang, Trình Diệc bắt đầu dạy một kèm một, đầu tiên kiên nhẫn nói lại một lần các bước căn bản, bao gồm những việc cần chú ý.

Lạc Táp gật đầu, nhưng sau khi súng lên đạn, cô vẫn không tránh khỏi khẩn trương.

Tưởng Mộ Tranh đứng cách đó không xa, còn có hai đồng nghiệp nữ khác trong đại đội của cô.

Khoảnh khắc bóp co, cô ngừng thở, đứng cách xa hồng tâm 25 mét, cô cũng không nhìn rõ được rốt cuộc trên bia giấy có dấu vết xuyên qua hay không.

Một đồng nghiệp nữ nhiệt tình vội chạy tới giúp cô xem thành tích, cô ta không nói gì mà chỉ nhún vai.

Xem ra vẫn bắn không trúng bia.

https://thuviensach.vn

Cô cũng tuyệt vọng, yên lặng ngước nhìn Trình Diệc.

Trình Diệc cố nặn ra một nụ cười: "Không sao, cứ từ từ, từ giờ đến sáng mai còn tận mười mấy tiếng, tôi cũng không tin cô bắn không trúng được bia giấy."

Lạc Táp mím môi, hai đồng nghiệp nữ nén cười nhìn cô.

Sau đó các cô tự mình đi bắn bia, mới được vài phút đã bắt đầu gọi: "Huấn luyện viên Tưởng, có thể lại đây hướng dẫn cho chúng tôi một chút không?"

Tưởng Mộ Tranh sửng sốt?

Huấn luyện viên Tưởng? Cách xưng hô này thật mới mẻ ghê.

Nhưng anh lười biếng dựa vào bàn điều khiển bên kia, chẳng hề nhúc nhích: "Tôi không biết bắn súng."

Lại chỉ chỉ quần áo trên người mình: "Bộ quần áo này là mượn huấn luyện viên Trình của các cô."

Rõ ràng hai cô gái toát ra ánh mắt thất vọng, nhưng vẫn rất lễ phép nói tiếng cảm ơn, quay mặt đi tiếp tục luyện tập.

Tưởng Mộ Tranh đút tay vào túi quần, nhìn Lạc Táp trong chốc lát, Trình Diệc dạy nửa buổi mà cô vẫn chẳng tiến bộ chút nào, anh nhấc chân bước nhanh qua, dùng chân đá đá Trình Diệc, ra hiệu cho anh ta: "Đi qua kia làm mẫu hướng dẫn cho bọn họ một chút đi."

Trình Diệc liếc xéo anh một cái, nhưng cũng phối hợp mà đi qua.

Lạc Táp xoay mặt nói với Tưởng Mộ Tranh: "Anh đứng cách xa tôi một chút, súng không có mắt."

https://thuviensach.vn

Tưởng Mộ Tranh cười, hỏi lại cô: "Em nỡ làm anh bị thương sao?"

Lạc Táp: "..."

Không biết xấu hổ.

Tưởng Mộ Tranh cũng không dạy cô bắn như thế nào, có vài người trời sinh đã không biết bắn sung, anh chỉ nói với cô: "Đều đã như vậy rồi thì cứ để tâm trạng thoải mái đi, chẳng ai giỏi được hết mọi thứ đâu, có người bắn súng tốt, nhưng chắc gì họ đã dám nhảy dù, nhưng em thì chỉ cần thời gian chưa đến 10 ngày để thi đậu bằng A. Đừng lấy sở đoản của mình ra để so đấu với sở trường của người ta, không có ý nghĩa gì cả."

Tuy là Lạc Táp vẫn luôn nhìn bia giấy ở phía trước, nhưng mỗi câu nói của anh cô đều nghiêm túc lắng nghe không sót một chữ nào.

Sau khi anh nói xong, cô khẽ thở ra một hơi, chớp chớp mắt.

Tuy rằng bình thường anh cực kỳ thích chọc phá cô, nhưng mỗi lần cô khẩn trương hay xấu hổ thì anh lại không hề giễu cợt cô, ngược lại còn dùng phương thức đặc biệt để giúp cô giải tỏa áp lực.

Trước đây khi lần đầu tiên cô nhảy dù tự do một mình, anh đã cho cô xem hai tờ giấy nhỏ trên tiền xu.

Bây giờ, anh lại chân thành mà nói một hơi dài như vậy.

Lạc Táp vẫn duy trì tư thế đứng thẳng, tay phải cầm súng, tay trái đỡ tay phải, hai tay ma sát chảy ra mồ hôi, lòng bàn tay ẩm ướt.

Ở trước mặt anh, đây là lần đầu tiên cô làm ra chuyện xấu hổ như vậy. Một người phải kém tới trình độ nào mới có thể bắn nhiều lần mà còn chưa chạm tới được tấm bia giấy chứ.

https://thuviensach.vn

Thành tích của cô tệ thì cũng thôi đi, nhưng cố tình anh lại là người am hiểu bắn súng.

Tuy rằng vừa rồi anh nói với hai đồng nghiệp của cô là không biết bắn súng, nhưng cô không tin.

Bởi vì trong khoảng thời gian sống cùng nhau ở câu lạc bộ kia, cô đã nhìn thấy vị trí bàn tay trái của anh có vết chai rất dày, người có thể cầm súng cả tay trái thì hẳn là kỹ thuật bắn không tệ.

Trước nay anh chưa từng đề cập về quá khứ của anh, nhưng cô cũng mơ hồ đoán được chút ít.

Cô khó có thể hiểu nỗi một người đàn ông lý trí lạnh lùng giống như anh làm thế nào lại có thể không biết xấu hổ mà bám dính lấy người khác không tha như thế này.

Bên kia, Trình Diệc đang kiên nhẫn dạy cho hai đồng nghiệp nữ, còn tự mình làm mẫu, thậm chí không cần nhìn bia giấy nhưng mỗi phát đạn đều bắn trúng hồng tâm, khiến hai đồng nghiệp nữ kia liên tục vỗ tay khen.

Lạc Táp xoay mặt qua nhỏ giọng hỏi Tưởng Mộ Tranh: "Kỹ thuật bắn súng của anh chắc còn tốt hơn huấn luyện viên Trình nhỉ?"

Tưởng Mộ Tranh có chút hoang mang thụ sủng nhược kinh, không nghĩ tới cô sẽ bình tĩnh mà nói chuyện ôn hòa với anh như vậy, anh cười cười: "Như nhau thôi."

Lời này xem như có chút khiêm tốn.

Bởi vì trình bắn súng của Trình Diệc còn bị anh chướng mắt, thế nhưng Trình Diệc còn tự thổi phồng bản thân thành súng thần bách phát bách trúng.

https://thuviensach.vn

Tưởng Mộ Tranh khẽ hất cằm về phía bia giấy: "Tiếp tục bắn đi, anh đi xem thành tích giúp em."

Lạc Táp gật đầu, nói ok.

Không ai trong bọn họ có thể ngờ rằng lần đầu tiên bọn họ hòa thuận với nhau sẽ là ở trường bắn súng, còn là thời điểm mà cô chật vật nhất.

Lạc Táp hít sâu một cái, lên đạn, điều chỉnh tư thế, nhắm chuẩn, bóp cò súng, sau đó cô nhắm mắt lại, cũng không dám nhìn bia giấy.

Tưởng Mộ Tranh bước qua đó, khi xé bia giấy xuống, anh cố ý dùng chìa khóa chữ thập chọc thủng một lỗ nhỏ chỗ gần mép giấy. Sau đó anh nhanh chóng thu hồi chìa khóa, cầm bia giấy đi về phía Lạc Táp, cô khẩn trương hỏi: "Thế nào?"

Tưởng Mộ Tranh lắc lắc bia giấy: "Rốt cuộc cũng bắn trúng bia giấy, tuy rằng còn chưa đến vòng một, nhưng đã tiến bộ rồi."

Lạc Táp không xem xét kĩ bia giấy, nhìn thấy có lỗ thủng thì trong lòng kích động không thôi, bên ngoài cô tỏ vẻ không thèm để ý đến thành tích bắn súng nhưng ai lại có thể bị đội sổ mà thực sự không hề xấu hổ cơ chứ.

Cô cười với anh, nụ cười rất nhẹ, để lộ ra lúm đồng tiền nhàn nhạt.

Tưởng Mộ Tranh dời tầm mắt đi, nụ cười này, lực sát thương còn lớn hơn bất kỳ loại vũ khí gì, suýt chút nữa là anh không chống trụ nỗi, ngay sau đó trong lồng ngực truyền đến tiếng tim đập thùng thùng kịch liệt.

Lạc Táp duỗi tay: "Đưa bia giấy cho tôi đi."

Tưởng Mộ Tranh quay đầu lại: "Lấy làm cái gì?"

"Làm kỷ niệm."

https://thuviensach.vn

Tưởng Mộ Tranh thoáng do dự, rồi vẫn đưa bia giấy cho cô.

Lạc Táp cẩn thận gấp bia giấy lại, cất vào trong túi.

Tiếp tục luyện tập.

Sau đó Trình Diệc lại đây, hai đồng nghiệp nữ kia cũng cùng đi tới. Tưởng Mộ Tranh không đứng ở đây nữa, lại trở về bên chỗ đài điều khiển.

Thời gian sau đó, Lạc Táp vẫn bắn không trúng bia, nhưng cô không nhụt chí, tiếp tục luyện tập không từ bỏ.

Tấm bia giấy vừa rồi cất vào túi quần giống như là hy vọng, đó là thành tích bắn súng tốt nhất từ trước đến nay của cô, như là một cột mốc lịch sử trong cuộc đời cô.

Đã đến giờ tập huấn chính thức của buổi chiều, Tưởng Mộ Tranh liền rời khỏi trường bắn, đi qua phòng ký túc xá của Trình Diệc.

Trở lại ký túc xá, anh cũng không nhàn rỗi, bắt đầu xử lý các văn kiện công việc, xem xét mail kế hoạch, bận rộn cho đến hơn 5 giờ chiều, vốn dĩ cho rằng có thể nghỉ ngơi, kết quả thư ký gọi điện thoại tới, nói 10 phút sau sẽ mở cuộc họp qua video.

Tưởng Mộ Tranh rót một ly nước, rồi cầm ly nước đi ra ban công, mở cửa sổ ra bắt đầu hút thuốc.

Hơn 5 giờ chiều đầu mùa đông, sắc trời đã sập tối, đèn đường đã bắt đầu sáng lên.

Trong bóng tối, ánh đèn vàng của trường bắn đặc biệt ấm áp.

Mới hút được vài hơi, khu ký túc xá đã lập tức náo nhiệt hẳn lên, lục tục có người về ký túc xá, thì ra là mấy người Lạc Táp đã kết thúc buổi tập huấn chiều.

https://thuviensach.vn

Trường bắn chỉ có một dãy ký túc xá này, đồng nghiệp nữ ở lầu trên, đồng nghiệp nam ở lầu dưới.

Tưởng Mộ Tranh vẫn luôn ghé vào cửa sổ ngóng ra ngoài, không biết Lạc Táp sẽ về ký túc xá trước hay là đi nhà ăn trước.

Lạc Táp và Chu Nghiên đi nhà ăn dùng bữa, cả một buổi chiều cô đều sắp phát điên rồi. Người khác đều là từ vòng một tiến bộ đến vòng hai, thậm chí có người là từ vòng năm tiến bộ đến vòng sáu.

Nhưng cô thì sao, có tiến được chút nào hay không thì cũng chẳng ai biết được.

Bởi vì mỗi lần đều bắn không trúng bia, cho nên cũng không thể khẳng định được rốt cuộc là lần đầu tiên gần bia giấy hơn hay là lần thứ hai gần bia giấy hơn.

Sau đó Trình Diệc cũng hoàn toàn tuyệt vọng, nói với cô: "Cô xem bia giấy trở thành Tưởng Mộ Tranh là được, muốn trút giận thế nào thì bắn đi, bắn thoải mái lên."

Cô: "..."

Trường bắn không có bất kỳ hoạt động giải trí gì, ăn cơm xong cũng chỉ có thể quay về ký túc xá.

Điều kiện tắm rửa cũng không được tốt, các cô tắm rửa đơn giản xong rồi lập tức bò lên trên giường.

Cả ngày không xem điện thoại, việc đầu tiên khi lên giường chính là mở điện thoại ra, sợ bỏ qua bao lì xì mấy trăm triệu.

Màn hình nền điện thoại của Lạc Táp trống trơn, không có bất kỳ tin nhắn hay cuộc gọi nhỡ nào, mà Chu Nghiên ở cùng phòng với cô thì đang

https://thuviensach.vn

bận đến mức ngồi không yên, đến tận mười mấy cuộc gọi nhỡ.

Sợ ảnh hưởng đến cô, hoặc có thể là suy xét đến tâm trạng của cô, Chu Nghiên đi vào toilet để gọi lại.

Nhưng toilet cũng chẳng có cách âm, chỉ là thêm một cánh cửa ở giữa mà thôi, cảm giác chẳng khác gì khi cô ấy nói chuyện ở mép giường. Tất cả lời Chu Nghiên nói cô đều nghe được hết.

Đầu tiên Chu Nghiên gọi lại cho ba mẹ, kể lại kết quả một ngày huấn cho họ nghe, sinh con rồi nhưng cô ấy vẫn sẽ làm nũng với mẹ, cuộc điện thoại này gọi hơn 10 phút.

Sau đó lại bắt đầu gọi cho chồng.

Lạc Táp chôn mặt vào gối đầu, lúc này có lẽ mẹ đang ở nhà ăn cơm, cũng có thể đi công tác ở bên ngoài, ba cô thì sao? Có lẽ đang bận điều tra vụ án nào đó.

Cô cũng có nói với bọn họ chuyện đi tập huấn bắn súng, nhưng chắc là bọn họ đều đã quên rồi.

Lần nào cũng vậy, chờ tới khi bọn họ nhớ đến thì đã là rất lâu sau đó.

Trong toilet, Chu Nghiên đã nói chuyện xong với chồng, hiện tại đang gọi video cho con trai.

Thỉnh thoảng phát cô ấy lại ra tiếng cười ha ha.

Thằng nhóc con mềm mại gọi một tiếng mẹ, Lạc Táp nghe mà chua sót trong lòng.

Lúc này điện thoại rung lên, cô vội ngẩng đầu, mở ra, là Tưởng Mộ Tranh: [Ra ban công đi.]

https://thuviensach.vn

Lạc Táp không hiểu:[Làm gì?]

Tưởng Mộ Tranh:[Cả buổi chiều không thấy được em, muốn nhìn em một chút, anh ở bên dưới ký túc xá.]

Lạc Táp: "..."

Không trả lời.

Tưởng Mộ Tranh lại nhắn thêm: [Cho em 2 phút để mặc quần áo, sau 2 phút nếu em không ra anh sẽ dùng đá ném lên cửa kính của phòng em.]

Lạc Táp: "..."

Rõ ràng giữa trưa khi ở trường bắn anh vẫn là một người đàn ông chín chắn, khiêm tốn, đầy quyến rũ, vậy mà vừa đến buổi tối anh đã lập tức thành tên vô sỉ rồi.

Còn muốn ném đá vào cửa kính phòng cô.

Nhưng không thể không thừa nhận, tâm trạng tồi tệ vừa rồi của cô nháy mắt đã bị tin nhắn này của anh xua tan đi biến mất không còn bóng dáng.

Tác giả có lời muốn nói:

Hôm nay Tưởng Mộ Tranh xin nghỉ ~

Sau chương này, nhật ký theo đuổi vợ sẽ tạm dừng, ghi chép về mấy chuyện vặt vãnh cũng tạm dừng.

Nguyên nhân: Bị nụ cười của Lạc Lạc nhà tôi giật điện cho hôn mê rồi. ヾ(゜∀゜)ノ

https://thuviensach.vn

ĐƯỜNG MỘT CHIỀU, NGƯỢC LỐI YÊU NHAU

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 33

Chương 33

Lạc Táp nhìn chằm chằm màn hình điện thoại, do dự xem có nên đi ra ban công hay không.

Đi chính là dung túng anh, nếu không đi, với tính cách của anh thì không đến mức ném đá vào cửa kính, nhưng nói không chừng anh sẽ đứng ở bên dưới gọi cô.

Mà ở trong toilet, Chu Nghiên đang đùa giỡn rất vui vẻ với con trai, thằng nhỏ vẫn luôn kêu mẹ ơi mẹ ơi trong điện thoại, chẳng hề biết mệt.

Trong lòng Lạc Táp vẫn chẳng thể an tĩnh được, tin nhắn của Tưởng Mộ Tranh lại đến, anh nói: [Còn 1 phút nữa.]

Lạc Táp: [Anh có biết là anh đang làm phiền người khác không đấy.]

Tưởng Mộ Tranh: [Nếu không làm phiền em, thì quay người một cái là em sẽ quên mất anh ngay, em ra chỗ cửa sổ cạnh ban công đi, anh nhìn một cái thôi là được rồi, nhớ em.]

Lạc Táp ấn tắt màn hình điện thoại, anh nói lời âu yếm như hạ bút thành văn, nhưng một chút cũng không hề đột ngột.

Do dự một lát, cô đứng dậy, mặc áo khoác dài vào.

https://thuviensach.vn

Vùng ngoại ô gió lớn, khi cửa sổ mở ra, gió lạnh xộc thẳng vào, Lạc Táp đưa tay bắt lấy cổ áo, nhìn xuống phía dưới.

Đèn đường không sang lắm, nhưng cô vẫn có thể thấy được Tưởng Mộ Tranh ở dưới tán cây, anh đang dựa vào thân cây, lá trên cành gần như đã rụng hết, chỉ còn lác đác vài chiếc lá vàng phất phơ trong gió, lung lay sắp rụng.

Một tay Tưởng Mộ Tranh kẹp điếu thuốc, một tay cầm điện thoại lắc lắc, ra hiệu cho cô nhận điện thoại.

Điện thoại trong túi Lạc Táp rung lên, cô vốn định lui vào trong phòng, nhưng ma xui quỷ khiến thế nào lại lấy điện thoại ra ấn nghe.

Giọng điệu lạnh nhạt: "Còn muốn gì!"

Tưởng Mộ Tranh ngửa đầu nhìn cô, không trả lời mà hỏi lại: "Em không nhớ anh?"

Lạc Táp: "..."

Cách một màn đêm, dù anh không nhìn thấy nhưng cô vẫn trừng mắt liếc anh một cái, cảnh cáo anh: "Còn nói bừa là tôi cúp điện thoại đấy!"

Tưởng Mộ Tranh cười, tầm mắt vẫn luôn đặt trên người cô, anh hít một hơi rồi chậm rãi nhả ra làn khói không ai nói gì.

Trong điện thoại rất im ắng, bên tai chỉ có tiếng gió thổi, đôi khi còn nghe được phòng ký túc xá bên cạnh truyền đến tiếng đồng nghiệp cười đùa với nhau.

Mấy đồng nghiệp nam ở tầng dưới thì thỉnh thoảng lại hát vài câu, giọng cũng xem như dễ nghe.

Trường bắn bị bao phủ trong bóng đêm, yên tĩnh lại lộ ra ấm áp.

https://thuviensach.vn

Lạc Táp cầm điện thoại trong tay, nhìn người phía dưới, bỗng nhiên sinh ra một loại cảm giác kì lạ mà trước đây chưa từng có, bản thân cũng không nói rõ được là cảm giác gì.

Tưởng Mộ Tranh dập tắt tàn thuốc, ném thẳng xuống bên chân, anh nói vào điện thoại: "Anh ném tàn thuốc lung tung mà em không quản anh sao?"

Lạc Táp: "..."

Trực tiếp tắt máy.

Đóng cửa sổ lại, xoay người trở về phòng.

Khóe miệng Tưởng Mộ Tranh có ý cười, tâm tình cực kỳ tốt, anh lại nhắn cho cô một tin: [Bên này nhiệt độ buổi tối lạnh hơn trong nội thành, ban đêm nhớ đắp chăn kín, anh ở phòng ngay tầng dưới của em, ngủ ngon.]

Sau khi gửi đi, anh khom người nhặt tàn thuốc trên mặt đất lên, huýt sáo đi vào ký túc xá.

Khi anh trở về, Trình Diệc mới tắm nước lạnh xong, chỉ có mùa đông khắc nghiệt anh ta mới không tắm bằng nước lạnh, những mùa khác thì đều giữ thói quen tắm bằng nước lạnh.

Theo như lời anh ta nói, dùng nước lạnh dội từ đầu xuống, cả người bình tĩnh lại, đại não cũng lý trí hơn.

Trình Diệc cầm khăn lông xoa xoa tóc, nhìn dáng vẻ vô lại của Tưởng Mộ Tranh, đã đoán được anh đi đâu.

"Gặp được người rồi?"

Tưởng Mộ Tranh: "Không phải tôi muốn gặp cô ấy, là cô muốn gặp tôi, tôi đưa đến cho cô ấy nhìn."

https://thuviensach.vn

Trình Diệc: "Giữ chút mặt mũi còn sót lại đi"

Tưởng Mộ Tranh cười ha ha, tâm tình rất tốt, mặc kệ Trình Diệc nói cái gì anh cũng thấy không sao cả.

Trình Diệc tựa vào mép giường, khôi phục vẻ mặt nghiêm túc của mình, hỏi anh: "Cậu đây là muốn nói chuyện hẹn hò yêu đương với Lạc Táp thôi, hay là muốn nghiêm túc xây dựng một gia đình nhỏ?"

Tưởng Mộ Tranh bắt đầu cởi đồ huấn luyện ra, chuẩn bị đi tắm rửa, anh liếc liếc nhìn Trình Diệc: "Cậu nói đi, là gì?"

Trình Diệc chầm chậm nói: "Cái này khó mà nói được, trước kia chính cậu đã nói cưới vợ sinh con đều rất vô nghĩa, còn phụ nữ gặp được người vừa mắt thì nói chuyện yêu đương là được rồi."

Tưởng Mộ Tranh lấy áo: "Đó không phải bởi vì chưa gặp được Lạc Lạc sao."

Vừa nói, anh vừa đi về phía nhà tắm.

"À."

Trình Diệc lắc đầu, duỗi cánh tay dài ra, lấy báo ngày hôm nay ở trên đầu giường tới xem.

Khi anh ta sắp xem xong báo, Tưởng Mộ Tranh cũng tắm xong đi ra tới.

Điều kiện của ký túc xá đơn sơ nhưng còn tốt hơn nhiều so với lúc trước ở trong quân đội.

Hai người cũng không xem điện thoại, sau khi tắt đèn thì khó có được cơ hội nằm nói chuyện như ngày xưa.

https://thuviensach.vn

Tưởng Mộ Tranh hỏi ngày mai Phó Duyên Bác đến đây làm những gì. Trình Diệc gối tay lên sau đầu: "Kiểm tra công tác định kỳ, bắn súng cũng có kiểm tra hằng năm, nhưng đây là lần tập huấn đầu tiên sau khi cậu ta nhậm chức, nên tới đây xem thử."

Tưởng Mộ Tranh lại hỏi: "Sẽ yêu cầu nhóm Lạc Táp bắn bia ngay tại chỗ à?"

Trình Diệc: "Chắc chắn rồi."

Cho nên anh ta mới buồn đây.

Lạc Táp a Lạc Táp, buồn chết anh ta rồi.

Tưởng Mộ Tranh như suy tư gì mà gật gật đầu, tán gẫu cùng Trình Diệc cũng có vẻ lơ đãng, suy nghĩ đến chuyện khác.

Hàn huyên được một lát thì phía Trình Diệc liền im ắng.

Tưởng Mộ Tranh nói gì đó nhưng anh ta không tiếp lời, ngay sau đó chính là tiếng ngáy vang dội vang lên hết đợt này đến đợt khác.

Tiếng ngáy quá lớn, Tưởng Mộ Tranh không ngủ được, duỗi chân đá Trình Diệc một cái, Trình Diệc lầm bầm một tiếng, xoay người, tiếp tục ngủ.

Bởi vì nằm nghiêng nên tiếng ngáy nhỏ đi không ít.

Tưởng Mộ Tranh lấy cái bật lửa từ bộ quần áo huấn luyện ở đầu giường ra, là cái mà Lạc Táp mua cho anh.

Nhàn rỗi không có việc gì, anh bật nó lên. Căn phòng tối đen lập tức bị một ngọn lửa nhỏ bé thắp sáng, ngọn lửa màu cam với ánh xanh viền quanh.

https://thuviensach.vn

Đẹp đến mức không thể tưởng tượng được.

Sáng sớm hôm sau, Lạc Táp lại gặp Tưởng Mộ Tranh lần nữa ở nhà ăn, anh đi từ cửa vào, cô ăn xong bữa sáng đang chuẩn bị ra trường bắn, hai người cũng không chào hỏi gì, khi đi qua sát vai, lòng bàn tay cô đột nhiên bị cào nhẹ, hơi ngứa.

Cô quay phắt đầu lại, Tưởng Mộ Tranh đã đi qua, nhưng lại tạo một cái dấu tay thắng lợi ở sau lưng cho cô xem.

Lạc Táp: "..."

Thật muốn tiến lên một phát đá chết anh.

Chu Nghiên quay đầu hỏi: "Làm sao vậy?"

Lạc Táp: "Không có gì, nhìn anh ta khó chịu."

Chu Nghiên nhỏ giọng đề xuất ý đồ xấu cho cô: "Nếu thật sự nhìn anh ta khó chịu quá thì buổi tối hẹn anh ta ra, chụp bao tải lên đầu rồi đấm anh ta một trận, chị bảo đảm anh ta sẽ không dám đánh trả."

Lạc Táp: "..."

Buổi sáng khi huấn luyện đến một nửa thì đột nhiên cả trường bắn ồn ào.

Nhóm Lạc Táp nhìn lại theo tiếng ồn, là lãnh đạo tới kiểm tra công tác, Trình Diệc đã ra tiếp đón.

Nhìn lướt qua đám người, Lạc Táp thấy được Phó Duyên Bác đứng ở vị trí chính giữa, khác với hai lần gặp mặt trước, hôm nay anh ta mặc cảnh phục, phong độ uy nghiêm đã bắn ra khắp cả trường bắn.

https://thuviensach.vn

Đồng nghiệp nữ ở xung quanh đang châu đầu ghé tai, khe khẽ nói nhỏ.

Lạc Táp còn chưa kịp thu hồi tầm mắt thì đúng lúc chạm phải ánh mắt của Phó Duyên Bác, cô vội chuyển tầm nhìn, điều chỉnh lại hô hấp, nhìn bia giấy nơi xa mà bắt đầu tuyệt vọng.

Mất mặt trước mặt Tưởng Mộ Tranh thì coi như thôi đi, nhưng lát nữa Phó Duyên Bác muốn kiểm tra kỹ thuật bắn súng của bọn họ, vậy chẳng phải là mặt mũi của ba già nhà cô sẽ bị cô quăng đi hay sao?

Mỗi năm tập huấn luyện bắn súng, cũng là từng ấy năm bắn không trúng bia nên bị đội sổ, tìm hết ngành cảnh sát của cả nước, phỏng chừng cũng chỉ có mình cô 'tài năng' như vậy.

Bách phát bách trượt của cô cũng tạo nên huyền thoại giống như bách phát bách trúng của người ta.

Lạc Táp không khỏi nghĩ nhiều, ngày thường ba cô đã rất khắc nghiệt với cấp dưới, đối với những người học việc thì chắc chắn là khỏi cần phải nói, lúc trước Phó Duyên Bác đi theo ba cô, khẳng định là phải chịu khổ không ít, bây giờ thì 10 luân hồi tới rồi.

Bên kia lãnh đạo đã phát biểu ngắn xong, quả nhiên, kế tiếp Phó Duyên Bác muốn xem thành quả huấn luyện của ngày hôm qua.

Huấn luyện viên Trình Diệc lên tiếng, năm người một nhóm đồng thời bắn súng. Lạc Táp đứng sát ở bên cạnh anh, là nhóm cuối cùng. Cô hít sâu vào, trong lòng thấp thỏm bất an.

Khi đến lượt của nhóm Lạc Táp, đã là hơn 10 phút sau.

Phó Duyên Bác cùng nhóm nhân viên đã dời bước đến bên này, mặc kệ ở đâu thì người đẹp cũng sẽ hấp dẫn ánh mắt người khác.

https://thuviensach.vn

Lúc này Lạc Táp lại càng căng thẳng hơn.

Cơ bản là Trình Diệc không ôm hy vọng gì với cô, cũng may là vẻ ngoài của cô không tệ, mọi người cười vui hai cái rồi sẽ qua.

Bị nhiều người nhìn chăm chú như vậy, da đầu Lạc Táp tê dại, Trình Diệc hạ khẩu lệnh, các cô lên đạn, nhắm chuẩn, bóp cò súng.

Động tác liền mạch lưu loát.

Nếu như chỉ xem trên mặt hình thức thì động tác của Lạc Táp là xinh đẹp nhất, có điều sau khi đạn ra khỏi vỏ, tiếng súng vang lên, người ta nhìn lên bia giấy thì đều phải cười vang.

Khi Phó Duyên Bác nhìn đến thành tích của Lạc Táp thì khóe miệng giật giật.

Đã nhiều năm rồi anh không thấy được có người bắn bia mà không hề trúng bia, không biết khi sư phụ nhìn thấy bảo bối của ông bắn súng như vậy thì sẽ có cảm tưởng thế nào.

Sau đó, anh quy kết là vì Lạc Táp căng thẳng nên mới vậy, rốt cuộc là bọn họ ngầm quen biết nhau.

Trình Diệc không đợi người khác mở miệng đã giành lời trước, nửa đùa nửa thật mà trách Lạc Táp một phen, nhưng ý bênh vực người mình đã quá rõ ràng, người khác cũng không tiện nói thêm gì.

Trong đám người không biết là ai ồn ào lên, nói là không dễ dàng gì mới có được cơ hội này, muốn được nhìn thấy kỹ thuật bắn súng siêu phàm của Phó cục trưởng.

Mỗi năm ngành cảnh sát bọn họ đều có đại hội kỹ năng thực chiến, Phó Duyên Bác đạt được giải quán quân rất nhiều lần.

https://thuviensach.vn

Lạc Táp không khỏi dùng khóe mắt liếc qua Phó Duyên Bác một cái, cô bắn súng xếp nhất từ dưới lên, còn anh là quán quân?

Loại đả kích này, khó có thể miêu tả được.

Phó Duyên Bác không cự tuyệt, mỉm cười nói đã lâu không cầm súng, có chút không quen, anh ta duỗi tay, nói với Lạc Táp: "Cho tôi mượn dùng súng của cô."

Lạc Táp đưa khẩu súng cho anh ta, trong lòng hai người hiểu rõ mà không nói, liếc nhìn đối phương một cái, cũng không có cảm xúc dư thừa gì.

Phó Duyên Bác bảo nhân viên công tác lấy bia di động đến, bia cố định 25m là quá đơn giản với anh ta, không hề có tính thử thách.

Súng đã lên đạn, anh ta còn bớt thời giờ ra nói với Lạc Táp: "Bắn bia cần có kỹ thuật, nhưng kỹ thuật cần thiết nhất chính là chuyên tâm, thả lỏng bản thân."

Lạc Táp nghiêm túc lắng nghe, không khỏi gật đầu.

Toàn bộ đại đội 2 đều xúm lại đây để chiêm ngưỡng kỹ thuật bắn súng của Phó Duyên Bác.

Lạc Táp còn chưa kịp chú ý thì, 'đoàng đoàng đoàng' mấy tiếng súng đã vang lên.

Tiếng súng vang lên xong, người chung quanh hò hét vỗ tay, toàn bộ đều trúng hồng tâm.

Phó Duyên Bác nhờ Trình Diệc thay đổi băng đạn một lần nữa, đưa khẩu súng lại cho Lạc Táp: "Thử lại một lần đi, bắn 5 phát liên tục trong một lần."

https://thuviensach.vn

Lạc Táp ngẩn ra, đờ đẫn tiếp nhận lại khẩu súng ngắn.

Sau một lúc lâu mới phản ứng lại, đây là Phó Duyên Bác cho cô cơ hội biểu hiện, vừa rồi cô bắn không trúng bia, nhiều người đều đang nhìn mà chê cười cô.

Đại khái cảm thấy không có ai còn có thể ngốc hơn cô.

Hiện tại Phó Duyên Bác bảo cô bắn năm phát liên tục là muốn cho cô ra oai một chút, nhưng Phó Duyên Bác không hề biết rằng không phải bởi vì khẩn trương nên cô mới bắn không trúng, mà thật sự là do... tay gà.

Lạc Táp vô ý thức cắn cắn môi, Trình Diệc nhìn ra cô căng thẳng, vừa rồi chỉ là đoàn người đứng gần nhìn thấy, hiện tại chính là toàn bộ đại đội hai đều đang vây xem.

Bắn tốt, cô lật lại được hình tượng.

Bắn không trúng bia, cô sẽ hoàn toàn trở thành đề tài câu chuyện cho người khác khi rảnh rỗi.

Nhưng Phó Duyên Bác đã lên tiếng, hiện tại không còn quay đầu lại được nữa rồi.

Chỉ có thể đập nồi dìm thuyền, chơi đến cùng.

Trình Diệc nhìn Lạc Táp khẩn trương, chính anh ta cũng không khỏi sốt ruột, thầm mắng Tưởng Mộ Tranh một phen, ngày thường thì dính như keo da chó, đến thời khắc mấu chốt lại không biết mò mẫm đi chỗ nào rồi.

Cơ hội để biểu hiện tốt như thế này, cậu ta cứ vậy mà bỏ lỡ mất sao.

Nhân viên công tác thu bia di động vào, lại gắn bia giấy lên.

https://thuviensach.vn

Tất cả công tác chuẩn bị đã ổn thoả, mọi người chỉ còn chờ Lạc Táp ngắm bắn.

Lạc Táp điều chỉnh tốt nhịp thở, việc đã đến nước này, chỉ có thể bất chấp tất cả, còn kết quả như thế nào, cô cũng không quản được.

Tựa như Tưởng Mộ Tranh nói vậy, không ai có khả năng am hiểu tất cả mọi thứ.

Cô không cần để ý ánh mắt của người khác.

Chu Nghiên đứng bên cạnh mà còn khẩn trương hơn cả Lạc Táp, đưa tay che mắt không dám nhìn thêm, trong lòng cầu nguyện tốt xấu gì Lạc Táp cũng có thể bắn trúng vào bia, cho dù trúng vòng một thôi cũng được rồi.

Lạc Táp ngừng thở, nhắm chuẩn, bóp cò.

Tiếng súng vang lên.

Sau khi Phó Duyên Bác nghe tiếng, chân mày nhíu lại.

Toàn bộ 5 phát súng được bắn xong, người vây xem sửng sốt, không thể tin tưởng mà nhìn nhân viên công tác xé bia giấy mang tới đây.

Mỗi phát súng đều trúng hồng tâm.

Đều là vòng 10.

Ngay cả Trình Diệc cũng ngây người, anh chớp chớp mắt, cứ cảm thấy có chỗ nào đó không đúng.

Nhưng lại không nói nên lời là khác thường ở đâu, bởi vì vừa rồi thật sự dán lên cái bia giấy lành lặn, mà sau khi cô bắn xong thì nó đã bị lủng.

https://thuviensach.vn

Tất cả mọi người ở đây đều thấy một màn này, không thể nào là giả.

Mãi cho đến khi Chu Nghiên dẫn đầu vỗ tay hoan hô, mọi người mới lấy lại tinh thần từ trong khiếp sợ, đảo ngược lời nói, thì ra Lạc Táp là thâm tàng bất lộ, ngày thường bắn không trúng bia đều là cố ý thể hiện ra bên ngoài thôi.

Mọi người anh một câu tôi một câu, mồm năm miệng mười lên, quả thực thổi phồng cô thành súng thần.

Lạc Táp: "..."

Vẫn như đang mơ.

Cô biết ngẫu nhiên một phát trúng hồng tâm thì có khả năng là may mắn, nhưng mỗi phát đều bắn trúng thì không có khả năng như vậy.

Phó Duyên Bác như suy tư gì nhìn một vòng xung quanh trường bắn, tầm mắt dừng lại 2 giây ở phía sau đài điều khiển, rồi lặng lẽ thu hồi lại.

Anh ta quá mẫn cảm với tiếng súng, vừa rồi sau khi Lạc Táp bắn ra, tiếng súng vang lên nghe như đồng thời, nhưng thật ra vẫn có chênh lệch thời gian.

Đạn xuyên qua hồng tâm không bay ra từ súng của Lạc Táp, là từ một khẩu súng khác.

Mà kỹ thuật bắn súng của người đó còn cao hơn cả anh ta.

Dùng súng trường cỡ nhỏ bắn ra cùng lúc với Lạc Táp.

Người chung quanh còn đang sôi nổi thảo luận về kỹ thuật của Lạc Táp, Phó Duyên Bác cách Lạc Táp gần nhất, dùng giọng nói chỉ đủ hai người nghe được mà hỏi cô: "Tưởng Mộ Tranh có ở trường bắn không?"

https://thuviensach.vn

Lạc Táp ngây người một lúc, đột nhiên Phó Duyên Bác hỏi như vậy, khẳng định là có nguyên nhân, cũng không giấu giếm, cô gật đầu.

Phó Duyên Bác hơi hơi gật đầu, thế là đúng rồi, mấy phát súng kia là Tưởng Mộ Tranh bắn, từ phía sau đài điều khiển kia.

Anh ta nói với Lạc Táp: "Là Tưởng Mộ Tranh bắn."

Lạc Táp khiếp sợ không nói nên lời.

Tác giả có lời muốn nói:

Nhật ký hàng ngày của Tưởng Mộ Tranh.

Ngày thứ tư theo đuổi vợ của tôi:

1. Lì lợm la liếm đi gặp Lạc Lạc nhà ta, xem như gặp được cực kỳ thuận lợi, ta cảm thấy hẳn là cô ấy cũng rất muốn gặp ta a(≧▽≦)/~┴┴

Trình Diệc còn nói ta không có mặt mũi, có xấu hổ hay không thì liên quan đít gì tới cậu ta, ta thích đưa mặt cho vợ tôi dẫm đấy thì sao nào, ai quản được? ╮(╯3╰)╭

2. Biết là vợ ta bắn súng rất gà, mỗi lần bắn còn chẳng trúng được bia giấy, cho nên muốn thỏa mãn một nguyện vọng nho nhỏ của cô ấy, cũng để cô ấy được ngửa mặt trước đồng nghiệp một phen.

Cũng không biết sau khi Lạc Lạc bắn bia xong sẽ nói gì với ta, vạn nhất vạn nhất, cô ấy muốn thổ lộ tình cảm với ta thì sao? Ta có nên đồng ý ngay không?

Hay nên rụt rè một chút? được rồi rối rắm quá đi (;'⌒Д⌒')

https://thuviensach.vn

ĐƯỜNG MỘT CHIỀU, NGƯỢC LỐI YÊU NHAU

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 34

Chương 34

Đến giữa trưa thì nhóm người Phó Duyên Bác rời đi, bọn họ vừa rời đi, toàn bộ đại đội số 2 đều nhẹ nhàng thở ra, đặc biệt là Lạc Táp.

Trình Diệc đi ra ngoài tiễn bọn họ, trường bắn không ai trông coi, mọi người túm tụm lại tán gẫu.

Mấy cô gái thì nói Phó Duyên Bác, mấy chàng trai thì còn đang cảm khái kỹ thuật bắn của Lạc Táp.

Lạc Táp dựa vào tường nghỉ ngơi, lơ đãng nhìn ra ngoài cửa sổ.

Trong lòng bối rối, vẫn luôn nghĩ đến chuyện Tưởng Mộ Tranh giúp cô bắn bia.

Chu Nghiên còn chưa hết hưng phấn, cô ấy đã sớm quen với thái độ bình đạm không màng hơn thua của Lạc Táp, nếu đến nói với Lạc Táp thì giống như nói với đầu gối vậy chẳng được gì, cô liền chạy qua chỗ khác, bắt đầu nhiều chuyện về Phó Duyên Bác, chủ yếu là nhìn thử đánh giá của người khác về anh ta.

Tất cả mọi người đều nói tốt mới là thật sự tốt.

Giây phút Phó Duyên Bác nói ra là Tưởng Mộ Tranh bắn mấy phát súng kia, trái tim bình lặng hơn 20 năm của Lạc Táp bỗng nhiên nổi sóng .

https://thuviensach.vn

Cho tới bây giờ cũng chưa bình ổn lại được.

Rất nhanh đã tới thời gian ăn trưa, Trình Diệc cũng đã trở lại, nói vài câu đơn giản rồi lập tức giải tán cho mọi người đi ăn.

Các đồng nghiệp lục tục đi ra ngoài, mấy cô gái vẫn còn chưa nhiều chuyện xong, Chu Nghiên quay đầu gọi cô: "Lạc Lạc, đi ăn thôi, chị đi trước lấy cơm cho em."

Cũng không quan tâm Lạc Táp nghe thấy hay không lại chuyên tâm tám chuyện.

Nghe được mọi người đều đánh giá Phó Duyên Bác tương đối cao, Chu Nghiên cũng yên tâm hơn không ít, càng nhìn Phó Duyên Bác càng thấy hợp với Lạc Táp.

Một mình Lạc Táp chậm rì rì đi về phía nhà ăn, cô lại thấy Trình Diệc một lần nữa, ở ngay vị trí đã thấy Tưởng Mộ Tranh lần đầu tiên vào ngày hôm qua, chẳng qua người đang ở bên cạnh nói chuyện với anh ta không phải là Tưởng Mộ Tranh.

Lại nghĩ, có lẽ anh đã trở về rồi.

Lạc Táp sắp đi đến nhà ăn, dừng bước chân, xoay người trở về ký túc xá.

Cơ bản là mọi người đều đi ăn cơm trước, nên khu ký túc xá rất vắng vẻ.

Quay lại phòng, chuyện thứ nhất là lấy điện thoại ra, cô tìm được số của Tưởng Mộ Tranh, do dự một lúc rồi gọi đi.

Rất nhanh điện thoại được bắt máy, giọng nói lười biếng mang ý cười của Tưởng Mộ Tranh truyền đến: "Đây là lần đầu tiên em chủ động gọi

https://thuviensach.vn

điện thoại cho anh đấy."

Lạc Táp nhấp nhấp môi, không để ý tới chuyện này, nói một tiếng: "Cảm ơn anh."

Tưởng Mộ Tranh không ngờ cô biết chuyện nhanh như vậy, hơi kinh ngạc, hỏi cô: "Ai nói với em?"

Lạc Táp: "Phó Duyên Bác."

Tưởng Mộ Tranh chỉ nhàn nhạt 'à' một tiếng, rõ ràng không muốn nhắc tới anh ta.

Lạc Táp cũng không tiện mới vừa nói lời cảm ơn xong đã lập tức cúp điện thoại, khách khí hỏi một câu: "Anh đi về rồi?"

"Ừ, buổi chiều có chuyến bay." Anh nói: "Lạc Lạc."

"ừ?"

"Vậy em chuẩn bị cám tạ anh như thế nào?"

Lạc Táp: "..."

Người này thật đúng là không hề biết khiêm tốn một chút nào.

Cô trả lời: "Mời anh ăn cơm."

Tưởng Mộ Tranh khẽ giật mình, anh cứ cho rằng cô sẽ lại giống như mọi khi mà trực tiếp cúp điện thoại của anh, anh nói: "Tùy em thôi, dù sao cứ rút ra 2 tiếng cho anh là được, có thể ăn cơm, hay đi dạo cùng anh cũng được, chọn cái mà em thích."

Lại cố ý nhấn mạnh: "Cuối tuần này anh về."

Lạc Táp ' ừ' một tiếng, không nói thêm gì.

https://thuviensach.vn

Tưởng Mộ Tranh lại có thêm yêu cầu mới: "Lạc Lạc, có thể thương lượng với em một chuyện được không? Nếu như em không muốn thì coi như anh chưa nói gì, em nghe qua rồi có thể quên đi."

Lạc Táp: "Anh nói đi."

Tưởng Mộ Tranh: "Về sau có thể trả lời tin nhắn của anh được không?"

Trong điện thoại có một giây trầm mặc, Lạc Táp cũng không lên tiếng cự tuyệt.

Tưởng Mộ Tranh nói: "Thật sự không có gì để nói với anh thì em có thể trả lời là 'đã xem'."

Lạc Táp dùng sức siết chặt điện thoại, nội tâm giãy giụa một phen, cô trả lời: " được."

Chỉ có một chữ 'được' đơn giản, nhưng Tưởng Mộ Tranh lại thỏa mãn chưa từng có, tay anh nắm lấy tay lái, đối mặt với tấm kính chắn của xe mà cười ngây ngô.

Vài giây sau mới phản ứng lại, hỏi Lạc Táp: "Em ăn cơm chưa?"

"Chưa."

"Mau đi đi, trời lạnh, đồ ăn rất nhanh nguội."

Sau khi kết thúc trò chuyện, Lạc Táp nhìn màn hình tối dần mà phát ngốc một lúc, cảm thấy đầu óc mình giống như bị chập mạch.

Cô vỗ vỗ ót, để bản thân thanh tỉnh một chút.

Điện thoại rung lên, có tin nhắn đến, Tưởng Mộ Tranh:[Anh sắp về đến nội thành.]

https://thuviensach.vn

Lạc Táp: "..."

Cô híp híp mắt, nhẫn nại trả lời anh: [Đã xem.]

Tưởng Mộ Tranh nhìn thấy cô trả lời tin nhắn, vui vẻ cười ra tiếng.

Chờ khi đèn đỏ, anh lại nhắn thêm một tin: [Nhớ em.]

30 giây sau, điện thoại không có động tĩnh gì, anh lại nhắn tới: [Có phải không nhận được không?]

Chắc chắn là anh cố ý!

Lạc Táp tức đến ngón tay cũng run, kiềm chế trả lời anh: [Đã xem! Tôi đi ăn cơm, đừng nhắn đến nữa!!!]

Vừa rồi lẽ ra không nên về ký túc xá, quả thực là làm bậy mà.

Cô ném điện thoại lên trên giường, rời khỏi ký túc xá đi đến nhà ăn.

Chiều thứ sáu, tập huấn bắn súng kết thúc, bọn họ lại trở về trong đội tập hợp.

Thời tiết âm u, cảm giác như sắp mưa.

Đội trưởng mở một cuộc họp nhanh, thời tiết bắt đầu lạnh nên người uống rượu càng ngày càng nhiều, cuối tuần sẽ bắt đầu tập trung kiểm tra say rượu lái xe vào giữa trưa và buổi tối.

Sau khi tan họp, Lạc Táp liền về nhà.

Ngày mai và ngày kia cô đều không phải trực, vốn dĩ là thứ bảy trực ban, nhưng đội trưởng lại xếp qua cho người khác.

Đại khái là bởi vì lệnh điều động trước đó, bên trên dùng phương thức như vậy để bồi thường cho cô.

https://thuviensach.vn

Cô cười cười tự giễu.

Về đến nhà, vẫn im ắng và vắng vẻ như mọi khi.

Mới vừa vào nhà, bên ngoài liền bắt đầu mưa.

Mấy ngày nay cũng chưa tắm rửa tử tế nên chuyện đầu tiên Lạc Táp làm khi về nhà là đi bật nước ấm rồi tắm, nằm trong bồn tắm, nhắm mắt nghỉ ngơi, thả lỏng.

Ngoài cửa, mưa càng rơi càng lớn, lộp bộp đập vào kính.

Mấy ngày ở trường bắn cứ giống như mơ một giấc mộng, sau khi tỉnh lại, thứ hai lại bắt đầu tiếp tục đi làm, tiếp tục những ngày tháng lặp đi lặp lại.

Nhưng thứ hai tới sẽ có sự khác biệt với những thứ hai khác, đó là sẽ có đồng nghiệp mới đến.

Tắm xong trở lại phòng ngủ, rốt cuộc chiếc điện thoại im ắng cũng có phản ứng, là tin nhắn của mẹ Du Ngọc, hỏi cô đã về đến nhà hay chưa.

Cô trả lời: [Vừa về đến.]

Du Ngọc: [bây giờ mẹ đang ở nước ngoài, phải hơn 10 ngày nữa mới về, khi rảnh rỗi nếu con buồn chán quá thì ghé quá nhà cậu chơi.]

Lạc Táp: [Không đi, mới vừa tập huấn về con mệt lắm.]

Du Ngọc: [Mấy ngày nay mẹ luôn ở trên máy bay, khi xuống sân bay thì bên con lại là ban đêm nên chưa gọi điện thoại cho con được, thành tích lần này thế nào? Có tiến bộ không?]

Lạc Táp: [Vẫn như cũ thôi.]

https://thuviensach.vn

Du Ngọc: [Có thể duy trì thành tích mỗi năm đều bắn không trúng bia cũng phải có bản lĩnh đấy, không có việc gì, đừng không vui vì những chuyện như thế.]

Lạc Táp: "..."

Đây rốt cuộc là đang cười cô, hay là an ủi cô đây?

Du Ngọc lại nhắn đến: [gần đây có nói chuyện với ba của con không?]

Lạc Táp: [Không có.]

Du Ngọc: [Con hỏi một chút xem năm nay sinh nhật con ông ấy có thời gian tới với con không, nếu không có thời gian thì để mẹ sắp xếp trước công việc rồi cùng con ăn sinh nhật.]

Lạc Táp hoảng hốt, chớp mắt một cái một năm nữa lại trôi qua, cảm giác bánh sinh nhật năm trước mới ăn chưa bao lâu đã lại đến sinh nhật năm nay rồi.

Sinh nhật cô ở cuối tháng 11.

Năm ngoái ba hiếm khi có được thời gian cùng cô ăn mừng sinh nhật.

Cô trả lời: [Vâng, lát nữa con sẽ hỏi]

Du Ngọc: [Đừng quên hỏi, nếu ba con không có thời gian thì mẹ phải bắt đầu sắp xếp công việc từ bây giờ.]

Lạc Táp nói chuyện với mẹ xong thì nhắn tin ngay cho ba: [Phùng đại soái ca, tiểu tình nhân kiếp trước của anh gọi, nhận được tin nhắn xin trả lời, nhận được xin hãy trả lời ~]

Không tới một phút sau, điện thoại vang lên, là ba gọi điện thoại tới.

https://thuviensach.vn

Lạc Táp nhấp miệng cười khẽ: "Alo, ba~."

Giọng Phùng Khiếu Vịnh thoáng có mỏi mệt nhưng mang theo ý cười: "Đêm nay không trực à?"

Lạc Táp: "Không trực, hai ngày này đều được nghỉ."

Phùng Khiếu Vịnh: "Vậy vừa khéo."

Lạc Táp khó hiểu: "Dạ?"

Phùng Khiếu Vịnh: "Tuần sau ba sẽ lại bắt đầu bận rộn, cuối tuần này chúng ta cùng nhau ăn cơm đi, mấy tháng rồi ba cũng chưa nhìn con."

Vốn dĩ tối thứ tư tính gọi điện thoại cho con gái yêu, kết quả trở lại thì việc nối việc, bận rộn lên một cái thì quên luôn chuyện này.

Nghe được tuần sau ba bắt đầu bận, lời vốn dĩ tới bên miệng rồi lại nuốt xuống, không cần phải hỏi xem ba có thời gian cùng cô ăn mừng sinh nhật nữa hay không.

Chắc chắn là không có.

Trong lòng cô không khỏi mất mát, nhưng ngay sau đó lại điều chỉnh tâm trạng tốt, lấy giọng điệu nhẹ nhàng hỏi: "Có phải nhớ con đến mức không có tâm tư làm việc đúng không?"

Phùng Khiếu Vịnh cười: "nước không uống, cơm không nghĩ."

Lạc Táp cũng cười.

Bọn họ trò chuyện một hồi lâu, cuối cùng, Phùng Khiếu Vịnh nói cuối tuần này ăn cơm Phó Duyên Bác cũng đi, Lạc Táp không vui lắm khi thời gian hiếm hoi được gặp ba mà có người ngoài quấy rầy.

https://thuviensach.vn

Cô bất mãn nói: "Ba hẹn thời điểm khác gặp anh ta nói chuyện công việc không được sao? Con không muốn ăn cơm chung với người khác."

Phùng Khiếu Vịnh: "Phó Duyên Bác không phải người ngoài, hơn nữa nhiều người ăn cơm cũng náo nhiệt mà tháng sau ba sẽ có mấy ngày nghỉ, đến lúc đó sẽ không làm gì cả, không gặp ai cả, chỉ dành cho con thôi, được không?"

Lạc Táp không tin: "Gạt người."

Phùng Khiếu Vịnh: "..."

Giọng ông cũng khàn đi vài phần: "Lừa con làm cái gì! Ba thật sự sẽ về nhà với con."

Lạc Táp vẫn hoài nghi: "Thật sự không phải lừa con?"

Phùng Khiếu Vịnh: "Không phải."

Lạc Táp cũng không dám phấn khích, sợ vui mừng quá sớm, đến lúc đó sẽ càng thêm thất vọng, bởi vì rất nhiều thời điểm ba đều không tự mình quyết định được.

Cô nói: vậy thì sẽ cố tin ba một lần.

Cuối cùng cô cũng đồng ý ăn cơm chung với Phó Duyên Bác, nhưng nói rõ với ba là cô và Phó Duyên Bác sẽ không có khả năng gì, ông đừng làm mối lung tung.

Tất nhiên Phùng Khiếu Vịnh sẽ không thừa nhận chút tâm tư nhỏ này của bản thân, ngược lại còn lấy lời bắt bẻ lại cô: "Con gái a, có phải con suy nghĩ nhiều quá rồi không? Ba và Phó Duyên Bác cũng chỉ muốn thảo luận mấy chuyện vụ án thôi."

Lạc Táp: "..."

https://thuviensach.vn

Nói chuyện xong với ba thì đã không còn sớm nữa, khi cúp điện thoại mới phát hiện đã nói hơn 1 giờ đồng hồ.

Bên ngoài mưa vẫn chưa ngừng, gió cũng lớn.

Lạc Táp không buồn ngủ, nằm ở trên giường bắt đầu miên man suy nghĩ, không khỏi liếc mắt nhìn điện thoại, bình thường lúc này Tưởng Mộ Tranh đều sẽ gửi tin nhắn cho cô.

Tối hôm nay lại không có.

Nhìn chằm chằm điện thoại một lát, cảm thấy bản thân điên rồi.

Cuối cùng cô tắt điện thoại, tắt đèn đi ngủ.

Ngoài cửa sổ, âm thanh những giọt mưa vỗ lên lan can cực kỳ rõ ràng, làm thế nào cũng không ngủ được, cô bật dậy tìm nút bịt tai bịt lỗ tai lại.

Nhưng vẫn vô dụng.

Trằn trọc mãi cho đến sau nửa đêm mới từ từ thiếp đi.

Buổi tối cuối tuần, Lạc Táp và ba, còn có Phó Duyên Bác cùng nhau ăn cơm, vì để tiện nói chuyện công việc, bọn họ không đi ra bên ngoài ăn mà chọn ăn ở nhà của Phó Duyên Bác.

Không phải nấu cơm mà là gọi đồ ăn ở bên ngoài về.

Lạc Táp không nghĩ tới Phó Duyên Bác và Tưởng Mộ Tranh lại ở rất gần nhau, Tưởng Mộ Tranh ở khu chung cư ngay sát bên, nói đến Tưởng Mộ Tranh, đã hai ngày rồi cô chưa nhận được tin gì từ anh.

Có khi ấm đầu muốn hỏi xem anh thế nào, cô soạn xong tin nhắn rồi, nhưng lại xóa bỏ đi.

https://thuviensach.vn

"Lạc Táp."

"a?"

Lạc Táp hoàn hồn, Phó Duyên Bác gọi cô từ phòng bếp, cô đi qua: "Cần giúp gì sao?"

Phó Duyên Bác: "Giúp tôi tìm một chén đựng canh trong tủ đi."

Vừa rồi anh ta đổ thức ăn ra nên trên tay đều là dầu.

Lạc Táp mở tủ, lấy chén đựng canh ra: "Anh cũng thích uống canh măng hả?"

Phó Duyên Bác cười: "Ừ."

Thật ra anh không thích ăn, chỉ là đã hỏi sư phụ xem cô thích ăn món gì, thích uống canh gì.

Trong bữa cơm cơ bản đều là Phùng Khiếu Vịnh cùng Phó Duyên Bác nói chuyện công việc, Lạc Táp cũng không chen lời được nên im lặng ăn cơm, bữa cơm thật nhàm chán.

Sớm biết như vậy cô tự ở nhà mình ăn mì còn hơn.

Thỉnh thoảng Phó Duyên Bác sẽ nhìn cô một cái, cũng không cố tình gắp đồ ăn cho cô, sợ làm cô sợ.

Ăn cơm xong, Lạc Táp muốn thu dọn chén đũa nhưng Phó Duyên Bác không cho, Phùng Khiếu Vịnh nói: "Tiểu Phó à, chúng ta tiếp tục nói chuyện, để Lạc Lạc rửa chén đi, nó còn chưa bao giờ rửa chén đâu, coi như tập luyện đi."

Phó Duyên Bác cười cười: "Mấy việc nặng nhọc ((￣_￣;) nặng nhọc ?) như rửa chén vẫn nên để con tới làm, sư phụ đọc báo một lát đi, con rửa

https://thuviensach.vn

xong sẽ qua liền."

Lạc Táp ngồi ở phòng khách chán muốn chết, cũng không biết khi nào ba với Phó Duyên Bác mới nói xong, cô nhìn đồng hồ, nhỏ giọng nói với ba: "Ba, con muốn về."

Phùng Khiếu Vịnh: "Bây giờ còn chưa đến 8 giờ, con về sớm như vậy làm cái gì?"

Lạc Táp nói dối không chớp mắt: "À, con không về nhà, là đi xem phim, đã mua vé rồi."

Đã như vậy rồi thì không thể vẫn cứ giữ cô lại.

Phùng Khiếu Vịnh gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu, nhìn về phía phòng bếp bên kia, nói với cô: "Chờ một chút, chờ Phó Duyên Bác rửa chén xong đã."

Lạc Táp khẽ thở phào.

Vài phút sau Phó Duyên Bác ra khỏi phòng bếp, Phùng Khiếu Vịnh trực tiếp hỏi: "Tiểu Phó à, lát nữa có bận gì không ?"

Phó Duyên Bác: "Không có việc gì."

Phùng Khiếu Vịnh: "Vậy cậu giúp tôi đưa Lạc Lạc đi một chuyến, Lạc Lạc muốn đi xem phim, tôi cũng mệt rồi, muốn về sớm một chút để nghỉ ngơi."

Phó Duyên Bác: "Không thành vấn đề."

Lạc Táp: "!!!"

Phó Duyên Bác hỏi cô: "Xem phim gì vậy?"

https://thuviensach.vn

Lạc Táp nói đại tên một bộ phim hành động đang chiếu gần đây, Phó Duyên Bác gật gật đầu: "Tôi cũng tính đi xem bộ phim đó, nhưng gần đây vẫn luôn bận rộn, vừa khéo đi xem chung vậy."

Lạc Táp: "..."∑d(°∀°d)

Nụ cười trên miệng cứng đờ.

Cô sẽ không tự luyến cho rằng Phó Duyên Bác có ý gì với cô, nhưng cô thật sự không muốn đi xem bộ phim hành động kia, chỉ muốn về nhà chơi game.

Giờ thì hay rồi, không muốn xem cũng phải đi xem.

Tới tầng dưới của chung cư, Phó Duyên Bác đi lấy xe, Lạc Táp ôm cánh tay Phùng Khiếu Vịnh, bắt đầu làm nũng: "ba, cùng con đi xem phim đi, không phải thể loại tình yêu đâu, là phim hành động, đề tài cũng là loại mà ba thích. con mời ba xem, được không?"

Cô không muốn đi xem phim một mình với Phó Duyên Bác, tuy rằng không phải phim tình yêu, nhưng cứ cảm thấy nam nữ độc thân cùng đi xem phim, có chút cảm giác kì lạ không nói lên lời.

Phùng Khiếu Vịnh ôn hòa nhìn cô: "Mấy ngày nay ba làm việc liên tục, có tổi rồi, thân thể có chút không chịu nổi, lần tới được nghỉ sẽ đi xem phim với con."

Nói rồi nhẹ nhàng xoa tóc cô.

Lạc Táp nhìn ba, thấy ông mệt, cũng không càn quấy nữa: "Vậy ba về nhà nghỉ ngơi sớm một chút." Lại nghĩ tới: "Đúng rồi, ba có mang chìa khóa nhà không?"

https://thuviensach.vn

Cơ bản là ba bay tới bay lui khắp nơi, thật lâu mới về nhà, có khi không mang chìa khóa trên người.

Phùng Khiếu Vịnh cười: "Đúng là không mang theo."

Lạc Táp tìm chìa khóa của mình đưa cho ba: "Có thể con sẽ về rất muộn chút, ba phải dậy mở cửa cho con đấy."

Phùng Khiếu Vịnh: "Con chưa về ba cũng không ngủ được, có mệt thì cũng nằm nghỉ một chút thôi."

Phó Duyên Bác lái xe lại đây, Lạc Táp vẫy vẫy tay với ba, Phùng Khiếu Vịnh cũng lên xe của ông, hai chiếc xe chậm rãi ra khỏi khu chung cư.

Trên đường, Phó Duyên Bác chủ động nói chuyện, hỏi cô khi nào sẽ đi nhảy dù nữa.

Lạc Táp: "Mấy tháng này sẽ không đi nhảy dù, thời tiết lạnh, mặc quần áo dày nên không tiện, đợi mùa xuân lại đi."

Phó Duyên Bác gật đầu: "Nếu đi thì gọi tôi đi cùng, xung quanh tôi không có ai chơi nhảy dù, đi một mình cũng không thú vị."

Lạc Táp nói được.

Sau đó hai người lại nói tới chuyện công việc, Phó Duyên Bác hỏi cô: "Khi nào thì đội cô bắt đầu tuyên truyền cho chiến dịch nhường đường đi bộ?"

Lạc Táp: "Thứ 7 và chủ nhật tuần sau."

Phó Duyên Bác thông báo trước cho cô: "Đến lúc đó tôi cũng sẽ tham gia."

https://thuviensach.vn

Lạc Táp kinh ngạc: "Anh muốn cùng chúng tôi ra đường phát truyền đơn, làm tuyên truyền sao?"

Phó Duyên Bác: "Ừ, vốn là trong Cục đã sắp xếp việc này, trước đó tính là để Cục trưởng Dương đi tuyên truyền cùng các đồng chí trong đại đội của cô, nhưng mấy ngày tới ông ấy đều có lịch họp, công việc này liền do tôi đảm nhận."

Đây là công việc đã có an bài, hơn nữa trước kia cũng sẽ thường xuyên có lãnh đạo tham gia vào mấy hoạt động tuyên truyền, theo chân bọn họ cùng đến các ngõ ngách làm tuyên truyền, tất nhiên Lạc Táp cũng sẽ không nghĩ gì nhiều.

Còn tại sao lại cố tình chọn đại đội 2, có lẽ Cục trưởng Dương muốn mượn điều này để an ủi một chút, biểu đạt sự xin lỗi vì lệnh điều động trước đó.

Chẳng qua mấy thứ này, cô đã không còn để ở trong lòng nữa rồi.

Nghĩ đến cuối tuần Phó Duyên Bác sẽ theo chân bọn họ cùng đi tuyên truyền, Lạc Táp cười nói: "Nếu mấy đồng nghiệp nữ của chúng ta biết cuối tuần anh đến đây, chắc chắn họ sẽ nối tiếp nhau xin được ra đường làm tuyên truyền."

Sau khi thân quen hơn với anh, cô cũng bắt đầu nói đùa mấy câu.

Ngoại trừ Chu Nghiên, anh ta là người thứ hai cô có thể trò chuyện tán gẫu thoải mái.

Có thể là bởi vì ba, vô hình trung cô có một loại cảm giác thân thiết như người nhà đối với anh.

Phó Duyên Bác cười: "Cô lại dám lấy lãnh đạo ra trêu đùa hả, không sợ sẽ bị tôi cố ý làm khó dễ trong công tác sao?"

https://thuviensach.vn

Giọng điệu ôn hòa, mang theo chút cưng chiều ôn nhu.

Lạc Táp: "Anh dám làm, tôi sẽ kể với ba tôi hừ!."(≠ 'з')

Phó Duyên Bác bật cười, hiếm hoi lắm mới nhìn thấy được lúc cô không nói lý giống như một đứa trẻ.

Thỉnh thoảng anh ta lại nghiêng đầu qua nhìn cô, nhưng sợ bị cô phát hiện nên nháy mắt lại quay về nhìn con đường ở phía trước.

Tình cảm là thứ gì đó rất lạ.

Trái tim rung động là chuyện diễn ra chỉ trong nháy mắt.

Mới vừa đi vào rạp chiếu phim thì điện thoại của Lạc Táp rung lên, cô tưởng ba dặn dò cô chuyện gì, không ngờ rằng là Tưởng Mộ Tranh, khi nhìn thấy tên anh, bỗng nhiên trong lòng có cảm giác không giải thích được.

Ấn mở tin nhắn, anh hỏi: [Không ở nhà?]

Lạc Táp:[Ừ, đang xem phim ở rạp chiếu phim]

Tưởng Mộ Tranh: [Rạp chiếu phim nào? Sau khi kết thúc anh tới đón em.]

Lạc Táp cũng coi như hiểu biết anh một chút, nếu không nói cho anh nghe thì không chừng sau khi anh định vị được sẽ trực tiếp tới đây tìm cô, đành nói thật: [Không cần đâu, tôi xem cùng Phó Duyên Bác, anh ấy sẽ đưa tôi về.]

Thật lâu sau khi tin nhắn gửi đi, Tưởng Mộ Tranh mới trả lời lại:[đã biết, vậy không quấy rầy em nữa.]

---

https://thuviensach.vn

Tác giả có lời muốn nói:

Nhật ký hàng ngày của Tưởng Mộ Tranh ~

Mấy ngày nay đến nơi không có tín hiệu, không thể liên lạc được với Lạc Lạc.

Xuống máy bay liền chạy thẳng đến nhà cô ấy.

Cả căn nhà đều tối đen.

Không nghĩ tới cô ấy lại đi xem phim cùng Phó Duyên Bác.

Tâm trạng lập tức như rơi xuống vực sâu, không ngừng lao xuống.

Có nhiều thời điểm, chúng ta chỉ đoán được sự bắt đầu của tình cảm, nhưng lại không thể đoán được kết cục phía sau.

Chuyện bi thương nhất cuộc đời đã xảy ra vào đêm nay, vốn đang muốn tiếp tục phóng ra một chút tâm tình phiền muộn vào nhật ký, ai ngờ được bút máy lại hết mực.... (╥_╥)

https://thuviensach.vn

ĐƯỜNG MỘT CHIỀU, NGƯỢC LỐI YÊU NHAU

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 35

Chương 35

Ngoài cửa xe, một trận gió lớn thổi qua cuốn những chiếc lá vàng khô bay xuống, phủ lên xe.

Mưa cũng bắt đầu rơi.

Tưởng Mộ Tranh lơ đãng nhìn cần gạt nước gạt qua gạt lại, bỗng nhiên có tiếng còi xe vang lên.

Anh hoàn hồn, phía trước có chiếc xe hơi, anh đang chặn đường người ta.

Nhìn kỹ hơn, đây là xe của Bộ trưởng Phùng, anh biết.

Trước kia có một vụ án lớn xuyên quốc gia, anh còn phối hợp với bên cảnh sát bọn họ.

Cửa xe kia được mở ra, Phùng Khiếu Vịnh bước xuống từ cửa sau.

Tưởng Mộ Tranh vội cởi đai an toàn ra, xuống xe.

Phùng Khiếu Vịnh khẽ giật mình: "Tiểu Ngũ, sao cậu lại đến đây? Tìm tôi à?"

https://thuviensach.vn

Đây là nguyên nhân duy nhất ông có thể nghĩ đến cho việc Tưởng Mộ Tranh xuất hiện ở chỗ này.

Tưởng Mộ Tranh hoảng hốt vài giây, sửa lời nói: "Chào chú Phùng."

Phùng Khiếu Vịnh: "..."

Ông khó hiểu nhìn Tưởng Mộ Tranh: "Cái cậu này... Bị cái gì kích thích sao?"

Trước kia Tưởng Mộ Tranh đều đi theo Tưởng nhị ca, gọi ông là Phùng đại ca, giờ đột nhiên sửa miệng, ông cảm thấy không hiểu lắm.

Tưởng Mộ Tranh: "... Trước kia là còn trẻ không hiểu chuyện."

Hiện tại chính là đánh chết anh, anh cũng không thể lại gọi ba của Lạc Lạc là Phùng đại ca, vậy chẳng phải Lạc Lạc phải gọi anh là chú sao?

Anh lại giải thích: "Con vẫn nên gọi chú là chú thôi, con gọi dì Du, lại xưng hô ngài là Phùng đại ca... Vậy là hơi loạn."

Phùng Khiếu Vịnh cười cười, một cái xưng hô mà thôi, chẳng sao cả. Ông cũng biết vợ cũ của mình và mẹ của Tưởng Mộ Tranh là bạn bè.

Đề tài lại quay về phía trước: "Cậu đến tìm tôi hay là tìm Lạc Lạc?"

Nếu đã nhắc tới Du Ngọc thì khả năng đến đây tìm Lạc Lạc lớn hơn một chút.

Tưởng Mộ Tranh nói dối: "Mẹ con sai con mang đồ qua cho dì Du. Nhưng dì Du lại không ở trong nước, bảo con cứ đưa đến chỗ Lạc Táp trước. Vừa rồi con đã nhắn tin cho Lạc Táp nhưng không thấy trả lời, có thể là đang trực ban, con đang đợi một lúc xem sao."

Mang đồ qua giùm mẹ là giả, là quà của chính anh mua cho Lạc Táp.

https://thuviensach.vn

Dì Du ở nước ngoài thì là thật, huống hồ chú Phùng và dì Du đã ly dị, cũng sẽ không đi chứng thực chút việc nhỏ này.

Phùng Khiếu Vịnh nói: "Lạc Lạc không trực ban, buổi tối ăn cơm bên chỗ Phó Duyên Bác, ăn cơm xong hai đứa nhỏ lại đi xem phim, chắc phải đến 10 giờ chúng nó mới có thể về."

Lại nhiệt tình mời anh: "Mưa càng lúc càng lớn, cậu vào nhà ngồi chờ đi."

Thì ra không chỉ đi xem phim, còn đến nhà Phó Duyên Bác ăn cơm.

Trong lòng Tưởng Mộ Tranh chua xót, anh nói: "Con không vào đâu, về nhà còn có việc, đợi lần sau chú được nghỉ con sẽ qua đây thăm chú."

Nói rồi anh xoay người mở cốp xe, lấy ra túi đồ đưa cho Phùng Khiếu Vịnh.

Hôm nay Phùng Khiếu Vịnh thật sự mệt mỏi, suốt ba đêm liền chưa được chợp mắt, có tuổi rồi nên có chút không chịu đựng nổi, hiện tại chỉ muốn trở về nghỉ ngơi nên cũng không cố gắng giữ lại.

Ông nói với Tưởng Mộ Tranh: "Tháng sau tôi có mấy ngày nghỉ, đến lúc đó mời cậu với Phó Duyên Bác tới nhà chơi, tôi rất thích trò chuyện với hai người trẻ tuổi các cậu."

Có rất ít người trẻ tuổi được ông đánh giá cao, nhưng Phó Duyên Bác và Tưởng Mộ Tranh thì lại khiến ông phải lau mắt mà nhìn.

Hai người lại nói thêm vài câu nữa rồi mới tách ra.

Tưởng Mộ Tranh lái xe trên đường lớn mà chẳng hề có điểm đến.

Không muốn về nhà, cũng không biết là muốn đi đâu.

https://thuviensach.vn

Tại rạp chiếu phim.

Chỉ mấy chữ đơn giản nhưng Lạc Táp nhìn đi nhìn lại vài lần, vẻ mặt mất mát của Tưởng Mộ Tranh cứ luôn đong đưa trước mắt cô.

Rất khó tưởng tượng một người tự luyến, tự phụ, còn da mặt dày như anh lại nói ra cái lời không quấy rầy cô như thế.

Trái tim cô bối rối, còn thoáng có chút phát đau.

Cứ giống như bản thân đã làm chuyện gì đó rất có lỗi với anh.

"Lạc Táp, cô muốn uống gì?" Phó Duyên Bác quay đầu hỏi cô.

Đã chọn xong số ghế, nhân viên rạp phim đang xuất xé, lại hỏi anh có muốn mua đồ ăn gì không, anh cũng không biết Lạc Táp thích uống gì.

Lạc Táp cất điện thoại rồi đi tới, lắc đầu: "Khi xem phim tôi không ăn gì cả, vừa rồi ở nhà anh uống nhiều canh, hiện tại cũng không khát."

Trước đây khi cô đi xem phim cũng không có thói quen ăn đồ ăn vặt.

Phó Duyên Bác vẫn kiên trì: "Dùng chút bắp rang nhé."

Lạc Táp xua xua tay: "Tôi chưa bao giờ ăn bắp rang."

Phó Duyên Bác đành từ bỏ, nhưng cuối cùng vẫn mua hai ly trà.

Trước khi phim được chiếu hơn 10 phút đã bắt đầu kiểm vé, bọn họ theo dòng người đi vào trong.

Bộ phim này đang khá nổi tiếng, bọn họ lại tới trễ nên chỉ còn hàng ghế sau cùng là còn vị trí.

Phó Duyên Bác xin lỗi: "Lần sau có rảnh tôi lại mời cô đi xem phim lần nữa, chọn một chỗ ngồi tốt hơn."

https://thuviensach.vn

Lạc Táp thì thấy chẳng sao cả, vốn dĩ cũng không quá thích thú với bộ phim này, cô cười nói: "Ngồi chỗ nào cũng giống nhau thôi, đều là phòng nhỏ mà."

Sau khi phim bắt đầu chiếu, Lạc Táp và Phó Duyên Bác không trò chuyện nữa.

Cô muốn tập trung chú ý xem phim, nhưng lại không tự giác nghĩ đến tin nhắn kia của Tưởng Mộ Tranh, cẩn thận nhẩm lại mấy tin nhắn anh gửi qua, cô mới phát hiện ra chắc là anh đang đứng ở cửa nhà cô lúc gửi tin nhắn, nếu không thì anh sẽ không hỏi: 'Không ở nhà?'

Cảnh chiến đấu trong phim ngày càng khốc liệt, nhìn Lạc Táp như đang nghiêm túc xem phim, nhưng thật ra trong đầu cô lại đang chạy một thước phim khác.

Từ lần đầu tiên cô gặp Tưởng Mộ Tranh, đến khi anh giúp cô bắn bia, cô chủ động gọi điện thoại nói cảm ơn anh, mỗi một màn đều rõ ràng như chính cảnh quay trên màn ảnh HD kia.

Bộ phim 120 phút kết thúc.

Lạc Táp cũng không biết bản thân đã xem cái gì.

Trên màn hình đang phát ca khúc chủ đề của bộ phim, đèn trong rạp được bật lên, người xem vừa rời khỏi ghế vừa hào hứng bàn luận nội dung phim.

Cũng may Phó Duyên Bác không phải người dễ kích động cảm xúc, xem phim xong vẫn tương đối bình tĩnh, cũng chỉ hỏi cô một câu: "Cảm thấy thế nào?"

Lạc Táp gật đầu: "Cũng không tệ lắm."

https://thuviensach.vn

Hai người cùng đi ra khỏi rạp chiếu phim.

Khi họ đến nơi, bãi đỗ xe của rạp chiếu phim đã đầy, bọn họ đậu ở bãi đỗ xe bên phía trung tâm thương mại đối diện, còn phải băng qua đường lớn.

Ra khòi toà nhà của rạp chiếu phim mới phát hiện bên ngoài đang mưa, vừa rồi khi bọn họ đi qua đây trời không mưa nên cũng không mang theo dù để che.

"Cô chờ một chút, tôi đi mượn dù." Phó Duyên Bác nói rồi tính đi vào tòa nhà.

Nhưng lập tức bị Lạc Táp giữ lại: "Không cần đâu, mưa nhỏ như vậy, đợi lát nữa đi nhanh một chút là được."

Phó Duyên Bác do dự, trực tiếp cởi áo khoác của mình ra: "Cô phủ áo lên đầu đi, tóc ướt sẽ dễ mắc bệnh."

Lạc Táp lập tức từ chối: "Không cần đâu, anh mặc vào đi, tôi không yếu ớt như vậy, những lúc trực ngoài đường thường xuyên gặp mưa to bất chợt, cũng không có mặc áo mưa."

Có khi không phải giờ tan tầm cao điểm thì còn có thể vào trong xe mặc áo mưa, nhưng gặp phải đúng lúc cao điểm thì cũng chỉ có thể đứng tại chốt điều khiển mà mặc cho mưa hất vào người.

Mấy năm nay đều quen cả rồi.

Theo như lời Chu Nghiên nói, cả ngày dãi nắng dầm mưa, các cô đã luyện được công phu mình đồng da sắt rồi.

Phó Duyên Bác cũng không thể miễn cưỡng cô mặc áo của mình, đành phải mặc vào lại, anh ta khá tò mò: "Tại sao cô vẫn cứ muốn ở lại trung đội

https://thuviensach.vn

lưu động?"

Cho dù đi qua bất kì trung đội nào cũng đều sẽ tốt hơn trung đội lưu động, ít nhất không cần phải ngày tuyết bị đông lạnh, ngày nắng nóng 40 độ thì phơi nắng.

Lạc Táp cười nhạt, thành thật mà nói: "Bởi vì đội lưu động cực nhọc, quan hệ giữa đồng nghiệp sẽ càng đơn giản hơn chút, tôi không muốn phải ở nơi mà cả ngày cứ lục đục với nhau."

Mặc dù là nơi không hề có lợi thế gì như đội lưu động mà cô còn bị xa lánh đây này.

Cô lại nói: "Cứ cho là tôi đến một nơi nhàn hạ hơn, nhưng với tính cách của tôi cũng sẽ không tiếp nổi các mối quan hệ với đồng nghiệp, hiện tại còn có ba tôi che chở, có thể khi đối mặt thì các cô ấy còn nhường tôi, nhưng ba tôi cũng không thể che chở cho tôi cả đời mà, rồi cũng có lúc ông phải về hưu."

Hiện thực tàn khốc.

Phó Duyên Bác cũng cười bất đắc dĩ, không tiếp tục cái này đề tài nữa.

Anh ta khẽ hất cằm: "Đi thôi, tôi đưa cô về."

Lại cười nói: "Chúng ta phải nhanh chân thôi."

Mưa cũng không lớn, rất nhiều người cũng không bung dù, nhưng bước chân thì vội vã hơn.

Đến vạch kẻ qua đường, còn chưa tới 10 giây đèn xanh mà ngã tư lại rộng, Phó Duyên Bác theo bản năng duỗi tay ra túm lấy cổ tay Lạc Táp, lôi kéo cô bước nhanh qua phía bên kia đường.

https://thuviensach.vn

Lạc Táp ngẩn ra, bị anh ta lôi kéo bước nhanh về phía trước, sau khi kịp phản ứng lại, cô nói: "Tôi tự qua được."

Cô muốn tránh thoát, nhưng bị anh ta nắm rất chặt.

Chỉ khoảng 5,6 giây đã tới bên kia đường, Phó Duyên Bác lập tức buông tay cô ra.

Động tác của anh ta rất tự nhiên, Lạc Táp cũng không cảm thấy có cái gì xấu hổ, nhưng không hiểu tại sao lại nghĩ tới Tưởng Mộ Tranh, nếu đổi lại là anh, anh sẽ làm như thế nào?

Đại khái sẽ không ngừng dắt tay cô, còn sẽ nhân cơ hội mà giở trò đụng chạm với cô một chút.

Móng tay cô khẽ tự bấm mình, nhắc nhở bản thân đừng nghĩ nhiều.

Lúc này, đèn tín hiệu bên làn đường của cô nhảy thành màu đỏ, bên phương hướng khác thì đèn xanh bật sáng. Đột nhiên từ phía lòng đường truyền tới tiếng còi xe ồn ào liên tục.

Theo thói quen nghề nghiệp, cô quay đầu nhìn lại.

Cứ tưởng có xe va chạm nhau làm cho giao thông bị tắc nghẽn, nhưng nhìn qua mới phát hiện, hình như là có một người lái xe chưa phát hiện đèn xanh sang các xe khác đều đã khởi động, còn chiếc đó thì vẫn đang dừng lại trên đường không di chuyển.

Mãi cho đến khi các xe đằng sau thúc giục, chiếc xe kia mới chạy về phía trước.

"Đi nhanh thôi, chậm sẽ ướt hết." Phó Duyên Bác gọi cô.

"Ừ." Lạc Táp thu hồi tầm mắt.

https://thuviensach.vn

Mà trong chiếc xe phản ứng chậm chạp kia, hai tay Tưởng Mộ Tranh đang nắm chặt tay lái, có một giây đầu óc anh như trống rỗng.

Cô gái mình thích lại bị một người đàn ông khác nắm tay băng qua đường, đi ngang qua trước xe của anh, hơn nữa bọn họ còn vừa cùng nhau xem xong một bộ phim.

Cũng may tay lái xe chắc chắn, nếu không đã sớm bị anh bóp nát.

Cửa sổ xe hạ xuống hoàn toàn, gió lạnh thổi nước mưa tạt vào trong, hất lên mặt, cảm giác lạnh buốt.

Tưởng Mộ Tranh vẫn cứ cảm thấy không thở nổi.

Chạy được vài phút, anh tìm nơi dừng xe ở ven đường rồi dừng lại.

Trước tấm kính chắn của xe, những giọt mưa chằng chịt dệt thành tấm màn dày đặc dần dần che mờ tầm mắt, anh thì vẫn còn đang thất thần.

Người đi đường qua qua lại lại ngang xe anh, bước chân vội vàng, chẳng có ai chú ý đến cửa sổ xe của anh đang mở toang và có người trong xe.

Tưởng Mộ Tranh bóp trán, lấy thuốc lá cùng bật lửa rồi xuống xe.

Đi đến bên cạnh thùng rác gần nhất, gió đang lớn, khi anh đánh lửa, ngọn lửa bị thổi tán loạn, suýt chút nữa đốt tới ngón tay.

Châm thuốc xong, anh lại nhìn chiếc bật lửa vài lần, ném thẳng xuống thùng rác.

Xoay người bước đi.

Đi được vài bước, anh dùng sức hít một hơi, lại quay về chỗ thùng rác nhặt bật lửa lên.

https://thuviensach.vn

Cơn mưa càng ngày càng lớn, khi Tưởng Mộ Tranh hút xong điếu thuốc thì trên người cũng bị ướt.

Vứt bỏ tàn thuốc, anh ngồi trở lại trong xe.

Mới vừa rồi anh đã ý thức được một điều, anh nói với Lạc Táp rằng anh sẽ theo đuổi cô một năm, nhưng từ trước tới nay cô lại chưa từng nói là một năm này cô sẽ không đến với người đàn ông khác.

Có lẽ, tình cảm thật sự cần phải đến từ hai phía.

Anh đối tốt với cô khả năng là anh tự cho là đúng, thật ra căn bản là cô không cần, nói không chừng còn cực kỳ phản cảm, phiền chán.

Nghĩ đến điều này, Tưởng Mộ Tranh đột nhiên hoảng hốt, anh quấn lấy Lạc Táp như vậy, còn không phải là giống như những người phụ nữ trước đây vẫn luôn bám theo anh sao? Rõ ràng họ chỉ khiến anh phản cảm, chẳng hề có chút cảm động nào.

Có lẽ là Lạc Táp cũng cảm thấy giống như vậy.

Trong khoảng thời gian này, anh là trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường.

Từ lúc bắt đầu cho đến bây giờ, cô luôn có thiện cảm với Phó Duyên Bác, chính cô đã từng nói như vậy không chỉ một lần, trước đây anh còn cảm thấy cô đang cố ý chọc giận anh nên mới nói như vậy.

Xem ra là không phải.

Lần đầu tiên xem mắt với Phó Duyên Bác, cô đã có thể trò chuyện cùng Phó Duyên Bác nhiều như vậy, từ chuyện ở trường cảnh sát cho đến công việc hiện tại, nói cả đến việc thi lấy giấy phép nhảy dù, hai người còn cùng nhau tản bộ về nhà.

https://thuviensach.vn

Khiến cho anh hâm mộ không thôi đó chính là khi cô nói chuyện với ba thì gọi Phó Duyên Bác một tiếng sư huynh dịu dàng đến vậy.

Sau đó cô lại chủ động mời Phó Duyên Bác đi nhảy dù, toàn bộ hành trình đều ở cạnh Phó Duyên Bác.

Bây giờ còn cùng nhau đi xem phim, càm tay đi qua đường.

Mà cô đối với anh thì sao?

Từ trước đến nay cô chưa từng cho anh sắc mặt tốt, khi ở bên cạnh anh gần như cô luôn trầm mặc ít lời.

Ngay cả tin nhắn cô còn chẳng muốn trả lời, sau này có trả lời là do anh mặt dày vô sỉ mà được, bởi vì anh bắn trúng bia giúp cô, cô cảm thấy nợ anh nên muốn trả cho anh.

Tất cả những điều này, trước đây anh không tự nhìn thấy, chính xác mà nói, hẳn là anh tự lừa dối bản thân, lừa mình dối người cho rằng cô cũng thích anh.

Cô đã có tình yêu của riêng cô, nếu anh còn tiếp tục kiên trì thì sẽ ảnh hưởng đến cuộc sống của cô.

Dù cho da mặt anh có dày, cũng không dày đến mức cô đã có tình yêu mà anh còn cố chấp không buông tay.

Tưởng Mộ Tranh lấy điện thoại ra, trong danh bạ, số điện thoại của Lạc Táp đứng đầu tiên, do dự một lát, anh xóa chữ A đằng trước cái tên 'chuyên gia theo dõi' đi, thế là số điện thoại của cô lại trở về vị trí trong danh bạ.

Còn việc nó đứng ở đâu thì anh cũng không quan tâm nữa, số điện thoại này, hẳn là anh sẽ không chủ động liên hệ lại nữa.

https://thuviensach.vn

Tưởng Mộ Tranh ném điện thoại xuống, lại mở hộp gạt tàn thuốc trên xe ra, anh không hút thuốc trong xe, gạt tàn thuốc còn mới tinh.

Sau đó anh nhét cái bật lửa kia vào đó, đóng gạt tàn thuốc lại.

Đã hơn 11 giờ, anh lái xe rời đi.

Cả thành phố bị bao phủ bởi cơn mưa.

Phó Duyên Bác muốn đưa Lạc Táp đến cổng biệt thự nhưng xe anh không có thẻ ra vào nên không đi vào được, thẻ của Lạc Táp cũng để lại trên xe cô.

Cô xuống xe ở cửa tiểu khu, Phó Duyên Bác lấy dù trên xe ra đưa cho cô, hai người nói thêm vài câu đơn giản rồi tạm biệt.

Lạc Táp cầm dù đi về nhà, điện thoại rung lên, cô vội lấy ra xem, kết quả là tin tức trong nhóm chat của gia đình, cô nhìn qua rồi cũng không chạm vào ChatHead (đại khái giống như cái tròn tròn mà khi nhắn tin hiện trên màn hình điện thoại ấy) mà thoát ra.

Trên màn hình, đoạn tin nhắn với Tưởng Mộ Tranh dừng lại ở câu kia: 'Đã biết, vậy không quấy rầy em nữa.'

Do dự thật lâu nên cũng sắp đi đến cửa nhà, cô nhắn một tin qua cho Tưởng Mộ Tranh: [Thứ ba tôi không phải trực, sau khi tan làm mời anh ăn cơm, cảm ơn anh giúp tôi bắn bia.]

Sau khi tin được gửi đi, vài phút sau vẫn chưa thấy anh trả lời.

Lạc Táp đứng ở biệt thự cửa, nhìn biệt thự bật đèn sáng trưng, cũng không biết ba đã nghỉ ngơi hay chưa, hiện tại cô không xác định được khi Tưởng Mộ Tranh xem tin nhắn xong có thể lại đến đây hay không, thế nên tạm thời chưa gọi điện thoại cho ba.

https://thuviensach.vn

Những hạt mưa theo gió tạt nghiêng vào làm ướt màn hình điện thoại, Lạc Táp đưa điện thoại xuống dưới ống tay áo rồi lau lau.

Mưa dần nặng hạt hơn gió thổi cũng mạnh lên, cô vẫn đứng ở bên ngoài để chờ tin nhắn từ một người.

Ngẫm lại đều cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Bỗng nhiên một trận gió thổi qua, dù của Lạc Táp suýt chút nữa bị tốc lật ngược, cô vội xoay người, tiếp tục giữ dù ngược hướng gió.

Gió lớn, mưa cũng lớn.

Nước mưa tạt mạnh vào dù rồi ào ào chảy xuống theo mép dù, vạt áo và ống quần cô đều bị hắt nước ướt hết.

Sau khi Tưởng Mộ Tranh đến khu chung cư, mới vừa dừng xe thì điện thoại có tin nhắn đến. Sau khi xem xong, anh rơi vào trầm mặc, không ai có thể biết được anh muốn đi đến gặp cô đến mức nào, đã 4 ngày rồi anh chưa được nhìn thấy cô.

Nhưng anh lại sợ cô sẽ nói với anh rằng cô và Phó Duyên Bác đang ở bên nhau.

Cô chủ động hẹn anh ăn cơm, chắc không phải chỉ là muốn cảm ơn anh, bình thường trốn anh còn không kịp cơ mà.

Phải chính tai nghe cô nói cô đã ở bên người đàn ông khác? anh không làm được.

Anh trả lời: [Không cần khách khí, với anh mà nói đó chỉ là chuyện nhỏ không tốn sức gì, thật sự không cần mời cơm đâu, tâm ý của em anh nhận, mấy ngày nay không khí lạnh tăng lên, lúc đi trực nhớ mặc áo dày một chút, cũng phải nhớ mang theo áo mưa.]

https://thuviensach.vn

Soạn xong tin nhắn, lại cảm thấy có vài lời nói đã không cần anh phải dặn dò nữa.

Anh lại xóa bỏ một ít, đổi thành: [Không cần khách khí, với anh mà nói đó chỉ là chuyện nhỏ không tốn sức gì, thật sự không cần mời cơm đâu, tâm ý của em anh nhận, khuya rồi, đi ngủ sớm một chút đi, ngủ ngon.]

Gửi tin đi xong, Tưởng Mộ Tranh dùng sức nắm chặt điện thoại, cảm thấy rất hối hận, nhưng ngoại trừ nói ra những lời như vậy thì cũng không còn lối thoát nào tốt hơn.

Tác giả có lời muốn nói:

Nhật kí hàng ngày của Tưởng Mộ Tranh~

Anh tự ra cho mình một câu hỏi:

Anh kì vọng trong tương lai sẽ có chuyện gì xảy ra?

A, hy vọng cô cùng Phó Duyên Bác lập tức liền chia tay.

B, hy vọng cô về sau ở bên cạnh Phó Duyên Bác sẽ không như ý.

C, hy vọng bản thân sau này sẽ gặp được cô gái so với cô ấy còn tốt hơn.

Nhìn tới nhìn lui, anh cuối cùng viết ở trên: nguyện cô cả đời khỏe mạnh bình an, hạnh phúc. ٩(๑•̀ᴗ•́๑)۶

https://thuviensach.vn

ĐƯỜNG MỘT CHIỀU, NGƯỢC LỐI YÊU NHAU

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 36

Chương 36

Buổi sáng khi Lạc Táp thức dậy thì ba cô đã rời đi.

Khi cô đi rửa mặt phát hiện vành mắt đều thâm đen, hôm qua đến hơn ba giờ sáng mà cô còn chưa ngủ.

Cô nhìn sắc mặt khó coi trong gương mà thất thần, Tưởng Mộ Tranh không làm phiền cô nữa, không phải cô nên vui mừng sao?

Chuông báo từ điện thoại trong phòng ngủ lại vang lên lần nữa, cô hoàn hồn, vặn vòi nước bắt đầu rửa mặt.

Rửa mặt xong xuống lầu, không ngờ là trước khi ba rời đi còn làm bữa sáng cho cô, một phần ăn kiểu Tây, trên đĩa còn có một khuôn mặt cười được vẽ bằng tương cà.

Cô mỉm cười, tâm tình tốt hơn không ít.

Lấy điện thoại ra chụp lại, cô đăng lên vòng bạn bè,viết:[I LOVE YOU]

Rất nhanh đã có người ấn thích và gửi tin nhắn tới.

Phó Duyên Bác: Chào buổi sáng, dậy sớm như vậy?

https://thuviensach.vn

Lạc Táp hồi: Ừ, thứ hai có cuộc họp, còn phải ra giao lộ trực ban trước khi tới giờ cao điểm.

Phó Duyên Bác: Nhanh đi ăn sáng đi.

Lạc Táp: OK

Mà lúc này, Tưởng Mộ Tranh còn đang ngủ.

Bị chuông điện thoại đánh thức, anh lấy điện thoại qua nhìn thử, Trình Diệc gửi một tấm ảnh qua, anh nhìn kỹ lại, là vòng bạn bè của Lạc Táp.

Anh bị Lạc Táp chặn xem trang cá nhân, anh không nhìn được các hoạt động của cô.

Nhất thời Tưởng Mộ Tranh tỉnh táo hẳn, hỏi Trình Diệc: [Sao cậu lại có được WeChat của Lạc Táp?]

Trình Diệc: [Kết bạn lúc tôi mở cửa sau cho cô ấy]

Tưởng Mộ Tranh ' à ' một tiếng, phía sau không nói gì thêm.

Có một khoảnh khắc anh cực kỳ muốn có WeChat này của Trình Diệc, nhưng sau đó lại từ bỏ ý định.

Anh cho rằng mốn buông thì phải buông cho sạch sẽ, đừng để cho bản thân thêm lưu luyến gì.

Trình Diệc rất buồn bực, trước đây Tưởng Mộ Tranh còn ồn ào nói là Lạc Táp chặn anh xem, cho nên anh ta mới có thể cố ý hỏi xin số điện thoại của Lạc Táp, hơn nữa còn có lòng tốt, đang chuẩn bị đưa số WeChat này cho cậu ta.

Đương nhiên, cũng không phải là cho không, làm gì có chuyện tốt chờ sẵn như vậy.

https://thuviensach.vn

Anh ta muốn lấy cái số điện thoại có WeChat của Lạc Táp này đổi lấy tài khoản trò chơi của Tưởng Mộ Tranh.

Nói ra thì rất dài, anh ta chẳng có sở thích gì khác, mỗi khi rảnh rỗi đều chơi game, nhưng khổ nỗi chơi rất gà, lại còn não tàn vạn năm, đến bây giờ vẫn đang còn ở tầng đáy chiến khu.

Nhưng Tưởng Mộ Tranh thì không giống như vậy, gần như là cậu ta không có đối thủ, trang bị đồ cũng tốt, lại còn là đội trưởng.

Cho nên anh ta rất muốn cái tài khoản trò chơi kia của Tưởng Mộ Tranh để ở trong game khoe khoang một vòng.

Trình Diệc chủ động nói với Tưởng Mộ Tranh: [số WeChat này cho cậu dùng, dù sao tôi cũng không có mấy người cần liên lạc, bình thường chủ yếu đều liên hệ qua điện thoại, công việc của chúng tôi cũng không dùng WeChat để liên lạc với nhau.]

Sẽ bị định vị.

Tưởng Mộ Tranh lập tức từ chối: [Không cần, cậu giữ đi, dùng để liên lạc với tôi.]

Trình Diệc: [...]

Ý đồ thất bại. (╥_╥)

Sau đó anh ta nói thẳng ra ý đồ của mình: [Gần đây cậu đang bận rộn yêu đương hẳn là không có thời gian chơi game đúng không? Cho tôi mượn tài khoản của cậu chơi mấy ngày đi.]

Tưởng Mộ Tranh: [Không cần mượn, cho cậu.]

Thỉnh thoảng anh mới chơi một chút, cũng không nghiện.

https://thuviensach.vn

Chủ yếu là do tìm không thấy đối thủ đánh.

Khoảng thời gian trước rốt cuộc anh đã phát hiện ra được một đội trưởng của một đội có kỹ thuật cũng khá, nhưng cuối cùng vẫn là bị anh đánh tơi bời.

Trình Diệc sung sướng, để biểu hiện thành ý của bản thân, tuy rằng Tưởng Mộ Tranh không cần số WeChat kia, nhưng anh ta coi như có qua có lại, vẫn đưa số ID và mật khẩu cho Tưởng Mộ Tranh.

Tưởng Mộ Tranh nhìn số ID và mật khẩu, do dự thật lâu, cuối cùng vẫn thoát khỏi cửa sổ chat với Trình Diệc, không có đăng nhập vào số WeChat mà Trình Diệc đưa.

Tuy rằng thời gian còn sớm, nhưng anh không muốn ngủ nữa.

Bắt đầu từ tối hôm qua, cả người đều không có tinh thần gì.

Không giống như trước đó, cả ngày cứ giống như đánh máu gà.

Khi Lạc Táp đến đơn vị, đa số đồng nghiệp đều đã tới, trong sân gần như đã đầy xe, cô tìm được một vị trí trống, dừng xe lại.

Sau khi xuống xe thì phát hiện ở bên phải có một chiếc xe thể thao màu đỏ.

Cô không tìm hiểu cụ thể về giá cả của ô tô, nhưng hình như thương hiệu của chiếc xe thể thao kia không thấp hơn 300 vạn.

(100 Vạn Nhân Dân Tệ = 3.428.000.000 VNĐ)X3

Chiếc xe thể thao này lần đầu tiên xuất hiện ở trong sân để xe, nhìn vị trí đỗ xe, hẳn là một người trong trung đội của bọn họ.

https://thuviensach.vn

Cô nhíu mày, liên tưởng đầu tiên chính là chiếc xe này của đồng nghiệp mới tới, hình như tên là Thượng Viện Viện.

Sắp đến thời gian họp, Lạc Táp không trì hoãn thêm nữa, đi về phía phòng họp.

Tới văn phòng, không khí có chút quái dị nói không nên lời.

Vài người đang ngồi vây quanh bên nhau, khe khẽ nói nhỏ.

Chu Nghiên thấy cô tới, bước vài bước chạy tới, duỗi tay quàng vai cô, nhìn sắc mặt khó coi của cô, cô ấy nhăn mày lại: "Ban đêm em đi ăn trộm hả?"

Lạc Táp: "à, hôm qua mưa nên hơi bị cảm lạnh, ngủ không ngon lắm."

Chu Nghiên tin là thật, dặn dò cô nếu bị cảm thì nhanh uống thuốc, đề tài này cứ thế cho qua.

Chu Nghiên nhỏ giọng nói với Lạc Táp: "Đội chúng ta có đồng nghiệp mới đến, chính là người được xếp ở chung với chị trên danh sách tập huấn, sau đấy lại không tham gia, tên là Thượng Viện Viện."

Lạc Táp gật gật đầu, cũng không nói tiếp.

Đối với Thượng Viện Viện này, cô có cảm giác không muốn để tâm đến.

Chu Nghiên cũng biết Lạc Táp chẳng hứng thú gì mấy chuyện như thế, nói tiếp: "Thượng Viện Viện đi qua chỗ đội trưởng rồi, đội trưởng nói mười phút sau sẽ họp."

Lạc Táp: "Ừ, biết rồi, em đi toilet trước đã."

Chu Nghiên: "đi đi, chị đây tiếp tục hóng chuyện đã."

https://thuviensach.vn

Nói xong còn cười ha ha.

Lạc Táp không nghĩ tới lần đầu tiên gặp mặt đồng nghiệp mới lại là ở toilet.

Lúc cô đi vào, Thượng Viện Viện đang rửa tay.

Lạc Táp theo thói quen đưa mắt nhìn người đứng ở bồn rửa tay, còn tưởng là đồng nghiệp ở trung đội khác, vừa muốn chào hỏi thì Thượng Viện Viện đã quay mặt lại.

Hai người đều ngẩn ra.

Lạc Táp cảm thấy gương mặt này quen quen nhưng nghĩ không ra là đã gặp ở đâu.

Thượng Viện Viện nhìn kỹ cô từ trên xuống dưới một phen, khóe miệng mang theo ý cười khinh thường: "Cô chính là Lạc Táp? Tôi là Thượng Viện Viện."

Lạc Táp đáp nhàn nhạt: "Không quen biết."

Thượng Viện Viện 'a' một tiếng, tự mình nói: "Đúng rồi, cái ghế biên chế kia căn bản là tôi không thèm nhìn tới, chỉ là có vài người muốn nịnh hót cha tôi nên tự ý làm, hơn nữa, tôi tới đây cũng không phải vì chút tiền lương trong biên chế này, với chút tiền rách ấy còn chưa đủ cho tôi đổ xăng."

Cô ta cố ý tạm dừng, rồi sau đó đề cao giọng nói: "Nếu cô thèm muốn như vậy, thì cho cô đấy, đừng làm như kiểu tôi bắt nạt cô, cứ như cô bị ấm ức gì ghê gớm lắm ấy."

Lạc Táp mặt không biểu tình, liếc mắt nhìn cô ta một cái, không lên tiếng, xoay người đi mở cửa toilet.

https://thuviensach.vn

Thượng Viện Viện kiêu căng thành thói, trước nay chưa có ai ở trước mặt tỏ rõ không thích cô ta như vậy, đã thế Lạc Táp còn có dáng vẻ chẳng thèm để cô ta vào mắt, cô ta tức giận lập tức đi đến.

" này, đang nói chuyện với cô đấy, cô có nghe thấy không hả?!"

Lạc Táp quay đầu, không nhanh không chậm mà nói: "Lỗ tai tôi hơi kiêu, những người nói vớ vẩn chướng khí mịt mù thì tôi không nghe thấy được."

Thượng Viện Viện: "Cô!!"

Tức muốn chết.

Cô ta tức tối giẫm giày cao gót đi ra ngoài.

Thật là tức chết cô ta.

Ngoài cửa, đúng lúc Chu Nghiên đang đi vào,Thượng Viện Viện suýt chút nữa đụng phải cô ấy, Thượng Viện Viện nhíu mày liếc nhìn cô ấy một cái, ánh mắt ghét bỏ.

Chu Nghiên hung hăng trợn mắt lại cô ta.

Thượng Viện Viện: "..."

Ở trong lòng chửi thầm, mãn kinh à!

Vừa rồi Lạc Táp và Thượng Viện Viện đối thoại, Chu Nghiên nghe được một ít nhưng cứ như lọt vào trong sương mù, cô ấy gõ gõ cửa: "Lạc Lạc?"

"vâng, sắp xong rồi đây." Cô ngẫm lại chút rồi nói: "Không phải phòng kế bên không có người à?"

https://thuviensach.vn

Chu Nghiên: "chị không đi, tìm em đấy."

Sau đó hạ giọng: "em với Thượng Viện Viện có vấn đề gì sao?"

Lạc Táp: "Nói ra thì rất dài."

Chuyện điều động cương vị đã trôi qua, cô cũng không tính giấu Chu Nghiên nữa.

Cô đẩy cửa đi ra, rửa tay xong thì cùng Chu Nghiên sóng vai đi ra ngoài. Sau đó ở hành lang không người, kể lại đơn giản chuyện trước đây cho Chu Nghiên.

Chu Nghiên nghe xong thì dựng lông: "Chịu ủy khuất lớn như vậy sao em không nói!"

Lạc Táp: "Cũng không tính là ấm ức, bây giờ chị còn không nhìn thấu mấy chuyện dựa vào quan hệ cá nhân này sao?"

Cô khẽ hất cằm: "Đi thôi, đến giờ họp rồi."

Buổi họp sáng luôn đơn giản, đội trưởng giới thiệu sơ về Thượng Viện Viện, sau khi chào đón xong, lại nói đến công tác trọng điểm của tuần, một là tra xét say rượu lái xe, hai là chiến dịch đi lối đi bộ văn minh và nhường đường đi bộ.

Đội trưởng: "Thứ 7 và chủ nhật tuần này sẽ bắt đầu ra đường tuyên truyền, tất cả mọi người trực cuối tuần đều không được xin nghỉ, không thể lấy bất kỳ lý do gì để vắng mặt."

Chu Nghiên: "Đội trưởng, tuần này Tiểu Hạ nghỉ phép, ca trực của cậu ấy ai nhận đây?"

Đội trưởng không tự giác nhìn về phía Thượng Viện Viện.

https://thuviensach.vn

Thượng Viện Viện nghĩ đến cuối tuần còn phải ra đường phát truyền đơn gì đó, chán muốn chết, nhanh chóng đưa tay che khuất mặt, coi như không thấy được ánh mắt của đội trưởng.

Đội trưởng nói: "Ca trực của Tiểu Hạ tôi trực thay."

Anh ta cũng không muốn miễn cưỡng Thượng Viện Viện đi, rốt cuộc hoạt động tuyên truyền này sẽ có lãnh đạo trên Văn phòng Thành phố xuống kiểm tra. Với cái dáng vẻ chẳng muốn làm việc kia của Thượng Viện Viện, nhìn thấy đã khó chịu, chắc chắn sẽ làm cho đại đội 2 mất điểm.

Anh ta lại nói thêm với mấy người trực cuối tuần: "Đến lúc đó Phó cục trưởng của chúng ta cũng sẽ cùng mọi người ra đường làm tuyên truyền."

Vừa dứt lời, Thượng Viện Viện nghe được Phó Duyên Bác sẽ đi, kích động không thôi, vội giơ tay: "Đội trưởng, đội trưởng, tôi là người mới, tôi cảm thấy bản thân nên rèn luyện một chút, hoạt động tuyên truyền cuối tuần này tôi muốn đi."

Đội trưởng: "..."

Là bởi vì Phó Duyên Bác sẽ đi sao?

Cuối cùng vẫn sắp xếp cho cô ta tham gia.

Đội trưởng nhìn móng tay Thượng Viện Viện gắn hoa gắn đá, dặn dò cô ta: "Về nhà cắt móng tay đi, làm cảnh sát giao thông thì phải có dáng vẻ của cảnh sát giao thông."

Thượng Viện Viện rụt tay xuống dưới bàn, nhỏ giọng nói: "Trước đây tôi thấy cảnh sát giao thông trực trên đường đều có thể đeo bao tay màu trắng."

https://thuviensach.vn

Ý tứ kia là cô ta không muốn cắt móng tay.

Đội trưởng: "..."

Lại nghiêm túc nói: "Đây là yêu cầu cơ bản nhất, trang điểm đậm thế kia, móng tay kia, còn có giày cao gót đều không thích hợp, tôi hy vọng ngày mai khi đi làm sẽ không thấy tình huống như hôm nay nữa."

Thượng Viện Viện bĩu môi, không tình nguyện nói: "Vâng, đã biết."

Cô ta không khỏi dùng khóe mắt liếc nhìn phía dưới bàn, Lạc Táp đi giày đế bằng.

Vừa rồi cô ta đứng ở trước mặt Lạc Táp, mang giày cao gót mà chỉ gần bằng Lạc Táp, vậy nếu ngày mai mang giày đế bằng, chẳng phải Lạc Táp cao hơn cô ta cả cái đầu?

Càng nghĩ càng buồn bực.

Sau buổi họp, mọi người thay cảnh phục, đi ra giao lộ trực.

Đội trưởng biết chắc chắn Lạc Táp và Thượng Viện Viện bất hòa nên cố ý phân các cô khác tổ, bao gồm cả những ca trực sau các cô cũng không hề trực chung.

Trong đội đột nhiên có thêm một bà cô tính tình không ra sao, lại còn là người mới, những ngày tháng sau này dự là anh ta sẽ phải chịu khổ.

Trước kia anh ta cảm thấy Lạc Táp chỉ là tính cách lạnh nhạt, không thích nói chuyện, hiện tại nhận ra mình đã phán đoán sai rồi, cô vừa bướng bỉnh lại còn ngang ngược.

Còn Thượng Viện Viện, đó chính là một cô tiểu thư nhà giàu tùy hứng, tâm cơ thì không có bao nhiêu, nhưng nếu náo loạn lên thì anh ta cũng khó có thể chống đỡ.

https://thuviensach.vn

Sau này có vẻ đại đội sẽ náo nhiệt hơn nhiều.

Ngẫm lại liền thấy đau đầu.

Chưa tới 8 giờ Lạc Táp đã tới giao lộ trực ban, cũng là giờ đi cao điểm buổi sáng đi làm, dòng xe di chuyển cực kì khó khăn.

Tối hôm qua trời mưa, không nghĩ tới sáng nay bầu trời lại trong xanh đến vậy.

Đón ánh sáng mặt trời, lại bắt đầu một ngày bận rộn.

Tưởng Mộ Tranh không ăn sáng mà ra khỏi nhà luôn, vốn là tính tìm một tiệm bán đồ ăn sáng để ăn chút gì đó, nhưng dọc theo đường đi quên dừng lại, cứ thế chạy vòng tới ngã tư này trong vô thức.

Chờ đến khi anh thấy được dòng xe cộ đang tắc nghẽn thì không còn cách nào để quay lại.

Phải đợi qua ba cái đèn xanh mới nhích được tới phía trước.

Khi xe anh vượt qua giao lộ, đèn xanh chỉ còn hai giây, nếu là trước kia chắc chắn anh sẽ dừng lại, xe dừng ngay ở trước vạch sẽ có tầm nhìn rất tốt, có thể ở đây ngắm Lạc Táp một lát, nhưng hôm nay anh lại tăng tốc vượt qua.

Khóe mắt anh vẫn thấy được Lạc Táp.

Cô cách anh mười mấy mét, đang ra hiệu cho dòng xe thông qua, cũng không chú ý tới xe anh, trong lúc đó còn có người đi đường vượt đèn đỏ, cô bước nhanh tiến lên để ngăn lại.

Vài giây sau, xe đi nhanh qua giao lộ, dòng xe phía sau san sát nối đuôi theo, nhìn vào gương chiếu hậu cũng không nhìn thấy được cô nữa.

https://thuviensach.vn

ĐƯỜNG MỘT CHIỀU, NGƯỢC LỐI YÊU NHAU

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 37

Chương 37

Tưởng Mộ Tranh tới công ty cũng bắt đầu bận rộn, chuyện tình cảm đều tạm thời gác qua một bên.

Buổi sáng có hai cuộc họp quan trọng, khi cuộc họp cấp cao cuối cùng kết thúc là đã 11 giờ 30 phút.

Trở lại văn phòng, thư ký lại đây báo cáo lịch công tác trong tuần, sau khi kết thúc lại hỏi Tưởng Mộ Tranh: "Tưởng tổng, mấy tập đoàn hợp tác với chúng ta gửi thư mời tiệc cuối năm tới, ngài sẽ tự đi, hay là để Phó tổng đi thay ạ?"

Tưởng Mộ Tranh ngước mắt nhìn: "Bây giờ đã gửi thư mời tiệc thường niên rồi sao?"

Thư ký: "Đúng vậy, đã cuối tháng 11, rất nhiều công ty đều mở tiệc thường niên vào trước lễ Giáng Sinh."

Tưởng Mộ Tranh gật gật đầu, suy nghĩ một chút: "Tôi không đi, cô sắp xếp đi."

Vốn dĩ anh cũng không ham thích mấy chuyện tiệc tùng xã giao này, hơn nữa anh lại chẳng hào ứng với việc kinh doanh kia, anh cũng không

https://thuviensach.vn

thực sự giỏi kinh doanh, xác thực mà nói, là không thích, chuyện không thích thì anh sẽ không tốn tâm tư.

Lúc trước mạo hiểm kinh doanh cũng là có nguyên nhân khác.

Hiện nay tập đoàn có thể có quy mô như vậy đều là công lao của người nhà anh, cháu trai trai cả cùng Tứ ca của anh bỏ ra tâm tư và tinh lực nhiều hơn anh rất nhiều.

Anh cũng chỉ lăn lộn với danh nghĩa ông chủ mà thôi.

Trong một năm, anh dành một nửa thời gian để chơi, rong chơi khắp thế giới, nhìn như ăn chơi không làm việc đàng hoàng, nhưng thật ra anh lại đang làm việc mà bản thân cho rằng có ý nghĩa.

Lễ Giáng Sinh năm nay, vốn là anh tính trải qua cùng Lạc Táp, nhưng trước đó lại đồng ý với mẹ sẽ qua đó thăm bà, mấy ngày hôm trước anh vẫn suy nghĩ vì chuyện này.

Hiện tại thì không cần bận tâm nữa rồi, anh sẽ đi Thụy Sĩ.

Thư ký lại báo cáo hành trình tiếp theo cho anh, đêm nay còn có một bữa tiệc, Tưởng Mộ Tranh hơi hơi gật đầu, thư ký không còn việc gì khác nên rời đi.

Tưởng Mộ Tranh duỗi tay lấy lịch để bàn qua, ngày 28 bị anh đánh vài ngôi sao nhỏ làm dấu hiệu, ngày đó là sinh nhật của Lạc Táp.

Lúc trước khi cô muốn đăng ký thi nhảy dù, sau khi nhận được ảnh chụp thẻ căn cước của cô, anh liền tiện tay đánh dấu lên lịch để bàn.

Hiện tại cái dấu này đã vô dụng rồi.

Tưởng Mộ Tranh ấn huyệt thái dương, điện thoại ở trên bàn rung lên vài cái, anh ấn mở, là tin từ nhóm chat 'kinh thành hoa hoa công tử'.

https://thuviensach.vn

Bọn Giang Đông Đình đang nói chuyện mấy ngày nay sẽ có đợt kiểm tra lái xe say rượu, nhắc mọi người trong nhóm phải cẩn thận một chút, đi ra ngoài uống rượu nhớ mang theo tài xế.

Có người hỏi: [Khi nào bắt đầu kiểm tra? Lúc nào thì kết thúc?]

Giang Đông Đình: [Khi nào kết thúc thì không biết, cái này tôi không hỏi, trong khoảng thời gian này hình như đều tập trung kiểm tra lái xe say rượu, có khả năng là bắt đầu từ hôm nay, ai trong các cậu bị người nhà ép đi xem mắt tới mệt mỏi quá rồi thì có thể tranh thủ đợt kiểm tra lái xe say rượu này mà vào nhà giam ngồi dăm bữa nửa tháng, hoặc là đang gặp rắc rối với mấy cô nàng cũng hãy cân nhắc vào nhà giam, vào đấy chơi nửa năm, tôi sẽ đến đưa cơm cho mấy người *nhe răng*]

Trong nhóm chat anh một câu tôi một câu, tốc độ spam đến chóng mặt.

Tưởng Mộ Tranh không có hứng thú với việc trêu chọc xỉ vả nhau giữa bọn họ, trực tiếp thoát khỏi WeChat.

Bữa tiệc tối nay là hẹn với Sở Nhất Sơn, trước kia anh rất ít tham gia mấy bữa tiệc kiểu vậy, nhưng đối phương là Sở Nhất Sơn, anh vẫn cho ông ấy sự tôn trọng này.

Mặc kệ anh và Lạc Táp như thế nào, chuyện đã đồng ý từ trước thì anh sẽ không đổi ý giữa đường.

Anh uống chút rượu vang đỏ, có là do hứng thú không cao nên dù uống không nhiều lắm nhưng anh thấy hơi say.

Vốn là Sở Nhất Sơn còn sắp xếp hoạt động giải trí khác, nhưng Tưởng Mộ Tranh nói đau đầu, ông cũng không tiện miễn cưỡng anh, chỉ nói chờ Du Ngọc về thì mời anh qua nhà chơi.

https://thuviensach.vn

Tưởng Mộ Tranh lễ phép nói chờ về sau có cơ hội sẽ ghé.

Khi ra khỏi nhà hàng cũng đã gần 10 giờ.

Tưởng Mộ Tranh ngồi ở ghế sau của ô tô, cảm thấy trong xe ngột ngạt, anh hạ cửa sổ sau xuống, gió lạnh thổi vào mặt khiến anh tỉnh táo hơn.

Anh tựa lưng vào ghế, nhắm mắt dưỡng thần.

Ô tô càng ngày càng đi chậm, cho dù Tưởng Mộ Tranh nhắm mắt cũng cảm giác được.

"Lại kẹt xe?" Anh hỏi tài xế.

Tài xế quay đầu đáp: "Phía trước có kiểm tra lái xe say rượu, các xe đều chạy chậm lại để kiểm tra."

Kiểm tra lái xe say rượu?

Tưởng Mộ Tranh chợt mở mắt ra, dòng xe di chuyển chầm chậm về phía trước. Cách đó không xa ở ven đường, đèn báo hiệu của xe cảnh sát đang nhấp nháy, không chỉ có cảnh sát giao thông mà còn có cảnh sát cơ động.

Xem ra là một đợt liên kết kiểm tra lái xe say rượu.

Nơi này là khu trực thuộc của đại đội hai.

Anh hơi nghiêng đầu, nhìn thấy được Lạc Táp trong đám người đó.

Trong tay cô đang cầm máy đo nồng độ cồn, bên cạnh có thêm vài đồng nghiệp.

Tưởng Mộ Tranh thu hồi tầm mắt, nâng cửa sổ xe lên.

https://thuviensach.vn

Phải hơn 10 phút, ô tô của anh mới chạy đến chốt kiểm tra lái xe say rượu, phía trước anh còn có hai chiếc xe khác, chiếc xe ở đầu đang được kiểm tra, hình như tài xế có uống rượu, không chịu phối hợp thổi vào máy đo nồng độ.

Vài phút qua đi, người nọ vẫn không phối hợp làm việc, anh ta cầm máy đo nồng độ đặt ở trong miệng, nhưng không có thổi.

Cảnh sát giao thông kéo hắn ta qua một bên, xe của hắn cũng bị lái sang bên cạnh để giữ xe.

Có vẻ như chủ chiếc xe ngay trước xe Tưởng Mộ Tranh cũng uống rượu, cảnh sát giao thông mời hắn xuống nhưng chủ xe kiên quyết không xuống, bày ra dáng vẻ đại gia, cầm điện thoại nói là đang gọi điện thoại cho cấp trên của bọn họ, kêu người cảnh sát giao thông nghe điện thoại.

Đồng nghiệp của Lạc Táp không thèm phản ứng, vẻ mặt nghiêm túc, kéo cửa ra, bảo hắn ta xuống xe.

"Tiểu Lạc."

"Tới đây."

Lạc Táp hiểu ý, cầm một máy đo nồng độ cồn khác đi qua.

Chủ xe nhìn thấy Lạc Táp, nháy mắt lực chú ý bị dời đi, trong lời nói tất cả đều hạ lưu hèn hạ.

Lạc Táp cũng quen rồi, đặc biệt là những tên đàn ông có tửu lượng không tốt, lại cảm thấy bản thân có mấy đồng tiền thì kinh khủng lắm, có đôi khi sẽ nói lời thô tục khó nghe, làm nhân viên công vụ, cô không thể nào chấp nhặt chi li.

Cứ coi như tai không nghe mắt không thấy.

https://thuviensach.vn

Người đàn ông chủ động xuống xe, bước tới gần Lạc Táp: "ai da, đồng chí cảnh sát, đỡ tôi một chút đi, tôi choáng váng đầu quá."

Nói rồi liền đặt tay lên trên vai Lạc Táp, gần như dựa cả nửa người vào cô.

Lạc Táp theo bản năng nâng khuỷu tay lên, tính khoát văng cánh tay hắn ta ra, mà một đồng nghiệp khác cũng nhanh chóng kéo giật cánh tay còn lại của hắn lại đây: "Làm gì đấy! Đứng nghiêm túc lại!"

Người đàn ông chỉ vào Lạc Táp: "Cái đéo gì vậy, mẹ nó chúng mày còn đánh người à, tao sẽ đi khiếu nại chúng mày ngay bây giờ, để mọi người nhìn xem cảnh sát giao thông chúng mày đều là cái loại gì!"

Nói rồi trong miệng liền bắt đầu hùng hùng hổ hổ.

Rốt cuộc Tưởng Mộ Tranh không nhịn được nữa, anh cởi áo khoác, tháo mấy nút trên cổ áo sơmi, đẩy cửa xuống xe.

Trong lúc những người chung quanh còn chưa kịp phản ứng lại là chuyện gì xảy ra, Tưởng Mộ Tranh đã bước qua đó, duỗi cánh tay dài túm người đàn ông kia ra khỏi tay vị cảnh sát giao thông, dùng một tay ôm lấy hắn ta, bàn tay khóa trên đầu vai hắn.

Người đàn ông luống cuống, đối mặt với Tưởng Mộ Tranh: "Mày là thằng nào, mày làm..."

Lời còn chưa nói xong, hắn đã 'a a a a...' kêu thảm một tiếng, sắc mặt trắng bệch.

Bàn tay của Tưởng Mộ Tranh vẫn nắm vào đầu vai hắn, nháy mắt trán người đàn ông kia toát đầy mồ hôi lạnh, vừa rồi đau đến suýt chút nữa muốn ngất đi, hiện tại toàn bộ thân thể cũng không có chút sức lực nào.

https://thuviensach.vn

Tất cả sức lực của hắn đều đột nhiên biến mất ngay khi Tưởng Mộ Tranh dùng sức bắt lấy đầu vai hắn,biến mất đến chẳng còn gì.

Lần thứ hai người đàn ông kia ngẩng đầu, sự hung ác trong mắt Tưởng Mộ Tranh làm hắn ta rùng mình, từ từ ý thức lại, hắn ta run rẩy môi: "Tao muốn kiện mày, mày cùng cảnh sát giao thông cùng một giuộc đánh người."

Tưởng Mộ Tranh cười lạnh: "Kiện tao? Được thôi, mày đi kiểm tra cmm đi, xem tao làm mày bị thương chỗ nào! Vừa rồi không phải mày bị choáng váng không đứng được à, coi như tao làm việc tốt, đỡ mày đứng lên đấy."

Người đàn ông kia hơi há mồm, nhưng không có lời gì để nói.

Lúc này Tưởng Mộ Tranh mới buông vai hắn ra, vừa rồi anh nhịn rồi lại nhịn, thật sự muốn bẻ gãy vai hắn ta, nhưng suy xét đến đại đội của Lạc Táp, lại nhất thời thay đổi ý định.

Chuyện xảy ra trong vòng không đến một phút, tất cả mọi người đều choáng váng.

Khi lấy lại tinh thần, mọi người còn không biết đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng bọn họ đều thấy được, đúng là Tưởng Mộ Tranh không có ra tay đánh người, nhưng mới vừa rồi ai cũng nghe thấy người đàn ông kia kêu la thảm thiết.

Lạc Táp nhìn chăm chăm vào Tưởng Mộ Tranh, một lần nữa, anh lại xuất hiện vào lúc cô chật vật.

Anh mặc áo sơ mi trắng, cúc áo trên cổ đều cởi ra, tay áo cũng xắn lên. Cô đứng rất gần anh, ngay cả mùi rượu vang thoang thoảng trên người anh cô cũng ngửi thấy được.

https://thuviensach.vn

Không hề nhìn ra được một tia trầm ổn, nội liễm gì từ trên người anh, ánh mắt, vẻ mặt đều là tàn nhẫn.

Lúc này mới phù hợp với thân phận trước đây của anh.

Cái hình tượng vô lại, tự luyến, quấn người trước kia, có lẽ chỉ xuất hiện trước mặt người nhà và người thân thiết với anh.

Mà vừa khéo là cô lại may mắn nhìn thấy được.

Tưởng Mộ Tranh không nhìn cô, anh liếc người đàn ông kia một lần nữa, sau đó xoay người đi về phía xe của mình.

Người đàn ông từ từ khôi phục lại, hơn nữa chung quanh còn có không ít người vây đến, lá gan hắn ta cũng lớn hơn, bắt đầu ồn ào: "Mày đánh người xong lại muốn chạy đúng không! Chắc chắn là mày cùng một giuộc với bọn nó, tao muốn đi kiện chúng mày!"(ノ °益°)ノ 彡┻━┻

Tưởng Mộ Tranh quay đầu, khóe miệng mang theo ý cười lạnh, anh nói: "con mẹ mày vẫn còn dính dai như đỉa thế! Nhanh đi thổi máy đo nồng độ cồn đi, tao cho mày 2 phút, 2 phút sau mày còn chắn đường xe tao, tao đập nát cả người lẫn xe!"

Nói xong quay đầu liền đi.

Chờ đến sau khi Tưởng Mộ Tranh mở cửa xe ngồi lên, người đàn ông nhìn qua chiếc xe kia, nhìn nhìn lại biển số xe thì hoàn toàn thấy khó thở. (; ￣Д￣)

Mấy chủ xe hóng chuyện ở xung quanh cũng giải tán, đều trở lại trong xe của mình.

Thì ra là nhà giàu mới nổi gặp được đại gia có tiền có quyền đích thực a.

https://thuviensach.vn

Cảnh sát giao thông và cơ động cùng lại đây, người đàn ông kia cũng không còn tự tin, đành phải thổi máy đo nồng độ cồn.

Nồng độ cồn vượt quá mức cho phép, là lái xe say rượu.

Xe bị cảnh sát giao thông giam giữ, lái qua một bên.

Khi xe của Tưởng Mộ Tranh chạy đến đây, cửa sổ sau của xe đã nâng lên.

Tài xế hạ cửa sổ xe xuống, rất là phối hợp.

Lạc Táp ra hiệu cho tài xế có thể lái đi rồi, ô tô chạy ngang qua trước mặt cô, cửa kính phủ lớp đen nên cô không nhìn thấy được Tưởng Mộ Tranh ở bên trong.

Xe đã đi xa, cô thu hồi suy nghĩ phức tạp, lại tập trung về công việc bận rộn.

Tưởng Mộ Tranh ngồi ở trên xe vẫn luôn nhắm mắt, anh không dám liếc nhìn cô dù chỉ một cái.

Sợ là sau khi nhìn thấy cô liền nhịn không được muốn dùng trăm phương nghìn kế để cướp cô về, lại sợ rằng cuộc sống mà anh cho cô không phải là thứ cô muốn.

Có lẽ tính cách của anh không khiến người ta thích, thậm chí còn bị ghét bỏ.

Tưởng Mộ Tranh về đến nhà, đầu tiên là chạy bộ, sau khi tỉnh rượu thì gọi điện thoại cho khách hàng ở Malaysia, xác định ngày ký hợp đồng. Bận rộn một lúc, khi tắm xong cũng đã sắp nửa đêm.

Theo thói quen, trước khi ngủ anh sẽ xem điện thoại, không ngờ là Lạc Táp nhắn tin cho anh, là 10 phút trước, hẳn là cô cũng vừa mới về đến

https://thuviensach.vn

nhà.

Nội dung tin nhắn rất đơn giản: [Tối nay cảm ơn anh.]

Ngón tay cái của anh di di trên màn hình một lúc lâu, không muốn khiến cô cảm thấy lại nợ anh, anh trả lời: [Đừng khách sáo, không phải bởi vì em đâu, là chiếc ô tô kia chặn xe anh, anh lại đang vội đi có việc.]

4,5 phút qua đi, điện thoại cũng không có động tĩnh gì nữa.

Anh biết chắc chắn cô sẽ không trả lời lại, anh cất điện thoại chuẩn bị đi ngủ.

Ai ngờ anh mới vừa tắt đèn thì điện thoại lại rung lên, vẫn là Lạc Táp, nội dung tin nhắn rất bạo lực: [Tưởng Mộ Tranh, con mẹ nó, anh tốt nhất là cầu nguyện đời này anh đừng có rơi vào trong tay tôi, bằng không tôi sẽ giết chết anh!]

Tưởng Mộ Tranh: "..." ∑d(°∀°d)

Anh có làm gì sao?

PS: nơi này tác giả có chuyện muốn nói:

Tưởng Mộ Tranh: nghiêm trang hai ngày cả người thấy khó chịu, thật nhớ trước kia vô sỉ a, phải diễn mất mấy ngày rồi~

https://thuviensach.vn

ĐƯỜNG MỘT CHIỀU, NGƯỢC LỐI YÊU NHAU

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 38

Chương 38

Tưởng Mộ Tranh nhìn đi nhìn lại cái tin nhắn đầy bạo lực kia, cố gắng phân tích.

Đầu tiên anh là một công dân tốt tuân thủ luật giao thông, không lái xe vượt đèn đỏ, cũng sẽ không lái xe khi say rượu, đêm nay cũng không xuất hiện tình trạng say rượu lái xe, còn giúp cô giải vây, cho nên sẽ không tồn tại việc anh vi phạm luật giao thông rồi rơi vào trong tay cô.

Cứ cho là ngày nào đó bởi vì vi phạm luật giao thông mà rơi vào tay cô thì cô cũng không cần thiết nghiến răng nghiến lợi nói muốn giết chết anh như thế.

Như vậy chỉ còn một loại tình huống, cô bất mãn với thái độ khách khí giữ khoảng cách của anh nên bắt đầu lên cơn điên lên.

Vì sao lại điên lên?

Bởi vì cô để ý đến anh, nói cảm ơn đầy chân thành như vậy nhưng anh lại lạnh nhạt với cô?

Cho nên trong lòng cô ấm ức khó chịu?

Ngẫm nghĩ như vậy, Tưởng Mộ Tranh bị suy nghĩ của chính bản thân mình làm cho hoảng sợ.

https://thuviensach.vn

Việc cần thiết lúc này là anh cần phải biết rõ cô và Phó Duyên Bác có đến với nhau hay không, lỡ như họ không ở bên nhau thì sao? Chỉ là Phó Duyên Bác một bên đơn phương, vậy chẳng phải là anh còn có cơ hội sao?

Nếu họ ở bên nhau anh lại có thêm một dao đâm vào tim.

Ở trong lòng hai bên giao chiến, vô cùng hỗn loạn.

Đủ loại thanh âm hò hét trong lòng, quá nhiều ý tưởng tự luyến nảy ra trong đầu.

Mấy ngày nay anh như sắp phát điên, trong chốc lát đứng ở lập trường này, trong chốc lát lại suy xét từ góc độ khác, tự làm cho bản thân không chịu nổi.

Muốn tới gần cô, lại tìm lý do thuyết phục bản thân là cô có cuộc sống riêng, không nên tới làm phiền cô.

Nhưng rất nhiều thời điểm bản thân anh lại không khống chế được mà muốn đi tới gần, đến gần rồi lại liều mạng muốn rời xa.

Tưởng Mộ Tranh ấn khóa màn hình điện thoại, trong phòng lập tức tối đi, một khoảng không đen như mực, không thấy một ánh sáng nào.

Anh nhắm mắt lại, để bản thân từ từ bình tĩnh lại.

Chờ đến khi hoàn toàn bình ổn, anh lại mở điện thoại ra, nhắn tin cho cô, hỏi thẳng: [Lạc Lạc, em và Phó Duyên Bác không ở bên nhau đúng không?]

Một phút, hai phút, rồi 10 phút qua đi, Lạc Táp cũng không trả lời.

Anh nhìn chằm chằm điện thoại suy nghĩ, lại nhắn: [Anh biết rồi, em không ở cùng cậu ta, ngày mai anh sẽ đến đón em, sáng mai còn phải dậy sớm, đi ngủ sớm một chút, ngủ ngon.]

https://thuviensach.vn

Lại đợi vài phút, vẫn không thấy trả lời. Tưởng Mộ Tranh không xác định được Lạc Táp có nhìn thấy tin nhắn hay không nên gọi điện thoại qua cho cô.

bíp bíp hai tiếng, bên kia trực tiếp ấn từ chối cuộc gọi.

Lại đợi thêm một lát, điện thoại vẫn im ắng.

Tưởng Mộ Tranh cười, với tính cách của cô, nếu cô và Phó Duyên Bác ở bên nhau thì chắc chắn sẽ nói rõ ràng với anh ngay lập tức, sẽ không để anh có hiểu lầm gì.

Nhưng vừa rồi cô lại không hề vội vã giải thích, đã nói lên cô và Phó Duyên Bác không có gì.

Nghĩ nghĩ, anh bật cười thành tiếng.

Từ trước đến nay chưa từng vui như vậy.

Đầu óc hưng phấn không cảm thấy buồn ngủ.

Tưởng Mộ Tranh bò dậy, cũng không bật đèn mà dùng ánh sáng màn hình điện thoại soi đường, anh đi qua phòng làm việc lấy thuốc lá, bật lửa thì còn ở trong xe dưới tầng hầm.

Không hề do dự, anh thay quần áo, lại đi xuống.

Một giờ sáng, khu chung cư chỉ có thưa thớt vài nhà còn sáng đèn, ánh đèn vàng mang lại cảm giác đặc biệt ấm áp trong đêm tối mùa đông.

Tưởng Mộ Tranh kéo cửa xe, khom lưng tiến vào trong xe, lấy cái bật lửa 2 tệ kia ra, nắm trong tay.

Gió đêm thổi qua, có chút lạnh.

https://thuviensach.vn

Anh cũng không đi lên lầu mà dựa vào cửa xe, dốc ra một điếu thuốc, châm lửa.

Làn khói vừa phun ra đã lập tức bị bóng đêm bao phủ.

Người đang yêu, mặc kệ là nữ hay nam, đều chẳng khác gì kẻ điên.

Bạn cảm thấy bạn lý trí, thật ra người khác đều ở sau lưng cười mắng bạn là đứa ngốc.

Có khi chỉ một câu của đối phương, bạn đều có thể diễn giải ra một trăm nghĩa, nhưng thật ra có thể lúc đó người ta chỉ tùy tiện nói một câu thế thôi, cũng không có ý gì đặc biệt.

Anh cảm thấy hiện tại bản thân mình đang lâm vào chính cái vòng lẩn quẩn này.

Trước kia anh và Trình Diệc đều được đội trưởng nhắc nhở đặc biệt rằng cái gì cũng có thể chạm vào, cho dù là ma túy đi nữa, nhưng tình yêu thì đừng có trêu chọc vào.

Nó sẽ làm người ta mất đi lý trí, mất đi bản thân, có đôi khi còn sẽ làm bạn chết không có chỗ chôn.

Nhiều năm qua, anh và Trình Diệc đều tuân thủ lời khuyên đó, dạo chơi khắp nơi.

Nhưng ai ngờ được đều đã hơn 30 tuổi rồi mà lại còn bắt đầu yêu đương.

Đã bước chân vào vùng cấm, dù anh muốn rút lui cũng không thể làm được.

Tình yêu, có lẽ đây là thứ công bằng nhất đối với cả nam và nữ trên thế giời này, khi yêu, thường là ngay cả tự tôn bản thân người ta cũng

https://thuviensach.vn

không màng đến nữa.

Bạn có thể tỏ vẻ đại gia ở trước mặt cô gái này, nhưng ở trước mặt một cô gái khác thì lại có khả năng chỉ là tên vô sỉ vạn năm mà thôi.

Đối với phụ nữ cũng thế.

Chàng trai mà bạn không thích, anh ta làm cái gì bạn cũng đều coi thường, còn cảm thấy anh ta phiền muốn chết, nhưng đối với anh chàng mà bạn thích, thường là bạn sẽ yêu đến hèn mọn.

Những lời này là Tiểu Mễ từng nói với anh, lúc ấy anh khịt mũi coi thường.

Hiện tại lại có cảm tưởng rất sâu sắc.

Trước đó ở trường bắn, khi nằm tâm sự với Trình Diệc, Trình Diệc hỏi anh là sau này nếu anh và Lạc Táp ở bên nhau, anh có thể cam đoan sẽ cho Lạc Táp một cuộc sống an ổn?

Anh lâm vào trầm mặc thật lâu, sau đó lại cảm thấy, tín ngưỡng và tình yêu không hề xung đột.

Anh sẽ xếp Lạc Táp lên vị trí đầu tiên.

Cô muốn có gia đình, muốn có người bầu bạn, anh đều có thể cho cô.

Hút xong một điếu thuốc, Tưởng Mộ Tranh huýt sáo đi lên lầu.

Lạc Táp có một giấc ngủ ngon, mãi cho đến khi chuông báo ầm ĩ lần thứ hai, cô mới giãy giụa rời khỏi giường.

Cô không có thói quen làm bữa sáng, cơ bản đều là Chu Nghiên sẽ mang bữa sáng theo cho cô.

https://thuviensach.vn

Rửa mặt xong chưa đến 6 rưỡi sáng, trước khi ra khỏi cửa, mặt trời cũng mới chỉ nhô lên ở phía chân trời.

Không khí lạnh tràn tới, thời tiết Bắc Kinh đột nhiên lạnh xuống còn 7, 8 độ.

Sáng sớm thì tận 0 độ.

Vừa bước ra khỏi cửa, Lạc Táp lập tức nhìn thấy chiếc xe màu đen đỗ ở bên ngoài cổng lớn, Tưởng Mộ Tranh đang đứng ở bên cạnh xe gọi điện thoại, giọng nói không lớn, cô không nghe rõ là đang nói gì.

Nhìn chiếc xe quen thuộc, hình bóng quen thuộc, nghĩ đến dáng vẻ tự luyến trong tin nhắn tối hôm qua anh gửi cho cô, bỗng nhiên tất cả bực bội của 2 ngày trước đều biến mất sạch.

Lạc Táp khóa kỹ cửa, bước nhanh đi qua.

Tưởng Mộ Tranh nghe tiếng quay đầu, dùng tiếng Anh nói câu sẽ gọi lại sau vào điện thoại, sau đó anh cất điện thoại đi, mỉm cười với cô, lại là giọng điệu quen thuộc: "Sao không ngủ thêm chút nữa?"

Sau khi đến gần, Lạc Táp làm như không thấy anh ở đó, không nghe anh nói gì.

Cô mở cửa lớn, đi ra ngoài, bấm điều khiển từ xa khóa lại.

Tưởng Mộ Tranh xách bữa sáng từ trong xe ra, bước nhanh vượt qua cô, chắn ở phía trước, Lạc Táp ngước mắt nhìn, vẻ mặt không kiên nhẫn nhìn anh. (눈_눈)

Cô qua trái, anh cũng qua trái.

Cô sang phải, anh lập tức đưa chân theo sang phải.

https://thuviensach.vn

Lạc Táp bức bối, không nói với anh lời nào, đạp lên chân anh. ('—')

Còn chưa hết giận, cô lại đá anh một cái.

Tưởng Mộ Tranh không kêu đau, còn trông còn vô cùng hạnh phúc, cô tùy tiện nổi giận, làm nũng với anh, anh lại giống như lấy được bảo bối.

Anh trầm giọng nói: "Lạc Lạc, anh sai rồi, sau này dù cho có chuyện gì anh cũng sẽ gặp mặt hỏi rõ ràng, em đừng giận nữa được không?"

Lạc Táp vẫn không lên tiếng, đưa tay đẩy anh ra, cô tạm thời không muốn nhìn thấy anh.

Tưởng Mộ Tranh bị đẩy qua một bên, cô mới vừa cất bước, anh lại nhanh chóng dính tới, đưa bữa sáng cho cô: "Anh mua bữa sáng cho em, vẫn còn nóng hổi nha."

Lạc Táp không nhận, anh tách bữa sáng ra, nhét sữa vào túi áo khoác bên phải, nhét sủi cảo hấp túi áo khoác bên trái của cô.

Còn không quên nói: "Nếu làm dơ áo, buổi tối anh sẽ mang đi giặt cho em."

Cũng mặc kệ Lạc Táp có chịu ăn hay không, sau khi Tưởng Mộ Tranh nhét đồ vào túi áo rồi thì vội vàng chạy về xe mình, nhanh chóng khóa cửa xe lại.

Lạc Táp xoay người, anh đã khởi động xe.

Cô sờ sờ túi áo, rất ấm.

Hẳn là bữa sáng mới làm xong.

Xe của anh từ từ chạy ngang qua cô, khi cách xa mười mấy mét, anh hạ cửa sổ xe xuống, ngừng lại, thò đầu ra khỏi cửa sổ nói với cô: "Buổi tối

https://thuviensach.vn

anh có thời gian, chúng ta cùng nhau ăn cơm nhé, anh đi đón em." ♡ (¯3¯)

Rốt cuộc Lạc Táp cũng mở miệng, giọng lạnh lùng: "Tôi không rảnh!"

Tưởng Mộ Tranh cười: "Vậy chờ em rảnh rồi lại đi."

Anh thu hồi tầm mắt, lái xe rời đi.

Lạc Táp móc bữa sáng ở bên túi phải ra, là một phần sủi cảo hấp, bên cạnh còn có trứng luộc nước trà đã lột vỏ, chỉ có lòng trắng trứng.

Ngón tay cô hơi co lại, ngẩng đầu lên, nhưng xe của anh đã biến mất nơi cuối đường, khuất khỏi tầm mắt.

Ngồi trên xe, Lạc Táp không vội lái xe đi tới chỗ làm, cô lấy bữa sáng ra, lại nhắn tin cho Chu Nghiên, bảo cô ấy không cần mang thêm bữa sáng cho cô, nói tự mình ăn rồi.

Buông điện thoại, cô mở bữa sáng Tưởng Mộ Tranh mua cho cô ra, tách đôi đũa dùng một lần, kẹp lòng trắng trứng lên, chậm rãi ăn sáng.

Hôm nay cô đến đơn vị sớm, chỗ đậu xe mới chỉ đầy một nửa.

Lạc Táp mới vừa xuống xe, phía sau vang lên tiếng động cơ ầm ĩ, cô quay đầu, là chiếc xe thể thao nổi bật kia, không nghĩ tới chiếc xe thể thao kia chạy thẳng đến phía cô, rồi thắng lại ở bên phải ô tô của cô.

Thu hồi tầm mắt, Lạc Táp xoay người đi về phía văn phòng.

Thượng Viện Viện nhanh chóng từ phía sau đuổi kịp tới, khi đến bên cạnh cô, Thượng Viện Viện thả chậm bước chân, vẻ mặt vẫn cao ngạo như trước, lấy khóe mắt khinh thường mà liếc nhìn cô, không mặn không nhạt nói một câu chào hỏi: "Lạc đại tỷ, chào buổi sáng."

https://thuviensach.vn

Lạc Táp: "..."

Lời của Thượng Viện Viện rõ ràng đang trào phúng cô lớn tuổi, còn gọi là đại tỷ?

Khóe miệng cô cong lên: "a, Tiểu Thượng, buổi sáng tốt lành, lại đây, đỡ đại tỷ một chút, chân và eo của đại tỷ không tốt, đi đường khó khăn."

Nói rồi đưa tay ra vịn tay cô ta.

Lạc Táp cao hơn cô ta gần một cái đầu, về mặt khí thế coi như đè ép cô ta, lại nhìn dáng vẻ lúc Lạc Táp thoải mái duỗi tay ra kia, tư thế đó rất giống như quý phi trong cung đang sai bảo tiểu nha hoàn.

* ảnh minh hoạ cho dễ tưởng tượng:

Thượng Viện Viện: "..."

Sắc mặt thay đổi vài lần, khóe miệng cứng đờ: "Chị Lạc thật thích nói đùa, chị còn trẻ như vậy, sao mà eo và chân không tốt được chứ."

Lúc này phía sau có đồng nghiệp khác đi tới, Lạc Táp cũng không lại hơn thua miệng lưỡi với Thượng Viện Viện nữa, chỉ lạnh nhạt liếc qua Thượng Viện Viện một cái, không nói gì.

Trong lòng Thượng Viện Viện buồn nôn, Lạc Táp này quả thực không coi ai ra gì, lái một chiếc Audi A7 của 5, 6 năm trước, biển số xe lại bình thường đến không thể bình thường hơn được nữa.

Còn có trang phục trên người cô ta, kiểu giày lỗi thời, đặc biệt là áo gió, chẳng thấy dấu hiệu của nhãn hàng gì, nhìn thế nào cũng giống như mấy hàng rẻ tiền trên taobao.

Một người chỉ như vậy thôi mà không biết lấy đâu ra tự tin như vậy.

https://thuviensach.vn

Trước đó nghe mẹ nói, hình như Lạc Táp này có bối cảnh không bình thường, bảo cô đừng trêu chọc vào.

Trên thực tế làm gì mà có bối cảnh, cô hỏi thăm rồi, người phụ trách nhân sự trên văn phòng Thành phố nói không có bối cảnh gì cả, chỉ là biểu hiện trong công việc tốt, quan hệ với lãnh đạo trong ngành cảnh sát giao thông của cô ta cũng không tệ.

Cái gì mà biểu hiện tốt trong công việc chứ, đều là lý do bao biện cho dễ nghe mà thôi, kỳ thật chính là Phó Duyên Bác nhìn trúng cô ta nên mới bác bỏ lệnh điều động đó.

Mà mấy người ở Văn phòng Thành phố lại không thể không nể mặt Phó Duyên Bác, Phó Duyên Bác có chức vụ, mà phía sau anh ta còn có một cây đại thụ lớn là ba anh ta.

Lạc Táp chính là được hưởng ké ánh sáng từ ba của Phó Duyên Bác.

Nhưng cô ta cứ làm như bản thân mình là công chúa không bằng, nhìn cái gì cũng đều tỏ vẻ khó chịu.

Thượng Viện Viện càng nghĩ càng giận, nhưng cơn giận này lại không có chỗ để giải tỏa.

Hôm nay vốn là Lạc Táp tan làm bình thường, nhưng trong đội có một đồng nghiệp bận việc đột xuất, đổi ca trực với cô, ngày mai cô mới nghỉ ngơi.

Ban ngày trực trên đường bình thường, buổi tối tiếp tục đi kiểm tra lái xe say rượu.

Tưởng Mộ Tranh bận suốt một ngày, buổi tối mới rảnh rỗi.

https://thuviensach.vn

Giữa trưa anh gọi điện thoại cho Lạc Táp, cô thẳng tay tắt máy, có vẻ còn rất tức giận.

Anh buồn rầu, không biết phải làm như thế nào để dỗ dành cô.

Cô kiểm tra lái xe say rượu, đi sớm về trễ, về đến nhà đều đã nửa đêm, anh lại không đành lòng quấn lấy không buông.

Suy nghĩ nửa ngày cũng không có kết quả.

Anh hỏi Giang Đông Đình: [Phụ nữ giận dỗi không nói chuyện với mình thì phải dỗ như thế nào?]

Hỏi xong lại cảm thấy phí lời, bởi vì hiện tại ngay cả người phụ nữ của mình mà Giang Đông Đình còn chưa dỗ được nữa là.

Giang Đông Đình trả lời anh rất nhanh: [một khóc, hai quấy, ba thắt cổ.]

Tưởng Mộ Tranh: [cút!]

Giang Đông Đình cười: [Đến bây giờ là đã bao lâu rồi, cậu còn chưa thu phục được Lạc Lạc? Còn tiếp tục như vậy, tôi nghi là cậu không đủ năng lực.]

Tưởng Mộ Tranh: [mồm cậu mở ra giống như thả rắm vậy! Xứng đáng bị Chu Tuyền đá!]

Nhắc tới Chu Tuyền, Giang Đông Đình lập tức héo, lại là một tuần qua đi, Chu Tuyền vẫn không để ý tới anh ta, anh ta gửi mail cô ấy cũng không xem.

Anh ta bắt đầu làm phiền Tưởng Mộ Tranh: [Không phải cậu đồng ý trở về sẽ tìm Chu Tuyền nói chuyện?! Rốt cuộc cậu có để ở trong lòng hay

https://thuviensach.vn

không? Nếu cậu còn như vậy, tôi sẽ nói cho Lạc Lạc nghe mấy chuyện xấu hổ trước đây của cậu!]

Tưởng Mộ Tranh không sợ anh ta uy hiếp, nhưng anh quên mất chuyện tìm Chu Tuyền nói chuyện, thật ra có vài phần có lỗi.

Anh nghĩ nghĩ, vẫn gọi điện thoại cho Chu Tuyền.

Bên kia nhận cuộc gọi rất nhanh, nói chuyện cũng khách khí: "Chào Ngũ ca, cơn gió nào thổi người bận rộn như anh tới thế này?"

Ấn tượng của Chu Tuyền về Tưởng Mộ Tranh vẫn luôn khá tốt, mặc dù hiện tại cô và Giang Đông Đình đang có vấn đề, cũng không thích đám hồ bằng cẩu hữu quanh Giang Đông Đình, nhưng Tưởng Mộ Tranh là ngoại lệ.

Bởi vì Tưởng Mộ Tranh không nói chuyện hay làm việc không đâu như những người kia, anh biết quan tâm đến cảm xúc của người khác.

Tưởng Mộ Tranh cũng không vòng vo: "Cuối tuần có rảnh không, gặp mặt một chút?"

Chu Tuyền biết là vì chuyện gì: "Ngũ ca, không phải em không cho anh thể diện, nếu chỉ là ăn cơm nói chuyện phiếm tăng tình cảm bạn bè, dù em phải xin nghỉ làm em cũng sẽ đi, nhưng nếu là vì Giang Đông Đình thì xin thứ lỗi em không cho anh thể diện này được rồi."

Tưởng Mộ Tranh: "Anh cũng không biết cụ thể em và anh ấy có vấn đề gì, với EQ của anh, phỏng chừng cũng giải quyết không được. Nhưng em có thể tin tưởng anh, có thể nói với anh thử xem, anh cũng sẽ không nhất nhất thiên vị Giang Đông Đình, nếu hai người thật sự không tiếp tục được nữa, anh cũng sẽ khuyên Giang Đông Đình một chút, nên buông tay thì buông tay, nếu hai người chỉ là nhất thời mâu thuẫn thì cũng đừng làm loạn nữa, phải đối mặt mà giải quyết, anh làm người hoà giải, thế nào?"

https://thuviensach.vn

Chu Tuyền trầm mặc một lát, giãy giụa rối rắm, cuối cùng nói: "Cảm ơn Ngũ ca, thứ bảy này em được nghỉ."

Bọn họ quyết định hẹn gặp mặt vào thứ bảy.

Trò chuyện kết thúc, Tưởng Mộ Tranh gửi tin nhắn cho Giang Đông Đình:[Tôi đã hẹn được với Chu Tuyền rồi, mấy ngày nay cậu dừng lại chút đi, đừng làm phiền cô ấy nữa.]

Giang Đông Đình không nghĩ tới Tưởng Mộ Tranh quan tâm chuyện này như vậy, có lẽ trước đó thật sự là do quên mất.

Anh ta cũng thiệt tình nói với Tưởng Mộ Tranh: [Với cái tính tình ngoan cố kia của Lạc Lạc, cậu chỉ có thể lì lợm la liếm, chiêu khác không có tác dụng, không phải gần đây mỗi ngày cô ấy đều phải kiểm tra lái xe say rượu sao? Thật sự không được nữa thì cậu cứ da mặt dày sấn tới trước mặt cô ấy, để cô ấy đo nồng độ cồn cho cậu, khi cô ấy chấp hành công vụ thì sẽ không nổi giận với cậu đâu, cậu tranh thủ lúc đó mà dỗ dành cô ấy.]

Tưởng Mộ Tranh: [cậu đưa cái ý tưởng thối nát gì thế! Tôi không uống rượu thì không có khả năng cô ấy sẽ nói chuyện với tôi, càng sẽ không kêu tôi thổi máy đo nồng độ cồn, nếu uống rượu, chẳng phải là tôi phải vào nhà giam chơi mấy ngày?]

Lạc Táp rất ghét người say rượu lái xe, anh không thể tự hủy hoại mình được.

Giang Đông Đình nghĩ nghĩ, vắt óc tìm mưu kế hiến cho Tưởng Mộ Tranh:[Tiểu Tranh Tranh à, anh nghĩ ra một cái diệu kế rồi, cậu không cần uống rượu, chỉ cần khiến khắp người mình đầy mùi rượu, Lạc Lạc tưởng cậu uống rượu thì sẽ không mặc kệ đâu, chắc chắn sẽ đưa máy đo nồng độ cồn qua bắt cậu thổi, cậu nhân cơ hội đó nói chuyện với cô ấy.]

https://thuviensach.vn

Tưởng Mộ Tranh đợi vài phút, cũng không thấy Giang Đông Đình trả lời lại.

Nhưng trong nhóm chat 'kinh thành hoa hoa công tử' thì lại bùng nổ.

Tưởng Mộ Tranh mở ra.

Fuck, Giang Đông Đình gửi tin nhắn nhầm vào nhóm chat rồi.

Nhóm chat như muốn nổ tung, mọi người đều đang hỏi Lạc Lạc là ai.

Vừa rồi Giang Đông Đình vừa nói chuyện với Tưởng Mộ Tranh, vừa ở trong nhóm chém gió, không cẩn thận một cái liền nhắn nhầm cửa sổ chat.

Anh ta nhanh thu tin về, nhưng vẫn bị bọn họ thấy được.

Bên chatheart với Tưởng Mộ Tranh, Tưởng Mộ Tranh đã bắt đầu mắng chửi um lên rồi, khóe miệng anh ta giật giật, người ta không cố ý mà! o(T﹏To)

Tác giả có lời muốn nói:

Nhật ký hàng ngày của Tưởng Mộ Tranh ~

Rốt cuộc cũng làm hòa với vợ rồi.

┐(￣∀￣)┌

Cô ấy là cá biển, Phó Duyên Bác là cái ao nước ngọt, làm sao nuôi sống được cô ấy, duyên phận đã an bài cho cô ấy bơi tới vùng biển rộng là tôi rồi. ╮(￣▽￣)╭

Nơi dừng chân cuối cùng của cô ấy chỉ có thể là tôi.

https://thuviensach.vn

*kịch nhỏ:

Tưởng mộ tranh: tan làm lập tức ngồi lên xe đi ngắm vợ ta thôi.~

https://thuviensach.vn

ĐƯỜNG MỘT CHIỀU, NGƯỢC LỐI YÊU NHAU

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 39

Gmail11:34 19 tháng 6, 2019

Chương 39

Sau khi Tưởng Mộ Tranh tan làm thì đi đón Lạc Táp, biết hôm nay cô không có ca trực đêm, tuy rằng tỉ lệ cô sẽ nói chuyện với anh gần như bằng không, nhưng nhìn thấy cô là đủ rồi.

Anh sẽ dùng hành động để nói cho cô biết là anh quan tâm cô, phía trước sở dĩ xa cách như vậy là do hiểu lầm.

Tới giao lộ mà Lạc Táp hay đứng trực, gặp phải đèn tín hiệu bị hỏng, tình trạng giao thông càng tệ hơn.

Giao lộ có nhiềm thêm vài cảnh sát giao thông duy trì trật tự và điều tiết lưu thông, anh đã thấy được Lạc Táp.

Đồng nghiệp của cô đang đứng trên bục chỉ huy, mấy người các cô thì hỗ trợ ở các hướng của giao lộ.

Khi không có đèn xanh đèn đỏ, giao thông rất dễ xảy ra hỗn loạn, có vài người không thèm quan tâm cảnh sát giao thông đã ra hiệu dừng xe, bọn họ vẫn ngang ngược muốn đi qua.

Các xe động cơ còn tương đối tuân thủ, phía xe không chạy động cơ thì khó quản hơn.

https://thuviensach.vn

Tiếng còi vang lên, cảnh sát giao thông ra hiệu xe ở hướng nam bắc dừng lại, nhưng vẫn có người chạy băng qua vạch kẻ, người này học theo người kia, đi thành nhóm chạy băng qua.

Lạc Táp nhìn đám người kia mà bất đắc dĩ, bước nhanh đến lối vào của vạch kẻ ngang để chắn giữ lối cho các phương tiện hướng đông tây thuận lợi thông qua.

Ngay lối vào của vạch kẻ ngang có một cậu bé đang khóc quấy với mẹ.

Đột nhiên người mẹ nói với cậu nhóc: "Bảo Bảo, chúng ta hỏi cô cảnh sát một chút được không, nếu cô cảnh sát nói chúng ta có thể đi qua thì chúng ta sẽ đi, được không?"

Cậu bé ngưng quấy khóc, ánh mắt hoảng hốt nhìn Lạc Táp.

Lạc Táp không rõ nguyên do.

Người mẹ giải thích: "Đồng chí cảnh sát, làm phiền cô một chút rồi, thằng nhóc nhà tôi đã náo loạn ở đây vài phút rồi, nó nói đèn tín hiệu đang màu vàng, phải chờ một chút, làm thế nào cũng không cho tôi đi, nói với nó đèn bị hỏng rồi nhưng nó vẫn quấy."

Lạc Táp đã hiểu, rất nhiều người lớn trong nhà sẽ dạy cho trẻ con về ý nghĩa của tín hiệu đèn như vậy: đèn đỏ dừng, đèn xanh đi, đèn vàng chờ một chút.

Nhưng có rất ít người dạy cho con trẻ là khi đèn tín hiệu hỏng rồi, hoặc là khi tình huống giao thông tắc nghẽn nặng thì tất cả hành động đều phải nghe theo hướng dẫn của cảnh sát giao thông ngay tại đó.

Cậu bé còn quá nhỏ, ước chừng tầm cỡ lớp mầm hoặc là lớp chồi, tính cách bướng bỉnh cũng không biết làm thế nào nói nghe hiểu được, ở trong

https://thuviensach.vn

thế giới của cậu bé, những gì cha mẹ đã dạy cho nó trước đây, nó sẽ kiên trì làm theo.

Rất nhiều thời điểm, trẻ con là người tuân thủ kỷ luật nhất, làm còn tốt hơn cả người lớn.

Lạc Táp ngồi xổm xuống ngang với tầm mắt của cậu bé, chỉ chỉ đèn tín hiệu: "Hiện tại cái đèn kia vẫn luôn màu vàng đúng không?"

Cậu bé gật đầu: "Đúng vậy, chúng ta phải chờ một chút."

Lạc Táp hỏi lại: "Vậy tại sao vẫn luôn là đèn vàng, không có chuyển qua đèn xanh và đèn đỏ?"

Cậu bé chớp chớp mắt, nhìn mẹ, nhìn nhìn lại Lạc Táp, nhớ tới lời mẹ đã nói trước đó: "Cái đèn kia... đèn kia hỏng rồi."

Lạc Táp: "Đúng vậy, nó bị hỏng rồi, không thể quản lý con đường này được nữa, cô là cảnh sát giao thông nha."

Cô suy nghĩ tìm từ, nói từ chỉ huy và giao thông với trẻ mới tầm tuổi này, nhóc cũng không hiểu được, cô thay đổi sang một cách nói khác: "Đèn xanh, đèn đỏ là để nói cho các con khi nào được băng qua đường, nhưng hiện tại đèn hỏng rồi, cô sẽ giúp cái đèn này nói cho các con khi nào được đi qua đường, con hiểu không?"

Cô lại chỉ vào cảnh phục trên người mình.

Cậu bé mở to hai mắt, nghiêm túc nghe, chỗ hiểu chỗ không mà gật đầu.

Lạc Táp: "được rồi, lát nữa khi nghe tiếng còi cô vang lên là con với mẹ cùng nhau đi qua nhé?"

Cậu bé: "Dạ."

https://thuviensach.vn

Lạc Táp sờ sờ đầu của nhóc, đứng lên.

Người mẹ bế cậu bé lên, cậu bé cũng không giãy giụa muốn xuống nữa, người mẹ nói cảm ơn rất nhiều lần với Lạc Táp, rồi lại nói với cậu bé: "Cảm ơn cô đi nào."

Cậu bé: "Cảm ơn cô."

Chợt lại nghĩ tới cái gì, trên trán cậu còn đang dán ngôi sao giấy năm cánh mà cậu được thưởng ở nhà trẻ, cậu bóc xuống, đưa cho Lạc Táp, có chút rụt rè nói: "Cô ơi."

Người mẹ vội chạy qua ngăn lại: "Cô không cần nó đâu, đây là đồ chơi của các con thôi."

Cảm giác ngôi sao giấy đã bị dán ở trên đầu, bẩn rồi, sợ Lạc Táp ghét bỏ.

Lạc Táp cười cười: "Cảm ơn con."

Cô nhận lấy ngôi sao nhỏ từ bàn tay múp míp của cậu nhóc rồi dán thẳng lên trán mình, không còn dính tốt nữa, cô dùng sức ấn ấn vài cái.

Khi còn nhỏ cô đi nhà trẻ nhận được rất nhiều hoa hồng nhỏ, mang về nhà đều cất rất cẩn thận, ba còn đặc biệt làm cho cô một cái hộp nhỏ để đựng những phần thưởng như thế, lúc ấy cô cảm thấy những bông hoa nhỏ kia là cực kỳ vinh quang khi được nhận nó.

Mà đối với cậu bé, ngôi sao năm cánh này cũng có ý nghĩa giống như vậy.

Cậu bé rất bất ngờ khi Lạc Táp dán ngôi sao kia lên trán, cậu bé cười rất thỏa mãn.

Phía bục chỉ huy, tiếng còi lại vang lên lần nữa.

https://thuviensach.vn

Ra hiệu cho dòng xe ở hướng nam bắc thông qua.

Lạc Táp đứng sang bên cạnh, thổi còi, ra hiệu cho người đi đường bên phía cô được phép đi qua.

Trong đám người, cậu bé ở trong lồng ngực của mẹ vẫn luôn hưng phấn vẫy vẫy tay với cô.

Toàn bộ cảnh tượng này đều rơi vào mắt Tưởng Mộ Tranh, xe của anh dừng ở ngay làn đường ngoài cùng, anh thấy được tất cả mọi hoạt động của cô.

Khoảng cách hơi xa, anh không nghe thấy Lạc Táp nói gì với cậu bé, nhưng trên mặt cô là nụ cười dịu dàng.

Những chiếc ô tô xếp trước lần lượt đi qua giao lộ, anh từ từ đi theo sau.

Trong đám đông, Lạc Táp lấy ngôi sao nhỏ năm cánh trên trán xuống, cất vào trong túi.

Sau đó cô tiếp tục trở về với công việc bận rộn.

Xe của Tưởng Mộ Tranh chạy ngang qua, cô cũng không chú ý tới.

Qua khỏi thời gian tan tầm cao điểm, đến tận khi trời sắp tối thì đèn tín hiệu mới được sửa xong.

Bọn Lạc Táp kết thúc công việc về lại đơn vị cũng đã gần 7 giờ, buổi tối còn phải tiếp tục kiểm tra lái xe say rượu, bọn họ liền ăn cơm tối ngay nhà ăn.

Ăn cơm xong là còn hơn nửa tiếng nữa sẽ đến thời gian đi kiểm tra lái xe say rượu.

https://thuviensach.vn

Tất cả bọn họ đều không đi đâu, ở lại văn phòng nghỉ ngơi, Lạc Táp nói chuyện phiếm với Chu Nghiên, Thượng Viện Viện không thể tán gẫu cũng các cô nên cùng mấy đồng nghiệp nam chơi đánh bài trên điện thoại.

Trong lúc đó Chu Nghiên đi ra ngoài nghe một cuộc điện thoại, khi trở về, mặt Chu Nghiên trầm xuống đến mức có thể vắt ra nước.

Lạc Táp hỏi: "Làm sao vậy? Có phải trong nhà có chuyện gì không?"

Chu Nghiên thở dài: "Còn không phải là đứa em gái của chị sao, ai, ánh mắt không tốt, vừa ý một tên cặn bã, bây giờ chú Hai của chị sắp bị tức chết rồi, nhưng may sao đột nhiên nó và tên kia đang nháo đòi chia tay, cả nhà đều đứng ra, bảo nó nhanh chóng rời khỏi tên cặn bã kia đi, có lẽ là nó chưa dứt được với tên cặn bã kia, chú Hai chị sắp xếp cho nó đi xem mắt vào tối thứ 7 này, em gái chị thấy cả nhà nói nhiều quá, nên nói là sẽ đi."

Lạc Táp không hiểu biết nhiều về em gái của Chu Nghiên, cô chỉ biết cô em gái đang quen một người đàn ông đã từng ly hôn lại còn có một đứa con riêng, hơn nữa người đàn ông kia còn rất phong lưu.

Cô nói: "Hiện tại chia tay rồi, lại chịu đi xem mắt, không phải khá tốt sao, chị còn thở dài cái gì nữa?"

Chu Nghiên: "Chú Hai nói người đàn ông xem mắt lần này rất khá, gia thế tốt, nhân phẩm cũng tốt, bỏ lỡ thì không chắc sẽ còn gặp lại được người như vậy, nói chị lén đi theo em gái, xem coi nó có thật sự nghiêm túc đi xem mắt hay không, Lạc Lạc, em nói xem, loại chuyện như vậy, chị có thể làm được sao? Nếu làm thì là có lỗi với nó đó."

Trên đời không có bức tường nào kín gió cả, về sau nếu Chu Tuyền biết được, chắc chắn trong lòng sẽ giận cô ấy.

Cô lại không thể nói bừa với chú Hai được, lỡ như đến lúc đó Chu Tuyền không ưa người đàn ông xem mắt kia, mà cô lại lấp liếm nói Chu

https://thuviensach.vn

Tuyền ưng ý người ta, vậy khác gì làm mọi chuyện rối tinh lên.

Loại chuyện này, làm kiểu gì cũng chẳng thể vừa lòng được cả.

Lạc Táp: "Chu Tuyền cũng đã trưởng thành rồi, gặp được người tốt, chắc chắn cô ấy sẽ tranh thủ, còn nếu là không vừa mắt thì dù chị có đi theo cũng vô dụng, hơn nữa, chuyện tình cảm không thể miễn cưỡng."

Chu Nghiên: "chị cũng thấy như vậy, tuy rằng chị cũng không hài lòng với tên cặn bã kia, nhưng em gái chị nó chính là một lòng một dạ quyết tâm muốn đi theo anh ta, còn lần này cãi nhau vì cái gì thì nó không chịu nói, nhưng chị nhìn ra là nó vẫn không buông tay được. Em nói xem nếu chị lại lén theo dõi rồi về nói với chú Hai, sau khi nó biết được còn không phải sẽ thương tâm muốn chết sao? Nhưng nếu chị nói thẳng với nó ý đồ của chú Hai, vậy thì sợ là mối quan hệ giữa hai người bọn họ sẽ càng ác liệt hơn."

Cho nên hiện tại cô ấy rơi vào thế khó xử.

Lạc Táp: "Việc này thật đúng là xấu hổ, chị cứ nói ngày đó đi kiểm tra lái xe say rượu, không thể đi theo được."

Chu Tuyền: "Cũng chỉ có thể như vậy thôi, dù chú Hai không vui thì chị cũng bó tay, vậy tối thứ 7 này chị trực thay em, em ở nhà nghỉ ngơi đi."

Lạc Táp: : " được, lần sau em sẽ trực thay ca của chị."

Lại nói chuyện thêm một lúc nữa thì đến giờ, bọn họ sửa soạn một chút, chuẩn bị đi đến chốt kiểm tra lái xe say rượu, không phải là địa điểm tối hôm qua nữa, lần này đổi qua giao lộ khác.

Đợi lát nữa kiểm tra lái xe say rượu xong sẽ rất khuya, đội trưởng nói các đồng nghiệp nữ không cần quay lại đơn vị, chỉ cần các đồng nghiệp nam cùng trực chung trở về báo cáo công tác là được.

https://thuviensach.vn

Chu Nghiên và Lạc Táp đều tự lái xe của mình đi, đợi đến sau khi kết thúc công việc thì về thẳng nhà.

Bởi vì chuyện con ma men tối hôm qua nên hôm nay mấy đồng nghiệp nam trong đội không để Lạc Táp đứng ở phía trước nữa, chỉ để cô đi qua bên phía tuyến phân cách của trạm kiểm tra duy trì trật tự.

Xe Tưởng Mộ Tranh xếp trong một hàng dài, thật lâu mới nhích lên được một chút.

Vừa rồi anh chạy đến khu vực kiểm tra lái xe say rượu tối hôm qua, không thấy được người, lại lượn quanh một vòng hết khu vực trực thuộc của đại đội hai mới phát hiện đêm nay kiểm tra trên giao lộ này.

Sợ mùi rượu trên người nhạt dần, mỗi lần dừng lại anh đều sẽ lấy chai rượu để bên ghế phụ đổ ra một chút rồi vỗ lên trên người.

Vạt trước rồi cả cổ, cánh tay của áo sơ mi, tất cả đều được hất rượu.

Một đường vừa đi vừa hất, chai rượu cũng sắp thấy đáy.

Giang Đông Đình mua cho anh hai chai, nói cũng có thể xịt một chút lên tóc, nhưng anh lo lắng xịt lên sẽ làm tóc rối nên không nghe theo lời xui dại của Giang Đông Đình.

Anh đóng kín mít cửa sổ, cả xe ngập tràn mùi rượu.

Nhìn xuyên qua cửa kính, anh thấy được Lạc Táp, đứng giữa các đồng nghiệp, nhìn cô rất nổi bật.

Giống như hoa bạch lan, xinh đẹp mà độc lập.

Hơn 10 phút sau, rốt cuộc đến lượt Tưởng Mộ Tranh.

https://thuviensach.vn

Khoảnh khắc anh mở cửa sổ xe ra, vị cảnh sát giao thông nhíu chặt mày, đây là uống đến bao nhiêu rượu? Nhưng nhìn người trong xe lại cảm thấy quen, nhưng nhất thời nhớ không nổi đã gặp qua ở đâu.

Vị cảnh sát giao thông giơ tay chào, sau đó cũng không nói nhiều, đưa thẳng máy đo nồng độ cồn cho anh: "Xin phối hợp."

Tưởng Mộ Tranh cầm máy đo nồng độ cồn, không đặt ở trong miệng mà nhỏ giọng nói với vị cảnh sát giao thông: "Đồng chí, tôi không uống rượu, là đổ rượu lên người, ngại quá, lại thêm phiền toái cho các anh, hiện tại tôi thổi ngay đây."

Sau khi thổi xong, thật đúng là không có bất kỳ hàm lượng cồn nào.

Vị cảnh sát giao thông nhìn anh bằng ánh mắt buồn bực,đầu năm nay a, thật là có người ăn no rửng mỡ đến như vậy? đổ rượu lên trên người để được thổi cái máy đo nồng độ cồn này?

Tưởng Mộ Tranh nhìn ra sự khó hiểu của anh ta, hất cằm về phía Lạc Táp, giải thích: "Tôi và đồng nghiệp Lạc Táp của các anh cãi vã chút chuyện nhỏ, mấy ngày nay cô ấy đi sớm về muộn, tôi không gặp được cô ấy nên muốn tranh thủ cơ hội này để nói vài câu. Đồng chí cảnh sát, chúng ta đều là đàn ông, chắc anh cũng hiểu tâm tình của tôi, cho nên làm phiền anh châm chước một chút."

Nói rồi Tưởng Mộ Tranh đưa thẻ căn cước của mình qua cho vị cảnh sát giao thông: "Đây là thẻ căn cước của tôi."

Để chứng minh bản thân không phải người đi gây sự.

Sau khi vị cảnh sát giao thông xem xét xong thì không nói chuyện nữa, thông tin đều là thật.

https://thuviensach.vn

Anh ta nhíu mày, rốt cuộc nhớ ra người trước mắt này còn không phải là người đàn ông tối hôm qua đánh tên ma men kia sao, sau đó bọn các anh quay về trong đội còn bàn tán một lúc, nói người đàn ông kia đưa tay không bình thường.

Nhưng lại thật sự không hiểu nổi, chỉ vì phải chờ vài phút mà anh lại có thể xuống xe đánh người?

Hiện tại suy xét lại, thì ra là vì Lạc Táp.

Thấy thái độ của Tưởng Mộ Tranh thành khẩn như vậy, nếu không ảnh hưởng hay cản trở tới công việc, bọn họ cũng vui vẻ tác hợp một mối nhân duyên, để đôi tình nhân tiêu tan hiềm khích.

Anh ta ra hiệu cho Tưởng Mộ Tranh lái xe qua bên cạnh, lại quay đầu nói với Lạc Táp: "Tiểu Lạc, lấy cái máy đo nồng độ cồn lại đây, đo lại một lần cho người này đi."

Tưởng Mộ Tranh cảm kích: "Cảm ơn người anh em."

Anh lái xe qua bên cạnh rồi xuống xe đi tìm Lạc Táp.

Khi Lạc Táp nhìn thấy Tưởng Mộ Tranh thì có chút phát ngốc.

Xe của anh dừng ở bên kia, Phó đội trưởng còn muốn đo nồng độ cồn lại lần nữa cho anh, là say rượu lái xe sao?

Không có thời gian nghĩ nhiều, Lạc Táp bước nhanh qua. Khi còn cách vài mét, mùi rượu trên người anh lập tức xộc vào mũi cô.

Trong lòng cô khẽ lộp bộp, anh thật sự uống rượu?

Tưởng Mộ Tranh và cô nhìn nhau, anh cười như không cười nhìn cô, Lạc Táp cảm thấy ánh mắt anh như có men say, người này đang cố ý khiêu chiến điểm mấu chốt của cô sao?

https://thuviensach.vn

Dưới đáy lòng cô khẽ hít thở một hơi, giãy giụa một lúc, sau đó vẫn đưa máy đo nồng độ cồn qua cho anh.

Tưởng Mộ Tranh ngừng vài giây mới nhận lấy, vẫn luôn nhìn cô: "Lạc Lạc, anh không uống rượu, chỉ là đổ chút rượu lên trên người thôi."

Lạc Táp: "..."

Khuôn mặt cô đầy kinh ngạc, rồi sau đó là tức giận, đồng thời lúc này lo lắng trong lòng cô cũng tan đi, các loại cảm xúc phức tạp trộn lẫn ở bên nhau.

Nếu không phải là đang làm việc, cô thật sự muốn tiến lên đá cho anh mấy cái.

Tưởng Mộ Tranh phát giác ra đáy mắt cô hiện lên tức giận, anh vội giải thích: "Lạc Lạc, không phải anh tới phá đâu, mấy ngày nay em đều bận, buổi tối về nhà rất muộn, anh sợ gọi điện thoại thì sẽ làm phiền em nghỉ ngơi nên mới đến chỗ này, anh chỉ muốn nói mấy câu với em thôi, nói xong anh sẽ đi luôn."

Lạc Táp không cắt lời anh, cũng đứng lại kiên nhẫn lắng nghe.

Tưởng Mộ Tranh nhìn cô, giọng trầm thấp thong thả: "Mấy ngày trước không phải là anh chơi trò lạt mềm buộc chặt, càng không phải là nhất thời tâm huyết dâng trào cố ý trêu chọc em, anh thật sự hiểu lầm em và Phó Duyên Bác ở bên nhau, sợ làm phiền đến em nên mới cố tình duy trì khoảng cách."

"Lạc Lạc, chúng ta đừng náo loạn nữa được không? Anh không muốn em cả ngày không vui."

Anh tiếp tục: "Đúng rồi, về sau khi em kiểm tra lái xe say rượu, anh cũng sẽ ở bên cạnh em, anh sẽ dừng xe ở xa một chút, không làm ảnh

https://thuviensach.vn

hưởng đến công việc của em đâu."

Trong lòng Lạc Táp không khỏi có chút xúc động, đặc biệt là câu cuối cùng của anh, nhưng hiện tại là thời gian làm việc, không thể làm việc riêng, cô thúc giục anh: "Nhanh thổi vào máy đi."

Tưởng Mộ Tranh không làm cô khó xử, thổi xong đưa cho cô, Lạc Táp nhìn qua, đúng là không uống rượu, lạnh lùng nói với anh: "Nhanh biến đi!"

Tưởng Mộ Tranh: "..."(￣□￣」)

Vừa rồi vẻ mặt còn rất dịu dàng mà, sao xoay mặt liền thay đổi còn nhanh hơn cả bánh kếp vậy?

Lạc Táp xoay người, tiếp tục duy trì trật tự, rốt cuộc tầm mắt không nhìn về phía anh nữa.

Tưởng Mộ Tranh sợ đứng ở chỗ này sẽ gây vướng bận, ảnh hưởng đến công tác của cô nên lái xe đến vị trí dừng xe cách đó không xa.

Hạ cửa sổ xe xuống, nhìn bóng dáng bận rộn liên tục của cô từ đằng xa.

Anh vẫn chưa bao giờ hiểu được tại sao cô lại lựa chọn một công việc vất vả như vậy?

Buổi tối thì kiểm tra lái xe say rượu, ngày thì dù là trời rét lạnh, ngày hè nóng bức hay ngày mưa cũng đều phải trực ở trên đường, đi sớm về muộn hơn người bình thường.

Lễ Giáng Sinh, Tất Niên,Tết Nguyên Đán, Lễ Tình Nhân, càng là những ngày người ta háo hức chúc mừng, các cô lại càng phải đứng ở vị trí của bản thân.

https://thuviensach.vn

Lạc Táp tranh thủ khi nhàn rỗi liếc mắt nhìn qua ven đường một cái, không thấy cả người và xe, cô cho rằng anh đã về rồi.

Mãi cho đến hơn 10 giờ đêm, công việc bên này mới kết thúc.

Cả tối chỉ có hai lái xe say rượu.

Lạc Táp vẫy tay chào đồng nghiệp, bọn họ quay về trong đội, cô thì đi đến xe của mình.

Đi vài bước, cô cảm giác phía sau có người, cô đột ngột xoay người lại thì phát hiện là Tưởng Mộ Tranh, anh đang cách cô tầm 2, 3 mét.

Không đợi cô mở miệng, Tưởng Mộ Tranh thấp giọng nói: "Anh đưa em đến chỗ xe rồi đi, muộn thế này rồi, một mình em đi đường anh không yên tâm."

Lạc Táp mím môi, không nói chuyện.

Thật ra lúc này trên đường còn rất nhiều người qua lại, xe cô cũng đỗ ở bãi xe cách đó không xa, không có gì nguy hiểm. Nhưng được một người che chở như vậy, trong lòng chua xót, lại đặc biệt ấm áp.

Cô quay đầu tiếp tục đi về phía trước, ngầm đồng ý để anh đi theo phía sau.

Chính mắt chứng kiến cuộc hôn nhân của ba mẹ tan vỡ, so với người bình thường thì cô nhìn được rõ hơn, mặc kệ là vợ chồng hay là người yêu, điều mà người phụ nữ mong muốn vẫn luôn là yêu thương và bầu bạn.

Cho nên, trước kia đã biết bao lần cô hâm mộ những đồng nghiệp nữ có người tới đón khi hết ca trực.

Có đôi khi kết hợp kiểm tra lái xe say rượu giữa các khu vực, các cô có thể được phân tổ đi xa hơn, khi đó gặp thời tiết không tốt như gió lớn

https://thuviensach.vn

mưa to, công việc kết thúc rất muộn, nhìn các đồng nghiệp nữ trong đội đều được người yêu hay người nhà đến đón, mà cô thì lại lủi thủi đi về một mình, cô không nói rõ được cảm xúc khi ấy của mình là gì.

Có đôi khi cô sẽ đi nhờ xe Chu Nghiên về, nhưng phần lớn thời gian đều là đi một mình, về một mình.

Không ai quan tâm khi nào cô sẽ trực về khuya, mấy giờ tan làm, mấy giờ về đến nhà.

Khi mẹ nhớ tới cũng sẽ hỏi, hỏi qua rồi thì cũng quên đi.

Cô từng nghĩ tới nếu gặp được người thích hợp cô cũng sẽ thử yêu đương, nhưng lại cảm thấy với loại tính cách lạnh nhạt lại không biết lấy lòng người khác của bản thân, có lẽ sẽ chẳng mấy người đàn ông thật sự nghiêm túc.

Bình thường những người hay theo đuổi cô đa số đều là vì nhan sắc, không có mấy người thật lòng.

Mà Tưởng Mộ Tranh, từ lần đầu tiên bọn họ ăn cơm chung, trên đường trở về khi cô nhìn hộp kem trong tay cô gái kia lâu một giây thôi, anh lập tức nói sau này sẽ mua cho cô hộp kem còn to hơn thế.

Câu nói kia cô cũng không để ở trong lòng, cho rằng anh chỉ thuận miệng nói vậy mà thôi.

Sau đó vào cái buổi tối cô và Phó Duyên Bác xem mặt kia, tuy rằng trời lạnh, nhưng anh vẫn nhớ rõ mà mua kem cho cô.

Cũng có thể bắt đầu từ lúc ấy, tất cả đã có sự thay đổi.

Cô lại không tự giác bắt đầu hồi tưởng lại từ lần đầu tiên bọn họ chạm mặt cho đến bây giờ, mỗi một chi tiết cô đều nhớ rõ ràng, bao gồm cả

https://thuviensach.vn

những lời anh từng nói.

Cô chợt nhớ tới, cô còn thiếu anh khoản phí sửa chữa xe.

Hắn là chiếc Bugatti kia đã sửa xong lâu rồi.

Lạc Táp dừng chân xoay người, không ngờ là Tưởng Mộ Tranh lại cách cô gần đến như thế, sau đó hai người đột nhiên xảy ra tiếp xúc thân thể, bàn tay anh đang chống vào ngực cô.

Vẻ mặt Tưởng Mộ Tranh lập tức thộn ra.

Thời gian quay trở lại 5 giây trước.

Lúc đó chuẩn bị đi qua vạch kẻ ngang, nhưng đèn chuyển đỏ mà Lạc Táp vẫn bước nhanh tới, căn bản là cô không chú ý đến đèn báo anh vội bước nhanh đuổi theo, tính giữ chặt cô lại, nào ngờ cô bỗng nhiên dừng lại, còn đột ngột xoay người lại.

Anh lập tức dừng lại, suýt chút nữa đụng vào cô, theo phản xạ có điều kiện anh đưa hai tay ra trước để chống giữa hai người, kết quả chính là, hai bàn tay tài năng của anh chống vào đúng ngực cô.

Hơn nữa lực va chạm giữa tay và ngực còn không nhỏ.

Trên đường lớn, xung quanh đều là người đang đứng chờ đèn đỏ.

Hai tay anh chống trước ngực cô, Lạc Táp vừa tức vừa xấu hổ, tức muốn hộc máu nên theo bản năng dùng tay nắm lấy cổ áo anh, tay còn lại vung nắm đấm ra. Cô tính đánh vào ngực anh, nhưng dưới tình thế cấp bách bất ngờ dùng sức quá mạnh, nắm đấm lại vung thẳng đến trên mặt anh.

Tưởng Mộ Tranh: "...!" \(¯ ¯)

https://thuviensach.vn

Anh còn chưa kịp xin lỗi đã cảm thấy trước mắt tối đen, cái mũi, khóe miệng vừa đau, vừa xót, lại vừa nóng ấm, máu mũi phun ra rồi.

Tác giả có lời muốn nói:

Tưởng Mộ Tranh: Rốt cuộc là tôi đắc tội với ai?(╥_╥)

Ngực: Anh đắc tội với tôi -_-!

Anh chẳng may trượt chân nên rơi vào nắm đấm của Lạc Lạc a~ヽ(ˇ 、ˇ)ノ

Bánh kếp trung quốc

https://thuviensach.vn

ĐƯỜNG MỘT CHIỀU, NGƯỢC LỐI YÊU NHAU

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 40

Chương 40

Tưởng Mộ Tranh dùng tay bịt mũi lại, máu nóng ấm áp chảy ra.

Lạc Táp choáng váng mất hai giây, sau khi phản ứng lại muốn tìm thứ gì đó lau máu trên mũi cho anh, nhưng lại không mang túi, trên người cũng không có khăn giấy.

Cô sờ vào túi áo, chỉ có bao tay trắng khi làm việc, bên ngoài đã có chút bẩn, cô lộn lại để vào trong tay anh: "dùng cái này bịt lại."

Người đi đường xung quanh đã có chút tò mò mà nhìn sang đây, cô cũng không rảnh mà quan tâm đến bọn họ.

Đèn xanh sáng.

Lạc Táp túm lấy ống tay áo anh, lôi kéo anh sang bên kia đường.

Thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn anh.

Tưởng Mộ Tranh nói với cô: " không có việc gì."

Sau một lúc, ngoại trừ đau một chút, cái khác vẫn ổn không có vấn đề.

Nhưng mà cảm giác được nắm tay kéo sang đường này thật không tệ. Trước kia đều là anh lo lắng bảo vệ cho an nguy của người khác, hiện tại

https://thuviensach.vn

bản thân lại giống như yếu đuối, cô thay anh che mưa chắn gió.

Xe của Lạc Táp đậu ở bên kia đường, chạy trước đến xe, cô buông tay Tưởng Mộ Tranh ra mở cốp xe lấy nước, lại tìm khăn sạch trong hộp đồ, đem nước đổ vào khăn vắt hết nước rồi đưa khăn cho anh: "dùng cái này lau đi."

Bao tay màu trắng đã bị máu nhiễm đỏ một ít, Tưởng Mộ Tranh dùng khăn ướt thay thế, anh vươn tay khác để cho Lạc Táp đổ nước vào trong tay anh, rồi dùng nước lạnh vỗ lên trán.

Ổn định lại một lát, máu mũi đã không chảy ra nữa.

Lạc Táp dùng sức nắm chặt chai nước khoáng, chai nước đã bị cô nắm cho biến dạng, cô hối hận không thôi vừa rồi xuống tay quá nặng.

Nói với anh: "tôi đưa anh đi bệnh viện."

Tưởng Mộ Tranh lau mặt, đem máu trên tay xử lí một chút, cười cười nhìn về phía cô: " thật sự đem anh thành người giấy rồi sao? chút vết thương này tính là gì đâu, em mau đi về đi."

So với những cực khổ anh từng chịu trước kia một đấm này chẳng tính là cái gì cả, không đáng để nhắc tới.

Lạc Táp đang còn muốn nói thêm gì đó, anh đã quay đầu rời đi, đưa lưng về phía cô vẫy vẫy tay.

Tưởng Mộ Tranh đi sang đường đối diện, thỉnh thoảng lại quay đầu lại nhìn xem bên kia đường, xác nhận là cô đã lên xe đi về, anh mới bước nhanh về phía xe của mình.

Dọc theo đường đi, điện thoại rung lên không ngừng.

https://thuviensach.vn

Là nhóm chát ' kinh thành hoa hoa công tử' đang ầm ĩ, đều hóng hớt chuyện anh hôm nay thực hiện kế hoạch ' say rượu lái xe'.

Anh chuyên chú lái xe, không rảnh để ý tới đám người kia.

Sau khi về đến nhà Tưởng Mộ Tranh ném chìa khóa xe xuống liền đi vào toilet, nhìn xem mình bị đánh thành cái dạng rồi. Thật ra vừa rồi ở trong xe nhìn qua một lần rồi, cảm thấy gương chiếu hậu soi không rõ ràng lắm.

Vào toilet, bật đèn lên.

Nhìn bản thân trong gương,nhíu mày lại, khóe miệng đều xanh tím cả rồi, lại còn hơi sưng.

Chậc, cú đấm này, cô ấy xuống tay thật tàn nhẫn.

Lúc ấy phỏng chừng cô hận không thể dẫm anh dưới chân mà đá chết đi.

Trong nhóm chát vẫn còn đang ồn ào, Tưởng Mộ Tranh ấn mở màn hình, bên trong đều là thúc giục anh: " [ngũ ca,mau lên, khán giả đều mòng chờ anh hiện thân để phát biểu tuyên ngôn ngày hôm nay a * nhe răng*]

Tưởng Mộ Tranh suy nghĩ, bản thân bị đấm thành như gấu thế này, nhất định không để bọn họ chế giễu, trả lời: [các anh em, giải tán đi, tôi đang cùng chị dâu của mấy người ăn khuya.]

Anh đem điện thoại ném sang một bên, lại nhìn chỗ bị thương. Trong nhà không có thuốc tiêu sưng, nhớ lần trước bị bỏng ở câu lạc bộ nhảy dù, y tá đưa cho anh thuốc sát trùng, cũng không biết có thể tiêu sung được không nhỉ, mặc kệ đi, trước đi tìm đồ đã.

Bằng không với bộ dạng này làm sao mà đi gặp người được.

https://thuviensach.vn

Trong nhóm chat rieng của ba người lại náo nhiệt hẳn lên.

Giang Đông Đình không ở trong nhóm chat ' kinh thành hoa hoa công tử' cười nhạo anh, cũng là để cho anh chút mặt mũi, nhưng ở trong nhóm chat riêng, anh ta không hề cố kị.

Trêu chọc nói: [ăn khuya? Ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha...----] ∠(ᐛ 」∠)

Trình Diệc: [Giang Đông Đình, con mẹ cậu đừng có cười tiểu Tranh của chúng ta, tiểu Tranh là một đứa trẻ thật thà ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha....] (́ ∪ ́)

Tưởng Mộ Tranh tìm được nước sát trùng cùng ít bông tới, đi tới phòng tắm, tắm rửa đơn giản một chút, sau đó đem mặt lau khô, đến trước gương cẩn thận bôi lau.

Điện thoại vẫn luôn rung không ngừng, anh sắp bị phiền chết rồi.

Nhìn mấy tin nhắn trong máy, anh âm thầm ghi thù Trình Diệc cùng Giang Đông Đình.

Tắt màn hình, tiếp tục bôi nước sát trùng lên vết thương.

Không tự giác nhớ đến hình ảnh lần đầu tiên Lạc Táp bôi thuốc cho anh. Lúc ấy, anh thật hy vọng giống như trong TV, sau đó trrong tay có điều khiển từ xa, liền bấm dừng lại ở khoảnh khắc ấy, để thời gian vĩnh viễn ở khi đó không trôi đi nữa.

Trở lại phòng ngủ, Tưởng Mộ Tranh đem điện thoại mở ra ngại trong nhóm chát ồn ào phiền toái, anh tạm thời tắt thông báo tin nhắn.

Đã hơn 11 giờ đêm, cũng không biết Lạc Táp đã đi nghỉ hay chưa, anh nhắn tin cho cô: [ngủ ngon.]

https://thuviensach.vn

Sau một lúc lâu cô cũng không trả lời lại tin nhắn của anh, anh hậm hực đem điện thoại ném bên gối.

Lạc Táp về đến nhà, tắm xong liền trực tiếp lên giường nằm, nhưng tâm tình rối bời, nhắm mắt lại cũng không ngủ được, ngực cảm thấy khó chịu. cô lại bò dậy khỏi giường, ăn mặc chỉnh tề, lưng đeo balo sau đó lái xe ra khỏi cửa.

Lúc đêm muộn thế này, đều là xe đi về nhà, rất ít thấy xe lái ra ngoài.

Trước cổng tiểu khu có tiệm thuốc cùng cửa hàng tiện lợi, Lạc Táp dừng xe, đi vào tiệm thuốc mua khẩu trang cùng thuốc bôi tiêu viêm.

Chỉ là tới của hàng tiện lợi lại không biết mua cái gì, cô do dự một lúc lâu liền.

Nghĩ tới nghĩ lui rồi quyết định mua một lọ kẹo bạc hà.

Nhân viên thu ngân trả lại 3 tệ tiền thừa, Lạc Táp không nhận, nói với nhân viên thu ngân: " lấy cho tôi mấy cái kẹo que đi."

Cô cầm hai cái kẹo mút hình bàn chân.

Cô lái xe đến tiểu khu của Tưởng Mộ Tranh, chỗ đó cách nhà cô không xa lắm, ngày thường ban ngày hay kẹt xe ở đây, phải hơn 20 phút mới đi qua được, bây giờ người đi đường không nhiều lái xe tới rất nhanh, không tới 10 phút liền tới nơi.

Cô có thẻ ra vào ở tiểu khu này, lúc sinh nhật 20 tuổi, mẹ cùng chú Sở tặng cho cô một căn ở tiểu khu này, cô không vào ở mà cho thuê căn hộ đó.

Thật ra là cô muốn bán đi, bởi vì ở đây Sở Tư Tư cũng có môt căn, cô không muốn cùng cô ta ở trong môt tiểu khu, cho dù là cách đó vài căn cô cũng không muốn.

https://thuviensach.vn

Sau đó mẹ cô nói nhà ở đây có tiềm năng tăng giá nhà rất cao, nói cô giữ lại.

Cô không biết Sở Tư Tư nghĩ như thế nào, cô mua nhà ở đâu, Sở Tư Tư cũng muốn sát theo đấy mua.

Cô lớn hơn Sở Tư Tư, mỗi lần sinh nhật cô mẹ mua bất động sản ở đâu tặng cho cô, thì hai năm mới đến phiên Sở Tư Tư.

Cho nên cô ở đâu, mua cái gì, Sở Tư Tư cũng học theo cô làm như vậy. Phản cảm đến cụ điểm.

Cô cũng biết, thật ra Sở Tư Tư nhìn cô cực kì không vừa mắt.

Lạc Táp trực tiếp cho xe đến dưới nhà tưởng mộ tranh,dừng xe lại, cô cầm điện thoại gọi cho Tưởng Mộ Tranh, cơ hồ là một giây sau anh đã nhận máy.

Tưởng Mộ Tranh: " Lạc Lạc, sao còn chưa đi ngủ?"

Anh vừa rồi tuy rằng đem điện thoại ném xuống gối, nhưng mắt thì luôn nhìn chằm chằm màn hình điện thoại, sợ bỏ lỡ tin nhắn của cô. Anh không nghĩ là cô trực tiếp gọi điên tới cho anh luôn.

Đây là lần thứ hai cô chủ động gọi cho anh nha.

Lạc Táp gọn gàng dứt khoát: " xuống dưới!"

Sau đó trực tiếp tắt máy.

Tưởng Mộ Tranh: "..."(-_-)

Lời thoại này không phải là của đàn ông nói sao?

Không phải trên phim truyền hình bây giờ là như vậy à.

https://thuviensach.vn

Dừng lại, xác định bản thân không có bị đánh rồi dẫn tới sinh ảo giác, lăn nhanh xuống giường đi mặc quần áo vào.

Dùng tốc độ khi còn ở quân đội mà thay quần áo, 2 phút sau đã ở trong thang máy. Bốn thang máy là kính hôm nay lại được phá lệ lau chùi sạch bóng, rõ ràng đến mức nhìn thấy được khóe miệng xanh tím của anh.

Anh nhìn mình trong kính, không tự giác cười cười.

Cô nửa đêm chạy tới đây xem anh, vài phút trước anh có nằm mơ cũng không dám nghĩ đến sẽ có chuyện này xảy ra.

Tưởng Mộ Tranh chạy vội ra khỏi cửa chung cư, cô đang đứng trước bậc thang, mặc áo khoác dài, gió lớn, cô đem mũ đội lên.

" khuya như vậy rồi, sao em còn tới đây? Em gọi cho anh, anh đi qua là được rồi."

Lạc Táp vẫn giống như ngày thường, biểu tình lạnh nhạt, cô đem túi nilon nhỏ trong tay cho anh: " đây là thuốc tiêu viêm, anh trở về bôi lên một ít."

Ánh đèn đường lờ mờ không rõ, nhưng vẫn có thể nhìn thấy khóe miệng xanh tím của anh.

Tưởng Mộ Tranh mở túi ra đôi mắt chớp chớp.

Mấy thứ này là có ý gì?

Thật sự đem anh thành trẻ con 3 tuổi ư?

Lạc Táp ho nhẹ hai tiếng, giải thích: " khẩu trang là ngày mai đi làm rồi mang lên, ngậm kẹo bạc hà trong miệng đeo khẩu trang cũng không thấy khó chịu nữa.

https://thuviensach.vn

Còn hai que kẹo kia cô không nhiều lời mà nói thêm.

Tưởng Mộ Tranh đem kẹo bàn chân nắm trong tay, nhìn lại xem lại thấy buồn cười.

Anh đem kẹo nhét vào túi áo của cô: " anh cầm môt cái, cho em một cái."

Lạc Táp: "..."

Có cảm giác giống như mấy đứa trẻ con đang chơi trò gia đình.

Hơn nửa đêm hai người ở chỗ này chia nhau kẹo ăn.

Cô không lên tiếng, cũng không cự tuyệt.

Cho tay vào túi, nắm lấy kẹo trong tay.

Nhất thời hai người không ai lên tiếng, không khí xấu hổ lại xen lẫn ngọt ngào.

Lạc Táp nhìn anh một cái: " tôi về đây."

Cô xoay người liền đi.

Tưởng Mộ Tranh gọi cô: " Lạc Lạc."

Cô quay đầu lại: " có việc?"

" ừ."

Có chuyện gì? Làm gì có chuyện gì bây giờ chỉ là anh muốn gọi cô ở lại thôi, muốn ở bên cạnh cô thêm một lát. Đại não Tưởng Mộ Tranh bắt đầu điên cuồng hoạt động suy nghĩ xem là lấy lí do gì ra nói với cô.

Sau vài giây liền có đáp án.

https://thuviensach.vn

Anh nói: " đúng lúc anh có chuyện muốn nói vơi Tứ ca, chúng ta tiện đường, anh ngồi xe em đến, khi về liền đi nhờ xe Tứ ca về."

Lạc Táp: "..."

Hơn nửa đêm, anh đến nhà Tưởng Mộ Thừa làm cái gì? Có chuyện gì không thể chờ đến ngày mai rồi hãy nói?

Nhưng cô cũng không vạch trần anh.

Tưởng Mộ Tranh cất túi thuốc vào túi áo khoác, nói với cô: " đi thôi, đến muộn quá sẽ làm chậm trễ Tứ ca nghỉ ngơi."

Lạc Táp bất đắc dĩ, đành phải cùng anh đi lên xe.

Ngồi trên xe, Tưởng Mộ Tranh mở khẩu trang y tế ra đeo một cái lên cho mình, lại đưa một cái cho Lạc Táp: " cái này cho em, hôm nay hơi nhiều sương mù, mang lên chắn chút khí độc."

Lạc Táp: " ở trong xe không cần đeo."

Tưởng Mộ Tranh lại một hai bắt buộc cô phải cầm: " xuống xe thì cần."

Lạc Táp yên lặng nhận lấy.

Tưởng Mộ Tranh nghiêng đầu nhìn bên ngoài xe, lại không tự giác huýt sáo.

Anh cùng cô là đang đeo khẩu trang đôi nha, càng nghĩ đến lòng càng sung sướng.

Chợt nhớ tới cái gì, anh nhanh tay lấy điện thoại tìm trong danh bạ, lại thêm 'A" vào trước ' chuyên gia theo dõi'.

https://thuviensach.vn

Anh lại nhắn tin cho Tứ ca: " [em lát nữa đến nhà anh.]

Tứ ca: [mấy giờ rồi còn mò đến, mộng du à?]

Tưởng Mộ Tranh: [à, tìm anh thương lượng chút việc]

Tứ ca: [thương lương chuyện cưới xin của cậu?]

Tưởng Mộ Tranh: "..."

Họng nghẹn lại.

Không có kiên nhẫn: [trước không nói, em 10 phút nữa tới.]

Tứ ca: [anh đang không có ở nhà, đang công tác ở Thượng Hải, chị dâu cậu đêm nay tăng ca, trong nhà bảo mẫu tài xế đều nghỉ rồi, biệt thự không có ai, cậu không cần qua đâu.]

Tưởng Mộ Tranh: "..."

Xe dừng lại, Tưởng Mộ Tranh sửng sốt, tới rồi?

Sao lại giống như ngồi tên lửa bắn tới vậy, còn ngồi chưa nóng mông đâu, đã đến rồi?

Tưởng Mộ Tranh không xuống xe, xoay mặt nhìn cô: " Lạc Lạc, em ngày mai không trực ban đúng không?"

Lạc Táp: "ừ"

Tưởng Mộ Tranh giãy giũa trong chốc lát, vẫn là không biết xấu hổ nói: " là thế này a, anh luôn muốn đi xem phim, mấy ngày nay lại vội không có thời gian đi xem, nếu không đi xem thì phim kia ngừng chiếu trên rạp mất, đêm mai lại đúng lúc rảnh, em đi với anh đi xem đi."

https://thuviensach.vn

Lại đặc biệt bổ sung thêm: " một mình đi xem phim rất chán, anh lại chưa đi xem phim ngoài rạp bao giờ, cũng không biết đi như thế nào nha, mua vé như thế nào, kiểm vé như thế nào anh đều không biết, em đi với anh đi."

Lạc Táp: "..."

Chưa đi xem phim bao giờ, không biết đi như thế nào?

Người này đúng thật là ông tổ của bộ môn trợn mắt nói dối.

Cô không cự tuyệt, chính là ngầm đồng ý.

Trong lòng vui mừng đến phát điên lên rồi, lại dặn dò cô về nhà ngủ sớm một chút.

Tứ ca không có ở nhà, anh chuẩn bị ra ngoài gọi xe về.

Anh mới đẩy cửa ra, Lạc Táp cũng theo đi xuống, vòng qau đầu xe, đem chìa khóa ném cho anh: " nửa đêm đừng tới làm phiền Tứ ca của anh hay tài xế đưa anh về."

Tưởng Mộ Tranh lui về phía sau một bước, tiếp được chìa khía cô ném cho, không đợi anh nói chuyện, đã lập tức xoay người đi vào trong nhà.

Đây là cái chìa khóa có trọng lượng nhất mà anh từng cầm, còn có cả độ ấm trên tay của cô nha. (*/▽＼*)

Tác giả có lời muốn nói:

Nhật kí hàng ngày của Tưởng Mộ Tranh:

Ngày thứ 8 theo đuổi vợ~

https://thuviensach.vn

Không nghĩ tới là Lạc Lạc sẽ nửa đêm chạy tới đây thăm ta a, lại còn mua nhiều đồ cho ta như vậy.

Về sau mỗi ngày ta sẽ đeo khẩu trang, kẹo bạc hà sẽ ăn có kế hoạch, mỗi ngày chỉ ăn một viên thôi.

Còn kẹo bàn chân ta sẽ để trong ngăn đá.

Chờ về sau ta và Lạc Lạc tổ chức đám cưới vàng, ta sẽ đem kẹo này ra trước mặt đám con cháu khoe cho chúng nó xem, đây là mẹ con hồi trẻ tặng cho ta a.

Hai giờ sáng rồi mà vẫn kích động như uống máu gà vậy~ (ー‿‿ー)

Yêu em nhiều, Lạc Lạc a~

https://thuviensach.vn

ĐƯỜNG MỘT CHIỀU, NGƯỢC LỐI YÊU NHAU

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 41

Chương 41

Sáng sớm hôm sau, Lạc Táp bị đánh thức bởi cuộc gọi tới của Tưởng Mộ Tranh, anh gọi cô dậy và nói là đã ở trước cửa nhà cô.

Lạc Táp nhìn đồng hồ, chỉ sớm hơn 10 phút so với thời gian thức dậy thường ngày của cô.

Trong điện thoại Tưởng Mộ Tranh còn đang nói chuyện: "Lạc Lạc, em nhanh lên một chút, anh đưa em đi ăn sáng, chắc sẽ kịp đó."

Lạc Táp xoa cổ, mí mắt đánh nhau bùm bụp: "Ừ, tới đây."

Ném điện thoại qua một bên, lại nhắm mắt một lát rồi mới dậy.

Đi ra khỏi biệt thự, gió lạnh mùa đông thổi vào mặt hơi đau.

Thời tiết âm u, dự báo sẽ mưa.

Trong kí ức của Lạc Táp, đã nhiều năm rồi đầu mùa đông của Bắc Kinh không còn mưa nhiều như thế này, ngày hôm kia vừa có một trận mưa, mới cách hai ngày lại muốn mưa tiếp một trận nữa.

Cổng lớn, Tưởng Mộ Tranh lái xe của Lạc Táp lại đây, trên cửa kính kết một tầng sương dày, tấm kính phía trước chắn mất tầm mắt, sáng sớm

https://thuviensach.vn

anh đã xử lý sạch sẽ, tấm kính phía sau thì anh mặc kệ không quản, hiện tại nó vẫn còn chưa tan hết, anh dùng ngón tay vẽ lung tung.

Anh vẽ một bé gái lên cửa sổ xe, lại viết: Con gái của tôi cùng Lạc Lạc.

Viết xong, khóe miệng nhếch lên.

Lạc Táp ra tới: "Xe của anh đâu? Không bảo tài xế chạy theo à?"

Tưởng Mộ Tranh vội vàng dùng tay lau mấy chữ kia, trả lời cô: "Đúng lúc tiện đường, một chiếc xe cũng đủ rồi, chạy hai chiếc xe vừa tốn xăng lại ô nhiễm môi trường, tiết kiệm, bảo vệ môi trường là trách nhiệm của mỗi công dân."

Lạc Táp: "Công ty của anh ở phía nam, tôi ở phía đông."

Sao lại tiện đường được?

Tưởng Mộ Tranh: "Anh không có khả năng xác định phương hướng, phân không rõ đông tây nam bắc, nhưng trên trực giác của bản thân thì chính là tiện đường."

Lạc Táp vô lực phun tào (lải nhải, chửi) , kéo cửa xe ra ngồi trên ghế phụ.

Tưởng Mộ Tranh cười, ngay sau đó ngồi trên ghế lái.

Anh hỏi cô muốn ăn gì, Lạc Táp nhìn thời gian, còn một tiếng nữa mới vào làm, nghĩ nghĩ: " ăn bánh quẩy và sữa đậu nành, tiệm bánh quẩy lâu đời trên đường xx đó."

Cô đã mấy tháng rồi không được uống sữa đậu nành nóng lại dùng bánh quẩy nóng nóng thơm thơm chấm sữa đậu nành.

https://thuviensach.vn

Tưởng Mộ Tranh: "Khi còn nhỏ anh đã từng ăn ở đó, đã hơn hai mươi năm không đến, vẫn là ông chủ kia à?"

Lạc Táp: "Ừ. Đầu năm nay ông chủ có cháu gái, hôm đầy tháng đứa bé, ông ấy mời tất cả khách trong quán ăn sáng miễn phí."

5 năm trước ông chủ có cháu trai, hôm đầy tháng cháu trai thì quán ông giảm giá bữa sáng 50%, bây giờ đầy tháng cháu gái thì miễn phí luôn.

Vừa khéo hôm đó là cuối tuần, cô và Chu Nghiên đến quán liền nghe thấy khách hàng quen ngồi trong quán trêu chọc ông ấy, nói đây là thiên vị cháu gái nha.

Ông chủ cười đến căng cả nếp nhăn, nói lúc còn trẻ muốn có một cô con gái, nhưng khi đó kế hoạch hoá gia đình, chỉ có thể sinh một con mà lại là con trai rồi. Rốt cuộc bây giờ có được cô cháu gái liền rất cao hứng, liền mời mọi người ăn bữa sáng miễn phí.

Tưởng Mộ Tranh dùng khóe mắt liếc nhìn cô một cái, tiếp lời: "Anh cũng thích con gái, cực kỳ thích, về sau muốn có con gái."

Lại hỏi: "Em thì sao, có thích con gái không?"(*/▽＼*)

Lạc Táp: "..."

Mấy lời này sao cứ như là đôi vợ chồng trẻ mới cưới đang thương lượng chuyện sinh con vậy.

Không cách nào nói chuyện được, cô quay mặt đi, nhìn về phía ngoài cửa sổ xe bên phải.

Hơn hai mươi phút sau thì tới quán bán đồ ăn sáng kia.

Quán điểm tâm sáng này đã bán ở đây được vài thập niên, bữa sáng cũng không phong phú lắm, chỉ có bánh quẩy, sữa đậu nành, tào phớ, còn

https://thuviensach.vn

có bánh nướng và trứng trà, nhưng mỗi ngày người tới đây ăn sáng đều phải xếp hàng.

Tưởng Mộ Tranh và Lạc Táp tới sớm, đợi vài phút là được vào bàn ngồi.

"Chỉ bánh quẩy và sữa đậu nành? Có muốn ăn thêm bánh nướng không?" Tưởng Mộ Tranh hỏi cô.

Lạc Táp lắc đầu.

Tưởng Mộ Tranh chọn tào phớ và bánh nướng, gọi chút bánh quẩy và sữa đậu nành cho Lạc Táp, còn gọi thêm hai quả trứng trà. Bà chủ hỏi sữa đậu nành và tàu hũ lấy vị gì.

"Tào phớ mặn, sữa đậu nành nguyên vị."

Bà chủ bắt đầu nhanh nhẹn hớt tào phớ.

Trong quán ngoài ông bà chủ ra thì chỉ có thêm một dì giúp việc, ăn sáng ở đây cơ bản đều phải tự phục vụ. Ngay cả tính tiền cũng là sau khi ăn xong, khách tự tính theo bảng giá dán trên tường rồi đưa thẳng cho bà chủ.

Lạc Táp ngồi trên ghế nhìn chằm chằm ra cửa, ông chủ đang chiên bánh quẩy, Tưởng Mộ Tranh xếp hàng ở đó chờ bánh quẩy chiên xong.

Trong đám người xếp hàng, anh cực kỳ nổi bật do chiều cao và quần áo.

Còn do cả khuôn mặt kia của anh.

Tất cả đủ để khiến cho các cô gái xung quanh đều khe khẽ nói nhỏ.

Hôm nay Tưởng Mộ Tranh lại mặc sơ mi trắng và áo khoác dài màu màu xanh biển.

https://thuviensach.vn

Lại nhìn kỹ cánh tay anh, cổ tay áo của sơ mi cài khuy che khuất một nửa đồng hồ, cổ tay áo của áo khoác lại che khuất hai phần ba cổ tay áo sơ mi.

Áo xếp theo thứ tự một cách tinh tế và đẹp đẽ, hoàn hảo.

Lạc Táp thích nhất bộ đồ này của anh, lần đầu tiên cô nhảy dù tự do một mình, anh mặc bộ quần áo này đứng ở điểm tiếp đất chờ cô.

Còn ôm cô xoay một vòng tại chỗ.

Tưởng Mộ Tranh bưng bánh quẩy lại đây, vừa muốn xoay người đi lấy sữa đậu nành và tàu hũ, bà chủ đã đưa đến.

"Cảm ơn." Tưởng Mộ Tranh nhận lấy.

Đặt sữa đậu nành ở trước mặt Lạc Táp, Lạc Táp lấy thìa và đũa đưa cho anh, hai người phối hợp xem như ăn ý.

Gần 7 giờ, trong quán người đến nhiều lên, bàn không đủ ngồi, rất nhiều người sẽ ghép bàn.

Lạc Táp ra hiệu cho Tưởng Mộ Tranh ngồi vào phía bên trong một chút, nhường vị trí cho người khác. Tưởng Mộ Tranh không hề nghĩ ngợi gì mà đứng lên ngồi qua bên cạnh cô, dựa vào gần sát cô.

Lạc Táp: "..."

Ngồi đối diện bọn họ là một đôi tiểu tình nhân.

Bởi vì ghép bàn, sợ không cẩn thận sẽ phun nước miếng đến mâm của người khác, cho nên khi bọn họ ăn gần như đều trầm mặc, cúi đầu ăn phần của mình.

https://thuviensach.vn

Đôi khi Tưởng Mộ Tranh sẽ dùng khóe mắt liếc nhìn cô một cái. Cô lấy bánh quẩy nhúng vào sữa đậu nành, ăn ngon lành, đã sắp ăn hết hai cái bánh quẩy.

Anh nghiêng mặt: "Có đủ không?"

Lạc Táp nuốt đồ ăn trong miệng xuống, nói với anh: "Không đủ, thêm một cái nữa."

Tưởng Mộ Tranh: "..."

Tuy rằng bánh quẩy không quá lớn, nhưng cơ bản là không có ai sẽ ăn ba cái.

Anh cười: "Ăn bánh quẩy nhiều về sau già sẽ bị lẫn, sau này em ngốc rồi, anh sẽ bắt nạt em mỗi ngày."

Đôi tình nhân nhỏ ở đối diện không khỏi ngẩng đầu nhìn bọn họ, đặc biệt là cô bé kia còn chửi thầm trong lòng, thật không có ý thức đạo đức công cộng, sáng sớm đã bắt đầu rắc thức ăn cho chó rồi.

Lạc Táp: "..."(ノ_<、)

Ở phía dưới bàn cô đưa chân đá Tưởng Mộ Tranh một cái.

Tưởng Mộ Tranh xoa xoa đầu cô, rồi vẫn đứng dậy đi lấy bánh quẩy cho cô.

Lạc Táp cúi đầu uống sữa đậu nành, vừa rồi chấm bánh quẩy vào chén sữa đậu nành, hiện tại phía trên chén sữa đậu nành trắng ngà nổi lên một lớp váng dầu vàng nhạt.

Uống một ngụm, đặc biệt thơm, ngon hơn trước kia rất nhiều.

https://thuviensach.vn

Tưởng Mộ Tranh lại lấy thêm cho cô tận hai cái bánh quẩy, Lạc Táp: "Tôi ăn không hết."

"Ăn không hết thì anh ăn." Tưởng Mộ Tranh lại hỏi cô: "Lấy thêm cho em chút sữa đậu nành nhé?"

Phần sữa đậu nành còn lại trong chén cô không nhiều lắm, không đủ chấm bánh quẩy.

Lạc Táp gật gật đầu, cầm chén đưa cho anh.

Tưởng Mộ Tranh lấy thêm nửa chén sữa đậu nành, khi anh mang về đây thì Lạc Táp đang lột trứng gà, anh ngồi xuống, đưa sữa đậu nành cho cô rồi trực tiếp đoạt lấy quả trứng trà trong tay cô: "Để anh, em ăn đi cho nóng."

Lạc Táp cũng không tranh lại anh nên đành thôi, bắt đầu ăn bánh quẩy.

Tưởng Mộ Tranh thong thả ung dung lột vỏ trứng, chợt quay đầu hỏi cô: "Bánh quẩy chấm sữa đậu nành ăn rất ngon à?"

Kỳ thật anh từng ăn rồi, chính là cố ý hỏi như vậy.

Lạc Táp gật đầu: "học ăn theo cậu từ khi còn nhỏ."

Tưởng Mộ Tranh thò mặt lại gần: "Cho anh thử một miếng."

Đúng lúc trên đũa của cô đang kẹp một cái bánh quẩy đã chấm sữa đậu nành, tranh thủ lúc cô ngơ ngẩn chưa kịp phản ứng, anh nắm lấy tay cô, đưa bánh quẩy vào trong miệng mình, cắn một mồm to.

Lạc Táp: "..."

Người này, sao lại ăn cái bánh quẩy mà cô đã cắn rồi.

https://thuviensach.vn

Tưởng Mộ Tranh nhai kỹ nuốt chậm, gật đầu: "Ăn khá ngon."

Thấy cô vẫn luôn nhìn mình, anh lại làm như không có việc gì mà thúc giục cô: "Ăn nhanh lên nào, để lát nữa sẽ nguội."

Sau đó anh quay mặt đi tiếp tục lột vỏ trứng.

Lạc Táp nhấp nhấp môi, cầm bánh quẩy chấm sữa đậu nành, dừng lại vài giây rồi mới đút bánh quẩy vào miệng cắn.

Một cái bánh quẩy, cô một miếng, anh một miếng, sau đó lại đến cô một miếng, khác gì ăn nước miếng của nhau?

Tưởng Mộ Tranh dùng khóe mắt nhìn lướt qua cô, thấy cô đã ăn, khóe miệng anh thấp thoáng một nụ cười không dễ phát hiện.

Trứng trà đã được lột xong, vẫn giống như trước đây, anh ăn phần lòng đỏ trứng, lòng trắng trứng thì để lại cho cô.

Hai quả trứng trà đều là như thế.

Đôi tình nhân nhỏ ngồi ở đối diện, chàng trai ăn nhanh, ăn xong thì nói với bạn gái: "Anh ra bên ngoài chờ em."

Cậu ta đứng dậy rời đi.

Cô gái xoay mặt qua: "Ơ, anh đi ra ngoài làm gì!"

Chàng trai: "Hút điếu thuốc, ở ngay cửa thôi."

Cô gái bực bội muốn chết, đặc biệt là còn nhìn thấy Tưởng Mộ Tranh ân cần gỡ lòng đỏ trứng ra tự ăn rồi chừa lòng trắng trứng lại cho Lạc Táp, buồn bực trong lòng hoàn toàn bùng nổ.

https://thuviensach.vn

Lấy điện thoại ra gửi tin nhắn cho bạn trai: [Em muốn ăn trứng luộc nước trà!] ('ε')

Bạn trai: [Không phải em dị ứng với lòng đỏ trứng à? Không thể ăn!]

Cô gái: [Anh cũng nói rồi đó, là dị ứng với lòng đỏ, chứ không phải lòng trắng! Em mặc kệ, em muốn ăn lòng trắng trứng! Anh có còn yêu em không hả!] 凸(' □ ')凸

Bạn trai: [Dì cả của em tới à?]

Cô gái: [cút!] (ノ °益°)ノ 彡┻━━┻

Bạn trai: [...]

Bên này, Lạc Táp còn đang thong thả ăn bánh quẩy, uống nhiều sữa đậu nóng nên cô thấy hơi nóng, lấy khăn giấy ướt trong túi xách ra lau lau trán.

Tưởng Mộ Tranh hỏi: "Nóng hả?"

"Ừ, hơi nóng."

Tưởng Mộ Tranh cầm lấy túi xách của cô, đưa cằm ra hiệu: "Cởi áo khoác ra đi, anh cầm cho." Anh duỗi tay nắm lấy cổ tay áo của ống tay áo khoác, giúp đỡ cô cởi ra.

Lạc Táp cảm giác phía sau lưng toát mồ hôi rồi nên cũng buông đũa ra. Tưởng Mộ Tranh giúp cô túm ống tay áo để cởi áo khoác ra, hệt như đang giúp đỡ một đứa nhỏ. Cô còn chưa kịp gấp lại, Tưởng Mộ Tranh đã lấy đi.

"Để tự tôi." Lạc Táp muốn lấy lại đây, nhưng động tác không nhanh bằng anh, anh đã vắt áo lên cánh tay trái, bàn tay trái thì cầm túi xách của cô.

https://thuviensach.vn

"Ăn nhanh đi, bị muộn rồi."

Lạc Táp nghe được bị muộn rồi, trong quán lại nhiều người nên cô không tranh giành với anh nữa, nhanh chóng vùi đầu tiếp tục ăn.

Mà cô bé ngồi ở đối diện họ lại tiếp tục nhắn tin cho bạn trai, cô ấy nói: [Sữa đậu nành quá nóng, uống xong toát hết cả mồ hôi, em nóng muốn chết rồi!]

Thật ra cô ấy cũng chỉ uống mấy hớp, không hề thấy nóng.

Tự cô ấy đều cảm thấy có lẽ là do ăn no thức ăn cho chó rồi nên đột nhiên khó chịu muốn nhìn một chút xem bạn trai mình sẽ làm như thế nào

Khi cậu bạn trai nhìn thấy tin nhắn thì dập tắt thuốc, mới sáng sớm đã bạo tính tình, giờ lại là toát mồ hôi, có vẻ đúng là biểu hiện trước khi dì cả tới rồi. (ಠ_ಠ)

Cậu ta lại đi vào trong tiệm.

Vị trí cậu ta ngồi trước đó còn chưa có ai ngồi, cậu ta ngồi vào, hỏi: "Còn nóng không?"

Cô gái: "Còn."

Nói rồi xòe tay quạt quạt trán.

Muốn cho thấy là cô ấy đang thật sự nóng, nóng đến không chịu nổi, mùa đông cũng cần phải quạt cho mát.

Người bạn trai nhìn cô gái, suy nghĩ hai giây rồi lại đứng dậy rời đi.

Cô gái: "..."

https://thuviensach.vn

Sau khi chàng trai đi ra ngoài thì nhìn loanh quanh, cậu ta nhìn thấy xấp giấy quảng cáo trong rổ chiếc xe điện đậu trước cửa quán, cậu ta đi qua rút vài tờ lên rồi bước nhanh vào trong tiệm.

Cảm giác bên cạnh có người, cô gái quay đầu lại liền thấy bạn trai đang cầm giấy quảng cáo quạt cho mình.

Cô ấy: "..."

Tên ngốc này, ngày mùa đông mà lại thật sự đi quạt cho cô nữa chứ.

Thật ra cô ấy không nóng, sáng nay mặc không nhiều lắm, còn thấy hơi lạnh.

Nhưng nhìn cậu ta nghiêm túc quạt cho cô như vậy, gió thổi đến là lạnh, nhưng trong tim thì cực kỳ ấm áp, đôi mắt chợt nóng lên, cô ấy vội quay mặt lại cúi đầu ăn bánh nướng.

Có hàng ngàn cách để yêu, cô ấy cũng có được một tình yêu độc nhất vô nhị.

Ăn cơm xong, Tưởng Mộ Tranh đi tính tiền, Lạc Táp cũng đi theo ra.

Đi tới cửa, Tưởng Mộ Tranh giũ áo khoác ra: "Lại đây mặc vào đi."

Lạc Táp: "Để tự tôi."

Nhưng Tưởng Mộ Tranh vẫn căng ống tay áo ra cho cô xỏ tay mặc vào.

"Còn nóng không?"

"Cũng đỡ rồi."

Sau khi ra ngoài thì không còn nóng như vừa rồi nữa.

https://thuviensach.vn

Tưởng Mộ Tranh cũng vừa khéo thấy được giỏ chiếc xe điện kia. Anh đi qua đó rút hai tờ giấy quảng cáo, bắt chước theo chàng trai vừa rồi, gập đôi tờ giấy lại rồi bước nhanh đến bên cạnh Lạc Táp.

Lạc Táp đang gài khuy áo, chợt cảm giác bên tai có một cơn gió lạnh thổi qua. Cô quay đầu, thấy Tưởng Mộ Tranh đang quạt cho cô.

Cô: "..."

Người đàn ông này sao cứ như con nít ba tuổi vậy, thế nào cũng phải bắt chước học theo người ta.

Nhưng trong lòng cô thì ngọt ngào ấm áp như hệt như vị sữa đậu nành mới uống vừa rồi.

Lạc Táp cài khuy áo xong, Tưởng Mộ Tranh cùng cô sóng vai đi về phía ô tô, Tưởng Mộ Tranh vẫn vừa đi vừa quạt cho cô.

Ngồi lên xe, vẫn là Tưởng Mộ Tranh lái xe.

Chờ đến khi đèn đỏ, anh lại tiếp tục cầm giấy quảng cáo quạt cho mình hai cái, lại cố ý quạt cho cô hai cái.

Lạc Táp: "..."

Trừng mắt liếc anh một cái.

Tưởng Mộ Tranh cười: "Mắt anh bị viễn thị, dù cho em có làm gì thì anh cũng không thấy đâu."

Lạc Táp bị nghẹn đến cạn lời, dứt khoát quay mặt đi.

Xuyên qua cửa kính, cô nhìn thấy cô gái vừa rồi và bạn trai đang tay trong tay, hai người đi rất nhanh, thỉnh thoảng cũng sẽ dừng lại vui đùa ầm

https://thuviensach.vn

ĩ một phen. Có thể do mải đùa giỡn nên bị muộn thời gian, chàng trai túm lấy tay cô gái chạy điên cuồng về phía trạm tàu điện ngầm.

Hi hi ha ha cãi nhau ầm ĩ, ngay cả chạy điên cuồng cũng đều toát ra ngọt ngào và hạnh phúc. Đó chính là thứ tình yêu mà trước kia cô vẫn luôn ngưỡng mộ.

Tuổi trẻ thật tốt.

Có thể vô tư không cần để ý đến xung quanh như vậy.

Còn cô thì sắp 28 tuổi rồi, bị những ngày tháng nhạt nhẽo buồn tẻ mài mòn, đã sớm không còn thứ tình cảm mãnh liệt như thế, mà trước nay cũng chưa từng có bao giờ.

Nhưng sau khi gặp được Tưởng Mộ Tranh, cuộc sống của cô bắt đầu từ một hồ nước lặng đến mấy tuần trước là gợn sóng lăn tăn, cho đến bây giờ thì là sóng trào mạnh mẽ, có khi còn là sóng to gió lớn.

Tới cổng đơn vị của Lạc Táp, Tưởng Mộ Tranh dừng xe, Lạc Táp nói với anh: "Lát nữa anh bảo tài xế đưa xe qua đây, chìa khóa xe cứ gửi ở phòng bảo vệ là được."

Tưởng Mộ Tranh: "Không cần phiền phức như vậy, buổi tối anh chạy thẳng qua đây đón em đi xem phim luôn."

Tác giả có lời muốn nói:

Kịch nhỏ:

Ps: nội dung kịch bản này là tôi viết chơi, cùng với tính cách của Ngũ gia căn bản không liên quan, chính là cho mọi người vui một chút.

Một ngày nọ, Tưởng Mộ Tranh xem tin tức giải trí nhìn thấy mỗ đạo diễn nổi danh nào đó muốn quay một bộ phim bom tấn lớn, chưa quyết

https://thuviensach.vn

định được nam nữ chính, còn đang trong giai đoạn tử vai.

Nghĩ đến bên dưới khu bình luận, những cháu gái bé nhỏ đều nói hắn là diễn tinh, hỏi có phải hắn tốt nghiệp trường điện ảnh không, còn nói nền điện ảnh đất nước thiếu con người là hắn quả là một thiếu sót lớn.

Vì thế tâm huyết dâng trào liền muốn đi thử vai.

Cảm giác hắn chỉ cần đi qua, đều không cần thử quay đạo diễn khẳng định sẽ chọn hắn làm nam chính rồi. <(￣ ￣)>

Hắn a, muốn nhan sắc có nhan sắc, muốn tức chết người liền tức chết người nha, dáng người này lại càng không thể chê được, thân thủ lại bất phàm mấy ai địch được. Lại nỗi liễm ổn trọng, lại có thể lãnh khốc, bán manh (moe, dễ thương).

Vì thế, liền bắt Giang Đông Đình liên hệ với mỗ đạo diễn nọ.

Hai ngày sau, nhận được điện thoại nói hắn tới gặp mặt.

Quả nhiên, vừa mới tới đạo diễn nhìn thấy hắn liền kích động, nói vẫn luôn tìm kiếm người như hắn nhưng không tìm được.

Hắn hỏi đạo diễn có kịch bản của nam chính không đưa hắn nhìn xem, hắn phải nhìn kịch bản mới quyết định diễn hay không, rốt cuộc hắn đưa ra nhiều yêu cầu, không thể diễn thân mật với nữ chính được, cầm tay cũng không được.

Đạo diễn sắc mặt xấu hổ, ho nhẹ hai tiếng nói: " là thế này a, nam chính của chúng tôi đã chọn xong, nam chính là người ổn trọng, lạnh lùng, cùng với tính cách của anh không thích hợp, nhưng mà chỉ cần nam chính xuất hiện, hắn liền xuất hiện, cùng nam chính như hình với bóng."

https://thuviensach.vn

Tưởng Mộ Tranh vừa nghe, diễn nam phụ chính cũng được a, có đôi khi nam phụ còn suất sắc hơn nhiều.

Hắn hỏi: " nhân vật này cụ thể là gì?" cũng là tổng tài đúng không?

Nghe hỏi đạo diễn liền trả lời: " à, là vệ sĩ của nam chính."(⌒ᗜ⌒)

Tưởng Mộ Tranh: "..."

Tào phớ mặn

Sữa đậu, quẩy

Quẩy nóng

Cháo, quẩy

Bánh nướng đặc sản vỉa hè Bắc Kinh

https://thuviensach.vn

ĐƯỜNG MỘT CHIỀU, NGƯỢC LỐI YÊU NHAU

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 42

Chương 42

Tưởng Mộ Tranh đến công ty hơn sớm hơn bình thường nửa tiếng, đúng lúc ở bãi đậu xe gặp được thư kí.

Thư kí kinh ngạc nhìn chiếc xe kia, cô ấy có ấn tượng quá sâu với chiếc xe đó, bởi vì mấy tuần trước chiếc Bugatti của Tưởng Mộ Tranh bị đụng xe, tất cả mọi việc đều là do cô ấy xử lý.

Phí sửa chữa đến hơn 11 vạn tệ, khi cô ấy báo cho Tưởng Mộ Tranh, Tưởng Mộ Tranh đặc biệt dặn dò cô ấy không cần tìm chủ xe Audi.

Thế mà bây giờ anh lại lái chiếc xe Audi kia đi làm, hơn nữa gần đây anh còn thường xuyên nghe điện thoại trong cuộc họp, có khi lúc đến thì thấy mà rời đi lúc nào chẳng hay.

Có vẻ là đụng xe đụng ra tình yêu rồi.

Thư kí và Tưởng Mộ Tranh cùng đi thang máy chuyên dụng để lên tầng, thư kí nghĩ đến cuộc điện thoại từ nước ngoài mà mình nhận được vào nửa đêm hôm qua: "Tưởng tổng, khách hàng bên Malaysia gọi lại nói chuyển ngày kí hợp đồng thành sáng thứ ba tuần sau, tôi đặt vé máy bay vào sáng thứ hai nhé?"

Tưởng Mộ Tranh ngước mắt, dời lên sớm hơn?

https://thuviensach.vn

Tối hôm qua về nhà bị cái đám trong nhóm chat ' hoa hoa công tử' làm phiền quá nên anh tắt điện thoại một lúc. Sau đó, có thấy một cuộc gọi nhỡ từ nước ngoài, vì số điện thoại này không quen nên anh không gọi lại.

Có lẽ là vị khách hàng Malaysia kia.

Anh hỏi: "Ai đã liên lạc với cô?"

Thư ký đáp: "Thư ký của khách hàng, cô ta nói rằng ông chủ của cô ta không gọi được cho ngài. Thư ký bên đó nói rất xin lỗi, vì ông chủ của họ phải đến Dubai vào tối thứ ba, chỉ có thể dời lịch kí hợp đồng lên trước một ngày."

Tưởng Mộ Tranh suy nghĩ, thứ ba là sinh nhật của Lạc Táp, mà thứ hai anh đã đi Kuala Lumpur, chắc chắn thứ ba không về kịp. Bởi vì Kuala Lumpur cũng không phải nơi cuối cùng mà bọn họ sẽ kí hợp đồng.

Lần trước đến nơi bàn chuyện hợp tác, nơi đó không có bất kỳ tín hiệu gì cả.

Anh không biết chính xác là ông chủ đứng phía sau của cái tập đoàn này làm gì, ngày hôm đó bàn chuyện hợp tác với anh chỉ là người đại diện hợp pháp chứ không phải ông chủ thực sự, anh cảm thấy như thế.

Anh đã trà trộn vào mấy vùng như Trung Đông và Châu Phi hằng năm, tất nhiên hiểu rõ những người có thể kinh doanh dầu mỏ hoặc là súng ống đạn dược thì không một ai đơn giản cả.

Hắn muốn kiếm tiền, vậy phải kết giao với đủ các loại 'bằng hữu'.

Kinh doanh ở bên đó, giống như chuỗi sinh học trong đại dương vậy, dù bạn không theo chân tiếp xúc với họ thì cũng chẳng thể an toàn. bởi vì họ sẽ chủ động tìm đến tận cửa.

https://thuviensach.vn

Vòng kinh doanh bên trong đó chính là hiện thực cá lớn nuốt cá bé, cá bé nuốt tôm tép. Không quan trọng là dùng cách thức gì, chỉ cần bạn có thể tồn tại được mới chính là bản lĩnh.

Tưởng Mộ Tranh lại hỏi: "Chuyến bay sớm nhất ngày thứ ba là mấy giờ?"

Thư kí: " 2 giờ sáng, 8 giờ hơn sẽ đến Kuala Lumpur."

Tưởng Mộ Tranh: "Vậy chọn chuyến bay đó đi."

"Vâng."

Cả ngày hôm nay Tưởng Mộ Tranh cũng chẳng rảnh rỗi, buổi sáng phải họp, gặp khách hàng, giữa trưa còn hẹn lãnh đạo của ngân hàng ăn cơm, buổi chiều lại tiếp tục họp.

Mãi cho đến sáu giờ tối mới được rảnh rỗi.

Hôm nay trời mưa, giao thông ùn tắc hơn ngày thường rất nhiều, Lạc Táp sẽ bận rộn hơn bình thường nên giữa trưa anh cũng không quấy rầy cô.

Hiện tại bận rộn xong rồi, lập tức cảm thấy có chút nhớ cô.

Anh nhắn tin cho cô: [Mấy giờ tan làm? Anh đi đón em.]

Qua vài phút, Lạc Táp trả lời: [Đã tan làm.]

Tưởng Mộ Tranh: [Anh lập tức qua đó.]

Đi ra khỏi toàn nhà công ty, mưa vẫn còn đang rơi nhưng cũng không lớn, xen lẫn những bông tuyết nhỏ.

Đây xem như là trận tuyết đầu tiên của mùa đông năm nay.

https://thuviensach.vn

Trên đường, người qua lại bước chân vội vàng, hoặc mở dù hoặc mặc áo mưa, còn có người chẳng thèm che chắn gì, cứ thế chạy vội trong làn mưa nhỏ.

Anh lại vô thức nghĩ đến đêm cuối tuần rồi anh buồn bực đứng trong mưa hút thuốc, còn có ý tưởng vứt cái bật lửa mà Lạc Táp mua cho anh, cuối cùng cũng không bỏ được.

Đêm đó mưa to, anh nhìn Lạc Táp và Phó Duyên Bác dắt tay đi xem phim, hôm nay anh muốn xem phim, kết quả lại mưa nhỏ.

Thật trùng hợp.

Ngày mưa lại kẹt xe, Tưởng Mộ Tranh chạy hơn 20 phút mới đến nơi.

Nhìn thấy Lạc Táp đứng ở cửa chờ anh, lẽ ra anh nên âm thầm sung sướng mới đúng, nhưng lại chẳng hề vui vẻ chút nào, ngược lại trong lòng còn có một chút chua xót đang dâng lên.

Lạc Táp đang cúi đầu nhìn điện thoại, không chú ý tới anh.

Anh vội dừng xe, không kịp mở dù mà đội mưa chạy nhanh qua chỗ cô.

Lạc Táp ngước mắt: "Sao anh lại xuống xe? Gọi tôi một tiếng là được rồi."

Nói rồi theo bản năng cô nghiêng dù qua phía anh.

Tưởng Mộ Tranh cảm thấy ăn qua một bữa sáng, gai góc trên người cô ít đi rất nhiều, tuy rằng nói chuyện vẫn lạnh lùng, nhưng giọng điệu không còn sặc người như trước nữa.

Anh vén những lọn tóc mái đang bay bay của cô lại sau mang tai. Bởi vì gió lớn, mưa tạt lung tung theo hướng gió nên trên mặt cô cũng bị nước

https://thuviensach.vn

mưa bắn vào.

Anh dùng mu bàn tay lau cho cô, cô cũng không tránh né.

"Sao lại không ở trong văn phòng chờ anh?"

Nói xong, anh kéo cô đi về phía ô tô.

Lạc Táp trả lời anh: "Cứ cho rằng anh sẽ đến ngay."

Ngồi trên xe, Lạc Táp cởi áo khoác ra, Tưởng Mộ Tranh rất tự nhiên nhận lấy, trải áo gió ra hong trên ghế sau.

Lại tìm khăn trong hộp chứa đồ cho cô.

Mùa này không cần phải mở điều hòa nhưng anh vẫn mở lên.

Lạc Táp: "Tôi không lạnh." Cô lau lau mặt và tóc.

Tưởng Mộ Tranh: "Nhanh hong khô quần áo, mặc quần áo ướt trên người không khó chịu à?"

Anh lái xe từ từ rời đi.

Khi lái xe, thỉnh thoảng Tưởng Mộ Tranh sẽ tranh thủ liếc nhìn cô một cái.

Cảm thấy nhìn bao nhiêu cũng không đủ.

"Tưởng Mộ Tranh." Lạc Táp nghiêng mặt nhìn anh, vẻ mặt nghiêm túc.

"ừ?" anh và cô nhìn nhau trong thoáng chốc, rồi anh lại chuyển tầm mắt về con đường phía trước.

"Chuyện gì thế? Em nói đi, anh nghe đây."

https://thuviensach.vn

Lạc Táp cân nhắc một lúc sau đó nói thẳng ra: "Chúng ta từ lúc bắt đầu quen biết nhau đến bây giờ cũng chưa đến một tháng, đôi bên cũng không có hiểu biết về nhau. Bản thân tôi chính là một người lý trí lại nhạy cảm, cho nên sẽ không yêu đương một cách mơ màng, hồ đồ, đặc biệt là trước đây chúng ta còn có thành kiến với nhau. Có điều..."

Cô cố ý tạm dừng.

"Có điều nếu tôi đã ngầm đồng ý cho anh thời gian một năm, có lẽ không cần một năm, có một số việc cứ nước chảy thành sông, thuận theo tự nhiên, cũng không cần thiết một hai phải quy định mốc thời gian chính xác. Dù sao mặc kệ là bao lâu, nếu như trước đó tôi đã ngầm đồng ý với anh thì sẽ không quay lưng lại có gì đó với người đàn ông khác, điều này tôi vẫn có thể làm được. Còn theo thời gian chúng ta ở chung, hợp hay không hợp, có thể ở bên nhau hay không thì không ai có thể biết trước được, cũng không có biện pháp nào để khống chế kết quả."

Cô nhìn anh: "Anh hiểu ý của tôi chứ?"

Tưởng Mộ Tranh kích động, suýt chút nữa quên cả lái xe, anh vội dừng xe sang bên đường.

Xoay mặt qua nói với cô: "Anh hiểu, thật sự hiểu."

Nói rồi, anh lại vô thức mím môi cười.

Đêm nay cô nói những lời này thật sự khiến anh bất ngờ, vốn còn đang nghĩ, một năm qua đi lỡ như cô vẫn không động tâm thì làm sao bây giờ?

Hoặc là trong một năm này, cô đến với người đàn ông khác, anh lại phải làm sao bây giờ?

https://thuviensach.vn

Mà những lời vừa rồi của cô chính là một liều thuốc an thần. Chỉ cần cô không bài xích anh thì nhất định anh sẽ có biện pháp làm cô thích anh.

Nói không chừng, hiện tại cô đã có ấn tượng tốt với anh, chỉ là không biết sẽ yêu đương như thế nào nên khóa chặt tâm tư lại, không muốn bản thân bị tổn thương.

Nhưng anh hiểu cô, đặc biệt là từ nhỏ cô đã sống trong gia đình đơn thân nên chắc chắn rất cẩn thận và mẫn cảm trong chuyện tình cảm. Hiện tại cô có thể tiến lên một bước như vậy, anh đã mừng phát điên rồi.

Tưởng Mộ Tranh nhìn chằm chằm vào cô, khóe miệng cong lên.

Cũng không nói nói gì.

Lạc Táp bị nhìn tới mức không thoải mái, thúc giục anh: "Còn không đi nữa thì hết phim đấy."

"À, được." Tưởng Mộ Tranh thu hồi tầm mắt, bắt đầu tập trung lái xe.

Dọc theo đường đi anh đều huýt sáo, vẫn là bài 'Em có biết anh đang đợi em' kia.

Tưởng Mộ Tranh có chút lòng dạ hẹp hòi, nghĩ đến Phó Duyên Bác đậu xe trong bãi đậu xe ở trung tâm thương mại phía đối diện, anh cũng chuyển tay lái đi qua bãi đậu xe bên đó.

Lạc Táp nhắc nhở anh: "Sai hướng rồi, rạp chiếu phim bên phải tòa nhà lớn bên kia."

Tưởng Mộ Tranh: "Nhiều người đi xem phim, chắc bên kia không còn chỗ đậu xe đâu."

Lạc Táp: "Hôm nay thứ tư, trời lại mưa, sẽ không đông đâu."

https://thuviensach.vn

Tưởng Mộ Tranh coi như không nghe được, Lạc Táp bất đắc dĩ nhìn ra ngoài xe, không biết người này lại suy nghĩ cái gì rồi, trời mưa còn một hai phải đi xa như vậy.

Dừng xe xong, Tưởng Mộ Tranh đưa áo khoác của mình cho Lạc Táp: "Mặc của anh đi, áo của em vẫn còn ẩm."

Lạc Táp: "Vậy còn anh?"

Trên người anh chỉ mặc một chiếc sơ mi trắng, ngày mưa trời rất lạnh.

Tưởng Mộ Tranh: "Trong cốp xe của anh có."

Anh mở cốp xe, tìm ra một cái áo khoác, cùng màu với cái áo khoác trên tay Lạc Táp.

Lạc Táp mặc áo khoác của anh vào, cầm dù che, cùng anh đi ra khỏi bãi đậu xe.

Chợt nhớ tới: "Sao anh không lấy thêm một cây dù?"

Tưởng Mộ Tranh: "Trên xe không có dù."

Lạc Táp: "Cốp xe có."

Vừa rồi rõ ràng cô thấy có bên trong đó.

Tưởng Mộ Tranh chớp chớp mắt: " phải không? Mắt anh không tốt nên không thấy được, mắt anh bị viễn thị mà, em quên sao?"

Lạc Táp: "..."(￣_￣;)

Quả thực là hết chỗ nói rồi.

Cô cúi đầu đi về phía trước, không thèm để ý anh nữa.

https://thuviensach.vn

Tưởng Mộ Tranh cười, đi theo phía sau cô.

Ra khỏi bãi đậu xe, anh núp vào dù của cô.

Tới ngã tư đường, đèn xanh của lối đi bộ vừa bật sáng, còn hơn 50 giây nên hoàn toàn không cần chạy vội qua đường.

Tưởng Mộ Tranh nghiêng đầu liếc mắt nhìn Lạc Táp một cái, chợt có suy nghĩ, đột nhiên anh vòng đến bên kia của cô. Tay phải cô không cầm dù, anh duỗi tay nắm lấy tay cô.

Lạc Táp trừng anh: "Anh làm gì đấy!"

Tính quăng tay anh ra, nhưng lại dính như keo 502 vậy, cực kì chặt, làm sao cũng không quăng ra được.

"Anh buông ra!"('ー')

"Không thể buông, ngày mưa đường trơn, em té ngã thì làm sao?"

"..."

Tưởng Mộ Tranh sung sướng nắm tay cô, tay cô mềm mại, nắm ở trong lòng bàn tay cực kỳ thoải mái.

Mãi cho đến cửa trung tâm thương mại, anh mới buông tay cô ra.

Lạc Táp tức tối dùng mu bàn chân đá anh một cái, Tưởng Mộ Tranh chỉ thấy vui vẻ, không hề cảm thấy đau.

Thang máy nhanh chóng đến rạp phim ở tầng 8, khoảnh khắc cửa thang máy mở ra, mùi thơm ngọt của bắp rang xộc vào mũi, Lạc Táp hoảng hốt. Lần trước khi cô và Phó Duyên Bác đến đây, sao lại không ngửi được mùi thơm như vậy nhỉ?

https://thuviensach.vn

Tưởng Mộ Tranh đã đi mua vé, nhân viên bán vé bảo anh chọn vị trí, anh không cần xem qua màn hình mà nói thẳng: "Hàng ghế cuối."

Nhân viên liếc nhìn anh một cái, nói vâng.

Bắt đầu xuất vé.

Tưởng Mộ Tranh lại nói với nhân viên lấy thêm một phần bắp rang lớn và hai ly đồ uống.

Lạc Táp thu dù xong thì bước nhanh lại đây, Tưởng Mộ Tranh đến bên kia xếp hàng lấy bắp rang.

"Anh làm gì thế?" Lạc Táp hỏi anh.

Tưởng Mộ Tranh: "Lấy bắp rang."

Lạc Táp: "Tôi không ăn bắp rang."

Tưởng Mộ Tranh cười: "Anh mua cho anh ăn nha."

Lạc Táp: "..."

Sau khi nhận bắp rang, Tưởng Mộ Tranh ăn trước mấy miếng, không ngon được như mùi hương ngửi từ xa nhưng cũng không tệ lắm, anh nhét hai miếng vào miệng Lạc Táp, Lạc Táp muốn tránh nhưng không tránh kịp, bắp rang đã đưa đến miệng cô.

Lạc Táp nhai chầm chậm, trong miệng ngọt ngào.

Khi đi vào phòng chiếu, phim đang chiếu phần mở đầu, bọn họ ngồi xuống hàng sau cùng.

Hôm nay không nhiều người đi xem phim lắm, ngồi chưa quá nửa.

https://thuviensach.vn

Lạc Táp hỏi anh: "Sao vị trí phía trước tốt như vậy mà anh lại chọn hàng sau cùng?"

Tưởng Mộ Tranh khựng lại, chớp chớp mắt trả lời cô: "Mắt anh bị viễn thị mà, ngồi gần quá nhìn không thấy."

Lạc Táp: "..."

Thật sự muốn đạp anh ta thêm cái nữa.

Thời gian kế tiếp Tưởng Mộ Tranh xem như an tĩnh, ngoại trừ ăn bắp rang thì không phát ra tiếng gì khác nữa. Anh cũng không xem phim, vẫn luôn nghiêng người nhìn cô.

Lạc Táp bị nhìn chằm chằm không được tự nhiên, liếc anh một cái: "Xem phim đàng hoàng không được à?!"

Tưởng Mộ Tranh ăn bắp rang, lại nhét mấy miếng vào miệng cô, anh cười nói: "Em xem giúp anh đi, xem xong thì kể lại cho anh nghe."

Lạc Táp: "..."

Cả buổi xem phim, Tưởng Mộ Tranh không hề xem chút nào, lúc thì anh đút Lạc Táp ăn bắp rang, lúc lại cho cô uống nước, bận rộn luôn tay.

Trong lòng sung sướng muốn chết.

Phim chiếu xong, lúc đi ra Tưởng Mộ Tranh tay hơi hơi đặt tay lên đầu vai Lạc Táp, khẽ kéo cô vào trong lồng ngực mình.

Lạc Táp khẽ huých khuỷu tay vào eo anh: "Cách tôi xa một chút!"

Tưởng Mộ Tranh càng không chịu, lại dùng sức ôm cô hơn chút nữa: "Em không thấy nhiều người như vậy à? Nếu lát nữa em bị chen ngã thì làm sao?"

https://thuviensach.vn

Lạc Táp lộ ra vẻ mặt bất đắc dĩ, đã không thể nói chuyện bình thường với anh nữa rồi.

Hiện tại cơ bản là anh đã bước vào trạng thái điên cuồng.

Cô dùng sức nhéo hông anh, Tưởng Mộ Tranh đau đến xuýt xoa một tiếng, nhưng vẫn không buông vai cô ra.

Đi ra khỏi rạp phim, Tưởng Mộ Tranh lấy dù trong tay cô thu lại, cởi áo khoác của mình ra khoác lên trên đầu cô.

Lạc Táp gỡ áo xuống, bất mãn nhìn anh: "Tưởng Mộ Tranh, anh còn như vậy, về sau tôi sẽ không đi đâu với anh nữa cả!"

Tưởng Mộ Tranh nói: "Đã hứa sẽ để em được thể nghiệm qua những cảm giác của tình yêu tuổi mới lớn, nếu em không phối hợp, chẳng lẽ một mình anh chơi hai vai?"

Anh lôi kéo cô đi ra ngoài cửa trung tâm thương mại, "Tình yêu của đám nhóc mười mấy tuổi ấy, chút mưa nhỏ này thì bọn nó sẽ không che dù đâu, mà là để đầu trần chạy nhanh qua phố lớn. Nhưng em thì không được như vậy, hiện tại trời lạnh, em đi làm lại mệt nên dùng áo che đầu lại một chút."

Đi ra khỏi trung tâm thương mại, mưa vẫn còn đang rơi.

Gió lạnh thổi qua, Lạc Táp rùng mình một cái.

Tưởng Mộ Tranh lại phủ áo lên trên đầu cô lần nữa, lôi kéo tay cô chạy về phía trước.

"Tưởng Mộ Tranh, anh chậm lại một chút! phiền chết mất!" Tay trái Lạc Táp bị anh nắm, tay phải dùng sức giữ chiếc áo trên đầu, sợ nó rơi xuống.

https://thuviensach.vn

Hạt mưa lất phất nghiêng nghiêng theo chiều gió, bọn họ chạy vội qua đường cái.

Đèn xanh chỉ còn có 4 giây, thời gian không đủ, nhưng Tưởng Mộ Tranh liên tục nắm tay cô chạy tới phía trước, Lạc Táp cảm giác ngày xưa khi cô thực hiện các bài thi năng lực ở trường cảnh sát cũng không chạy nhanh đến vậy.

Cứ như phía sau có một đám chó điên đang đuổi theo.

Chạy đến bên kia đường, cô mệt đến thở hồng hộc, suýt chút nữa chạy tới mức đau sốc hông.

Lạc Táp thở còn chưa thuận khí, quay đầu liếc Tưởng Mộ Tranh một cái, tóc anh đều đã ướt, cô chỉ chỉ dù trong tay anh: "mở ra đi!"

Tưởng Mộ Tranh mở dù ra, lại nghiêng gần hết về phía cô.

Nghỉ ngơi một chút, hai người đi về hướng bãi đậu xe.

Mãi cho đến khi ngồi trên xe, Lạc Táp mới bình phục lại.

Nếu không phải do Tưởng Mộ Tranh, có lẽ cả đời này cô sẽ không bao giờ chạy điên cuồng như thế, còn là trong ngày mưa rét lạnh, mấu chốt là trong tay có dù mà không che.

Tưởng Mộ Tranh lấy khăn lông lau phía dưới tóc, lái xe rời đi.

Hai người vẫn giống như trước kia, cơ bản là không nói lời nào. Thỉnh thoảng Tưởng Mộ Tranh sẽ chủ động nói một câu với cô, cũng đều là anh hỏi một câu, cô đáp một câu.

Ngày mưa tầm mắt không tốt lắm, sau đó Tưởng Mộ Tranh liền tập trung lái xe.

https://thuviensach.vn

Lạc Táp xoay mặt nhìn về phía ngoài cửa sổ, bên ngoài là một khoảng tối tăm, ánh đèn đường cũng bị nước mưa làm cho mơ hồ nhìn không rõ.

Trước kia cô không thích nhất là ngày mưa, trời vừa mưa giao thông liền tắc nghẽn, khi trực trên đường dù có mặc áo mưa thì khi trở lại đơn vị quần áo cũng đã ướt.

Về đến nhà thì lại càng lạnh lẽo.

Hiện tại xem ra ngày mưa cũng không tệ đến như vậy.

Bên trong xe dần dần ấm lên, trên cửa sổ bám một tầng hơi nước, cô đưa ngón tay lên vẽ lung tung.

Khi Tưởng Mộ Tranh quay đầu lại vừa vặn thấy được cảnh này, cô đang vẽ một khuôn mặt tươi cười.

Thì ra cũng không phải là cô không có tâm tính của mấy cô bé, chỉ là khi cô muốn làm nũng thì không có ai ở bên cạnh để chiều cô. Theo thời gian, cô cũng dưỡng thành tính cách lạnh nhạt.

Anh duỗi tay xoa xoa đầu cô.

Lạc Táp 'chát' một cái, đập vào tay anh Tưởng Mộ Tranh cười, rút tay về, tập trung lái xe.

Tới cửa nhà, Lạc Táp mặc áo khoác của mình vào rồi xuống xe. Tưởng Mộ Tranh cũng đi xuống theo. Bỗng nhiên, anh khẽ gọi cô: "Lạc Lạc."

Lạc Táp ngước mắt: "gì?"

Cô còn chưa kịp phản ứng lại, Tưởng Mộ Tranh đã hôn xuống. Trong đầu cô toàn bộ trống rỗng, chờ đến khi cô phản ứng lại thì anh đã hôn xong.

https://thuviensach.vn

Tưởng Mộ Tranh lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai mà nhanh chóng ấn xuống ba nụ hôn.

Trên trán, trên môi, và ngay trên cổ cô.

Lạc Táp muốn nhấc chân đá anh, nhưng nghĩ lại ngày mưa giày ướt nhẹp, sẽ làm dơ ống quần anh, cô nhịn lại.

Tưởng Mộ Tranh nói với cô: "Sáng mai anh tới đón em."

Nói xong liền bước nhanh vào trong xe, khởi động xe chạy.

Nhưng anh không lái đi mà ngừng ở ven đường cách đó không xa, cho đến khi Lạc Táp vào trong sân, anh mới rời đi.

Lạc Táp về đến nhà, khi tắm xong đứng trước gương thoa kem dưỡng da mới phát hiện, trên cổ có một dấu đỏ sậm nhỏ. Cô ghé sát vào gương, sờ sờ, cũng không đau.

Cô nhíu mày, cũng không đụng tới thứ gì mà, với lại, mùa đông cũng không có muỗi mà đốt.

Nghĩ rồi lại nghĩ, chợt bên tai cô phiếm hồng.

Cô híp híp mắt, nụ hôn cuối cùng của Tưởng Mộ Tranh dừng ở cổ cô là mút vào, lúc ấy bị anh hôn hơi đau, cô mới giật mình muốn đá anh.

Cái dấu đỏ sậm nhỏ này là dấu hôn anh để lại.

Lạc Táp xoa xoa cái dấu hôn rõ ràng lại chói mắt kia, ngày mai đi làm kiểu gì đây?

Mặc đồng phục lại không thể quấn khăn lụa, chắc phải mặc áo len cao cổ che lại một chút.

https://thuviensach.vn

Đã nhiều năm rồi cô không mặc áo len cao cổ, càng nghĩ trong lòng lại càng giận.

Điện thoại trên tủ đầu giường rung lên, là Tưởng Mộ Tranh: [Anh về đến nhà rồi, em đi ngủ sớm một chút, ngủ ngon.]

Lạc Táp không muốn trả lời lại anh.

Nhìn vết tích từ hành vi ác liệt của anh ở trong gương, cô không muốn để ý đến anh trong vòng một tháng.

Tác giả có lời muốn nói:

Nhật ký hàng ngày của Tưởng Mộ Tranh ~

Ngày thứ 9 theo đuổi vợ:

Chiếc xe kia chắc chắn là tôi sẽ không trả lại, nghĩ cũng đừng nghĩ, Lạc Lạc đòi lại tôi cũng không trả đâu. (´ ∪ ´)

Sáng hôm nay ăn sáng cùng Lạc Lạc, đây là bữa sáng ngon nhất trong hơn 30 năm qua, đặc biệt là bánh quẩy chấm sữa đậu nành.

Sau này sẽ còn đến quán nhỏ kia để ăn sáng, cũng muốn được giống như ông bà chủ của quán đó, cùng người mình thích an an ổn ổn nắm tay nhau qua cả đời.

Buổi tối cùng Lạc Lạc xem một bộ phim, không biết chính xác là phim chiếu cái gì, nhưng sau này chỉ cần rảnh tôi sẽ hẹn Lạc Lạc cùng đi xem. Bởi vì phim chiếu bao lâu, tôi liền có thể nhìn chằm chằm Lạc Lạc nhà tôi bấy lâu.

https://thuviensach.vn

Chuyện vui vẻ nhất hôm nay: Trộm hôn Lạc Lạc nhà tôi ba cái, còn để lại một 'quả dâu tây' nhỏ. ♡(◡‿◡)

Hậu quả chính là: Cô ấy không thèm trả lời tôi nữa (╥﹏╥)

Chờ tin nhắn của Lạc Lạc đến hơn nửa tiếng đồng hồ, cô ấy vẫn không trả lời.

Nhàm chán đến cực điểm, tôi chuẩn bị mười tờ giấy ghi chú, năm tờ viết 'Cô ấy yêu mình ', năm tờ viết 'Cô ấy không yêu mình', sau đó xóc lên rút thăm. Bốc ba lần, mỗi lần đều bốc được 'Cô ấy không yêu mình' (ಥ﹏ಥ)

Nhất định là mắt bị viễn thị nên nhìn nhầm rồi (￣^￣)ゞ ừ chắc chắn là như thế rồi.

https://thuviensach.vn

ĐƯỜNG MỘT CHIỀU, NGƯỢC LỐI YÊU NHAU

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 43

Chương 43

Sau cơn mưa nhỏ, thời tiết trong lành.

Gió lạnh đến thấu xương, thở ra cũng thành một làn sương trắng.

Hai ngày sau, mỗi sáng cứ đúng 6 giờ là Tưởng Mộ Tranh xuất hiện ở cửa nhà Lạc Táp, gọi cô rời giường, đưa cô đi ăn bánh quẩy, sữa đậu nành.

Bởi vì dấu hôn kia nên cơ bản là Lạc Táp không thèm phản ứng với anh, nhưng Tưởng Mộ Tranh lại vui mừng không thôi. Anh thích cảm giác bị cô làm nũng.

Đặc biệt là mỗi lần quay qua nhìn đến áo len cao cổ của cô, quả thực là lòng vui như hoa nở. Anh còn âm thầm tính toán, lần sau lại thêm mấy dấu cà chua hay dâu tây nhỏ gì đó.

Sáng thứ sáu, Lạc Táp gọi món giống Tưởng Mộ Tranh, là tào phớ vị mặn, bên trong tương đối nhiều gia vị nên ăn xong lại sợ miệng có mùi. Sau khi ngồi lên xe, cô nói với Tưởng Mộ Tranh: "Cho tôi một viên kẹo bạc hà đi."

Trên bục điều khiển gần tay lái có một hộp kẹo bạc hà, hẳn là cái hộp đêm hôm đó cô mua cho anh.

https://thuviensach.vn

Tưởng Mộ Tranh đang thắt dây an toàn, nghe vậy tay hơi dừng lại, sau khi thắt xong thì vội với tay cầm lấy hộp kẹo. Lạc Táp cho rằng anh muốn mở ra, kết quả là anh lại bỏ thẳng vào trong túi.

Lạc Táp chớp chớp mắt, lặp lại lần nữa: "Cho tôi một viên kẹo bạc hà đi."

Tưởng Mộ Tranh không chút do dự mà cự tuyệt: "Không cho."

Lạc Táp: "..."

Tưởng Mộ Tranh khởi động xe, chậm rãi lái về hướng đường lớn, anh nói: "Nếu em muốn ăn thì lát nữa anh sẽ mua một hộp cho em."

Nhưng hộp kia của anh thì không được, ai cũng không thể cho, kể cả cô.

Lạc Táp cảm thấy không thể hiểu được, không khỏi dỗi anh: "Là tôi mua cơ mà."

Tưởng Mộ Tranh: "Chính bởi vì là em mua đó."

Cho nên anh mới không cho bất kỳ ai ăn, giữ lại cho bản thân từ từ ăn.

Vốn dĩ một cái hộp nhỏ cũng không có bao nhiêu, chỉ đủ cho anh ăn đến cuối tháng 12.

Lạc Táp nhìn chằm chằm anh mấy giây, sau đó cũng không nói cái gì nữa, thu hồi tầm mắt nhìn dòng xe cộ ở phía trước.

Tưởng Mộ Tranh bật đài lên, bọn họ vừa đi vừa nghe, không ai nói gì nữa.

Sau đó cô đã quên việc này ở sau đầu, cho đến khi sắp tới đơn vị của cô, Tưởng Mộ Tranh dừng xe sang bên đường, "Em ở trong xe chờ anh

https://thuviensach.vn

chút."

Nói xong, anh mở cửa xuống xe.

Tầm mắt Lạc Táp vẫn luôn dõi theo anh, anh chạy chậm vào một cửa hàng tiện lợi ven đường.

Không tới 2 phút anh đã chạy về, trong tay cầm hai hộp kẹo.

Lạc Táp hơi hơi cắn môi dưới, Tưởng Mộ Tranh kéo cửa xe, đưa kẹo the cho cô: "Hai vị, có thể ăn thay đổi."

Lạc Táp bóc cả hai ra, ăn mỗi hộp một viên.

Hai vị có gì khác nhau thì cô không nhận ra, nhưng cảm thấy đều có vị ngọt.

Cô lại nghĩ tới chuyện phí sửa chữa xe, hỏi anh: "Chắc có phí sửa chữa rồi đúng không? Phải trả thêm bao nhiêu tiền? Tôi chuyển cho anh."

Mặc kệ hiện tại anh đang theo đuổi cô, hoặc là về sau sẽ như thế nào, số tiền này vẫn phải trả cho anh.

Tưởng Mộ Tranh: "Để ở chỗ em đi."

Lại liếc cô một cái: "Dù sao không dùng được bao lâu, tiền của anh đều phải nộp lên cho em."

Lạc Táp: "Tưởng Mộ Tranh tôi không nói đùa với anh, anh có thể nói chuyện nghiêm túc được không?"

Tưởng Mộ Tranh như có suy nghĩ: "Như vậy đi, một năm sau lại nói, nếu chúng ta ở bên nhau thì không cần trả lại cho anh, dù sao đến lúc đó tiền của anh chính là của em, nếu..."

https://thuviensach.vn

Chính anh cũng nói không được, dừng một chút: "Dù sao sẽ không có khả năng thứ hai."

Lạc Táp quay mặt đi, thật chẳng nói chuyện nghiêm túc cho nổi.

Thứ bảy.

Là ngày ra đường tuyên truyền, sáng sớm Lạc Táp tự lái một chiếc xe khác đi đơn vị, lại nhắn tin cho Tưởng Mộ Tranh: [Không cần đến đón tôi, tôi đang tới đơn vị.]

Tưởng Mộ Tranh vừa mới dậy: [Sớm vậy? Sao tối hôm qua không nói cho anh biết?]

Lạc Táp: [Ừ, hôm nay có tuyên truyền.]

Còn lý do vì sao không nói với anh chuyện phải đi sớm thì cô tránh không nói.

Hiện tại còn chưa chính thức có mối quan hệ kia, cô cũng không thể chuyện gì cũng nói với anh.

Nói đến quan hệ hiện tại của hai người bọn họ, cô cũng rất hoang mang, thế này xem như là ở bên nhau? Mỗi ngày cùng nhau đi làm, cũng nhau tan tầm, tuy rằng không nói với nhau nhiều lắm, nhưng cảm giác yêu đương thì càng ngày càng nhiều.

Tới đơn vị, các đồng nghiệp trực ngày hôm nay đều đã tới, đội trưởng cũng đến sớm hơn cô. Cô mới vừa ngồi xuống, phía cửa truyền đến tiếng bước chân dồn dập, cô ngước mắt, là Thượng Viện Viện, cô thu hồi tầm mắt tiếp tục bận chuyện của mình.

https://thuviensach.vn

Thượng Viện Viện gần như chạy chậm lên lầu, tới được chỗ ngồi thì thở hổn hển.

Cô ta lấy gương nhỏ ra sửa sang lại lớp trang điểm.

Hôm nay 5 giờ rưỡi cô ta đã dậy để trang điểm.

Đội trưởng yêu cầu không thể trang điểm đậm nên cô ta đành trang điểm nhẹ. Trang điểm nhẹ nhàng tinh tế là tốn thời gian và sức lực nhất, làm hại cô ta còn chưa kịp ăn sáng.

Đóng gương lại, Thượng Viện Viện không tự giác ngắm qua Lạc Táp, mấy ngày nay rõ ràng cô ta cảm giác được phong cách trang điểm của Lạc Táp thay đổi. Lần đầu tiên đi làm gặp mặt, Lạc Táp trang điểm rất bình thường, đại khái là tự tin với mặt mộc của bản thân nên không trang điểm gì nhiều.

Nhưng hai ngày nay, lông mi, mắt và môi của Lạc Táp đều được trang điểm kĩ càng hơn. Cô ta có xem qua rất nhiều các phong cách trang điểm nên liếc mắt một cái là có thể nhìn ra.

Chẳng lẽ Lạc Táp cũng là vì Phó Duyên Bác?

Từ xưa phụ nữ đã vì người mình thích mà làm đẹp, cô ta không nghĩ ra được lý do nào khác.

Thượng Viện Viện ngắm nhìn cái hộp gương nhỏ trong tay, ngẫm nghĩ nếu cô ta và Lạc Táp trực tiếp cạnh tranh, thì tỷ lệ phần thắng của cô ta là bao nhiêu?

Ngay khi cô ta đang thất thần, đội trưởng tiến vào, gọi bọn họ đi họp.

Chưa đến 8 giờ bọn họ đã đến điểm tập hợp tuyên truyền, hoạt động tuyên truyền cho chiến dịch 'nhường lối đi bộ' lần này do Cục Quản lý giao

https://thuviensach.vn

thông của bọn họ dẫn dắt, liên kết với với Cục Giao thông, kênh Pháp Luật của đài truyền hình và Bộ Giáo dục tổ chức.

Tổng cộng có 50 tình nguyện viên, trong đó còn có 25 tình nguyện viên nhí, là các bé đến từ lớp 1 và 2 của một trường tiểu học thực nghiệm.

Hoạt động tuyên truyền còn có nghi thức khai mạc, địa điểm diễn ra là trên quảng trường trước Cao ốc của tập đoàn Trung Liên. Khi bọn họ tới đó thì tình nguyện viên đều đã đến rồi, băng rôn đã được căng ra, sân khấu đơn giản cũng đã được dựng xong.

Lạc Táp cho rằng phải tầm 10 giờ Phó Duyên Bác mới đến đây. Những lần làm tuyên truyền trước, rất nhiều lãnh đạo đều tới tham gia được tầm hơn một tiếng, đúng lúc tan tầm thì bọn họ sẽ đi về.

Không ngờ tới Phó Duyên Bác chỉ tới muộn hơn mọi người mười mấy phút, vẫn giống như lần trước cô nhìn thấy ở trường bắn, anh vẫn mặc bộ cảnh phục kia.

Người phụ trách và các sĩ quan của đơn vị tuyên truyền ở trên Cục cũng đến, trong đó có hai nhân viên quay phim.

Đội trưởng nhìn thấy Phó cục trưởng xuống xe thì bước nhanh qua chào đón.

Thượng Viện Viện cũng lập tức chú ý tới Phó Duyên Bác, vẫn giống như trước kia, mỗi lần nhìn thấy anh đều không tránh được có chút kích động.

Cô ta vô thức vén tóc lại sau mang tai, sửa sang lại mũ, đây là trường hợp công tác, cô ta vẫn biết đúng mực mà không có mạo muội đi qua đó, lơ đãng mà tiếp tục làm việc của mình, thỉnh thoảng lại đưa mắt về phía bên kia.

https://thuviensach.vn

Mà Phó Duyên Bác thì có vẻ không thấy được cô ta, vẫn luôn nói chuyện phiếm cùng đội trưởng.

Đội trưởng báo cáo tình huống ở hiện trường với Phó Duyên Bác, Phó Duyên Bác gật gật đầu, ra hiệu cho anh ta cứ bận việc đi, không cần tiếp mình nữa.

Còn có nghi thức khai mạc nên rất nhiều chuyện cần phải sắp xếp, đội trưởng liền đi trước.

Thư kí đưa Phó Duyên Bác đi bắt tay và hỏi thăm các tình nguyện viên, làm cho các tình nguyện viên kích động không thôi, hào hứng cầm điện thoại muốn chụp ảnh cùng Phó Duyên Bác, Phó Duyên Bác cười đồng ý.

Chụp xong, tình nguyện viên cũng ngại vây quanh Phó Duyên Bác nên lập tức tan ra, tiếp tục bận công việc của mình.

Lạc Táp đang dọn các tư liệu tuyên truyền của hôm nay từ trên xe xuống, Phó Duyên Bác bước nhanh qua giúp cô. Lạc Táp tưởng là đồng nghiệp của mình, vừa quay đầu lại suýt chút nữa đụng phải anh ta.

"Thật xin lỗi, Phó cục."

Phó Duyên Bác cười dịu dàng: "Dọa đến cô à?"

Lạc Táp nói đúng sự thật: "Ừ."

"Cô đứng qua bên cạnh chút, để tôi." Phó Duyên Bác ôm được nhiều gấp ba lần cô.

"Truyền đơn chia làm mấy loại?" anh lại hỏi.

Lạc Táp gật đầu: "Một loại đưa cho người đi bộ, một loại cho người lái xe."

https://thuviensach.vn

Hai người vừa khuân vác tư liệu tuyên truyền vừa nói về hoạt động tuyên truyền hôm nay.

Thư ký của Phó Duyên Bác và đội trưởng của Lạc Táp đều biết chuyện lệnh điều động trước đó của Lạc Táp, hiện tại Phó Duyên Bác chủ động đi tìm Lạc Táp nói chuyện phiếm, hai người bọn họ đều nghĩ là anh ta đại diện trên Cục biểu đạt một ít xin lỗi cùng quan tâm, bọn họ cũng không đi qua đó quấy rầy.

Ngay cả nhân viên chụp hình cũng được nhắc chụp các tình nguyện viên đi chứ đừng chỉ chụp lãnh đạo.

Nhiếp ảnh gia hiểu ra, đi chụp các tình nguyện viên lấy tài liệu.

Vừa rồi Thượng Viện Viện bị đội trưởng phân công làm chuyện khác, bận bịu xong quay đầu lại thì nhìn thấy được cảnh Phó Duyên Bác và Lạc Táp đang cùng nhau dọn tư liệu.

Hai người phối hợp thập phần ăn ý, giống như hai vợ chồng.

Thượng Viện Viện lập tức ngưng lại những suy nghĩ miên man, ghen tỵ đến sắp phát điên.

Nếu như đang là ngày thường, chắc chắn cô ta đã chen tới đó rồi đẩy Lạc Táp qua một bên từ lâu, nhưng hiện tại không được, đây là đang trong thời gian làm việc nghiêm túc.

Nếu làm ra vấn đế không hay gì, nói không chừng Phó Duyên Bác sẽ nói thẳng với ba mẹ cô ta, mẹ quan tâm đến thể diện, cực kỳ có khả năng không cho cô ta ở lại đội cảnh sát giao thông nữa.

Cô ta chỉ có thể chịu đựng, chịu đựng, lại chịu đựng.

https://thuviensach.vn

Cô ta xoay người, dùng sức xoa xoa nơi lồng ngực, suýt chút nữa chết vì nhồi máu cơ tim rồi.

Bình tĩnh lại, cô ta đi đến bên cạnh đội trưởng: "Đội trưởng, lát nữa chúng ta sẽ chia nhóm để ra đường phát truyền đơn đúng không?"

Đội trưởng ngẩng đầu: "Lúc họp lỗ tai cô còn đang ngủ ở nhà có phải hay không?"

Thượng Viện Viện bĩu môi: "Đầu óc tôi không tốt lắm, hình như trí nhớ không vượt quá được 1 giờ đồng hồ."

Đội trưởng: "Tôi tên gì chắc cô cũng không nhớ rõ đúng không?"

Thượng Viện Viện: "..."

Bị nghẹn trợn trắng mắt.

Đội trưởng thở dài: "Tiểu Thượng à, không phải là tôi khó khăn với cô. Nhưng cơ bản là những việc cần chú ý nhất mà cô cũng chẳng để tâm. Vừa rồi khi họp tôi đã phân nhóm rồi, cô còn tới hỏi tôi có phải sẽ phân nhóm hay không, cô nói xem cô..."

Anh ta lắc đầu.

Thượng Viện Viện vội bảo đảm: "Đội trưởng, tôi hứa là lần tới nhất định tôi sẽ đem theo lỗ tai, đầu óc cùng tâm trí vào phòng họp."

Lại hỏi: "Tôi cùng nhóm với ai vậy? Có phải cùng nhóm với Phó cục của chúng ta không? Tôi muốn được học tập Phó cục trưởng một chút."

Đội trưởng: "Cô cùng nhóm với tôi."

Thượng Viện Viện: "..."

https://thuviensach.vn

Cô có ngốc cũng nghe hiểu, đội trưởng đang ngầm nói, cô không cùng nhóm với Phó Duyên Bác.

"Vậy chị Lạc thì sao? Cũng cùng nhóm với chúng ta hả?"

Đội trưởng: "Cô ấy cùng nhóm với Phó cục trưởng, cô ấy là cảnh sát giao thông vào nghề lâu năm, biết khi tuyên truyền thì sẽ làm thế nào, cô vừa tới, đi theo tôi học hỏi cho đàng hoàng vào."

Thượng Viện Viện hơi há mồm, lại chẳng thể phản bác được.

Nhưng giấm chua ở trong lòng đã sớm tràn ra hết cả Bắc Kinh.

Lúc này có một chiếc xe buýt trường học chạy tới quảng trường, là các tình nguyện viên nhỏ tới.

Đội trưởng quay đầu nhìn về phía Lạc Táp, Phó Duyên Bác đang nói gì đó với người phụ trách đơn vị tuyên truyền. Anh ta gọi Lạc Táp: "Tiểu Lạc, học sinh tới rồi, cô qua đó dạy bọn nhóc những việc cần chú ý khi tuyên truyền ngày hôm nay đi."

Lạc Táp: "Vâng, tới ngay đây."

Cô nhấc chân đi về phía xe buýt trường học.

Bọn nhỏ mặc đồng phục của trường học, còn thắt khăn quàng đỏ.

Lạc Táp chào hỏi vài câu với giáo viên quản lý, sau đó thổi còi để bọn nhỏ đứng thành 3 hàng. Hai hàng phía trước 8 bạn, hàng sau cùng là 9 bạn.

Cậu nhóc cao nhất đứng ở hàng cuối quá nghịch ngợm, đang với tay chọc phá người bạn đứng cách đó hai bạn.

Lạc Táp quét mắt thấy được, lại thổi tiếng còi thứ hai.

https://thuviensach.vn

Cậu nhóc nhắm mắt làm ngơ, giáo viên quản lý đi qua dùng sức xoa xoa đầu của nhóc, ánh mắt ra hiệu cho cậu nhóc đừng quậy phá nữa, phải nghe cô cảnh sát nói.

Sau đó cậu bé mới an tĩnh lại.

Lạc Táp giới thiệu kĩ càng, tỉ mỉ về hoạt động ngày hôm nay cho các bạn học nhỏ, lại nói với bọn nhóc lát nữa khi ra mặt đường thì phải làm như thế nào, phải chú ý an toàn ra sao.

Giới thiệu xong hết thì để cho bọn nhóc nghỉ ngơi tại chỗ trước.

Cậu nhóc cao lớn nghịch ngợm kia nhảy nhót đến bên cạnh Lạc Táp: "Chị cảnh hoa, có thể chụp với em một tấm hình không?"

Cậu nhóc dễ thương, cười lên thì như mùa xuân tươi sáng.

Nhưng trong lời nói lại hơi có vẻ trưởng thành, nói năng ngọt xớt.

Lạc Táp có chút giật mình, cái loại thần thái này, dáng vẻ không đàng hoàng thiếu đòn kia cực kỳ giống khi Giang Đông Đình còn nhỏ. Giang Đông Đình từ bé đã như vậy lưu manh, thích bắt nạt mấy cô bé xinh đẹp.

"Chị cảnh hoa? Có thể không? Em muốn lấy chị làm tấm gương, về sau sẽ làm cảnh sát." Giang Nghị Hạo còn đang cười, nụ cười có ba phần giảo hoạt, bảy phần ngây thơ chất phác.

Lạc Táp bất đắc dĩ nhìn cậu bé, cái cậu nhóc ranh này, còn không ít trò quỷ.

Giang Nghị Hạo cảm giác được một tia hy vọng, cha của nhóc từng nói, thông thường khi phụ nữ do dự là chứng minh có cơ hội.

Cậu nhóc không trưng cầu ý kiến của Lạc Táp nữa, vội đưa điện thoại cho bạn học cùng lớp: "Giúp tớ chụp một tấm với chị cảnh hoa đi, cảm ơn."

https://thuviensach.vn

Nói xong, cậu lập tức chạy đến bên cạnh Lạc Táp, dựa sát lại Lạc Táp, còn nhìn vào ống kính giơ tay chào. Tuy rằng tư thế không đúng chuẩn, nhưng dáng vẻ nghiêm túc kia của cậu nhóc khiến cho trong lòng Lạc Táp không khỏi rung động.

Chụp xong, Lạc Táp duỗi tay vỗ vỗ đầu cậu nhóc: "Về sau không được nghịch ngợm gây sự nữa, phải biết nghe lời thầy cô."

Giang Nghị Hạo ngẩng đầu, hé miệng: "Báo cáo cấp trên, nhất định làm được."

Lạc Táp: "..."

Hôm nay gió hơi lớn, còn 1 tiếng nữa mới đến nghi thức khai mạc nên giáo viên cho bọn nhỏ lên trên xe buýt chờ, cũng tiện để quản lý.

Sau khi bọn nhỏ lên xe, Lạc Táp đi qua chỗ đội trưởng hỗ trợ.

Lãnh đạo của Sở Giáo dục, đài truyền hình và cả bên Cục giao thông đã lục tục đến. Phó Duyên Bác đi qua chào hỏi tất cả bọn họ.

Khi Tưởng Mộ Tranh lái xe tới thì ngẩn ra, đây là tình huống gì?

Phía trước bị vài chiếc xe chặn đường, nhất thời anh không thể nào đi vào được.

Lại nhìn qua băng rôn trên sân khấu bên kia, thì ra là đơn vị Lạc Táp làm lễ khai mạc cho hoạt động tuyên truyền hôm nay.

Quảng trường phía trước cao ốc Trung Liên của bọn anh xem như là nơi rộng nhất quanh đây, lại là trung tâm thành phố nên thường xuyên sẽ cho một số đơn vị sự nghiệp mượn để tổ chức hoạt động tuyên truyền.

Mấy chuyện này đều do bên bộ phận truyền thông của công ty lo liệu, trước nay anh chưa từng hỏi đến, không nghĩ hôm nay sẽ là Cục quản lý

https://thuviensach.vn

giao thông làm hoạt động tuyên truyền ở đây.

Tưởng Mộ Tranh hạ cửa sổ xe xuống, tìm Lạc Táp trong đám người, nhìn một vòng không tìm được, phía trước anh lại có xe chặn mất nên nhìn không tới.

Vừa muốn xuống xe, không nghĩ tới chiếc xe đằng trước đã chạy lên.

Phía sau còn có xe của các nhân viên công ty hôm nay đi tăng ca đang chạy tới, anh đành phải chạy theo lên trước.

Rốt cuộc cũng thấy được Lạc Táp, cô đang bận, không chú ý tới anh.

Tưởng Mộ Tranh chạy xe tới một vị trí không ảnh hưởng đến mọi người rồi dừng lại. Anh mới vừa đẩy cửa xe ra liền có tình nguyện viên lại đây nói nơi này phải làm hoạt động, không cho dừng xe, yêu cầu anh đưa xe vào gara.

Tưởng Mộ Tranh: "..."

Địa bàn của anh mà còn không được dừng xe.

Trong lúc vô tình Phó Duyên Bác quay đầu thì thấy được Tưởng Mộ Tranh ở bên kia quảng trường, hai người đúng lúc chạm tầm mắt, thế này không chào hỏi cũng không được.

Bên này, tình nguyện viên còn đang thúc giục Tưởng Mộ Tranh di chuyển xe.

Tưởng Mộ Tranh khẽ hất cằm: "Tôi nói vài câu với Phó cục rồi sẽ lái đi."

Tình nguyện viên quay đầu, Phó Duyên Bác đã đi tới, tình nguyện viên không nói thêm gì nữa, xoay người rời đi.

https://thuviensach.vn

Tưởng Mộ Tranh chỉ cách Lạc Táp mấy mét, nhưng cô vẫn luôn cúi đầu xem tư liệu, không có chú ý tới anh. Bỗng nhiên đội trưởng nói với cô: "Tiểu Lạc, sao xe của em lại ở đây?"

Lạc Táp ngước mắt, không hiểu ra sao: "Hả? Xe gì?"

Cô xoay người nhìn lại theo tầm mắt của đội trưởng và sửng sốt, sao Tưởng Mộ Tranh lại ở chỗ này?

Tới tìm cô?

Phó Duyên Bác đến gần phía Tưởng Mộ Tranh, hai người gần như đồng thời vươn tay, nhẹ nhàng nắm, ngay sau đó buông ra.

Mấy lời chào hỏi khách sáo đều bỏ qua, đại khái Phó Duyên Bác cũng đoán được nhưng không quá chắc chắn nên hỏi: "Cuối tuần còn phải tăng ca?"

Tưởng Mộ Tranh mỉm cười gật đầu: "Tới công ty xử lý chút chuyện, không nghĩ tới các cậu làm hoạt động ở đây, đều tới cửa công ty tôi rồi, sau khi kết thúc nhất định phải lên văn phòng tôi uống ly trà đấy."

Phó Duyên Bác: "Có rảnh nhất định sẽ ghé lên."

Lạc Táp cách bọn họ rất gần, đối thoại của bọn họ cô đều nghe được hết. Thì ra Trung Liên là công ty của Tưởng Mộ Tranh, anh đến đây là đi tăng ca.

Phó Duyên Bác nhận ra chiếc xe Tưởng Mộ Tranh lái là của Lạc Táp, ấn tượng của anh ta về bảng số xe kia quá khắc sâu. Cái buổi sáng có tai nạn xe cộ kia, Lạc Táp lái chính là chiếc xe này.

Nhất thời anh ta đoán không ra Lạc Táp và Tưởng Mộ Tranh có quan hệ gì, bạn bè? Hay là ở bên nhau?

https://thuviensach.vn

Tưởng Mộ Tranh nhìn đồng hồ, 9 giờ còn có một cuộc họp.

Anh nói với Phó Duyên Bác: "Không quấy rầy thời gian của cậu, lát nữa bận xong rồi thì đi lên ngồi một chút."

Phó Duyên Bác lịch sự đồng ý, lại nói: "Công ty các cậu cho bên Cục quản lý giao thông của chúng tôi mượn quảng trường rộng như vậy, tôi thay mặt Cục quản Lý giao thông và đại đội hai cảm ơn cậu."

Tưởng Mộ Tranh dùng khóe mắt liếc nhìn về phía Lạc Táp, rồi lại lẳng lặng thu hồi tầm mắt, cười nhạt: "Cậu nói như vậy là khách sáo rồi, là chuyện tôi nên làm."

Trong lúc nhất thời, bầu không khí xung quanh như giương cung bạt kiếm, bỗng nhiên toát lên mùi thuốc súng không thể giải thích được.

Người ngoài nghe không ra ẩn ý trong lời của bọn họ, chỉ có hai người bọn họ tự hiểu rõ trong lòng mà không nói ra.

Chính bọn họ cũng rất bất ngờ và kinh ngạc. Mấy chục năm trước đây bọn họ chẳng thèm tranh nhau cái gì, nhưng lại không dự đoán được sẽ có ngày bởi vì một cô gái mà so đo thiệt hơn.

Tác giả có lời muốn nói:

Tưởng Mộ Tranh:

Nhật ký tạm thời dừng lại, bởi vì Phó Duyên Bác xuất hiện, còn muốn tranh Lạc Lạc nhà tôi với tôi cơ đấy, đau tim ing~

https://thuviensach.vn

ĐƯỜNG MỘT CHIỀU, NGƯỢC LỐI YÊU NHAU

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 44

Chương 44

Sau khi nghi thức đơn giản kết thúc, nhóm Lạc Táp cùng 50 tình nguyện viên chia làm 5 nhóm ra đường phát truyền đơn.

Lạc Táp không nghĩ tới sẽ cùng nhóm với Phó Duyên Bác, còn có cả cậu nhóc nghịch ngợm kia.

Trên tầng cao của tập đoàn Trung Liên.

Sau khi cuộc họp kết thúc, chuyện đầu tiên Tưởng Mộ Tranh làm khi trở lại văn phòng chính là đi đến cạnh cửa sổ sát đất. Văn phòng ở tầng ba mươi mấy, từ trên đây nhìn xuống, chỉ nhìn thấy người là những chấm chấm lớn.

Đều mặc cảnh phục như nhau, anh không phân rõ được ai là Lạc Táp.

Điện thoại trên bàn làm việc rung lên, Tưởng Mộ Tranh lại nhìn bên dưới thêm vài lần rồi mới đi nghe điện thoại.

Là Giang Đông Đình.

"Chuyện gì đấy?"

Giang Đông Đình: "Hôm nay có đến công ty không?"

https://thuviensach.vn

"Có."

"Trên quảng trường trước công ty cậu đang tổ chức hoạt động, cậu thấy chứ?"

"Nói điểm chính."

"Con trai tôi đi làm tình nguyện viên."

Trong lời nói của Giang Đông Đình tất cả đều là tự hào, chính anh ta cũng chưa từng nghĩ đến con trai sẽ tự chủ động muốn đi rèn luyện, khiến anh ta vui đến hơn nửa đêm cũng chưa ngủ được.

Trước kia cứ cảm thấy đứa nhỏ này xem như hỏng rồi, không nghĩ tới lại có thể tỉnh ngộ.

Tưởng Mộ Tranh: "Con trai cậu đi làm tình nguyện viên, có tương lai, cậu nên nói với mẹ của thằng nhỏ. Cậu kích động tới chỗ của tôi làm gì? Nhầm đối tượng sao?"

Nói rồi anh móc ra hộp kẹo bạc hà trừ trong túi, đổ ra một viên bỏ vào trong miệng, nháy mắt liền cảm thấy mát lạnh.

Giang Đông Đình nói ra mục đích của chính mình: "Tôi muốn nhờ cậu giúp tôi chụp mấy tấm ảnh khi nó tham gia hoạt động. Tối hôm qua chỉ lo vui mừng mà quên mất vụ này. Giờ tôi chạy qua thì cũng không kịp nữa."

Tưởng Mộ Tranh hậm hực nói: "cậu bảo Chu Tuyền đi xuống chụp cho, công ty của cô ấy thấp hơn tôi, chắc chắn xuống tới đó nhanh hơn tôi."

Tập đoàn Trung Liên của bọn họ tổng cộng có hai toà nhà. Tòa A là chính bọn họ dùng, toà B thì chỉ dùng mấy tầng, các tầng lầu khác đều kinh doanh cho thuê.

https://thuviensach.vn

Ngân hàng đầu tư mà Chu Tuyền đang làm là của cháu trai lớn của anh, anh cho bên đó sử dụng miễn phí từ tầng 12 đến tầng 16.

Văn phòng của Chu Tuyền ở tầng 12.

Mà văn phòng anh thì ở tầng ba mươi mấy. Xét độ cao, chắc chắn là Chu Tuyền sẽ xuống trước.

Giang Đông Đình buồn bực muốn chết: "Tiểu Tranh Tranh, đừng lấy tôi ra trêu đùa nữa được không? Tuyền Tuyền chặn số của tôi rồi."

Tưởng Mộ Tranh: "Cũng biết bị chế nhạo không dễ chịu hả? Mẹ nó, thế cái đêm kiểm tra lái xe say rượu kia khi cậu cười nhạo tôi sung sướng như vậy sao không nghĩ tới bản thân sẽ có ngày hôm nay đi?"

Giang Đông Đình: "..."

Tưởng Mộ Tranh: "Không còn chuyện gì thì tôi tắt máy đây."

Giang Đông Đình vội vàng hỏi: "Rốt cuộc cậu có đi xuống chụp giúp cho con trai tôi vài tấm không đấy?"

Tưởng Mộ Tranh: "Tôi không muốn nói với người não tàn."

Anh trực tiếp ấn kết thúc cuộc gọi.

Giang Đông Đình: "..."

Lại dám nói anh ta não tàn?

Vậy cái dáng vẻ đê tiện khi cậu ta theo đuổi Lạc Táp kia là gì, còn không phải là dạng não tàn à? (￣﹃￣)

Tưởng Mộ Tranh gọi điện thoại cho quầy lễ tân ở bên dưới, bảo các cô đi hỏi giáo viên xem ai là Giang Nghị Hạo rồi chụp giúp anh mấy tấm ảnh

https://thuviensach.vn

của cậu nhóc.

Lạc Táp đang công tác, Phó Duyên Bác cũng ở đó, anh đi xuống không thích hợp, sẽ khiến người ta nghĩ là anh muốn tạo cảm tồn tại.

Sắp xếp xong chuyện chụp hình, anh nhận được điện thoại của vị khách Malaysia kia.

Sau khi tán gẫu một hồi, bên kia vào thẳng chủ đề, hỏi anh có hứng thú hợp tác cái kho dầu mỏ bên vùng Trung Đông kia không.

Dưới đáy lòng Tưởng Mộ Tranh 'a' một tiếng, bên phía Châu Phi còn chưa kí hợp đồng đâu, đã bắt đầu nghĩ miếng thịt béo bên kia của anh rồi.

Anh cười trả lời: "Gần đây tình hình kinh doanh vũ khí không lạc quan lắm, tiền nhàn rỗi nên phía vùng Trung Đông bên kia tạm thời tôi sẽ tự mình đầu tư."

Đối phương ngẩn ra, ngay sau đó cười ha ha vài tiếng, nói mấy câu cho qua chuyện, sau đó tâm sự một chút về vấn đề kí hợp đồng, rồi kết thúc trò chuyện.

Tưởng Mộ Tranh ấn khóa màn hình, ném thẳng lên bàn.

Anh không kinh doanh vũ khí, tùy tiện nói bừa mà thôi, hù dọa người thì ai chẳng biết chứ.

Có lẽ đối phương cũng không tra ra được chính xác anh là ai, rốt cuộc bên ngoài có rất nhiều người kinh doanh vũ khí nhưng thật ra sau lưng đều là có ông chủ lớn hơn nữa.

Chờ khi anh đến bên cửa sổ lần nữa, xe ở bên dưới đã lục tục rời đi. Thì ra lễ khai mạc đã kết thúc.

https://thuviensach.vn

Lạc Táp cùng các đồng nghiệp trong nhóm nhỏ ngồi trên xe tuần tra tới khu vực tuyên truyền mà bọn họ được phân công. Sau khi Giang Nghị Hạo từ trên một chiếc xe khác thì chạy chậm đến cạnh Lạc Táp.

Đôi mắt cười giống như vầng trăng non: "Chị cảnh hoa, em cùng nhóm với chị đấy, lát nữa em đi theo sau chị, cùng chị nhập gánh."

Lạc Táp cười cười bất đắc dĩ, nhóc con mới nhiêu đấy tuổi đã biết cái gì là nhập gánh.

Phó Duyên Bác cũng đi tới, chọc Giang Nghị Hạo: "Cùng nhóm với chú đi, chú với cháu nhập gánh."

Giang Nghị Hạo nghiêng đầu, nhìn chằm chằm Phó Duyên Bác, tròng mắt đảo quanh, cách vài giây sau mới nói: "Cháu vẫn nên nhập gánh với chị cảnh hoa thôi. Tục ngữ nói, nam nữ phối hợp làm việc sẽ không mệt."

Phó Duyên Bác: "..."(￣_￣;)

Lạc Táp: "..."

Trong tay mỗi người bọn họ đều cầm chồng truyền đơn thật dày. Sau đó Giang Nghị Hạo cũng không thể được như mong muốn, bởi vì các tình nguyện viên nhí đều phải chịu quản lý bởi người lớn, do Phó đội trưởng cùng một anh cảnh sát giao thông khác kèm cặp.

Sau khi hoạt động bắt đầu, Phó Duyên Bác cũng cố tình duy trì khoảng cách với Lạc Táp. Cô đi phía nam, anh ta đi phía bắc, sợ luôn đứng chung một chỗ sẽ có người nói ra nói vào.

Mọi người đều canh lúc đang đèn đỏ để đi đến bên cạnh các tài xế lái xe, phát truyền đơn đến cho bọn họ, tới khi đèn xanh, mọi người lại lui về phía sau đến ven đường.

https://thuviensach.vn

Hiện tại là đèn xanh, Lạc Táp lơ đãng ngẩng đầu liền nhìn đến Giang Nghị Hạo ở một nhánh đường khác.

Nhánh đường phía bên cậu nhóc đang là đèn đỏ, cậu chạy chậm đến trước xe, chủ xe thấy cậu nhóc mặc đồ tình nguyện viên của 'nhường lối đi bộ' thì hạ cửa sổ xe xuống.

Đầu tiên Giang Nghị Hạo chào hỏi, sau đó lễ phép đưa truyền đơn qua. Chủ xe khách sáo nói tiếng cảm ơn với cậu. Giang Nghị Hạo hiểu ý cười, vẫy vẫy tay với chủ xe, sau đó lại tiếp tục chạy đến chiếc xe đằng sau.

Lạc Táp nhìn cái bóng dáng nhỏ bé kia vui vẻ len lỏi giữa dòng xe cộ, rất khó tưởng tượng đến cậu nhóc con ưa nghịch ngợm gây sự lại nói năng ngọt xớt khi vừa đến quảng trường hơn 1 giờ trước, hiện tại lại đang ở chỗ này nghiêm túc làm chút việc nhỏ đơn giản này.

Đèn xanh chuẩn bị bật sáng, cảnh sát giao thông dẫn dắt đội thổi còi, ra hiệu cho bọn họ rút lên lề đường, bọn nhỏ cũng rất nghe lời, nghe được tiếng còi thì nhanh chóng trở về.

Bên này của Lạc Táp thì lại bắt đầu đèn đỏ.

Cô bước nhanh chân đến bên hông xe, rất nhiều chủ xe chủ động mở cửa sổ trước, tiết kiệm cho cô không ít thời gian. Trong 60 giây ngắn ngủn, cô có thể phát nhiều thêm vài người.

Bên phía kia Giang Nghị Hạo đứng ở nơi đó cũng không an tĩnh được, thỉnh thoảng lại nâng chân đá đá, nhàm chán quá lại đi vòng tại chỗ.

Tiếng còi vang lên lần nữa, một giây sau cậu nhóc đã tiến vào trạng thái làm việc nghiêm túc.

Giang Nghị Hạo không nghĩ tới sẽ gặp được người quen, khi cửa sổ xe hạ xuống, cậu nhóc mở to hai mắt, đầu tiên là sửng sốt, sau đó cằm giương

https://thuviensach.vn

lên, lông mày cũng nhếch lên. Cái dáng vẻ khoe khoang kia làm Tưởng Mộ Tranh có cảm giác muốn đập cho nó mấy cái.

"Chào Ngũ ca."

"Thiếu đòn hả!"

Giang Nghị Hạo bày ra dáng vẻ chú cứ tới đánh con thử đi, nhưng không quên đưa truyền đơn cho anh, dặn dò: "Khi ngài điều khiển xe lưu thông trên đường, nếu nhìn đến người đi bộ trên vạch kẻ qua đường, đặc biệt là người già, trẻ em, phụ nữ mang thai và cả người đi lại khó khăn, xin ngài nhất định trước hết giảm tốc độ, dừng xe, đừng bóp còi, hãy kiên nhẫn chờ đợi, ra đường đều do bản thân mình, an toàn cho cả bạn và tôi."

Tưởng Mộ Tranh bật cười, tiếp nhận truyền đơn: "Đây là ai dạy cho mấy đứa?"

"Chị cảnh hoa."

"Cái cô xinh đẹp cao cao kia đúng không?"

"Xin lỗi, hiện tại tôi đang trong thời gian công tác, muốn nói chuyện riêng thì chờ đến sau khi tôi kết thúc thời gian làm việc hãy tìm tôi, tạm biệt." Cậu nhóc lại nhanh chóng chuyển qua buồng lái của chiếc xe phía sau.

Tưởng Mộ Tranh nhìn xuống truyền đơn, rất đơn giản, là hình một chiếc xe trước vạch qua đường.

Đèn xanh bật sáng, anh khởi động xe rời đi.

Khi đến giao lộ anh thấy được Lạc Táp ở bên nhánh đường khác.

Về nhà cũng không có việc gì, anh quay đầu ở giao lộ phía trước, vòng xa đến cuối đường bên kia rồi chạy ngược lên, cuối cùng cũng chạy đến nơi

https://thuviensach.vn

cô phụ trách tuyên truyền.

Lạc Táp phát xong cho xe trước, khi đi tới xe sau, đầu tiên là thấy được biển số xe của nó, cô sửng sốt, cảm thấy sao quen mắt vậy, ngay sau đó mới phản ứng lại, đây không phải xe của cô sao?

Ở trong lòng còn cười chính mình một phen, thật là đầu óc hỏng rồi.

Cô đi đến trước cửa sổ xe, Tưởng Mộ Tranh dùng một tay đỡ tay lái, tay trái vươn ra, cười nói: "Chào cảnh sát Lạc."

Lạc Táp trừng mắt nhìn anh, cho anh một tờ truyền đơn. Khi Tưởng Mộ Tranh tiếp nhận thì cố ý dùng ngón tay cào cào vào lòng bàn tay cô vài cái, lại nhanh chóng rút về.

Lạc Táp: "..."

Thật muốn kéo ra đánh cho một trận tơi bời.

"Cảnh sát Lạc, chờ một chút."

Lạc Táp đang tính đi về phía sau. Anh gọi một tiếng này khiến cô dừng bước chân: "Có việc gì?"

Tưởng Mộ Tranh không lên tiếng, cầm một quyển sổ tay từ ghế phụ lên, mở ra một trang trong đó. Chỉ có mấy cái chữ to cùng một khuôn mặt, khuôn mặt kia còn vẽ khá dễ thương.

Anh dùng khẩu hình miệng đọc ra: Lạc Lạc,vất vả rồi,anh yêu em (づ￣3￣)づ╭~

(' ε ')♡

Lạc Táp vừa vui vừa tức, lần đầu tiên nghe anh nói ba chữ này, nhưng lại là ở một cái trường hợp như vậy, đang trên đường cái, cô còn đang làm

https://thuviensach.vn

nhiệm vụ.

Cô giả vờ tức giận liếc xéo anh một cái, không thèm phản ứng lại anh, xoay người tiếp tục đi làm việc.

Tưởng Mộ Tranh kê quyển sổ lên tay lái, cái này là anh viết trong lúc chờ đèn xanh trước đó, vừa rồi xem phản ứng của Lạc Táp, hẳn là cô rất vui.

Anh lấy bút ra, phê cho bản thân 100 điểm ngay góc trang giấy.

Nhìn ngắm lại, rồi vừa huýt sáo vừa cất sổ tay vào trong túi.

Buổi sáng tuyên truyền kết thúc lúc 11 giờ rưỡi, tất cả mọi người tập trung đến nhà ăn của Cục Quản lý giao thông ăn cơm, sau khi ăn cơm trưa xong thì tạm nghỉ ngơi, buổi chiều còn phải tiếp tục.

Giang Nghị Hạo không cùng ăn với đám bạn nhỏ của mình mà bưng cái khay nhỏ đi loanh quanh tìm người, rốt cuộc cũng tìm được Lạc Táp ở phía đông khu nhà ăn.

"Chị cảnh hoa."

Cậu nhóc ngồi xuống sát bên Lạc Táp.

Lạc Táp: "..."

Sửa cho đúng lại: "Kêu là dì."

Giang Nghị Hạo bướng bỉnh nói: "Không được, chính là chị cảnh hoa mà."

Lạc Táp buồn bực hỏi cậu: "Con còn bé như vậy, biết cảnh hoa là gì à?"

https://thuviensach.vn

"Biết chứ, mấy tin tức trên Weibo thường xuyên đưa tin về cảnh hoa mà. Cảnh hoa còn không phải là cảnh sát xinh đẹp nhất sao, đúng không?"

Chu Nghiên cười: "Sức hút của người đẹp đúng là khác biệt, ngay cả nhóc con bé tí thế này cũng theo đuổi không buông."

Giang Nghị Hạo gân cổ nói: "Dì à, con không phải nhóc con, con là nam tử hán."

Chu Nghiên nhíu mày, cố ý chọc anh: "Sao con gọi cô ấy là chị mà lại gọi dì là dì?"

"Bởi vì..." Suýt chút nữa Giang Nghị Hạo bị hỏi vặn cứng họng, não nhanh chóng hoạt động, rốt cuộc tìm được lý do thích hợp: "Bởi vì nhìn dì mang lại cảm giác rất thân thiết, giống như mẹ vậy."

Chu Nghiên: "..."(눈_눈)

Mẹ nó,béo chính là thân thiết hả?

(ノ °益°)ノ 彡┻━┻

Hiện tại con nít đều thành quỷ cả rồi, cô ấy vỗ vỗ cái đầu dưa nhỏ của Giang Nghị Hạo: "Tương lai xán lạn đấy."

Nói rồi lại gắp miếng xương sườn trong khay qua cho Giang Nghị Hạo: "Nào, dì khen thưởng con."

Lại ra hiệu bằng ánh mắt: "Đôi đũa này dì còn chưa có dùng, không có dính nước miếng đâu."

Giang Nghị Hạo cười: "Cho dù dì dùng qua rồi con cũng không chê."

Chu Nghiên vui vẻ không thôi, cảm thấy đứa nhỏ này quá thú vị, vừa muốn khen cậu nhóc hai câu, kết quả Giang Nghị Hạo đã gắp xương sườn

https://thuviensach.vn

qua cho Lạc Táp. Sợ không đủ, cậu lại gắp thêm hai miếng của chính mình cho Lạc Táp: "Chị, ăn nhiều một chút, buổi chiều còn phải tiếp tục phát truyền đơn đấy."

Lạc Táp: "..."

Chu Nghiên: "..." Đã bị một vạn điểm thương tổn. 。·゜゜*(>д<)*゜゜·。

"Nhìn cái gì vậy?"

"Nhìn người."

Phó Duyên Bác thu hồi tầm mắt, bắt đầu ăn cơm.

Ăn cơm cùng Phó Duyên Bác chính là phó đội trưởng của Lạc Táp, trước đó không lâu mới vừa kết hôn. Người mà anh ta kết hôn chính là người lái xe say rượu bị anh ta bắt trước kia, sau đó là đủ loại hiểu lầm dây dưa, cuối cùng lại thành một đoạn nhân duyên.

Đám cưới hôm đó, Phó Duyên Bác cũng đi, tất cả mọi người đều biết bọn họ là chiến hữu, hơn nữa trước nay Phó Duyên Bác không kiểu cách nhà quan, mỗi lần ăn cơm ở nhà ăn đều sẽ ngồi cùng bàn với cấp dưới.

Phó đội trưởng và Phó Duyên Bác lại là chiến hữu, bọn họ cùng nhau ăn cơm, mọi người lại càng không có gì để tò mò.

Phó đội trưởng nói chuyện với Phó Duyên Bác cũng không có kiêng dè gì, nhỏ giọng hỏi Phó Duyên Bác, hỏi rất trực tiếp: "Vừa ý Tiểu Lạc của bọn tôi à?"

Phó Duyên Bác ra hiệu cho anh ta: "Ăn cơm của cậu đi!"

Phó đội trưởng lắc đầu: "Đáng đời là chó độc thân!"

Phó Duyên Bác ngước mắt: "Sao hôm nay cậu nói nhiều vậy!"

https://thuviensach.vn

"Tôi nhiều lời từ khi còn trong quân đội rồi, đâu phải cậu không biết! Lão Phó à, không phải tôi nói cậu chứ, một nam tử hán, thích chính là thích, có cái gì mà ngại thừa nhận? Hơn nữa, thích Tiểu Lạc của bọn tôi cũng đâu có gì phải mất mặt, một cô gái tốt như vậy, đại đội của bọn tôi có biết bao nhiêu người yêu thầm. Cậu đừng thấy mình là Phó cục thì ghê gớm, chuyện tình cảm chẳng phân biệt Phó cục hay là cảnh sát, chỉ phân biệt đàn ông hay không phải đàn ông thôi."

Phó đội trưởng nói đến đó thì ngừng.

Phó Duyên Bác nhíu mày lại: "Cậu có ý gì hả?"

Phó đội trưởng: "Chính là cái ý cậu nghĩ đấy."

Phó Duyên Bác: "..."

Ý nói anh ta không phải đàn ông đúng không?

Phó đội trưởng lại nói về Tưởng Mộ Tranh với anh ta: "Cái người mà sáng nay cậu bắt tay kia, à, chính là người đàn ông lái xe của Tiểu Lạc đó. Xét về mọi mặt hắn là người ta chẳng thua kém gì cậu đâu nhỉ? Cậu nhìn xem người ta làm như thế nào, chính là một mặt không biết xấu hổ mà quấn lấy. Hai ngày trước kiểm tra lái xe say rượu, vì muốn có cơ hội nói chuyện xin lỗi với Tiểu Lạc mà cậu ta còn hắt thẳng rượu lên người. Đàn ông ấy, nên có tinh thần như vậy."

Phó Duyên Bác hơi ngừng đũa: "Tưởng Mộ Tranh còn hắt rượu lên người?"

"Đúng vậy, lúc ấy tôi ở ngay hiện trường, còn cho Tưởng..." Phó đội trưởng không nhớ được tên Tưởng Mộ Tranh ngay lúc này.

Phó Duyên Bác nhắc nhở: "Tưởng Mộ Tranh."

https://thuviensach.vn

Phó đội trưởng nói tiếp: "Lúc đấy tôi còn tạo cơ hội cho Tưởng Mộ Tranh, không vì điều gì khác, chính là thán phục sự quyết tâm đó của cậu ta. Cho dù là cậu và cậu ta đồng thời theo đuổi Tiểu Lạc, lúc ấy tôi cũng sẽ giúp cậu ta như thế, xứng đáng là đàn ông đích thực!"

Lại nghĩ đến chiếc xe sáng nay, anh ta nói: "Cậu xem Tưởng Mộ Tranh là thiếu xe để chạy sao? Còn không phải da mặt dày giữ lấy xe của Tiểu Lạc không buông? Cứ như vậy qua lại, thời gian lâu rồi không sinh ra tình cảm mới là lạ!"

Dù sao chính bản thân anh ta cũng tràn đầy cảm xúc, lúc trước khi vợ anh ta nhìn trúng anh ta, cũng là đùa giỡn trêu chọc anh ta như thế. Sau đó mỗi ngày đều nhìn thấy cô ấy, nếu ngày nào đó cô ấy đi công tác, anh ta cứ cảm thấy ăn cơm cũng không ngon nữa.

Nói nửa ngày, giọng nói đều khàn cả đi, anh ta hỏi Phó Duyên Bác: "Nghe hiểu không?"

Phó Duyên Bác gật đầu cho có lệ.

Phó đội trưởng: "Làm anh em liền nhắc nhở cậu một chút, đừng tiếp tục rụt rè tương tư đơn phương nữa, nhanh chóng ra tay đi. Bằng không thì sau này cậu hối hận xanh ruột đấy."

Phó Duyên Bác cúi đầu ăn cơm, yên lặng phân tích những lời nói vừa rồi.

Bận rộn cả ngày, đến 5 giờ rưỡi chiều tuyên truyền mới kết thúc. Sắc trời đã sập tối, đèn đường sáng lên, người đi đường thì vội vàng chạy về nhà, cả thành phố bước vào thời điểm tráng lệ nhất trong ngày.

Lạc Táp trở lại văn phòng, đứng cả một ngày cẳng chân nhức mỏi, cô dùng sức đấm bóp chân. Thả lỏng chân xong, cô lấy điện thoại trong túi

https://thuviensach.vn

xách ra. Suốt một ngày không xem, điện thoại chỉ có một cuộc gọi nhỡ, là Tưởng Mộ Tranh.

Còn có một tin nhắn WeChat, cũng là Tưởng Mộ Tranh, tin nhắn đến từ giữa trưa: [Mấy giờ kết thúc? Anh đón em đi ăn cơm trưa.]

Đại khái là cô không trả lời nên cách vài phút sau anh gọi điện thoại cho cô.

Lạc Táp nhìn chằm chằm màn hình do dự hồi lâu, như là hạ quyết tâm rất lớn, trả lời anh: [Hôm nay hoạt động tuyên truyền có phóng viên đài truyền hình và thợ chụp hình tới, đội trưởng yêu cầu không được mang theo điện thoại, buổi tối tôi mời anh ăn cơm.]

Đợi hơn mười phút Tưởng Mộ Tranh chưa nhắn lại.

Buổi tối Chu Nghiên còn phải ở lại kiểm tra lái xe say rượu, đang chuẩn bị đi nhà ăn ăn cơm với các đồng nghiệp khác, trước khi đi lại hỏi Lạc Táp: "Lạc Lạc, nếu không thì cậu đi nhà ăn ăn cơm với chị đi? Dù sao một mình cậu về nhà ăn cũng không thú vị."

Lạc Táp nhìn màn hình, vẫn không có động tĩnh gì. Có lẽ Tưởng Mộ Tranh đang bận không chú ý tới, cô quyết định chờ tin nhắn của anh.

Cô nói với Chu Nghiên: "Không đi đâu, đi về cải thiện bữa ăn một chút."

Chu Nghiên: "Ừ, vậy cậu về ăn ngon chút nhé."

Cô ấy lấy phiếu ăn rồi cùng đồng nghiệp rời đi.

Tưởng Mộ Tranh nhận được tin nhắn khi vừa đặt chân đến nhà hàng. Chu Tuyền còn đến sớm hơn cả anh, anh chào hỏi Chu Tuyền vài câu, sau

https://thuviensach.vn

đó mới bớt thời giờ trả lời Lạc Táp:[Lạc Lạc, có thể đổi lại thời gian ăn cơm một chút không? Tối hôm nay anh bận việc, đã ở tiệm ăn rồi.]

Sau khi trả lời, trong lòng anh cũng tự trách, không thoải mái. Hai lần cô nói muốn mời anh ăn cơm anh đều không đi. Lần đầu tiên là lúc đêm mưa kia, bởi vì anh thấy cô cùng Phó Duyên Bác ở bên nhau nên từ chối.

Mà lúc này đây, anh lại không thể lỗi hẹn.

Rất nhanh, Lạc Táp trả lời anh: [Ừ, lần sau đi, quấy rầy rồi, anh bận việc đi.]

Tưởng Mộ Tranh: [Lạc Lạc, bất kỳ thời điểm nào em cũng có thể tìm anh, đây không phải quấy rầy. Thật xin lỗi, lần này là anh không tốt, lẽ ra anh phải báo trước cho em về lịch hẹn của mình, về sau sẽ không xuất hiện tình huống như vậy nữa đâu. Bên đây chắc tầm 9 giờ là anh có thể kết thúc rồi, sau khi kết thúc anh sẽ đi tìm em. Nếu em không muốn đi ăn cơm một mình, đến lúc đó anh đi ăn khuya với em.]

Lạc Táp: [Không cần đâu, anh cứ bận chuyện của anh đi, từ nhỏ tôi đã ăn cơm một mình, cũng quen cả rồi.]

Nhìn những dòng chữ này, trong lòng Tưởng Mộ Tranh không biết là tư vị gì rất khó chịu.

Tác giả có lời muốn nói:

Nhật ký hàng ngày của Tưởng Mộ Tranh ~

Ngày thứ 12 theo đuổi vợ:

Buổi chiều mua cây bút xóa, xóa cái điểm 100 hồi sáng tự cho mình đi, đổi thành 59 điểm, lần sau muốn vừa hôn vừa nói yêu cô ấy, như vậy

https://thuviensach.vn

mới có thể cho điểm tối đa.

Liên tục mất ngủ ba ngày, vẫn luôn suy nghĩ về Lạc Lạc, càng nghĩ càng vui vẻ, làm như thế nào cũng không ngủ được.

Trước kia đội trưởng đã nói với tôi và Trình Diệc, trên đời này chuyện công bằng nhất chính là cái chết, bởi vì mặc kệ có tiền hay không có tiền, đẹp hay xấu, ai cũng không thoát khỏi cái chết.

Sau này, Tiểu Mễ lại nói với tôi, còn có một việc cũng rất công bằng, chính là tình yêu.

Phần lớn phụ nữ đều là cảm tính, sau khi sa chân vào tình yêu thì chẳng phân biệt nghề nghiệp, chẳng phân biệt xấu đẹp, chẳng phân biệt bằng cấp, bạn đều sẽ ngốc ngếch như một đứa trẻ, xem mỗi một câu nói của đàn ông giống như lời thề cùng tín ngưỡng, đều mơ mộng rằng sẽ cùng người đàn ông đó sống hết phần đời còn lại.

Thật ra không phải chỉ có phụ nữ mới như thế mà tất cả đàn ông, chỉ cần họ gặp được tình yêu chân chính của bản thân, động lòng, sa chân vào rồi thì mặc kệ anh ta đang đứng ở dưới đáy vực hay là đỉnh cao nhất của kim tự tháp, thì cũng đều như là bị ma quỷ ám, mặc kệ người khác nói cái gì, anh ta chỉ cảm thấy người phụ nữ đó là tốt nhất trên đời này.

Tôi vẫn luôn cho rằng bản thân là một người lý trí, thậm chí máu lạnh vô tình, cho nên trước kia mỗi lần đội trưởng dặn dò tôi đều thấy phiền, không nghĩ tới vào lúc bản thân hơn 30 tuổi sẽ gặp phải.

Tình yêu có ma lực quá lớn, có thể hoá sắt thép thành bùn lầy.

Có thể làm một người đàn ông lý trí trở thành yếu hèn.

Mong cho những ai rơi vào bể tình giống như tôi đều sẽ được như ý nguyện.

https://thuviensach.vn

Đèn trong phòng Lạc Lạc đã tắt hết, có lẽ là đã ngủ rồi. Chúc em ngủ ngon.

11h25 - 11h30, viết ở ngoài cổng lớn nhà của Lạc Lạc.

https://thuviensach.vn

ĐƯỜNG MỘT CHIỀU, NGƯỢC LỐI YÊU NHAU

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 45

chương 45

Tưởng Mộ Tranh vẫn còn cúi đầu xem điện thoại, Chu Tuyền đã uống hơn nửa ly đồ uống rồi mà thấy anh không hề có ý định dừng nhắn tin.

Chu Tuyền nhịn không được trêu ghẹo anh: "Ngũ ca, lão nhân gia anh cũng yêu đương rồi à?"

Tưởng Mộ Tranh hậm hực nói: "Không được sao?"

Lúc này mới cất điện thoại đi.

Chu Tuyền vui vẻ: "Thật đúng là bị em đoán trúng hả? Em có biết cô gái đó không? Nhất định là rất xinh đẹp, năng lực cũng rất cao đúng không? "

Cô bắt đầu nhiều chuyện.

"Ở trong mắt anh thì chắc chắn là người đẹp nhất, không có năng lực gì, nhưng thừa để xứng đôi với anh."

"chậc, có thể được anh khen như vậy chắc chắn là không kém rồi, sao cô ấy theo đuổi được anh vậy?"

"Là anh còn chưa theo đuổi được cô ấy."

https://thuviensach.vn

"Nhất định phải giới thiệu cho em gặp đấy, em phải học hỏi kinh nghiệm của cô ấy mới được." Làm cách nào để trị mấy tên đàn ông xấu xa các anh.

Tưởng Mộ Tranh cầm ly cà phê lên, mới vừa đưa tới bên miệng, anh lại nghĩ tới cái gì, nhắc người phục vụ mang tới một ly nước ấm cho anh rồi đặt ly cà phê qua góc bàn.

Mấy ngày nay hưng phấn đến ngủ không yên, nếu còn uống một ly cà phê đậm thì tối nay lại phải thức trắng đêm trợn mắt nhớ nhung Lạc Táp mất.

Chu Tuyền hỏi anh có muốn uống loại cà phê khác không, để cô gọi cho anh ly khác.

Tưởng Mộ Tranh xua xua tay: "Gần đây công tác bận rộn, giấc ngủ không được tốt lắm."

Chu Tuyền làm việc ở ngân hàng đầu tư, thường xuyên bởi vì áp lực quá lớn mà ngủ không ngon. Cô thường xuyên phải nếm cái cảm giác bị mất ngủ, cực kì thông cảm với Tưởng Mộ Tranh, không tiếp tục miễn cưỡng anh.

Tưởng Mộ Tranh cũng không am hiểu chuyện tâm sự với phụ nữ cho lắm. Anh không mở đầu gì cả mà hỏi thẳng luôn là rốt cuộc cô với Giang Đông Đình đã xảy ra chuyện gì.

Chu Tuyền thở dài: "Chính là ở bên nhau lâu rồi, đại khái anh ấy cũng không có tình cảm mãnh liệt gì, mà em lại muốn kết hôn. Anh ấy còn chưa chơi đủ, nói là muốn được sống thế giới hai người thêm 2 năm nữa."

Cũng không tính là chuyện gì lớn, nhưng cô liền muốn chia tay, cô mệt mỏi rồi.

https://thuviensach.vn

Nếu là ba bốn năm trước, khi mới vừa quen biết Giang Đông Đình, khi tình yêu còn là tất cả thì cô sẽ không đòi chia tay chỉ vì chuyện khi nào sẽ kết hôn. Nhưng theo tuổi càng tăng, đặc biệt là khi cô sắp 30 tuổi, suy nghĩ không còn giống như trước nữa.

Muốn kết hôn, muốn cùng anh ấy có một gia đình, lại sinh thêm một đứa nhỏ, chính là đơn giản, tục khí như vậy mà thôi.

Cô nói: "Chỉ một tháng nữa là em 30 tuổi rồi, anh biết phụ nữ qua 30 có ý nghĩa gì không? Trong lòng thấp thỏm lo âu, không hề có chút cảm giác an toàn nào. Mặc kệ là sự nghiệp hay là tình yêu, về sự nghiệp thì trước sau vẫn không đua lại được đàn ông, đặc biệt là trong ngân hàng đầu tư của bọn em, có thể tạo ra thành tích vẫn chủ yếu là đàn ông. Lại nói về tình yêu, phụ nữ 30 tuổi sao có thể so sánh với các cô gái 20, hai mấy đây?"

Lưu lại trên mặt các cô chính là dấu vết của đồ trang điểm, đồ dưỡng da, mà trên mặt những cô gái trẻ trung, tinh thần phấn chấn kia lại tràn đầy sự trẻ trung, đừng nói là đàn ông, ngay cả chính cô đều thích ngắm mấy cô gái trẻ xinh đẹp mới tới trong công ty. Ở bên cạnh mấy cô gái trẻ trung ấy, cảm thấy bản thân như có thể trẻ thêm được vài tuổi.

Cô làm phụ nữ còn có loại suy nghĩ này, đừng nói đại đa số đàn ông - giống loài chỉ dựa vào nửa thân dưới để suy nghĩ kia, được bao nhiêu người không có mới nới cũ?

Tưởng Mộ Tranh coi như hiểu được, anh hỏi: "Giang Đông Đình không muốn kết hôn?"

Chu Tuyền: "Cũng không phải không muốn, chỉ là trong vòng 2 năm này thì chưa muốn. "

Nhưng chuyện 2 năm sau thì ai biết được?

https://thuviensach.vn

Có lẽ anh ấy sẽ muốn kết hôn, nhưng đối tượng kết hôn có khi chẳng phải là cô.

Ngày hôm đó cô tham gia hôn lễ của đồng nghiệp xong, khi trở về đã nói với anh ấy: Giang Đông Đình, hay là chúng ta kết hôn đi.

Anh ấy trố mắt nhìn thật lâu, rồi sau đó cười nói, hôn nhân chính là phần mộ, hãy để tình yêu sống lâu thêm 2 năm đi.

Lúc ấy cô chẳng khác gì như bị ngã vào hồ băng giữa mùa đông, nụ cười nơi khóe miệng cứng đờ.

Đây xem như cô chủ động cầu hôn đi, nhưng không dự đoán được kết quả lại là như vậy.

Ngay trong khoảnh khắc đó, cô bắt đầu hoài nghi tình cảm 4 năm giữa hai người.

Có lẽ căn bản là anh ấy không có ý định muốn kết hôn.

Hơn nữa công việc nhiều áp lực, cô bị stress đến mất ngủ thật lâu.

Sau đó cô nghĩ thông suốt, anh ấy không muốn kết hôn cũng là chuyện quá bình thường.

Anh ấy từng có một cuộc hôn nhân, chưa nói tới nó đã thất bại, mà anh ấy cùng vợ trước đều chưa từng có ý định vun vén cho nó, ai chơi theo ý người nấy, sinh con ra cũng không cần anh ấy chăm lo.

Hiện tại anh ấy mới 35 tuổi, đang là độ tuổi hoàng kim của một người đàn ông, muốn tiền có tiền, muốn diện mạo có diện mạo, làm sao mà anh ấy lại dễ dàng ràng bản thân vào một cuộc hôn nhân được đây?

Ngón tay Tưởng Mộ Tranh khẽ gõ lên mặt bàn không theo tiết tấu gì, anh cũng không am hiểu việc làm công tác tư tưởng cho người khác, càng

https://thuviensach.vn

không thích nhiều chuyện quản đến vấn đề tình cảm của người khác.

Nhưng người này là Giang Đông Đình, giống như Trình Diệc, đều là anh em tình như thủ túc của anh, anh không thể ngồi xem mà mặc kệ.

Tuy rằng trước kia trong chuyện tình cảm Giang Đông Đình không phải người đáng tin, nợ phong lưu chồng chất, nhưng thật sự khi anh ta gặp được Chu Tuyền thì đã thay đổi.

Anh nhìn Chu Tuyền: "Em tin anh một lần đi, nếu Giang Đông Đình thật sự không có ý muốn kết hôn, còn muốn tiếp tục chơi thì anh ủng hộ em. Còn nếu anh ta không phải như vậy, em lại cho anh ta một cơ hội đi, anh sẽ tìm hiểu rõ chuyện này."

Chu Tuyền nhấp nhấp môi: "Nhưng em quá mệt rồi, hơn nữa em kiên trì không để ý đến anh ấy lâu như vậy, em chỉ sợ một khi lại cho anh ấy cơ hội thì người bị rang buộc vào lại chính là em, mà không phải là anh ấy."

Cô vẫn luôn mâu thuẫn không thôi.

Tưởng Mộ Tranh: "Anh sẽ xử lý tốt."

Anh nhìn đồng hồ: "Gọi cơm đi, anh đói bụng lắm rồi."

Chu Tuyền cười: "Anh vừa nhắc em cũng thấy đói bụng."

Cô kêu người phục vụ tới, hai người đều gọi một bữa ăn nhẹ kiểu Tây.

Khi đang chờ đồ ăn, Tưởng Mộ Tranh lại chủ động hỏi cô: "Có phải giữa em và Giang Đông Đình còn khúc mắc gì không? Đêm nay hiếm khi có thời gian tụ tập bên nhau nói chuyện phiếm, nếu em không ngại thì cứ nói với anh, tranh thủ một lần cắt hết u ác tính giữa hai người đi."

Chu Tuyền ngẩn ra, rồi sau đó cười: "Trước kia không phải anh rất ghét nghe người khác kể lể?"

https://thuviensach.vn

Tưởng Mộ Tranh: "Bây giờ không giống nữa."

"??"

"Nói không chừng vấn đề giữa em và Giang Đông Đình về sau chính anh và vị kia của nhà anh sẽ gặp phải. Hiểu biết trước thì bớt đi một ít đường vòng, phòng ngừa chu đáo vẫn hơn."

"..."

Đồ ăn ra tới, bọn họ vừa ăn vừa nói chuyện.

Chu Tuyền cảm giác có thể do bản thân hậm hực lâu rồi, tóm được một thùng rác đáng tin thì lập tức nói không dứt, sau đó lại không chỉ nói về vấn đề giữa cô và Giang Đông Đình, còn nói thật nhiều về chuyện công việc.

Nói một hồi, liền quên mất cả thời gian.

Gần 11 giờ, Lạc Táp còn đang ở phòng khách xem TV.

Chọn một bộ phim trên kênh điện ảnh ngồi xem, sau đó cô lại xem thêm hai bộ phim ngắn chưa đến nửa tiếng, vẫn đang còn một đoạn nhỏ.

Điện thoại thì ở ngay bên cạnh, từ lúc 9 giờ đến bây giờ, cô nhìn qua không dưới tám trăm lần.

Tưởng Mộ Tranh nói tầm 9 giờ sẽ tới tìm cô, theo bản năng cô liền ngồi đợi điện thoại của anh.

Sau đó cô lại dùng gối ôm chặn lên điện thoại, mắt không thấy tâm không phiền.

Lạc Táp nhớ tới một câu nói của Chu Nghiên, khi em nhìn điện thoại phát ngốc chỉ vì chờ tin nhắn của một người nào đó, lúc ấy em đã hoàn toàn

https://thuviensach.vn

bị hãm sâu rồi. Đây là một tín hiệu nguy hiểm, nó có thể làm em thu lại được hạnh phúc, nhưng cũng có thể làm em gục ngã không gượng dậy nổi.

Trong TV truyền đến tiếng bài nhạc kết thúc phim.

Lạc Táp thấy ồn ào tắt TV đi.

Phòng khách to như vậy nháy mắt trở nên an tĩnh nặng nề, chỉ có tiếng còi xe thỉnh thoảng vang lên trong khu biệt thự.

Cô nằm xuống sô pha, nhìn đèn pha lê trên trần nhà mà phát ngốc.

28 năm, lần đầu tiên cô nếm trải mùi vị của tình yêu.

Chua, mặn, ngọt, lại càng có rất nhiều đau khổ, loại đau khổ này có thể xem như đắng ngang ngửa hoàng liên.

Lúc này chỉ mới vừa bắt đầu mà cô đã lo được lo mất thế này.

Bây giờ mới phát giác ra người lý trí cũng không tốt, bởi vì một khi không lý trí thì lại càng miên man suy nghĩ nhiều hơn.

Lạc Táp nhắm mắt, thuận tay sờ sờ tìm lấy một cái gối ôm chụp lên trên mặt.

Tinh thần sa sút trong chốc lát, cô hít sâu một hơi, điều chỉnh tốt bản thân rồi bỏ điện thoại vào trong túi, đứng dậy đi phòng bếp tìm chút đồ ăn.

Từ khi tan làm đến bây giờ cô cũng chưa ăn gì cả.

Lạc Táp kéo cửa tủ lạnh ra nhìn trên dưới một phen, không có gì muốn ăn, cuối cùng đun nước sôi nấu mì gói ăn.

Vài phút sau xốc cái nắp lên, mùi hương mì gói xông vào mũi, tâm tình cũng tốt lên không ít.

https://thuviensach.vn

Cô chưa ăn được hai miếng thì điện thoại ở trong túi rung lên liên tục.

Cô vội lấy ra ấn mở, không nghĩ tới là Chu Nghiên gửi video qua.

Tận mấy cái.

Sau đó lại gửi thu âm giọng nói qua cho cô.

Lạc Táp ấn mở video, không ngờ người đàn ông trong video lại là Tưởng Mộ Tranh, anh đang đứng trước cửa một nhà hàng, bên cạnh còn có một người phụ nữ.

Cô nhìn cẩn thận lại, hình như là Chu Tuyền?

Lại ấn mở cái video thứ hai.

Tưởng Mộ Tranh giúp Chu Tuyền mở cửa ghế lái, mỉm cười trò chuyện với Chu Tuyền, không biết nói gì mà Chu Tuyền cũng đang cười.

Cái video thứ ba.

Chu Tuyền đã ngồi vào trong xe, cửa sổ xe hạ xuống, Chu Tuyền lại thò đầu ra nói với Tưởng Mộ Tranh thêm vài câu, Tưởng Mộ Tranh ra dấu tay ý nói liên lạc qua điện thoại.

Lạc Táp nhìn hồi lâu mới hoàn hồn, người đêm nay Chu Tuyền xem mắt là Tưởng Mộ Tranh?

Vì muốn biết rõ tình huống hơn, cô tiếp tục nghe rất nhiều đoạn thu âm giọng nói mà Chu Nghiên gửi qua.

"Lạc Lạc, còn chưa ngủ chứ hả? Chị đang trên đường về nhà, vừa vặn đi ngang qua nhà hàng kia thì nhìn thấy em gái chị, sau đó còn có tên xấu xa kia nữa. Không ngờ là em gái chị mới nhảy khỏi hố một tên đàn ông bỉ ổi, lại lập tức rơi vào hố của một tên đàn ông xấu xa khác."

https://thuviensach.vn

"Vừa rồi chị ngừng xe ở phía bên kia đường để quay đấy, dừng gần thì sợ bị em gái chị nhìn thấy. Em không biết đâu hai người bọn họ đi từ nhà hàng ra tới xe mà rề rà chậm chạp cỡ nào, vừa đi vừa nói, khoảng cách có mấy chục mét mà nói đến hơn 20 phút đồng hồ."

"Vừa nhìn là biết Tưởng Mộ Tranh chính là cao thủ tình trường, bên này theo đuổi em tích cực như vậy, cảm giác như rời khỏi cậu là không sống nổi, nhưng quay lưng lại thì đi xem mắt với người phụ nữ khác."

"Tính cách của em gái chị cũng khá giống em, rất ít khi kể lể với đàn ông, đặc biệt là những người đàn ông xa lạ. Nhưng hôm nay nó lại phá lệ nói chuyện lâu như vậy với một người đàn ông vừa xem mắt, cười cũng tươi như hoa vậy."

"Lúc trước chị đã nói như thế nào nhỉ? Đàn ông như Tưởng Mộ Tranh, một khi đã đưa đẩy với phụ nữ rồi thì không mấy người có thể chống đỡ được."

"Lạc Lạc, may là em lý trí, không có nhất thời ham mê nam sắc mà nhận lời Tưởng Mộ Tranh, bằng không hiện tại có muốn khóc cũng không kịp."

"Có điều cũng cảm ơn lần xem mắt này của em gái chị, để chúng ta thấy rõ được bản chất của Tưởng Mộ Tranh."

Lạc Táp không trả lời Chu Nghiên mà đặt điện thoại xuống, nhìn cốc mì ở trước mặt, một lúc lâu mới bình tĩnh lại, cầm nĩa lên cúi đầu tiếp tục ăn mì.

Để lâu quá sợi mì đều đã hút hết nước trương lên rồi.

Cô miễn cưỡng ăn một chút, lại cảm thấy không có gì ngon miệng, dọn dẹp sơ qua bàn ăn, súc miệng rồi lên lầu.

https://thuviensach.vn

Tới phòng ngủ, Lạc Táp mở bộ điều khiển thông minh trên điện thoại ra, tắt hết đèn trong biệt thự đi, rồi nằm lên giường.

Trong phòng tối thui, duỗi tay ra cũng không thấy được gì.

Lạc Táp suy nghĩ rất nhiều, nghĩ đến nỗi đau đầu.

Cô ngồi dậy, mở danh bạ trên điện thoại ra, gọi thẳng cho Tưởng Mộ Tranh.

Tưởng Mộ Tranh bắt máy rất nhanh, trong lời nói có chút kinh ngạc: "Lạc Lạc, sao còn chưa ngủ?"

Lạc Táp: "Ừ, để nói với anh một chuyện."

Tưởng Mộ Tranh đã quen với giọng điệu lạnh lùng của cô, cũng không nghĩ nhiều, cười nói: "Em nói đi, anh nghe đây."

Lạc Táp cắn cắn môi, trong lòng đấu tranh như có hai thế lực đang đánh nhau loạn lên.

Cô vẫn quyết định nói rõ ràng: "Về sau anh đừng tới đón tôi nữa, xe thì ngày mai anh chạy đến đại đội của chúng tôi, gửi chìa khóa xe vào phòng bảo vệ, còn nếu anh nhìn trúng cái xe này thì để lại cho anh đấy, xe này đi cũng 5,6 năm rồi, không đáng giá bao nhiêu, có thể vừa vặn bồi thường phí sửa chữa cho chiếc Bugatti của anh."

Cô nín thở, nói một hơi nhiều như vậy.

Tưởng Mộ Tranh không hiểu chuyện gì, lúc tan làm không phải còn tốt sao?

"Em sao vậy? Lạc Lạc."

https://thuviensach.vn

"Không thế nào cả, tôi suy nghĩ thật lâu, chúng ta không hợp nhau, tôi cũng không muốn làm mất thời gian của anh, hơn nữa anh như vậy lại ảnh hưởng đến công tác và cuộc sống của tôi."

Lạc Táp dừng lại, còn nói thêm: "Mẹ tôi và dì Đào lại là bạn cùng lớp và bạn bè nhiều năm như vậy, chúng ta liền để tâm đến thể diện của người lớn mà đừng làm ầm ĩ được không? Chuyện trước kia cứ để cho nó qua đi, về sau chúng ta cũng đừng liên lạc nữa."

Mặc kệ anh là dạng người gì, lại làm cái gì, tóm lại vẫn là người đàn ông đầu tiên khiến cô rung động, cô không muốn lại đi so đo gì nữa.

Chỉ mong có thể nhanh chóng xoay người, trở lại như trước kia.

Tưởng Mộ Tranh chống khuỷu tay lên cửa sổ xe, cầm điện thoại đặt ở bên tai, trước sau vẫn không nói gì, tay phải dùng sức nắm chặt tay lái.

Cô tức giận nói anh phiền toái, đá anh, đánh anh, anh đều sẽ cực kỳ vui vẻ.

Cảm thấy là cô đang làm nũng với anh.

Điều duy nhất có thể đả kích đến anh chính là cô nghiêm túc lại lạnh nhạt nói bọn họ không hợp nhau, anh chẳng thể nào xem như không có vấn đề gì được, dù cố gắng đến mấy cũng không thể bày ra dáng vẻ mặt dày dán tới như thường ngày.

Trong điện thoại trầm mặc hệt như đêm khuya tĩnh lặng ở vùng núi cao.

Lạc Táp cảm giác bản thân sắp không gắng gượng nổi nữa rồi: "Tôi cúp máy trước đây."

"Lạc Lạc." Tưởng Mộ Tranh gọi cô, giọng nói có vẻ gấp gáp.

https://thuviensach.vn

"Còn có chuyện gì?"

"Có phải tại anh không ăn cơm tối với em không? Bây giờ anh đi ăn khuya với em được không? Đừng giận nữa được không?"

Giọng điệu Tưởng Mộ Tranh mềm xuống.

Lạc Táp: "Anh nghĩ nhiều rồi, tâm tư tôi không hẹp hòi đến vậy. Là tính cách và cả cuộc sống sinh hoạt của hai chúng ta đều không thích hợp, thời gian chúng ta ở cạnh nhau cũng không ít, nhưng cơ bản đều là không có lời gì để nói."

Trước hết xếp chuyện Tưởng Mộ Tranh đi xem mắt qua một bên, chỉ nói đến Chu Tuyền.

Chu Tuyền thuộc thành phần ưu tú trong công việc, vòng tròn công việc và cuộc sống của cô ấy đều đồng bộ với Tưởng Mộ Tranh.

Nhưng cô thì không như vậy, cô không còn hiểu biết gì ngoài nhiệm vụ cơ bản của một cảnh sát giao thông.

Khi xem xong mấy cái video mà Chu Nghiên gửi qua, đột nhiên cô ý thức được thực tế giữa cô và Tưởng Mộ Tranh có rất nhiều vấn đề cùng chênh lệch.

Chu Tuyền là một sinh viên tốt nghiệp Ivy League, mà cô thì sao, tiếng anh cấp 6 cũng phải thi hai lần mới đạt.

Rất nhiều lần Tưởng Mộ Tranh dùng tiếng Anh nói chuyện điện thoại, cô gần như đều nghe không hiểu cái gì cả.

Lần đầu tiên, cô rơi vào tình trạng tự nghi ngờ sâu sắc và thiếu tự tin đến như vậy.

https://thuviensach.vn

Tưởng Mộ Tranh: "Lạc Lạc, không phải chúng ta không có chung đề tài, là em còn chưa quen trò chuyện với người chưa thân thuộc, sau này sẽ tốt hơn."

Lạc Táp không muốn hai người nói chuyện càng ngày càng lệch chủ đề. Không có chung đề tài là một chuyện, nhưng quan trọng nhất chính là cô không có hiểu biết gì về công việc và cuộc sống của anh.

Cũng có thể, anh đối với rất nhiều phụ nữ đều là như thế này. Nhất thời hứng khởi thì theo đuổi, chứ không hề cân nhắc đến tương lai.

"Lạc Lạc, em xuống lầu đi, anh đang ở ngoài cổng nhà em."

Lạc Táp sửng sốt, sao anh lại ở ngoài cổng nhà cô?

Tưởng Mộ Tranh: "Vừa rồi lúc anh đến thì biệt thự đã tối đen, anh cứ tưởng rằng em ngủ rồi."

Anh đang chuẩn bị về nhà, kết quả cô lại gọi điện tới.

"Lạc Lạc, có chuyện gì chúng ta gặp mặt nói cho rõ ràng. Nếu e đưa ra được lý do mà anh chấp nhận, anh sẽ thuận tiện trả xe lại cho em, bảo đảm từ nay về sau sẽ không làm phiền em nữa."

Trong lòng Lạc Táp chấn động: "Tôi sẽ xuống ngay."

Anh vẫn mặc chiếc áo sơ mi trắng, cực kỳ nổi bật trong bóng đêm.

Lạc Táp hít sâu một cái, bước nhanh ra ngoài cổng.

Tưởng Mộ Tranh vứt bỏ tàn thuốc, cũng bước lên trước vài bước, cô đã mở cửa ra.

Cô ăn mặc gọn gàng, tóc được cuộn lên, có lẽ vì cô đang nằm trên giường nên búi tóc bị nới lỏng và có một vài sợi tóc rơi xuống.

https://thuviensach.vn

Nương theo ánh đèn đường, anh nhìn rõ được lớp trang điểm còn chưa tẩy đi trên mặt cô.

Ban ngày bọn họ có gặp qua, kiểu trang điểm lúc này của cô không hề giống với khi anh gặp ban ngày. Cụ thể là gì thì anh cũng không nói rõ được, chỉ thấy ban ngày có vẻ thanh thuần hơn chút, kiểu trang điểm hiện tại thì toát ra mùi vị của phụ nữ hơn.

Mà từ khi cô nói sẽ xuống ngay cho đến hiện tại cũng chỉ mới có một 2 phút trôi qua, cho dù tốc độ của cô nhanh cỡ nào cũng không có khả năng vừa mặc quần áo vừa trang điểm.

Cho nên đây là lớp trang điểm cô sửa lại khi buổi tối về tới nhà?

Trong lòng Tưởng Mộ Tranh mơ hồ nhận ra được điều gì.

Lạc Táp duỗi tay: "Đưa chìa khóa xe cho tôi đi."

Cô cũng không tính nói thêm gì nữa.

Tưởng Mộ Tranh không nhúc nhích, nhìn chằm chằm cô không chớp mắt: "Lạc Lạc, nói cho anh biết rốt cuộc là có chuyện gì vậy? Buổi tối khi em tan làm chúng ta vẫn còn rất tốt mà."

Lạc Táp quay đầu đi, nhìn những lùm cây thấp thấp bên đường.

"Lạc Lạc."

"Chu Tuyền là em họ bên nội của Chu Nghiên, tôi biết đêm nay Chu Tuyền đi xem mắt." Cô nói đến đó là dừng, nhưng một câu ngắn ngủn này lại gần như hao hết tất cả dũng khí mà cô có.

Cô cũng không thích giáp mặt bóc ra điểm xấu của người khác, hợp thì tới không hợp thì tan, không cần thiết phải gây ầm ĩ.

https://thuviensach.vn

Cuối cùng Tưởng Mộ Tranh cũng hiểu ra, dở khóc dở cười 'à' một tiếng, hỏi cô: "Em nhìn thấy anh và Chu Tuyền ăn cơm với nhau?"

Lạc Táp lắc đầu, nói đúng sự thật: "Đêm nay Chu Nghiên kiểm tra lái xe say rượu, trên đường về nhà đúng lúc thấy được Chu Tuyền, hai người đang đứng trước nhà hàng."

Tưởng Mộ Tranh nhìn cô: "Nếu em biết Chu Tuyền, vậy cũng biết cô ấy quen một người bạn trai đã ly dị lại có con riêng đúng không? Người đó là Giang Đông Đình, hai người bọn họ đang ầm ĩ chia tay, Giang Đông Đình không có cách nào nên nhờ đến anh. Anh liền đi làm người hòa giải, còn chuyện Chu Tuyền đi xem mắt thì anh không biết, có khả năng là cô ấy lùi hẹn rồi."

Lạc Táp đột nhiên quay đầu đối mặt với anh, mất hồi lâu cô mới tiêu hóa xong mấy lời này.

Cô nói: "Thật xin lỗi."

Trái tim Tưởng Mộ Tranh như bóp chặt lại, chỗ nào muốn cô nói xin lỗi cơ chứ.

Duỗi tay kéo cô đến ôm vào lòng, lại lần xuống theo cánh tay của cô, cầm hai tay cô luồn vào trong áo khoác của anh, vòng lấy eo anh.

Lần đầu tiên Lạc Táp tiếp xúc thân mật như vậy với một người đàn ông. Cô không biết phải đặt ánh mắt, đôi tay mình ở nơi nào.

"Ôm chặt lấy." Tưởng Mộ Tranh lại ra lệnh cho cô.

Rất hiếm khi, Lạc Táp lại chịu phối hợp mà đan chặt mười ngón tay, cúi đầu.

https://thuviensach.vn

Tưởng Mộ Tranh một tay ôm lấy vai cô, một tay vòng chặt lấy eo cô, dùng sức ôm chặt cô vào trong ngực.

Anh chống cằm lên đầu cô, khẽ cọ cọ vài cái.

Tưởng Mộ Tranh không hề cợt nhã trêu chọc cô như trước kia, lại cũng không hề nhân cơ hội mà trộm hôn cô.

Chỉ còn lại đau lòng.

Đêm mùa đông gió thổi tới rất lớn.

Tưởng Mộ Tranh ôm cô xoay người tại chỗ, dùng thân thể mình chắn gió lạnh cho cô.

Sau đó không còn ai động đậy, cũng không còn ai nói gì thêm nữa.

Cứ như vậy mà ôm chặt đối phương.

o(>ω<)o mọi người cmt nhiều nhiều đi, tớ thích đọc cmt của mn, giống như động lực đăng bài á... _(:3 」∠)_

https://thuviensach.vn

ĐƯỜNG MỘT CHIỀU, NGƯỢC LỐI YÊU NHAU

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 46

Chương 46

Ôm người mình thích, dù bao lâu cũng đều cảm thấy không đủ.

Hơn nửa tiếng trôi qua, Lạc Táp vẫn tựa trán trên hõm vai của anh, nhắm mắt và không hề suy nghĩ gì, chỉ ngửi mùi hương bạc hà thoang thoảng trên người anh.

Thơm giống như mùi hương kẹo bạc hà mà cô mua cho anh.

"Lạc Lạc."

Tưởng Mộ Tr anh gọi cô một tiếng.

Lạc Táp hơi hơi ngẩng đầu, cũng không đáp lại anh, lẳng lặng nhìn chằm chằm vào cằm anh. Râu đã được cạo, chỉ để lại một chiếc cằm sạch sẽ.

Tưởng Mộ Tranh cúi đầu, lấy mặt mình cọ vào mặt cô, mềm mại nhẵn nhụi. Anh lại cọ thêm nữa, thấp giọng nói: "Hèn gì em thích ăn lòng trắng trứng."

Lạc Táp không rõ nguyên do: "Hả?"

"mặt trắng như trứng gà ấy."

https://thuviensach.vn

"..."

Cô dung sức ngón tay chọc vào hông anh, tỏ vẻ bất mãn.

Tưởng Mộ Tranh cười khẽ, thích cô làm nũng như vậy, anh chống trán mình lên trán của cô, hai chóp mũi chạm nhau, lông mi hai người đều dài, khi chớp mắt cũng cọ cọ vào nhau.

Hơi thở ấm áp dây dưa, môi răng cách nhau chưa đến 2cm.

Tưởng Mộ Tranh lại tới gần hơn nữa, kề môi mình sát vào môi cô một chút, anh tính hôn cô nhưng không muốn đột ngột, muốn cho cô đủ thời gian để chuẩn bị tâm lý, phàm là cô có một chút không muốn, đêm nay anh sẽ không hôn cô.

Lạc Táp không nhúc nhích, hơi thở rõ ràng càng gấp gáp hơn.

Gió rất lớn, nhưng cả hai đều cảm nhận được âm thanh chấn động nơi lồng ngực của đối phương.

Sau đó Lạc Táp khẽ nhắm mắt, Tưởng Mộ Tranh được sự cho phép từ cô, nhẹ nhàng chạm vào khóe môi cô một chút, Lạc Táp không khỏi rùng mình một cái.

Một cái hôn thôi, anh còn có thể trêu chọc thành như vậy.

Tưởng Mộ Tranh ngậm lấy môi dưới của cô, bắt đầu từ khóe môi bên phải rồi di chuyển sang bên trái, khi thì mút vào môi trên của cô, khi thì nhẹ nhàng cắn một chút. Ngay trước khi cô bị đau, anh đã lập tức nhả ra, rồi lại tiếp tục mút vào.

Lần đầu tiên Lạc Táp được nhận một nụ hôn cẩn thận đến vậy. Chưa quá hai phút cô đã bị hôn đến ý loạn tình mê, hô hấp rối loạn.

https://thuviensach.vn

Cô không tự giác ôm chặt eo anh hơn, cằm cũng hơi nâng lên, phối hợp với góc độ hôn môi của anh.

Nụ hôn kiểu chuồn chuồn lướt nước như thế, chỉ có tình cảm, không có dục vọng.

Sạch sẽ, thuần túy, tốt đẹp.

Có lẽ đây là cảm giác của mối tình đầu ở độ tuổi mười mấy?

Lạc Táp nghĩ như vậy.

Tưởng Mộ Tranh hôn xong môi dưới, lại bắt đầu hôn lên môi trên. Lần này vẫn là từ phải sang trái, khi hôn đến giữa môi thì anh chợt buông môi cô ra, nhỏ giọng nói: "Anh thử độ đàn hồi của môi em có tốt không nhé."

Lạc Táp hơi mở mắt, chớp chớp vài cái, không hiểu anh có ý gì.

Tưởng Mộ Tranh dùng răng cửa trên dưới cắn môi cô, nhẹ nhàng kéo về sau một chút. Lạc Táp cảm thấy đau, không tự chủ được mà nhân nhượng anh, cả người đều đổ theo dán vào người anh, sau đó nhón mũi chân kề sát môi vào môi anh.

Đại khái là bị hôn đến mức đại não thiếu oxy nên tuy Lạc Táp cảm thấy đau nhưng cũng không trách cứ hay là tức giận mà đánh anh. Ngược lại cô rút bàn tay đang đặt bên hông anh ra, chủ động vòng tay về sau gáy anh, dùng sức giữ chặt, sau đó kéo anh về phía mình, không cho đầu của anh tiếp tục ngã về sau.

Khóe mắt đuôi mày của Tưởng Mộ Tranh đều tràn đầy ý cười, bị cô dùng sức ghìm cổ như vậy, anh lại cảm thấy thỏa mãn chưa từng có, hư vinh sở hữu của anh đều được thỏa mãn.

https://thuviensach.vn

Không đành lòng lại lôi kéo môi cô, anh buông ra, cười nói: "Có phải khi còn nhỏ em ăn nhiều kẹo Q.Q lắm đúng không, mềm ghê."

Lạc Táp trừng mắt liếc anh một cái, quay đầu đi.

Vành tai đỏ ửng.

Hiện tại cả người cô gần như đang treo ở trên người anh, nhưng lại không muốn buông anh ra.

Tưởng Mộ Tranh siết eo cô, lại dùng sức kéo cô áp về phía mình thêm chút nữa, tay trái giữ gáy cô bắt cô quay mặt lại. Anh cúi đầu hôn cô. Hôn xong, anh nói: "Vừa rồi hình như anh bị nhầm trình tự rồi."

Lạc Táp: "??"

Tưởng Mộ Tranh: "Khi còn nhỏ thầy cô dạy chúng ta, mặc kệ là đọc sách hay viết chữ, trình tự đều là từ trái qua phải, từ trên xuống dưới. Vừa rồi anh lại hôn từ phải qua trái, từ dưới lên trên, trình tự đảo lộn hoàn toàn rồi."

Nói rồi, anh thoáng suy nghĩ: "Như vậy đi, chúng ta hôn lại một lần nữa, coi như là sửa chữa sai lầm."

Lạc Táp: "..."

Lần đầu tiên cô nghe nói hôn môi còn phải theo trình tự!

Tưởng Mộ Tranh hỏi cô: "Hồi xưa khi em học tiểu học, nếu làm sai thì giáo viên sẽ bắt em làm lại mấy lần?"

Lạc Táp: "..."

Cô đoán được anh muốn làm cái gì, ra vẻ không nghe thấy được, im lặng không lên tiếng.

https://thuviensach.vn

Tưởng Mộ Tranh lại không thuận theo thì không buông tha, hôn hôn lên chóp mũi cô: "Nhanh nói cho anh biết đi. Nếu em không nói, đêm nay anh sẽ giữ em lại ngay chỗ này, hôn cho đến sáng ngày mai mới thôi, không cho em trở về nghỉ ngơi luôn."

Lạc Táp biết anh nói giỡn nhưng vẫn trả lời lại, có điều chỉ là tương đối cho có lệ: "Một."

Tưởng Mộ Tranh hơi hơi gật đầu: "Vừa nhìn là biết giáo viên của em không có tâm rồi, giáo viên của bọn anh đều bắt làm lại 5 lần đấy, có đôi khi thậm chí là 10 lần. Đặc biệt như trường hợp của anh, 10 bài tính nhẩm lại sai hết 8 bài, giáo viên sẽ bắt anh làm lại 20, 30 lần, nói là quen tay hay việc."

Lạc Táp: "..."

Anh lại nói: "Đã sửa sai thì phải có thành ý, vẫn nên dựa theo thầy cô của anh mà làm đi, 20 lần là ổn. Anh hôn em 20 lần xong thì lần sau sẽ có thể nhớ kỹ trình tự."

Lạc Táp hoàn toàn cạn lời, ngước mắt nhìn anh: "Sao em có cảm giác như em đang cùng " Cô suy nghĩ tìm từ: "Đang cùng một tên ngốc nói chuyện vậy hả."

Tưởng Mộ Tranh cười ha ha, hỏi cô: "Vừa rồi em thoáng dừng lại, có phải vốn dĩ muốn nói anh nhược trí não tàn thiểu năng trí tuệ?"

Lạc Táp: "..."

Ho nhẹ hai tiếng, không nói chuyện.

Tưởng Mộ Tranh nhìn chằm chằm vào ánh mắt của cô, trầm giọng nói: "Tâm trạng tốt hơn chút nào chưa?"

https://thuviensach.vn

Đầu ngón tay Lạc Táp hơi co lại, thì ra vừa rồi anh nói mấy thứ từ trái sang phải từ phải sang trái kia, sau đó còn muốn sửa sai gì đó, tất cả đều là để dỗ cho cô vui.

Cô cụp mắt, không nhìn vào đôi mắt thâm thúy của anh.

Tưởng Mộ Tranh dán lên gương mặt cô: "Thật xin lỗi, tối nay để em phải chờ anh lâu như vậy."

Lạc Táp lắc đầu.

Cô vẫn luôn cúi đầu, Tưởng Mộ Tranh liền hôn hôn lên vành tai cô.

Lạc Táp cảm giác ngứa, không khỏi co rúm lại, Tưởng Mộ Tranh ngừng lại, nâng cằm cô lên, lại tiếp tục hôn môi.

Nụ hôn lúc này không còn dịu dàng chậm rãi như trước nữa, đầu lưỡi anh cạy hàm răng cô ra, tiến nhanh vào trong, dùng sức quấn lấy đầu lưỡi của cô, quấy đảo trong đó.

Lạc Táp bị hôn đến phát đau, không khỏi nhíu mày, anh chú ý tới vẻ mặt của cô, động tác chậm lại, cũng không làm gì phức tạp, chỉ cuốn lấy lưỡi cô mà đảo qua đảo lại.

Lạc Táp híp mắt, không biết hôn ngược lại, chỉ có thể mặc cho anh tự tung tự tác.

Nụ hôn trước đó mang lại cảm giác như giọt nước nhỏ xuống mặt nước lặng, róc rách nhẹ nhàng làm người ta lưu luyến đến mức quên đáp trả.

Nụ hôn sâu lúc này thì thật sự giống như là sóng trào mãnh liệt, làm người ta muốn đi chinh phục, khiêu chiến, rồi sau đó trầm mê, hãm sâu vào trong đó, không thể tự kiềm chế được.

https://thuviensach.vn

Lạc Táp không biết cách thở nên một lúc lâu sau cô bắt đầu hô hấp khó khăn. Hơi thở của Tưởng Mộ Tranh cũng bắt đầu thở dốc, anh rời khỏi miệng cô, ổn định lại hô hấp của mình.

Lồng ngực anh hơi hơi phập phồng, Lạc Táp cảm nhận được cực kỳ rõ ràng.

Hai người bình tĩnh một lát, Lạc Táp đối mặt với anh, trong lời nói xen lẫn chút rung động, cô nói: "Tưởng Mộ Tranh, chúng ta ở bên nhau đi."

Anh không cần phải theo đuổi cô nữa, anh thích cô, cô cũng thích anh. Hiện tại hai người đã ôm nhau, hôn môi tự nhiên đến như vậy. Nước chảy thành sông, không cần thiết phải đặc biệt chọn một thời điểm nào đó để tuyên bố ở bên nhau, ngay lúc này là vừa vặn thích hợp.

Mặc kệ trước kia ra sao, cũng không biết về sau sẽ thế nào, dù sao cô vẫn muốn cùng anh yêu đương.

Tưởng Mộ Tranh ngẩn ra nửa giây, ngay sau đó lắc đầu: "Không được."

Lần này người sửng sốt lại chính là Lạc Táp, trên mặt cứng đờ.

Anh nói: "Anh mới theo đuổi em hơn mười ngày thôi. Thời gian quá ngắn, còn có rất nhiều chuyện chưa làm cho em mà. Chờ thêm chút nữa đi, ít nhất đến ba hay năm tháng sau, lúc đó em vui vẻ rồi lại đồng ý với anh."

Sợ cô sẽ hiểu sai ý, anh giải thích thêm: "Dù sao mặc kệ hiện tại hay sau này, anh chính là người của em, sẽ không ai đoạt đi được. Tiểu Mễ đã từng nói với anh rằng khoảng thời gian một cô gái được người đàn ông mình thích theo đuổi là khoảng thời gian hạnh phúc nhất. Anh cũng không biết rốt cuộc có phải thật hay không, nhưng anh muốn cho em cảm thụ một chút."

https://thuviensach.vn

Lạc Táp không biết nói mấy lời ngọt ngào, dù trong lòng rất cảm động, tới miệng lại biến thành: "Không cần đâu, sao phải phiền phức như vậy, em cũng không phải mấy cô bé mười mấy hai mươi."

Tưởng Mộ Tranh mỉm cười: "Đây không phải chuyện phiền hay không phiền mà là anh muốn làm như vậy. Hơn nữa, ai quy định phụ nữ 28 tuổi thì không được yêu đường điên cuồng?"

Lạc Táp lẳng lặng nhìn anh, tất cả niềm vui đều toát lên trong ánh mắt.

Tưởng Mộ Tranh cúi đầu, hôn lên giữa môi cô, anh vừa rời khỏi, môi Lạc Táp đã chủ động dán tới. Anh sửng sốt, Lạc Táp cũng học theo cách thức trước đó của anh, nhẹ nhàng ngậm lấy môi dưới của anh.

Hô hấp của Tưởng Mộ Tranh cứng lại.

Đêm khuya, xung quanh vốn dĩ đã tối đen, trong đầu anh lại càng hắc hơn.

Trước mắt ngoại trừ cô thì anh không còn nhìn thấy được gì nữa.

Tưởng Mộ Tranh vẫn không nhúc nhích, Lạc Táp khẩn trương muốn chết nên cũng không đoán ra anh đang nghĩ gì, lập tức buông anh ra. Cô còn chưa kịp định thần thì môi Tưởng Mộ Tranh đã áp xuống lần nữa.

Hai người lại hôn đến không kẽ hở.

Theo phản ứng của bản năng, tay Tưởng Mộ Tranh nhấc áo khoác của cô lên, thăm dò vào trong.

Ngón tay lạnh lẽo chạm vào bên hông cô, Lạc Táp giật mình một cái, theo bản năng nghiêng người về sau, muốn né tránh.

Tưởng Mộ Tranh tỉnh táo lại, vội lấy tay ra: "Anh xin lỗi."

https://thuviensach.vn

Lạc Táp không lên tiếng, chạm trán vào vai anh.

Bỗng nhiên Tưởng Mộ Tranh khom lưng một cái, giữ chắc đùi và eo cô rồi nhấc bổng cô lên. Lạc Táp không có chuẩn bị trước nên bị dọa cho hết hồn, duỗi tay ôm lấy đầu của anh.

Cúi đầu xuống nhìn anh, đúng lúc anh cũng ngửa đầu lên, hai người đối mặt. Anh đã ôm cô như thế này ba lần rồi, cô cũng phần nào đã quen với việc này.

Ánh mắt Tưởng Mộ Tranh vẫn luôn xoáy sâu vào mắt cô, anh nói: "Ôm em cho cái tay khỏi tự do làm loạn, xin lỗi em chuyện vừa rồi."

Lạc Táp không nói chuyện, cúi đầu hôn hôn lên môi anh.

Cảm giác yêu đương thật tốt, cô chưa từng nghĩ rằng có một ngày mình sẽ không còn rụt rè như thế này.

Toàn bộ quá trình Tưởng Mộ Tranh đều cười nhìn cô, Lạc Táp trừng anh một cái, dời tầm mắt đi.

Đã qua 12 giờ đêm.

Tưởng Mộ Tranh vẫn luôn ôm cô, ôm lâu rồi cánh tay có chút tê mỏi, anh liền xoay người đặt cô lên mui xe, tạm nghỉ ngơi.

Lạc Táp cũng không yêu cầu anh thả cô xuống, cứ thế tận hưởng giây phút yên bình ở bên nhau của hai người.

Hơn nửa đêm rồi mà hai người vẫn ngây ngốc đứng trong gió lạnh, cũng không muốn nói năng gì.

Có một khoảnh khắc Lạc Táp cảm giác bản thân là 249, mà Tưởng Mộ Tranh đã bay lên đến 251, hai người chia đều ra sẽ là 250.

https://thuviensach.vn

(*)

249:yêu cả đời(vĩnh cửu)

251, 250: anh yêu em / em yêu anh.

250: ngu ngốc, cứng đầu.

Cô không biết có phải trai gái yêu nhau đều là như vậy hay không.

Tưởng Mộ Tranh vẫn luôn nhìn cô, cô không muốn đối mắt với anh nên ánh mắt dừng trên tóc anh, nương theo ánh đèn mờ nhạt bên đường, cô tìm tóc bạc cho anh.

Hồi còn bé mỗi khi ở cạnh ba, cô đều thích ghé vào đầu vai ba và nhổ tóc bạc cho ông.

Cô khảy tóc anh.

"Tìm gì vậy?" Tưởng Mộ Tranh hỏi cô.

"Nhìn xem có tóc bạc hay không." Sợ anh hiểu lầm, cô giải thích: "Hiện tại người trẻ tuổi đều chịu áp lực lớn, rất nhiều người chưa đến 30 tuổi đã có tóc bạc rồi."

Qua vài phút, Tưởng Mộ Tranh hỏi cô: "Tìm được không?"

"Không có."

Tưởng Mộ Tranh cười: "Xem ra anh vẫn còn tươi non lắm."

Lạc Táp dùng ngón tay cẩn thận sửa sang lại tóc cho anh rồi hỏi: "Anh làm việc mệt lắm đúng không?"

Tưởng Mộ Tranh mỉm cười: "Ở trong nước thì vẫn ổn, nhưng khi đi công tác sẽ khá mệt. Có khi một tuần mà phải chạy tới ba nước, đồng hồ

https://thuviensach.vn

sinh học hoàn toàn rối loạn."

Lạc Táp gật gật đầu, đối với vấn đề tài chính thì cô dốt đặc cán mai, không biết nói gì với anh. Dừng một lát, cô nói: "Em không nói nhiều cho lắm, sau này anh ở bên em sẽ rất buồn chán đấy."

Tưởng Mộ Tranh: "Em nói ít thì vừa vặn có anh giải buồn cho em."

Anh lại nói: "Đàn ông đều không thích phụ nữ ưa lải nhải."

Lạc Táp bớt lo hẳn đi, cô cũng muốn cố gắng hiểu biết về anh thêm một ít, nhưng không biết nên bắt đầu hỏi từ đâu, nghĩ chịi nghĩ lui rồi hỏi: "Tiểu Mễ là cháu gái ruột của anh?"

Tưởng Mộ Tranh: "Ừ, là nhà Nhị ca của anh."

"Hai người chỉ hơn kém nhau vài tuổi thôi nhỉ?"

"Ừ, bởi vì tuổi của mẹ anh cũng tầm tầm tuổi anh Cả anh mà. Cho nên anh chỉ hơn con trai của anh Cả và con gái của anh Hai vài tuổi thôi. Nói thêm nữa thì có chút dài dòng, em có muốn nghe không?"

"Muốn nghe."

"Ba anh kết hôn hai lần, ba anh cưới vợ đầu và có con từ khi còn rất trẻ. Ông và mẹ cả sinh được ba người con. Đó là anh Cả, anh Hai và chị Ba của anh. Lúc chị Ba anh được hai tuổi thì mẹ cả bị bệnh qua đời. Mười mấy năm sau đó, ba anh đã vừa làm mẹ vừa làm cha, cứ thế nuôi ba đứa con khôn lớn. Ông sợ nếu cưới vợ sau thì người đó sẽ không đối xử tốt với mấy đứa nhỏ, cho nên vẫn luôn cô đơn một mình. Sau này anh chị của anh trưởng thành rồi, đều cật lực khuyên ba anh tìm vợ đi. Bởi vì không đứa con nào có thể ở luôn bên cạnh bầu bạn với ông cả. Sau đó ba gặp mẹ anh trong đám cưới một người bạn, mẹ anh cực kỳ thích ba anh, không màng đến sự phản đối của ông bà ngoại anh mà đến với ông."

https://thuviensach.vn

Anh nói quá nhiều, nhất thời Lạc Táp còn chưa tiêu hóa kịp.

Một lát sau, cô hỏi: "Vậy không phải là dì Đào và bác Đào cách nhau rất nhiều tuổi sao?"

Tưởng Mộ Tranh: "Mẹ anh nhỏ hơn ba anh 21 tuổi, mẹ gả cho ba lúc 22 tuổi, sau đó sinh anh Tư, còn anh" Nói rồi, anh không khỏi bật cười: "Là sản phẩm ngoài kế hoạch, thật cảm ơn mẹ anh đã không giết bỏ sản phẩm này."

Lạc Táp: "..."

Ngón tay cô vô ý thức khảy tóc anh: "Hình như quan hệ giữa mọi người trong gia đình anh đều rất tốt, nhiều người như vậy, khi ăn Tết chắc là rất vui. "

Tưởng Mộ Tranh nhìn cô, nghĩ đến lời cô nói lúc chiều tối, từ nhỏ cô đã quen ăn cơm một mình, anh đoán, có lẽ thời điểm ăn Tết cũng không ai ở bên cạnh cô.

Dì Du có gia đình mới, tính cách cô lại lạnh nhạt, không nhất định có thể hòa nhập vào được, có lẽ lúc ăn Tết cô sẽ không qua đó.

Còn chú Phùng, ăn Tết là thời điểm mà ông ấy bận rộn nhất. Không phải có vụ án thì cũng phải đi thăm hỏi, động viên các hình cảnh đang làm nhiệm vụ, không thể có thời gian để ở nhà ăn Tết.

Mà bản thân chú Phùng lại là cô nhi, không còn người thân nào khác.

Anh mỉm cười nói với cô: "Sau này ăn Tết thì về nhà anh, sẽ rất vui."

Lạc Táp không lên tiếng, gật đầu.

Cánh tay Tưởng Mộ Tranh mỏi nhừ, không ôm nổi nữa nên thả cô xuống.

https://thuviensach.vn

Ôm cô vào trong lồng ngực, sau một hồi, anh hỏi: "Chú Phùng gần như không có thời gian dành cho em, em có giận ông ấy không?"

Lạc Táp lắc đầu: "Ba là người thân duy nhất của em, em không thể giận ông ấy được."

Tưởng Mộ Tranh nâng cằm cô lên, dùng sức hôn lên môi cô.

Lạc Táp không biết phải đáp lại như thế nào, điều duy nhất cô biết là luồn bàn tay về sau giữ chặt lấy gáy anh.

Nụ hôn đứt quãng cứ thế kéo dài hơn nửa tiếng đồng hồ, nhưng hai người vẫn chưa hôn đủ, anh lại dùng sức thêm một chút, cô yên lặng tiếp nhận nụ hôn mãnh liệt của anh.

Đợi cho đến khi miệng đều tê dại, không có cảm giác gì nữa, Tưởng Mộ Tranh mới lưu luyến tách ra. Ngón cái của anh nhẹ nhàng miết lên mặt cô, có lẽ do thiếu oxy nên cả mặt cô đều ửng hồng.

Anh móc hộp kẹo bạc hà từ trong túi ra, hỏi cô: "Có muốn ăn không?"

Môi và khoang miệng đều nóng rát, Lạc Táp nói: "Cho em một viên."

Tiện thể lấy chút cảm giác mát lạnh để hạ nhiệt độ.

Tưởng Mộ Tranh đổ một viên ra, bỏ vào miệng cô, nháy mắt khoang miệng tràn đầy mùi bạc hà, tìm về được chút tri giác.

Cô hỏi anh: "Mấy giờ rồi?"

Tưởng Mộ Tranh giơ cổ tay lên: "Đồng hồ ngừng rồi."

"..."

https://thuviensach.vn

Anh khẽ cười một tiếng: "Dù sao ngày mai cũng không đi làm, tối nay ngủ muộn cũng không sao."

Lạc Táp ngẩng đầu: "Anh biết ngày mai em được nghỉ, không đi trực hả?"

Tưởng Mộ Tranh: "Đoán."

Thật ra anh đã sớm nhờ Trình Diệc lấy thời gian biểu của cô từ đại đội hai qua. Khi nào cô nghỉ ngơi, khi nào cô trực đêm, khi nào cô ra đường trực ban, anh đều nhớ kỹ trong lòng.

Lạc Táp không nghĩ nhiều, cũng cho rằng là anh đoán trúng mà thôi.

Ngày mai trong đội còn phải tiếp tục ra đường tuyên truyền. Nhưng Tiểu Hạ đã trở lại nên cậu ấy sẽ đi, cô được nghỉ ngơi.

Tưởng Mộ Tranh hỏi cô: "Ăn hết kẹo bạc hà chưa?"

Lạc Táp lắc đầu: "Ăn được một nửa."

Tưởng Mộ Tranh: "Vậy đưa một nửa kia cho anh."

Lạc Táp: "Anh đổ thêm viên khác ra đi."

Sao Tưởng Mộ Tranh có thể đồng ý, anh biện giải: "Kẹo bạc hà này của anh đều là ăn theo kế hoạch, hôm nay chỉ được ăn một viên thôi, không thể ăn cả phần của ngày mai."

Anh hơi nắm lấy cằm cô: "Đưa nửa viên còn lại cho anh."

Lúc này Lạc Táp mới muộn màng nhận ra rằng vừa rồi đột nhiên anh tốt bụng cho cô ăn kẹo bạc hà như vậy, đều là có âm mưu cả. Cô nhíu mày, nhìn chằm chằm anh, nhưng lại không muốn đưa cho anh.

https://thuviensach.vn

Tưởng Mộ Tranh cười: "Không cho anh cũng đúng, hiện tại đầu lưỡi anh đang nóng, đưa vào trong miệng em thì cũng sẽ mát mẻ thôi, dù sao lúc này chắc là khoang miệng em đang rất mát."

Lạc Táp đè kẹo bạc hà xuống dưới lưỡi, lại làm động tác nuốt nước miếng, rồi sau đó há mồm: "Thấy chưa, không còn nữa, đã nuốt mất rồi."

Tưởng Mộ Tranh nhìn vẻ mặt nghiêm túc của cô mà không khỏi bật cười.

Đưa hai tay xoa mặt cô, lại kéo cô vào trong ngực.

Anh biết cô giấu kẹo dưới đầu lưỡi, nhưng không vạch trần cô. Điều khiến anh vui mừng chính là không nghĩ tới cô lại có thể chơi trò trẻ con như vậy với anh.

Hai người dán ở bên nhau hết 15 phút này rồi lại them 15 phút nữa.

Khi Tưởng Mộ Tranh xem thời gian lần nữa thì đã một giờ rưỡi sáng.

Anh có chút không muốn về nhà, chỉ muốn ở cạnh cô, nhưng lại không thể không cho cô ngủ.

Tưởng Mộ Tranh nghĩ rồi lại nghĩ, biện pháp duy nhất chính là tìm một cái cớ thích hợp để có thể vào nhà cô, rồi tìm đại gian phòng cho khách nào đó mà ngủ lại.

Buổi tối anh có thể vừa trò chuyện với cô, sáng mai mở mắt ra là có thể lập tức chạy lên gặp cô.

Anh phải ra sân bay vào tối mai và trong vài ngày tới đây anh sẽ không được gặp cô.

Anh dùng cằm cọ cọ trán của cô: "Không xong rồi, anh đã quên một việc."

https://thuviensach.vn

Lạc Táp: "Việc gì vậy? Quan trọng không?"

Cô chui ra khỏi lồng ngực anh, ngẩng đầu nhìn lên.

Sắc mặt Tưởng Mộ Tranh lo lắng: "Khóa vân tay của nhà anh hỏng rồi, sáng sớm khi anh ra khỏi cửa rồi quay về lấy tài liệu thì đột nhiên nó không hoạt động được nữa. Vốn là muốn tìm người đến sửa, kết quả ban ngày bận rộn, buổi tối lại nói chuyện với Chu Tuyền lâu như vậy, sau đó liền quên mất."

Lạc Táp: "..."

Chớp chớp mắt, đang phân tích xem lời này của anh là thật hay giả.

Tưởng Mộ Tranh lẩm bẩm: "Đêm nay chỉ có thể đi khách sạn ngủ tạm một đêm thôi. Anh nhớ là hình như quanh đây không có khách sạn nào tốt cả."

Lạc Táp: "Có, ra khỏi cửa phía nam rẽ trái, qua một cái ngã tư là có khách sạn năm sao cao cấp."

Tưởng Mộ Tranh: "..."

Tác giả có lời muốn nói:

Ngũ gia: đêm nay ta rất bận không có thời gian viết nhật kí đâu.

Kẹo Q.Q (giống như chip chip của mình ấy)

https://thuviensach.vn

ĐƯỜNG MỘT CHIỀU, NGƯỢC LỐI YÊU NHAU

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 47

chương 47

Rốt cuộc Tưởng Mộ Tranh vẫn được ở lại biệt thự, ngủ lại phòng dành cho khách ở tầng một.

Vừa rồi Lạc Táp nói cửa nam có khách sạn, anh nhìn chằm chằm cô mấy giây, sau đó bắt đầu hôn cô, hôn thật lâu chính là để không đề cập đến chuyện muốn đi khách sạn.

Lạc Táp biết chút tâm tư này của anh, cuối cùng nói với anh là muộn quá rồi, ở tạm phòng khách của nhà cô một đêm đi.

Tưởng Mộ Tranh còn không biết xấu hổ mà nói: "Có tiện không vậy, không quấy rầy em chứ?"

Lạc Táp đá anh, anh chỉ cười không nói, khom lưng bế cô vào đi vào.

"Trong nhà không có đồ ngủ cho anh mặc đâu, hay là tìm mấy bộ đồ ngủ mới của ba em cho anh? Nhưng có khả năng là sẽ bị ngắn chút." Lạc Táp nói.

Tưởng Mộ Tranh: "Không cần đâu, va li hành lý của anh để ngay trong cốp xe."

"Ngày mai đi công tác à?"

https://thuviensach.vn

" Tối thứ hai."

" à."

Thứ ba chính là sinh nhật của cô, thật tiếc vì không thể cùng anh ăn bữa cơm đón sinh nhật.

Trong lòng Lạc Táp có chút mất mát, nhưng không biểu hiện lên trên mặt, giục anh nhanh ra xe lấy quần áo, một mình cô đi lên tầng.

Đứng trước gương phòng tắm, Lạc Táp nhẹ nhàng ấn lên môi, hơi có chút rát, còn hơi sưng nhẹ.

Cô đưa tay xoa mặt, giống như một giấc mộng vậy, cảm thấy không thực tế chút nào.

Ngẩn ngơ một lúc lâu, sau đó cô vào phòng ngủ cầm đồ ngủ đi tắm rửa.

Dưới tầng, Tưởng Mộ Tranh đưa cái va li to kia vào phòng, lấy hết toàn bộ đồ trong va li ra treo vào trong tủ quần áo.

Rồi cứ đứng như vậy nhìn tủ quần áo cười thật lâu.

Tắm xong đã là nửa tiếng sau, anh lại đi phòng bếp làm nóng một ly sữa bưng lên tầng.

Tưởng Mộ Tranh vừa gõ cửa vừa gọi Lạc Táp: "Lạc Lạc, ra uống sữa này."

Lạc Táp sửng sốt, tưởng rằng mình bị ảo giác, tiếng gõ cửa tiếp tục truyền đến cùng với tiếng gọi cô của anh.

"Ra đây." Cô đã nằm ở trên giường, lại nhanh chóng ngồi dậy xốc chăn xuống giường.

https://thuviensach.vn

Đi vài bước rồi lại quay về, cầm áo khoác choàng lên trên người.

Sau khi mở cửa, Lạc Táp còn chưa thấy rõ người đã bị anh dùng một tay ôm vào trong lồng ngực. Cô ngẩng đầu tính nói chuyện, cuối cùng chỉ còn một tiếng 'ưm...' phát ra từ giữa môi.

Nụ hôn cực kỳ mãnh liệt lại triền miên, rất nhanh cô đã động tình, đôi tay bám lấy cổ anh, thử đáp lại anh, lại thoáng có trúc trắc.

Một tay Tưởng Mộ Tranh cầm ly sữa, một cái tay khác lại mạnh mẽ vuốt ve ở phía sau lưng cô, rất nhiều lần muốn thăm dò vào trong áo ngủ của cô. Nhưng đến cuối cùng lại cật lực kiềm chế lại, nhịn xuống.

Sau khi kết thúc hai người đều thở dốc, đặc biệt là Tưởng Mộ Tranh, cơ thể có khác thường.

Anh vội buông cô ra, duy trì khoảng cách đưa ly sữa cho cô: "Uống sữa ấm ngủ ngon hơn nhiều đấy."

"Ừ."

Lạc Táp ngoan ngoãn ôm ly sữa cúi đầu uống, nghĩ tới vừa rồi không cẩn thận đụng phải nơi nào đó trên cơ thể anh, bên tai không khỏi ửng đỏ.

Tình yêu giống như hoa anh túc, chạm vào rồi là nghiện.

Ôm hôn cũng vậy.

Rõ ràng hai người đã hôn nhau vài tiếng đồng hồ rồi, nhưng khi ôm lấy nhau thì hôn bao nhiêu cũng không đủ.

Lạc Táp lơ đãng uống mấy ngụm sữa, chợt ngẩng đầu, anh đang nhìn cô, cô cũng không kịp né tránh, liền đối diện với anh: "Chúng ta như bây giờ được xem là mối quan hệ gì?"

https://thuviensach.vn

Cô không phải người cực kỳ bảo thủ, nhưng cũng không thoáng đến mức tùy tiện hôn một người đàn ông xa lạ.

Mà hiện tại cô còn đưa người đàn ông đó về nhà, ý nghĩa cũng thay đổi.

Cô không để tâm anh theo đuổi cô bao lâu, chỉ cần hai người ở bên nhau vui vẻ là được.

Tưởng Mộ Tranh như có vẻ suy tư, lúc nãy khi anh nói với cô là anh còn muốn tiếp tục theo đuổi cô, có vẻ như cô không có nhiều cảm giác an toàn trong lòng và cô cũng không thích trạng thái mập mờ này.

Anh cười nói: "Anh rất bảo thủ, chỉ hôn bạn gái của mình thôi."

Lạc Táp không nói gì nữa, cúi đầu tiếp tục uống sữa, nhưng khóe miệng lại cong lên.

Mới chỉ uống được nửa ly sữa đã bị Tưởng Mộ Tranh lấy lại: "Uống nửa ly là đủ rồi."

Chính anh hơi hơi ngửa đầu, uống hết phần còn lại.

Uống sữa xong là tới thời gian chúc ngủ ngon, Tưởng Mộ Tranh không dám ở lại lâu, sợ cuối cùng lại muốn ăn vạ phòng cô không chịu đi, anh nói cô ngủ sớm đi rồi nhanh chóng xoay người đi xuống tầng.

Ngày hôm sau, hai người đều ngủ dậy rất muộn.

Lạc Táp không cần tới đơn vị, Tưởng Mộ Tranh liền ở nhà vừa xử lý công việc ở cùng với cô bồi cô.

Giống như lời trước đó cô đã nói, cô không nói nhiều, hai người ở cạnh nhau cũng rất ít trò chuyện, Tưởng Mộ Tranh xem tài liệu, cô thì ôm

https://thuviensach.vn

notebook của mình ngồi ở bên cạnh anh xem tin tức, cứ yên tĩnh như vậy mà thôi.

Khi yêu đương Lạc Táp trở nên dịu dàng, thậm chí còn mang theo chút tính trẻ con, Tưởng Mộ Tranh nghĩ vậy, anh phát hiện hôm nay cô hoàn toàn khác với những ngày trước kia.

Trước kia mấy ngày ở lại câu lạc bộ nhảy dù, cô hệt như một tòa núi băng, thỉnh thoảng lại phóng ra chút khí lạnh xông người khác.

Bây giờ thì cả vẻ mặt lẫn ánh mắt đều mềm mại.

Cô không quấn người, không hề quấn người một chút nào.

Từ lúc ăn sáng xong đến bây giờ, cô đều tự mình ngồi xem máy tính, thỉnh thoảng sẽ rót cho anh một ly cà phê, còn những lúc khác đều rất an tĩnh, không hề có bất kỳ tiếp xúc da thịt gì với anh.

Tưởng Mộ Tranh bận rộn xong, khép notebook lại đặt qua một bên rồi dịch lại sát cô. Anh luồn tay ôm lấy eo cô, gác cằm lên đầu vai cô: "Em muốn học tiếng Anh?"

Lạc Táp định tắt các cửa sổ liên quan đến khóa học đi, nhưng chuột lại chẳng hề nghe lời, làm thế nào cũng không tắt được.

Cô gật gật đầu: "Ừm."

Lại vội vàng giải thích: "Là đội trưởng yêu cầu."

Tưởng Mộ Tranh cũng không nghĩ gì nhiều, bởi vì hàng năm cô đều phải trực ở trên mặt đường, cần sử dụng tiếng Anh trôi chảy cũng là chuyện bình thường. Anh hỏi: "Ưng ý khóa học nào chưa?"

"Vẫn chưa."

https://thuviensach.vn

"Hay là em đừng theo học mấy khóa cấp tốc đó làm gì, đợi anh đi công tác về, mỗi đêm qua đây dạy em 2 giờ, đảm bảo hiệu quả tốt hơn mấy khóa học kia nhiều."

"Anh không bận à?" Cô xoay mặt qua hỏi anh.

"Bận chứ, bận yêu."

Nói rồi anh hôn một cái lên má cô, hôn xong thì cười.

Lạc Táp vỗ tay anh: "Buông ra, em thở không nổi."

"Anh đưa chút oxy cho em."

Anh nắm lấy cằm cô, miệng cô hơi hơi mở ra, rồi anh hôn lên đó.

Thời gian ngọt ngào luôn trôi qua rất mau, thoắt cái mặt trời đã lặn xuống, sắc trời tối rất nhanh, một ngày nữa lại sắp trôi qua.

Ăn cơm chiều xong, Tưởng Mộ Tranh ngồi ở phòng khách xem TV, không hề có ý sẽ rời đi.

Lạc Táp hỏi anh: "Không phải buổi tối anh sẽ ra sân bay à?"

"Ừ." Anh giảm âm lượng TV xuống, hỏi lại: "Sao vậy?"

Lạc Táp: "Hành lý thu dọn xong hết chưa? Mấy giờ bay, em đưa anh đi."

Tưởng Mộ Tranh mỉm cười: "Không cần em đưa đi đâu, chuyến bay nửa đêm, tài xế sẽ tới đón anh." Anh lại nói: "Có điều thật sự cần em giúp một việc gấp."

"Việc gấp gì?"

"Giúp anh thu dọn hành lý."

https://thuviensach.vn

"..."

Lạc Táp nghĩ mãi không ra, anh chỉ ở đây tá túc một đêm, sao lại lấy hết quần áo ra làm gì?

Cô gấp hết quần áo lại cho anh, phân loại rồi xếp vào va li, mà anh thì đang ngồi vào mép giường thỏa mãn nhìn cô thu dọn hành lý cho anh.

Trong một khoảnh khắc đó, cô mới muộn màng nhận ra rằng thì ra anh cố ý lấy hết quần áo ra, treo lên tủ quần áo vì muốn để cô thu dọn hành lý cho anh.

Thật đúng là trẻ con ba tuổi.

Khóa vân tay nhà anh còn chưa sửa xong, chỉ có thể để anh ở lại nghỉ ngơi trong chốc lát rồi ra sân bay.

Buổi sáng cô có nhắc nhở anh gọi báo hư khóa, kết quả anh nói: "Hôm nay là cuối tuần, hãy để cho thợ sửa khóa yên ổn nghỉ ngơi một chút đi, chúng ta đừng tàn nhẫn như vậy, phá hoại thời gian nghỉ ngơi yên bình của người ta."

Cô không còn lời gì để nói.

Lạc Táp nhìn thời gian: "Hiện giờ còn sớm, anh tranh thủ ngủ 2 tiiensg ddi."

Tưởng Mộ Tranh gật gật đầu: "Em cũng đi ngủ sớm một chút đi, ngày mai còn đi làm sớm."

Sau khi Lạc Táp lên tầng, anh liền tắt đèn.

Nhưng anh không ngủ mà đang tính toán chuyện chúc mừng sinh nhật cô.

https://thuviensach.vn

Lúc 11 giờ, anh lặng lẽ đi ra ngoài sân, nhìn thấy đèn phòng cô đã tắt, anh gọi điện thoại cho anh Tư: " Tứ ca, bây giờ có thể cho người đưa đàn qua rồi."

"Cậu tự xem mà làm đi, từ nhỏ đến lớn chưa từng sờ qua dương cầm, cậu thì biết đàn cái gì?"

"Ai cần anh lo, nhanh đưa tới đi."

Gần 12 giờ, Tưởng Mộ Tranh đã sắp xếp mọi chuyện ổn thỏa, lại vào trong biệt thự, nấu một ít nước sôi.

Đúng 0 giờ, anh gọi cho Lạc Táp.

Lạc Táp bắt máy rất nhanh: "tới giờ đi rồi phải không? Em xuống ngay đây."

"Em không ngủ à?"

" có ngủ mà."

Tưởng Mộ Tranh nói: "Sinh nhật vui vẻ, bé Lạc."

Lạc Táp sửng sốt: "Anh biết hả?"

"Ừ, xuống tầng đi, ra ngoài sân ấy."

Chưa đến một phút sau, anh nghe được tiếng bước chân dồn dập trong biệt thự, mà phòng cô lại vẫn còn tối đen.

Lạc Táp không thèm bật đèn, dùng điện thoại soi đường chạy thẳng xuống tầng.

Chạy đến cửa, nhìn ra sân, cô trợn mắt há hốc mồm.

https://thuviensach.vn

Đón ánh trăng, đnà dương cầm lớn màu đen phản chiếu ra một làn sáng mờ nhạt. Anh ngồi trước cây đàn và nhướng mày, ra hiệu cho cô chú ý lắng nghe.

Anh hơi hơi cúi đầu, bắt đầu lần tìm phím đàn từ bên trái, sau khi tìm được phím cần tìm, anh nhẩm lại một lần trình tự các phím ở trong đầu.

Cả bài hát chúc mừng sinh nhật, anh chỉ đàn bốn câu đầu.

Sau khi đàn xong, suýt chút nữa thì mệt chết anh.

Trong đó câu thứ ba 'chúc bạn sinh nhật vui vẻ' có một âm còn bị sai.

Anh tự an ủi, tì vết không che được ánh ngọc.

Khi Tưởng Mộ Tranh quay đầu lại, Lạc Táp đã đứng ở bên cạnh dương cầm, yên lặng nhìn anh.

"Sau này anh sẽ đàn cho em một bài hay hơn." Anh nói.

Lạc Táp: "Bài này hay mà."

Tưởng Mộ Tranh đứng lên, nhẹ nhàng ôm lấy cô.

Đối với nhạc cụ, anh là dốt đặc cán mai, khi còn nhỏ cũng không muốn học, không giống như Tứ ca, nhạc cụ gì cũng đều tinh thông.

"Bài hát này anh luyện tập bao lâu?"

"Bắt đầu luyện tập lâu rồi." Thỉnh thoảng, chỉ cần có thời gian rảnh anh liền tới chỗ thầy dạy đàn để học, lần nào cũng nhớ kĩ ngay lúc đó, nhưng lần sau tới thì đã quên sạch.

Tưởng Mộ Tranh đột nhiên nhớ tới cái khác, buông cô, lấy ra một bó hoa từ phía sau đàn dương cầm: "Hoa tươi tặng mỹ nhân."

https://thuviensach.vn

Lạc Táp cười, ôm lấy bó hoa.

Vẫn là một bó baby màu hồng nhạt, nồng đậm mùi hoa hồng, giống hệt bó hoa anh tặng cô lần trước ở câu lạc bộ nhảy dù.

"Từ từ, còn." Tưởng Mộ Tranh lấy một cái cupcake từ trong túi áo ra, mở hộp bao bên ngoài, "Giúp anh cầm một chút."

Lạc Táp đặt bó hoa lên trên dương cầm, cầm cái cupcake, nhỏ đến mức hai ba miếng của cô là có thể ăn hết ngay.

"Em không thích ăn đồ ngọt, anh cũng không thích nên chỉ mua một cái cupcake như này thôi, sẽ không ngấy." Anh lại lấy ra một cây nến nhỏ từ cái túi khác, cắm lên bánh, châm lửa.

Toàn bộ quá trình Lạc Táp vẫn luôn chăm chú nhìn vào anh, làm thế nào cũng không muốn dời mắt đi.

Ban đêm có gió, sợ ngọn nến bị thổi tắt, Tưởng Mộ Tranh vội mở vạt áo khoác ra chắn lại.

Ánh nến lay lắt tán loạn, hắt lên hai người bọn họ.

Tưởng Mộ Tranh cười nói: "Chúc bạn nhỏ Lạc Lạc của chúng ta sinh nhật một tuổi vui vẻ, cầu nguyện đi nào."

Lạc Táp cúi đầu, dùng sức chớp chớp mắt, cố gắng không cho nước mắt chảy ra, đây là lần đầu tiên cô muốn khóc trong mười mấy năm qua.

Qua vài giây, cô điều chỉnh tốt hô hấp, nhỏ giọng nói: "Em không có nguyện vọng gì đặc biệt, chỉ hy vọng cùng anh an ổn cả đời."

Cô nhẹ nhàng thổi tắt ngọn nến.

Ngay sau đó anh ấn một nụ hôn lên trán cô.

https://thuviensach.vn

Một cái cupcake, hai người chia nhau ăn, mấy miếng liền hết sạch.

"Ăn khá ngon." Lạc Táp còn muốn ăn thêm.

"Sau này mỗi ngày đều mua cho em một cái nhé."

"Không cần."

Tưởng Mộ Tranh hôn hôn lên môi cô, "Chờ anh một chút."

Nói xong anh chạy vào biệt thự.

Mảnh sân vắng lặng, chỉ có âm thanh lá cây xào xạc trong gió.

Lạc Táp ngửi ngửi bó hoa, ngón tay dạo lung tung trên phím đàn.

Không biết anh mang đàn dương cầm này từ đâu lại đây, nhà Tứ ca chăng?

Bỗng nhiên có mùi thơm của mì bay đến, Lạc Táp quay đầu, Tưởng Mộ Tranh bưng một chén mì ra, anh nói: "sinh nhật là phải ăn mì trường thọ."

Lạc Táp mỉm cười.

Trước đây mỗi lần sinh nhật cô cũng ăn mì gói để chắp vá cho qua.

Đến gần, Tưởng Mộ Tranh dùng đũa bắt đầu gắp sợi mì lên, Lạc Táp nhìn kỹ lại, anh gắp lên không phải là mì gói, là một sợi mì cán bằng tay, cực kỳ dài.

Lạc Táp kinh ngạc: "Anh mua ở đâu vậy?"

"Nhờ đầu bếp nhà Tứ ca làm riêng cho em đấy, mì trường thọ trứng gà. Bên trong có lòng đỏ trứng nhưng em không ăn được, nếm thử nào."

https://thuviensach.vn

Anh đưa sợi mì kia đến bên miệng cô.

Sợi mì kia thật sự rất rất dài, Lạc Táp ăn vài phút mới xong.

Là mì trường thọ dài nhất mà cô từng ăn từ bé đến giờ.

Đêm lạnh, hai người chia sẻ một chén mì nóng hổi. Cuối cùng, ngay cả nước mì cũng hết sạch.

Ăn xong, Tưởng Mộ Tranh dọn dẹp sơ một chút.

Một chiếc xe hơi màu đen từ từ ngừng ở cổng lớn của biệt thự. Lạc Táp cũng đoán được là xe tới đón Tưởng Mộ Tranh. Cô bước đến gần, ôm lấy eo anh: "Vì để tổ chức mừng sinh nhật cho em nên mới chọn chuyến bay khuya như vậy đúng không?"

"Không phải, trùng hợp thôi."

Anh cọ cọ gương mặt cô: "Dương cầm tạm thời để trong sân, ngày mai Tứ ca sẽ cho người lại đây dọn đi. Nơi anh đi công tác tín hiệu không tốt lắm, nhiều lúc còn không có tín hiệu. Lúc nào có tín hiệu anh sẽ gọi điện thoại cho em."

Lạc Táp nghiêm túc gật đầu, cô cũng không nói thêm gì nữa, nhón chân đặt một nụ hôn lên môi anh.

Tưởng Mộ Tranh dùng sức ôm cô, vài phút sau mới thấp giọng nói: "Anh đi đây."

"Ừ."

Cho đến khi xe của anh từ từ rời khỏi biệt thự rồi chạy khuất tầm mắt, Lạc Táp vẫn đứng trong sân chưa tập trung lại được.

https://thuviensach.vn

Tới sân bay, khi Tưởng Mộ Tranh lơ đãng cắm tay vào túi áo khoác thì giật mình, lấy ra xem, là hai hộp kẹo bạc hà chưa xé vỏ.

Tác giả có lời muốn nói: Tưởng Mộ Tranh: Gần đây không có tâm trạng viết nhật ký, mỗi ngày đều chỉ muốn hôn hôn Lạc Lạc mà thôi ❤ (ɔˆ3(ˆ‿ˆc)

https://thuviensach.vn

ĐƯỜNG MỘT CHIỀU, NGƯỢC LỐI YÊU NHAU

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 48

Chương 48

Thứ hai, lại bắt đầu một tuần mới bận rộn.

Hôm qua 4 giờ sáng Lạc Táp mới ngủ, lại chuẩn bị hết 10 phút mới ra khỏi nhà, khi cô đến đơn vị thì đồng nghiệp đều đã đến đông đủ, đang ghé vào nói chuyện phiếm.

Túi của Chu Nghiên ở trên bàn làm việc, người thì không biết đi nơi nào rồi.

Chào hỏi qua mọi người, Lạc Táp đi về chỗ ngồi, trên bàn cô có một quả táo, lại nhìn qua các bàn khác cũng có, còn có đồng nghiệp đang cầm trong tay.

"Tiểu Hạ."

"Hả?" Hạ Vũ Minh quay đầu, "Sao vậy?"

Cô nhỏ giọng hỏi: "Sao mỗi người đều có một quả táo vậy?"

"Thượng Viện Viện mang đến, mỗi người một quả."

Lạc Táp không hiểu ra sao, cô công chúa kiêu căng này tự dưng mang táo đến, lại còn cho cô một quả?

https://thuviensach.vn

Cô nghiêng mặt nhìn về phía Thượng Viện Viện, đúng lúc Thượng Viện Viện cũng nhìn qua, tầm mắt giao nhau, vẫn là lạnh nhạt cùng khinh thường.

Lạc Táp cũng liếc xéo cô ta một cái.

Thượng Viện Viện: "..."

Trợn trắng mắt.

Ăn mặc quê mùa như vậy còn khoe khoang ra ngoài!

Chu Nghiên tiến vào, trong tay xách theo một cái bánh kem, còn ôm một bó hoa hồng kiều diễm ướt át.

Thượng Viện Viện ngồi ở cửa, hỏi một câu: "Chị Chu, hôm nay sinh nhật chị à?"

Tuy Chu Nghiên không thích Thượng Viện Viện, nhưng người ta chủ động hỏi, giọng điệu của cô ấy cũng coi như bình thản: "Không phải chị, là Lạc Lạc."

Thượng Viện Viện gật đầu, không nói tiếp.

Các đồng nghiệp khác thấy Chu Nghiên cầm bánh kem tới, cũng tò mò hỏi thăm.

Trước kia ngoại trừ Lạc Táp cùng Chu Nghiên, mấy người còn lại đều là một đám đàn ông, cũng không có thói quen ăn mừng sinh nhật nhau, có khi ngay cả sinh nhật vợ mình mà còn quên, càng đừng nói đến sinh nhật đồng nghiệp nữ.

Chu Nghiên nói là Lạc Táp, đồng nghiệp đều sôi nổi tiến tới chúc mừng.

https://thuviensach.vn

"Đêm nay chúng ta còn phải tiếp tục kiểm tra lái xe say rượu, không thể ăn mừng với Lạc Lạc. Trưa nay liền tổ chức sinh nhật ở nhà ăn đi, mời mọi người cùng nhau ăn bánh kem, với lại cơm trưa của mọi người đều là Lạc Lạc mời nha." Chu Nghiên cười nói.

Lạc Táp cũng cười, nói hôm nào nghỉ ngơi mời mọi người ăn một bữa, trưa nay cũng chỉ có thể ăn tạm ở nhà ăn.

Chu Nghiên đưa hoa cho cô: "Hy vọng sinh nhật sang năm có một người đàn ông tốt tặng hoa thay chị."

Lạc Táp giọng khàn khàn: "Vẫn thích chị tặng."

Nói xong thì nhoẻn miệng cười với Chu Nghiên.

Cô nhìn hoa hồng, rồi nhìn lại cái bánh kem to kia, trong lồng ngực giống như đang ôm túi sưởi ấm áp.

Từ khi đến đơn vị này và quen biết Chu Nghiên, mỗi năm chị ấy đều sẽ nhớ rõ mà ăn mừng sinh nhật với cô, một bó hoa tươi, một cái bánh kem, hai người lại đi ăn thêm nồi lẩu.

Rất nhiều điều tiếc nuối nhân sinh đều được tình bạn này dần dần bù đắp.

Thượng Viện Viện cũng có chút hiểu biết về Lạc Táp, sau chuyện điều động lần trước thì có người đến nói nhỏ với ba mẹ cô ta, lúc ấy mới biết được có người muốn đẩy Lạc Táp đi để nhường một ghế biên chế ra cho cô ta.

Kỳ thật nhà bọn họ cũng không để ý biên chế hay không biên chế, cũng không phải vì tiền lương, mà chỉ là muốn cho cô ta đến rèn luyện một chút, sửa lại tính tình.

https://thuviensach.vn

Sau khi biết việc này, mẹ còn cố ý dặn dò cô ta, đi làm gặp Lạc Táp thì nói lời xin lỗi.

Cho nên ngày đầu tiên đi làm cô ta đã tâm bất cam tình bất nguyện mà xin lỗi, rốt cuộc cô ta và Lạc Táp xem như tình địch, xin lỗi tình địch là chuyện khó khăn nhường nào a.

Nhớ rõ lúc đó mẹ nói qua là có quen biết với mẹ của Lạc Táp trong kinh doanh, không chỉ quen biết, trước kia nhà bà ngoại còn ở chung một khu với nhà ba dượng của Lạc Táp, có điều khi đó cô ta còn quá nhỏ, không nhớ được chút gì.

Mẹ nói Lạc Táp là gia đình đơn thân, còn ba của Lạc Táp làm gì thì không rõ lắm.

Sau khi ba mẹ ly hôn, Lạc Táp được phán quyết cho theo mẹ, nhưng sau đó người mẹ lập gia đình mới. Trong gia đình mới đó còn có một cô bé tính tình rất ghê gớm, không chấp nhận Lạc Táp.

Sau đó không biết đã xảy ra chuyện gì, cô bé trong nhà ấy cứ khóc ầm ĩ cả ngày, ban ngày khóc, buổi tối khóc, khóc cả ngày hàng xóm bị ồn đến muốn phát điên, sau đó nữa là Lạc Táp bị đưa ra ngoài ở một mình.

Lúc ấy hàng xóm đều nói bà mẹ này cũng sắt đá ghê, đành lòng đem con gái ruột đi cho bảo mẫu chăm sóc, rốt cuộc đứa bé mới 9 tuổi, là tuổi cần có ba mẹ bên cạnh.

Thượng Viện Viện nhìn quả táo trên bàn mình, cầm lấy nắn nắn trong lòng bàn tay. Sau đó cô ta đứng dậy đi về phía Lạc Táp.

Lạc Táp quay đầu lại.

Vẻ mặt Thượng Viện Viện làm bộ nhàn nhạt: "Này, cái này cũng cho cô, chuyện tốt thành đôi, sinh nhật vui vẻ."

https://thuviensach.vn

Cũng không xem phản ứng của Lạc Táp, kiêu căng xoay người rời đi.

Lạc Táp buồn bực nhìn quả táo, nhìn nhìn lại cái bóng dáng làm ra vẻ đại gia kia, Thượng Viện Viện đây là bị chập mạch à?

Chu Nghiên thò từ phía sau lên, nhỏ giọng nói: "Đừng để ý cô ta, hiện tại cô ta không được bình thường, nữ nhân sa chân vào tình yêu đều là kẻ điên mà, không đúng, là não tàn."

Lạc Táp: "??"

Cô chỉ không đi làm có một ngày hôm qua thôi mà đã xảy ra chuyện lớn gì rồi?

Chu Nghiên khẽ đánh cắm về phía Tiểu Hạ ở trước cô: "tiểu ngạo kiều công chúa kia ưng ý Tiểu Hạ của chúng ta rồi. Hôm qua đã trồng cây si cả ngày rồi, vụ tặng táo hôm nay cũng là chúng ta được thơm lây từ Tiểu Hạ đấy."

Lạc Táp: "..."

Phó Duyên Bác cứ thế liền bị vứt bỏ?

Cô nhìn chằm chằm hai quả táo trên bàn, cái kiểu muốn tặng đồ ăn ngon cho đối tượng yêu thầm nên phải tặng hết cho những người xung quanh thế này, không phải là hành động được làm ở trường cấp 2 sao?

Trước kia bạn ngồi cùng bàn của cô thích bạn nữ ngồi phía trước, kết quả là năm, sáu người ngồi xung quanh bọn cô được ăn trái cây và chocolate miễn phí một năm liền.

Nhưng là sau đó vẫn không cưa đổ được.

Tầm mắt của Lạc Táp không khỏi đảo qua lại giữa Thượng Viện Viện và Tiểu Hạ, tuy rằng cô không có ấn tượng tốt gì với Thượng Viện Viện,

https://thuviensach.vn

nhưng không thể không thừa nhận hai người này cũng khá xứng đôi.

Đều có nhan sắc và tuổi trẻ.

Rất nhanh đã đến thời gian họp buổi sáng, tất cả mọi người thu dọn đi xuống phòng họp.

Giữa trưa sau khi trực về, Lạc Táp nhận được tin nhắn của Tưởng Mộ Tranh:[Bạn nhỏ Lạc Lạc, anh tới nơi rồi, buổi tối nếu có tín hiệu sẽ gọi điện thoại cho em. Yêu em.]

Khóe miệng cô hơi hơi cong lên, nhắn lại cho anh: [Ừ, em vừa về đơn vị, chuẩn bị đi ăn cơm.]

"Lạc Lạc, đi thôi, thổi nến ăn bánh kem nào." Chu Nghiên đứng ở cửa thúc giục cô.

"Được, tới ngay." Lạc Táp cất điện thoại vào trong túi, bước nhanh qua.

Các đồng nghiệp khác đã đến nhà ăn chiếm vị trí trước, nói là sẽ giành mấy cái bàn ngồi gần nhau để cùng ăn bánh kem.

Lạc Táp kéo cánh tay Chu Nghiên, nhỏ giọng nói: "Nói chuyện này với chị."

Chu Nghiên dùng khóe mắt liếc cô một cái: "Chuyện gì đấy? Thần thần bí bí như vậy."

Lạc Táp ho nhẹ hai tiếng: "em với Tưởng Mộ Tranh ở bên nhau."

"Há?"mắt hạnh của Chu Nghiên trừng to, dừng bước chân lại.

Lạc Táp cẩn thận nói rõ chân tướng của chuyện đêm hôm đó cho Chu Nghiên nghe. Sau khi nói xong thì cho Chu Nghiên thời gian tiêu hóa. Cô

https://thuviensach.vn

không lên tiếng, chớp mắt nhìn chằm chằm vào cô ấy.

Sau một lúc lâu Chu Nghiên mới tiếp nhận xong, cô dùng sức xoa đầu Lạc Táp: "Rốt cuộc cũng gả được em ra ngoài." Nói rồi lại duỗi tay: "Trả tiền mua hoa hồng cho chị, đã nói chỉ khi nào em còn độc thân chị mới tặng thôi."

Lạc Táp đánh lên tay Chu Nghiên 'chát' một cái: " đủ chưa?"

Chu Nghiên lấy chân đá cô một cái: "đủ lông đủ cánh rồi phải không"

Vui đùa ầm ĩ qua đi, Lạc Táp thu bớt tươi cười: "em cứ cho rằng chị sẽ không tán thành việc em ở cạnh Tưởng Mộ Tranh."

Chu Nghiên: "Xấu xa cũng được, đê tiện cũng được, miễn là em thích thì anh ta chính là tốt nhất. Quan tâm đến ngày mai sẽ ra sao làm cái gì, hạnh phúc hôm nay mới là quan trọng nhất. Nếu ngày nào đó anh ta thật sự trở nên xấu xa thì để xem chị phun chết anh ta thế nào."

Chu Nghiên nhướng mày: "Đến lúc ấy chị sẽ phun nước miếng dìm chết anh ta, em nhớ kĩ đi."

Lạc Táp cười, hai người đi về phía nhà ăn.

Sinh nhật năm nay là đặc biệt nhất, tuy rằng chỉ ăn cơm ở nhà ăn của đơn vị, nhưng có các đồng nghiệp cùng nhau hát chúc mừng, rồi còn dùng chén canh thay rượu tới mời cô, náo nhiệt không thôi.

Sau đó đội trưởng và đội phó tới ăn bánh kem, bị các đồng nghiệp nam ồn ào muốn họ hát tặng cho chủ tiệc sinh nhật một bài mới. Đội trưởng là cao thủ hát lạc tông, bị mọi người bắt phải hát. Bánh kem cũng ăn rồi, không hát thì bọn họ không cho anh ta rời đi.

https://thuviensach.vn

Đội trưởng bất đắc dĩ, lắc đầu nói đây là nể mặt Lạc Táp, muốn hát bài 'Chúc mừng sinh nhật'. Nhưng tất cả mọi người không đồng ý, nói lúc nãy đã hát rồi.

Chu Nghiên đề nghị: "Đội trưởng, chúng ta hát bài nào thâm tình dễ nghe đi. Trời đang lạnh, chắc là mấy ngày tới sẽ có tuyết đây, hát bài 'tuyết đầu mùa năm 2002' đi."

Đội trưởng: "Tôi không nhớ lời."

Chu Nghiên: "Không sao, điện thoại của tôi có."

Đội trưởng: "..."

Giọng hát vừa cất lên, thật đúng là từ Bắc Kinh chạy tới tận Urumchi. (khu tự trị Tân Cương)

Tất cả mọi người đều không đành lòng nghe nổi nữa.

Nhà ăn nhiều người như vậy, không chỉ có bọn họ mà còn những người khác cũng đều phải phì cười.

Trưa nay Lạc Táp ăn uống rất ngon miệng, Chu Nghiên cắt cho cô một miếng bánh kem đặc biệt to, tuy ngọt nhưng cô đều ăn hết, còn ăn sạch cả phần ăn trong khay.

Ăn xong thì no đến suýt chút nữa đi không nổi.

Mới vừa ra khỏi nhà ăn, Lạc Táp liền nhận được điện thoại của mẹ cô, trước đó mẹ có nói sẽ sắp xếp tốt công việc rồi cùng cô ăn mừng sinh nhật, nhưng sau đó cũng không thấy gọi điện thoại cho cô nữa.

Cô nghe máy: "Mẹ?."

"Lạc Lạc, đang ở đơn vị hả?"

https://thuviensach.vn

"Dạ, mới vừa ăn cơm xong."

"Vậy con ra đây một lát đi, mẹ và chú Sở đang ở cửa đơn vị của con."

Lạc Táp sửng sốt, nói ăn cơm tối mà sao lúc này lại tới đây?

"Lạc Lạc?"

" vâng, ra ngay đây."

Cúp điện thoại, Chu Nghiên hỏi cô: "Làm sao vậy?"

Lạc Táp: "Mẹ em và Sở Nhất Sơn đang ở cửa đại đội."

Chu Nghiên bất mãn: "Chúng ta chuẩn bị đi làm rồi, lúc này bọn họ đến đây làm gì? Lại là tặng quà cho cậu mà không thể cùng cậu ăn mừng sinh nhật à?"

Lạc Táp: "Ai biết được, dù sao em cũng không phải trẻ con nữa, 2 năm nữa là 30 tuổi rồi, có ăn mừng hay không cũng không sao cả."

Chu Nghiên khẽ xoa sau lưng cô: "Mặc kệ em bao nhiêu tuổi, một ngày chưa kết hôn thì vẫn còn là đứa nhỏ. Có điều không sao cả, có chị ở đây, còn có tên tiện ngốc yêu em kia nữa. Bọn chị tốt với em cũng đủ rồi. Không đúng, còn có Du Dương và cả chú dì nữa."

Chú dì trong miệng cô ấy chính là cậu mợ của Lạc Táp.

Lạc Táp cười: "Đúng vậy, xem em hạnh phúc bao nhiêu."

"Mau đi đi." Chu Nghiên vỗ vỗ vai cô.

Lạc Táp ra tới cổng lớn, mẹ và Sở Nhất Sơn đều đang đứng trước xe. Cô từ từ đi qua đó, khách khí nói: "Chào chú Sở." Lời nói cũng không mang theo bất kỳ tình cảm gì.

https://thuviensach.vn

"Lạc Lạc, sinh nhật vui vẻ nhé."

"Cảm ơn."

Sở Nhất Sơn nói: "Chú qua bên kia hút điếu thuốc, con với mẹ con trò chuyện đi."

Du Ngọc hỏi cô gần đây như thế nào.

Lạc Táp nhàn nhạt nói: "Vẫn như cũ thôi."

Du Ngọc mở cốp xe, lấy túi đồ ra: "Đây là quà sinh nhật chú Sở mua cho con lúc đi công tác, nhìn thử xem có thích hay không."

Lại là quần áo, Lạc Táp không có chút hứng thú nào, mấy năm nay, cô và mẹ gặp mặt hầu như đều là để lấy quần áo.

Nhìn logo kia, cái áo khoác này ít nhất phải hơn 10 vạn đi, nhưng cô cũng không có vẻ vui sướng gì.

"Cảm ơn mẹ."

Cô nhận lấy.

Du Ngọc sửng sốt, không dự đoán được con gái sẽ khách sáo như vậy.

Bà cũng không nghĩ gì nhiều, do dự một lát rồi xin lỗi: "Tối nay mẹ không thể ăn cơm với con rồi, Tư Tư có bạn trai, hiện tại tình cảm cũng ổn định, đúng lúc mấy hôm nay cha mẹ nhà trai đi công tác ở New York nên đến trường học thăm chúng nó. Tư Tư nói vừa vặn để cho người lớn hai nhà gặp mặt nhau luôn, không nghĩ tới Tư Tư đặt vé máy bay ngay đêm nay cho mẹ, lại còn hẹn luôn thời gian ăn cơm với nhà trai rồi. Việc này phải trách mẹ, không có nói trước với nó là sẽ ăn sinh nhật với con."

https://thuviensach.vn

Mặt Lạc Táp chẳng có cảm xúc gì: "Nói xong chưa? Không có việc gì thì con đi lên đây."

Trong lòng Du Ngọc hít sâu một hơi, mỗi lần chỉ cần nhắc đến Sở Tư Tư, con gái lập tức như thay đổi thành một người khác, cả người đều lạnh như băng.

Bà dịu dàng nói với Lạc Táp: "Sau khi mẹ đi New York về sẽ ăn cơm với con, bù lại cho sinh nhật nhé."

"Không cần đâu, trưa nay đồng nghiệp đã tổ chức sinh nhật cho con rồi." Lạc Táp lại lắc lắc túi đồ trong tay: "Đây là lần cuối cùng con nhận quà, về sau đừng mua cái gì cho con nữa. Những quần áo mẹ mua trước đó vẫn còn treo đầy trong tủ, đủ để mở một cửa hàng lớn luôn rồi."

Nói xong, cô xoay người đi ngay.

"Lạc Lạc." Du Ngọc vội kêu cô.

Lạc Táp không quay đầu lại.

https://thuviensach.vn

ĐƯỜNG MỘT CHIỀU, NGƯỢC LỐI YÊU NHAU

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 49

Chương 49

Lạc Táp đi đến bãi đỗ xe, trực tiếp ném túi đồ vào cốp xe rồi đóng thật mạnh cửa lại.

Cô ở dưới tầng hít sâu vài cái lấy lại bình tĩnh rồi mới lên.

Khi cô vừa qua khỏi tầng 2 chuẩn bị tới tầng 3 thì nghe được tiếng ai đang ăn gì đó, răng rắc vang lên.

Lạc Táp nghiêng đầu, nhìn thấy Chu Nghiên đang đứng bên cạnh lối thoát hiểm, dựa vào tường, tay phải cầm quả táo đã gặm được một nửa, tay trái lại cầm một quả khác.

Vừa rồi Chu Nghiên ở trong văn phòng nhìn xuyên qua cửa kính, thấy Lạc Táp xách theo túi đồ bỏ vào cốp xe thì đại khái đã đoán được là chuyện gì.

Chu Nghiên vội rửa sạch hai quả táo rồi đi tới đây.

"Này, táo này cũng ngon đấy, vừa ngọt vừa giòn." Chu Nghiên đưa cho cô một quả.

Lạc Táp cắn một miếng nhỏ, thật ngọt, nhưng sau khi nuốt xuống rồi thì trong miệng lại cảm thấy đắng chát trong lòng đều là chua xót khó chịu.

https://thuviensach.vn

Cô nhìn ra ngoài cửa sổ, cũng không nói thêm gì với Chu Nghiên.

Chu Nghiên hỏi cô: "Tối nay ăn mừng sinh nhật với tên xấu xa nhà em kiểu gì?"

Lạc Táp cười cười: "Chúc mừng rồi, vừa qua ngày mới liền chúc mừng, hôm nay anh ấy phải đi công tác."

"fuck!" Chu Nghiên duỗi tay ra làm một động tác ngừng lại:

"Cấm tổn thương những người đã bị củi gạo mắm muối nhấn chìm trong hôn nhân bị biến thành thiếu phụ luống tuổi."

Lạc Táp giống như một đứa trẻ nói: "Anh ấy đàn dương cầm cho em nghe, còn làm mì trường thọ cho em nữa."

Chu Nghiên nhét quả táo vào trong miệng, hai tay bịt chặt lỗ tai.

Lạc Táp cười: "Được rồi, không nói nữa."

Chu Nghiên nghiêng mặt liếc cô một cái, tiếp tục gặm táo.

Sau đó hai người chuyển sang tán dóc về mấy tin đồn giải trí gần đây. Hai ngày rồi Lạc Táp không xem tin tức giải trí, Chu Nghiên kể hăng say, tới lúc đi làm rồi vẫn chưa dừng lại được.

Lạc Táp biết Chu Nghiên nói nhiều như vậy là cố ý muốn dời đi lực chú ý của cô, quen biết mấy năm nay, mỗi lần tâm trạng cô không tốt là Chu Nghiên đều sẽ như vậy, chưa bao giờ hỏi cô chuyện gì đã xảy ra mà chỉ liên tục nói đông nói tây, hết chuyện trời nam lại đến đất bắc.

Tán dóc xong, tâm trạng của cô cũng tốt hơn nhiều.

Những lúc bận rộn thì Lạc Táp không có thời gian nghĩ đến Tưởng Mộ Tranh, nhưng sau khi tan tầm về nhà, nhìn căn phòng trống trơn, cho dù

https://thuviensach.vn

cô làm cái gì ở trong nhà cũng đều sẽ nghĩ đến anh.

Lúc ăn cơm thì sẽ nghĩ vị trí nào là chỗ mà trưa hôm qua Tưởng Mộ Tranh ngồi ăn.

Lúc xem TV ở phòng khách cũng nghĩ tới, ngày hôm qua anh đã xem kênh gì, chương trình gì.

Sau đó khi nằm lên trên giường cô vẫn cứ nghĩ tới, đêm nay không ai đưa sữa lên cho cô nữa rồi.

Từ khi xác nhận mối quan hệ đến bây giờ cũng chỉ mới 22 giờ đồng hồ mà thôi, cô lại có cảm giác như đã rất rất lâu rồi.

Lạc Táp nằm trằn trọc trên giường, mở khóa màn hình, gõ rồi lại xóa đi, xóa xong rồi gõ lại, cứ lặp lại như thế, cuối cùng vẫn không nhịn được mà gọi cho anh.

Vẫn là giọng nữ máy móc của tổng đài.

Cô thở dài, đặt điện thoại xuống bên cạnh gối.

Sau đó thì mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

Hôm sau.

Lạc Táp đến đơn vị sớm hơn thường ngày 10 phút, không ngờ là có người còn đến sớm hơn cả cô.

Cô chạm mặt Thượng Viện Viện ở cửa, trong tay cô ta đang cầm khăn lau, mang bao tay chống thấm, có vẻ như mới vừa quét dọn văn phòng xong.

https://thuviensach.vn

Thượng Viện Viện nghiêng người đi qua bên cạnh cô, cũng không chào hỏi, mới vừa đi vài bước, cô ta lại quay đầu lại: "Lạc Táp."

Lạc Táp không nói chuyện, nhìn chằm chằm cô ta.

Ý tứ rất rõ ràng, ra hiệu cho cô ta tiếp tục nói.

Thượng Viện Viện: "Nếu cô thích Phó Duyên Bác, tôi nhường cho cô đấy, sau này cô có thể thoải mái thích anh ấy mà không cần cố kị gì nữa."

Vẻ mặt kiêu ngạo, ngữ khí bố thí.

Lạc Táp liếc mắt nhìn cô ta từ trên xuống dưới một cái: " cơm sáng nay ăn nhiều quá sao?"

Thượng Viện Viện: "..."

Lạc Táp biết hiện tại cô ta đang ở trong trạng thái điên cuồng, không buồn phản ứng lại cô ta, nhấc chân bước vào văn phòng.

Thượng Viện Viện khịt mũi coi thường biểu hiện lạnh lùng cao ngạo của Lạc Táp, lại hừ một tiếng rồi đi vào toilet giặt khăn lau.

Vừa rồi cô đã lau sạch và rửa sang lại bàn cho tất cả đồng nghiệp, đương nhiên bàn của Hạ Vũ Minh là cô sửa sang lại cẩn thận nhất.

Trước khi gặp Hạ Vũ Minh, cô thật sự cho rằng mình thích Phó Duyên Bác, đời này nhất định phải gả cho Phó Duyên Bác.

Nhưng ngày cuối tuần rồi tham gia hoạt động tuyên truyền, lần đầu tiên cô thấy Hạ Vũ Minh, bản thân lập tức như bị bệnh tim vậy, trái tim đập lớn từng hồi thình thịch không ngừng.

Thì ra đó mới chính là tình yêu.

https://thuviensach.vn

Đối với Phó Duyên Bác, có lẽ là bởi vì từ nhỏ đã cảm thấy anh đẹp trai, mà thái độ của anh đối với cô thì cứ xa cách cách cả bầu trời, cho nên cô muốn chinh phục, muốn có được anh.

Cũng chỉ thế mà thôi.

Nhìn thấy Phó Duyên Bác là vui vẻ, nhìn thấy Hạ Vũ Minh thì là đủ loại kích động và khẩn trương, hít thở không thông.

Bình thường khi không thấy được Phó Duyên Bác, cô cũng không nhớ nhung bao nhiêu, nhưng khi không gặp Hạ Vũ Minh thì chính là mất hồn mất vía, luôn miên man suy nghĩ xem anh ấy đang làm cái gì, ban ngày có chú ý đến cô hay không, có phải cũng thích cô hay không.

Ngày hôm qua cô đã phát hiện một bí mật của Hạ Vũ Minh, cái bí mật ấy khiến cho cô thương tâm muốn phát điên, đó là hình như anh ấy có chút thích Lạc Táp.

Anh ấy và Lạc Táp cũng chẳng thân thiết gì, thậm chí rất ít nói chuyện với nhau. Nhưng đôi khi ánh mắt anh ấy nhìn Lạc Táp rất khác biệt, hàm chứa sự thưởng thức, mang theo chút sùng bái.

Lại còn xen lẫn thẹn thùng.

Mẹ nó, cô càng nghĩ càng tức.

Hôm nay Lạc Táp không bận rộn, buổi sáng trực ngoài giao lộ, buổi chiều ở đơn vị làm hậu cần, gần như không có việc gì.

Cô cầm quyển tạp chí nằm ra trên mặt bàn, nhìn như đang nghiêm túc đọc sách, thật ra 1 tiếng sắp trôi qua mà trang giấy kia vẫn chưa hề lật tiếp.

Cô vẫn luôn lơ đãng, tất cả suy nghĩ đều là Tưởng Mộ Tranh.

https://thuviensach.vn

Buổi sáng khi thức dậy thấy điện thoại có tin nhắn, là Tưởng Mộ Tranh gửi cho cô lúc 3 giờ sáng báo anh vừa đến khách sạn. Cô cũng không nhẫn tâm quấy rầy anh, muốn để anh ngủ nhiều thêm một chút.

Sau đó anh thức dậy, gọi điện thoại cho cô, nhưng lúc đó cô đang trực ngoài ngã tư, là giờ cao điểm buổi sáng nên cô chưa kịp nghe.

Chờ tới khi cô gọi lại cho anh thì bên kia lại không có tín hiệu.

Đột nhiên điện thoại ở góc bàn rung lên, Lạc Táp giật mình. Sau khi hoàn hồn cô vỗ vỗ ngực, là ba cô gọi tới, cô nhíu mày, sao ba lại gọi điện thoại cho cô trong giờ làm nhỉ?

Cô nhận máy.

"Lạc Lạc, hôm nay không phải ra mặt đường trực ban?"

"Dạ, trực hậu cần." Nói xong, Lạc Táp chần chờ vài giây rồi vội hỏi: "Ba, sao ba biết vậy?"

Phùng Khiếu Vịnh: "Dạo một vòng trên đường rồi mà không thấy con, xuống dưới đi, ba đang ở ngoài cổng lớn của đại đội con này. Đúng rồi, mang theo chìa khóa nhà cho ba đi, có lẽ chìa khóa của ba để ở văn phòng rồi, không tìm thấy trên xe."

Lạc Táp kích động: "Ba, ba thật sự về! Con xuống ngay."

Phùng Khiếu Vịnh cười: "Lừa con đó."

Lạc Táp không tin: "Chờ con chút, 30 giây!."

Cô cầm lấy chìa khóa rồi chạy xuống tầng.

Phùng Khiếu Vịnh lái một chiếc xe bình thường lại đây, cũng không mang theo tài xế.

https://thuviensach.vn

Lạc Táp nhận ra chiếc xe kia, kéo cửa bên ghế phụ ra rồi ngồi vào: "Ba, ba có nhớ con không?"

Cô ôm Phùng Khiếu Vịnh một cái.

"Nói không nhớ thì con tin à?" Phùng Khiếu Vịnh xoa tóc cô: "Vốn cho rằng ngày hôm qua có thể trở về rồi, kết quả lại có chuyện đột xuất làm trì hoãn, nha đầu, sinh nhật vui vẻ."

Lạc Táp duỗi tay: "Quà đâu, mấy thứ khác đều là giả, quà mới là thật."

Phùng Khiếu Vịnh nhẹ nhàng vỗ một cái vào bàn tay cô: "Lấy đi này, chỉ những đứa trẻ thông minh mới có thể nhìn thấy được món quà này."

Lạc Táp cười, vô lại đánh Phùng Khiếu Vịnh vài cái.

Lúc này mới nhớ tới hỏi ba sao đột nhiên lại trở về.

Phùng Khiếu Vịnh: "Lần trước không phải đã nói sẽ bớt chút thời giờ ở cạnh con mấy ngày rồi sao? Sắp tới đây ba sẽ rất bận, có lẽ là bận cho đến khi ăn Tết, trong khoảng thời gian này vừa vặn nghỉ ngơi điều chỉnh một chút, cơ thể chịu không nổi."

Lạc Táp hớn hở hỏi lần này ông có thể ở nhà ở mấy ngày, Phùng Khiếu Vịnh nói không lâu lắm, cũng chỉ dăm ba bữa. Lạc Táp vui mừng khôn xiết, như vậy là đã nhiều hơn mong muốn của cô rồi.

Phùng Khiếu Vịnh giơ cằm lên, bảo cô đi làm đi, Lạc Táp lại quấn quýt thêm vài phút nữa mới xuống xe đi vào.

"Lạc Lạc, con lại đây." Bỗng nhiên Phùng Khiếu Vịnh nhớ tới một chuyện.

Lạc Táp lại chạy tới: "Sao thế?"

https://thuviensach.vn

Phùng Khiếu Vịnh: "Nói trước với con một tiếng, tối nay ba gọi Phó Duyên Bác đến nhà mình ăn cơm, con tan làm nhớ về sớm một chút."

Lạc Táp hơi không vui: "Ba, sao ba lại kêu người ngoài đến."

Phùng Khiếu Vịnh: "Nói chuyện quan trọng, không nơi nào tiện bằng ở nhà."

Vụ trùm buôn thuốc phiện phía Tây Nam lần này tương đối khó giải quyết, tra xét lâu như vậy mà vẫn không có đầu mối gì.

Tra không ra người ở đâu, lại càng bứt dây động rừng.

Lạc Táp không tin là ba nói chuyện công việc, cảm thấy vẫn nên nói rõ ràng với ba thì tốt hơn: "Ba, con nói chuyện này với ba, ba nghe xong cũng đừng kích động nha."

"Ngoại trừ việc con yêu rồi thì thật sự là chẳng có chuyện gì khiến ba kích động được."

Lạc Táp duỗi tay đè ngực lại cho ông: "Con có bạn trai rồi."

Phùng Khiếu Vịnh: "Con gái à, đừng ấn nữa, không kích động đến vậy đâu, nhưng thật ra cảm giác trái tim này tổn thương đến mức sắp ngừng đập rồi."

Lạc Táp: "..."

Phùng Khiếu Vịnh vỗ nhè nhẹ lên mặt cô, hiền lành hỏi: "Bắt đầu từ khi nào?"

Lạc Táp: "Mới vừa xác định thôi."

Khóe miệng Phùng Khiếu Vịnh vẫn luôn hơi cong lên, ông nói: "Người mà Lạc Lạc nhà chúng ta vừa mắt, nhất định là một anh chàng cực

https://thuviensach.vn

kỳ ưu tú rồi."

Lạc Táp giống như đứa nhỏ, khom lưng tựa lên cửa sổ xe, nhìn ba cô: "Ưu tú như ba vậy đó."

Phùng Khiếu Vịnh cười: "Ngày nào đó dẫn tới cho ba gặp mặt."

Lạc Táp gật đầu: "Vâng, chờ anh ấy đi công tác về đã."

Phùng Khiếu Vịnh gạt gạt cái mũi cô: "Biết lúc này tâm trạng của ba là gì không?"

Sau đó lại tự hỏi tự đáp: "Giống như ăn dưa chua muối lâu ngày vậy."

Tâm tình tốt, nhưng hương vị thì đặc biệt chua.

Lạc Táp cầm ba bàn tay to thô ráp của ba lên xoa nắn, biết ba cô vừa vui vẻ lại mất mát. Sau khi trầm mặc vài giây, cô ngước mắt nói: "Sau này con bắt anh ấy làm mì bò kho cho ba ăn, hương vị rất ngon, con ăn qua một lần rồi."

Phùng Khiếu Vịnh cười nói được.

Ông khẽ hất cằm: "Nhanh vào trong đi, buổi tối về nhà lại tâm sự thêm với ba về cậu ta."

Lạc Táp còn nghĩ tới chuyện tối nay ba cô mời Phó Duyên Bác đến: "Ba, tối nay đừng mời Phó Duyên Bác đến nhà của chúng ta được không? Nếu như bạn trai con biết được thì anh ấy lại không vui, anh ấy biết Phó Duyên Bác."

Phùng Khiếu Vịnh thành thật: "Trước đó ba thực sự có ý tác hợp con với Phó Duyên Bác, nhưng nếu như con đã có bạn trai thì ba cũng không làm mai lung tung nữa, cũng sẽ nói rõ ràng với Phó Duyên Bác. Nhưng tối nay vẫn muốn để cậu ta lại đây, ba bàn chuyện vụ án với cậu ta."

https://thuviensach.vn

Ba cô nói như vậy thì Lạc Táp an tâm rồi, bởi vì những gì ba hứa hẹn thì sẽ không nuốt lời.

Cô đưa tay làm dấu OK, dặn dò ba lái xe cẩn thận một chút xe rời đi, cô đi lên tầng.

Thời gian trôi qua rất nhanh, đảo mắt liền đến lúc tan tầm Lạc Táp thu dọn túi xách xong chuẩn bị rời đi, lại nhìn qua điện thoại, vẫn im ắng giống như tiến vào trạng thái ngủ đông.

Nhìn vài giây, cô cất điện thoại vào trong túi xách.

Nhân viên văn thư gõ cửa tiến vào: "Tiểu Lạc à, có một phong thư cho cô này."

Lạc Táp nghi hoặc trong chớp mắt, rồi vội nói lời cảm ơn: "Vâng, cảm ơn ạ."

Khi nhìn đến mấy cái chữ to trên phong thư, khóe miệng cô cong lên. Nhìn chữ viết thì biết ngay là Tưởng Mộ Tranh, người còn đang ở nước ngoài, vậy thư này là viết cho cô từ mấy ngày hôm trước à?

Cô vội xé mở phong thư ra, vẫn là giấy viết thư màu hồng nhạt.

Bạn nhỏ Lạc Lạc:

Tan làm thì hẹn hò nha~

Địa điểm ở khu rừng nhỏ phía nam đại đội của em, không gặp không về :)

Yêu em.

-- Tưởng Mộ Tranh

https://thuviensach.vn

Khu rừng nhỏ ở đâu ra?

Rõ ràng là mấy cái cây long não mà.

Lạc Táp lại xem ngày kí tên, chính là hôm nay.

Thì ra anh đã về.

Tác giả có điều muốn nói:

Tưởng Mộ Tranh: mấy ngày nay quả là một lời khó nói hết được, điện thoại thì không có tín hiệu, sổ nhật kí thì quên mang theo.

https://thuviensach.vn

ĐƯỜNG MỘT CHIỀU, NGƯỢC LỐI YÊU NHAU

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 50

Chương 50

Ánh hoàng hôn chiếu vào mấy cây long não, lộ ra chút ấm áp trong mùa đông lạnh lẽo.

Tất cả đều yên tĩnh.

Tưởng Mộ Tranh một tay đút túi quần một tay khác nghịch bật lửa trong tay, ở dưới tán cây long não đợi Lạc Táp.

Chính anh cũng không ngờ chuyến đi này lại kết thúc nhanh đến như vậy, cũng không cần đến hòn đảo nhỏ kia trao đổi lại chuyện kí hợp đồng, liền chọn một khu nghỉ dưỡng ở ngoại thành bàn công việc, nhưng tín hiệu vẫn rất yếu.

Có vài tiếng còi xe vang lên, Tưởng Mộ Tranh ngẩng đầu, xe của Lạc Táp dừng lại ven đường, hạ cửa sổ xe xuống ra hiệu cho anh lên xe.

Anh nhìn cô cười, chỉ có một ngày không thấy cảm giác đâu chỉ có ba thu.

Lạc Táp: " lên xe, chỗ này không thể dừng xe lại lâu quá."

Tưởng Mộ Tranh đứng im không nhúc nhích, cả người ngả ra phía sau, lười biếng dựa vào thân cây, khóe miệng hơi cười: " không phairt nói là sẽ hẹn hò ở rừng cây nhỏ sao?"

https://thuviensach.vn

Lạc Táp: "..."

Anh vẫn lười biếng dựa vào thân cây long não, dáng vẻ tà mị xấu xa không kiềm chế được, khó để người khác không động tâm.

Cô tắt máy xuống xe, đi về phía anh.

Tưởng Mộ Tranh nheo mắt lại, nhíu mày, cô càng đi tới gần, anh lại không nhịn được nữa mà bật cười.

" cười cái gì?" Lạc Táp trừng mắt nhìn.

Tưởng Mộ Tranh: " cảm giác giống như bản thân đang làm chuyện xấu, bị cảnh sát tóm được."

Lạc Táp cúi đầu xem quần áo trên người, cô chớp chớp mắt, vừa rồi quá sốt ruột trực tiếp mặc cảnh phục tới đây.

Tưởng Mộ Tranh còn đang cười: "em mặc như vậy anh không dám ôm em nha, chướng ngại tâm lí a."

Lại nói đùa: " trên đường cái ôm cảnh sát giao thông, có thể bị đánh hay không?"

Lạc Táp: "..."

Tưởng Mộ Tranh muốn ôm cô, lại nhịn xuống.

ở đây người xe qua lại nhiều, cô còn mặc cảnh phục, nếu bị người qua đường chụp ảnh lại thì không tốt cho lắm.

anh cho tay vào túi, thật cẩn thận lấy đồ ra đưa cho cô: " hoa đẹp nhất tặng cho người đẹp nhất."

https://thuviensach.vn

một bông hoa hồng chưa nở, hoa bị cắt rất ngắn, chỉ còn hai lá xanh bên dưới.

cầm trong tay bông hoa nhỏ bé dễ thương.

Lạc Táp đem hoa để dưới mũi hít hít, cùng loại hoa hồng trước kia anh mua, mùi rất thơm.

Tưởng Mộ Tranh lại từ trong túi quần lấy ra một bình thủy tinh nhỏ đưa cho cô: " về nhà đổ nước, đem hoa cắm vào, hai ngày sau là hoa nở thôi."

Lạc Táp lại ngắm ngía bình thủy tinh nhỏ, một tay cũng có thể cầm được, bỏ vào trong túi cũng được, trông rất đáng yêu.

" có bán cả loại bình hoa nhỏ như vậy?"

Tưởng Mộ Tranh cười cười, hơi cúi đầu.

Bình thủy tinh này là để đựng kẹo.

Anh đi đến cửa hàng hoa, hỏi nhân viên cửa hàng có bình hoa nào đẹp không, nhân viên cửa hàng lại nói ở trong tiệm đều là bình hoa lớn, bông hoa nhỏ như thế này phải để trong bình hoa nhỏ trông mới đáng yêu.

Nhân viên ở cửa hàng hoa còn nói với anh, kẹo nhập khẩu trong siêu thị có đặt trong mấy lọ thủy tinh trông rất đáng yêu lại nhỏ.

Sau khi mua kẹo,anh ở đây chờ Lạc Táp, nhàm chán không có việc gì, cả một hũ kẹo đều bị anh ăn hết.

Lạc Táp hỏi anh: " trước kia anh cũng theo đuổi các cô gái như vậy?"

Tưởng Mộ Tranh đứng lên, nắm lấy tay Lạc Táp đi về phía xe.

https://thuviensach.vn

Anh nói: " anh chỉ theo đuổi Lạc Lạc nhà chúng ta mà thôi."

Lạc Táp ngồi ở ghế lái, Tưởng Mộ Tranh ngồi ở ghế phụ. " sao lại gầy như vậy?" Tưởng Mộ Tranh ngồi lên xe đóng cửa xe lại.

" nào có gầy, hai ngày nay đều ăn rất nhiều."

Lạc Táp không khỏi sờ sờ khuôn mặt.

" anh nhìn thấy gầy thì chính là gầy."

Tưởng Mộ Tranh nghiêng người qua hôn lên môi cô một cái, một chút như vậy làm sao đủ để giải tỏa nỗi nhớ nhung của anh, anh dùng đầu lưỡi cạy mở hàm răng cô, quấn lấy lưỡi cô.

Vừa rồi muốn hôn cô, hiện tại đã hôn rồi liền không muốn buông cô ra.

Anh dùng sức đem cô ôm vào trong ngực, khi thì cắn môi khi thì mút lưỡi.

Trong xe an tĩnh càng làm tiếng hít thở thêm rõ ràng.

Lạc Táp bị hôn tới choáng váng, chỉ còn một chút ý thức nói cho cô biết, ở đây không được dừng xe, bị bắt được còn bị phạt tiền.

Cô đẩy anh ra: " đi thôi, lát nữa đồng nghiệp đi ra tới đây."

Tưởng Mộ Tranh lúc này mới ngồi yên, đeo đai an toàn. Sau khi vừa nhìn thấy cô cả người anh đều thả lỏng, vừa mới thả lỏng cảm giác mỏi mệt ập tới, dựa lưng vào ghế: " buổi tối nay muốn ăn gì? Nếu không trở về anh làm cho em ăn đi."

Lạc Táp: " anh biết nấu ăn?"

https://thuviensach.vn

Tưởng Mộ Tranh: " biết a, anh nấu mì ăn liền cho em."

Lạc Táp: "...."

Tưởng Mộ Tranh: " sẽ không để em phải ăn mấy món không dinh dưỡng kia đâu." Anh nói: " để đầu bếp nhà Tứ ca nếu thêm chút, anh đi qua lấy vài món, chúng ta về nhà ăn."

Lạc Táp: " ba em ở nhà."

Tưởng Mộ Tranh nhìn cô, nhất thời im lặng.

Bọn họ mới bên nhau được hai ngày, hiện tại mà gặp người lớn trong nhà thì sớm quá, nghĩ nghĩ: " nếu không em về nhà trước, anh gọi cho chú Phùng, giả bộ không biết ông ấy đang ở nhà, liền coi như không biết gì tìm ông ấy nói chuyện."

Chủ ý này thật sự không tồi nha, Lạc Táp tò mò chính là: " anh có chuyện gì nói chuyện với ba em?"

Một người là thương nhân, một người là cảnh sát có đề tài chung gì nha? Tưởng Mộ Tranh chọc cô: " nói chú Phùng tìm giúp anh đối tượng."

Lạc Táp: "..."

Trợn mắt nhìn anh một cái.

Có điều nghĩ tới Phó Duyên Bác cũng sẽ tới, liền thông báo với anh một câu: "ba em mời Phó Duyên Bác tới nhà ăn cơm, nói là có công việc muốn thương lượng."

Tưởng Mộ Tranh vừa nghe thấy là có Phó Duyên Bác tới lập tức nhíu mày: " anh ta muốn tới nhà em?"

https://thuviensach.vn

Lạc Táp nhìn ra là anh đang không vui, xem ra là lại đang ghen rồi. cô nói với anh hôm nay sẽ nói rõ ràng với ba, cô có bạn trai, ba cô sẽ không giật giây lung tung nữa, Phó Duyên Bác chỉ đơn thuần nói chuyện công việc thôi.

Biểu tình của Tưởng Mộ Tranh hòa hoãn xuống, nếu Phùng Khiếu Vịnh chủ động nói rõ ràng với Phó Duyên Bác, anh liền không cần thiết phải cố ý khoe khoang, cười vào nỗi đau của người khác anh còn chưa khốn nạn đến như vậy.

Suy nghĩ một lát: " chúng ta không thể quấy rầy công việc của họ được, đến nhà anh đi."

Lạc Táp chế nhạo anh: " khóa vân tay nhà anh không phải hỏng rồi sao?

Tưởng Mộ Tranh: " thư kí đã tìm người tới sửa khóa rồi."

Lạc Táp tập trung lái xe, không vạch trần anh.

Tưởng Mộ Tranh thấy cô không lên tiếng, cũng không miễn cưỡng thêm, tựa lưng vào ghế nhắm mắt dưỡng thần.

Lúc chờ đèn đỏ, Lạc Táp xoay mặt nhìn anh, như đang suy tư gì, sau đó gọi điện tới cho ba, mấy chục giây trôi qua bên kia mới nhận điện thoại: "Lạc Lạc a, có phải tan làm rồi hay không?"

Lạc Táp không tự chủ được mà gãi đầu, khi nói dối cô luôn chột dạ, cô ho nhẹ hai tiếng: " ba, con hôm nay có lẽ sẽ về muộn một chút, nhà Chu Nghiên có việc , hôm nay chị ấy lại phải trực ban, con trực thay cho chị ấy."

Nói xong thì vô cùng khẩn trương.

https://thuviensach.vn

Phùng Khiếu Vịnh đang làm đồ nhắm rượu: " được rồi, không về ăn cơm càng tốt, không có đứa nào lải nhải bên tai lúc ba uống rượu, không nói nữa, Phó Duyên Bác tới rồi, ba đi mở cửa cho cậu ta."

Nói xong liền lập tức tắt máy.

Lạc Táp: "..."

Cô còn định làm nũng một chút cơ đấy.

Tắt điện thoại, cô nhẹ nhàng thở ra, không nghĩ tới lại dễ dàng như vậy.

Tưởng Mộ Tranh đưa tay chạm vào mặt cô, Lạc Táp quay sang nhìn, hai người đối diện nhìn nhau, ánh mắt giống như muốn nhìn thẳng tới đáy lòng đối phương.

Đèn xanh sáng.

Tưởng Mộ Tranh thu tay lại.

Lạc Táp lái xe đi.

20 phút sau tới tiểu khu nhà Tưởng Mộ Tranh.

Lần đầu tiên Lạc Táp đến nhà một người đàn ông, thay dép lê, cô nhìn một vòng quanh nhà, nhà được trang trí rất đơn giản.

Tưởng Mộ Tranh đem áo khoác cởi ra: " em ngồi xem TV một lát, anh đi tắm."

Thói quen của anh là mỗi lần đi công tác về việc đầu tiên sẽ là đi tắm thay quần áo sạch sẽ. Lạc Táp gật đầu, đem bông hoa nhỏ kia cắm vào bình thủy tinh mới đi xem TV, nhưng cũng không có tâm tư xem, ngẩn ngơ nhìn màn hình.

https://thuviensach.vn

Lúc này, tại biệt thự của Lạc Táp.

Phùng Khiếu Vịnh cùng Phó Duyên Bác vừa uống rượu vừa nói chuyện, khi ăn cơm hai người cũng không nhắc đến chuyện phá án mà nói mấy chuyện khác.

Nói xong về chuyện cha mẹ Phó Duyên Bác lại nói tới Lạc Táp.

Phùng Khiếu Vịnh cũng không cùng Phó Duyên Bác vòng vo, đi thẳng vào vấn đề chính: " sư phụ có chuyện rất xin lỗi cậu, ta trước đó không biết Lạc Lạc đã có bạn trai, lại giật giây lung tung."

Nói rồi giơ ly rượu trong tay, chạm vào ly của Phó Duyên Bác, rồi một hơi ngửa đầu cạn sạch.

Đối với chuyện Lạc Táp và Tưởng Mộ Tranh ở bên nhau, Phó Duyên Bác đã sớm chuẩn bị tâm lí, tuy rằng vẫn không tránh được có chút buồn chán, nhưng không đến mức luẩn quẩn trong lòng.

Anh trấn an Phùng Khiếu Vịnh: " chuyện tình cảm sao lại có thể oán sư phụ đây."

Dừng lại rồi cũng nói ra suy nghĩ trong lòng: " mấy ngày trước thật sự trong lòng con có suy nghĩ thoe đuổi Lạc Táp, biết rõ là có người đang theo đuổi cô ấy con vẫn muốn đi thử."

Đặc biệt là khi chiến hữu của anh, là phó đội trưởng của Lạc Táp kích thích anh, trưa hôm đó anh liền muốn đi đến thổ lộ với cô.

Sau khi tan làm về đến nhà bình tĩnh suy nghĩ, anh cảm thấy bản thân không thể cho cô một cuộc sống an ổn. Để đến về sau nháo đến không thoải mái, còn không bằng bây giờ chặt đứt tâm tư này.

https://thuviensach.vn

Mỗi lần nhìn vào Lạc Táp, tâm tình của anh đều đặc biệt vi diệu, giống như khi 17, 18 tuổi, giống như tình cảm thời niên thiếu đang nảy mầm.

Nhưng anh cũng hiểu biết bản thân, không phải là người dễ xúc động mất lí trí.

Nếu anh và Lạc Táp ở bên nhau, khi tình cảm mời mẻ ban đầu trôi đi, anh có thể vẫn về bên điều tra hình sự, nếu không anh ta vẫn có cảm giác bản thân đang trở nên vô dụng, giống như đang trong viện dưỡng lão.

Đến lúc đó anh thật sự anh sẽ trở thành Phùng Khiếu Vịnh thứ hai, không để cho lí tưởng khát vọng của mình thất vọng, nhưng lại làm vợ con thất vọng.

Phó Duyên Bác thấp giọng nói: " sau đó cảm thấy nếu về sau kết hôn, con có khả năng sẽ có lỗi với cô ấy, với gia đình sau khi kết hôn, nghĩ tới nghĩ lui cảm thấy có thêm một cô em gái vẫn tốt hơn."

Tay cầm li rượu của Phùng Khiếu Vịnh hơi dừng lại : " là có ý gì? Cậu lại chuẩn bị quay trở lại bên hình sự.?"

Phó Duyên Bác gật đầu: " ở Cục quản lí giao thông trong thời gian này, cảm thấy nhân sinh không thú vị, ngài cũng biết, con cho tới bây giờ cũng chỉ ở Cục hình cảnh là cảm thấy hứng thú. Hiện tại ở Cục giao thông, liền giống như cá bị ném lên bờ."

Phùng Khiếu Vịnh trầm tư một lát: "nếu muốn trở về, đầu tiên là đem chuyện gia đình xử lí tốt, cha mẹ cậu tuổi cũng lớn rồi, trông mong cậu sớm thành gia lập thất là chuyện bình thường, cậu cũng không thể cái gì cũng không quan tâm."

Có một số người đơn giản xem công việc là để kiếm ra tiền nuôi gia đình sống qua ngày.

https://thuviensach.vn

Nhưng có một số người lại một lòng một dạ lao đầu vào nghiên cứu không thèm quan tâm tới người thân bạn bè tất cả họ đều không bỏ vào trong lòng.

Loại người như vậy thật dã man ích kỉ, đối với gia đình cũng không có đóng góp gì.

Ông cùng Phó Duyên Bác đều thuộc loại người phía sau.

Cứ cho rằng Phó Duyên Bác tới Cục giao thông liền có thể chậm rãi có biến chuyển, xem ra giang sơn dễ đổi bản tính khó dời.

Phó Duyên Bác: " vâng, cũng may anh con có đứa bé, có thể phân tán lực chú ý của họ đi, nghe anh trai của con nói họ muốn sinh một đứa con gái, nếu có ý định có đứa nữa, ba mẹ con hẳn là càng vội, đại khái cũng lâu rồi, liền hết hy vọng vào con, con liền có cơ hội quay lại đi."

Phùng Khiếu Vịnh: "..."

Ngón tay chỉ chỉ vào anh không lên lời.

Lúc này điện thoại vang lên, Phùng Khiếu Vịnh tưởng là Lạc Táp gọi tới, cầm tới nhìn là cuộc gọi của cấp dưới, sắc mặt ông hơi trầm xuống nhanh chóng nhận nghe máy.

Phó Duyên Bác cũng ngước mắt nhìn ông, chỉ nghe ông nói: " được rồi, tôi lập tức trở về."

Phó Duyên Bác hỏi: " xảy ra chuyện gì sao?"

Phùng Khiếu Vịnh: "tra được chút manh mối của tên trùm buôn ma túy, tôi trở lại nhìn xem."

Phó Duyên Bác : " con cùng đi với sư phụ."

https://thuviensach.vn

Lại chần chờ: " hiện tại thân phận có tiện không ạ?"

Phùng Khiếu Vịnh: " giai đoạn trước cậu cũng có tham gia, không có không tiện, đến lúc đó tôi chào hỏi với Dương cục trưởng một câu, là tạm thời đem cậu tạm thời điều qua, đi thôi."

Một bàn đầy đồ ăn, bọn họ cũng không rảnh lo ăn, mặc áo khoác vào liền rời đi ngay lập tức.

Đi được nửa đường Phùng Khiếu Vịnh nhớ tới muốn nói với Lạc Táp một tiếng, có một số việc không thể nói rõ với cô, chỉ có thể nói có việc phải xử lý, Lạc Táp cũng không hỏi nhiều, chỉ dặn dò nói: " ba, ba nhất định phải chú ý thân thể."

Phùng Khiếu Vịnh: " không có việc gì, ba biết rồi mà."

Lạc Táp vẫn luôn dặn dò mãi bảo ông phải nghỉ ngơi thật tốt mới tắt máy. Tưởng Mộ Tranh đã tắm xong: " làm sao vậy?"

Anh ngồi xuống bên cạnh cô.

Lạc Táp: " không có gì, ba em lại có việc vội vàng đi rồi."

Tưởng Mộ Tranh ôm lấy cô, chống lên trán của cô: " đêm nay ở nhà anh đi."

Lạc Táp lắc đầu, cô còn chưa có chuẩn bị tốt tâm lí để ở lại đây. Khóe mắt liếc nhìn cách ăn mặc của anh, áo thun màu đen, quần dài màu xám, phối hợp rất đơn giản, nhưng mặc trên người anh lại rất có hương vị.

Tưởng Mộ Tranh hôn lên chóp mũi cô: " anh sẽ không khi dễ em, anh nói được làm được, hôm trước anh ở nhad em một đêm đúng không? Biết vay biết trả mới dễ mượn tiếp."

Lạc Táp: "..."

https://thuviensach.vn

Tà thuyết ngụy biện.

Tưởng Mộ Tranh tiếp tục mài cô: "đêm nay ở đây được không? Gần đây anh luôn mất ngủ, đầu rất đau, bồi anh ngủ được không?"

Lạc Táp mím môi, không biết nên nói gì.

Anh trước đây có hay mất ngủ hay không cô không biết, nhưng thật sự lần này anh đi công tác về nhìn rất mệt mỏi.

Tưởng Mộ Tranh đem cô ôm vào ngực: " chú Phùng lại không ở nhà, em về nhà cũng chỉ ở nhà một mình, rất cô đơn, ở đây với anh đi, chúng ta nói chuyện yêu đương nha, rất náo nhiệt."

Nghĩ đến cả biệt thự lớn như vậy cũng chỉ một mình cô ở, trong lòng anh liền cảm thấy khó chịu, không muốn cô trở về ở một mình trong căn nhà to như vậy.

Lạc Táp giãy giụa một lát, cuối cùng gật đầu đáp ứng.

Tưởng Mộ Tranh buông cô ra: " anh vừa đặt cơm, chắc lát nữa sẽ đưa đến, anh lên tari giường cho em."

Lạc Táp: " em đi với anh."

Hai người đi phòng ngủ.

Trải giường rất đơn giản, mỗi người túm hai đầu, phối hợp ăn ý, giống như vợ chồng sống nhiều năm với nhau vậy.

Lát sau cơm được giao tới, Tưởng Mộ Tranh đặt mấy món rau xào cùng một phần canh. Hai người ngồi ăn cơm với nhau vẫn giống như khi ăn cơm ở câu lạc bộ nhảy dù, không nói chuyện.

https://thuviensach.vn

Nhưng bầu không khí không tệ, Tưởng Mộ Tranh luôn gắp đồ ăn cho cô ăn, Lạc Táp cũng không làm ra vẻ, anh gắp cho cô ăn, co liền ăn hết.

Sau khi ăn xong cơm, Tưởng Mộ Tranh chủ động nói chuyện, hỏi cô cuối tuần này có phải đi trực ban hay không.

Anh biết cô không có lịch trực, cố ý hỏi như vậy.

Lạc Táp: " thứ 7 trực nửa ngày, cuối tuần nghỉ. Anh thì sao?"

Tưởng Mộ Tranh nhìn cô: " cuối tuần có một bữa tiệc, cùng anh đi đi."

Lạc Táp vội vàng lắc đầu: " em không ứng phó nổi, để sau đi."

Tưởng Mộ Tranh: " là người em biết, còn rất quen thuộc."

Lạc Táp chớp chớp mắt, duy nhất nghĩ đến là: " Giang Đông Đình?"

Tưởng Mộ Tranh: " Sở Nhất Sơn cùng dì Du,hẹn anh bàn chuyện hợp tác công việc, dì Du còn hỏi anh gần đây có lien lạc với em hay không, nghe giọng điệu của dì ấy hẳn là cũng muốn cho em qua."

Lạc Táp có cảm giác bài xích không giải thích được, không lên tiếng, chỉ lắc đầu, tiếp tục ăn cơm.

Tưởng Mộ Tranh có thể nghĩ đến nguyên nhân duy nhất chính là cô không quá thích Sở Nhất Sơn, liền cũng không tiếp tục nói về đề tài này nữa, cùng cô nói đến chuyện học tiếng anh.

Ăn cơm xong, hai người ở nhà ăn náo loạn thêm một lúc, Lạc Táp nói muốn tắm rửa đi ngủ, có chút mệt.

Hai ngày nay cô ngủ còn chưa được 5 tiếng, hôm sinh nhật anh chúc mừng cô rồi đi cô lăn lộn mãi mới chợp mắt được, sau đó đều rất khó đi

https://thuviensach.vn

vào giấc ngủ. Tối hôm qua lại thức chờ tin nhắn của anh, sau đó trời sắp sáng mới thiếp đi một lát.

Đêm nay anh đã trở lại, cô cả người đều thả lỏng nên có cảm giác rất mệt mỏi. Hiện tại muốn ngủ một giấc thật ngon.

Nơi này của Tưởng Mộ Tranh không có bất luận dồ dùng gì của nữ, anh tìm cho cô một cái áo choàng tắm dài, kéo dài tới tận cổ chân, cũng miễn cưỡng có thể dùng tạm.

Lạc Táp tắm xong liền bò lên giường, có thể bởi vì anh đang ở phòng bên cạnh, cô cảm thấy đặc biệt an tâm, không đến 2 phút, hai mắt đã đánh nhau.

Còn chưa ngủ sâu, có tiếng gõ cửa vang lên.

Lạc Táp cố gắng mở mắt cẩn thận nghe lại, thật đúng là có tiếng gõ cửa, đại khái là Tưởng Mộ Tranh đưa sữa ấm đến cho cô, cô đứng dậy đi ra mở cửa cho anh.

Lúc nhìn thấy người thì cô sửng sốt.

Đây là muốn làm gì?

Tưởng Mộ Tranh đang ôm chăn: " anh ngủ một mình không được."

Lạc Táp: "..."

Đầu óc lập tức thanh tỉnh.

Một mình ngủ không được?

Ý này là muốn ngủ cùng cô?

https://thuviensach.vn

Nhân lúc cô đang ngẩn người ở trước cửa, anh nghiêng người đi vào trong phòng, đường hoàng nói: " Lạc Lạc, anh nếu thật sự muốn làm gì em thì khi ở câu lạc bộ nhảy dù, ở nhà em, anh đã sớm làm xong rồi, không đến mức chờ đến bây giờ."

Tưởng Mộ Tranh đi đến bên giường trải chăn ra, cũng không để ý đến cô, trực tiếp chui vào chăn nằm, còn đưa lưng về phía cô nữa cơ.

Lạc Táp đóng cửa lại, lúc bò lên giường đánh anh mấy cái: " tên lừa gạt."

Tưởng Mộ Tranh cười, xoay người, một tay kéo cô vào trong ngực, sau đó xoay người đè cô dưới thân, tim Lạc Táp liền nhảy lên tận cổ.

Cô yêu anh, cũng cảm thấy không có cái gì không thể, nhưng cảm thấy tất cả tới quá nhanh, cô có cảm giác không chân thật.

Tưởng Mộ Tranh cúi đầu, nụ hôn nóng bỏng rơi xuống cổ, nhỏ giọng lầm bầm: "Lạc Lạc, anh muốn hôn em, hai ngày nay anh ngày nèo cũng nhớ em muốn chết.,"

Lời ngon tiếng ngọt quả thật chính là độc dược, bị đọc chết cũng cam tâm tình nguyện.

Lạc Táp bám bờ vai anh , cảm nhận được nụ hôn này của anh là gần như điên cuồng mà hôn.

Tưởng Mộ Tranh hôn cổ, xương quai xanh, lại hơi dùng sức gặm cắn.

Tay trái đặt trước ngực cô, do dự 2 giây mới rơi xuống, cách áo tắm không nặng không nhẹ xoa nắn.

Lạc Táp giật mình, ẩn nhẫn 'ưm' một tiếng.

https://thuviensach.vn

Tưởng Mộ Tranh che kín môi cô, một tay khác đặt trên dây lưng áo tắm, rất nhiều suy nghĩ muốn kéo nó xuống, nhưng lí trí còn sót lại nhắc nhở anh, anh đã bảo đảm với cô.

Tưởng Mộ Tranh híp híp mắt, chôn mặt ở hõm cổ cô, hít sâu vài cái, ngẩng đầu, xoay người rời khỏi người cô, đem cô gắt gao ôm chặt vào lồng ngực.

Anh tắt đèn, hôn trán cô nhỏ giọng khàn khàn nói: " ngủ đi."

Anh kéo chăn đắp cho hai người.

Lạc Táp dán mặt lên ngực anh, nghe được tiếng tim đập mạnh mẽ rối loạn của anh.

Trong bóng tối, không ai nhìn thấy ai.

Hai người ôm nhau ngủ.

Tác giả có lời muốn nói:

nhật kí hàng ngày của Tưởng Mộ Tranh~

ngày thứ ba ở bên vợ.

Mua tặng Lạc Lạc một bông hoa, một bình thủy tinh nhỏ dễ thương(kẹo bên trong bị tôi ăn hết rồi)

Cô về đến nhà việc đầu tiên chính là đi vào phòng bếp, đổ đầy nước vào bình thủy tinh, cắm hoa vào bình, rất mĩ mãn thưởng thức hoa.

Một bông hoa, một lọ kẹo tổng cộng không đến 50 tệ.

Nhưng cô lại giống như là có được cả thế giới.

https://thuviensach.vn

Nếu như hồi học tiểu học tôi biết Lạc Lạc, tôi liền có thể hiểu được một ngày không thấy như cách ba thu, ngữ văn không chừng thi còn có thể được 100 điểm cũng nên.

Càng sẽ không sầu lo viết không được bài nhật kí 150 chữ, rồi sẽ không vì một bài viết nhật kí mà đánh nhau với cháu trai lớn. Lúc ấy tôi nói cháu trai lớn nhà tôi viết nhật kí cho tôi sẽ cho nó 5 tệ, kết quả thằng ôn này nó nhận tiền rồi nhưng quên không viết nhật kí cho tôi.

Ngày hôm sau phải giao bài, không còn biện pháp nào khác, tôi liền cầm sổ nhật kí của nó đi, đem xóa tên của nó đi, viết thành tên tôi.

Cây long não

Long não hay còn gọi là rã hương (danh pháp hai phần: Cinnamomum camphora) là một loại cây thân gỗ, lớn và thường xanh, có thể cao tới 20-30 m. Các lá nhẵn và bóng, bề mặt như sáp và có mùi long não khi bị vò nát trong tay. Về mùa xuân nó sinh ra các lá màu xanh lục nhạt với nhiều hoa nhỏ màu trắng. Nó sinh ra các quả màu đen, thuộc loại quả mọng, mọc thành cụm với đường kính khoảng 1 cm.

https://thuviensach.vn

ĐƯỜNG MỘT CHIỀU, NGƯỢC LỐI YÊU NHAU

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 51

Chương 51

Một bàn tay của Lạc Táp đặt trên ngực của Tưởng Mộ Tranh, một cái tay khác đặt bên hông anh, hơi thở đều đều, ngủ rất say.

Nhưng Tưởng Mộ Tranh thì rất gian nan, dục hỏa đốt người.

Lúc này là 2 giờ sáng, từ khi anh nằm xuống đến bây giờ chưa hề chợp mắt được một phút nào.

Trong quá trình ngủ Lạc Táp cử động rất nhiều lần, có hai lần co chân đụng phải nơi nào đó trên cơ thể anh, trong nháy mắt lập tức có phản ứng.

Anh ôm cô hôn rồi hôn, Lạc Táp bị quấy rầy rõ rang rất không vui, lẩm bẩm hai tiếng, còn nhích tới nhích lui trong ngực anh.

Thân thể mềm mại của cô tản ra mùi sữa tắm thoang thoảng, như thấm thẳng vào tâm can, cảm giác lửa đốt khó nhịn, Tưởng Mộ Tranh chỉ có thể rời giường đi tắm.

Rời khỏi phòng ngủ, anh ra ban công hút thuốc.

Mở cửa sổ ra, gió lạnh buốt thấu xương xộc thẳng tới, Tưởng Mộ Tranh thở phào một hơi, thân thể thoải mái hơn nhiều. Lần đầu tiên anh cảm thấy gió lạnh mùa đông sẽ làm người ta thích đến như vậy.

https://thuviensach.vn

Đêm nay cùng chung chăn gối với cô quả thực chính là tự làm bậy, thể xác và tinh thần đều bị dày vò.

Anh châm điếu thuốc, chỉ hút một hơi rồi đặt lên gạt tàn thuốc. Hắn là Lạc Táp không thích mùi thuốc, bởi vì chú Phùng không hút thuốc lá.

Tưởng Mộ Tranh đưa lưng về phía cửa sổ để gió lạnh thổi vào.

Anh nhịn không hút thuốc lá nên bắt đầu nghịch bật lửa.

'Tách' một tiếng, bật lửa lên, còn chưa kịp thấy rõ ánh lửa đã lập tức bị gió thổi tắt, anh tiếp tục bật lên.

Tới tới lui lui, chơi không biết mệt.

Chờ tới khi lửa nóng trên người tản bớt thì bật lửa cũng không còn ga. Tưởng Mộ Tranh xoay bật lửa lại xem, là loại dùng một lần không thêm ga được.

Anh cất bật lửa vào túi.

Lại xem thời gian, đã 2 giờ 30 sáng.

Tưởng Mộ Tranh đóng cửa sổ, chuẩn bị đi phòng tắm nước lạnh.

Khi dòng nước lạnh dội lên trên người, cảm giác lạnh thấu tim khiến đầu óc anh tỉnh táo hơn.

Trước kia khi còn ở quân đội, một năm anh với Trình Diệc tắm nước lạnh cả 12 tháng.

Nước lạnh có thể làm cho đàn ông bớt đi rất nhiều dục vọng.

Tắm xong, Tưởng Mộ Tranh đi qua thư phòng, đêm nay anh không có ý định ngủ, ngày mai không đến công ty, ở nhà ngủ bù sau.

https://thuviensach.vn

Ở trong phòng làm việc tìm giấy, bút và tẩy, lại qua phòng thay quần áo lấy một cái thảm lông, anh quay về phòng Lạc Táp đang ngủ.

Lạc Táp đã chiếm hết bên phần giường của anh, gối đầu bị cô gối lên, chăn thì quấn hết lên trên người.

Tưởng Mộ Tranh đành phải qua phía phần giường cô nằm trước đó, trải thảm ra, dựa vào thành giường bắt đầu vẽ.

Anh phác hoạ theo dáng vẻ của cô, vẽ rồi tẩy, tẩy rồi lại vẽ.

Nghiêm túc, chuyên chú.

Lạc Táp lại nằm mơ, vẫn là cảnh tượng khi còn nhỏ theo mẹ đến căn nhà mới, tràn ngập cảm giác thấp thỏm, mơ hồ, bất an, cuối cùng là tuyệt vọng vì bị bỏ rơi.

Lúc ấy cô cũng không biết hận là gì, cũng không dám giận hay oán trách.

Lúc ấy cô mới chỉ là một đứa nhỏ, mẹ là tất cả đối với cô.

Sau khi mở mắt ra phát hiện là đang nằm mơ, cô thở hatws ra, chỉ là cảm giác chân thật trong giấc mơ làm trái tim cô vừa đau vừa buồn.

Đại khái là hai ngày nay cô luôn nhớ tới chuyện trước kia, thế nên ngày nghĩ đêm mơ.

Đèn tường ở đầu giường chiếu xuống ánh sáng lờ mờ.

Lạc Táp tỉnh táo lại, nhìn trần nhà, đây không phải nhà mình.

Bên cạnh truyền đến tiếng giấy sột soạt, cô nghiêng đầu qua, Tưởng Mộ Tranh đang tẩy xóa gì đó. Lạc Táp dùng sức ấn ngực, thu hồi ý thức, đây là nhà Tưởng Mộ Tranh.

https://thuviensach.vn

Sợ đột nhiên nói chuyện sẽ dọa đến Tưởng Mộ Tranh, cô lại vội nhắm mắt, xoay người qua đối mặt với anh. Cô duỗi thẳng tay ra, như là vô ý quăng tay lên trên giấy vẽ của anh.

Tưởng Mộ Tranh nhẹ nhàng nắm cổ tay cô, dịch tay cô qua bên cạnh.

Mới vừa thả ra, Lạc Táp lại nâng cánh tay lên gác trên giấy vẽ của anh.

Tưởng Mộ Tranh: "..."

Cho là cô ngủ mơ nên phản ứng trong vô thức, anh lại nhẹ nhàng dời tay cô thêm lần nữa.

Lạc Táp nén cười, lại tiếp tục quăng tay lên.

Đột nhiên ánh sáng trước mắt bị che đi, hơi thở ấm áp phun lên má cô: "Thiếu đòn phải không?"

Lạc Táp không lên tiếng, giả bộ ngủ.

Sau đó nụ hôn nóng bỏng của anh rơi xuống,anh hôn quá kích thích, Lạc Táp không nhịn được 'ưm' một tiếng, lúc này mới chậm rãi mở mắt ra, cố ý bất mãn mà nói: "Tưởng Mộ Tranh, anh lưu manh!"

"Ai bảo em lưu manh trước." Đầu lưỡi anh đi dọc xuống theo cằm cô, một bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve đùi cô, từ dưới lên trên.

Lạc Táp đã giặt nội y, buổi tối tắm xong chỉ mặc mỗi áo choàng tắm của anh.

Bị anh vuốt ve như vậy, cô không khỏi cuộn người lại, hai tay chống lấy bờ vai anh.

https://thuviensach.vn

Bàn tay của Tưởng Mộ Tranh liền đảo quanh nơi bắp đùi cô, do dự đấu tranh, muốn đụng chạm đến nơi giữa hai chân cô nhưng đến một khắc cuối cùng anh lại từ bỏ.

Nụ hôn của anh cũng chỉ dừng lại trước khi tới ngực, xuống chút nữa sợ cô sẽ mâu thuẫn .

Áo tắm dài có cổ áo rộng thùng thình, Tưởng Mộ Tranh kéo cổ áo cô ra tới đầu vai.

Bờ vai trắng mịn nõn nà hiện ra trước mắt anh, anh cúi đầu khẽ cắn.

Trong phòng, ánh đèn vàng mờ nhạt ái muội.

Thỉnh thoảng Lạc Táp lại hừ nhẹ hai tiếng, Tưởng Mộ Tranh ngày càng thở dốc, cả phòng trở nên nóng bỏng.

Làn da cô trắng nõn, còn tương đối mẫn cảm, Tưởng Mộ Tranh khẽ gặm cắn, trên người cô liền xuất hiện mấy dấu vết hồng nhạt.

Không dám đụng vào đôi chân dài của cô nữa, nhưng tay anh cũng không rảnh rỗi, vẫn luôn không nặng không nhẹ vuốt ve ngực cô.

Cơ thể Lạc Táp bị anh vuốt ve đến có chút mẫn cảm, thân thể râm ran khó chịu, cô gọi anh: "Tưởng Mộ Tranh."

"ừ?" anh ngước mắt.

Lạc Táp ôm cổ anh, chủ động hôn lên.

Hai người dùng sức quấn lấy đầu lưỡi đối phương, hôn mãi cho tới khi mệt đến không chịu nổi nữa mới buông nhau ra.

Tưởng Mộ Tranh đứng dậy khỏi người cô, sửa sang lại áo tắm cho cô, rồi lại kéo chăn bọc kĩ cô lại, sau đó anh rời giường đi vào phòng tắm.

https://thuviensach.vn

Phòng tắm truyền đến tiếng nước chảy.

Trong phòng yên tĩnh, tiếng nước như rót thẳng vào đáy lòng.

Lạc Táp cũng đoán được anh đang làm cái gì, cô buồn bực kéo chăn trùm qua đỉnh đầu, nghĩ vừa rồi suýt chút nữa thì cả hai lau súng cướp cò, cô không khỏi đỏ mặt.

Khi Tưởng Mộ Tranh ra khỏi phòng tắm, tóc ướt sũng nước, còn đang nhỏ giọt.

Anh đã tắm 2 lần.

Lạc Táp không dám trêu chọc anh nữa, nằm an tĩnh lại, ánh mắt di chuyển theo anh.

Cô khe khẽ nói: "Xin lỗi."

Không phải cố ý trêu chọc anh.

Khóe miệng Tưởng Mộ Tranh mỉm cười: "Sau này bồi thường gấp bội cho anh là được."

Anh lại ngồi vào bên cạnh cô, tiếp tục vẽ bức tranh kia.

Lạc Táp thò người qua phía anh, muốn nhìn xem anh đang vẽ cái gì.

Tưởng Mộ Tranh thúc giục cô: "Nhanh ngủ đi, sắp sáng tới nơi rồi."

Lạc Táp: "Anh đang vẽ gì đó?"

"Em."

"Cho em xem."

Tưởng Mộ Tranh cũng không giấu giếm, dựng giấy vẽ lên cho cô xem.

https://thuviensach.vn

Lạc Táp: "..."

Cô nhìn anh: "Anh chắc chắn là đang vẽ em?"

Tưởng Mộ Tranh: "Ừ, anh cảm thấy rất xinh đẹp."

Lạc Táp: "Trình độ vẽ như anh, nếu làm họa sư trong hoàng cung cổ đại thì những tú nữ đợi tuyển sẽ đạp chết anh."

Vẽ xấu như vậy, anh còn trầm trồ tự khen cho được.

Tưởng Mộ Tranh híp mắt lại, duỗi tay xoa bóp mũi cô: "Ngủ đi, lúc ăn và ngủ không nói chuyện, em còn nói nữa thì anh chỉ có thể sử dụng môi để đối phó với em đấy."

Nháy mắt Lạc Táp lập tức an tĩnh lại, xoay người, đưa lưng về phía anh.

Tưởng Mộ Tranh cúi đầu thưởng thức đại tác phẩm của anh, làm gì mà xấu như cô nói?

Dù sao anh cảm thấy đẹp là được.

Lạc Táp nhắm mắt, phòng ngủ yên tĩnh đến mức có thể nghe được tiếng kim rơi.

Phía sau truyền đến tiếng bút chì khe khẽ xẹt qua trên giấy, mang lại cảm giác ấm áp và an tâm.

Chỉ trong chốc lát, cô lại chìm vào giấc ngủ.

Hôm sau.

https://thuviensach.vn

Lạc Táp ngủ thẳng tới lúc tự tỉnh, chuông báo điện thoại không vang nên cô cho rằng còn chưa tới 6 giờ 30. Mở mắt ra nhìn qua bên cạnh, trống trơn không người.

Lại nhìn qua điện thoại, đã sắp 7 rưỡi rồi.

Sau nửa giây trợn mắt nhìn, cô bật dậy ngay lập tức.

Xong rồi, bị muộn rồi.

Cô vội vọt vào phòng tắm bắt đầu rửa mặt, không kịp trang điểm, chỉ chải tóc lại, thay quần áo, rồi vội vàng ra phòng khách.

Đúng lúc Tưởng Mộ Tranh đi ra khỏi phòng chứa quần áo, anh đang cài khuy áo sơmi: "Ngủ đủ rồi hả?"

Lạc Táp: "Anh tắt chuông báo thức của em?"

"Ừ, muốn để cho em ngủ nhiều thêm một lát, không cần phải gấp gáp, từ chỗ anh đến đơn vị em chưa tới 10 phút, sẽ không đến muộn đâu." Tưởng Mộ Tranh nhìn đồng hồ: "Nhưng không kịp đi ăn sáng, lát nữa sẽ mua gì đó cho em đến đơn vị ăn."

Lạc Táp cầm lấy túi xách: "Có ăn sáng hay không cũng không quan trọng, đi làm muộn mới là vấn đề. Đội trưởng của bọn em quy định nhóm nào có một người đến trễ thì cả nhóm đó đều sẽ bị trừ điểm. Em bị trừ cũng không sao nhưng không muốn liên lụy đến những người khác."

Tưởng Mộ Tranh mặc áo khoác vào, đi tới ôm cô: "Lần sau 7 giờ sẽ gọi em rời giường."

Lấy mặt cọ lên mặt cô, lành lạnh, cực kỳ mềm mại và mịn màng: "Vẫn thích mặt mộc của em hơn." Nói xong lại hôn lên.

Lạc Táp đẩy anh: "Đi thôi."

https://thuviensach.vn

"Hôn anh một cái."

Lạc Táp không nhúc nhích, vẻ mặt như anh có thấy phiền không hả.

Tưởng Mộ Tranh nhìn cô chằm chằm: "Hôn anh một cái." Hai tay anh giữ chặt eo cô, dùng sức kéo sát cô vào người, không hôn anh sẽ không buông tay, thật ấu trĩ.

Lạc Táp chạm khẽ lên môi anh: "Em muộn rồi."

Tưởng Mộ Tranh khom lưng bế cô lên: "Đi nào, đưa bạn nhỏ Lạc Lạc đi nhà trẻ thôi."

Lạc Táp: "..."

Vỗ lên bờ vai của anh: "Thả em xuống đi."

Tưởng Mộ Tranh chỉ cười không nói, nhưng không thả cô xuống mà ôm cô vào tận thang máy.

Sau đó khi điện thoại của anh vang lên anh mới thả cô xuống.

Cuộc gọi đến từ nước ngoài, trong thang máy tín hiệu đứt quãng, Tưởng Mộ Tranh cũng không nghe rõ đối phương đang nói cái gì nên cúp máy luôn.

Ra khỏi thang máy anh gọi lại cho bên kia, Lạc Táp đi ở phía sau anh. Anh quay đầu lại, duỗi tay ra nắm lấy tay cô, mười ngón đan chặt vào nhau.

Anh nói chuyện bằng tiếng Anh, chỉ có khi chào hỏi là Lạc Táp nghe hiểu hết, còn sau đó nói những cái khác thì trong một câu cô chỉ có thể nghe hiểu được vài từ đơn.

Có vài từ cảm giác âm đọc quen thuộc, nhưng nghĩ mãi không ra từ này là có nghĩa gì.

https://thuviensach.vn

Lạc Táp buồn bực quay đầu nhìn phong cảnh xung quanh. Tuy là mùa đông nhưng mặt cỏ và cây cối trong khu chung cư vẫn xanh tươi, không hề có vẻ vàng khô tiêu điều của mùa đông.

Khi cô quay mặt lại nhìn anh, anh vẫn còn đang gọi điện thoại. Anh nghiêm túc nghe đối phương nói, vẻ mặt nhàn nhạt, ánh mắt lạnh lùng, khác biệt hoàn toàn với dáng vẻ đùa giỡn ồn ào đòi cô hôn ban nãy khi ở trên tầng, giống hệt như hai người khác nhau.

Cô thích anh đôi khi ấu trĩ, bởi vì khi đó cô cũng sẽ theo anh trở về lúc ba tuổi, tâm tình nhẹ nhàng thoải mái, có thể tạm thời quên đi phiền não trong cuộc sống.

Cô cũng thích anh nghiêm túc, trầm ổn, trưởng thành như lúc này, có một loại quyến rũ đặc biệt rất đàn ông.

Khi Lạc Táp đến đơn vị thì chỉ kém 3 phút nữa là đi muộn, cô bước một bước đạp hai bước, tới được văn phòng thì thở hồng hộc.

Vừa rồi Tưởng Mộ Tranh gọi điện thoại làm chậm trễ vài phút, không kịp ngừng ở ven đường mua bữa sáng. Tưởng Mộ Tranh nói đưa cô đến đơn vị trước, anh mua cho cô rồi mang đến sau.

Cô nói không cần, mỗi ngày Chu Nghiên đều sẽ mang bữa sáng cho cô.

Trong văn phòng, các đồng nghiệp đều đang ăn sáng, mùi hương bay tứ phía.

Trên bàn làm việc của cô cũng có một phần, hộp cơm được đóng gói xinh xắn, giống hệt như phần cơm của Tiểu Hạ.

Lạc Táp không tự giác nhìn về phía Thượng Viện Viện, quả nhiên, hộp cơm trên bàn cô ta cũng đóng gói giống như đúc.

https://thuviensach.vn

Cô đặt túi xuống, đi tìm Chu Nghiên.

Chu Nghiên nhìn trên dưới đánh giá cô một phen, nhướng đuôi lông mày: "Tối hôm qua đi làm chuyện xấu sao ? Đi làm sát giờ cũng không phải phong cách làm việc của em nha."

Lạc Táp khiêm tốn giải thích: "Ba em ở nhà, quản nghiêm như vậy thì chị cảm thấy em có thể làm chuyện xấu gì? Chơi game quên thời gian thôi."

Chu Nghiên cũng lười vạch trần cô, không trang điểm mà sắc mặt còn tốt như vậy, vừa nhìn là biết nhờ vào sức mạnh to lớn của tình yêu rồi.

Lạc Táp nhỏ giọng hỏi cô: "này, bữa sáng lại là Thượng Viện Viện mang đến?"

Chu Nghiên: "Ừ, cô ta nói nhà cô ta mới thay đổi đầu bếp, làm bữa sáng rất ngon nên mang theo một phần cho chúng ta, còn nói sau này chúng ta không cần tự mua bữa sáng nữa, sẽ do cô ta bao hết, thật biết ơn Tiểu Hạ, chúng ta là thỏ ngọc đi theo Hằng Nga được thơm lây."

Cô ấy ra hiệu cho Lạc Táp nhanh ăn đi, 5 phút sau còn phải họp.

Lạc Táp trở lại chỗ ngồi của mình, nhìn bữa sáng tình yêu trên bàn cảm khái: tình yêu có thể làm tấm lòng của một cô gái trở nên bao la hơn, chứa được toàn bộ thế giới.

Mới vừa ăn hai miếng thì điện thoại rung lên, là ba :[Lạc Lạc, nghỉ trưa ba mang cơm sườn đến cho con, đừng có tới nhà ăn đấy.]

Lạc Táp:[Ba không bận sao ạ?]

Phùng Khiếu Vịnh:[Không bận, tối hôm qua là có việc đột xuất phải qua đó một chuyến, vốn là mấy ngày nay không có sắp xếp công việc.]

https://thuviensach.vn

Lạc Táp cười: [Vâng, chờ cơm sườn của ba đó, à đúng rồi, ba làm nhiều hơn chút đi, gói thành mấy phần riêng, tiện thể cải thiện bữa ăn cho đồng nghiệp con một chút.]

Phùng Khiếu Vịnh: [Tuân lệnh.]

Buổi họp sáng, đội trưởng nói về công tác trọng điểm sắp tới chính là đón hai ngày lễ.

Sắp đến lễ Giáng Sinh và đêm Giao thừa, lượng người lưu thông trên đường sẽ tăng lên nhanh chóng. Hơn nữa mấy ngày gần đây dự báo còn nói sẽ có trận tuyết lớn, bọn họ lại sắp bắt đầu bận rộn.

Giữa trưa ngày chủ nhật, Tưởng Mộ Tranh chuẩn bị đi ăn bữa cơm xã giao, lại hỏi Lạc Táp lần nữa: "Thật sự không muốn đi với anh hả?" Cười nói: "Đi tú ân ái."

Lạc Táp lạnh nhạt: "Không đi."

Cô không muốn đi, Tưởng Mộ Tranh cũng không miễn cưỡng, "Vậy buổi trưa em phải ăn cơm một mình sao."

Lạc Táp: "Em qua nhà cậu ăn, lâu rồi cũng chưa qua thăm cậu mợ."

Tưởng Mộ Tranh đưa Lạc Táp đến khu cư xá nhà cậu rồi mới chạy qua nhà hàng. Khi anh đến, Sở Nhất Sơn, Du Ngọc và Phó tổng của công ty bọn họ đã tới rồi, trong phòng còn có thêm một cô gái trẻ khác.

Thì ra là Sở Tư Tư.

Sở Nhất Sơn giới thiệu sơ qua, Sở Tư Tư sắp tốt nghiệp thạc sĩ, sau khi về nước sẽ đến công ty làm việc. Hôm nay dẫn cô ta lại đây là để cô ta được học hỏi việc kinh doanh.

Tưởng Mộ Tranh cười nhạt, cũng không nói thêm gì.

https://thuviensach.vn

Ấn tượng đầu tiên của anh về Sở Tư Tư chính là hài hước, phóng khoáng, có hiểu biết. Giống như Chu Tuyền, cô ta cũng là học bá của ngành Tài chính trường Ivy League.

Trong bữa tiệc, bọn họ đã nói về một số kế hoạch chiến lược cho sự hợp tác trong tương lai và đạt được một số thống nhất trong vài chi tiết. Cụ thể hơn nữa thì phải đợi đến khi ký hợp đồng hợp tác mới có thể xác định được.

Nói xong chuyện công việc, bọn họ liền trò chuyện thoải mái.

Vốn dĩ Tưởng Mộ Tranh và Du Ngọc đã quen thuộc với nhau, trò chuyện một hồi liền nói tới Lạc Táp.

Mấy ngày nay Du Ngọc có gọi cho Lạc Táp, nhưng cô không nghe máy, sau đó thì cô nhắn lại, chỉ có một chữ: [Bận.]

Bà hỏi thăm Tưởng Mộ Tranh: "Gần đây con có liên lạc với Lạc Lạc không?"

Tưởng Mộ Tranh hơi hơi gật đầu: "Mỗi ngày đều ở bên nhau."

Dứt lời, tầm mắt của mọi người đều nhìn về phía anh, đặc biệt là Sở Tư Tư, đáy mắt hiện lên một tia kinh ngạc.

Tác giả có lời muốn nói:

Tưởng Mộ Tranh: Nhật ký kia chương trước đã viết rồi. Đừng nói tôi chỉ lo yêu đương, không chú tâm viết nhật ký

ㄱ(̄へ ̄)ㄏ

https://thuviensach.vn

Ngũ thúc: Tôi mới phát hiện ngăn trở giữa tôi và Lạc Lạc không phải tuổi tác, không phải địa vị, không phải gia đình, mà là cái áo choàng tắm chướng mắt kia.

('ε')

Thông tin ngoài lề :

Ivy League hay Liên đoàn Ivy là một liên đoàn thể thao bao gồm tám cơ sở giáo dục đại học ở miền Đông Bắc Hoa Kỳ. Cụm từ này được sử dụng chính thức trên danh nghĩa thể thao sau sự thành lập của liên đoàn thể thao Division I (hạng nhất) trực thuộc Hiệp hội Thể thao Đại học Hoa Kỳ (National Collegiate Athletic Association, thường viết tắt là NCAA) vào năm 1954.[1]

Tuy nhiên Ivy League hiện nay còn thường được dùng để chỉ nhóm tám trường đại học và viện đại học thành viên với ý nghĩa về hệ thống, triết lý giáo dục và chất lượng đào tạo của những trường và viện đại học lâu đời và hàng đầu của nước Mỹ.[2][3] Toàn bộ tám trường và viện đại học thành viên của Ivy League đều nằm ở nhóm đầu của danh sách xếp hạng các trường và viện đại học do U.S. News & World Report thực hiện cũng như có nguồn tài chính đóng góp vào loại hàng đầu thế giới (cả tám cơ sở đều là tư thục). Bảy trong số tám trường và viện đại học được thành lập trong thời kỳ Hoa Kỳ còn là thuộc địa, ngoại lệ duy nhất là Viện Đại học Cornell được thành lập sau đó vào năm 1865.

Có một thông tin cũng rất thú vị và khá lạ với câu chuyện lịch sử của nhóm Ivy League, đó là khác với những trường Đại học khác, các trường Ivy League không cấp học bổng dựa trên thành tích thể thao (dù mỗi trường đều có hơn 30 câu lạc bộ thể thao riêng).

1. Đại học Harvard

2. Đại học Princeton

https://thuviensach.vn

3. Đại học Yale

4. Đại học Dartmouth

5. Đại học Columbia

6. Đại học Cornell

7. Đại học Pennsylvania

8. Đại học Brown

Sườn om dưa chua

Sươnf chua ngọt kiểu trung

https://thuviensach.vn

ĐƯỜNG MỘT CHIỀU, NGƯỢC LỐI YÊU NHAU

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 52

Chương 52

Tưởng Mộ Tranh chỉ nói một câu này, sau đó cũng không nói gì thêm.

Du Ngọc không hỏi nhiều, tuy lời này cho người ta cảm giác anh và Lạc Táp ở bên nhau, nhưng khi chưa nắm chắc thì bà không thể hỏi ở trước mặt ngoài.

Lỡ như chúng nó không ở bên nhau thì sao?

Phó tổng của công ty còn đang ở đây.

Bà cười nhạt: "Con bé Lạc Lạc này tính tình ngoan cố, nếu nó có làm gì tùy hứng thì con cố đảm đương một chút nhé. Nào, dì kính con."

Du Ngọc cầm lấy chén rượu, bà và Tưởng Mộ Tranh ngồi cách xa nên chỉ là giơ ly lên từ xa.

Tưởng Mộ Tranh: "Dì khách sáo rồi, là con nên làm."

Cố ý tạm dừng rồi nhấn mạnh: "Con không cảm thấy Lạc Lạc ngoan cố, rất tốt."

Phó tổng chỉ thấy qua Lạc Táp một lần, còn là do nghe thư kí nói đó là con gái ruột của Du tổng, lúc ấy Lạc Táp đang trực ở giao lộ.

https://thuviensach.vn

Ấn tượng đầu tiên của anh ta về cô là xinh đẹp, đẹp đến mức làm anh ta phải kinh diễm.

Lạnh lùng, mặc dù đang mặc cảnh phục chung nhưng vẫn cảm thấy cô như không dính khói lửa phàm tục.

Lúc ấy có một cậu nhóc hơn 10 tuổi cùng bà đi qua đường, cậu nhóc nghịch ngợm, đèn đỏ rồi nhưng cậu còn chạy qua vạch kẻ ngang.

Bị Lạc Táp chặn lại, túm cổ áo khoác của cậu rồi lôi ngược lại ven đường.

Cậu nhóc không sợ, vừa cười vừa đi lùi, hưởng thụ quá trình bị cô kéo đi.

Lạc Táp dạy dỗ cậu nhóc vài câu, còn dùng sức xoa đầu cậu bé, cầm tay cậu nhóc choàng vào cánh tay người bà.

Sau đó Lạc Táp lại bận rộn đi qua chỗ khác.

Lúc ấy anh ta cảm thấy cô gái này thật ra rất hiền hòa.

Phó tổng tiếp lời Du Ngọc: "Mấy cô bé thời nay ai mà không cso chút tính tình chứ. Đừng nói là Lạc Táp, vợ tôi năm nay 34 tuổi rồi, mà tùy hứng lên thì ngang với con gái tôi."

Du Ngọc cười nói: "Đây là cậu đang mượn cơ hội để khoe ân ái đó hả."

Phó tổng cười ha ha.

Đề tài về Lạc Táp cũng cứ thế trôi qua.

Sở Tư Tư thong thả ung dung gắp đồ ăn trên bàn nhưng khóe mắt cô ta thì nhìn về phía Tưởng Mộ Tranh suy nghĩ gì đó, sau đấy dùng giọng

https://thuviensach.vn

điệu đùa giỡn, làm nũng của mấy cô bé mà nói: "Tưởng tổng, có phải về sau em phải đổi giọng gọi anh là anh rể rồi không?"

Sở Nhất Sơn đưa mắt ra hiệu cô ta đừng nói bừa, nhưng thật ra Du Ngọc thì lại muốn biết cái đáp án này.

Tưởng Mộ Tranh cười nhạt: "Cái này thì phải xem Lạc Lạc có nguyện ý hay không."

Ý cười của Sở Tư Tư nhạt đi không ít: "Chị của em thật hạnh phúc quá."

Rồi cô ta không nói thêm gì nữa.

Ở trong mắt cô ta, Lạc Táp quá mức bình thường, trừ bề ngoài xinh đẹp ra thì những mặt khác chẳng có gì nội trội, tính cách còn khiến người ta ghét bỏ, nhìn kiểu gì cũng không xứng với Tưởng Mộ Tranh.

Bản thân cô ta xem như phần mềm bình thường, nhưng phần cứng thì xuất sắc, giá trị nhan sắc 5 điểm nhưng năng lực bản thân phải 8 điểm. Ngay cả điều kiện như cô ta mà cũng chỉ có thể tìm được bạn trai cỡ cấp bậc này mà thôi, còn là cô ta chủ động theo đuổi.

Mà Tưởng Mộ Tranh thì cho dù là gia thế, diện mạo hay là năng lực cá nhân đều cao hơn bạn trai cô ta không chỉ một bậc.

Ngay sau đó Sở Nhất Sơn chuyển hướng đề tài, khen Lạc Táp một phen rồi bắt đầu nói sang chuyện khác.

Phó tổng cũng tham dự vào, mấy người đàn ông trò chuyện cũng xem như hào hứng.

Du Ngọc không trò chuyện với bọn họ, nghĩ đến Lạc Táp và Tưởng Mộ Tranh ở bên nhau thì trong lòng vui vẻ, tất cả đều hiện rõ ở trên mặt.

https://thuviensach.vn

Trước đó bà và Đào Doãn Phàm hao tổn tâm huyết tác hợp cho hai đứa nhỏ, không nghĩ tới thật sự thành đôi.

Sở Tư Tư ngẩng đầu liền nhìn thấy mặt mày Du Ngọc đều tràn đầy ý cười, loại hạnh phúc này đến từ nội tâm, là không thể giả vờ được.

Cô ta vô thức dùng sức cắn môi, cúi đầu ăn cơm nhưng cảm thấy như nhai sáp.

Sau khi bữa tiệc kết thúc, mọi người đứng ở cửa nhà hàng chào tạm biệt.

Du Ngọc đang muốn nói riêng vài câu với Tưởng Mộ Tranh, nhưng xe của anh đã được chạy lại đây, có vẻ đang rất vội nên bà đành phải thôi.

Du Ngọc về đến nhà, tâm trạng hưng phấn vẫn chưa thể bình tĩnh lại.

Trong lòng bà, Tưởng Mộ Tranh là ứng cử viên sáng giá nhất để làm con rể của bà. Ngoại hình và gia thế chỉ là một phần, chủ yếu là vì đứa nhỏ này nhân phẩm đều rất tốt lại lương thiện.

Bà cũng coi như hiểu rõ tận gốc rễ về anh, Lạc Lạc gả cho cậu ta sẽ không phải chịu ấm ức.

Kìm nén không được tâm tình vui sướng kia, bà gọi cho Phùng Khiếu Vịnh, tính nói với ông một tiếng là con gái đã yêu đương rồi, nói không chừng sang năm là có thể kết hôn. Rốt cuộc Lạc Lạc và Tưởng Mộ Tranh đều không còn nhỏ nữa.

Bà muốn hẹn Phùng Khiếu Vịnh gặp nhau một bữa, thảo luận một chút về chuyện hôn nhân đại sự của con gái.

Gọi điện thoại hai lần cũng không ai nghe, có lẽ là lại đang bận rồi.

https://thuviensach.vn

Du Ngọc thở dài, hôn nhân và tình cảm của hai người bọn họ cũng là bị hủy hoại bởi vô số lần không thể liên lạc được như thế này.

Cuối cùng còn lại chỉ là oán trách và mất đi lý trí.

Không gọi được cho Phùng Khiếu Vịnh, Du Ngọc lại gọi điện thoại cho Đào Doãn Phàm, cũng không biết Tưởng Mộ Tranh có nói với người trong nhà hay chưa.

Điện thoại được kết nối, mọi lời khách sáo đều được lược bỏ. Du Ngọc trực tiếp hỏi xem bà ấy có biết chuyện Tưởng Mộ Tranh và Lạc Lạc ở bên nhau hay không.

Đào Doãn Phàm vốn đang mơ màng buồn ngủ, nói chuyện cũng mơ hồ không rõ, nhưng vừa nghe được con trai yêu đương thì kích động bật dậy: "Du Ngọc, bà không gạt tôi đấy chứ? Không đúng, không phải tôi đang nằm mơ chứ? Thằng ngốc nhà tôi yêu đương rồi?"

Du Ngọc: "..."

Sau đó hai người liền không thể dừng lại được, bắt đầu thảo luận khi nào người lớn hai nhà gặp mặt, khi nào chụp ảnh cưới, phòng cưới sẽ mua ở nơi nào, tiệc cưới là kiểu Trung hay kiểu Tây.

Sau đó nói đến không biên giới, bắt đầu thảo luận mấy chuyện sinh con và những thứ sau đó.

Đào Doãn Phàm nói tốt nhất sinh nhiều một chút, hai người họ không có thời gian chăm thì bà sẽ chăm. Bà muốn đưa cháu gái sang Thụy Sĩ, không bắt nó học tập, cả ngày chỉ cho nó ăn uống vui chơi, dẫn nó đi khắp thế giới để dự các tuần lễ thời trang.

Sở Tư Tư từ trên tầng xuống, điều chỉnh cảm xúc xong, cũng không quan tâm đến Du Ngọc có đang gọi điện thoại hay không, cứ nói: "Mẹ, con

https://thuviensach.vn

có chuyện muốn nói với mẹ."

Cô ta ngồi xuống bên cạnh Du Ngọc.

Du Ngọc còn đang gọi điện thoại, bà nghiêng mắt nhìn sang Sở Tư Tư, chỉ điện thoại của mình, ý là bà đang gọi điện thoại, bảo Sở Tư Tư đợi một lát.

Du Ngọc tiếp tục nói chuyện với Đào Doãn Phàm, Đào Doãn Phàm cũng nghe được tiếng nói qua điện thoại, tưởng là Lạc Táp nên nói với Du Ngọc: "Vậy tạm thời không nói nữa, mấy đứa nhỏ sẽ cho rằng hai chúng ta điên rồi."

Du Ngọc cười: "Được rồi, bà nhanh ngủ đi, có rảnh chúng ta lại tiếp tục."

Tắt điện thoại, Du Ngọc hỏi cô ta: "Chuyện gì vậy?"

Sở Tư Tư: "Là thế này ạ, bạn trai con và ba mẹ anh ấy biết con có một người chị khác cha khác mẹ, hai ngày nữa bọn họ sẽ tới Bắc Kinh và nói là muốn gọi cả chị của con đến, hai nhà cùng nhau ăn bữa cơm. Lần trước ở New York là chúng ta mời bọn họ, lần này bọn họ đặc biệt lại đây mời chúng ta."

Vài tiếng chị này, Sở Tư Tư là căng da đầu mà gọi, sau khi gọi xong thì trong lòng vô cùng nghẹn khuất, uất ức khó chịu.

Sắc mặt Du Ngọc thay đổi: "Lạc Lạc bận lắm, sợ là không có thời gian."

Sở Tư Tư: "Chúng ta chọn lúc chị ấy được nghỉ ấy."

Du Ngọc: "Đến lúc đó rồi nói sau, mấy ngày nay nó đang cáu kỉnh với mẹ kìa."

https://thuviensach.vn

Sở Tư Tư kéo cánh tay của bà: "Mẹ, con biết mẹ đang lo lắng cái gì, sợ chị của con không vui đúng không? Chuyện giữa con và chị ấy đã qua 18, 19 năm rồi. Còn không phải bởi vì khi còn nhỏ không hiểu chuyện thôi sao? Mặc kệ ai đúng ai sai, con sẽ chủ động xin lỗi chị, cả hai đã lớn như vậy rồi, không nên bởi vì những chuyện làm sai lúc nhỏ mà vẫn luôn dằn vặt người thân của mình. Hơn nữa, chờ đến sau này mẹ và ba con già rồi, chúng con cũng không thể tiếp tục như hiện tại được đúng không?"

Cô ta lắc lắc cánh tay Du Ngọc: "Mẹ, con cũng là nể mặt ba mẹ đó nha. Mẹ nói xem nếu nhà bạn trai con biết chị của con không hay lui tới với nhà mình, có thể sẽ có ấn tượng không tốt về chúng ta đúng không? Nếu trong lòng chị con còn khúc mắc, con làm em gái sẽ chủ động làm thân. Đây cũng không xem như bị ấm ức gì, rốt cuộc chúng ta là người một nhà. Mẹ bảo chị ấy tới, tụi con không chỉ có thể giảng hòa mà còn có thể hoàn toàn giải quyết cái nút thắt trong lòng chị ấy, đẹp cả đôi đường, rất tốt mà."

Đáy mắt Du Ngọc hiện lên một tia kinh ngạc, bà không nghĩ tới Sở Tư Tư sẽ chủ động xin lỗi. Sở Tư Tư nói không sai, sự kiện kia chính là vết sẹo không thể đụng vào trong lòng Lạc Lạc.

Có thể khiến Lạc Lạc gỡ được nút thắt trong lòng, bà mong mà không được. Nhưng không có khả năng Lạc Lạc sẽ đến gặp Sở Tư Tư.

Sở Tư Tư thấy Du Ngọc do dự, liền bỏ thêm chút lửa: "Có phải chị của con không muốn gặp mặt con đúng không?"

Đã nhiều năm rồi các cô không gặp nhau, kể từ 6 năm trước, phía bên nhà họ Du có một họ hàng kết hôn, cô và Lạc Táp chạm mặt nhau ở tiệc cưới. Hai người đã làm như không thấy người kia.

Sở Tư Tư lại nói tiếp: "Mẹ, mẹ đừng nói trước với chị ấy, chờ cho chị ấy tới nhà hàng rồi con sẽ chủ động xin lỗi. Lúc đó mẹ gọi thêm cả anh rể tới, các cô gái khi yêu đương đều rất chú ý đến thể diện, cho dù chị ấy

https://thuviensach.vn

không vui cũng sẽ không làm căng. Đến lúc đó con tới ngồi cạnh chị ấy, xin lỗi chị ấy, sau đó tụi con tâm sự lại với nhau, chắc chắn sẽ giải quyết được vấn đề."

Du Ngọc xoa bóp chân mày, bà không cầu mong Lạc Lạc và Sở Tư Tư có thể giống như chị em, chỉ mong trong lòng Lạc Lạc có thể thoải mái hơn chút.

Hai ngày trước sinh nhật cô, bà đã không thể cùng chúc mừng sinh nhật với cô mà bay qua chỗ Sở Tư Tư. Mẹ kế vốn dĩ khó làm, bà cho rằng Lạc Lạc có thể thông cảm cho bà, nhưng không nghĩ tới Lạc Lạc hoàn toàn nổi giận.

Một khắc kia bà mới ý thức được rằng Lạc Lạc chán ghét và oán hận Sở Tư Tư còn nhiều hơn bà tưởng tượng.

Nếu khúc mắc có thể gỡ được, đối với Lạc Lạc mà nói sẽ là chuyện tốt.

Suy nghĩ một lát, Du Ngọc nói vớ Sở Tư Tư: "Lát nữa mẹ sẽ gọi cho chị của con."

Sở Tư Tư mỉm cười nói: "Cảm ơn mẹ." rồi vui vẻ đi lên tầng.

Lạc Táp nhận được cuộc gọi của mẹ khi đang tản bộ trong khu chung cư cùng Tưởng Mộ Tranh.

Buổi trưa ở nhà cậu ăn quá nhiều, sau khi trở về vẫn luôn cảm thấy đầy bụng.Tưởng Mộ Tranh đề nghị xuống dưới tầng đi lại chút cho tiêu cơm.

Điện thoại vang lên, Lạc Táp lấy ra nhìn, là mẹ.

https://thuviensach.vn

Cô vừa định ấn tắt màn hình, Tưởng Mộ Tranh vô tình quét mắt qua nhìn thấy: "Có thể là dì Du hỏi chuyện yêu đương của em với anh, em cứ nói đúng sự thật là được."

Lạc Táp trực tiếp ấn khóa màn hình, "Không nghe, bà ấy sẽ còn hỏi đông hỏi tây."

Tưởng Mộ Tranh không biết chuyện không vui giữa cô và Du Ngọc, vỗ vỗ vai cô: "Gọi lại một cuộc đi, nếu không chắc chắn dì Du sẽ lo lắng."

Có đôi khi anh cũng ngại mẹ phiền, luôn lải nhải chuyện hôn nhân đại sự của anh. Sau đó anh cố ý như không biết có cuộc gọi, bà lại gọi tới lần thứ 2, anh chuyển thẳng điện thoại qua chế độ im lặng.

Mẹ cho rằng anh có chuyện gì, lập tức bắt Tứ ca nửa đêm chạy tới nhà anh.

Sau này anh không bao giờ làm chuyện như vậy nữa, làm cha mẹ mà không gọi được cho con cái thì sẽ luôn nghĩ nhiều.

Điện thoại lại rung lên, Lạc Táp nhìn điện thoại im lặng vài giây.

Dù cô có ý kiến thế nào với mẹ thì đó cũng là người đã sinh cô ra, nuôi cô lớn, cô không thể quở trách hay ghét bỏ mẹ ở trước mặt người khác, cho dù người này là chồng tương lai của cô.

Mọi chuyện trong quá khứ, cô cũng không muốn nhắc tới với Tưởng Mộ Tranh.

Tuổi thơ không hạnh phúc, đã qua thì cho qua đi.

Cô không muốn nhắc lại nỗi đau thấu triệt nội tâm đó thêm lần nào nữa cả.

https://thuviensach.vn

Sau này đối với mẹ thì cứ coi như là một người thân đi, trên mặt thể diện không có vấn đề gì là được, cô sẽ không mong chờ gì thêm.

Đã nhiều năm như vậy, thật sự quá mệt mỏi rồi.

Tưởng Mộ Tranh còn đang thúc giục cô nghe điện thoại, Lạc Táp nhận cuộc gọi: "Alo."

Chính cô cũng nghe ra sự lạnh nhạt trong giọng nói của mình.

Du Ngọc thở phào nhẹ nhõm, mặc kệ thái độ Lạc Táp như thế nào, chỉ cần nhận điện thoại là tốt rồi, bà nhẹ giọng hỏi: "Lạc Lạc, có đang bận không?"

Lạc Táp nhàn nhạt nói: "Có chuyện gì vậy?"

Du Ngọc: "Mẹ nhớ rõ tối thứ 3 con tan làm bình thường, đúng không?"

" vâng."

"Mẹ biết con và tiểu Ngũ yêu nhau, thì cao hứng cả buổi trưa đâu, muốn nói cho ba con nghe nhưng điện thoại của ông ấy không kết nối được, chờ đến tối mẹ lại gọi điện thoại cho ông ấy."

"Không cần đâu, ba biết rồi, con nói với ba lâu rồi."

Du Ngọc sửng sốt, chua xót trong tim lan ra khắp người.

Bình phục cảm xúc, bà lại nói: "Lạc Lạc, tối thứ 3 con với tiểu Ngũ cùng tới đây, chúng ta cùng ăn một bữa cơm được không?"

Lạc Táp: "Chắc Tưởng Mộ Tranh không có thời gian đâu."

Cô không muốn đi.

https://thuviensach.vn

Tưởng Mộ Tranh phát giác ra có vẻ Lạc Táp đang chiến tranh lạnh với dì Du, nháy mắt anh giật mình hiểu ra tại sao lúc trưa dì Du hỏi anh có hay liên lạc với Lạc Táp hay không.

Nhìn Lạc Táp không vui, trong lòng anh cũng không thoải mái, ăn cơm là cơ hội tốt để làm dịu mối quan hệ giữa bọn họ. Giữa hai mẹ con thì cùng lắm có thể có mâu thuẫn gì? Đại khái là dì Du lải nhải, Lạc Táp ngại phiền.

Dù sao Tiểu Mễ cũng thường xuyên cãi nhau với mẹ mình, lần trước cãi nhau là bởi vì minh tinh mà họ thích đóng vai đối thủ trong một bộ phim. Nhân vật của minh tinh Tiểu Mễ thích bị ám toán, chịu khổ trong phim nên cô ấy bắt đầu chửi bới một nhân vật khác trong phim đó. Nhưng kết quả là mẹ của Tiểu Mễ không cho.

Chỉ có thế thôi mà hai người cãi qua cãi lại rồi sau đó còn chiến tranh lạnh.

Thì ra lí do cãi nhau giữa phụ nữ còn có thể kì lạ đến như vậy.

Trước đây anh ăn cơm cùng Du Ngọc và Lạc Táp, cảm thấy quan hệ giữa mẹ con cô còn khá tốt.

Hơn nữa Du Ngọc cũng đặc biệt quan tâm Lạc Táp, nếu không thì sẽ không có chuyện cô đi nhảy dù thôi mà mới sáng sớm bà lại gọi điện thoại nhờ anh đi theo chăm sóc một chút vì bà không yên tâm.

Tưởng Mộ Tranh tiến đến sát điện thoại và nói: "Dì, con có thời gian, tối thứ 3 đúng không ạ? Con sẽ nhịn sáng, nhịn trưa để chờ tới bữa tối thịnh soạn mà dì mời."

Lạc Táp: "..."

Trừng mắt, liếc anh một cái.

https://thuviensach.vn

Tưởng Mộ Tranh cười, nhẹ nhàng hôn lên môi cô.

Du Ngọc vui mừng không thôi, vội nói: "Vậy dì lập tức đặt nhà hàng, đặt xong sẽ gửi địa chỉ qua cho con. Các con chơi đi, dì cúp máy đây."

Lạc Táp cầm điện thoại đập lên cánh tay anh vài cái: "Ai cho anh tự ý quyết định hả!"

Tưởng Mộ Tranh nói đùa: "Không phải anh đi ăn cơm, là muốn mượn cơ hội tìm mẹ vợ tính sổ một chút. Ai bảo bà ấy bắt nạt vợ của anh, không muốn lăn lộn ở khu này nữa rồi phải không?!"

Lạc Táp: "..."

Bị chọc cho bật cười.

Đá anh một cái.

Tưởng Mộ Tranh cũng cười, đưa tay kéo cô vào trong lòng.

https://thuviensach.vn

ĐƯỜNG MỘT CHIỀU, NGƯỢC LỐI YÊU NHAU

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 53

chương 53

Tuấn nam mỹ nữ tụ lại một chỗ thì luôn thu hút ánh nhìn của người khác, cuối tuần sau 12 giờ trưa, trong khu chung cư người tới xe đi, thỉnh thoảng lại có người quay đầu lại nhìn bọn họ, thậm chí có người lưu luyến nhìn mãi theo từng bước đi.

Lạc Táp đẩy đẩy ngực anh: "Mau buông ra, người ta nhìn kìa."

Tưởng Mộ Tranh không những không buông tay, còn được một tấc lại muốn tiến một thước, trực tiếp hôn cô.

Trong lòng Lạc Táp khẽ run lên, đôi tay không khỏi nắm chặt cổ áo khoác của anh.

Thì ra ôm hôn trên đường là kích thích như vậy.

Tưởng Mộ Tranh không hôn sâu, chỉ mút nhẹ môi cô, sau đó liền buông ra. Anh lại xoa bóp cái lỗ tai đang nóng lên của cô: "Mấy đứa nhóc 17, 18 tuổi khi yêu đương đều là muốn hôn liền hôn, em xấu hổ làm gì."

Anh kéo tay cô qua, mười ngón tay đan chặt đút vào túi áo khoác của anh, tiếp tục đi dọc theo con đường.

"Chú Phùng có hỏi gì đến anh không?" Anh nghiêng mặt hỏi cô.

https://thuviensach.vn

Lạc Táp lắc đầu: "Không, ngay cả điện thoại cũng chẳng gọi cho em cuộc nào, có lẽ là lại có vụ án lớn gì rồi."

Buổi trưa hôm đó ba đưa cơm sườn đến cho cô, hỏi cô khi nào bạn trai về. Cô nói anh đã về rồi thì ba bảo cô buổi tối dẫn bạn trai về nhà ăn cơm.

Kết quả buổi chiều ba lại gọi điện thoại cho cô nói phải về Bộ gấp.

"ừ, nhớ dặn chú Phùng chú ý sức khỏe nhiều hơn."

"Em vẫn thường xuyên dặn dò ba như vậy."

Tưởng Mộ Tranh lại hỏi cô xem Du Ngọc thích cái gì, thứ ba gặp mặt cũng không thể đi tay không.

Lạc Táp: "Để em chuẩn bị cho."

Tưởng Mộ Tranh nói 'Ok', nghĩ nghĩ: "Vậy chú Sở và Sở Tư Tư thì sao?"

Trên măt Lạc Táp không có nhiều cảm xúc cho lắm: "Bọn họ sẽ không đi."

Mẹ biết cô không thích Sở Tư Tư tới cỡ nào, chuyện sinh nhật lần trước cô cũng đã tỏ rõ thái độ, hiện tại quan hệ của cô và mẹ mới vừa dịu bớt, hẳn là mẹ sẽ không để Sở Tư Tư đến.

Tưởng Mộ Tranh nhận ra có vẻ cô cực kỳ không muốn nhắc đến gia đình hiện tại của dì Du, anh cũng không nói thêm nữa.

Lạc Táp không muốn nói đến mấy đề tài mất hứng như vậy, cô hỏi chuyện của Giang Đông Đình: "Chu Tuyền và Giang Đông Đình thế nào rồi? Làm lành chưa?"

https://thuviensach.vn

Tưởng Mộ Tranh vỗ vỗ cái trán: "Em không nói thì suýt chút nữa anh quên mất."

Thật đúng là yêu vào rồi thì chẳng còn tâm trí cho chuyện khác.

Anh lấy điện thoại ra: "Anh sẽ gọi cho Giang Đông Đình ngay bây giờ."

Lạc Táp: "Em ghé cửa hàng tiện lợi phía trước dạo một chút."

Tưởng Mộ Tranh đã nhấn gọi, liếc mắt nhìn cô một cái: "Không có gì phải tránh né." Anh nắm chặt tay cô, không buông ra.

Điện thoại được kết nối, Tưởng Mộ Tranh ấn ghi âm cuộc nói chuyện.

"Hi ~Ngũ ca, chào buổi chiều."

"Giang Nghị Hạo, con thèm ăn đòn đấy hả? Ba con đâu!"

"Ba em với mẹ em đang cãi nhau trong phòng làm việc, sắp lật cả nóc nhà lên rồi."

Tưởng Mộ Tranh nhíu mày: "Mẹ con ở chỗ ba con hả?"

"Đúng vậy, cuối tuần rồi em ở bên chỗ mẹ, hôm nay ăn trưa xong thì mẹ đưa em về. Đúng lúc ba ở nhà, hai người lập tức gây gổ."

"Vì chuyện gì?"

"Nói ra thì rất dài." Giang Nghị Hạo cầm điện thoại lặng lẽ đi vào phòng mình, đóng cửa cẩn thận, khóa trái lại: "Ngũ ca, có muốn nghe không?"

Tưởng Mộ Tranh: "Gọi chú Năm!"

"Thôi, gọi Ngũ ca đi cho trẻ."

https://thuviensach.vn

"..."

"Ngũ ca, có muốn nghe không? Em sẽ mạo hiểm cái tính mạng này để kể cho anh nghe." Giang Nghị Hạo tựa vào ghế xoay, gác một chân lên chân còn lại, dáng vẻ nhàn nhã tự đắc.

"Ừ, nói đi."

"Thì không phải ba em bị dì Tuyền Tuyền của em đá sao? Anh biết việc này chứ nhỉ?"

"Biết."

"Mẹ em biết dì Tuyền Tuyền, hình như công ty của mẹ có giao dịch qua lại với ngân hàng đầu tư bên phía dì Tuyền Tuyền, quan hệ của hai người ấy cũng không tệ lắm."

Tưởng Mộ Tranh cười: "Mấy cái này con nghe ai nói?"

"Cô út của em đó." Giang Nghị Hạo không kiên nhẫn mà nói: "Lúc em nói chuyện anh đừng có cắt ngang được không vậy? Lúc bé thầy cô không dạy anh rằng cắt ngang lời người khác là việc rất mất lịch sự sao?"

Tưởng Mộ Tranh: "..."

Á khẩu không trả lời được.

Không nghĩ tới có ngày anh lại thua ở trong tay một tên nhóc con.

Giang Nghị Hạo tiếp tục: "Sau khi mẹ em biết dì Tuyền Tuyền chia tay với ba thì lập tức giới thiệu một người bạn trai cho dì ấy, hình như là Phó tổng mới đến bên công ty mẹ, nghe nói người kia có chí tiến thủ hơn ba em rất nhiều. Mẹ nói đàn ông như ba em, suốt ngày lông bông trôi dạt, sau này già rồi thì cũng chỉ có thể trôi thẳng vào viện dưỡng lão thôi. Mẹ nói với dì Tuyền Tuyền là đàn ông như ba em không đáng tin cậy."

https://thuviensach.vn

Tưởng Mộ Tranh: "..."

Vợ cũ giới thiệu cho bạn gái của chồng cũ một anh bạn trai chất lượng tốt?

Thật đúng là câu chuyện ly kỳ.

Anh hỏi Giang Nghị Hạo: "Sau đó thì sao?"

"Sau đó ba em cảm thấy tim như bị người ta khoét đi mất nha."

Khoét tim?

Tưởng Mộ Tranh bị chọc cho tức cười: "Giang Nghị Hạo, cả ngày con chỉ biết lên mạng thôi đúng không?"

"trả lời đúng,10 điểm, về chỗ."

Tưởng Mộ Tranh: "Vì việc này mà ba cùng với mẹ con ầm ĩ với nhau à?"

"Vâng, suýt chút nữa đánh nhau luôn, trái tim thủy tinh mong manh của ba em đã hoàn toàn tan nát, mẹ em nói đáng đời."

Tưởng Mộ Tranh hoàn toàn cạn lời.

Bỗng nhiên, Giang Nghị Hạo thần bí mà nói: "Ngũ ca, thấy em tốt với anh không, bóc hết ruột gan của ba em cho anh xem luôn rồi."

Tưởng Mộ Tranh thoáng nhướng mày: "Lại tính toán cái gì đấy?"

"Ha ha, Ngũ ca, nhờ anh giúp một chút."

"Qua nhà con khuyên can hả?"

https://thuviensach.vn

"Không không không, để cho bọn họ ầm ĩ đi, xem rất vui mà. Nhìn ba ăn mắng rất vui, bình thường đều là ba dạy dỗ em."

"..."

"Ngũ ca, cái hôm em đi làm tình nguyện viên, em ở trên xe buýt của trường có trông thấy anh. Anh và chú cục trưởng quen thân lắm nhỉ?"

"Tàm tạm, con hỏi cái này làm gì?"

"À, em muốn nhờ anh hỏi chú cục trưởng kia một chút xem chị cảnh hoa xinh đẹp hôm đó tên gì, hay trực trên đường nào. Sắp đến lễ Giáng Sinh rồi, em muốn đưa quả bình an* cho chị ấy."

* quả bình an: Người Trung Quốc thường gọi đêm 24/12 là đêm Bình An. Trong tiếng trung quả táo đọc đồng âm với chữ 'bình' trong bình an, vì thế đêm bình an người ta sẽ tặng táo(quả bình an) cho người thân. Tặng táo cũng có nghĩa là tặng cho người mình thích.

Theo bản năng Tưởng Mộ Tranh dùng khóe mắt nhìn qua Lạc Táp, cô đang lơ đãng nhìn phong cảnh ven đường.

Anh thầm nghĩ, cái chị cảnh hoa xinh đẹp kia chính là vợ anh, tự anh cũng biết cô trực ở đường nào.

Cảm thấy thú vị, anh thuận miệng hỏi: "Sao lại muốn đưa quả bình an cho chị ấy?"

Giang Nghị Hạo còn hơi ngượng ngùng, cười ha ha: "Tín vật đính ước á, chờ em trưởng thành thì những người đàn ông đang theo đuổi chị ấy đã già hết rồi, em muốn cưới chị cảnh hoa về nhà."

Tưởng Mộ Tranh nghẹn lại: "..."

https://thuviensach.vn

Anh uy hiếp: "Giang Nghị Hạo, con vẫn còn là trẻ con, trẻ con thì phải tập trung học hành, hiểu không? Đừng có nghĩ tới cái chuyện đưa quả bình an gì đó nữa. Nếu con không học hành cho đàng hoàng, lát nữa chú sẽ nói cho ba con biết con đã có dáng vẻ vui sướng khi người gặp họa ra sao, khi kể về chuyện xấu hổ của ba con."

Giang Nghị Hạo: "..."

Sau đó cậu nhóc hung hăng cắt đứt cuộc trò chuyện, kéo số điện thoại của Tưởng Mộ Tranh vào danh sách chặn.

Khi Tưởng Mộ Tranh gọi lại lần nữa thì không cách nào kết nối được. Anh đoán được là chuyện gì, gọi thẳng qua cho thư kí của Giang Đông Đình để thư kí giúp anh tìm Giang Đông Đình.

Chỉ vài phút sau, Giang Đông Đình gọi lại đây: "Vừa rồi Hạo Hạo nghịch điện thoại của tôi, không cẩn thận kéo mấy số điện thoại trong danh bạ vào danh sách chặn."

Suýt chút nữa thì Tưởng Mộ Tranh bị sặc, thằng nhóc Giang Nghị Hạo này, vì muốn kéo anh vào danh sách chặn mà hy sinh hẳn một nhóm người.

Anh làm như không biết chuyện Giang Đông Đình và vợ cũ cãi nhau, nói thẳng vào chuyện Chu Tuyền.

Anh không nói gì đến buổi gặp mặt hôm trước, mà là hỏi anh ta: "Giang Đông Đình, cậu nói thật với tôi đi, có phải cậu vốn không có ý định kết hôn với Chu Tuyền nhà người ta không?"

Giang Đông Đình xoa bóp chân mày, vừa rồi ầm ĩ đến nhức hết cả đầu.

"Sao có thể? Người khác không hiểu tôi, chẳng lẽ cậu còn không hiểu sao?"

https://thuviensach.vn

Từ khi anh ta và Chu Tuyền ở bên nhau, trong 4 năm này, ngoại trừ lần làm bậy kia thì anh ta không hề có tiếp xúc da thịt gì với bất kỳ người phụ nữ nào khác.

Lần làm bậy đó, là Chu Tuyền chiến tranh lạnh với anh nên anh tìm một cô bạn giả bộ làm bạn gái anh, cô kia cũng chỉ khoác lên tay anh thôi, ngoài ra không còn gì cả.

Lúc ấy làm như vậy là muốn khiến Chu Tuyền ăn giấm chua, nhưng sau đó anh đã xin lỗi Chu Tuyền, biết làm như vậy là không đàn ông.

Giang Đông Đình thở dài: "Nếu tôi không muốn kết hôn với cô ấy, cậu cảm thấy với thái độ đào hoa trước kia của tôi thì làm sao mấy năm nay lại chỉ có một người phụ nữ."

Tưởng Mộ Tranh nhắc nhở anh ta: "Nhưng Chu Tuyền sắp 30 rồi, cậu tính dây dưa đến khi cô ấy 40 luôn sao?"

Giang Đông Đình: "Tôi không có dây dưa, là trước đó cô ấy còn ham chơi, tôi cảm thấy thế giới hai người cũng khá tốt, không muốn kết hôn nhanh như vậy. Nhưng trước lần cãi nhau này, khi tôi cùng Chu Tuyền đến dự đám cưới của đồng nghiệp cô ấy thì nhìn ra là cô ấy cực kỳ hâm mộ họ. Lúc đó tôi đã có ý định tìm một thời điểm thích hợp để cầu hôn cô ấy, thật ra nhẫn cũng đặt xong lâu rồi."

Cảm thấy buồn bực, anh ta cởi vài cái cúc áo, lại châm một điếu thuốc, "Ai ngờ đâu trên đường về, cô ấy lại chủ động nhắc tới chuyện kết hôn với tôi. Tôi rất kinh ngạc khi cô ấy chủ động như vậy bởi vì trong quan niệm của cô ấy, phụ nữ không thể quá chủ động, đặc biệt là chuyện quan trọng như cầu hôn."

"Tôi muốn tạo niềm vui bất ngờ khi cầu hôn nên nói là tạm thời không muốn kết hôn, lại chẳng ngờ được sau khi trở về cô ấy lập tức đòi chia tay."

https://thuviensach.vn

Tưởng Mộ Tranh đã hoàn toàn hiểu rõ, hóa ra chỉ là hiểu lầm, anh nói: "Ừ, tôi biết rồi, buổi tối anh đi tìm Chu Tuyền đi."

Giang Đông Đình kích động không thôi: "Cô ấy chịu gặp tôi?"

Tưởng Mộ Tranh: "Cái này thì tôi không dám bảo đảm, nếu da mặt cậu đủ dày thì sẽ có thể gặp mặt."

"Bây giờ tôi lập tức chạy qua nhà cô ấy."

Kết thúc trò chuyện, Tưởng Mộ Tranh gửi bản ghi âm hai cuộc trò chuyện qua cho Chu Tuyền.

Chuyện tình cảm, anh nhiều lời thì ngược lại không tốt, để chính cô ấy tự cảm nhận đi thôi.

Lạc Táp hỏi anh: "Giải quyết ổn cả rồi chứ?"

Tưởng Mộ Tranh: "Cũng gần như vậy."

Lúc này anh mới phát hiện tay phải cô luôn đặt ở trên bụng dưới, "Sao vậy?"

Lạc Táp: "Buổi trưa Du Dương mua kem, em ăn nhiều quá nên hơi đầy bụng."

Tưởng Mộ Tranh: "Phía trước có phòng khám, qua đó xem thử."

Lạc Táp vội nói: "Không cần đâu, em ghé siêu thị mua ít đồ."

Tưởng Mộ Tranh nhìn cô, chợt ngầm hiểu ra, lần trước cô cũng bị vào đầu tháng. Anh không nói thêm nữa, nắm tay cô xoay người đi đến cửa hàng tiện lợi.

Lạc Táp: "Tự em đi mua là được rồi."

https://thuviensach.vn

"Lần trước anh đã tính mua giúp em rồi nhưng sợ em nói anh lưu manh."

"..."

Tới cửa hàng tiện lợi, ngoài mua băng vệ sinh, Tưởng Mộ Tranh lại hỏi cô có muốn ăn chút đồ ăn vặt gì không, trong nhà không có.

Lạc Táp: "snack khoai."

"Vị gì?"

"Vị dưa chuột và vị truyền thống."

Tưởng Mộ Tranh cầm bốn ống khoai.

"Em ăn không hết đâu."

"Anh hai ống, em hai ống, chứ không lúc em ăn thì anh không có việc gì làm."

"..."

Khi tính tiền, nhân viên thu ngân hỏi Tưởng Mộ Tranh có cần túi mua hàng hay không, Tưởng Mộ Tranh: "Không cần đâu, hình như một cái túi 2 xu nhỉ? đắt."

Nhân viên thu ngân im lặng xuất hóa đơn.

Tính tiền xong, Tưởng Mộ Tranh cầm hai gói băng vệ sinh nhét thẳng vào túi áo khoác. Bản thân anh cầm một ống khoai lát, còn ba ống kia nhét vào mũ áo khoác của Lạc Táp. Cái mũ cũng không nhỏ nên miễn cưỡng có thể giữ được.

Lạc Táp dở khóc dở cười: "Anh làm gì vậy? Để em cầm được mà."

https://thuviensach.vn

Tưởng Mộ Tranh: "Trời lạnh, cầm ở bên ngoài sẽ bị lạnh tay."

Anh nắm tay trái của cô, lại dặn dò cô: "Nhét tay phải vào trong túi của em đi."

Lạc Táp làm theo rồi anh mới nắm tay cô rời đi.

Nhân viên thu ngân dõi mắt nhìn theo bóng dáng của bọn họ, lặng lẽ ngậm đầy một miệng thức ăn cho chó.

https://thuviensach.vn

ĐƯỜNG MỘT CHIỀU, NGƯỢC LỐI YÊU NHAU

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 54

chương 54

Trên đường trở về, thỉnh thoảng có người nhìn chằm chằm vào mũ áo khoác của Lạc Táp. Người nào có bạn đi cùng thì sẽ khe khẽ nói nhỏ, còn có tiếng cười vang lên.

Lạc Táp cũng không cảm thấy xấu hổ, chỉ cần bản thân vui vẻ là được.

Căn hộ chung cư có thang máy riêng nên sau khi đi vào trong thì chính là không gian riêng tư.

Tưởng Mộ Tranh đẩy Lạc Táp về phía sau, toàn bộ lưng cô đều dán vào tường thang máy, "Này, anh làm... " gì đấy.

Môi anh đã phủ lên, ngậm toàn bộ môi cô vào trong miệng.

Lạc Táp bắt lấy cánh tay anh, nhắm mắt lại, phối hợp, hưởng thụ.

Dạo này anh cứ như loài mèo vào xuân vậy, động dục ở khắp nơi.

Hai người hôn từ thang máy về đến tận nhà, Lạc Táp cũng chưa bao giờ nghĩ rằng sẽ có ngày mình điên cuồng đến như vậy.

Đóng cửa lại, Tưởng Mộ Tranh nhanh chóng cởi áo khoác của mình ra, lại cởi áo khoác cho cô, trong cả quá trình đó môi hai người vẫn chưa từng tách ra.

https://thuviensach.vn

Hôn đến khó xa khó rời.

Không còn áo khoác vướng víu, Tưởng Mộ Tranh bế cô lên, anh nghiêng đầu, hé môi: "Khi anh ôm em thì hãy phối hợp một chút đi."

Lạc Táp chớp chớp mắt: "Phối hợp kiểu gì?"

Cô đã ôm cổ anh rồi mà.

"Chân." Tưởng Mộ Tranh ngầm ra hiệu cho cô.

Lạc Táp: "??"

Tưởng Mộ Tranh: "..."

Sau đó anh cười: "Em cố ý đúng không?"

Lúc này Lạc Táp mới hiểu ra, mỗi lần anh ôm cô thì hai chân cô đều duỗi thẳng tắp, suýt chút nữa còn chạm tới mặt đất.

Ý anh là muốn cô quàng chân lên eo anh?

Khi cô còn đang do dự, Tưởng Mộ Tranh đã đặt cô ngồi lên quầy bar bên cạnh tủ rượu, anh bắt lấy cẳng chân cô vòng qua eo mình.

Tư thế này quá xấu hổ.

Lạc Táp liếc mắt nhìn về nơi khác, bên tai đỏ ửng.

Độ cao của quầy bar vừa khớp để có thể leo lên eo anh, Tưởng Mộ Tranh gọi cô: "Lạc Lạc."

"Hở?" Cô ngẩng đầu.

Trước mắt cô tối sầm, ánh sáng bị anh che khuất, hai bờ môi chạm vào nhau.

https://thuviensach.vn

Tưởng Mộ Tranh không hôn sâu mà bắt đầu dùng đầu lưỡi phác hoạ hình dáng môi cô. Lạc Táp run lên một cái, theo bản năng kẹp chặt eo anh hơn một chút.

Tưởng Mộ Tranh cứ thế men theo bờ môi cô, trằn trọc cọ xát trên đó cho đến khi hôn đủ rồi thì nói với cô: "Nếu anh gặp được em từ khi còn nhỏ thì tốt rồi."

Lạc Táp nhìn anh, không hiểu anh có ý gì.

Anh nói: "Lúc tiểu học không biết vẽ hình thoi, môi em hình thoi này."

Lạc Táp: "Anh mở miệng đều là lời ngon ngọt, do luyện tập ra đấy hả?"

"Trời sinh." Môi anh tiếp tục di chuyển xuống dưới, đi đến cổ cô, lại tranh thủ nói: "Anh nói rồi, anh chỉ theo đuổi một mình em, cũng chỉ nói lời ngon ngọt với em mà thôi."

Lạc Táp đang mặc một chiếc áo sơ mi. Nhưng cô không biết cúc áo đã bị mở tung từ khi nào, mãi đến khi cơn gió lạnh căm căm thổi vào ngực thì cô mới nhận ra.

Anh đã rúc đầu vào ngực cô.

Tưởng Mộ Tranh tính cởi bỏ áo ngực từ phía sau lưng cô nhưng không thành công. Anh không kiên nhẫn nổi nữa nên trực tiếp kéo áo ngực cô tuột xuống.

Lúc mới bắt đầu, anh không dám hôn lên vì sợ cô không muốn.

Sau đó thấy cô vẫn luôn im lặng, hai tay luồn vào tóc của anh. Anh hiểu là cô ngầm đồng ý, lúc này mới thật cẩn thận mà hôn vào khe ngực.

https://thuviensach.vn

Lúc trước cái chìa khóa xe kia chính là trượt xuống nơi này nên sau đó mới xuất hiện nhiều chuyện hiểu lầm như vậy.

Sau này, anh thường nghĩ rằng nếu khi ấy anh không lên cơn rảnh mà đưa chìa khóa xe cho cô, liệu họ có phải chỉ là hai người xa lạ trong cuộc đời này?

Tuy Lạc Táp không phải người từng trải, nhưng cũng không phải hoàn toàn không biết gì về chuyện này.

Anh phải cố nhẫn nhịn tới mức nào, mới có thể thật cẩn thận đến như vậy.

Cô cúi đầu, dùng cằm khẽ cọ lên đỉnh đầu anh.

Tưởng Mộ Tranh giống như được sự cho phép, bắt đầu hôn lên cực kì nhẹ nhàng như sợ làm đau cô.

Mười mấy phút sau, anh vẫn còn đang hôn, Lạc Táp thì đã bị anh trêu chọc khiến cả người khô nóng, nhưng đột nhiên bụng dưới có cảm giác kéo xuống, sợ là dì cả tới thăm cô rồi sẽ dơ quần áo.

Cô mò theo áo sơ mi khều khều phía sau lưng anh: "Tưởng Mộ Tranh."

"Làm sao vậy?" Tưởng Mộ Tranh ngẩng đầu, vẻ mặt cực kỳ thỏa mãn.

Lạc Táp: "Em muốn đi toilet."

Lúc này Tưởng Mộ Tranh mới nhớ tới hình như dì cả của cô sắp ghé thăm. Anh vội ôm cô xuống dưới, sửa sang lại quần áo cho cô rồi hỏi: "Bụng có đau không?"

Lạc Táp lắc đầu: "Chỉ hơi trướng thôi, còn lại vẫn ổn."

https://thuviensach.vn

Cô cầm băng vệ sinh đi vào toilet.

Tưởng Mộ Tranh đến phòng bếp rót một ly nước ấm cho cô. Rất nhanh Lạc Táp đã ra khỏi toilet. Vẫn chưa đến, nhưng chắc là sắp rồi.

"Anh xoa bụng dưới cho em nhé."

Lạc Táp cầm lấy ly nước: "Không cần đâu, bụng dưới của em không đau."

Là thật sự không đau, trước nay cũng chưa đau bao giờ.

Tưởng Mộ Tranh: "À, vậy thì tốt rồi."

Thật ra anh rất buồn bực, không phải nói phụ nữ tới ngày này đều sẽ kêu đau bụng à? Sao cô thì lại không đau cơ chứ?

Không khí mập mờ vừa rồi đã bị phá vỡ, Tưởng Mộ Tranh cũng không thể lại ôm cô qua mà tiếp tục hôn được. Anh nắm tay cô ra phòng khách ăn khoai.

Tưởng Mộ Tranh mở vị dưa chuột ra trước, bỏ một miếng lên miệng mình rồi đưa nó đến sát bên miệng Lạc Táp, ánh mắt ra hiệu cho cô ăn đi.

Vừa rồi đã có tiếp xúc da thịt thân mật như vậy, Lạc Táp cũng không thẹn thùng gì nữa. Cô nhích gần lại trong lòng anh, há mồm ngậm lấy miếng khoai lát anh đang kẹp trên miệng.

Một ống khoai lát, hai người cứ đút nhau ăn bằng cách phức tạp đó rồi cũng hết sạch.

Lạc Táp hỏi anh: "Có phải khi yêu mọi người đều như vậy không?"

Ôm nhau cả ngày đều không chán.

https://thuviensach.vn

Tưởng Mộ Tranh cầm ly cho cô uống ít nước, "Cũng tương tự như thế."

Anh thuận tay bật TV và chuyển sang kênh âm nhạc. Phòng khách yên tĩnh đột nhiên trở nên ồn ào, họ lại bắt đầu hôn nhau.

Thứ hai đi làm, Lạc Táp vẫn là người cuối cùng đến văn phòng.

Đồng nghiệp đều ở đó, Chu Nghiên không nói lời chế nhạo được nên quăng cho cô một ánh mắt, ý tứ trêu chọc quá rõ ràng.

Cô làm dấu tay khóa miệng với Chu Nghiên, Chu Nghiên không hề yếu thế đáp trả bằng một động tác khinh bỉ.

Thượng Viện Viện đi toilet giặt giẻ lau quay lại, đang trải giẻ ra trên máy sưởi.

Từ khi cô ta nhận dọn dẹp văn phòng, dì lao công cũng phải ngại ngùng.

Thượng Viện Viện lau lau tay, lấy ra một quả da rắn từ ngăn bàn, ra vẻ không để ý đi đến bên cạnh Lạc Táp: "Này."

Lạc Táp: "đây rồi." Chỉ chỉ quả táo trên bàn.

"Không giống nhau." Thượng Viện Viện đặt quả da rắn xuống cạnh quả táo, thanh thanh giọng rồi khẽ nói: "Nhìn tuổi chị cũng không nhỏ nữa, gần đây trời lại lạnh, cân nhắc đến tình trạng sức khỏe của chị, phiên trực kế tiếp của chị để tôi đi thay cho, chị ở văn phòng làm hậu cần là được rồi."

Nói xong, cô ta bĩu mỗi rồi quay lưng bước đi như một con mèo kiêu căng.

Lạc Táp: "..."

https://thuviensach.vn

Bởi vì cô và Tiểu Hạ cùng một tổ, cho nên Thượng Viện Viện sẵn sàng ra ngoài đường để chịu rét?

Hơn nữa 2 ngày gần đây trái cây trên bàn cô còn nhiều hơn bàn các đồng nghiệp khác một quả.

Vì tình yêu, mạch não của phụ nữ cũng có thể trở nên kỳ lạ như vậy.

Nếu cứ để Thượng Viện Viện trực thay thì Lạc Táp cảm thấy không ổn nên cô chủ động nói với đội trưởng hay là cho cô và Thượng Viện Viện đổi tổ, đổi cho cô ta đến tổ của Tiểu Hạ luôn đi, như vậy sẽ tiện cho việc theo đuổi hơn.

Kết quả đội trưởng trả lời như một triết học gia: "Không nên, điều qua rồi thì ngược lại sẽ không thú vị, khoảng cách sinh ra cái đẹp, như vậy Tiểu Thượng mới có cơ hội vượt qua thử thách, mị lực của tình yêu chính là nằm ở chỗ này."

Lạc Táp: "Vậy mùa đông năm nay tôi không cần ra đường trực?"

Đội trưởng: "Đến khi ăn Tết thì vẫn phải đi, ít người không làm hết việc. Những lúc khác thì cô cứ ở văn phòng làm hậu cần. Không cần phải băn khoăn gì cả, không phải trước kia cô cũng trực thay cho rất nhiều người đó sao?"

Anh ta vẫy vẫy tay: "Cô bận gì thì đi làm đi, nếu thật sự cảm thấy quá nhàm chán thì giúp tôi viết báo cáo công việc hằng ngày."

Lạc Táp: "Đội trưởng, tôi rất bận." Cô nhanh chân chạy trốn.

Chiều thứ ba, còn chưa tới giờ tan làm là Du Ngọc đã gọi cho Tưởng Mộ Tranh để báo với anh địa điểm ăn cơm, còn dặn dò anh đi đón Lạc Lạc sớm môt chút.

https://thuviensach.vn

Kết thúc cuộc gọi, Du Ngọc mặc áo khoác vào chuẩn bị ra khỏi cửa.

Sở Tư Tư cũng trang điểm xong, từ trên tầng đi xuống.

Gia đình bạn trai của cô ta có một căn nhà ở Bắc Kinh và cũng quen thuộc với nơi này nên ngày hôm qua sau khi bên đó tới đây thì cũng không cần bọn họ phải tiếp đón.

"Bên nhà bạn trai con xuất phát chưa?" Du Ngọc hỏi.

"Chưa, họ nói 5 giờ sẽ qua đó." Sở Tư Tư không yên tâm, lại xác nhận một lần nữa: "Chị của con và anh rể đâu? Mấy giờ sẽ qua?"

"Chắc cũng tầm đó."

Sở Tư Tư cười cười, không nói tiếp.

Hơn 10 phút sau khi mấy người Du Ngọc đến nhà hàng thì gia đình bạn trai Sở Tư Tư cũng tới. Người lớn hai bên nhà thăm hỏi trò chuyện một hồi, sau đó ngồi nói chuyện phiếm.

Ban trai Sở Tư Tư tên Hứa Triết, là bạn đại học của cô ta, hiện tại đang làm trong tập đoàn của gia đình.

Mẹ Hứa chủ động nhắc đến: "Nghe Tư Tư nói có chị là cảnh sát giao thông à?"

Du Ngọc cười: "Đúng vậy, học trường cảnh sát, sau khi tốt nghiệp vẫn luôn làm ở Cục Quản lý giao thông."

Sở Tư Tư và Hứa Triết ngồi gần nhau, hai người đang rúc vào cùng xem một chương trình ngắn trên mạng. Sở Tư Tư nghe được mẹ chồng tương lai và Du Ngọc nhắc đến Lạc Táp thì không khỏi dời lực chú ý về phía bên này.

https://thuviensach.vn

Mẹ Hứa: "Con gái làm cảnh sát giao thông thật không dễ dàng gì, trời đông giá rét hay ngày hè nóng bức đều phải đứng ngoài đường, nhưng nghề này lại có thể rèn giũa ý chí cho đám nhỏ. Nhà em gái họ của lão Hứa có một cô con gái cũng làm cảnh sát giao thông, mấy ngày nay khi con bé nói chuyện với chúng tôi thì rõ ràng cảm giác được nó trưởng thành hơn nhiều, trước kia thì rất tùy hứng."

Du Ngọc: "Mấy cô con gái đều tùy hứng như thế cả, Lạc Lạc nhà tôi cũng vậy."

Sở Tư Tư nghe thấy vậy thì trong lòng khó chịu, một cảnh sát giao thông mà thôi, lại được mẹ chồng khen lấy khen để như vậy. Cô nói với Hứa Triết phải đi toilet, rồi đứng dậy rời đi.

Mẹ Hứa hỏi: "Lạc Lạc ở đại đội mấy vậy?"

Du Ngọc: "Đại đội 2."

Mẹ Hứa nghĩ nghĩ, cười nói: "Hình như cháu gái nhà chúng tôi cũng ở đại đội 2, nói không chừng còn quen biết cả đấy." Bà xoay mặt qua hỏi ba Hứa: "Viện Viện ở đại đội 2 nhỉ?"

Ba Hứa gật đầu: "Ừ, trung đội lưu động."

Du Ngọc ngạc nhiên không thôi: "Ôi trời, thật đúng là có duyên mà, cùng trung đội với Lạc Lạc nhà chúng tôi đấy."

Lúc này cửa phòng mở ra, người phục vụ đưa Tưởng Mộ Tranh và Lạc Táp đi vào.

Ba Hứa và Tưởng Mộ Tranh có quen biết, trước đây từng hợp tác kinh doanh mấy lần, "Tưởng tổng, đã lâu không gặp." Ba Hứa đứng lên, chủ động vươn tay.

https://thuviensach.vn

Tưởng Mộ Tranh không nghĩ tới sẽ gặp người quen, còn chưa kịp hiểu xem đây là có chuyện gì xảy ra, vội vươn tay ra bắt lại: "Chào Hứa tổng, đã lâu không gặp."

Hai người nhiệt tình bắt tay.

Lạc Táp thấy Sở Nhất Sơn, chỉ khẽ gật đầu, những người khác ở trong phòng cô đều không quen biết, cứ tưởng là đối tác làm ăn của mẹ.

Mẹ Hứa cười nói: "Đây là Lạc Lạc à? Thật xinh đẹp."

Lạc Táp cười: "Chào dì."

Du Ngọc giới thiệu: "Đây là mẹ của bạn trai Tư Tư, con gọi là dì Chu."

Sắc mặt Lạc Táp hoàn toàn thay đổi.

Du Ngọc đang muốn giới thiệu Hứa Triết thì Sở Tư Tư đi ra khỏi toilet, ánh mặt chạm phải tầm mắt của Lạc Táp. Cô ta cảm nhận được sự chán ghét trong mắt của Lạc Táp, đương nhiên, cô ta cũng không hề có sắc mặt tốt với Lạc Tạp.

Lạc Táp thu hồi tầm mắt nhìn về phía Du Ngọc, ánh mắt cô rét buốt hệt như gió Đông Bắc lạnh thấu xương ở ngoài kia.

"Lạc Lạc... "

Lạc Táp xoay người, "Tưởng Mộ Tranh."

Tưởng Mộ Tranh đang nói chuyện với ba Hứa và Sở Nhất Sơn, nghe tiếng thì quay đầu lại, "Sao thế?"

Lạc Táp: "Em phải đi, anh có đi không?"

https://thuviensach.vn

Trong phòng lập tức an tĩnh đến mức như thể nghe được tiếng hít thở của mỗi người. Tầm mắt mọi người đều tập trung về phía Lạc Táp, kinh ngạc, trố mắt, còn có cả oán trách.

Móng tay Sở Tư Tư bấm vào lòng bàn tay, ánh mắt rét lạnh hung hăng đâm vào Lạc Táp. Lạc Táp làm loạn như vậy, gia đình bạn trai cô ta sẽ thấy thế nào?

Đây chẳng khác gì là vả thẳng vào mặt gia đình bạn trai cô ta. Vốn dĩ cha mẹ chồng rất chú trọng bầu không khí tình thân trong gia đình. Bây giờ chắc chắn là họ rất thất vọng về gia đình cô ta.

Vốn là cô ta cho rằng nếu Lạc Táp đã tới, mặc kệ tình hình thực tế ra sao thì cô cũng sẽ vì Du Ngọc mà ép dạ cầu toàn, lại càng bận tâm đến thể diện của Tưởng Mộ Tranh nên dù có tức giận thế nào, có bất mãn ra sao thì cũng sẽ chịu đựng để ăn xong bữa cơm này.

Nếu Lạc Táp bộc phát tính tình trước mặt nhiều người như vậy, không chỉ có Du Ngọc sẽ thất vọng về cô mà Tưởng Mộ Tranh lại càng thất vọng hơn, cho nên có rất nhiều điều để Lạc Táp phải bận tâm.

Đây cũng là lí do cô ta dám để cho Lạc Táp đến đây, nhưng có làm thế nào thì cô ta cũng không nghĩ đến là Lạc Táp sẽ giết địch một ngàn tự tổn hại tám trăm.

Bình thường thì bất kỳ ai có một chút thông minh cũng sẽ không làm ra hành động quá thô lỗ và vô văn hóa như vậy khi đối mặt với rất nhiều người.

Hôm nay Lạc Táp khiến cho cô ta hoàn toàn mở rộng tầm mắt, không có giáo dưỡng chính là không có giáo dưỡng, cả đời cũng không thay đổi được!

https://thuviensach.vn

Tưởng Mộ Tranh cũng nhìn cô, không biết trong quãng thời gian mấy chục giây ngắn ngủi vừa rồi đã xảy ra chuyện gì, rõ ràng vừa rồi còn nghe được cô nhiệt tình chào dì.

Đây là thế nào?

Anh đang trò chuyện với Sở Nhất Sơn và Hứa tổng, không nghe được cuộc đối thoại của Du Ngọc và Lạc Táp, càng không biết những người ở trong phòng này là người nhà của bạn trai Sở Tư Tư.

Lạc Táp lại hỏi một lần nữa: "Tưởng Mộ Tranh, em phải đi về, anh ở lại ăn cơm hay là đi về cùng em?"

Cô bình tĩnh nhìn anh, cũng biết bản thân có chút tùy hứng, có lẽ chỉ cần nhịn một chút là có thể qua đi, dù sao Tưởng Mộ Tranh còn có quen biết với Hứa tổng kia, nhưng cô lại không cách nào nhẫn nhịn được.

Trong lòng khổ sở như sóng cuộn biển gầm.

Cô không ngờ được mẹ ruột của mình lại sẽ vì làm cho con gái riêng của chồng vui vẻ mà lừa cô tới đây, lại càng không đặt người bạn trai của cô là Tưởng Mộ Tranh vào trong mắt. Bạn trai của Sở Tư Tư quan trọng, còn bạn trai của cô thì không quan trọng? Phải thấp kém đến mức làm nền cho người khác sao?

Cửa sổ cũng không có đâu!

Tưởng Mộ Tranh nhìn ra sắc mặt Lạc Táp khác thường, không giống như đang nói đùa. Trong trường hợp như thế này mà đột nhiên rời theo tùy hứng của bản thân là một biểu hiện cực kì không lịch sự. Nhưng anh biết Lạc Lạc của anh không phải người không hiểu chuyện, nhất định là cô đã gặp chuyện gì đó không thể chịu đựng nổi.

Ở nhà họ Tưởng, vợ là lớn nhất.

https://thuviensach.vn

Trước kia Đại ca đã từng nói, đàn ông không sống cùng bạn bè, cũng không phải sống cùng đối tác làm ăn, mà là sống cả đời với vợ mình. Đừng vì người ngoài mà làm người nhà mình phải chịu ấm ức.

Nếu đã xác định là vợ mình, vậy thì cô nói cái gì chính là cái đó, mặc kệ đúng sai.

Tưởng Mộ Tranh gật gật đầu, không hỏi nguyên do, không chút do dự mà nói: "Ừ, đi thôi."

Tưởng Mộ Tranh nói câu xin lỗi với ba Hứa, sau đó bước nhanh đến bên cạnh Lạc Táp: "Có phải cảm thấy không khỏe ở đâu không?"

Lạc Táp lắc đầu, không lên tiếng, nhấc bước đi ngay, Tưởng Mộ Tranh theo sát phía sau.

"Lạc Lạc, con làm gì đấy!" Du Ngọc ở đằng sau không khỏi đề cao giọng nói, bà thật sự không nghĩ tới con gái sẽ tùy hứng đến như vậy, không bận tâm đến cảm thụ của bất kỳ ai.

Lạc Táp không quay đầu lại, bà đành phải đuổi theo ra khỏi phòng.

Để lại những người trong phòng hai mặt nhìn nhau.

Quả da rắn,

https://thuviensach.vn

ĐƯỜNG MỘT CHIỀU, NGƯỢC LỐI YÊU NHAU

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 55

"Lạc Lạc!" Du Ngọc cơ hồ là chạy chậm để đuổi theo, bắt kịp cô ở trước thang máy.

Lạc Táp không hề nhìn bà lấy một lần, đang chuẩn bị ấn thang máy.

Du Ngọc đi đến phía trước thang máy, chặn Lạc Táp lại không cho cô ấn phím. Bà nhìn về phía Tưởng Mộ Tranh: "tiểu Ngũ, dì có lời muốn nói với Lạc Lạc, con đợi một chút được không?"

Tưởng Mộ Tranh không biết tại sao lại thành ra thế này, anh muốn cho hai người bọn họ một chút không gian nên nói với Lạc Táp: "Anh qua bên kia hút thuốc, khi nào đi thì gọi anh."

Lại dùng sức xoa đầu cô: "Lát nữa chúng ta tìm một nhà hàng có đầu bếp riêng đi ăn cơm."

Sau khi anh nói xong, vì không nhận được câu trả lời nên Tưởng Mộ Tranh đứng yên không nhúc nhích.

Lạc Táp biết anh sợ cô không vui, cô gật đầu.

Tưởng Mộ Tranh thở phào nhẹ nhõm, lúc này mới đi về phía gần thùng rác cách đó không xa, lấy thuốc ra, lại phát hiện bật lửa bật không lên.

https://thuviensach.vn

Du Ngọc bị chọc giận đến tức ngực, bực bội nhìn Lạc Táp: "Lạc Lạc, con làm cái gì vậy! Cho dù con không vừa mắt Sở Tư Tư đi nữa thì con chịu đựng một chút cũng không được sao? Con sắp 28 tuổi rồi, có thể hiểu chuyện hơn được không? Ba của Hứa Triết còn quen biết với tiểu Ngũ, con lại trở mặt bỏ đi như vậy, người ta sẽ đánh giá con thế nào? Bọn họ sẽ chê cười ở sau lưng tiểu Ngũ! Sẽ cảm thấy con không có gia giáo!"

Lạc Táp cười lạnh: "Nếu biết con không vừa mắt Sở Tư Tư thì sao mẹ còn muốn con đến đây? Chịu đựng? Con đã nhịn nhiều năm như vậy rồi, dựa vào cái gì để phải chịu đựng thêm nữa? Mẹ tính để con phải chịu đựng bao lâu? Cả đời sao?"

Cô nhìn Du Ngọc: "Vừa rồi mẹ nói là con không có gia giáo? Ngay cả một gia đình còn không có, thì lấy đâu ra được gia với giáo?"

Du Ngọc chấn động, bà đè nén lại cảm giác lạnh lẽo ở trong lòng.

Bà cố gắng khống chế cảm xúc của mình rồi giải thích: "Lạc Lạc, hôm nay Tư Tư muốn xin lỗi con nên mẹ mới gạt con đến đây. Không phải như con tưởng đâu, sao mẹ có thể cố ý làm con không vui được chứ."

Lạc Táp ' à ' một tiếng thật nhẹ, tất cả đều là trào phúng.

Trái tim Du Ngọc khẽ thắt lại, thái độ không tín nhiệm này làm tim bà như chìm xuống biển sâu.

Bà là mẹ ruột của cô, sao có thể cố ý làm cô xấu hổ, làm cô bị khinh bỉ?

"Lạc Lạc, con bình tĩnh lại đi, khi tức giận người ta thường sẽ mất đi lý trí, con hiểu lầm mẹ rồi." Hốc mắt Du Ngọc vẫn đỏ hoe, trong lòng thấy khó chịu vì câu nói kia của Lạc Táp, không có gia đình thì lấy đâu ra gia giáo.

https://thuviensach.vn

Thật ra bà cũng từng hối hận vô số lần vì đã ly hôn.

Hối hận vì không cho con gái mình một gia đình hoàn chỉnh, nếu lúc trước không phải tuổi trẻ xúc động, nếu lúc ấy có thể lại nhịn thêm một chút, ít nhất mỗi năm con gái bà còn có mấy ngày được hưởng thụ một chút bầu không khí của gia đình.

Bởi vì giữa bà và Phùng Khiếu Vịnh không phải là có kẻ thứ ba xen vào, chỉ là cuộc hôn nhân 8 năm chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều này đã ăn mòn hết tình cảm của cả hai.

Nếu năm đó bà có thể lui một bước, nếu Phùng Khiếu Vịnh có thể dành cho bà và con gái thêm một chút quan tâm thì hôn nhân của bà và Phùng Khiếu Vịnh cũng không tới mức đi đến bước đường cùng như vậy.

Nhưng cuộc đời chính là con đường một chiều, không còn cơ hội để có thể quay đầu lại.

Du Ngọc nhìn Lạc Táp: "Lạc Lạc, thật sự không phải mẹ cố ý muốn gạt con, thật sự muốn cho con có thể vui vẻ hơn một chút, hơn nữa Sở Tư Tư cũng có ý muốn xin lỗi."

Ngay khoảnh khắc nhìn thấy Sở Tư Tư ở trong phòng, Lạc Táp đã chết tâm với Du Ngọc. Thậm chí lúc này cô cũng không biết phải bi thương khổ sở vì điều gì nữa, trong lòng cảm thấy đang bình tĩnh hơn bao giờ hết.

Cô nhàn nhạt nhìn Du Ngọc, giống như nhìn một người xa lạ: "Nếu Sở Tư Tư thật lòng muốn xin lỗi thì phải chờ cho tới hôm nay sao?"

Du Ngọc hơi há mồm, sửng sốt một lúc lâu nhưng cũng không biết nói gì.

Lạc Táp tiếp tục nói: "Nó muốn con tới đây là để cho con nhìn xem hiện tại nó đang hạnh phúc tới cỡ nào. Nó có ba có mẹ, còn có một người

https://thuviensach.vn

chồng có gia thế tốt. Hơn hết là muốn mượn dùng con và Tưởng Mộ Tranh để thêm điểm cho nó trước mặt gia đình chồng. Nó đinh ninh rằng con sẽ không dám bỏ đi ngay trước mặt Tưởng Mộ Tranh."

Cô cố ý tăng thêm âm lượng: "Tại sao con phải để cho nó thực hiện được ý muốn của nó?"

Du Ngọc vội vàng nói: "Lạc Lạc, thật sự không phải như con nghĩ đâu, bây giờ Tư Tư lớn lên cũng hiểu chuyện rồi, ở nước ngoài mấy năm nay đã chín chắn hơn nhiều, nó thật sự muốn sau này có thể hòa thuận ở chung với con."

Trên mặt và cả trong ánh mắt của Lạc Táp, tất cả đều chỉ là khinh thường và khinh thường: "Lúc trước khi kêu gào là con đánh nó rồi một hai đòi đuổi con đi, sao nó không nghĩ tới ngày hôm nay? Bây giờ khi liên quan đến lợi ích của bản thân thì mới nghĩ tới muốn hòa thuận ở chung với con? Thật đúng là coi người khác như kẻ ngu mà!"

Du Ngọc: "Không phải khi đó các con đều còn nhỏ sao? Nó không cố ý đâu."

Trong lòng Lạc Táp lạnh lẽo: "Sau bao nhiêu năm thì mẹ vẫn che chở cho nó, vẫn cảm thấy lúc ấy là con đánh nó, là con làm tổn thương tâm hồn nhỏ bé đơn thuần của nó nên mới bị đuổi đi đúng không?"

Du Ngọc hít sâu một hơi: "Mẹ tin là con không đánh nó, lúc đó các con đều chưa hiểu chuyện."

Lạc Táp cười lạnh: "Thật ra mẹ có tin hay không thì cũng chẳng sao cả. Cứ coi như là khi ấy nó còn nhỏ nên trẻ người non dạ đi, rốt cuộc nó là cô bé đơn thuần, lương thiện lại biết làm nũng. Không giống như con, không những lầm lì mà còn đầy bụng xấu xa!"

"Lạc Lạc, sao con lại có thể nói mình như vậy chứ!"

https://thuviensach.vn

"Không phải con tự nói mình, là các người đều cảm thấy như vậy! Lúc ấy không phải mẹ đã nói tại sao mẹ và ba lại sinh ra một đứa ích kỉ và cực đoan như con sao, thậm chí là em gái mới 7 tuổi mà cũng không nhường nhịn được, còn lén đánh nó sau lưng người lớn?"

Trái tim Du Ngọc như bị một vật sắc nhọn cứa vào, đau đớn khôn cùng.

"Lạc Lạc, đó là lời mẹ nói khi đang nổi nóng, sao con có thể cho là thật chứ?"

Lạc Táp cảm giác như bản thân đang bị nhốt trong hầm băng, cho dù là trong tim hay cơ thể thì cũng đều buốt giá không thôi.

Tạm dừng một lát, cô nói tiếp: "Những chuyện đó đều đã qua rồi, nhắc lại cũng không có ý nghĩa gì. Không phải mẹ nói Sở Tư Tư tuổi nhỏ không hiểu chuyện, không phải cố ý sao? Nhưng còn 5 năm trước thì sao? 5 năm trước nó đã gần 21 tuổi rồi, cũng không còn nhỏ bé gì nữa đúng không?"

Du Ngọc biết cô vẫn luôn canh cánh chuyện đó ở trong lòng.

Lạc Táp biết Du Ngọc không muốn nghe nhưng cô càng muốn nói: "Lúc con vừa mới tốt nghiệp đi làm, nó đã làm chuyện gì chắc mẹ không quên chứ?"

Du Ngọc không lên tiếng.

Lạc Táp tự giễu: "Con thì lại nhớ rất rõ! Chính nó uống rượu rồi lái xe, đúng lúc gặp con đi kiểm tra say rượu lái xe nên bị phát hiện và phạt tiền. Sau đó nó lại ấm ức nói với hai người là bản thân chỉ uống chút bia mà thôi, hơn nữa cũng đã qua vài tiếng đồng hồ nên cồn đã tan hết từ lâu, bảo là con cố ý trả thù nó. Nếu không phải nhờ có máy ghi âm khi thực hiện nhiệm vụ, có phải là con đã bị nó bôi nhọ cả đời?"

https://thuviensach.vn

Nói rồi cô lại thấy thật đáng buồn cho chính mình: "Đương nhiên, ở trong mắt hai người, Sở Tư Tư uống chút bia như vậy thì không có gì sai. Bởi vì nó học giỏi, là học bá, nên làm cái gì cũng đúng."

Khi đó mẹ luôn lấy Sở Tư Tư ra làm niềm tự hào, thường xuyên nhắc đến Sở Tư Tư, khoe cô ta là người đầu tiên trong ngành khoa học tự nhiên, và là người thứ năm trong thành phố được nhận thẳng vào Đại học Thanh Hoa.

Chỉ tiếc, bản thân cô thì học hành bình thường, nỗ lực như thế mới thi đậu được vào trường cảnh sát.

Sau đó, Sở Tư Tư lại thi đậu được học bổng toàn phần vào Ivy League danh tiếng, mà cô thì sao, chỉ là một cảnh sát giao thông bình thường mà thôi.

Chính cô cũng biết mình không có gì đáng giá để mẹ có thể tự hào.

Cô nói: "Cho nên hai người vẫn nhận định là con cố ý tra xét nó để trả thù chuyện khi còn bé. Lại còn biện giải thay cho nó rằng nó chỉ lái xe khi có hơi cồn chứ không phải say rượu lái xe, chút hàm lượng cồn đó thì không tính là gì. Ở trong mắt mẹ và Sở Nhất Sơn, nếu con là chị ruột của nó thì chắc chắn đã châm chước cho qua. Nhưng mẹ có biết lúc đó có bao nhiêu đồng nghiệp ở xung quanh như vậy, con lại vừa mới đi làm, hai người tưởng cái đội cảnh sát giao thông đó là của nhà con mở ra sao?!"

Du Ngọc hơi há mồm, lời tới bên miệng rồi lại nuốt ngược xuống.

Lạc Táp nhìn Du Ngọc mà gằn từng chữ một: "Con nhớ rõ 5 năm trước đã từng nói với mẹ, đời này đừng nhắc đến nó trước mặt con. Nhưng mẹ đã làm gì? Cứ liên tục nhắc tới bảo bối Tư Tư của mẹ thế này thế kia rất nhiều lần trước mặt con. Trước nay con vẫn luôn nhịn bởi vì mẹ là mẹ của con. Con thông cảm cho mẹ, còn hèn hạ mà nghĩ rằng ngày nào đó mẹ sẽ có thể đặt con vào tim mẹ, quan tâm đến con hơn, nhưng mẹ thì sao?"

https://thuviensach.vn

Nói rồi, cô cười tự giễu: "Đêm nay mẹ gạt con đến đây, thật sự là để cho nó xin lỗi con sao? Hay thật ra là để khiến cho cô con gái cưng và ông chồng của mẹ vui nên mới làm như vậy?"

Hai tay Du Ngọc phát run, bà nhìn Lạc Táp, cảm giác đây không phải con gái bà, Lạc Lạc của bà sẽ không nói lời cay nghiệt như vậy.

Mắt bà đỏ hoe: "Lạc Lạc, sao con có thể nói mẹ như vậy chứ?"

Lạc Táp quay mặt đi, cô đã từng quan tâm nhất là tình mẹ con này, thậm chí dù bản thân phải chịu thiệt thòi thì cô vẫn luôn khao khát có được cái gọi là tình thương của mẹ. Nhưng hôm nay, đột nhiên cô cảm thấy nó không còn ý nghĩa gì nữa.

Những ấm ức nhẫn nhịn của cô, những cố gắng nỗ lực của cô, tất cả đều không quan trọng bằng một câu nói của Sở Tư Tư.

Rất nhiều lần cô tự hỏi chính mình, mẹ cô có yêu cô không?

Chắc là có, bởi vì cô là do bà sinh ra cơ mà.

Có đôi khi cô bối rối lại tự hỏi chính mình, bà có yêu cô sao?

Có lẽ tình yêu đó cũng chẳng được bao nhiêu.

Nếu không, làm sao bà lại đành lòng đuổi cô đi?

Tình mẫu tử đúng là vĩ đại nhất, nhưng không phải tất cả tình mẫu tử trên đời này đều giống như nhau.

Cô vẫn luôn cảm thấy trái tim mình rất khỏe mạnh, không biến thái, không cực đoan.

Tuy cô kiệm lời, nhưng ít ra vẫn sẽ nhõng nhẽo với ba, còn có thể trò chuyện với cả nhà cậu.

https://thuviensach.vn

Thật ra, cô đã bị bệnh từ lâu.

Mỗi khi đối mặt với mẹ thì cô luôn bị bệnh.

Nếu không thì làm sao cô có thể ẩn nhẫn như vậy suốt bao nhiêu năm qua?

Rõ ràng là mẹ cũng không chăm sóc gì nhiều cho cô, thậm chí là những chăm sóc cơ bản còn không làm được, nhưng tại sao cô vẫn luôn có mong mỏi vô hạn về chút tình mẫu tử này cơ chứ?

Cửa thang máy chợt mở, có người đi ra, Du Ngọc điều chỉnh lại cảm xúc bối rối trên mặt, nói với Lạc Táp: "Chúng ta tìm một chỗ nói chuyện đi."

Lạc Táp cũng muốn hôm nay có thể nói một lần cho hết mọi chuyện. Con đường phía trước còn rất rộng và dài, sau này sẽ có thể đường ai người nấy bước.

Hai người đi qua khu vực chờ của sảnh nhà hàng nhưng không ai ngồi xuống.

Trong mắt Du Ngọc vẫn ngấn lệ, chính bà cũng cảm thấy ấm ức: "Lạc Lạc, con hiểu lầm mẹ rồi, sao mẹ có thể chỉ quan tâm đến niềm vui của người khác mà mặc kệ cảm nhận của con được? Lần này mẹ gạt con tới đây vì nghĩ rằng sau khi Tư Tư xin lỗi thì có thể làm trong lòng con thoải mái hơn chút, còn lại không có ý gì khác."

Lạc Táp: "mẹ có thể đừng tiếp tục lừa mình dối người nữa được không? Mẹ dám nói mẹ không hề bận tâm đến hình tượng của mấy người bọn mẹ ở trong mắt nhà chồng Sở Tư Tư?"

"Lạc Lạc, mẹ... " Du Ngọc nghẹn ngào, không thể nói nên lời.

https://thuviensach.vn

Lạc Táp hít sâu một hơi, ngay cả hít thở cũng cảm thấy lồng ngực đang rất đau thắt lại khó thở vô cùng.

Cô nói: "Tiếp theo con sẽ nói rất dài, mong mẹ đừng cắt ngang lời con. Trước kia con không nói mà dồn nén tất cả ở trong lòng là bởi vì con biết, có vài lời một khi đã nói ra thì tình cảm mẹ con của chúng ta cũng xem như đi đến đường cùng."

Ngón tay Du Ngọc run rẩy không kiểm soát được, bà chưa từng thấy con gái lạnh lùng như vậy bao giờ, trong lòng cảm thấy vô cùng lo lắng, nhưng vẫn cứ ôm một tia hy vọng.

Bà nói với giọng khàn khàn: "Lạc Lạc, đừng nói như vậy. Cho dù con có gì không vui cũng đều có thể nói với mẹ, con có thể làm nũng với mẹ, cũng có thể tức giận với mẹ mà."

Lạc Táp chợt cười, nhưng ngay cả nụ cười cũng đều vô cùng lạnh lẽo: "Làm nũng với mẹ? Làm nũng kiểu gì đây? Bao nhiêu năm qua mẹ vẫn luôn bận rộn dỗ dành một đứa con gái khác của mẹ, mẹ có thời gian để chú ý tới con sao?"

Du Ngọc khẽ thở dài trong lòng: "Lạc Lạc, mỗi lần chúng ta gặp mặt, mẹ hỏi con dạo này thế nào thì con chẳng nói gì cả. Lần nào con cũng nói đều như cũ, nên mẹ cho rằng con không muốn nói mấy chuyện đó với mẹ."

Lạc Táp: "Khi còn nhỏ, một tuần thậm chí 10 ngày mẹ mới qua thăm một lần. Khi con vui vẻ, không ai chia sẻ cùng con. Khi con khổ sở, không ai quan tâm con thế nào. Chờ cho tới khi con gặp mẹ thì tất cả vui vẻ hay buồn khổ cũng đều đã trôi qua. Chẳng lẽ mẹ còn trông cậy vào một đứa trẻ con có thể giống như người lớn, sẽ nhớ rõ hết mọi chuyện trong suốt khoảng thời gian dài rồi kể lại tất cả cho mẹ nghe sao?"

Cảm xúc của cô thoáng kích động: "Mỗi lần mẹ tới thăm con cũng đều vội vội vàng vàng trong một, hai tiếng, có đôi khi còn mải nghe điện thoại.

https://thuviensach.vn

Con có thể nói gì với mẹ? Nói mẹ yên tâm đi sao?"

Giờ khắc này, tất cả oán hận chất chứa trong suốt 19 năm qua giống như một cơn sóng thần mãnh liệt ập tới, làm thế nào cũng không ngăn lại được.

https://thuviensach.vn

ĐƯỜNG MỘT CHIỀU, NGƯỢC LỐI YÊU NHAU

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 56

Chương 56

Lạc Táp xoay mặt nhìn ra ngoài cửa sổ, nếu không phải hôm nay xảy ra việc này thì có khả năng là cả đời này cô cũng sẽ không lôi chuyện quá khứ ra mà nói hết một lần như vậy. Cô biết rõ rằng có vài lời khi đã nói ra là sẽ như bát nước hắt đi, không thể thu hồi lại được.

Đấu tranh một lúc, cô vẫn quyết định nói hết toàn bộ những gì đã muốn nói từ lâu nhưng vẫn luôn ẩn nhẫn áp chế suốt bao nhiêu năm qua.

Cô mấp máy môi mấy lần, cuối cùng mới lên tiếng: "Con gọi mẹ một tiếng mẹ, vậy rốt cuộc là mẹ muốn con phải nhường nhịn tới khi nào? Con cũng là người mà, con có tim và nó cũng biết đau."

"Khi con 9 tuổi mẹ nói với con rằng để con dọn ra ngoài là muốn tốt cho con, để con có được không gian yên tĩnh mà học tập, không cần phải chịu đựng Sở Tư Tư gây chuyện vô cớ."

"Nhưng cả cái nước Trung Quốc này đâu phải chỉ có mình mẹ và Sở Nhất Sơn tái hôn đâu? Có phải người khác cũng đều giống như hai người, vì dỗ cho một đứa trẻ vui vẻ mà đưa một đứa trẻ khác ra ngoài sống?"

"Một đứa bé 9 tuổi và một cô bé gần 7 tuổi ở bên nhau, đừng nói không phải là chị em ruột, cho dù là cùng cha mẹ sinh ra thì cũng sẽ có lúc đùa giỡn, có lúc mâu thuẫn chứ? Chẳng lẽ cha mẹ lại vì không nỡ để đứa

https://thuviensach.vn

nhỏ hơn khóc lóc nên đưa đứa lớn ra ngoài sống sao? Còn lấy cái cớ êm tai là để tốt cho đứa lớn?"

"Sau khi đẩy con đi, chắc là một nhà ba người sống những ngày tháng rất thoải mái đi, nhưng mẹ có nghĩ tới cảm nhận của con không? Con thường xuyên nghĩ rằng, làm thế nào mà con lại dư thừa như vậy?"

"Lúc Sở Tư Tư bị bệnh thì mẹ chăm sóc nó, vậy mẹ có nghĩ tới con gái mẹ không phải là người máy, con cũng sẽ bị bệnh không? Nhưng những lúc như thế mẹ đều giao con cho bảo mẫu."

"Đương nhiên, không thể phủ nhận mẹ là một người mẹ kế đủ tư cách, rất tuyệt vời. Mẹ đối xử tốt với Sở Tư Tư đến mức không ai có thể chê trách gì, hẳn là mẹ cũng rất hưởng thụ loại khen ngợi này nhỉ."

"Theo đuổi hạnh phúc là quyền của mẹ, con không có bất kỳ tư cách gì để can thiệp vào. Nhưng nếu như mẹ còn chẳng thể cho con sự chăm sóc cơ bản nhất, vậy tại sao khi ly hôn với ba con, mẹ lại cương quyết phải tranh quyền nuôi con chứ? Nếu cảm thấy con chướng mắt như vậy, mẹ cứ đưa con cho ba không được sao?"

Lạc Táp nghẹn ngào, dùng sức chớp chớp mắt.

"Sau này khi ba biết con sống ở bên ngoài với bảo mẫu thì có hỏi con tại sao lại như vậy. Con nói rằng con muốn ở một mình, thật ra rất nhiều lần con đều muốn nói với ba là con không muốn đi theo mẹ, con muốn đi theo ba. Nhưng sau đó con lại sợ mẹ biết rồi sẽ tức giận, sẽ không bao giờ cần con nữa, cũng sẽ không đến thăm con nữa."

"Con sợ không có mẹ, con lại sợ về sau ba sẽ có gia đình mới và có con riêng của mình. Lúc đó ba cũng sẽ không cần con nữa. Khi đó con mới 9 tuổi thôi, con cũng không biết phải nên làm thế nào. Rồi con cũng chỉ có thể chịu đựng. Bởi vì nếu con chịu đựng thì một tuần mẹ vẫn sẽ đến thăm con một lần."

https://thuviensach.vn

Những ký ức thơ ấu đã bị phá thành mảnh nhỏ kia, cô không hề muốn nhớ lại một chút nào.

Mỗi lần khi ký ức đó quay về, cô lại cảm giác như có một đôi tay đang siết chặt nơi cô họng, khiến cô hít thở vô cùng khó khăn.

Du Ngọc nghe cô nói mà nước mắt đầy mặt, trái tim đau đớn.

Sao bà có thể không cần con gái bà cơ chứ?

Không phải là bà không muốn đi thăm cô, chỉ là khi đó cả ngày đều bận làm ăn, có đôi khi ngay cả cơm còn không có thời gian để dùng.

Lạc Táp lấy mu bàn tay lau nước mắt: "Nhưng dù thế có nào đi nữa thì cũng là mẹ đã sinh ra con, bao nhiêu năm qua cũng là mẹ bỏ tiền ra nuôi lớn con, lại mua nhà mua xe cho con, còn mua cho con quần áo nhiều đến mức mặc không hết."

"Mấy năm nay mẹ và Sở Nhất Sơn còn đưa con đi ra ngoài chơi 5 lần. Tất cả những điều tốt đẹp mẹ làm cho con, dù có ít ỏi thì con cũng đều ghi ở trong lòng."

"Vốn là con không muốn nhận lấy nhà cửa, chỉ là không muốn cho Sở Tư Tư tất cả nên lúc đó mới nhận tới. Bây giờ con sẽ trả lại hết cho mẹ. Còn mẹ muốn xử lý như thế nào thì cũng không liên quan đến con."

Lạc Táp lại hít sâu thêm vài cái: "Con thông cảm cho mẹ có khó xử của mẹ, nhưng con cũng chỉ là một người bình thường. Con có hỉ nộ ái ố, cũng sẽ ích kỷ, cũng sẽ tùy hứng."

"Trước hết không nói đến mâu thuẫn giữa con và Sở Tư Tư mà chỉ nói đến Tưởng Mộ Tranh. Mẹ cảm thấy hôm nay mẹ làm như vậy là không làm con thất vọng sao?" Trước mắt cô mịt mờ, ngay cả bầu trời xanh ở bên ngoài cửa sổ cũng không còn nhìn rõ được nữa.

https://thuviensach.vn

"Bạn trai Sở Tư Tư muốn gặp người lớn trong nhà, mẹ sẵn sàng băng qua đại dương chạy đến New York. Nhưng hôm nay cũng là lần đầu tiên con dẫn theo bạn trai đến gặp mặt người lớn trong nhà, nhưng lại bị xem như người tiếp rượu cho khách của cô con gái cưng kia của mẹ. Rốt cuộc là mẹ đã đặt con ở đâu đặt con ở vị trí nào?"

Du Ngọc nhắm mắt, bà thật là hồ đồ, cho rằng đã quen thân với Tưởng Mộ Tranh như vậy thì cùng đến đây ăn bữa cơm, cho dù là ăn với ai cũng không quan trọng. Đúng là bà đã không nghĩ tới, đây là lần đầu tiên anh lấy thân phận bạn trai của Lạc Táp để ăn cơm cùng bọn họ.

Bà run rẩy môi: "Lạc Lạc, mẹ "

Lạc Táp quay mặt lại đối diện với bà, không kiên nhẫn mà nói: "Con nói rồi, mẹ đừng cắt lời con! Tất cả lời giải thích của mẹ con đều không muốn nghe. Đây không còn là chuyện chỉ cần mẹ giải thích là có thể tiêu tan, mẹ không thấy quan trọng là bởi vì mẹ không hề đặt con ở trong lòng."

Cô xoa ngực, tiếp tục nói: "Sự bất công của mẹ đối với con giống như một quả bóng vậy. Khi quả bóng vừa được thổi lên thì nó vẫn còn trong phạm vi chịu đựng được. Nhưng rồi theo ngày tháng nó cứ tích lũy dần, khí trong quả bóng càng ngày càng nhiều, cuối cùng cũng chỉ có thể nổ tung."

Cô nhìn Du Ngọc: "Chờ đến khi mẹ già rồi, đến khi cần phải tận hiếu thì con sẽ không trốn tránh. Nhưng hiện tại sức khỏe của mẹ còn tốt, lại có con gái cưng và chồng ở bên cạnh, cũng không cần con làm gì."

Tạm dừng, cô dùng sức siết chặt nắm tay, "Sau này giữa chúng ta nếu không phải là chuyện lớn liên quan đến tính mạng thì cũng không cần liên hệ nữa, vừa lãng phí thời gian của mẹ, cũng lãng phí tình cảm của con."

Nói xong, cô xoay người rời đi.

https://thuviensach.vn

Du Ngọc hơi há mồm, nhưng không có âm thanh nào phát ra. Bà lui về phía sau vài bước, ngã ngồi thẳng xuống ghế dựa, hai mắt thẫn thờ nhìn theo hướng Lạc Táp rời đi.

Nước mắt bà tuôn rơi lã chã, lục phủ ngũ tạng thì đau đớn như bị kim đâm.

Tưởng Mộ Tranh đứng ở cửa thang máy chờ Lạc Táp, khi cô vừa rẽ tới là anh đã lập tức nhìn thấy cô. Nhìn hốc mắt cô đỏ hoe, còn đang dùng mu bàn tay lau, anh nhấc chân bước tới phía cô.

Anh không hỏi gì cả mà cô ôm vào trong lòng, "Không có việc gì."

Lạc Táp thấp giọng nói: "Thật xin lỗi, đã làm anh mất mặt."

Nước mắt cô tiếp tục rơi, thấm ướt hết cả vạt áo sơ mi của anh.

Từ nhỏ đến lớn cô chưa từng khóc như vậy bao giờ, bởi vì cho dù có khóc thì cũng sẽ không có ai an ủi cô.

Được Tưởng Mộ Tranh ôm chặt như vậy, cô cảm thấy ấm ức trong mười mấy năm này đều đang bừng lên, xua cũng xua không nổi.

Cái ôm này đã đủ để sưởi ấm cho toàn bộ thời niên thiếu bất hạnh của cô.

Tưởng Mộ Tranh nhẹ nhàng xoa sau lưng cô: "Làm gì mà khiến anh mất mặt. Còn nhờ có em đấy chứ. Thật ra anh không hề muốn ăn cơm cùng với bọn họ nhưng lại không thể nói thẳng, sợ làm em không vui, không nghĩ tới hai chúng ta tâm linh tương thông như vậy."

Lạc Táp biết anh đang trấn an cô, nước mắt càng tuôn ra dữ dội hơn.

"Lạc Lạc, có thể nói cho anh biết Hứa tổng và hai người ở trong phòng kia có quan hệ gì với Sở Tư Tư không? Em không cần phải nói mấy chuyện

https://thuviensach.vn

khác, chỉ cần nói cho anh biết bọn họ là ai là được rồi."

"Gia đình bạn trai của Sở Tư Tư."

Tưởng Mộ Tranh lại siết chặt cô vào lòng: "Thật xin lỗi em, sớm biết như vậy anh đã không cho em đến đây. Anh cứ nghĩ rằng chỉ là ăn một bữa cơm với dì Du mà thôi."

Lạc Táp lắc đầu: "Không trách anh, nếu em thật sự không muốn tới thì cho dù anh đồng ý với mẹ em rồi, em vẫn sẽ không tới."

Sau một hồi, Tưởng Mộ Tranh lại nói: "Khi còn nhỏ đã chịu nhiều ấm ức lắm phải không?"

Chóp mũi Lạc Táp chua xót, không lên tiếng.

Tưởng Mộ Tranh an ủi cô: "Đừng khóc, người có thể làm em ấm ức tới mức không muốn nhìn mặt thì không đáng để em rơi nước mắt."

Bây giờ Lạc Táp lại tự trách chính mình: "Lẽ ra em nên để tâm đến mối quan hệ của anh và Hứa tổng, nhưng thật sự lúc đó em cũng không biết làm sao, chỉ là không muốn ở lại đó thêm một phút giây nào, thật sự xin lỗi anh."

Tưởng Mộ Tranh lấy khăn ra lau nước mắt cho cô: "Không cần phải tự trách vì hành động rời đi ngày hôm nay đâu, chúng ta chỉ tôn trọng những người đáng để chúng ta tôn trọng thôi. Đối với vợ chồng Hứa tổng, đúng là nhân cách của bọn họ không tệ, có cơ hội thì khi chúng ta đi Thượng Hải sẽ ghé đến thăm hỏi bọn họ. Hứa tổng lăn lộn cả đời trong giới kinh doanh, có một số việc ông ấy liếc mắt một cái là có thể nhìn thấu. Em đừng tự trách nữa nhé?"

Mắt mũi của Lạc Táp đều đỏ ửng, cô dùng sức gật gật đầu rồi lại dụi vào ngực anh.

https://thuviensach.vn

Thỉnh thoảng xung quanh sẽ có người đi ngang qua, Tưởng Mộ Tranh thấp giọng nói ở bên tai cô: "Chúng ta đi thang bộ xuống tầng được không?"

"Ừ."

Lạc Táp thoát ra khỏi lồng ngực anh, cả người đều như chết lặng.

Tưởng Mộ Tranh nắm tay cô, bước đi rất chậm.

Đây là tầng 18, gần như không có ai đi xuống bằng đường thoát hiểm. Hành lang an tĩnh chỉ có tiếng bước chân của hai người bọn họ vang lên.

Lạc Táp không lên tiếng, Tưởng Mộ Tranh cũng không hỏi gì, chỉ thỉnh thoảng hôn lên má cô.

Khi đi đến tầng 12, Lạc Táp đột nhiên quay đầu nói với anh: "Tưởng Mộ Tranh."

"hả?"

"Em và mẹ ầm ĩ với nhau rồi, có khả năng là sau này sẽ không qua lại nữa." Nói xong cô cắn môi, trong lòng vẫn khó chịu không thôi.

Đó không phải một thứ đồ vật để nói ném là có thể ném ngay.

Tưởng Mộ Tranh khẽ xoa mặt cô, biết cô đang phải khó chịu hơn bất kì ai khác.

Anh an ủi cô: "Thật hả? Vậy thì tốt quá, sau này em là của mình anh rồi."

Lạc Táp: "..."

Tại sao cung phản xạ của anh lại luôn khác biệt như vậy?

https://thuviensach.vn

Tưởng Mộ Tranh lau nước mắt trên khóe mi cô: "Lem hết rồi, chỗ này gần nhà em, chúng ta về nhà trước để em tẩy trang đã. Nếu không muốn đi ra ngoài ăn thì để anh gọi cơm, hoặc là ghé nhà Tứ ca lấy chút đồ ăn về ăn."

Lạc Táp: "Không muốn quay về đó."

Tưởng Mộ Tranh nhìn cô mà nghĩ, với tính cách mạnh mẽ và cao ngạo của cô thì sau khi cãi nhau, có khả năng cô sẽ trả lại nhà cho Du Ngọc.

Cô không có chỗ đi cũng sẽ không chủ động nói tới chỗ anh ở.

Vào cái thời điểm nhạy cảm này, cho dù anh có nói mấy cái đạo lý to lớn gì cũng sẽ chỉ làm cô càng thêm khó chịu.

Nếu khuyên cô đừng ầm ĩ với mẹ, nói không chừng cô lại càng có tâm lý chống đối hơn. Với lại, anh còn chưa biết rốt cuộc là giữa cô và Du Ngọc có cái mâu thuẫn gì mà không thể hòa giải được.

Có thể khiến cho cô bất chấp hậu quả, không màng mặt mũi mà bỏ đi như thế, nhất định không phải là mâu thuẫn nhỏ có thể hóa giải bằng vài ba câu.

Quyển kinh của mấy nhà tái hôn thường khó niệm hơn mấy nhà bình thường.

Tưởng Mộ Tranh ra vẻ cợt nhả: "Lạc Lạc, anh cảm thấy chúng ta nên tận dụng cơ hội tuyệt vời này. Em dứt khoát dọn qua ở cùng anh đi. Không phải con cái cãi nhau với cha mẹ đều phải bỏ nhà đi bụi sao? Chúng ta cũng bắt kịp xu hướng một lần đi nhỉ?"

Lạc Táp: "Đúng là em muốn dọn ra ngoài, nhưng là tính tự mình" thuê nhà.

https://thuviensach.vn

Tưởng Mộ Tranh đã cắt ngang lời cô: "Cứ quyết định như vậy đi, bây giờ chúng ta lập tức trở về chuyển nhà."

Anh lấy điện thoại ra gọi qua cho thư ký, bảo thư ký tìm công ty hỗ trợ chuyển nhà ngay lập tức, còn cố ý dặn dò cần nhiều thêm vài chiếc xe.

Lạc Táp: "..."

Người này, sao lại còn tích cực hơn cả cô

https://thuviensach.vn

ĐƯỜNG MỘT CHIỀU, NGƯỢC LỐI YÊU NHAU

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 57

Chương 57

Khi đi xuống đến tầng 8, Lạc Táp rút bàn tay đang được Tưởng Mộ Tranh nắm ra, dựa vào tay vịn cầu thang, nhấc chân lên xoa bóp mắt cá chân.

"chân bị trẹo rồi hả?" Tưởng Mộ Tranh khom lưng xuống giữ lấy chân cô rồi nhẹ nhàng mát xa.

Lạc Táp: "Không sao, không phải bị trẹo chân, do ngày thường quen đi giày đế bằng. Hôm nay bỗng đổi qua đi giày cao gót, lại đi bộ nhiều tầng như vậy nên có chút không thoải mái."

Hôm nay cô còn cố tình trang điểm, sau khi mặc váy vào thì cảm thấy giày đế bằng không hợp nên chọn một đôi giày cao gót.

Rốt cuộc đây là lần đầu tiên dẫn bạn trai đến gặp mặt người lớn trong nhà, trong lòng cô cũng thấy hạnh phúc.

Nhưng ai ngờ sẽ trở thành tình huống như vậy.

Tưởng Mộ Tranh buông chân cô ra, biết cô không chỉ mỏi chân, mà là tâm cũng mỏi mệt nên đi không nổi.

Anh lấy khăn giấy từ trong túi của cô ra, rút thêm mấy tờ rồi trải lên bậc thang: "Ngồi một lát đi, bên này cũng không có ai."

https://thuviensach.vn

Nói rồi chính anh cũng ngồi xuống.

Lạc Táp bước xuống thêm một bậc, ngồi xuống gần anh, hai tay ôm đầu gối, úp mặt xuống, không muốn nói gì.

Tưởng Mộ Tranh xoa gáy cô, đau lòng không thôi.

"Lạc Lạc."

"ừ?"

"Có chuyện, anh muốn trưng cầu ý kiến của em."

Lạc Táp ngẩng đầu, "Ừm, anh nói đi."

Tưởng Mộ Tranh nói sơ qua việc hợp tác với Sở Nhất Sơn, sau đó hỏi cô: "Hiện tại bọn anh chưa kí hợp đồng, cho dù đã ký, anh cũng có thể bồi thường tiền vi phạm hợp đồng. Bây giờ có hai lựa chọn, anh đang lưỡng lự xem chọn cái nào."

Lạc Táp nhìn anh, ra hiệu cho anh nói thẳng.

Tưởng Mộ Tranh: "Anh tính tiếp tục hợp tác với Sở Nhất Sơn, coi như dùng lần hợp tác này để trả hết toàn bộ những gì em nợ nần ông ta từ trước đến nay. Hoặc là bây giờ lập tức hủy bỏ, đường ai nấy đi? Anh chỉ muốn chọn cái phương thức nào mà em thích."

Anh lại bổ sung: "Em không cần lo lắng cho chuyện làm ăn của anh, thật ra anh có đối tượng hợp tác còn tốt hơn. Lúc trước cân nhắc đến công ty của Sở Nhất Sơn là bởi vì em."

Lạc Táp: "Em không nợ Sở Nhất Sơn cái gì cả, công ty đó có một nửa là của mẹ em, là tài sản trước hôn nhân của bọn họ. Cho nên, nếu nói nợ thì cũng là nợ của mẹ em, không có nửa xu quan hệ với ông ta. Mẹ em gả cho ông ta 19 năm, em cũng chỉ đến cái nhà đó ở chưa tới 1 tháng vào lúc em 9

https://thuviensach.vn

tuổi, khi bọn họ mới kết hôn. Tính ra cũng không thể nói không nợ gì, có lẽ là nợ chút tiền cơm nhỉ."

Tưởng Mộ Tranh biết Phùng Khiếu Vịnh bận, không thể có thời gian để ở cạnh cô, hỏi: "Vậy em đều ở bên nhà cậu mợ à?" Khó trách tình cảm của cô với bọn họ thân thiết như vậy.

Lạc Táp lắc đầu: "Đến khi em học năm cuối cấp 3, mợ mới được chuyển từ bệnh viện huyện vào nội thành, trước kia bọn họ không sống ở nội thành, chỉ có nghỉ hè em mới qua nhà cậu."

Tưởng Mộ Tranh ngẩn ra: "Vậy em ở với ai?"

Lạc Táp dùng sức cắn môi: "Ở cùng dì bảo mẫu nhà em."

Tưởng Mộ Tranh không hề chớp mắt mà nhìn cô: "Chỉ có lúc 9 tuổi là em đến nhà Sở Nhất Sơn? Vậy lúc ăn Tết thì sao? Khi ăn Tết dì Du không đưa em qua đó à?"

Lạc Táp vẫn lắc đầu: "Không muốn đi, nơi đó cũng không phải nhà em, không có ai chào đón em, em qua đó làm gì?"

Tưởng Mộ Tranh hít sâu một hơi: "Em không muốn qua, dì Du liền để em ở nhà một mình?"

"Cũng không phải một mình, có khi sẽ ở cùng dì bảo mẫu, hoặc nếu như đêm 30 và năm mới mà cậu mợ không phải trực thì em sẽ qua nhà cậu."

Trong mắt cô ngấn lệ: "Không nói mấy chuyện này nữa, được không?"

Tưởng Mộ Tranh ôm cô vào lòng: "được, không nói, không nói nữa."

Anh ôm cô thật chặt, trong lòng lại đau xót.

https://thuviensach.vn

Tại khách sạn.

Du Ngọc cố gắng điều chỉnh cảm xúc thêm mười mấy phút, nhưng chẳng những nội tâm không bình tĩnh lại mà còn càng quặn đau hơn trước.

Thì ra người Lạc Lạc oán hận nhất không phải là Sở Tư Tư, mà chính là bà.

Sao bà lại có thể không yêu, không thương cơ chứ?

Không yêu cô thì lúc trước khi ly hôn bà đã không tranh quyền nuôi nấng, bao nhiêu năm qua cũng sẽ không liều mạng đi kiếm tiền, muốn cho cô cuộc sống tốt nhất.

Sao bà lại có thể không yêu cô?

Du Ngọc càng nghĩ, lồng ngực lại càng đau đến không thở được, bà dùng sức đè lại nơi trái tim.

Nghĩ đến cả nhà họ Hứa còn đang ở trong phòng, cũng phải đi vào để thu xếp cho vẹn toàn và nói lời xin lỗi. Bà gắng gượng chống lại cảm giác suy sụp, đầu nặng trĩu, cũng không biết bản thân đã quay về phòng bằng cách nào.

Trong phòng, Sở Nhất Sơn và ba Hứa đang nói chuyện, mặc dù thỉnh thoảng cuộc trò chuyện sẽ vang lên vài ba tiếng cười, nhưng vẫn không che giấu đi được bầu không khí xấu hổ.

Khi Du Ngọc đẩy cửa tiến vào, tất cả mọi người đều đưa tầm mắt về phía sau bà, không có ai cả.

Bà nở nụ cười cứng đờ: "Ngại quá, trước đó Lạc Lạc đang giận hờn với tôi, vừa rồi không biết lại có chỗ nào làm cho nó không vui, nóng nảy bỏ đi mất."

https://thuviensach.vn

Mẹ Hứa nhìn ra được dấu vết đã khóc quanh đôi mắt của Du Ngọc, tuy trong lòng đầy tức giận nhưng vẫn cho Du Ngọc đủ thể diện.

Bà cười nói: "Giống hệt như tính cách cháu gái nhà chúng tôi, con bé nhà này còn ghê gớm hơn Lạc Lạc nữa cơ. Lúc nó không vui nói không chừng còn có thể lật bàn đấy. Thời nay, đám trẻ đều thoải mái bộc lộ cảm xúc như bản thân là trẻ con vậy. Đợi đến khi hết giận là ổn thôi. Đừng nhắc tới bọn nhỏ nữa, chúng ta ăn cơm đi."

Ba Hứa cũng nói đói bụng rồi, bảo người phục vụ có thể mang đồ ăn lên. Ông ấy đã lăn lộn trong giới kinh doanh nhiều năm rồi, chỉ nhìn trên mặt thì chẳng thể nắm rõ được ông ấy đang có cảm xúc gì.

Khi Sở Nhất Sơn nhìn về phía Du Ngọc, ánh mắt đều là lạnh lùng. Nhưng Du Ngọc cũng chẳng có tâm tư để phản ứng lại, lúc này ở trong đầu đều là chuyện Lạc Lạc muốn đoạn tuyệt quan hệ mẹ con với bà.

Hứa Triết cầm điện thoại ở dưới bàn gửi tin nhắn cho Sở Tư Tư: [Không phải em nói em đối xử rất tốt với người chị này, quan hệ của bọn em gần giống như chị em ruột sao? Lớn như vậy rồi nhưng đây là lần đầu tiên anh thấy chuyện 'chị gái ruột' phá rối buổi gặp mặt gia đình người yêu của em gái đấy.]

Sở Tư Tư xem tin xong, đầu ngón tay không khỏi run lên.

Cô trả lời:[Em vẫn cứ nghĩ rằng em đối xử tốt với chị ấy thì chị ấy sẽ thật sự cảm kích. Thì ra tình cảm như chị em ruột trước nay đều là giả. Chồng à, em thật xin lỗi, làm anh và chú dì phải chịu ấm ức như vậy.]

Khi Sở Tư Tư ngẩng đầu nhìn về phía Hứa Triết, Hứa Triết cũng không thèm nhìn cô, chỉ cúi đầu ăn những món ăn trên bàn.

Vẻ mặt lạnh nhạt.

https://thuviensach.vn

Sở Tư Tư hít sâu vài cái, cô hiểu Hứa Triết, dáng vẻ này của anh là thật sự đang tức giận.

Cô biết loại chuyện như hôm nay làm người khác quá khó chịu, quả thực là như vả thẳng vào mặt.

Hứa Triết nhìn xuống điện thoại, không muốn trả lời.

Sở Tư Tư lại nhắn thêm một tin: [Thật xin lỗi mà, chồng đừng giận nữa được không? Lát nữa em sẽ nhận lỗi với chú dì.]

Lần này Hứa Triết còn chẳng thèm nhìn vào điện thoại.

Sở Tư Tư dùng sức nắm chặt điện thoại, hiện tại cô ấm ức khổ sở bao nhiêu thì lại càng hận Lạc Táp bấy nhiêu.

Bữa cơm này miễn cưỡng ăn xong trong sự xấu hổ, xuống dưới tầng, người lớn hai nhà vừa trò chuyện được vài câu thì xe nhà Hứa Triết đã chạy lại đây.

Từ khi bước ra khỏi phòng Sở Tư Tư vẫn luôn lôi kéo Hứa Triết, vừa làm nũng lại vừa xin lỗi, còn tìm biện pháp để dỗ Hứa Triết vui vẻ, tranh thủ lúc người khác không chú ý, cô lén hôn anh vài cái.

"Đừng khó chịu nữa nha, tại sao chúng ta lại phải không vui vì mấy cái người râu ria kia chứ? Vậy chẳng phải là bị ngốc sao, đúng không nào?"

Cô đung đưa cánh tay của Hứa Triết, "Chồng à."

Hứa Triết và cô đã ở bên nhau gần 3 năm, tuy là lúc bắt đầu không có cảm giác gì, nhưng sau này ở chung lâu rồi thì cảm thấy cô khá tốt.

Đặc biệt là khi biết cô lớn lên trong một gia đình tái hôn, còn có thể hòa thuận sống chung với một người chị không cùng huyết thống, chuyện

https://thuviensach.vn

gì cũng nhường nhịn bao dung cho người chị kia thì anh lại càng có ấn tượng tốt hơn về cô.

Bởi vì từ nhỏ anh đã được cha mẹ dạy rằng 'gia hòa vạn sự hưng', một người đàn ông phải đặt gia đình lên hàng đầu, vậy mới là thành công.

Hiện tại anh và Sở Tư Tư đều đã gặp người lớn hai bên gia đình chính là muốn hướng tới kết hôn. Cô gái có thể làm anh quyết định cưới thì tất nhiên là anh phải có tình cảm.

Nhưng hôm nay xảy ra chuyện này, anh thật sự cảm thấy như như nuốt phải ruồi bọ.

Mẹ Hứa lên xe trước rồi nhìn về phía Hứa Triết: "Các con còn chưa nói xong à? Đi thôi, xe ngừng ở cửa sẽ chặn đường xe người khác."

Sở Tư Tư lại nắm chặt cánh tay Hứa Triết hơn một chút, mỉm cười nói: "Dì ơi, tối nay con với Hứa Triết muốn ra ngoài đi dạo, mấy ngày nữa con sẽ đi Thượng Hải thăm dì và chú."

Mẹ Hứa vẫn luôn mỉm cười, giọng nói lại không nhanh không chậm: "Tiểu Triết à, con không nói với Tư Tư tối nay phải qua nhà cô con sao?"

Sở Nhất Sơn tiếp lời: "Nhà cô của Hứa Triết cũng ở Bắc Kinh?"

Trước đây ông chưa từng nghe con gái nói qua.

Mẹ Hứa: "Ừ, là em họ của lão Hứa, hai nhà chúng tôi cũng qua lại thân thiết, không khác em gái ruột là mấy." Ánh mắt bà lại dừng ở trên người Hứa Triết: "Đúng lúc hôm nay Viện Viện không đi trực, đã ở nhà ngóng con từ sớm rồi đấy."

Hứa Triết biết chắc chắn là mẹ có lời muốn nói với anh, anh nói: "Viện Viện đã nói với con rồi, hai ngày nay bận quá nên con quên mất, mẹ

https://thuviensach.vn

với ba lên xe trước đi, con sẽ lên ngay."

Anh xoay mặt qua nói vài câu với Sở Tư Tư và rút cánh tay ra: "Anh không có thời gian đi với em, em gọi bạn em cùng đi dạo đi."

Lại chào tạm biệt Du Ngọc và Sở Nhất Sơn rồi lên xe.

Xe chậm rãi rời đi.

Sở Tư Tư ấm ức đến muốn rơi nước mắt, cô có ngốc cũng cảm giác ra được thái độ của mẹ chồng đối với cô đã thay đổi, nếu không phải tại Lạc Táp thì sao cô lại phải chịu đựng điều này cơ chứ!

Nhưng hiện tại cô lại không thể trực tiếp trách móc Du Ngọc, bởi vì là chính cô đã nhờ Du Ngọc gọi Lạc Táp đến.

Sở Nhất Sơn thở dài, đi qua vỗ vỗ bả vai cô: "Không sao đâu, cha mẹ chồng con không vui là bình thường, đổi lại là ai thì người đó cũng không vui cho nổi. Không sao cả, qua mấy ngày ba và con cùng đi Thượng Hải mời khách lại một bữa, nói lời xin lỗi đàng hoàng với gia đình bên ấy."

Sở Tư Tư vung cánh tay về sau quăng tay ông ra, cơn giận bốc lên, quát: "Ba có thấy phiền không hả!"

Nói xong thì hậm hực rời đi.

Sở Nhất Sơn nhìn về phía Du Ngọc, kiềm chế cơn giận: "Chúng ta lên trên xe nói chuyện!"

Hiện tại đầu Du Ngọc đang đau nhức như muốn nứt ra, trong lòng vừa buồn lại vừa đau, loại cảm giác này cứ giống như phải đi qua tầng luyện ngục, ngay cả ngày xưa lúc ly hôn cũng không khổ sở đến như vậy.

Sở Nhất Sơn bảo tài xế đi về trước, ông ngồi vào ghế điều khiển, Du Ngọc trực tiếp ngồi vào ghế sau. Sở Nhất Sơn nhìn bà qua kính chiếu hậu:

https://thuviensach.vn

"Thật đúng là xem tôi như tài xế của bà nhỉ!"

Du Ngọc lạnh nhạt nói: "Tôi xem ông như tài xế thì làm sao?!"

Sở Nhất Sơn rút chìa khóa xe ra, ném mạnh lên bục điều khiển rồi quay đầu nhìn về phía bà: "Du Ngọc, đừng quá đáng,tôi còn chưa tìm bà tính sổ, bà đã gây sự trước rồi đúng không! "

Cuối cùng ông cũng không áp chế được cơn thịnh nộ trong lòng: "Bà nhìn đứa con gái ngoan mà bà nuôi dạy đi! Nó không thể chịu được khi nhìn thấy người khác sống tốt phải không? Đúng là đã nuôi một con sói mắt trắng mà! Mấy năm nay tôi có bạc đãi nó chỗ nào không?! Du Ngọc, tự bà nói xem, tôi không mua nhà mua xe, hay là không cho nó ăn nó uống?! Sao nó có thể ngoan độc đến như vậy! Thấy Tư Tư dễ bắt nạt quá đúng không!"

Du Ngọc không chịu được quăng mạnh túi xách qua một bên: "Sở Nhất Sơn, ông có ý gì đấy? Nhắc đến tiền với tôi đúng không? Ông đừng quên, tôi cũng là đại cổ đông của công ty! Những cổ phần đó, tôi đã có từ trước khi kết hôn với ông kìa! Con gái tôi có xài bao nhiêu đi nữa thì đó cũng là chuyện đương nhiên, cũng là xài tiền của tôi, không dùng đến một cắc bạc nào của ông cả! Chưa nói đến việc tôi có đủ năng lực kinh tế để nuôi nó, mà cho dù không đủ năng lực đi nữa thì tôi cũng sẽ không bao giờ dùng một đồng nào của ông để nuôi con gái tôi!"

Bà cố gắng hít thở đều, cảm giác ngột ngạt quá nên cởi áo khoác ra ném qua một bên.

Sau đó bà nhìn ông ta bằng cặp mắt sắc lạnh, gằn từng chữ một: "Sở Nhất Sơn, ông nói ông không bạc đãi Lạc Lạc? Vậy tôi hỏi ông, ông đối tốt với con gái tôi chỗ nào? Ông nói ra cho tôi nghe thử đi! Ông sờ vào lương tâm của chính mình rồi tự hỏi một chút xem, tôi đối xử với con gái ông như thế nào hả!"

https://thuviensach.vn

Sở Nhất Sơn lạnh giọng chất vấn: "Theo như kiểu bà nói thì chính vì bà đối xử tốt với Tư Tư, cho nên nó cũng chỉ có thể mặc cho Lạc Táp bắt nạt? Hôm nay con gái bà ức hiếp con gái tôi như vậy, hiện tại bà còn có thái độ này?"

Du Ngọc lạnh lùng ' ha ' một tiếng, nửa đường làm vợ chồng, cũng đã sống với nhau sống gần 20 năm, nhìn bề ngoài như rất hợp nhau nhưng thật ra là vô cùng xa cách.

Chỉ cần đề cập đến lợi ích của con gái mỗi người thì chút tình cảm ấy cũng biến mất không còn tăm hơi, sót lại chỉ là bản tính dối trá và ích kỷ của con người.

Bà nói: "Hiện tại tôi có thái độ như vậy đấy, ông còn muốn thế nào nữa?"

Sở Nhất Sơn không chút do dự mà buột miệng thốt ra: "Bảo Lạc Táp đi nhận lỗi với Tư Tư! Rồi lại đi xin lỗi cả Hứa Triết và cha mẹ của Hứa Triết. Nếu bọn họ không có ý kiến gì thì tôi cũng sẽ bỏ qua chuyện này. Tôi cũng không muốn phải dùng thân phận trưởng bối để đi ức hiếp người nhỏ hơn."

Tạm dừng một lát, ông lại nói tiếp: "Còn sau này ấy, tôi khuyên bà vẫn nên bớt lui tới với đứa con gái kia của bà đi. Ở cái nơi kia làm việc lâu rồi, trong đầu toàn là tâm cơ, cả người nhà cũng bị tính toán!"

https://thuviensach.vn

ĐƯỜNG MỘT CHIỀU, NGƯỢC LỐI YÊU NHAU

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 58

Những lời nói kia của Sở Nhất Sơn hoàn toàn làm trái tim Du Ngọc chết lặng. Bà không nghĩ tới 19 năm hôn nhân, 19 năm trả giá, trong một khắc này lại chẳng còn là gì.

Bà cười lạnh: "Muốn để Lạc Lạc đi xin lỗi con gái ông? Sở Nhất Sơn, tối nay ông còn chưa uống rượu mà đã say à?" Bà nhìn nhìn ra ngoài cửa sổ xe: "Trời tối, là tới thời gian nằm mơ rồi nhỉ."

Sở Nhất Sơn nghiến chặt răng, tràn đầy lửa giận: "Du Ngọc, bây giờ bà tỏ thái độ này cho ai xem đấy! Tư Tư đã phải chịu ấm ức để xin lỗi con gái bà, nhưng bà nhìn con gái cưng của bà xem, có chút gia giáo nào không hả? Người cũng đã tới phòng rồi, vậy mà còn dám ở trước mặt mọi người cáu kỉnh bỏ đi! Tôi sống nhiều năm như vậy rồi nhưng đây là lần đầu tiên thấy có người vô giáo dục kiểu đấy!"

Hai mắt Du Ngọc đỏ lên, con người khi không còn lý trí thì lời thô tục cũng sẽ văng ra khỏi miệng: "Sở Nhất Sơn, con mẹ nó ông nói ai không có gia giáo, không được giáo dục hả!"

Sở Nhất Sơn tức đến lồng ngực phập phồng: "Du Ngọc, bà điên rồi phải không! Tôi vẫn giữ câu nói kia, chuyện mà Lạc Táp đã làm tối nay chính là không có giáo dục đấy! Bà đi kể việc này cho người khác nghe một chút thử coi, nhìn xem người ta sẽ đánh giá con gái cưng của bà ra sao! Nếu có người nói con gái bà làm như vậy là tốt, là đúng, rất có gia giáo thì tôi sẵn sàng theo họ bà!"

https://thuviensach.vn

Đầu Du Ngọc đau như búa bổ, như muốn tách đôi ra. Bà không muốn tiếp tục tốn nước miếng với ông nữa: "Sở Nhất Sơn, cho dù ông có muốn theo họ tôi thì tôi cũng không cần."

Bà cầm lấy áo khoác và túi xách, trước khi đẩy cửa xe bước xuống thì nói với Sở Nhất Sơn: "Mấy ngày nay nhớ giữ cho điện thoại luôn thông kết nối, luật sư của tôi sẽ có thể liên hệ với ông bất kỳ lúc nào."

Sở Nhất Sơn sửng sốt: "Bà muốn làm cái gì!"

"Ly hôn!"

"Du Ngọc, bà bị bệnh hả!"

"Đúng vậy, tôi thật sự có bệnh. Nếu như không bệnh thì sao bao nhiêu năm qua lại vì muốn làm một bà mẹ kế tốt mà để con gái mình phải chịu ấm ức? Tôi muốn ly hôn rồi đi khám bệnh thử xem!"

Hai lần dấn thân vào nấm mồ hôn nhân, bà đã nhìn quá rõ ràng.

Hôn nhân với Phùng Khiếu Vịnh, mới đầu là bọn họ yêu nhau, cũng từng thề non hẹn biển, tin rằng tình yêu có thể vượt qua mọi chướng ngại. Nhưng sau này tất cả tình yêu tươi đẹp đó đã bị cuộc sống ăn mòn đến chẳng còn lại gì.

Cuối cùng bị mài đến không còn tình cảm, không còn tinh thần để chống đỡ nữa thì bà không thể tiếp tục bước tiếp.

Hôn nhân với Sở Nhất Sơn, vừa mới bắt đầu đã chẳng có bao nhiêu tình cảm, cho nên sẽ không có mất mát. Hơn nữa ở trên mặt vật chất thì bà đã đạt được thỏa mãn, đặc biệt là ở trong việc làm ăn, bà và Sở Nhất Sơn có được sự ăn ý không cần phải nói ra. Ngoại trừ cãi nhau vì những việc vặt vãnh trong cuộc sống gia đình, hai người chưa từng có mẫu thuẫn gì trong việc kinh doanh.

https://thuviensach.vn

Đây cũng là nguyên nhân để bà duy trì cuộc hôn nhân này nhiều năm như vậy.

Nhưng giờ khắc này, bà đột nhiên phát hiện rằng hôn nhân chỉ có lợi ích thì càng không thể bền chặt bằng hôn nhân có tình cảm.

Một khi liên quan đến tranh chấp lợi ích thì tất cả mọi mặt của bản chất con người đều lộ ra cả, bao gồm chính bà cũng như thế.

Mấy năm nay bà liều mạng kiếm tiền như vậy, tất nhiên không phải vì Sở Tư Tư và Sở Nhất Sơn, mà là vì con gái của mình.

Cho nên chờ đến khi tới ngã rẽ của lợi ích, khi phải đưa ra sự lựa chọn, chắc chắn bà sẽ không ngần ngại mà lựa chọn lợi ích chứ không phải là cuộc hôn nhân tạm bợ với Sở Nhất Sơn.

Đây là sự bi ai của đại đa số các cặp vợ chồng tái hôn, đặc biệt là khi từng người đều có con cái riêng thì tới lúc đụng chạm đến tiền bạc, có ai lại không hướng về con cái của mình đâu cơ chứ.

Sở Nhất Sơn nghiến răng nghiến lợi: "Bà có biết hiện tại công ty đang ở thời điểm mấu chốt cho sự phát triển không hả, chúng ta ly hôn sẽ ảnh hưởng đến thị trường chứng khoán đấy! Du Ngọc, bà bao nhiêu tuổi đầu rồi, còn muốn bày trò gì nữa!"

Du Ngọc đã nản lòng thoái chí: "Năm đó tôi chỉ muốn kiếm tiền, cảm thấy tiền bạc quan trọng hơn ở cạnh con gái, cho nên tôi đã được định sẵn là sẽ gặp phải báo ứng vào lúc này."

Bà đối mặt với ông: "Sở Nhất Sơn, hy vọng chúng ta dễ hợp dễ tan, ầm ĩ lên thì chẳng tốt cho ai cả. Còn chuyện phân chia tài sản, cái gì thuộc về tôi, thiếu một xu cũng không được, mà nhiều hơn một đồng tôi cũng chẳng muốn!"

https://thuviensach.vn

Sở Nhất Sơn hít sâu vài cái: "Du Ngọc, chỉ vì con gái bà mà bà chẳng thèm đếm xỉa gì đến tình cảm gần 20 năm nay của chúng ta đúng không!"

Ánh mắt Du Ngọc nhàn nhạt nhìn ông: "Sở Nhất Sơn, tôi đối xử với hai cha con ông thế nào? Hiện tại ông lại đối xử với Lạc Lạc ra sao? Thái độ vừa rồi của ông đã khiến tôi hoàn toàn thất vọng, đương nhiên đây là tôi tự làm bậy không thể sống! Chẳng trách ông! Nhưng là có một vài chuyện phải nói cho ông rõ, cho dù Lạc Lạc có kém cỏi đi nữa thì ông cũng không có đủ tư cách để khoa tay múa chân với nó!"

Sở Nhất Sơn cười lạnh: "Đã làm sai chuyện còn không cho người khác nói? Du Ngọc, bà có thể đừng tự lừa mình dối người nữa được không? Bà để tay lên ngực tự hỏi xem, Lạc Táp làm như vậy, bà có cảm thấy bẽ mặt không hả?"

Du Ngọc: "Có bị bẽ mặt hay không, tức giận hay không thì đó là chuyện của tôi. Cho dù nó không có gia giáo thì cũng là do tôi không dạy tốt, tôi nhận, nhưng người khác nói nó thì không được!"

Tạm dừng, bà chuyển đề tài: "Chúng ta đừng nói mấy chuyện đó làm gì nữa, hai chúng ta có bao nhiêu tài sản thì từng người đều biết rõ trong lòng, hy vọng ông cũng nhanh chóng sắp xếp luật sư, mau chóng xử lý xong thủ tục ly hôn trước cuối năm."

Sở Nhất Sơn thấy bà không có vẻ là nhất thời tức giận khi cãi vã, thái độ ông thoáng mềm xuống: "Du Ngọc, bà đừng có cãi nhau thì lại lấy ly hôn ra nói. Chuyện ngày hôm nay, chúng ta đều bình tĩnh hơn một chút, hôn nhân không phải trò chơi, không phải cứ không vui vẻ thì muốn bỏ là bỏ."

Du Ngọc cũng cố gắng bình tĩnh lại, cho thấy bản thân mình không phải đang nói năng lung tung khi nổi nóng, bà nói: "Tôi không hề mất lý

https://thuviensach.vn

trí, tôi chỉ biết là nếu tôi còn không rời khỏi cuộc hôn nhân này thì tôi sẽ hoàn toàn mất đi Lạc Lạc."

Bà hít thở đều: "Đương nhiên, tôi ly hôn thì Lạc Lạc cũng sẽ không tha thứ cho tôi. Tôi cũng không làm vậy để mong nó tha thứ, chỉ muốn nó không còn phải tiếp tục chịu ấm ức nữa. Trước kia tôi không ý thức được thì cũng thôi, mơ màng hồ đồ, bây giờ hiện thực đã phô ra trước mắt, tôi không thể lại tiếp tục cuộc hôn nhân này được nữa."

Sở Nhất Sơn nhìn bà chằm chằm: "Du Ngọc, trong mắt bà cuộc hôn nhân gần 20 năm này thật sự không đáng một đồng?"

Du Ngọc: "Có đáng giá hay không thì còn phải xem nó so với cái gì. Trước kia tuổi trẻ, cảm thấy tiền tài, hôn nhân tương đối quan trọng, nhưng hiện tại với tôi mà nói, không có gì quan trọng bằng con gái mình."

Tuy rằng đã nhận ra quá muộn, nhưng vẫn là tốt hơn chấp mê bất ngộ.

Sở Nhất Sơn xoa bóp chân mày, trước mắt trong thời điểm mấu chốt này, xét về mọi mặt đều không thích hợp để ly hôn. Công ty không thích hợp, lại còn có hôn sự của Sở Tư Tư, không biết nhà chồng bên kia sẽ nghĩ gì về chuyện tối hôm nay.

Điểm chết người chính là chuyện hợp tác với Tưởng Mộ Tranh, ông không ly hôn với Du Ngọc thì Tưởng Mộ Tranh vẫn sẽ phải nể mặt Du Ngọc, không có khả năng hủy mối làm ăn này.

Hơn nữa Tưởng Mộ Tranh còn có quen biết với Hứa tổng, nếu ông và Du Ngọc ly hôn, với ông mà nói chỉ có hại chứ không có lợi.

Bỏ qua những lợi ích này, ông và bà đã sống với nhau gần 20 năm, nói không có tình cảm gì chắc chắn là giả, chỉ là tình cảm này giống như một bức tường được tạo nên từ những viên gạch xếp chồng lên nhau, dùng sức đẩy một cái thì sẽ lập tức đổ sập ngay.

https://thuviensach.vn

Mặc kệ là vì nguyên nhân gì, ông cũng không muốn dễ dàng kết thúc cuộc hôn nhân này.

Sở Nhất Sơn nhìn về phía bà: "Du Ngọc, tuy chúng ta là nửa đường làm vợ chồng, nhưng mấy năm nay tình cảm cũng không có vấn đề gì. Nói ích kỷ một chút, lúc trước kết hôn cũng đều là mong muốn có thể nương tựa lẫn nhau, gia đình tái hôn vốn dĩ có nhiều mâu thuẫn, khắc khẩu vì con riêng của mỗi người là chuyện quá bình thường. Nhưng chờ đến sau này khi tụi nhỏ đều có gia đình riêng rồi, bà cảm thấy tụi nhỏ sẽ còn dành thời gian để luyên thuyên với chúng ta sao? Làm vợ chồng, không phải là để sau này già rồi sẽ có người bầu bạn sao?"

Ông nói: "Nếu đã là chắp vá cuộc sống, chịu đựng được gần 20 năm rồi thì cớ sao bây giờ không thể tiếp tục? Chúng ta đều bình tĩnh lại đi, chuyện ly hôn tôi không đồng ý. Khi gặp vấn đề chúng ta không thể trốn tránh nó, mà là phải đối mặt để giải quyết."

Sở Nhất Sơn xoay người lại, khởi động xe.

Du Ngọc cũng không có sức lực để tranh cãi với ông: "Sở Nhất Sơn, mở cửa xe ra, tôi muốn đi xuống, làm như vậy không có gì hay đâu."

"Được rồi, vừa rồi tôi hơi tức giận quá mức, xin lỗi bà. Bây giờ chúng ta đi về. Về tới nhà bà nghỉ ngơi cho khỏe, chúng ta mặc kệ chuyện tụi nhỏ đi."

Sở Nhất Sơn khẽ đạp ga, xe từ từ rời khỏi khách sạn.

Du Ngọc tựa lưng vào ghế ngồi, nhắm mắt lại, mệt mỏi giống như vừa trèo qua vài ngọn núi lớn.

Bà nói: "Đây không phải là chuyện có nói xin lỗi hay không, về nhà cũng được, vừa vặn để tôi trở về thu dọn chút đồ vật."

https://thuviensach.vn

Sở Nhất Sơn không tiếp lời, liếc nhìn bà qua kính chiếu hậu, giọng điệu ôn hòa: "Đừng nói chuyện nữa, ngủ một lát đi."

Rồi ông gọi điện thoại cho người giúp việc, dặn dò chuẩn bị chút đồ ăn.

Du Ngọc đã chết tâm, ly hôn là chuyện không thể thương lượng được.

Cuộc hôn nhân 19 năm này, ngoại trừ kiếm được rất nhiều tiền ra thì những mặt khác quả thực chính là một trò đùa, mà đau khổ thay, bà chính là cái người đáng bị chê cười nhất và không xứng đáng được cảm thông kia.

Không lâu sau khi xe của Sở Nhất Sơn chạy lên đường lớn, xe của Tưởng Mộ Tranh cũng chạy ra khỏi bãi xe của khách sạn.

Tưởng Mộ Tranh hỏi Lạc Táp: "Muốn ăn gì không?"

Lạc Táp lắc đầu: "Hiện tại không muốn ăn."

Tưởng Mộ Tranh nghĩ nghĩ: "Vậy bây giờ chúng ta đi qua biệt thự thu dọn đồ luôn, trở lại anh sẽ nấu cơm cho em ăn."

Lạc Táp ' ừ ' một tiếng, xoay mặt nhìn về phía ngoài cửa sổ xe, trong lòng ngũ vị tạp trần, cảm giác đau đớn lan ra đến từng tế bào, quả thực giống như muốn chết.

"Ngủ một lát đi, tới nơi anh sẽ gọi em."

"Ừm." Cô nhắm mắt, không muốn suy nghĩ bất kỳ điều gì nữa, nhưng những hình ảnh vừa rồi khi ở trong nhà hàng cứ lặp đi lặp lại trong đầu cô.

Cả nhà mẹ và nhà chồng của Sở Tư Tư hoà thuận vui vẻ, tuần trước mới vừa gặp mặt ăn cơm ở New York, bây giờ lại tới Bắc Kinh tụ họp.

https://thuviensach.vn

Nếu đều là người Trung Quốc thì đợi qua mấy ngày tất cả sẽ cùng về nước, làm gì phải vượt núi băng sông đi nửa vòng trái đất đến New York để gặp thông gia?

Nếu nói Sở Tư Tư không cố ý chọn đặt vé máy bay vào này đó thì cô không tin, nhưng mẹ lại cố tình ôm trách nhiệm vào người, nói là trách bà không báo trước cho Sở Tư Tư chuyện ăn mừng sinh nhật.

Giây phút chạm mắt với Sở Tư Tư ở trong phòng, Sở Tư Tư nghiễm nhiên bày ra dáng vẻ người thắng cuộc, ánh mắt nhìn cô đều là khoe khoang và kiêu ngạo.

Nhưng mẹ lại còn nói là Sở Tư Tư muốn xin lỗi cô, có thể là do cô kiến thức hạn hẹp, cô không biết thì ra thời nay xin lỗi là cái dạng này.

Có lẽ mẹ thật sự đúng như lời bà nói là không phải cố ý, nhưng chính là loại vô tâm và cảm thấy không sao này, loại này thái độ không đặt cô ở trong lòng này, đã hoàn toàn làm tổn thương cô.

Lạc Táp chợt quay đầu, hỏi Tưởng Mộ Tranh: "Có thể giúp em một chuyện được không?"

Tưởng Mộ Tranh xoay mặt liếc cô một cái, không vui mà nói: "Lại khách sáo với anh rồi!"

Lạc Táp cũng không khách khí nữa, nói thẳng ra ý muốn của bản thân: "Trên danh nghĩa, em có một căn biệt thự và 3 căn hộ thông tầng, đều là mấy năm nay mẹ mua cho em, hơn nữa đều được thanh toán trong một lần. Bây giờ em muốn sang tên lại tất cả bất động sản cho mẹ, nhưng nếu em nói với mẹ thì chắc chắn bà sẽ không đi cùng em đến văn phòng bất động sản để sang tên, cho nên..."

Tưởng Mộ Tranh tiếp lời: "Anh biết rồi, việc này cứ giao cho Giang Đông Đình đi, em sắp xếp thời gian rảnh đi cùng Giang Đông Đình đến văn

https://thuviensach.vn

phòng bất động sản, sang tên hết cho cậu ta, rồi nhờ cậu ta đi tìm dì Du, dù sao bọn họ cũng quen biết nhau."

Lạc Táp lo lắng: "Nếu là Giang Đông Đình đi thì chắc chắn mẹ em sẽ không nhận lại đâu. Mẹ cũng không lo lắng với tài lực của Giang Đông Đình mà sẽ nuốt chút bất động sản này."

Tưởng Mộ Tranh: "Không sao, nếu dì Du khăng khăng không cần, vậy sang tên cho anh. Anh sẽ chiết khấu lại cho dì ấy trong việc kinh doanh. Dù sao anh đều thích mấy căn nhà của em, đặc biệt là căn biệt thự, hiện tại muốn mua một căn như vậy trên đoạn đường này cũng không còn đâu."

Thật ra anh muốn trực tiếp chuyển tiền mua nhà qua cho Du Ngọc, nhưng chắc hẳn lúc này Lạc Táp còn chưa muốn dùng tiền của anh, anh cũng không làm cô khó xử.

Lạc Táp: "Ừ, nếu cuối cùng thật sự không có biện pháp thì cứ làm như vậy đi."

Cô lại nhắm mắt nghỉ ngơi.

Tưởng Mộ Tranh mở một bản hòa tấu lên, vặn âm lượng xuống rất nhỏ.

Khi sắp tới gần biệt thự, Lạc Táp mở mắt ra nhìn về phía bên ngoài cửa sổ xe thì bị giật mình. Dưới ánh đèn đường, một loạt xe tải đỏ rực của công ty chuyển nhà nối dài dằng dặc.

Cô quay đầu lại nhìn Tưởng Mộ Tranh: "Anh gọi tới bao nhiêu chiếc xe chuyển nhà vậy?"

Tưởng Mộ Tranh ngừng xe, trả lời cô: "8."

Lạc Táp: "Anh tính dọn cả cái căn biệt thự đi luôn à."

https://thuviensach.vn

Tưởng Mộ Tranh cười: "Coi như đón dâu đi."

Lạc Táp: "..."

Dở khóc dở cười.

Rốt cuộc Tưởng Mộ Tranh cũng nhìn thấy được ý cười nơi khóe miệng cô. Anh thò lại gần hôn hôn lên: "Có phải cảm thấy rất thú vị không? Đêm nay anh sẽ rước em về nhà như đón vợ về vậy đó."

Lạc Táp: "..."

Tâm trạng khó chịu tốt hơn nhiều, cô chủ động hôn lại anh một cái.

Tưởng Mộ Tranh cảm thấy đây là một thời cơ tốt, vội giả vờ bất đắc dĩ mà nói: "Thật ra mấy ngày nay tâm trạng của anh cũng không tốt, sắp bị mẹ anh làm phiền muốn chết rồi."

Lạc Táp hỏi: "Dì làm sao vậy?"

Tưởng Mộ Tranh thở dài: "Trước đây bà vẫn luôn cảm thấy anh rất ngu dốt trong chuyện tình cảm, sợ anh không tìm được vợ. Từ khi biết anh và em ở bên nhau thì mỗi ngày bà đều dặn dò anh phải đưa sổ hộ khẩu cho em."

Nói rồi, anh thuận tay lấy sổ hộ khẩu đã chuẩn bị từ lâu trong ngăn chứa đồ ra, đưa cho cô: "Em nhận đi thôi, không thì mẹ anh lại muốn ăn không ngon ngủ không yên. Quan tâm đến sức khỏe thể xác và tinh thần của người già là trách nhiệm mỗi người. Ai cũng có trách nhiệm hết, đặc biệt là các đồng chí cảnh sát như em, lại càng phải có tình yêu cùng sự đồng tình này."

Lạc Táp: "..."

https://thuviensach.vn

ĐƯỜNG MỘT CHIỀU, NGƯỢC LỐI YÊU NHAU

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 59

Chương 59

Lạc Táp cũng không có bao nhiêu đồ vật muốn dọn đi, đồ vật thuộc về chính cô không nhiều lắm, thu dọn xong toàn bộ cũng chỉ có mấy va li.

Cô đứng ở phòng chứa quần áo, nhìn tủ tám cánh mà thẫn thờ.

Bên trong mấy cái tủ tám cánh đều là các loại hàng hiệu, thậm chí vẫn còn nguyên tem chưa mặc lần nào. Có đôi khi mẹ bận bịu, rất lâu đều không gặp được, mỗi lần vội vàng gặp mặt thì sẽ đưa quần áo cho cô, hẳn là có ý muốn bù đắp ở trong đó.

Cô không thích nhưng cũng bị động tiếp nhận, không muốn làm mẹ bị tổn thương.

Những thứ quần áo này, cô không mang đi dù chỉ một cái.

Chiếc váy dạ hội hở lưng kia, mẹ mua cho cô khi đi du lịch với Sở Nhất Sơn và Sở Tư Tư. Lúc ấy cô đã rất vui vẻ, cảm thấy mẹ đi ra ngoài chơi còn nhớ đến cô.

Cô còn từng mặc thử ở nhà cậu mợ, rất vừa vặn.

Còn có chiếc váy bó sát người màu đen kia, là mua vào trước lúc đi ăn với Tưởng Mộ Tranh. Đó là một trong những lần ít ỏi mẹ đi dạo phố cùng cô, ngày hôm đó mẹ con các cô trò chuyện nhiều hơn thường lệ.

https://thuviensach.vn

Cô kéo cánh tay mẹ dạo qua các cửa hàng, cảm nhận được sự thân mật nên có giữa mẹ và con gái.

Cái loại thân mật này thật sự rất quý giá đối với cô, cho tới bây giờ cô đều nhớ như in cô và mẹ đã nói những gì, đi qua những cửa hàng nào.

Cuối cùng Lạc Táp lấy chiếc váy dạ hội và chiếc váy đen kia ra, gấp gọn rồi bỏ vào va li.

"Không còn gì nữa, có thể đi rồi." Cô xoay mặt qua nói với Tưởng Mộ Tranh.

Tưởng Mộ Tranh sửng sốt: "Em chỉ mang đi chút này thôi hả?"

Nói xong lại hối hận, có lẽ là cô chỉ nhất thời nổi nóng, hết giận rồi thì sẽ quay trở về.

Lạc Táp thở dài một hơi: "Những cái kia đều là mẹ em mua, không cần mang theo."

Tưởng Mộ Tranh đi tới ôm cô một cái: "Chúng ta rất giống nhau."

Lạc Táp không rõ nguyên do: "Hở?"

Tưởng Mộ Tranh cười nói: "Đều là kiểu người sống giản dị tiết kiệm, không mua đồ lung tung."

Lạc Táp: "..."

Khi rời khỏi biệt thự, cô cũng không có quá nhiều bi thương, chỉ cảm thấy mệt mỏi, cảm giác giống như 800 năm chưa được ngủ. Tưởng Mộ Tranh lái xe, cô dựa vào lưng ghế phụ rồi ngủ thiếp đi.

Chờ đến khi cô tỉnh lại thì cũng đã khuya, những chiếc xe của công ty chuyển nhà đã rời đi, tất cả hành lý của cô đều đã đưa lên trên tầng.

https://thuviensach.vn

Lạc Táp dụi mắt: "Sao không gọi em dậy?"

Tưởng Mộ Tranh cất điện thoại đi: "Anh cũng ngủ một giấc, mới vừa tỉnh. Đi thôi, về nhà ăn cơm."

Lạc Táp ngồi dậy, từ giữa trưa đến bây giờ cũng chưa ăn cái gì, đói đến khó chịu, cô gật đầu nói ' ừ ', lại hỏi: "Ăn cái gì? Hình như trong nhà cũng không có đồ ăn gì, có muốn đi mua một ít không?"

"Anh dặn dì giúp việc chuẩn bị rồi, về nhà là có thể ăn ngay." Tưởng Mộ Tranh đẩy cửa ra, xuống xe.

Lạc Táp kinh ngạc: "Nhà anh có người giúp việc?" Ở nhà anh 2 ngày, cô không thấy có ai khác.

Cô cũng xuống xe.

"Là người giúp việc nhà Tứ ca, thường ngày phụ trách lại đây làm cơm, trả gấp đôi tiền lương cho dì ấy." Tưởng Mộ Tranh vòng qua đầu xe, nắm tay cô đi về phía chung cư.

Mới vừa đi vào thang máy, điện thoại của Tưởng Mộ Tranh đã rung lên, là tin nhắn của Du Ngọc:[Tiểu Ngũ à, chuyện hôm nay xin lỗi con, hôm nào dì sẽ tự mình tới cửa tạ lỗi.]

Tưởng Mộ Tranh dùng khóe mắt quét qua phía Lạc Táp, cô đang nhìn chằm chằm vào các phím số của thang máy.

Anh trả lời: [Dì, dì nói quá lời rồi, không có việc gì cả, đừng để ở trong lòng.]

Du Ngọc nhắn lại: [Hiện tại Lạc Lạc thế nào?]

Tưởng Mộ Tranh: [Cũng không tệ lắm.]

https://thuviensach.vn

Du Ngọc: [Vậy là tốt rồi, mấy ngày nay phải làm phiền con rồi.]

Tưởng Mộ Tranh: [là con nên làm]

Du Ngọc nhìn ba chữ này, tim như bị cứa một nhát.

Bà đau đớn đến không còn cảm giác gì nữa. Tưởng Mộ Tranh còn có thể làm được đến mức cảm thấy là chuyện nên làm, trong khi bà là mẹ mà lại không làm được gì.

Bà nhắn lại: [Dì và Sở Nhất Sơn chuẩn bị ly hôn, chuyện hợp tác với công ty con không cần phải nể tình ai cả. Dì còn có chuyện muốn làm phiền con đây, có thể tìm mấy vị luật sư quen biết giúp dì không? Cố vấn pháp luật của công ty dì là bạn của Sở Nhất Sơn, chắc chắn ông ta sẽ không giúp đỡ gì.]

Tưởng Mộ Tranh sửng sốt: [Dì, dì nên cân nhắc kĩ lưỡng, ly hôn không phải việc nhỏ.]

Du Ngọc: [Ừ, dì hiểu rõ mà, sau khi trở về cũng bình tĩnh cân nhắc rất lâu, vẫn là quyết định như vậy.]

Bà lại nhắn qua thêm một tin:[Về chuyện phân chia tài sản khi ly hôn, dì không muốn tiền mặt, dì sẽ không chuyển nhượng những cổ phần công ty của dì cho dù là hình thức gì đi nữa.]

Tưởng Mộ Tranh: [Vâng, ngày mai con sẽ bảo thư ký liên lạc với dì.]

Lạc Táp thấy anh vẫn luôn bận nhắn tin, tưởng là có công việc nên không quấy rầy.

Tưởng Mộ Tranh cất điện thoại đi, suy nghĩ một lát, vẫn quyết định báo rõ tình hình: "Lạc Lạc, anh nói chuyện này với em."

Lạc Táp gật gật đầu.

https://thuviensach.vn

Tưởng Mộ Tranh: "dì Du muốn ly hôn với Sở Nhất Sơn."

Lạc Táp mở to mắt, bỗng nhiên có chút kích động: "Bà ấy có ý gì? Muốn khiến em áy náy sao? Cảm thấy là bởi vì em nên bà ấy mới bất đắc dĩ phải ly hôn?"

Tưởng Mộ Tranh trấn an cô: "Sao dì Du lại muốn làm em áy náy cơ chứ, có lẽ chính dì cũng cảm thấy không thể tiếp tục sống những ngày tháng như vậy? Ly hôn hay không cũng như nhau, vậy còn không bằng ly hôn."

Trong lòng Lạc Táp cảm thấy khó nói nổi: "Mặc kệ bà ấy, hiện tại xem như em có thể nhìn rõ được một chút, xưa giờ mẹ em chính là một người luôn đặt cảm xúc của mình lên đầu, rất ít khi suy xét đến cảm nhận của người khác. Bà ấy muốn ly hôn thì ly hôn đi, về sau anh không cần phải nói chuyện này với em nữa."

Cô xoa ngực, cảm thấy thở không nổi.

Nếu bây giờ muốn ly hôn, vậy thì lúc trước còn kết hôn làm gì?

Hiện tại lại nói là vì cô nên muốn ly hôn, 'tình thương của mẹ' như vậy thật sự quá mức nặng nề với cô, cô không gánh nổi, cũng không muốn tiếp nhận.

Lúc cần bà ấy thì bà ấy không có mặt.

Bây giờ cô đã không còn cần nữa thì bà ấy lại muốn dùng ly hôn để đền bù.

Có phải là bà ấy ly hôn quá đáng thương nên cô nhất định phải tha thứ?

Nhưng 19 năm phải chịu ấm ức kia thì sao?

https://thuviensach.vn

Ai sẽ hiểu cho cô?

Về sau có lẽ người khác sẽ nói, cô xem đi mẹ cô yêu cô đến cỡ nào, khi còn trẻ thì dốc sức làm việc để cô có được điều kiện sống tốt, mua nhà mua xe cho cô. Bây giờ lại còn vì cô mà chấm dứt cuộc hôn nhân gần 20 năm.

Một tình yêu thương nặng nề như vậy, cô lại phải gánh trên lưng thêm bao nhiêu năm nữa.

Cô không khỏi muốn hỏi bà ấy, đây thật sự là yêu cô sao?

Đây là muốn để cô tự trách, áy náy cả đời đấy chứ.

Lạc Táp càng nghĩ trong lòng càng nghẹn muốn chết.

Tưởng Mộ Tranh duỗi tay ôm cô vào trong lòng: "Em không làm sai gì cả, cũng không có nghĩa vụ phải trả giá bất cứ điều gì. Lạc Lạc, nếu em thật sự nghĩ không thông, cảm thấy chính mình đang đi vào ngõ cụt thì chúng ta có thể thử đổi cách suy nghĩ, cho dù là lừa mình dối người cũng được."

Lạc Táp nghẹn ngào: "Em đã lừa mình dối người bao nhiêu năm như vậy, cảm thấy thật ra là mẹ vẫn yêu em. Nhưng sau bao nhiêu chuyện trôi qua, em đã không thể tiếp tục lừa dối bản thân mình được nữa. Tưởng Mộ Tranh, anh nói em phải làm sao bây giờ?"

Tưởng Mộ Tranh dùng sức hôn lên trán cô: "Không sao, không sao cả, sau này cứ đi theo anh là được."

Lạc Táp vẫn tự nói một mình: "Em không hề muốn bà ấy ly hôn. Em chỉ nghĩ nếu bà ấy sống hạnh phúc, vậy sau này bọn em đường ai nấy đi. Có khi trên đường có điểm giao nhau thì cả hai còn có thể chạm mặt, sau đó vẫn là ai đi đường nấy, như vậy không phải tốt sao?"

https://thuviensach.vn

Cô lau nước mắt: "Anh nói xem bà ấy bao nhiêu tuổi rồi, hôn nhân 20 năm, bà ấy nói ly hôn là ly hôn, chắc chắn vẫn là lấy em ra làm lí do. Tưởng Mộ Tranh, anh không phải em, anh không thể hiểu được loại tình thương của mẹ như vậy khiến cho em áp lực, ngạt thở đến mức nào. 19 năm trước nếu bà ấy ly hôn, chắc chắn em sẽ vui mừng đến bật khóc, nhưng hiện tại em không thể vui vẻ dù chỉ một chút. Bà ấy cảm thấy 19 năm chịu ấm ức của em có thể giải quyết được bằng việc ly hôn của bà ấy sao, đây quả thực là đang tra tấn em."

Thang máy tới rồi, sau khi bước ra, Tưởng Mộ Tranh cũng không đi tiếp mà chống cái trán lên trán của cô: "Lạc Lạc, trong cuộc đời có rất nhiều thứ em có thể lựa chọn, có đôi khi cơ hội lựa chọn còn nhiều hơn một lần, nhưng chỉ có duy nhất cha mẹ ruột là không ai có quyền được chọn. Khi em cảm thấy thật sự cùng đường thì hãy cứ an ủi bản thân thế này. Em có một người cha vĩ đại, ông giúp rất nhiều gia đình tránh được nguy hại của ma túy, cũng giúp cho rất nhiều linh hồn bị chết oan được an ủi. Em cũng có một người mẹ xem như không tệ, tuy rằng bà ấy tái hôn, cũng không chăm sóc cho em được tốt, nhưng không phải là bà ấy không thật lòng với em. Bà lấy tất cả tiền kiếm được mua nhà cho em, cho em điều kiện vật chất tốt nhất."

Anh đứng thẳng dậy, ấn đầu cô vào ngực mình: "Sau này nếu em không muốn gặp mặt dì Du, tạm thời cũng không muốn nói chuyện với dì ấy, vậy thì mọi chuyện cứ để cho anh. Anh không muốn để em phải hối hận, cũng không muốn để em phải tiếc nuối, thời gian có thể chữa lành mọi vết thương. Nhưng có thể là thời gian sẽ hơi dài, 10, 20 năm, hoặc có lẽ còn lâu hơn thế."

Anh xoa đầu cô: "Hôm nay em nên vui mới đúng, đã cắt được cái u ác tính trong lòng rồi, đừng nghĩ nhiều như vậy nữa, được không?"

Lạc Táp hít một hơi, ôm lấy eo anh.

https://thuviensach.vn

Sau một lát, cô nói: "Tưởng Mộ Tranh, cảm ơn anh."

Tưởng Mộ Tranh cười như không cười: "Cảm ơn như vậy thì chẳng có thành ý gì cả."

Lạc Táp: "Vậy anh muốn cái gì?"

"Kẹo bạc hà."

"Có thể đòi hỏi hơn chút không?"

"Muốn em."

"Vẫn nên bớt đòi hỏi thì tốt hơn."

Tưởng Mộ Tranh cười, chuyển đề tài: "Em từng xem qua cuốn truyện tranh này chưa?"

Lạc Táp: "Truyện gì?"

Tưởng Mộ Tranh: " truyện tranh thiếu nhi ' đoán xem tôi yêu bạn bao nhiêu?' "

Lạc Táp lắc đầu: "Hình như chưa từng xem, là truyện gì vậy?" Lại hỏi: "Anh còn lớn hơn cả em, sao lại xem được truyện tranh thiếu nhi vậy?"

Tưởng Mộ Tranh: "Nhìn thấy ở nhà Tiểu Mễ, có hôm anh đọc cho con trai của Tiểu Mễ nghe, cảm thấy khá thú vị."

Lạc Táp kinh ngạc: "Cháu gái anh có con rồi hả?"

Tưởng Mộ Tranh gật đầu: "Ừ, nó kết hôn sớm, vừa tốt nghiệp là kết hôn, sinh con lâu rồi." Anh lại chuyển đề tài về câu chuyện kia, "Muốn biết đó là câu chuyện gì không?"

Lạc Táp: "Ừ."

https://thuviensach.vn

Tưởng Mộ Tranh nắm tay cô đi về phía nhà: "Khi đi ngủ anh sẽ đọc cho em nghe."

Lạc Táp: "Em đâu phải trẻ con, nghe đọc truyện trước khi ngủ gì chứ."

Tưởng Mộ Tranh: "Anh sẽ nuôi dạy lại em từ năm 6 tuổi, mỗi ngày sẽ đọc truyện cho em nghe, lại bắt em đọc thuộc Tam tự kinh, không đọc được thì sẽ bị đánh."

Lạc Táp cười: "Anh có thấy phiền quá phiền không vậy!"

Cô xoay mặt qua nhìn anh, anh luôn có biện pháp dỗ cho cô vui vẻ.

https://thuviensach.vn

ĐƯỜNG MỘT CHIỀU, NGƯỢC LỐI YÊU NHAU

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 60

Chương 60

Lạc Táp cùng Tưởng Mộ Tranh về đến nhà, dì giúp việc đã chuẩn bị tốt đồ ăn.

" chào dì." Lạc Táp cười chào hỏi dì giúp việc, dì giúp việc này có nét giống với dì giúp việc của cô, nhìn qua rất hòa ái.

" Lạc Lạc đúng không? Lại đây thử xem đồ ăn có hợp khẩu vị không, không thích cứ nói, về sau dì sẽ làm đồ ăn khác cho."

Dì giúp việc cởi tạp dề ra, lại nói với Tưởng Mộ Tranh: " dì về trước, ăn xong không cần mấy đứa phải dọn dẹp gì đâu, sáng mai dì tới dọn, Tứ tẩu cậu còn chưa có tan làm,dì về chuẩn bị điểm tâm cho cô ấy."

Tưởng Mộ Tranh: " vâng, dì đi đường chậm một chút."

Dì giúp việc đã làm việc ở nhà Tứ ca rất nhiều năm, rất thân thuộc với anh, họ cũng không có khách khí với nhau.

Sau khi dì giúp việc rời đi, Tưởng Mộ Tranh cùng Lạc Táp nói: " em đi rửa tay ăn cơm trước đi, anh đi thư phòng gọi điện thoại."

" anh bận thì đi đi, em chờ anh."

https://thuviensach.vn

Tưởng Mộ Tranh vào thư phòng, trước gọi điện cho thư kí, đem sự tình nói đơn giản một lần, để cho cô ấy liên hệ với luật sư quen biết.

Cúp máy, anh lại suy tư gì đó, lại mở điện thoại ra, ấn vào nhóm chat 'kinh thành hoa hoa công tử'.

ở trong nhóm hỏi: [có ai ở đây không?]

một phút trôi qua, không ai lên tiếng.

Lại đợi một lát sau, Giang Đông Đình nhắc nhở anh: [quên quy định của nhóm? Có việc gì cứ phải phát bao lì xì ra trước đã.]

Tưởng Mộ Tranh chửi bọn họ hai câu, chọn mức 25, tổng cộng chia ra làm 10 cái lì xì.

Sau khi phát ra, giây sau.

Cái thứ nhất cướp được chính là cháu trai cả nhà anh, cái thứ hai là Tứ ca, cái thứ ba là Giang Đông Đình.

Cướp đoạt xong nhóm lại im lặng một loạt như chưa hề có chuyện gì xảy ra trước đó, vẫn không ai lên tiếng.

Tưởng Mộ Tranh: [đều lăn hết ra đây!]

Trình Diệc: [có chút tiền ấy, lăn cũng không đủ lực mà lăn được.]

Tưởng Mộ Tranh: [cậu đứng sang một bên, không liên quan đến cậu.]

Sau đó lại nói thẳng: [các người mỗi người tìm hai luật sư nổi tiếng tới đây, có mở công ty luật, văn phòng ít nhất có 5 người.]

Tứ ca: [ai chọc cậu?]

https://thuviensach.vn

Tưởng Mộ Tranh: [không ai chọc, có khả năng có người gây khó dễ cho mẹ vợ tương lai.]

Tứ ca: [kiện gì?]

Tưởng Mộ Tranh: [kiện gì thì không nói cụ thể được, các người tìm hai luật sư một người am hiểu về các vụ kiện li hôn, còn lại thì là kinh tế thương mại.]

Tứ ca: [hắn là cũng không phải là vụ kiện lớn gì, cậu thật sự cần nhiều người như vậy? Luật sư nổi danh đứng lại với nhau thì chỉ làm chuyện thêm rắc rối thêm thôi, biết nghe theo ý kiến của ai? Cho dù là muốn tạo đoàn luật sư thì 3-5 người là đủ rồi.]

Tưởng Mộ Tranh: [luật sư mọi người tìm đến sẽ không trực tiếp tham gia vào vụ kiện.]

Tứ ca: [???]

Tưởng Mộ Tranh: [nếu đối phương đồng ý nhanh gọn kí tên thì thôi, em sẽ không sẽ không ỷ thế hiếp người. Hiện tại phải đưa vợ đi làm rồi tan làm, cũng không có thời gian dây dưa với mấy chuyện này, nếu đối phương muốn gian lận trên tài sản công ty hoặc có tâm tư khác, thì mấy luật sư mọi người tìm đến xuất hiện trước mặt đối phương thì cũng có tác dụng áp chế bên đó lại.]

Bởi vì Du Ngọc quyết tâm muốn li hôn, lại không muốn từ bỏ cổ phần công ty, cũng không muốn nhượng lại quyền cổ phần, mà Sở Nhất Sơn khẳng định càng không muốn từ bỏ quyền quản lí công ty, anh cũng có thể lí giải, rốt cuộc thì đó cũng là tâm huyết bỏ ra 20 năm trời, hiện tại công ty cũng đã niêm yết trên sàn giao dịch, lại là thị trường có giá trị nhất ở thời điểm hiện tại.

Cho dù là ai cũng khó có thể buông bỏ được.

https://thuviensach.vn

Điều này có nghĩa rằng sau này Du Ngọc và Sở Nhất Sơn sẽ đối đầu nhau ở rất nhiều vấn đề.

Dù sao Du Ngọc cũng là phụ nữ, trên thương trường thái độ quyết đoán trong công việc vẫn kém hơn Sở Nhất Sơn một chút. Mà anh cũng không có dư sức để lo chuyện của bọn họ, bây giờ cách nhanh nhất, có lực sát thương nhất chính là có một đoàn luật sư đều là người nổi danh trong giới xuất hiện trước mắt Sở Nhất Sơn, ông ta hẳn là không dám có ý tưởng gì đi.

Tứ ca trong nhóm chat trả lời anh: [cậu nói thẳng ra là muốn lấy trận thế dọa người không phải xong rồi sao?]

Vài giây sau, Tứ ca: [+6]

Tưởng Mộ Tranh: [??]

Tứ ca: [người nhà, tôi giúp cậu tìm 6 người.]

Cháu trai cả: [+6]

Cháu trai hai: [+6]

Trình Diệc: [tôi không lăn lộn trong thương trường, cũng không biết luật sư, ai tính luôn phần tôi đi?]

Giang Đông Đình: [+4, tính cho cậu 2@Trình Diệc]

Thẩm Nghiên: [+8, tôi tìm hết các luật sư tinh anh trong Sở cho cậu.]

Cố Diễm: [+2]

Mạc Viễn Đông: [+2]

Lục Duật Thành: [+2]

https://thuviensach.vn

Cố Hằng:[+2]

Hoắc : [+2]

Giang Đông Đình:[làm thế lỡ như dọa cho luật sư bên đối phương sợ thành có bóng ma tâm lí trong tim nha.]

Thẩm Nghiên: [đổi lại thành tôi, tôi đời này đều không nghĩ tới việc làm luật sư *cười khóc* *cười khóc* Ngũ ca, nhất định lúc ấy phải đem kẻ nào chọc chị dâu tới luôn đi, hắn có thể sợ tới mức chân mềm nhũn ra không.]

Tưởng Mộ Tranh: [đúng rồi! Các người tự tìm luật sư, phí lên sân khấu cũng là do mấy người trả, tôi không có tiền.]

Sau đó trên màn hình xuất hiện hàng loạt các hàng chữ nổi lên: ' xxx đã rút lại một tin nhắn'

Mấy giây sau, trên màn hình trở về câu nói của Tứ ca: [cậu nói thẳng ra là muốn lấy trận thế dọa người không phải xong rồi sao?]

Là do các tin nhắn đều bị họ thu hồi lại.

Tưởng Mộ Tranh: [nhanh nhổ bao lì xì của tôi ra!]

Trong nhóm vẫn như cũ không ai lên tiếng.

Anh lại nhắn một tin: [nhớ là cuối tuần này tìm luật sư rồi buổi tối tới họp ở câu lạc bộ, tôi mời họ uống trà, coi như là họp mặt thường niên giao lưu.]

Gửi tin đi, anh rời khỏi WeChat, đi tìm Lạc Táp.

Lạc Táp đang múc canh chờ anh ra, Tưởng Mộ Tranh ôm lấy cô từ phía sau, đôi tay vòng qua eo cô, cằm gác lên vai cô.

https://thuviensach.vn

Cuối cùng căn nhà này cũng có cảm giác là nhà rồi.

"anh buông em ra, canh đổ ra bây giờ."

" không sao, anh không có lộn xộn."

Tưởng Mộ Tranh chính là không nỡ buông cô ra, thân thể cô mềm mại, trên cổ còn có hương nước hoa nhàn nhạt.

Cô đang múc canh anh cũng không lộn xộn, hỏi cô: " nước hoa gì vậy,rất thơm?"

Lạc Táp: " không biết, Chu Nghiên đưa cho em, nói qua tên với em nhưng em quên mất rồi."

Trên đó là tiếng anh, nhưng chỉ là vài từ đơn cô cũng không hiểu đó có ý nghĩa gì.

Tưởng Mộ Tranh: " sau này dùng nước hoa anh đưa cho em"

Canh và cơm đều được lấy xong, Lạc Táp vỗ tay anh: " đi rửa tay ăn cơm."

" Lạc Lạc."

Lạc Táp quay đầu: "ừ?"

Nụ hôn của anh liền rơi xuống.

Lạc Táp xoay người, ôm lấy cổ anh, ngậm lấy môi anh. Hai người quấn lấy nhau triền miên, cơm cũng quên ăn, hơn 20 phút sau hai người mới kết thúc xong nụ hôn này.

Hai người đều thở dốc, Lạc Táp nói: " cơm nguội hết rồi."

https://thuviensach.vn

" không sao, lạnh lại làm nóng lên là được." Anh lại cúi xuống phủ lên môi cô.

Nếu không phải dì cả của Lạc Táp đến, Tưởng Mộ Tranh thật sự muốn cô ngay lúc này, cuối cùng hôn đến khi cơ thể có phản ứng mới buông cô ra.

Hai người bình phục hơi thở, lại đi xuống phòng bếp làm nóng đồ ăn.

Tưởng Mộ Tranh nói chuyện với cô: " sắp đến Giáng sinh rồi, mấy ngày nay công việc khoong bận?"

Lạc Táp dựa vào quầy bar, nhìn anh làm nóng thức ăn, cô lắc đầu: " không vội"

Có Thượng Viện Viện, cô cô về sau phỏng chừng rất khó lại có cơ hội vội đến mức chân không chạm đất.

Tưởng Mộ Tranh ngẩng đầu nhìn cô: " điều động cương vị?"

Lạc Táp: " không đồng nghiệp mới đến là Thượng Viện Viện thích Tiểu Hạ, em lại cùng Tiểu Hạ một tổ, hiện tại chỉ cần thời gian trực ban của cô ấy không trùng với em thì cô ấy đều sẽ trực thay em."

Tưởng Mộ Tranh suy nghĩ một lát gật đầu nói: " có muốn mời Thượng Viện Viện ăn bữa cơm hay không?"

" không cần, cô ấy cũng không có thời gian, có thời gian đều dùng để nghiên cứu Tiểu Hạ rồi, chờ đến ngày lễ mua món quà nhỏ tặng cho cô ấy là được rồi."

" cũng đúng."

Lúc ăn cơm, Tưởng Mộ Tranh do dự một lát, vẫn là hỏi cô: " em dọn qua đây ở, có muốn nói với chú Phùng một tiếng hay không, đến lúc chú ấy

https://thuviensach.vn

nghỉ ngơi đi đến biệt thự bên kia tìm em sẽ không thấy."

Lạc Táp: " ba em bây giờ đang vội mấy vụ án lớn, em không muốn ông ấy phân tâm, trước ba có gọi cho em nói gần dịp Giáng sinh sẽ có chút thời gian, đến lúc đó gặp mặt nói đi."

Tưởng Mộ Tranh hơi gật đầu: " ừ, chuyện đã như vậy, em chọn một số chuyện không quan trong nói, đỡ làm chú lo lắng thêm."

Lạc Táp buồn buồn nói: " ừ, em hiểu mà."

Trước kia những chuyện như vậy, cô cũng không nhắc tới, liền nói là ý kiến của cô cùng mẹ không hợp lên nháo lên.

Nói nhiều, ba sẽ càng áy náy.

Tưởng Mộ Tranh đau lòng nhìn cô, trước kia anh thật sự muốn biết, nhưng lại không đành lòng hỏi, hỏi cô một lần khác nào muốn vạch những vết thương đó ra thêm một lần nữa.

Nhắc tới lễ Giáng Sinh, Lạc Táp nói trước với anh: " đúng rồi, đêm Bình An bọn em phải trực ở ngoài đến khuya muộn một chút, không thể ở cùng anh đón Giáng Sinh rồi."

Tưởng Mộ Tranh cười :" anh lại không phải trẻ con, em chuyên tâm làm việc đi."

Anh ở trong lòng nghĩ, làm thể nào để cho cô có một Giáng Sinh thật bất ngờ.

Hôm sau.

Khi Lạc Táp tỉnh lại, phòng tối đen, chuông báo thức cũng chưa kêu.

https://thuviensach.vn

Cô gối đầu lên tay Tưởng Mộ Tranh, phía sau lưng kề sát vào lồng ngực rắn chắc của anh, tiếng hít thở đều đều của anh từ trên đỉnh đầu truyền đến. Trước kia còn chưa quen biết Tưởng Mộ Tranh, cũng thường xuyên nghĩ rằng, sau này có bạn trai hay chồng, cô cũng muốn kề sát vào lồng ngực của đối phương ngủ như vậy, không lo lắng tỉnh dậy sau cơn ác mộng sẽ không có vòng tay ấm áp ôm lấy.

Hiện tại có cái ôm này khiến cô đặc biệt thỏa mãn.

Lạc Táp chờ thêm 2 phút, mắt thích ứng với bóng tối rồi, sau đó thật cẩn thận đưa tay qua cầm lấy điện thoại, sợ màn hình sáng sẽ chói mắt anh, cô đem điện thoại để trong chăn, nghiêng đầu nhìn, hiện tại mới có 5 giờ 3 phút sáng.

Khóa màn hình lại, đặt trên gối, bắt đầu phát ngốc trong căn phòng tối.

Tối hôm qua ngủ không tính là sớm, hơn 11 giờ tắm xong nằm lên giường, Tưởng Mộ Tranh lại náo loạn cô trong chốc lát, đến 12 giờ mới đi ngủ, nếu là ngày thường thì 6 giờ cô vẫn còn chưa tỉnh đâu.

Hiện tại đầu óc tỉnh táo, đầu lại còn hơi đau.

Tối hôm qua tổn thương mà mẹ cô gây ra cho cô quá sâu, hiện tại vẫn đau, không biết khi nào có thể kết vảy khép lại, cũng không biết về sau có thể vỡ ra hay không.

Đột nhiên, cô giật mình một cái, híp híp mắt.

Vừa rồi thất thần, cũng không cảm giác được tay Tưởng Mộ Tranh vẫn luôn đặt lên trên ngực cô, vừa rồi anh vô thức sờ sờ, xoa xoa.

Lạc Táp cầm lấy tay anh thật cẩn thận đem tay anh từ trước ngực lấy ra, đặt ở bên hông.

https://thuviensach.vn

Anh giống như bất mãn còn giãy hai ba cái.

Cô nhắm mắt lại, nỗ lực không nghĩ đến những chuyện không vui kia nữa. không đến vài phút sau, tay Tưởng Mộ Tranh thế nhưng ở bên hông lại đặt lên ngực cô, bàn tay đặt lên trên sung sướng xoa nhẹ hai cái, sau đó lại cảm thấy mĩ mãn mà cọ cọ trên đỉnh đầu cô.

Lạc Táp: "..."

Quả thực là vừa đê tiện lại háo sắc.

Dù sao cũng không ngủ được, nhàn rỗi lại nghĩ lan man rối loạn, cô đơn giản ở trong ngực anh xoay người, đối mặt với anh, dựa vào anh rất gần, tay anh liền không thể sờ ngực cô được nữa.

Lạc Táp cho rằng lúc này là ổn rồi, không bị quấy rầy nữa, kết quả anh nhấc cả người cô lên đè lên người anh, như vậy còn chưa xong, tay anh lại bám lấy mông cô, ngón tay không ngừng vuốt ve.

Lạc Táp không còn nói lên lời được nữa.

Chợt, Lạc Táp cảm thấy lồng ngực anh rung rung chấn động, cô đột nhiên ngẩng đầu, tuy rằng không thấy được biểu tình của anh, nhưng cảm nhận được anh đã tỉnh, anh cố ý.

Cô cào anh: " sao lại có thể lưu manh như vậy!"

Tưởng Mộ Tranh cười: " ai bảo em làm cho anh không có cảm giác an toàn?"

Lạc Táp: "..."

Không cho anh đặt tay trên ngực cô chính là không cho anh có cảm giác an toàn?

https://thuviensach.vn

Cô giơ tay đấm lên ngực anh hai cái.

Tưởng Mộ Tranh giữ chặt tay cô lại, hỏi: " còn sớm như vậy, sao đã tỉnh rồi.?"

Lạc Táp tìm một cớ: " à, muốn đi toilet."

Tưởng Mộ Tranh xốc chăn lên: " đúng lúc anh cũng muốn đi, trong phòng tối như vậy, rất đáng sợ, chúng ta đi chung cho vui."

Lạc Táp: "..."

https://thuviensach.vn

ĐƯỜNG MỘT CHIỀU, NGƯỢC LỐI YÊU NHAU

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 61

Chương 61

Vốn là Lạc Táp đã ngồi dậy, nhưng nghe Tưởng Mộ Tranh nói vậy thì nằm xuống lại.

"Làm sao vậy? Không đi nữa?"

"Ừ, anh đi đi."

Tưởng Mộ Tranh cười: "Thế anh cũng không đi nữa."

Anh cũng nằm xuống, đắp chăn lại đàng hoàng, trong chăn thì ôm chặt lấy cô, thỉnh thoảng lại hôn lên môi cô.

Lạc Táp bị anh ôm đến thở không nổi: "Anh buông ra một chút đi."

"Không buông."

Lạc Táp thở dài bất đắc dĩ, chỉ có thể mặc cho anh ôm.

Qua vài phút, cô hỏi anh: "Anh không đi toilet à?"

Tưởng Mộ Tranh: "Không đi, vừa rồi lừa em thôi."

Lạc Táp đẩy đẩy ngực anh: "Vậy anh buông em ra, em muốn đi toilet, anh tiếp tục ngủ đi."

https://thuviensach.vn

Tưởng Mộ Tranh: "..."

Anh dùng sức gãi bên hông cô.

Lạc Táp sợ ngứa, bật cười lên tiếng, ngọ nguậy trong lòng anh: "Tưởng Mộ Tranh, anh phiền quá đi." Cô lấy chân đá anh.

Vốn là Tưởng Mộ Tranh không tính trêu chọc cô, nhưng cô tỉnh dậy sớm như vậy, chắc hẳn là trong lòng đầy tâm sự nên không ngủ được, anh muốn chọc chọc cho cô vui, dời lực chú ý của cô đi một chút.

Anh lật người đè cô xuống bên dưới, hai chân kẹp chặt lấy chân cô.

Lạc Táp liều mạng giãy giụa, giương nanh múa vuốt chống lại anh.

Hai người đùa giỡn thành một khối, tiếng cười không ngừng vang lên.

"Tưởng Mộ Tranh, anh là đàn ông, sức lực lớn như vậy, đây là anh đang khi dễ em!"

"Chờ tới sau này, anh sẽ đổi một cách thức khác để bắt nạt em, không bắt nạt kiểu này nữa."

Lạc Táp thở hồng hộc, cả người đều bị anh khống chế, không thể nhúc nhích.

Cô đối mặt với anh, ý cười nơi khóe miệng còn chưa tan đi, xưa nay cô không biết rằng hóa ra giữa mấy người yêu nhau, đi toilet thôi mà còn có thể cười đùa vui vẻ như vậy.

Hai người đùa đủ rồi, Tưởng Mộ Tranh xuống khỏi người cô: "Mau đi đi."

Tay chân Lạc Táp không bị trói buộc nữa, lại đá anh một cái rồi vừa cười vừa lật đật ngồi dậy, bò qua phía mép giường, giữ một khoảng cách an

https://thuviensach.vn

toàn với anh.

Tưởng Mộ Tranh không phá cô nữa: "Nhanh đi đi."

Lạc Táp đi toilet, Tưởng Mộ Tranh cũng đi theo phía sau cô, cô quay đầu lại hỏi: "Anh làm gì đấy?"

"Đi ra ban công hút thuốc."

Lạc Táp mặc kệ anh, lập tức đi vào toilet, khóa cửa lại từ bên trong, thật sự sợ anh sẽ xông vào.

Tuy rằng hai người cũng coi như có tiếp xúc da thịt, cái gì nên nhìn đã nhìn, không nên nhìn cũng đã nhìn, nhưng vẫn không muốn bị nhìn ở một nơi như toilet.

Vào toilet, việc đầu tiên là cô nhìn bản thân ở trong gương, cũng may, khóe mắt không có ghèn.

Sau đó cầm lấy ly và bàn chải rồi đánh răng.

Tưởng Mộ Tranh cũng không ra ban công hút thuốc mà đi qua nhà vệ sinh khác, lấy ra bàn chải và kem đánh răng mới, bắt đầu đánh răng.

Đánh răng xong rồi thì cạo râu.

Khi Tưởng Mộ Tranh trở lại phòng ngủ, Lạc Táp đã nằm ở trên giường, anh lên giường, tắt đèn.

Mùa đông, chăn thật khiến cho người ta lưu luyến, vừa ấm áp lại còn có người mình yêu.

Hai người sáp lại gần như vậy, không tự giác được lại bắt đầu hôn nhau.

https://thuviensach.vn

Môi lưỡi quấn quýt, tất cả đều là vị bạc hà tươi mát của kem đánh răng, không thể phân biệt rõ là từ miệng của ai.

Lại một lần nữa Lạc Táp bước vào văn phòng sát nút giờ làm việc. Rõ ràng là cô đã dậy từ lúc 5 giờ hơn, sau đó lại cùng Tưởng Mộ Tranh đùa nhau ở trên giường đến tận 7 giờ rưỡi.

Hiện tại cô đang trong kỳ kinh nguyệt mà anh còn quấn lấy cô như vậy, nếu là sau này, có lẽ mỗi ngày cô đều sẽ đến muộn mất.

Lạc Táp đặt túi xách xuống, trên bàn có một bữa sáng cùng 2 quả táo.

Cô ngẩng đầu lên, Thượng Viện Viện đã đến gần, ánh mắt quét cô từ trên xuống dưới một lần, không lên tiếng.

Lạc Táp không biết ánh mắt này của Thượng Viện Viện là có ý gì, rất quái dị.

Thượng Viện Viện lại đặt quả táo vẫn luôn xoay trong tay lên trên bàn của Lạc Táp: "Thưởng cho chị."

Buông quả táo ra, cô ta nâng bước rời đi.

Lạc Táp: "..."

Thật không thể hiểu được.

Thượng Viện Viện trở lại chỗ ngồi tiếp tục ăn sang, tối hôm qua cả nhà cậu đến nhà cô chơi, không nghĩ tới Lạc Táp lại mạnh mẽ như vậy, trực tiếp quay lưng bỏ đi.

Lúc ấy cô nghe xong thì cảm giác thật là quá soái.

Không ngờ bạn gái của anh họ lại là em gái khác cha khác mẹ của Lạc Táp. Trước kia cô từng gặp qua Sở Tư Tư, chỉ cảm thấy tâm tư cô nàng này

https://thuviensach.vn

rất linh hoạt, không sâu sắc, cũng chỉ là không biết làm người mà thôi.

Nhưng tối hôm qua sau khi cô biết được cô ta chính là đứa nhỏ ưa khóc lóc kia thì cô lập tức chẳng thể có thiện cảm gì về cô ta.

Cô không thực sự hiểu biết gì về Sở Tư Tư nên tối hôm qua cũng không đánh giá gì với bên nhà cậu. Cô chỉ nói ngày thường Lạc Táp ở đơn vị cũng không nói gì nhiều, nhưng là người rất nhiệt tình, ai bận gì cũng đều đồng ý giúp đỡ, đồng nghiệp đánh giá rất tốt về cô ấy.

Cô còn nói với mợ là Lạc Táp rất đáng thương, từ nhỏ đã bị mẹ đưa ra ngoài sống một mình, không có lui tới với gia đình mới của mẹ, lại còn không có ba.

Mợ nghe xong thì rất thổn thức, chút bất mãn từ bữa tiệc cũng tan thành mây khói.

Sau đó, cô không nghĩ tới Sở Tư Tư lại gửi tin nhắn cho cô, hẹn cô cuối tuần đi dạo phố.

Cô cũng không chắc Sở Tư Tư có biết cô và Lạc Táp là đồng nghiệp hay không, hơn nữa cô không muốn xen lẫn vào chuyện gia đình nhà người ta, lại càng không muốn xen lẫn vào chuyện tình cảm của anh họ.

Rốt cuộc là cô không hiểu biết gì về Sở Tư Tư, không thể tùy tiện kết luận nói cô ta như thế nào. Hơn nữa anh họ cũng không phải đứa trẻ con, anh ấy sẽ tự có khả năng phán đoán của bản thân.

Lúc ấy cô nhắn lại cho Sở Tư Tư: [Chị Tư Tư, ngại quá, cuối tuần em còn phải đi làm.]

Sở Tư Tư: [Ai dám bắt đại tiểu thư như em đi làm cuối tuần a? Đem hắn đuổi việc đi.*cười trộm*]

https://thuviensach.vn

Cô: [Em không đi làm ở công ty nhà em, là ở đại đội 2 của đội cảnh sát giao thông.]

Qua vài phút, Sở Tư Tư nhắn lại: [Em ở trung đội nào?]

Cô: [Trung đội lưu động.]

Sau đấy Sở Tư Tư cười ha ha hai tiếng, có lệ mà nói một câu khá tốt, rồi hẹn cô lần sau có rảnh thì đi dạo phố.

Khi buổi họp sáng diễn ra thì bên ngoài trời bắt đầu lất phất những bông tuyết nhỏ.

Trận tuyết này rơi 2 ngày liên tục khiến cả thành phố Bắc Kinh như được phủ một lớp áo khoác bạc.

Bởi vì tuyết rơi, giao thông trên đường tắc nghẽn trầm trọng, đường trơn nên các vụ va chạm cũng nhiều hơn ngày thường nên Lạc Táp bận rộn túi bụi.

Vốn là Lạc Táp làm hậu cần nhưng mấy ngày nay cũng đều phải ra mặt đường trực.

Tới gần Giáng Sinh, toàn bộ thành phố đều tràn đầy không khí lễ hội, nơi nơi giăng đèn trang trí, những bài hát chúc mừng Giáng Sinh vang lên liên tục từ sáng sớm tới tối muộn.

Tan tầm ngày thứ 6 là phiên trực của Lạc Táp.

Cho dù là được trang bị đầy đủ nhưng chỉ cần đứng trực trên mặt đường một lát thôi là cả người đã bắt đầu đông cứng lại.

Tưởng Mộ Tranh ngồi trong xe cách đó không xa, thỉnh thoảng sẽ nhìn về phía cô.

https://thuviensach.vn

Hai đêm nay anh đều sẽ ở chỗ này chờ cô kết thúc phiên trực. Mỗi lần cô vào trong xe, tay chân đều lạnh cóng đến không còn cảm giác, khiến anh đau lòng không thôi.

Rất nhiều lần, anh muốn mở miệng nói với cô rằng: "Lạc Lạc, đừng làm cảnh sát giao thông nữa." Ở nhà làm vợ anh là được rồi, hoặc là đến công ty anh làm đi.

Nhưng mỗi lần lời nói đến bên miệng, anh lại nuốt ngược xuống.

Bởi vì trước đây hình như cô từng nói với anh rằng ngoại trừ làm cảnh sát giao thông, những chuyện khác cô đều không biết, tiếng Anh cũng đã quên gần hết.

Mà cô đã làm cảnh sát giao thông 5 năm rồi, rất khó để thích ứng lại với công việc văn phòng ở công ty.

Sợ tổn thương lòng tự trọng của cô nên anh đành lựa chọn ủng hộ cô.

Bỗng nhiên chuông điện thoại vang lên cắt ngang suy nghĩ của anh, là khách hàng ở Malaysia gọi tới.

Tưởng Mộ Tranh nhận điện thoại, hai người chào hỏi vài câu, nói chúc mừng Giáng Sinh, người nọ còn nhiệt tình mời anh qua Pháp trượt tuyết.

Tưởng Mộ Tranh uyển chuyển từ chối, nói là muốn ở cùng vị hôn thê bởi vì cô ấy còn phải trực ban.

Người nọ cười nói: "phu nhân của Tưởng tổng còn cần phải đi làm sao?

"..."

Tưởng Mộ Tranh ăn ngay nói thật: "Vợ tôi làm cảnh sát giao thông, lễ Giáng Sinh rất bận."

https://thuviensach.vn

Bên kia ngẩn ra, không nghĩ tới là anh sẽ ăn ngay nói thật, rồi cũng không miễn cưỡng thêm mà nói hẹn gặp lại sau dịp lễ để bàn chuyện phát triển kho chứa dầu ở những nơi khác.

Tưởng Mộ Tranh khách sáo nói có thời gian thì liên lạc lại.

Cúp điện thoại, Tưởng Mộ Tranh nhìn màn hình như đang suy tư gì. Xem ra đối phương đã điều tra anh, chỉ là không tra ra được gì, mà phía Lạc Táp cũng vậy, những gì có thể tra được đều là tư liệu không chân thật về Lạc Táp.

Đối phương có cảnh giác là chuyện bình thường, rốt cuộc đều là làm ăn kinh doanh không chính đáng.

Hợp tác bên phía Châu Phi rất thuận lợi, kế tiếp bên kia muốn hợp tác phát triển kho dầu bên Trung Đông, hẳn là bọn họ muốn dự trữ một ít tài nguyên, mượn cái này để rửa tiền.

Tưởng Mộ Tranh ném điện thoại qua ghế phụ, nhìn trên mặt hợp tác thì đối phương cũng không tệ lắm, chuyện khác thì anh tạm thời mặc kệ, tùy cơ ứng biến thôi.

Khi anh đang lơ đãng thì Lạc Táp kéo cửa xe ra.

Tưởng Mộ Tranh xoay mặt qua: "Hôm nay xong sớm vậy?"

"Ừm, bọn họ nói không bận nữa, bảo em đi về trước." Lạc Táp cầm điện thoại anh lên rồi ngồi xuống, đóng cửa lại.

Tưởng Mộ Tranh lấy điện thoại qua ném sang một bên, lại rút áo sơ mi của mình ra khỏi quần, nhét hai tay cô vào trong bụng anh.

Tay cô quá lạnh, khí lạnh đánh úp lại khiến trong lòng anh rùng mình một cái.

https://thuviensach.vn

"Không cần làm vậy đâu, anh sẽ bị lạnh đấy." Lạc Táp tính rút tay ra, nhưng anh nắm rất chặt.

"Không sao hết, anh không sợ lạnh, em để yên đấy đừng nhúc nhích." Hai tay anh lại đưa lên ôm lấy mặt cô, cả mặt cũng lạnh băng.

Lạc Táp hỏi anh: "Anh đến lúc mấy giờ?" Vừa rồi cô lo duy trì trật tự nên không chú ý.

"Vừa đến." Được 1 tiếng.

Thỉnh thoảng Tưởng Mộ Tranh lại bóp mặt cô, miệng đều bị bóp đến chu ra.

Lạc Táp: "..."

Trợn mắt trừng anh một cái.

Tưởng Mộ Tranh cười, tiến lại hôn lên môi cô.

Lạc Táp rút tay ra, nhét áo sơ mi của anh vào lại trong quần, dây lưng không cởi bỏ nên cô nhét đại vào, lại sửa sang một chút.

"Không lạnh nữa?"

"Ừ, ấm hơn chút rồi."

Tưởng Mộ Tranh lại xoa mặt cô, bị Lạc Táp đánh cho mấy cái, thúc giục anh lái xe về nhà.

Trên đường về, Tưởng Mộ Tranh hỏi cô gần đây có liên lạc với chú Phùng hay không, Lạc Táp lắc đầu: "Hình như ba em rất bận, em có gọi một lần nhưng là thư ký nghe máy."

https://thuviensach.vn

Tưởng Mộ Tranh hơi hơi gật đầu, lại nói: "Lần sau khi chú Phùng được nghỉ thì để chú ấy qua đây ở chung, dù sao dưới tầng cũng còn phòng."

Lạc Táp: "Để nói sau đi, ba em không nhất định phải qua đây, chính ông ấy cũng có nhà mà. Có điều nếu anh uống chút rượu với ông ấy thì nói không chừng ông ấy sẽ rất sẵn lòng."

Tưởng Mộ Tranh cười: "Vậy thì khó gì, chờ đến khi nghỉ Tết âm lịch, chú Phùng không bận nữa về đây ở, tối nào anh cũng uống rượu với chú."

Lạc Táp hơi cắn môi, hỏi anh: "Tết âm lịch anh không qua bên kia với dì Đào à?"

Tưởng Mộ Tranh: "Không cần, Tứ Ca, chị dâu sẽ qua đó."

Anh nghiêng đầu liếc nhìn cô một cái: "Mẹ anh nói nếu chưa cưới được em về thì tạm thời đừng xuất hiện ở trước mặt bà, bà nhìn anh là thấy phiền."

Lạc Táp: "..."

Nói như vậy, cô cũng không biết phải tiếp lời như thế nào, ho nhẹ hai tiếng rồi xoay mặt nhìn về phía cảnh đêm bên ngoài xe.

Những ngày tháng ở chung đều trôi qua trong ngọt ngào, đương nhiên cũng không thiếu tiết mục 'bạo lực gia đình'.

Tưởng Mộ Tranh thường xuyên trêu chọc Lạc Táp để rồi lại phải ăn đòn.

Thật ra cuộc sống sinh hoạt của hai người rất đơn giản, cơ bản là ăn cơm xong, nghỉ ngơi một chút rồi đi tắm rửa, sau đó liền leo lên giường,

https://thuviensach.vn

nói chuyện phiếm, học tiếng Anh, vui đùa ầm ĩ, còn có những nụ hôn không bao giờ biết đủ.

Trong khoảng thời gian này Lạc Táp bị mất ngủ, mấy ngày nay lại bị cảm lạnh, dì cả dây dưa đến hơn một tuần rồi vẫn chưa đi.

Mỗi đêm Tưởng Mộ Tranh đều sẽ dùng thuốc thảo dược ngâm chân cho cô. Sau khi ngâm xong lên giường, anh vẫn sưởi ấm cho chân cô.

Đêm nay tắm xong thì vẫn như thường lệ, Lạc Táp dựa vào trên đầu giường, Tưởng Mộ Tranh ngồi đối diện cô, hai người đắp chung một cái chăn, anh đặt hai chân cô vào trong bụng mà sưởi ấm.

Lạc Táp tắt đèn và hai người trò chuyện với nhau.

Cơ bản mỗi đêm đều bắt đầu bằng việc Tưởng Mộ Tranh đưa ra một tình huống đối thoại bằng tiếng Anh cho cô để khắc sâu thêm một số từ thông dụng. Sau khi kết thúc cuộc đối thoại bằng tiếng Anh, bọn họ sẽ bắt đầu nói lan man.

Hầu như Lạc Táp không có đề tài gì để nói, đều là Tưởng Mộ Tranh vắt óc tìm chủ đề để nói chuyện với cô.

"Lạc Lạc, em hát một bài cho anh nghe đi."

"Không biết hát."

"Nói dối, anh nhìn thấy ảnh chụp em đứng trong đội tốp ca biểu diễn vào tiệc đêm Giao Thừa của ngành bọn em rồi nhé."

"Đội trưởng nói em phụ trách phần nhan sắc của Cục Quản lý giao thông bọn em, chỉ cần há miệng ra thôi, không cần phát ra tiếng."

"..."

https://thuviensach.vn

Qua vài giây, Tưởng Mộ Tranh vẫn cố chấp nói: "Cho dù là bị lệch tông anh cũng sẽ nghe."

"Không cần."

"Hát hay không hát?"

"Tưởng Mộ Tranh, anh đồ trứng thối!"

"Rốt cuộc có hát không?"

Lạc Táp tính đá anh, lại bị anh bắt được hai chân, không thể động đậy.

Vừa rồi anh lại dám cào vào lòng bàn chân cô, cô rất sợ ngứa.

Tưởng Mộ Tranh cũng không nỡ cào cô nên buông chân cô ra, đứng dậy chuẩn bị đè lên trên người cô để xử lý cô một trận.

Lạc Táp cảm thấy chân không còn bị trói buộc nữa, phòng lại tối đen không có một tia sáng nào. Cô không nhìn rõ được Tưởng Mộ Tranh đang muốn làm gì, dù sao chắc chắn là muốn bắt nạt cô, cô liền đá loạn hai chân.

"a! Lạc Lạc, em" đừng đá.

Đột nhiên nghe được một tiếng 'rầm' đau đớn vang lên trong bóng tối.

Sau đó, không còn âm thanh gì nữa.

Lạc Táp: "..."

Đây là lần thứ 3 Tưởng Mộ Tranh bị cô đá xuống giường.

Nhưng cô cảm thấy cô cũng đâu dùng sức nhiều lắm.

"Tưởng Mộ Tranh?"

https://thuviensach.vn

"Anh không sao, không cần bật đèn đâu, chói mắt."

Chỉ một lát sau Tưởng Mộ Tranh đã bò lên từ phía dưới giường.

Sau khi Tưởng Mộ Tranh lên giường thì ôm cô vào trong lòng: "Lần tới đừng dùng sức như vậy, nếu như đá hỏng rồi thì em đừng có khóc đấy?"

Lạc Táp: "Đá trúng chỗ nào rồi?"

Tưởng Mộ Tranh cầm tay cô đặt vào nơi nào đó, Lạc Táp đụng đến, rất cứng.

Bên tai cô đỏ lên, tính rút tay về, Tưởng Mộ Tranh không cho, anh nói năng hùng hồn đầy lý lẽ: "Bị em dọa sợ rồi, trấn an nó đi nào."

Tưởng Mộ Tranh bắt đầu hôn cô, hỏi: "Em sắp hết rồi nhỉ?"

"Ừ." Hôm nay gần như đã không còn.

"Lễ Giáng Sinh, có thể chứ?"

Lạc Táp không lên tiếng.

Tưởng Mộ Tranh coi như cô ngầm đồng ý, dùng sức mút lấy môi cô. Bàn tay cô đặt ở nơi nào đó muốn rút lại nhưng anh không cho. Bỗng nhiên anh nói một câu: "Sau ngày mai là đêm Bình An."

Lạc Táp: "..."

Tác giả có lời muốn nói:

kịch nhỏ:

Chuyện kể trước giờ ngủ ~

https://thuviensach.vn

Tưởng Mộ Tranh hỏi Lạc Táp: "Muốn nghe kể chuyện không?"

Lạc Táp: "Truyện thiếu nhi 'Đoán xem tôi yêu bạn nhiều bao nhiêu' hả?"

Tưởng Mộ Tranh: "Ừ, anh cải biên lại một chút, kể ' Đoán xem anh yêu em nhiều bao nhiêu?' phiên bản Lạc Lạc 6 tuổi và Tưởng Mộ Tranh 10 tuổi."

Lạc Táp: "Em 6 tuổi với anh 10 tuổi?"

Tưởng Mộ Tranh cười: "Ừ,Tưởng Mộ Tranh 10 tuổi và Lạc Lạc 6 tuổi."

Lạc Táp: "Muốn nghe."

Tưởng Mộ Tranh hắng hắng giọng, bắt đầu kể: "Có một ngày, Lạc Lạc 6 tuổi không muốn ngủ nên quấn lấy Tưởng Mộ Tranh 10 tuổi, bắt Tưởng Mộ Tranh đoán xem cô yêu anh nhiều bao nhiêu.

Tưởng Mộ Tranh nói: Anh không đoán ra được.

Lạc Lạc 6 tuổi nói: Nhiều như vậy nè.

Cô bé dang rộng cánh tay ra hết cỡ.

Tưởng Mộ Tranh 10 tuổi nói: Anh yêu em nhiều như vậy luôn nè.

Cậu bé cũng giang hai cánh tay ra, cánh tay cậu dài hơn cánh tay của Lạc Lạc rất nhiều.

Trong lòng Lạc Lạc 6 tuổi nghĩ: Ừ, cái này đúng là rất nhiều.

Cô bé lại nói: Em yêu anh, xa như con đường chạy dài đến tận dòng sông ở vùng ngoại ô đấy.

https://thuviensach.vn

Tưởng Mộ Tranh 10 tuổi nói: Anh yêu em, xa như băng qua cả sông nhỏ, vượt qua cả núi đồi.

Lạc Lạc 6 tuổi nghĩ: Cái này thật là xa.

5 phút sau, Tưởng Mộ Tranh vẫn còn đang kể.

Trong bóng tối, anh cũng không biết Lạc Táp ngủ hay chưa, anh gọi cô: "Lạc Lạc?"

Không có động tĩnh gì.

Cô đã ngủ thiếp đi trong lồng ngực của anh.

Tưởng Mộ Tranh tiếp tục kể cho hết câu chuyện:

"Lạc Lạc 6 tuổi lại nói: Em yêu anh cho tới tận mặt trăng.

Tưởng Mộ Tranh 10 tuổi nói: Cái này thật đúng là rất xa nha, cực kỳ cực kỳ xa.

Lạc Lạc 6 tuổi nói nhiều như vậy, mệt nhọc mà chìm vào giấc ngủ một cách hạnh phúc.

Tưởng Mộ Tranh 10 tuổi thơm thơm má Lạc Lạc và nhỏ giọng nói ở bên tai cô bé: Anh yêu em cho tới tận mặt trăng nơi đó, lại từ mặt trăng quay trở lại tới nơi này."

https://thuviensach.vn

ĐƯỜNG MỘT CHIỀU, NGƯỢC LỐI YÊU NHAU

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 62

Chương 62

Tuyết bắt đầu rơi lả tả từ tối thứ 7, chủ nhật sang đến đêm Bình An, thì tuyết đã rơi dày hơn. Một cơn gió thổi qua, những bông tuyết bay đầy trời như đang khiêu vũ dưới ánh đèn đường, đẹp đến không sao tả xiết.

Phố lớn ngõ nhỏ đều là người, khu vực trung tâm thành phố thậm chí còn đông hơn. Trên đường, các cặp đôi tay trong tay rắc cẩu lương khắp nơi trêu ngươi người khác. Tuổi trẻ thật thốt, có thể không có chút cố kị nào, muốn hôn là hôn.

Tất cả các cửa hàng đều đang bật những ca khúc Giáng Sinh, Lạc Táp thích nhất là bài 'When christmas comes to town'.

Mấy ngày nay, mỗi ngày Tưởng Mộ Tranh đều hát cho cô nghe, rõ ràng là bài hát của trẻ con nhưng đến anh hát lại nghe ra được mấy phần thâm tình.

Đêm nay tất cả mọi người đều phải ra mặt đường trực, đội trưởng nói không cho bất kỳ ai đổi tổ, bởi vì cấp trên sẽ đến đây. Thật ra bọn họ nghe dặn dò như vậy cũng buồn bực, cấp trên đâu biết bọn họ là ai với ai một tổ, hơn nữa, cũng chẳng đổi để làm gì cả.

Sau đó cẩn thận nghĩ lại, cảm thấy là cố ý nói cho Thượng Viện Viện nghe, bởi vì chỉ có cô ấy là tích cực đổi tổ nhất.

https://thuviensach.vn

Không ngờ là đến khi sắp tan họp, đội trưởng lại nói: "Năm nay chúng ta cũng lãng mạn một lần đi, các đồng chí trong tổ 1 và tổ 2 tặng quà qua lại cho nhau, không cần đắt tiền, một quả bình an là được rồi."

Mọi người đều sôi nổi tìm người để trao đổi quà. Tiểu Hạ tìm một đồng nghiệp nam, kết quả lại bị người ta cố ý trêu ghẹo: "Tôi không cần quả bình an của cậu, tôi muốn của Lạc Lạc cơ."

Cả đám cười vang.

Tiểu Hạ: "..."

Thượng Viện Viện chủ động nói: "Hay là hai chúng ta trao đổi?"

Tiểu Hạ ho nhẹ hai tiếng: " được"

Hai người nói xong thì tai đều ửng đỏ, ánh mắt không biết nên nhìn về đâu.

Các đồng nghiệp khác thì làm ra vẻ như không nhìn thấy, bắt đầu nói về phiên trực buổi tối.

"Lạc Táp, lại đây một chút." Hạ Vũ Minh kêu cô.

Suy nghĩ của Lạc Táp bị cắt ngang: "Tới đây."

Mấy đồng nghiệp của bọn họ đều đang tập trung ở bên phía xe tuần tra, hẳn là có chuyện gì muốn thông báo.

Kết quả Phó đội trưởng nói lãnh đạo của Văn phòng thành phố đang đi về phía giao lộ này để bày tỏ động viên, chia sẻ với các cảnh sát giao thông cơ sở đang trong phiên trực.

Tiểu Hạ hỏi: "Lãnh đạo nào vậy? Cục trưởng Dương hả?"

https://thuviensach.vn

Phó đội trưởng: "Không phải, là Phó cục tới."

Lạc Táp: "..."

Cũng không biết tối hôm đó ba nói như thế nào với Phó Duyên Bác, cảm giác nếu gặp mặt thì sẽ rất xấu hổ.

Sau khi họp xong, Tiểu Hạ và Lạc Táp lại đi qua bên kia đường, anh thấy dáng vẻ Lạc Táp như có tâm sự, hỏi cô:"Làm sao vậy?"

Lạc Táp: "Không có gì, hơi lạnh thôi."

Tiểu Hạ gật đầu, không hỏi thêm nữa.

Do dự một chút lại hỏi: "Lễ Giáng Sinh tặng quà gì cho con gái thì hợp?"

Lạc Táp cười: "Tặng cho Thượng Viện Viện hả?"

Tiểu Hạ: "..."

Không nghĩ tới Lạc Táp sẽ hỏi trực tiếp như vậy, anh xấu hổ ho khan vài tiếng, không đáp lại.

Lạc Táp khá tò mò: "Trước kia cậu chưa từng có bạn gái à?"

Một cậu chàng đẹp trai như vậy, không có bạn gái thì quá không hợp lý.

Tiểu Hạ: "Từng có, nhưng đều là người khác theo đuổi tôi, dịp lễ tết thì tôi bận làm nhiệm vụ, mỗi lần đều là bạn gái tặng quà cho tôi."

Lạc Táp: "À, hóa ra cậu cũng là một tên tiểu cặn bã nha."

Tiểu Hạ: "..."

https://thuviensach.vn

Lạc Táp cười: "Vậy là cậu quyết định chấp nhận Thượng Viện Viện?"

Tiểu Hạ: "Không muốn để cô ấy phải xấu hổ thêm với mọi người trong đội nữa, tất cả mọi người đều biết cô ấy theo đuổi tôi, nếu tôi lại tiếp tục giả mù sa mưa thì không phải là quá mất mặt đàn ông sao?"

Lạc Táp: "Trước kia mấy đồng nghiệp nữ trong đại đội 2 của chúng ta theo đuổi cậu, theo đến chết đi sống lại, đến mức mấy dì phục vụ ở nhà ăn còn biết, cũng không thấy cậu có lòng đồng tình như thế này."

Tiểu Hạ bị nghẹn, suýt chút nữa muốn đau cả tim.

Lạc Táp không trêu chọc anh nữa, trở lại chuyện chính: "Tặng cô ấy một cái lắc chân đi."

Tiểu Hạ: "Có ý nghĩa gì đặc biệt hả?"

Lạc Táp: "Kiếp sau vẫn muốn gặp lại cô ấy và muốn ở bên cô ấy."

Tiểu Hạ mỉm cười: "Cảm ơn."

Lạc Táp nhìn đồng hồ: "Còn hơn 1 tiếng nữa cấp trên mới đến đây, cậu nhanh thay quần áo đi. Đối diện chính là trung tâm thương mại đó, mua rồi chạy qua tặng cho Thượng Viện Viện."

Tổ của Thượng Viện Viện trực ở ngã tư tiếp theo, nếu chạy bộ thì mười mấy phút là đến.

Tiểu Hạ còn đang do dự: "Rời khỏi vị trí trực có ổn không?"

Lạc Táp: "Tôi coi như không thấy gì, lát nữa nếu Phó đội trưởng tới, tôi sẽ nói cậu đau bụng nên đi qua toilet bên trung tâm thương mại rồi, ai nói gì được?"

Tiểu Hạ: "..."

https://thuviensach.vn

Có lẽ là bây giờ không còn tâm tư gì với Lạc Táp nữa nên anh không hề chột dạ, cái gì cũng dám nói với Lạc Táp.

Trước kia Lạc Táp là nữ thần trong lòng anh, là người đẹp không dính khói lửa phàm tục, anh chỉ có thể đứng xa mà nhìn, ngay cả thổ lộ cũng không dám.

Sau khi Tiểu Hạ mua lắc chân từ trung tâm thương mại về, lại thay đồng phục: "Lạc Táp, làm phiền cô một chút, tôi đưa qua đó rồi về liền."

Nói xong thì anh chạy chậm về phía giao lộ khác.

Gần 1 tiếng trôi qua, Tiểu Hạ mới thở hổn hển chạy về tới, sắc mặt chán nản.

Lạc Táp cho rằng anh bị từ chối, nhưng lại cảm thấy không có khả năng, hỏi anh: "Có phải lắc chân bị rớt mất trên đường đi không?" Cô chỉ nghĩ đến được một khả năng này.

Tiểu Hạ: "Không phải."

Anh nói: "Hình như tôi làm lớn chuyện rồi, cũng không biết bên trên sẽ xử lý như thế nào."

Trong lòng Lạc Táp giật mình: "Rốt cuộc là làm sao vậy?"

Tiểu Hạ: "Tôi tặng lắc chân cho Thượng Viện Viện, kết quả cô ấy hạnh phúc quá liền ôm cổ tôi nhảy dựng lên, sau đó còn... " cưỡng hôn anh.

Lạc Táp thở phào nhẹ nhõm: "Cái này thì có gì đâu, không phải phản ứng bình thường sao?"

Tiểu Hạ: "Nhưng toàn bộ quá trình đều bị qua đường quay lại, sau đó phát lên trên mạng, còn tag @weibo của Cục Quản lý giao thông chúng ta, nhắn lại là: Hai đứa nhóc nhà mấy người rải cẩu lương ở trên đường, làm

https://thuviensach.vn

rất nhiều người qua đường chết vì bội thực, tạo nên tắc nghẽn giao thông, nhanh nhanh mang về nhà quản thúc đi."

Lạc Táp: "..."

Nhịn không được bật cười, trấn an anh: "Không sao đâu mà, chúng ta cũng là người bình thường, trong những ngày đặc biệt như thế này bày tỏ với người mình thích thì có gì sai?"

Lúc này xe của Văn phòng thành phố tới, Phó Duyên Bác đang nói chuyện phiếm với Phó đội trưởng và mấy đồng nghiệp khác. Lạc Táp cố ý hù dọa anh: "Lãnh đạo tìm cậu nói chuyện kìa."

Tiểu Hạ: "..."

Phó Duyên Bác bỗng nhiên xoay người, vẫy tay với Lạc Táp: "Tiểu Lạc, cô lại đây."

Tươi cười trên mặt Lạc Táp cứng đờ.

Tiểu Hạ: "..."

Nhịn không được bật cười ra tiếng.

Lạc Táp sửa sang lại vẻ mặt, bước nhanh qua đó.

"Chào Phó cục."

Phó Duyên Bác: "Giáng Sinh vui vẻ." Rồi anh ta nhận ba quả bình an từ phía thư kí, lại nói: "2 quả này đưa cho Tiểu Hạ đi, đêm nay gây ra động tĩnh không nhỏ nhỉ. Trấn an cậu ta một chút, nói với cậu ta là không sao đâu."

Lạc Táp: "Vâng, cảm ơn Phó cục."

https://thuviensach.vn

Lúc này cô mới nhìn thấy các đồng nghiệp khác mỗi người đều cầm một quả bình an trong tay.

Phó Duyên Bác khẽ hất cằm: "Cô tiếp tục làm việc đi."

Lạc Táp gần như là chạy về phía bên kia đường.

Phó Duyên Bác nhìn theo bóng dáng cô mà xuất thần 2 giây. Đã rất nhiều ngày không gặp, trên lý trí anh biết bản thân không thể thích cô nhưng trên mặt tình cảm thì có khi lại chẳng thể nào khống chế được.

Biết rõ cô đã ở bên Tưởng Mộ Tranh, nhưng có đôi khi nhớ tới, không tránh được vẫn sẽ nghĩ về cô.

Tình yêu, lẽ ra anh không nên chạm vào thứ này.

Thu hồi tầm mắt, anh tiếp tục hành trình thăm hỏi động viên các đại đội khác.

Tưởng Mộ Tranh ở trong xe, vẫn luôn nhìn theo xe Phó Duyên Bác rời đi.

Anh và Phó Duyên Bác đến đây gần như cùng một lúc, kết quả anh chưa kịp xuống xe đã nhìn thấy Phó Duyên Bác bước xuống. Không biết vì sao phản ứng đầu tiên của anh chính là Phó Duyên Bác lại đây để xem Lạc Táp.

Quả nhiên, còn đưa cả quả bình an.

Anh nhìn quả bình an trong tay mình, đợi lát nữa phải thay thế quả bình an của Phó Duyên Bác mới được.

Tưởng Mộ Tranh điều chỉnh góc độ của kính chiếu hậu, một ông già Noel xuất hiện trong gương.

https://thuviensach.vn

Không sai, anh mặc bộ đồ ông già Noel chính là để tặng quà cho Lạc Táp.

Ý tưởng này là Tưởng Tiểu Mễ nghĩ ra cho anh, quần áo ông già Noel cũng là Tưởng Tiểu Mễ tìm tới, lại còn đeo mặt nạ cùng với râu của ông già Noel, chắc là Lạc Táp sẽ không nhận ra anh.

Lạc Táp đang nói chuyện ủngi Tiểu Hạ, đột nhiên Tiểu Hạ ra hiệu cho cô: "Ông già Noel."

Lạc Táp quay đầu, một ông già Noel cao lớn mập mạp đến gần, mang theo mặt nạ, cũng không biết trông như thế nào, trong tay thì xách theo một chiếc ủng Giáng Sinh to tướng, chắc là chứa quà tặng.

Mấy ngày nay thường xuyên nhìn thấy ông già Noel phát tờ rơi, cô thấy nhiều rồi nên cũng không lấy gì làm lạ, quay mặt đi tiếp tục nói chuyện với Tiểu Hạ: "Phó cục cũng nói không sao cả nên cậu đừng lo lắng nữa, cùng lắm thì trở về bị đội trưởng mắng một trận thôi mà. Hơn nữa, còn không phải là chính anh ấy xúi giục mọi người tặng quà à, đúng không? Anh ấy muốn phạt cậu thì cậu cứ đẩy trách nhiệm lại về cho anh ấy."

Tiểu Hạ: "..."

Anh chớp chớp mắt, cảm thấy trong khoảng thời gian này hình như Lạc Táp nói nhiều hơn trước kia, ngày thường khi ở chung với mọi người thì trên mặt cũng tươi cười nhiều hơn, thỉnh thoảng còn nói đùa cùng bọn họ.

Có một vài thứ, đang lặng lẽ thay đổi trên người cô.

Có khả năng là chính bản thân cô cũng chưa nhận ra.

Tưởng Mộ Tranh nhìn Lạc Táp một lúc lâu nhưng kết quả là cô chẳng thèm nhìn về phía bên này. Anh đi về hướng Tiểu Hạ, lấy một quả bình an

https://thuviensach.vn

ra đưa cho Tiểu Hạ.

Tiểu Hạ sửng sốt, sau khi phản ứng lại thì vội vàng nói: "Cảm ơn."

Tưởng Mộ Tranh lại lấy một bông hồng ra đưa cho Lạc Táp, Lạc Táp tiếp nhận: "Cảm ơn."

Trước kia cũng từng gặp qua một lần, đó là một nhóm tình nguyện viên trẻ tuổi đã tặng cho mỗi cảnh sát giao thông đang làm nhiệm vụ một chiếc bánh Trung thu.

Tưởng Mộ Tranh không nói gì, lại lấy thêm một quả bình an từ chiếc ủng Giáng Sinh ra đưa cho cô. Lạc Táp cười nói: "Cảm ơn, một bông hoa là đủ rồi." Lại lắc lắc quả bình an trong tay: "Tôi có rồi."

Tưởng Mộ Tranh trực tiếp lấy đi quả táo cô đang cầm trong tay rồi nhét lại quả táo của mình vào tay cô.

Tiểu Hạ: "..."

Lạc Táp cũng là: "..."

Lúc này đột nhiên có một giọng nói lảnh lót của nhóc con vang lên: "Chị cảnh hoa, chị cảnh hoa!"

Tưởng Mộ Tranh quay đầu lại, không ngờ là Giang Nghị Hạo.

Giang Nghị Hạo mặc một bộ đồ Noel nho nhỏ, đội cả mũ ông già Noel, đang chạy nhanh qua hướng bên này: "Chị cảnh hoa, merry christmas!"

"Sao em lại đến đây?" Lạc Táp khom lưng hỏi cậu nhóc.

Giang Nghị Hạo: "Dì Tuyền Tuyền của em đưa em đến, em nói với dì ấy khi em làm tình nguyện viên có quen một chị cảnh hoa, em muốn đưa

https://thuviensach.vn

quả bình an cho chị đó, thế là dì ấy liền đưa em đến đây."

Nói rồi còn chỉ chỉ về chiếc xe cách đó không xa.

Lạc Táp nhìn theo hướng cậu nhóc chỉ, nhìn nhìn biển số xe.

Giang Nghị Hạo giơ hai quả bình an trong tay lên: "Chị, cho chị nè, Giáng Sinh vui vẻ."

"Cảm ơn, Giáng Sinh vui vẻ." Lạc Táp cầm lấy một quả trong đó, quả còn lại thì không thể cầm được vì trong tay còn có hoa hồng và quả bình an mà ông già Noel tặng.

Giang Nghị Hạo trực tiếp dùng quả bình an của mình đổi chỗ với quả bình an của Tưởng Mộ Tranh tặng, nói với Lạc Táp: "Chị, coi như là quà chị tặng em nhé. Cảm ơn, em rất thích."

Lạc Táp: "Đó là ông già Noel tặng, em cảm ơn ông ấy đi."

Giang Nghị Hạo: "Cảm ơn ông ạ."

Tưởng Mộ Tranh: "..."

Thế là quả táo cứ như vậy bị Giang Nghị Hạo cầm mất, trong lòng anh rất muốn đá cho nó một cái.

Lạc Táp nói với Giang Nghị Hạo: "Nhanh trở về đi, trời lạnh lắm, cảm ơn quà của em nhé."

Cô đã nhớ kỹ biển số xe của dì cậu nhóc, sau khi trở về tra được số điện thoại rồi thì sẽ nói một tiếng cảm ơn với cô ấy, ngày mai lại chuẩn bị cho cậu nhóc này một phần quà nhỏ.

Giang Nghị Hạo không có ý muốn rời đi, vặn vẹo mấy ngón tay, như là dồn đủ dũng khí rồi thì ngoắc ngoắc Lạc Táp: "Chị cảnh hoa, em muốn

https://thuviensach.vn

nói nhỏ với chị câu này."

Lạc Táp hạ thấp đầu xuống một chút: "Hả, nói gì thế?"

Căn bản là Giang Nghị Hạo không có gì muốn nói với Lạc Táp, cậu nhóc thơm lên má Lạc Táp một cái, lại chúc thêm lần nữa: "Chị, Giáng Sinh vui vẻ."

Nói xong thì hớn hở chạy mất.

Cửa sổ xe hạ xuống, có một người phụ nữ trẻ tuổi cười cười với cô, dùng khẩu hình miệng nói câu: "Giáng Sinh vui vẻ." Lại dùng tay tạo một hình trái tim.

Lạc Táp ngẩn ra, hóa ra là Chu Tuyền.

Phản ứng đầu tiên là: cậu nhóc này là con trai của Giang Đông Đình?

Phản ứng thứ hai là: bọn họ hòa giải rồi.

Cô cầm nhiều đồ vật như vậy, miễn cưỡng lắm mới dùng ngón tay tạo ra được hình trái tim đáp lại.

Tiểu Hạ nhìn chằm chằm vào ông già Noel ở trước mặt, thấy kỳ quái vì sao người này vẫn đứng mãi ở đây không đi.

Chẳng lẽ là người thầm thích Lạc Táp, chuẩn bị bày tỏ với cô?

Anh ta nâng bước rời đi, tìm đồng nghiệp khác để nhường ra đủ không gian cho người trước mặt.

Tưởng Mộ Tranh nhìn xe của Giang Nghị Hạo rời đi, trong lòng nghĩ vừa dám tráo đổi quả bình an của anh, lại còn hôn vợ anh. Món nợ này anh nhớ kỹ, về sau sẽ cho Giang Nghị Hạo một trận.

https://thuviensach.vn

Khi Lạc Táp quay đầu lại, thấy ông già Noel vẫn còn đứng ở đây thì nhìn anh khó hiểu, người này muốn làm gì?

Trước đó cô cứ cảm giác là Tưởng Mộ Tranh, nhưng dáng người lại không đúng, người này quá béo.

Tưởng Mộ Tranh lại lấy một bó hoa baby từ trong chiếc ủng Giáng Sinh ra, đưa đến trước mặt cô.

Lạc Táp dùng ánh mắt nghi ngờ đánh giá người trước mặt, chần chờ một lát rồi duỗi tay sờ cánh tay anh, căng phồng, chắc hẳn là mặc rất nhiều áo bông bên trong bộ đồ Noel, dày đến độ không thể chạm tới cánh tay anh.

Đột nhiên cô hé miệng cười khẽ, cầm bó hoa baby kia đặt dưới mũi ngửi.

Đây là lễ Giáng Sinh hạnh phúc nhất mà cô từng trải qua, người đàn ông này đã buông tất cả lòng tự trọng chỉ để làm cô vui vẻ.

Tưởng Mộ Tranh nhìn trái nhìn phải, tuy trên đường có rất nhiều người nhưng cũng không có mấy người chú ý đến nơi này của bọn họ, anh tiến lên hai bước nhẹ nhàng ôm lấy cô, nói bên tai cô: "Giáng Sinh vui vẻ, I LOVE YOU!"

Trái tim Lạc Táp khẽ run lên, cũng nói câu mà lúc này mình muốn nói nhất: "Em cũng yêu anh."

Tưởng Mộ Tranh vui vẻ không thôi, lại vội buông cô ra.

Sợ ảnh hưởng đến phiên trực của cô, anh nói: "Anh ở trên xe chờ em."

"Chờ một chút." Lạc Táp gọi anh lại.

"Hả?"

https://thuviensach.vn

Lạc Táp đặt quả bình an trong tay vào ủng Giáng Sinh của mình để có thể dư ra một tay. Sau đó cô lấy một vật từ trong túi ra nhét vào lòng bàn tay anh: "Mau vào trong xe đi."

Tưởng Mộ Tranh gật đầu, xoay người rời đi.

Anh mở lòng bàn tay ra, một cây kẹo mút hình bàn chân nhỏ.

https://thuviensach.vn

ĐƯỜNG MỘT CHIỀU, NGƯỢC LỐI YÊU NHAU

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 63

Chương 63

Chương này rất hê hê (¬‿¬)

Tuyết rơi dày tăng thêm vài phần lãng mạn như trong truyện cổ tích cho đêm Giáng Sinh. Những dấu chân chồng chất lưu lại trên vỉa hè giống như một bức vẽ nguệch ngoạc của đám trẻ con.

Tưởng Mộ Tranh ngồi ở trong xe, vẫn luôn cầm điện thoại quay Lạc Táp. Trong tay cô vẫn cầm bó hoa baby mà anh tặng, thỉnh thoảng lại trò chuyện vài câu với đồng nghiệp ở bên cạnh.

Tuyết rơi chằng chịt vương lại trên áo mưa của cô. Đôi khi cô sẽ nghịch ngợm mà nhảy vài cái tại chỗ để rũ xuống lớp tuyết đọng trên người.

Dù chỉ là một hành động rất đỗi bình thường, nhưng khi dừng ở trong mắt Tưởng Mộ Tranh thì lại chính là một phong cảnh, hơn nữa còn là một phong cảnh tuyệt đẹp.

Tuyết rơi càng lúc càng lớn, trên đường, người qua lại dần dần tan đi, hơn 11 giờ thì bọn họ được tan ca trực ra về.

Lạc Táp về đến nhà đã là nửa đêm, cô thay giày và cầm theo ủng Giáng Sinh đi vào phòng bếp. Có rất nhiều món quà nhỏ trong chiếc ủng

https://thuviensach.vn

Giáng Sinh, tuy không có giá trị lắm, nhưng chúng đều là ký ức thời thơ ấu của cô.

Đầu tiên cô tìm hai lọ thủy tinh, hứng nước rồi cắm hoa hồng với bó hoa baby vào từng lọ.

Thật ra đóa hoa hồng anh tặng cho cô khi từ Malaysia về lúc trước đã khô héo từ lâu, nhưng hoa trong lọ vẫn luôn tươi tắn mỗi ngày. Cô biết là vì cứ cách mấy ngày, anh sẽ mua một đóa mới để thay vào.

Tưởng Mộ Tranh tự nấu mì cho cô, hỏi cô muốn ăn mì gói vị gì.

Lạc Táp: "Cà chua thịt bò đi."

Sau khi cắm hoa xong, Lạc Táp hỏi anh: "Gần đây mỗi ngày anh đều đưa em đi làm và đón em về, không bận việc công ty à?"

Tưởng Mộ Tranh: "Cuối năm không bận gì nhưng sang năm sau thì sẽ bận, đến lúc đó có thể sẽ phải đi qua vùng Trung Đông một thời gian, nhưng chắc là sẽ không lâu lắm đâu."

Lạc Táp gật gật đầu, sau đó cũng không còn gì muốn nói nên đứng ở bên cạnh xem anh nấu mì.

Trước kia, thời điểm này khi cô về đến nhà thì trong nhà đều tối đen như mực, một mình cô cũng lười làm gì để ăn, tắm xong liền bò lên giường đi ngủ. Đôi khi cô còn gặp ác mộng, sau khi tỉnh lại thì cả người đầy mồ hôi lạnh, sợ tới mức không ngủ thêm được nữa. Chỉ có thể mở đèn ngủ trong phòng lên mới dám nhắm mắt lại.

Hiện tại cô không bao giờ phải trải qua những ngày tháng như vậy nữa rồi.

"Nghĩ cái gì đấy?" Tưởng Mộ Tranh liếc nhìn cô một cái.

https://thuviensach.vn

"Không có gì."

Mì đã được nấu xong, Tưởng Mộ Tranh đã ăn cơm tối, lúc này không muốn ăn thêm nên ngồi ở bên cạnh nhìn cô ăn.

Ăn xong một tô mì, toàn thân cũng ấm áp dễ chịu hẳn lên.

"Ngày mai em có được nghỉ không?" Tưởng Mộ Tranh hỏi cô.

Lạc Táp đang húp nước mì, gật đầu.

"Ăn xong cứ để đó, anh tắm xong sẽ dọn cho." Tưởng Mộ Tranh đi qua phòng tắm.

Ánh mắt Lạc Táp ra hiệu cho anh đi tắm trước, sau khi ở chung, bình thường đều là Tưởng Mộ Tranh tắm rửa trước, tắm xong anh sẽ lên giường ủ ấm chăn.

Trong nhà không bật máy sưởi, Tưởng Mộ Tranh nói trước kia ở trong quân đội đã quen với điều kiện gian khổ. Khi đó ký túc xá không có điều hòa, không có máy sưởi, dù đông lạnh buốt hay hè nóng bức đều phải chịu đựng, lâu dần rồi cũng thành thói quen.

Cô thì bởi vì đặc thù nghề nghiệp nên cho dù lạnh đến âm mười mấy độ hay nóng đến hơn 40 độ thì đều phải trực ở ngoài đường, cho nên đối với chuyện nóng lạnh cũng rất dễ tính.

Anh không bật máy sưởi, cô cũng không cảm thấy lạnh gì mấy.

Mỗi ngày về nhà đầu tiên sẽ bật điều hòa một lát, sau khi trong phòng ấm lên thì Tưởng Mộ Tranh sẽ tắt điều hòa đi, nhưng cô cũng không cảm thấy lạnh lắm vì mỗi đêm anh đều sẽ ủ cho ổ chăn thật ấm áp dễ chịu, cả vòng tay của anh cũng ấm như lò sưởi vậy.

https://thuviensach.vn

Lạc Táp dọn dẹp bàn ăn và phòng bếp xong, Tưởng Mộ Tranh vẫn còn đang tắm. Cô liền ngồi ở phòng khách xem TV, mãi cho đến khi anh kêu cô, cô mới đi vào phòng ngủ.

Tưởng Mộ Tranh: "Mau đi tắm rửa đi, anh đã chuẩn bị đồ cho em cả rồi đấy."

Anh lên giường, dựa vào đầu giường mà lơ đãng tìm quyển tạp chí lật xem.

Hơn 20 phút sau Lạc Táp ra tới, ngáp một cái, đứng cả đêm, cô vừa mệt vừa buồn ngủ.

Tưởng Mộ Tranh xốc chăn lên: "Nhanh chui vào."

Lạc Táp nhanh chóng chui vào ổ chăn ấm áp, Tưởng Mộ Tranh tắt đèn: "Ngủ đi."

"Ừm." Cô vẫn còn nghĩ tới câu nói mấy ngày hôm trước của anh về buổi tối lễ Giáng Sinh.

Nhìn dáng vẻ quên mất của anh, rốt cuộc tâm trạng vốn đang rất khẩn trương của cô cũng được buông lỏng.

Lạc Táp mới vừa nhắm mắt, nụ hôn của Tưởng Mộ Tranh cũng lập tức đặt lên giữa môi cô, giọng anh khàn khàn: "Hôm nay là lễ Giáng Sinh."

Sau đó áo choàng tắm dài của cô bị mở tung ra, chính quần áo của anh thoáng cái cũng bị cởi sạch.

Tưởng Mộ Tranh lại bật đèn ở đầu giường lên, ánh đèn mờ mờ.

Lạc Táp vội dùng cánh tay che mắt lại: "Chói mắt quá, tắt đèn đi." Một cái tay khác thì mò mẫm xung quanh để tìm chăn che lại cơ thể, kết quả là chẳng tìm thấy gì.

https://thuviensach.vn

Tưởng Mộ Tranh hôn lên cổ cô: "Không tắt, anh muốn nhìn em."

Lạc Táp: "..."

Tưởng Mộ Tranh bắt lấy tay cô vòng lên trên cổ anh, sau đó cúi đầu phủ lên môi cô. Tưởng Mộ Tranh ngậm lấy môi trên của cô, cô ngậm lấy môi dưới của anh.

Nhẹ nhàng liếm mút, trằn trọc cọ xát.

Vừa hôn môi, tay anh vừa mò xuống theo sườn eo của cô, cảm giác mượt mà như lướt trên tơ lụa làm anh yêu thích không thể buông tay.

Lạc Táp ngày càng thở dốc, khi tay anh vuốt ve trên bắp đùi của cô, cô không khỏi than nhẹ một tiếng, lại không khống chế được mà hơi cong người lên, dính sát vào anh.

Tưởng Mộ Tranh gia tăng nụ hôn, một tay giữ lấy gáy cô, một cái tay khác khẽ tách hai chân cô ra, nhẹ nhàng mơn trớn bên ngoài quần lót.

Toàn thân Lạc Táp run lên, tất cả tiếng rên rỉ đều bị Tưởng Mộ Tranh nuốt vào.

Anh rũ mắt nhìn cô, hai mắt Lạc Táp khép chặt, chân mày nhíu lại, tất cả đều là khẩn trương.

Tưởng Mộ Tranh vừa kéo quần lót của cô xuống vừa nói: " Lạc Lạc, co chân lên một chút."

Lạc Táp rất phối hợp, bị anh hôn đến đại não thiếu oxy, anh nói cái gì cô cũng đều làm theo.

Cuối cùng thì chiếc áo tắm kia cũng bị cởi bỏ hoàn toàn, hai người dán vào nhau.

https://thuviensach.vn

Cánh tay Tưởng Mộ Tranh chống ở hai bên cơ thể cô, Lạc Táp đưa tay che mắt: "Tưởng Mộ Tranh, anh đủ chưa hả!" Cô biết anh đang nhìn cô, cho dù đang híp mắt nhưng cô vẫn có thể cảm nhận được ánh mắt nóng rực nhuốm màu nhục dục của anh.

Tưởng Mộ Tranh nói: "Không đủ, vẫn muốn nhìn."

Cơ thể đẹp đến như vậy, khiến cho anh sắp hít thở không thông.

Ga trải giường và chăn của anh đều là màu trắng, nhưng làn da cô vẫn loá mắt đến vậy, trắng mịn như sữa. Trước đó trong lúc cô tới kỳ, mỗi lần anh nhìn tới, sờ vào là anh lại lập tức có phản ứng.

Mấy ngày ôm cô ngủ, suýt chút nữa khiến anh nghẹn đến hỏng rồi.

Anh cúi đầu, dùng sườn mặt nhẹ nhàng cọ cọ lên bộ ngực của cô. Lúc trước chính là bởi vì anh ném chìa khóa rơi vào nơi này, không biết ở trong lòng cô đã mắng anh đến cỡ nào.

"Lạc Lạc, lần đó ném chìa khóa không phải là anh cố ý ném vào chỗ này của em đâu." Nói rồi, anh hôn hôn lên cái khe rãnh rất sâu kia.

Lạc Táp run rẩy, công khai lên án anh: "Nhưng anh cố ý nhìn!" Cô nhớ rất rõ, khi đó anh nhìn cô từ đầu đến chân đánh giá một lượt.

Tưởng Mộ Tranh vẫn không ngừng hôn, bớt thời giờ trả lời cô: "Anh nhìn vợ anh thì có gì không được!"

" ...Lúc đó ai quen biết anh hả!"

"Đó là lần đầu tiên anh nhìn chằm chằm một người phụ nữ như vậy, cho nên hẳn là vợ của anh."

Anh ngẩng đầu, không có thời gian tiếp tục tranh luận mấy chuyện không ý nghĩa này với cô.

https://thuviensach.vn

Hai viên trái cây trước ngực cô giống như hai hạt anh đào đỏ, no đủ mọng nước, vừa rồi dưới sự kích thích của anh đã dựng thẳng lên, anh ngậm lấy một viên trong đó.

Thật cẩn thận.

Lạc Táp ' Ưm ' một tiếng, trở tay muốn bắt lấy thứ gì đó nhưng không với đến đầu giường nên đành phải bắt lấy gối đầu của mình, cái loại cảm giác tê dại này đang chạy dọc ra khắp toàn thân cô.

"Tưởng Mộ Tranh, tắt đèn đi."

Cô vẫn còn rối rắm về chuyện ánh đèn.

Tưởng Mộ Tranh đưa tay, tắt đèn.

Nháy mắt trong phòng là một khoảng tối đen, Lạc Táp có cảm giác an toàn.

Tưởng Mộ Tranh chui đầu vào trước ngực cô, trầm luân lưu luyến.

Tay anh cũng không nhàn rỗi.

Trước đó luôn chỉ đụng chạm đến bên cạnh nơi tư mật của cô, đây là lần đầu tiên thật sự tiếp xúc thân mật. Ngón tay của anh nhẹ nhàng ấn lên nơi mềm mại nhất của cô.

Ẩm ướt.

Lạc Táp cố gắng kiềm chế nhưng vẫn không nhịn nổi, tiếng rên rỉ bật ra giữa môi răng.

Đầu ngón tay Tưởng Mộ Tranh nhẹ nhàng đảo qua lại nơi khe suối nhỏ kia. Lạc Táp không chịu nổi trêu chọc như thế, thân thể vặn vẹo, cảm giác được rõ ràng cơ thể mình đang có một dòng nước trào ra.

https://thuviensach.vn

"Tưởng Mộ Tranh!" Cô cũng không biết mình gọi tên anh để làm gì. Không gọi tên anh thì cảm giác bản thân sẽ phát ra âm thanh khác nên chỉ có thể liên tục kêu lên tên anh.

Tưởng Mộ Tranh cười nói: "Không sao, khăn trải giường có ướt cũng không quan trọng, lát nữa thay cái khác."

Lạc Táp: "..."

Tưởng Mộ Tranh tấn công cả trên lẫn dưới, rất nhanh Lạc Táp đã tước vũ khí đầu hàng, khoái cảm lập tức đánh úp lại, Lạc Táp ôm lấy cô Tưởng Mộ Tranh, hai chân khép chặt lại.

"Tay của anh." Tưởng Mộ Tranh cười nói.

Cô đang kẹp chặt lấy cả ngón tay anh.

Mặt Lạc Táp đỏ như lấy máu, thật muốn giơ chân đá văng anh ra.

Lại sợ vào thời điểm nhạy cảm này mà đá vậy sẽ làm nhục đến lòng tự trọng của đàn ông nên cô chỉ có thể kiềm chế lại cảm giác muốn đá người này.

"Tay của anh." Tưởng Mộ Tranh cười lại lặp một lần nữa, trong ánh mắt anh tất cả đều là vẻ không đứng đắn, nhưng sau khi cô chìm vào ánh mắt thâm thúy kia thì lại chẳng thể nào tự kiềm chế nổi.

Lạc Táp mở hai chân ra một chút, kết quả là Tưởng Mộ Tranh lại tiếp tục nhẹ nhàng vuốt ve, mơn trớn lên nơi mềm mại đó của cô, tốc độ tay còn trở nên nhanh hơn.

Cuối cùng đến khi Lạc Táp sắp chịu không nổi nữa, dùng sức tính đẩy tay anh ra nhưng lại đẩy không được.

https://thuviensach.vn

Lạc Táp bất lực không biết phải để tay vào đâu nên bắt đầu bấu vào sau lưng anh, còn liên tục bám chặt vào người anh.

Tưởng Mộ Tranh dùng sức ôm lấy cô, biết cô đã sẵn sàng.

Anh dùng sức tách hai chân cô ra rồi chen vào giữa, cầm lấy thứ cứng rắn của mình mà cọ xát lên nơi riêng tư của cô. Lạc Táp chịu không nổi, chủ động bám lên bờ vai của anh, bắt đầu hôn anh.

Lúc này còn chưa đi vào, nhưng cô cảm thấy bọn họ như đã thuộc về nhau.

Tìm được vị trí, Tưởng Mộ Tranh vừa khẽ chen vào một chút vừa hỏi cô: "Lạc Lạc, có đau không?"

Lạc Táp không nói chuyện, lắc đầu.

Cô không sợ đau, có thể chịu được.

Tưởng Mộ Tranh không dám dùng sức, chỉ có thể nhẫn nại, từ từ đưa vào trong. Vài phút sau, Tưởng Mộ Tranh cũng bị ép đến mồ hôi đầy đầu, anh nắm lấy eo cô, động thân về phía trước một cái, rốt cuộc cũng đi vào, Lạc Táp đau đến hít sâu một hơi.

Anh không động mà đưa tay ôm lấy mặt Lạc Táp: "Lạc Lạc, ngoan ngoan, lập tức sẽ không đau nữa."

Lạc Táp ôm anh: "Không sao."

Tưởng Mộ Tranh tách miệng cô ra, đầu lưỡi của anh trực tiếp tiến quân thần tốc cuốn lấy lưỡi cô, bên dưới cũng bắt đầu từ từ di chuyển.

Khi bắt đầu, Lạc Táp đau đến tim cũng thắt lại, sau đó thì thích ứng từng chút với va chạm của anh.

https://thuviensach.vn

Cả hai đều mồ hôi đầy người, hơi thở của Tưởng Mộ Tranh càng thêm dồn dập trầm thấp, Lạc Táp vùi mặt vào hõm vai anh, cả người đều bám vào trên người anh.

Lạc Táp nghĩ, khoảng cách đẹp nhất trên thế giới này, đại khái chính là khoảng cách lúc này của cô và Tưởng Mộ Tranh.

"Lạc Lạc."

"ừ?"

"Sau này không được đá anh, đặc biệt là thứ hiện tại em đang dùng thì càng không thể đá, nó có thể chạm tới nơi sâu nhất trong linh hồn em đấy."

"..."

"Lạc Lạc, có thoải mái không?"

Lạc Táp vẫn im lặng.

Đột nhiên, Tưởng Mộ Tranh tăng nhanh tốc độ, Lạc Táp không chịu nổi va chạm như vậy, không còn phân rõ được là bản thân muốn hay không muốn.

Tưởng Mộ Tranh bỗng nhiên ôm lấy cô xoay người một cái, lật cô lên phía trên người anh. Anh chống cánh tay ngồi dậy, Lạc Táp chuyển thành tư thế ngồi khóa chân trên đùi anh.

Với dáng ngồi như vậy thì anh tiến vào sâu nhất, Lạc Táp không dám lộn xộn, có hơi đau, rồi lại đặc biệt hưởng thụ.

Tưởng Mộ Tranh vỗ lưng cô: "Ôm chặt anh." Anh từ từ dịch đến mép giường, nâng lấy mông cô đứng dậy.

Lạc Táp theo bản năng dùng hai chân quặp lấy eo anh.

https://thuviensach.vn

"Anh tính làm gì? Đi toilet hả?"

Tưởng Mộ Tranh cười: "Em muốn vào toilet làm?"

Lạc Táp: "..."

Tưởng Mộ Tranh: "Lần sau chúng ta sẽ càn quét hết, toilet, phòng bếp, rồi ban công, đều sẽ thỏa mãn em."

Lạc Táp: "..."

Anh hôn lên vành tai cô, thấp giọng nói: "Ôm chặt anh, anh ôm em làm."

Lạc Táp lo lắng: "Sẽ mệt."

"Không mệt."

Anh dùng lực eo và chân của mình để đưa cả hai vào hoan ái không gì sánh nổi.

Móng tay cô không dài lắm nhưng sau lưng Tưởng Mộ Tranh vẫn có dấu móng tay để lại, còn có cả vệt máu.

Trong phòng như có sóng biển đang vỗ vào bờ.

Tất cả đều là tiếng nước va chạm.

Âm thanh than nhẹ của Lạc Táp không ngừng tràn ra, Tưởng Mộ Tranh cực kỳ thích những tiếng rên rỉ này của cô, như muốn ẩn nhẫn nhưng lại không thể nào kiềm chế được.

Khi kết thúc, Lạc Táp như mới vừa bò ra từ trong nước, ngay cả tóc mai cũng đều thấm đẫm mồ hôi.

https://thuviensach.vn

Tưởng Mộ Tranh vẫn luôn ôm cô làm thật lâu, hiện tại cũng kiệt sức, hai người cùng ngã xuống giường lớn. Anh cọ cọ lên mặt cô: "Có mệt không?"

Lạc Táp mệt đến chẳng còn sức để gật đầu, nhắm hai mắt, trong đầu trống rỗng.

Tưởng Mộ Tranh thở ra một chút, sau đó kéo chăn lên, hôn lên trán cô: "Ngủ đi."

https://thuviensach.vn

ĐƯỜNG MỘT CHIỀU, NGƯỢC LỐI YÊU NHAU

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 64

Chương 64

Nghỉ ngơi hơn 10 phút, Tưởng Mộ Tranh bật dậy, Lạc Táp đã ngủ say, hơi thở thật đều.

Vừa nãy chắc cô mệt muốn chết rồi.

Tưởng Mộ Tranh cúi đầu hôn vài cái lên trán cô, cô không có chút phản ứng nào.

Đi vào phòng tắm rồi tắm qua một lần, sau đó Tưởng Mộ Tranh lại vắt một cái khăn ấm, cẩn thận lau người cho Lạc Táp.

Lạc Táp bị quấy rầy, theo phản xạ tự nhiên nhấc chân lên đá anh. Tưởng Mộ Tranh phản ứng mau, lui về phía sau vài bước nên cô không đụng tới anh.

Trước kia đều là anh đánh người khác, không biết Giang Đông Đình đã bị anh đánh qua bao nhiêu lần, không nghĩ tới sẽ có ngày bản thân bị đánh mà lại bó tay không làm gì được, chỉ có thể ngậm ngùi chấp nhận.

Mấu chốt là sau khi bị đá anh còn vui rạo rực và đặc biệt hưởng thụ.

Tưởng Mộ Tranh vòng qua bên giường, đắp chăn đàng hoàng lại cho Lạc Táp, nói thầm bên tai cô: "Nếu như đá hỏng rồi thì sau này em phải khóc đấy."

https://thuviensach.vn

Vừa rồi anh rất mệt, nhưng nghỉ ngơi một lúc xong thì hiện tại tinh thần phấn khởi không thôi.

Nghĩ đến một câu người ta hay nói, sau khi làm chuyện đó mà được hút một điếu thuốc thì quả thực là sướng như tiên, anh cũng lấy thuốc lá và bật lửa đi ra ban công.

Ngoài ban công gió lớn, thổi qua mặt giống như đao cắt, nhưng trong lòng anh lại ấm áp như đang kề bên xích đạo.

Châm thuốc lên, anh dùng sức hít mấy hơi, làn khói chậm rãi phun ra từ khoang mũi, nháy mắt đã biến mất trong màn đêm lạnh giá.

Cảm giác...chẳng có cảm giác gì cả.

Làm gì có cảm giác đặc biệt như bọn họ nói, còn bảo sướng như tiên nữa chứ.

Thuốc lá có ngon thì cũng không ăn ngon bằng Lạc Lạc của anh.

Hai cánh tay anh chống lên cửa sổ, nhìn bóng đêm, khóe miệng không khỏi cong lên.

Lạc Lạc là vợ anh.

Tưởng Mộ Tranh trở lại phòng ngủ, nằm xuống sau lưng Lạc Táp rồi ôm cô vào trong lòng.

Cô thích tư thế ngủ mà lưng dán vào lồng ngực anh như vậy, gần như là một đêm mộng đẹp.

Buổi sáng hôm sau.

Khi Lạc Táp tỉnh lại thì thân thể đau nhức, nơi nào đó có một cảm giác khó chịu không nói nên lời, cũng không tính là đau.

https://thuviensach.vn

"Không ngủ nữa à?" Giọng nói khàn khàn của Tưởng Mộ Tranh vang lên từ phía sau.

"Ừm, ngủ đủ rồi." Lạc Táp xoay người, rúc vào trong lòng anh.

"Có đau không?"

"Vẫn ổn."

"Đau thì liền để anh hôn hôn."

"..."

Lạc Táp không lên tiếng, cô không biết anh nói hôn là hôn nơi nào, có lẽ là chính cô hiểu sai.

Một lát sau, cô nhỏ giọng nói: "Em chưa đánh răng."

Tưởng Mộ Tranh cười: "Anh cũng không nói muốn hôn miệng em."

Lạc Táp: "..." Trừng anh một cái.

Tưởng Mộ Tranh làm như không thấy, ngậm lấy vành tai cô, hỏi cô: "Nói cho anh nghe, em có đau không?"

"Vẫn ổn, không đau." Cô chôn mặt vào trong lồng ngực anh.

"Đừng nói nữa, em ngủ thêm lát nữa."

"Em nằm đi đã, anh xuống phòng bếp rót chút nước cho em, uống xong rồi lại tiếp tục ngủ." Tưởng Mộ Tranh choàng áo tắm dài lên người, đi toilet đánh răng trước rồi lại đi phòng bếp rót nước ấm hòa chút mật ong cho cô.

Lạc Táp uống nước xong thì lại rúc vào trong chăn.

https://thuviensach.vn

Buổi sáng không cần đi làm, được nằm trong một chăn ấm áp, lại cùng một người đàn ông vừa bỉ ổi vừa háo sắc tương liên cả thể xác lẫn tinh thần, ngẫm lại cảm thấy thật hạnh phúc.

Tưởng Mộ Tranh cũng không có ý định đến công ty vào hôm nay. Anh đi sang phòng làm việc để mở cuộc họp video buổi sáng, sau đó dặn dò công việc ngày hôm nay với thư kí rồi khóa điện thoại lại, quay về phòng ngủ.

Nghe được tiếng bước chân, Lạc Táp vội nhắm mắt, tiếp tục vờ ngủ.

Bỗng nhiên có một cơn gió lạnh căm xộc vào phía sau lưng, cô run lên một cái, ngay sau đó đã bị Tưởng Mộ Tranh kéo vào vòng tay ấm áp dễ chịu của anh.

"Có đói bụng không?"

Cô không lên tiếng.

Tưởng Mộ Tranh biết cô không ngủ: "Không nói lời nào là anh hôn em đấy."

Lạc Táp: "....."

Vẫn không có động tĩnh gì.

Tay Tưởng Mộ Tranh từ từ trượt dọc xuống theo eo cô.

"Em buồn ngủ!" Cô vỗ tay anh ra.

Tưởng Mộ Tranh cười: "Không ngủ nữa, anh muốn hôn em."

Lạc Táp biết anh muốn hôn nơi nào, bên tai đỏ ửng: "Tưởng Mộ Tranh, có tin em đá anh không hả?!"

https://thuviensach.vn

"Tin chứ, cũng đâu phải lần đầu tiên em đá anh." Anh đã lật mình lên trên người cô, kéo chăn trùm qua đỉnh đầu rồi thụt lùi xuống vị trí giữa giường, tách hai chân của cô ra kê lên trên vai anh.

"Tưởng Mộ Tranh!!!"

Hai tay Lạc Táp nắm chặt khăn trải giường, toàn thân nóng rực, đôi môi mềm mại của anh đã hôn lên.

Hai người thân mật hơn 10 phút, Lạc Táp cảm giác như thân thể bị hút cạn.

Sau đó hai người đều không nhịn được nữa, lại ôm nhau làm thêm một lần.

Khi Lạc Táp rời giường đã là 11 giờ rưỡi, đói đến mức da bụng sắp dính vào lưng.

Hôm nay Tưởng Mộ Tranh không để người giúp việc đến, anh cũng không biết làm món gì phức tạp nên nấu sủi cảo cho Lạc Táp ăn.

Nấu hai phần, mỗi người một đĩa, sau khi Lạc Táp ăn xong thì cứ nhìn anh mãi.

Tưởng Mộ Tranh nhìn cô: "Sao thế?"

Lạc Táp chớp chớp mắt, nhỏ giọng nói: "Ăn chưa no."

Tưởng Mộ Tranh: "....."

Rồi anh chợt cười: "Ăn tốt như thế, sao không mập chút nào hết vậy."

Anh đứng lên: "Anh nấu thêm một đĩa cho em nhé."

Lạc Táp: "Ừm, em đi với anh."

https://thuviensach.vn

Cô đi cùng anh vào phòng bếp.

Tưởng Mộ Tranh đổ thêm nước vào nồi, bật lửa, lại lấy một túi sủi cảo từ trong tủ lạnh ra.

Anh chỉ chỉ eo mình.

Lạc Táp không rõ nguyên do, điều duy nhất cô có thể nghĩ đến chính là: "Eo anh..... Khó chịu hả?"

Tổng cộng làm 2 lần, mỗi lần đều là anh ôm cô, thời gian lại không ngắn, eo đau cũng là chuyện bình thường.

Tưởng Mộ Tranh híp mắt lại, không hề chớp mắt mà nhìn chằm chằm cô.

Lạc Táp chớp chớp mắt, ý gì đây?

Eo không khỏe bị cô nói trúng rồi?

Tưởng Mộ Tranh cũng biết là đàn gảy tai trâu, cô chẳng hề dính anh tẹo nào. Theo lý thuyết, sau khi hai người đã thân mật đến vậy thì hẳn là cô phải thích dính vào anh mới đúng. Nhưng cô vẫn giống như trước, anh nấu cơm thì cô đứng ở bên cạnh, không có bất kì cử chỉ tiếp xúc da thịt nào.

Anh nói: "Ôm eo anh, dựa gần vào anh một chút."

Lạc Táp không làm nũng, cảm thấy ban ngày ban mặt làm như vậy rất kì quái.

Tưởng Mộ Tranh nói: "Em lại đây nấu đi." Anh nhường vị trí lại cho cô.

Lạc Táp đứng vào, nước trong nồi đã sôi sùng sục, cô nhấc nắp lên, thả sủi cảo vào.

https://thuviensach.vn

Tưởng Mộ Tranh đứng ở phía sau, hai tay vòng qua eo cô, cằm thì gác lên đầu vai cô.

Lạc Táp vỗ vỗ anh: "Tránh ra, em đang nấu sủi cảo mà."

"Cái này gọi là tình thú vợ chồng."

"..."

Tưởng Mộ Tranh nhìn kệ bếp, độ cao vừa vặn, anh xoay mặt qua thấp giọng nói với cô: "Mấy nay trời lạnh, hai ngày nữa chúng ta nấu canh xương sườn đi."

Lạc Táp cũng không nghĩ nhiều, gật đầu: "Được đó, lần sau khi em được nghỉ sẽ đi siêu thị mua xương sườn, anh thích bỏ thêm cái gì vào canh?"

Tưởng Mộ Tranh: "Gì cũng được, anh không kén." Anh lại hỏi: "Thời gian nấu canh rất lâu đúng không?"

Lạc Táp: "Ừ, tầm hơn 1 tiếng thì phải, em chưa nấu bao giờ, trước kia nhìn thấy ba nấu thôi."

Tưởng Mộ Tranh hơi gật đầu: "Thời gian nhiêu đó là đủ rồi."

Lạc Táp: "Hả?"

"Nấu canh hơn 1 tiếng, chúng ta ở phòng bếp cũng nhàn rỗi không có việc gì làm, có thể làm chút vận động tốt cho thể xác và tinh thần." Anh hất cằm về phía kệ bếp: "Em ngồi lên đó, độ cao vừa vặn."

Lạc Táp: "...Tưởng Mộ Tranh, trong đầu anh cả ngày đều nghĩ cái gì vậy hả!?"

"Nghĩ xem làm em kiểu gì."

https://thuviensach.vn

Cô nhấc chân, Tưởng Mộ Tranh lui về sau một bước, cô không đá anh, chỉ là dọa anh mà thôi.

Tưởng Mộ Tranh kéo cô vào trong lòng, "Đừng náo loạn, sủi cảo nở rồi kìa."

Lạc Táp đổ thêm chút nước lạnh vào nồi, Tưởng Mộ Tranh cúi đầu, đặt lên cổ cô một nụ hôn nóng bỏng.

Sủi cảo đã nấu xong, cũng chưa kịp múc ra thì Lạc Táp đã bị Tưởng Mộ Tranh xoay người lại, hai người tiếp tục quấn lấy nhau mà hôn, khó chia khó lìa.

Khi nụ hôn kết thúc, nhân sủi cảo đã bị nở đến bục ra nổi lên khắp nồi.....

Đến chiều, đàn dương cầm mà Tưởng Mộ Tranh mua đã được chuyển tới. Lắp đặt và điều chỉnh xong thì cũng đã chạng vạng.

Sau khi nhân viên cửa hàng bán đàn rời đi, Lạc Táp hỏi Tưởng Mộ Tranh: "Anh nghĩ gì mà lại mua đàn vậy?"

Ngón tay Tưởng Mộ Tranh ấn lung tung lên mấy phím đàn, anh ngẩng đầu: "Anh muốn học đánh đàn, em dạy anh nhé?"

Lạc Táp sửng sốt: "Em dạy cho anh?"

"Ừ, không phải ở nhà em có rất nhiều giấy khen thưởng của hội thi đàn dương cầm à?"

Lạc Táp không ngờ là anh sẽ để ý đến mấy cái giấy khen nhỏ bé trong phòng làm việc ở nhà cô, còn là mấy giấy khen đạt được khi học tiểu học.

Ba đã giữ lại tất cả giấy khen và ép lại cho cô, cô liền đặt chúng ở một góc của kệ sách.

https://thuviensach.vn

Tưởng Mộ Tranh nói: "Anh dạy em tiếng Anh, em dạy anh đàn."

Lạc Táp gật gật đầu: "Được thôi."

Trong lòng rất vui vẻ, lại đặc biệt cảm động.

Trải qua khoảng thời gian ở chung này, cô phát hiện không có gì là Tưởng Mộ Tranh không biết.

Điều duy nhất anh thiếu sót mà cô biết chắc có lẽ cũng chỉ có đàn dương cầm.

Vì muốn cho cô có được cảm giác vượt trội, anh liền lấy thứ bản thân không am hiểu nhất ra để cho cô dạy.

Khi anh học đàn thì rất nghiêm túc, nghiêm túc hệt như một học sinh tiểu học vậy.

Mặc dù là anh ngốc đến không chịu nổi, mấy cái bản nhạc cô dạy mấy giờ đồng hồ, nhưng khi đàn anh vẫn quên mất.

Sau đó anh vẫy tay: "Mỏi tay quá, Lạc Lạc, chúng ta làm chút việc khác đi."

Anh thuận thế kéo cô ngồi lên trên đùi mình.

Lạc Táp không biết phải từ chối như thế nào, vùi mặt vào trong cổ anh, cũng không nói lời nào. Tưởng Mộ Tranh nhỏ giọng hỏi cô: "Có phải vẫn còn đau không?"

"Ừm."

"Vậy chúng ta đi xem phim đi."

"Xem phim gì?"

https://thuviensach.vn

"Cái nào cũng được, chọn bộ nào em thích xem, em xem phim, anh xem em."

"..."

Những ngày tháng hạnh phúc luôn trôi qua nhanh như bay, đảo mắt đã tới gần Tết âm lịch.

Đây là những ngày Bắc Kinh an tĩnh nhất, như một thành phố không người, thậm chí có thể phóng nhanh trên đường...

Hôm nay Tưởng Mộ Tranh rất buồn bực, bởi vì không thấy cây kẹo que để ở trong túi đâu. Đó là quà Giáng Sinh Lạc Táp tặng anh, trước đó vẫn luôn để trong túi, khi rảnh rỗi sẽ lấy ra ngắm nghía một lát, cũng không nghĩ là sẽ ăn.

Tối hôm qua ở câu lạc bộ chơi với đám Giang Đông Đình một đêm, đến sáng hôm nay khi anh ngồi họp, theo thói quen sờ vào túi thì thấy trống trơn, không có gì cả.

Có lẽ đã làm rớt mất khi cởi áo khoác ở câu lạc bộ vào tối hôm qua.

Anh ôm theo một tia may mắn mà hỏi Lạc Táp: "Em có nhặt được kẹo que của anh không? Không thấy trong túi nữa, rới đâu mất rồi..."

Lạc Táp: [... Mất thì mất, có gì to tát đâu, hôm nào lại mua một cái khác cho anh.]

Lúc này tâm tình của Tưởng Mộ Tranh mới thả lỏng hơn chút. Với anh mà nói, thứ đánh mất không phải một cái kẹo que mấy xu, mà là một phần tâm ý. Sau này phải tăng cường trí nhớ, không thể tùy tiện mang đi ra ngoài được, vẫn nên đặt ở trong tủ lạnh cho an toàn.

https://thuviensach.vn

Sau khi Tưởng Mộ Tranh tan làm thì đi đón Lạc Táp, mấy ngày nay tuyết lại rơi, đường trơn trượt, anh lái chậm nên khi đến đơn vị của Lạc Táp thì cô đã đứng ở cửa chờ anh.

Sau khi lên xe Lạc Táp cũng không nói chuyện với anh, sợ làm ảnh hưởng tới việc lái xe của anh.

Sau đó trong lúc chờ đèn đỏ, Tưởng Mộ Tranh hỏi cô: "Khi nào chú Phùng mới được nghỉ?" Nói rồi anh dùng khóe mắt liếc nhìn cô một cái.

Lạc Táp đang ngắm nhìn cảnh tuyết rơi ở bên ngoài, quay đầu lại: "Không biết nữa, hình như mồng 3 có thể về nhà nghỉ ngơi, thời gian cụ thể thì vẫn chưa rõ."

Tưởng Mộ Tranh gật gật đầu: "Khi nào chú Phùng được nghỉ thì chúng ta đi thăm nhé, anh sẽ uống vài ly với chú ấy."

Khóe miệng Lạc Táp khẽ cười: "Ừ, đến lúc đó sẽ nói trước một tiếng với ba."

Tưởng Mộ Tranh vốn đang tính nói với cô chuyện Du Ngọc, nhưng lời nói đến bên miệng lại nuốt xuống.

Hơn một tháng trôi qua, cô vẫn chưa từng hỏi qua chuyện ly hôn của Du Ngọc, nhưng cô thường xuyên dậy rất sớm vào buổi sáng, anh cảm giác được nhưng không muốn quấy rầy cô.

"Lạc Lạc."

"Ừm?"

"Gần đây cậu mợ thế nào?"

"Vẫn ổn, lần trước em có gọi điện thoại, gần đây đang bận bịu nhưng không có vấn đề gì."

https://thuviensach.vn

"Đợi được nghỉ thì tụi mình đi thăm bọn họ."

"Để nói sau đi."

Lạc Táp không có hứng thú lắm, quay mặt đi, tiếp tục ngắm cảnh tuyết rơi ngoài cửa sổ.

Lần trước gọi điện thoại cho cậu, cậu nói mẹ muốn ly hôn, còn khuyên cô đừng cứng đầu với mẹ nữa, mẹ cũng không dễ dàng gì.

Cô vẫn im lặng không nói chuyện, không biết phải nói gì, bao nhiêu chuyện trước đây cô chưa từng nói với bất kì ai, hiện tại cô lạnh nhạt như vậy, ở trong mắt nhà cậu chính là máu lạnh không hiểu chuyện.

Ba cũng biết chuyện mẹ muốn ly hôn, là cậu nói với ông, muốn ba khuyên cô đừng cáu kỉnh với mẹ nữa.

Ba nói, qua Tết âm lịch sẽ được nghỉ mấy ngày, đến lúc đó sẽ cẩn thận tâm sự với cô.

Lạc Táp thở dài trong lòng, đến lúc đó phải nói gì với ba đây?

Cô không muốn nói mẹ không tốt, đều đã qua nhiều năm như vậy rồi, thật sự không hề muốn nhắc lại.

Nhưng vậy thì ba sẽ nghĩ về cô như thế nào?

Lúc này cô cũng chưa biết làm sao.

"Lạc Lạc."

"Hả?" Lạc Táp hoàn hồn.

"Chúc mừng em." Tưởng Mộ Tranh đưa cho cô một túi hồ sơ.

https://thuviensach.vn

Lạc Táp chần chờ, nhận lấy rồi trực tiếp mở ra, trong khoảnh khắc nhìn thấy tờ giấy phép kia, tất cả những tâm trạng chán chường trước đó nháy mắt tan thành mây khói. Cô cầm giấy phép lên, nhìn rồi lại nhìn.

Cô không giỏi biểu đạt tâm trạng phấn khích của bản thân, chỉ biết cầm giấy phép che lấy mặt, cứ luôn muốn cười, sau đó thì khẽ bật cười thành tiếng.

Rốt cuộc đã có thể tự mình nhảy dù.

Tự vui vẻ một mình xong, lúc này mới nhớ tới Tưởng Mộ Tranh, tâm tình tốt nên giọng nói cũng ôn hòa hơn không ít: "Cho anh."

Cô móc một vật từ trong túi ra đưa cho Tưởng Mộ Tranh.

Tưởng Mộ Tranh cười nhận lấy niềm vui bất ngờ này, tranh thủ 2 giây cuối cùng của đèn đỏ, anh hôn cô hai cái, đèn xanh sáng, anh khẽ nhấn ga, từ từ tiến về phía trước.

Lạc Táp liếc nhìn anh một cái, nhìn dáng vẻ hạnh phúc kia của anh, cô xoay mặt lại nhìn về phía ngoài cửa sổ, tên ngốc nhà cô.

https://thuviensach.vn

ĐƯỜNG MỘT CHIỀU, NGƯỢC LỐI YÊU NHAU

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 65

Chương 65

Tới gần cuối năm, công việc của Lạc Táp nhàn hơn một chút, năm nay đội trưởng không sắp xếp cho cô trực trong Tết âm lịch.

Tiểu Hạ và Thượng Viện Viện thì lại được sắp xếp cho trực trong Tết. Tổng cộng 7 ngày, hai người bọn họ trực đến 4 ngày, khiến Thượng Viện Viện vui đến quên trời đất.

Khi lịch trực ban được phát ra, Thượng Viện Viện cầm tờ lịch phân công mà nhảy tưng tưng tại chỗ, kích động không thôi.

Nhưng hưng phấn được một lát, cô ấy vẫn cầm lịch trực ban đi tìm đội trưởng, nói 4 ngày hơi ít.

Đội trưởng liếc cô ấy một cái: "Dù là chuyện gì cũng một vừa hai phải thôi, đừng có tham lam quá. Khi mọi việc qua rồi thì lại thành làm nhiều công ít, tình cảm cũng là như vậy đấy."

Thượng Viện Viện chớp chớp mắt, giống như đã hiểu ra được gì đó.

Trở lại văn phòng, chỉ còn Tiểu Hạ và Lạc Táp, các đồng nghiệp khác đều đã đi về nhà.

Lạc Táp đang nói chuyện với cậu em họ Du Dương.

https://thuviensach.vn

Mấy ngày nay cô đang lo chuyện Tết âm lịch đến nhà cậu, không đi thì không được, thường ngày cậu mợ tốt với cô như vậy. Nhưng nếu như đi, cậu sẽ lại càm ràm cô, bảo cô đừng trách mẹ nữa, rốt cuộc là vì cô mà mẹ đã quyết định ly hôn.

Cậu còn nói, nếu có cơ hội thì cô hãy khuyên nhủ mẹ. Đã đến tuổi nào rồi mà còn đòi ly hôn nữa.

Không ngờ là vừa rồi Du Dương lại gửi tin nhắn cho cô: [Chị, Tết âm lịch năm nay chị với anh rể tự đón với nhau đi nhé. Em đặt vé máy bay rồi, đưa ba mẹ đi Hải Nam ăn tết.]

Lạc Táp thở phào nhẹ nhõm, lại hỏi: [Sao đột nhiên em lại nghĩ tới đi Hải Nam ăn tết thế?]

Du Dương: [Hắc hắc, không phải sợ chị khó xử sao? Chị, mặc kệ lúc nào em cũng sẽ đứng về phía chị vô điều kiện. Lúc cần đánh người cũng thế, chỉ cần gọi em một câu thôi, gọi đến là tới luôn.]

Lạc Táp cảm động, trả lời cậu ta: [... Đánh người thì tự chị giải quyết được, cầm nã thủ (các thế đánh bằng cách chộp, cầm, giữ, kiểm soát đối phương) trước kia cậu dạy, chị vẫn luyện thường xuyên.]

Tìm được cảm giác thành tựu rất lớn trên người Tưởng Mộ Tranh.

Du Dương: [Có chuyện gì thì gọi điện thoại cho em.]

Lạc Táp: [Đúng rồi, chị nhận được giấy phép nhảy dù rồi, đến mùa xuân cùng đi nhảy dù đi.]

Du Dương: [Được đấy, bữa nào anh rể bận thì chị tìm em, vẫn là câu nói kia, gọi là tới~]

Kết thúc trò chuyện với Du Dương thì Tưởng Mộ Tranh gọi đến.

https://thuviensach.vn

Lạc Táp đứng dậy đi ra ngoài nghe điện thoại.

"Alo, anh bận xong rồi hả?"

Giọng nói trầm ấm của Tưởng Mộ Tranh truyền đến: "Vẫn chưa xong, còn đang họp, ra ngoài hút điếu thuốc nghỉ ngơi một lát. Một mình em đợi ở văn phòng chán lắm nhỉ?"

Đã tan tầm từ lâu, nhưng anh lại có một cuộc họp video đột xuất từ nước ngoài.

Anh hít một hơi rồi lại nói: "Hay là anh bảo tài xế đón em qua văn phòng anh, phải 1 tiếng nữa anh mới xong việc."

Lạc Táp: "Không cần đâu, anh cứ bận việc đi, em ở văn phòng lên mạng lướt web một lát là hết 1 tiếng ngay ấy mà."

"Ngày mai bọn em không cần đi làm nữa nhỉ."

"Ừm, hôm nay chính thức được nghỉ."

"Vậy buổi tối tụi mình đi dạo siêu thị, mua ít đồ ăn tết, trong nhà không còn gì để ăn rồi."

"Ừ, tụi mình tự làm sủi cảo ăn đi."

"Em biết làm hả?" Tưởng Mộ Tranh cười nói: "Anh không biết đâu, chưa làm bao giờ."

Lạc Táp: "Không rành lắm, trước kia ở nhà mợ có làm vài lần, mình lên mạng tra cách làm cụ thể xem, hẳn là không khó lắm đâu."

Tưởng Mộ Tranh dập tàn thuốc xuống gạt tàn, nhìn vào đồng hồ: "Chúng ta gặp mặt rồi nói sau, anh đi vào họp đây."

https://thuviensach.vn

"được."

Tưởng Mộ Tranh vẫn chưa tắt điện thoại, Lạc Táp biết anh đang đợi cái gì. Mỗi lần cô đều phải nói yêu anh rồi anh mới kết thúc cuộc gọi, Lạc Táp không giỏi biểu đạt, căng da đầu mới nói được câu yêu anh.

Tưởng Mộ Tranh còn cố ý gây sự: "Sao nói nghe có vẻ không tình nguyện cho lắm nhỉ? Lặp lại lần nữa đi."

" mau biến đi! Nhanh đi họp đi!"

"Không muốn nói cũng được thôi, đến tối ở trên giường sẽ làm thêm một lần." Tưởng Mộ Tranh cười uy hiếp cô.

"....." Lạc Táp bị anh quấn đến phát sợ, hạ giọng: "Đêm nay em sẽ ở lại khách sạn, bây giờ đi đặt phòng liền."

Tưởng Mộ Tranh bị uy hiếp ngược lại, anh vui cười nói: "Vợ à, vừa rồi em nói cái gì thế? Bên này tín hiệu của anh không tốt, lát nữa sẽ gọi lại cho em nha."

Sau khi nói xong cũng không cho Lạc Táp cơ hội nói chuyện, trực tiếp tắt điện thoại.

Lạc Táp trở lại văn phòng, tiếp tục lật xem tạp chí, Thượng Viện Viện cầm quả táo đưa cho cô: "Nè, ăn rất ngon đấy, chị đi rửa đi rồi ăn."

Cô ngước mắt lên nhìn, thừa biết chút ý đồ này của Thượng Viện Viện, cố ý nói: "Hai ngày này tôi không thể ăn lạnh."

Thượng Viện Viện: "....."

Lạc Táp thấy cô ấy ăn mệt rồi, buông tạp chí trong tay ra, cầm lấy quả táo rồi vừa huýt sáo vừa đi ra ngoài.

https://thuviensach.vn

Thượng Viện Viện kinh ngạc nhìn theo bóng dáng Lạc Táp, thường ngày lạnh lùng thanh cao, không nghĩ tới lại còn có chút dáng vẻ du côn của đại tỷ thế này.

Cô ấy nhíu chân mày, cẩn thận nghe bài hát cô đang huýt, là một bài hát đã cũ 'Anh có biết em đang đợi anh'.

Lạc Táp đang huýt câu "Bỗng nhiên em lại yêu anh, yêu anh đậm ....." Đi xuống toilet dưới tầng, chừa không gian trên tầng lại cho những người đang cuồng nhiệt trong tình yêu.

Vừa đến góc cầu thang, Lạc Táp nhìn thấy người đang đi lên thì nụ cười trên khóe miệng chợt tắt, bước chân nâng lên lại hạ xuống, mặt lạnh lùng nhìn người ở trước mắt.

Sở Tư Tư dừng lại ở góc xoay của cầu thang, cách Lạc Táp 2, 3 mét. Cô ta ngửa lên, Lạc Táp nhìn xuống, hai người im lặng giằng co.

Giằng co mấy chục giây, Lạc Táp vẫn luôn dùng đôi mắt lạnh nhìn qua, không có ý muốn mở miệng nói chuyện.

Kiềm chế không được, Sở Tư Tư phá vỡ trầm mặc trước: "Lạc Táp, đừng làm bộ bày ra dáng vẻ thanh cao, cảm thấy như toàn thế giới đều thiếu nợ chị! Chị lén làm việc xấu xa gì, đừng cho là tôi không biết!! Chị không thể chịu được khi thấy tôi hạnh phúc đúng không! Lại còn khua môi múa mép trước mặt em gái của bạn trai tôi! Lạc Táp, trước mặt một vẻ sau lưng một vẻ, chị diễn cũng giỏi lắm đấy. Chị cố ý chơi xấu tôi như vậy, không sợ ban đêm sẽ gặp ác mộng hả?"

Lạc Táp nhướng mày, quét mắt từ trên xuống dưới kiếc cô ta một cái, lười phản ứng, tiếp tục đi xuống tầng.

Khi hai vai sát nhau, cô cũng không thèm liếc nhìn lấy Sở Tư Tư một cái.

https://thuviensach.vn

"Lạc Táp!" Sở Tư Tư không thể nhịn được nữa, nghiến răng nghiến lợi gào lên một tiếng.

Mấy ngày nay ngày nào cô ta và bạn trai cũng cãi nhau, không lớn thì nhỏ, chẳng có lúc nào yên bình, cô ta cũng chịu không nổi nữa rồi.

Du Ngọc muốn ly hôn với ba, ba không muốn, vậy mà Du Ngọc lại ra thông điệp cuối cùng cho ba, nói là nếu không ký tên, bà ấy sẽ đi theo trình tự của pháp luật.

Bởi vì chuyện ly hôn này mà gần đây việc kinh doanh của công ty cũng không được thuận lợi. Du Ngọc muốn một nửa cổ phần của công ty, ba không đồng ý, hai người vẫn luôn giằng co.

Hiện tại cả ngày ba đều sứt đầu mẻ trán, còn xụ mặt xuống, cô ta làm gì cũng thấy không thuận mắt.

Nhưng Lạc Táp thì sao, đang vô cùng hạnh phúc bên Tưởng Mộ Tranh, Du Ngọc cũng là một lòng hướng về cô.

Lạc Táp mặc kệ cô ta, trải qua tất cả những chuyện này, cô đã thấy rõ mọi việc, chọn làm lơ Sở Tư Tư, đời này cũng sẽ không còn bất kì dính dáng gì tới Sở Tư Tư.

Sở Tư Tư thấy Lạc Táp không phản ứng lại mình mà tiếp tục đi xuống tầng, cô ta gấp gáp: "Lạc Táp, chị có ý gì hả! Có bản lĩnh làm mà không có bản lĩnh thừa nhận phải không! Chị dựa vào cái gì mà đặt điều nói xấu tôi trước mặt Thượng Viện Viện! Chị làm người xảo trá, hai mặt như vậy, Tưởng Mộ Tranh có biết không!"

Lạc Táp xoay mặt lại, nhàn nhạt "a" một tiếng, không nhanh không chậm nói: "Sở Tư Tư, cô cũng thật sự quá đề cao bản thân mình rồi, người như cô, còn không có tư cách để tôi chủ động nhắc tới."

https://thuviensach.vn

Sở Tư Tư: "..."

Bị nghẹn đến nội thương.

Tức đến mức môi cũng trở nên trắng bệch.

Trên tầng Thượng Viện Viện và Tiểu Hạ đều nghe được tiếng hét "Lạc Táp" đầy phẫn hận.

Lúc ấy hai người đang ngồi ở bên nhau, Thượng Viện Viện đang lén hôn Tiểu Hạ, cũng bị một tiếng hét này làm cho hoảng sợ.

"Đi xuống nhìn xem có chuyện gì."

Tiểu Hạ gật đầu, hai người bước nhanh ra khỏi văn phòng, tới cửa thang tầng liền nhìn thấy màn giằng co giữa Sở Tư Tư và Lạc Táp.

"Lạc Táp không nói với tôi một chữ nào về chị cả, là tôi tự biết được, mẹ tôi cũng biết. Cả nhà tôi đều biết chuyện lúc nhỏ của các chị, trước kia nhà bà ngoại tôi ở tầng dưới nhà các chị. Lúc đó chị khóc quấy, hàng xóm chung quanh đều không chịu nổi." Thượng Viện Viện nói một hơi thật dài.

Sở Tư Tư run run bờ môi, hơi há mồm nhưng không phát ra bất kỳ âm thanh nào.

Thượng Viện Viện lại nói: "Tôi cũng không nói bậy gì về chị cả, chỉ kể lại tình hình thực tế thôi. Đừng nói Lạc Táp là đồng nghiệp của tôi, cho dù tôi không quen biết chị ấy đi nữa thì trong tình huống này tôi cũng sẽ giúp chị ấy giải thích hai câu. Đừng giẫm lên chỗ đau của người khác để thỏa mãn niềm vui của bản thân, tôi cảm thấy đây là phẩm chất căn bản nhất của đạo lý làm người."

Tạm dừng, cô ấy lại nói ra hết những suy nghĩ của bản thân: "Trong gia đình tái hôn, đứa nhỏ này bài xích đứa nhỏ khác, không muốn chấp

https://thuviensach.vn

nhận là chuyện bình thường. Cho dù chị có đuổi người ta đi rồi, tôi nghĩ cũng sẽ không có ai trách chị, bởi vì chị còn nhỏ. Nhưng mà nhiều năm qua đi như vậy rồi mà chị vẫn không thay đổi, hơn nữa nghe nói 6 năm trước khi chị say rượu lái xe..."

Nói rồi Thượng Viện Viện nhìn về phía Tiểu Hạ, đây là Tiểu Hạ kể cho cô ấy nghe, bởi vì lúc ấy Tiểu Hạ cùng một tổ với Lạc Táp.

Cô ấy nói tiếp: "Bởi vì đợt kiểm tra say rượu lái xe lần đó là các liên hợp chấp pháp, các đại đội đều điều động nhân sự đến, chia ra thành từng tổ nhỏ, chuyện của chị ầm ĩ đến mức mọi người trong Cục Quản lý giao thông đều biết. Tất cả mọi người đều nghị luận ở sau lưng Lạc Táp, nói chị ấy là một bà chị kế lòng dạ hẹp hòi. Mặc dù sau đó có video quay lại khi thực hiện nhiệm vụ chứng minh là máy đo nồng độ cồn kia vốn không có vấn đề gì, cũng không phải Lạc Táp cố ý vu oan cho chị. Nhưng tất cả mọi người lại chỉ nhớ rõ là Lạc Táp cố ý làm khó dễ chị tại hiện trường chứ chẳng mấy người quan tâm đến chuyện video phía sau nữa,bây giờ chị lại còn muốn người ta cho chị thể diện, nói một câu không dễ nghe, chị cảm thấy chị dựa vào cái gì?Mặt dày à?"

Thượng Viện Viện đã bị chiều hư từ nhỏ, từ trước đến nay nói chuyện đều không quan tâm đến tâm trạng của đối phương, cô ấy chỉ dựa vào cảm xúc của mình.

Muốn nói cái gì thì nói cái ấy, có khi vô cùng độc miệng.

Giống như lần đầu tiên cô ấy đi làm, gặp được Lạc Táp ở toilet, ngay cả xin lỗi mà còn là dáng vẻ như đại gia bố thí cho người ta.

Hiện tại cô ấy đang có ác cảm với Sở Tư Tư nên nói năng lại càng không kiêng nể gì.

Mặt Sở Tư Tư lức trắng lúc đỏ, hai tay không khỏi siết chặt thành nắm đấm.

https://thuviensach.vn

Bị người khác nhắc lại quá khứ đáng xấu hổ, hơn nữa còn là ngay trước mặt Lạc Táp, loại cảm giác này tựa như bị người khác quăng cho hai cái tát ở trước mặt mọi người vậy.

Xấu hổ, ngượng ngùng, chật vật.

Thượng Viện Viện thì cô ta không thể trêu vào, quan hệ giữa cô ta và bạn trai vốn đang tràn ngập nguy cơ, cô ta không thể tranh cãi với Thượng Viện Viện nên đành bắn tầm mắt như dao về phía Lạc Táp.

Cô ta cười lạnh một tiếng với Lạc Táp, gằn từng chữ một mà nói: "Thường ngày chị vẫn luôn bày ra dáng vẻ đáng thương để cho đồng nghiệp cảm thấy chị bị tôi ức hiếp ghê gớm lắm, rất cố gắng đắp nặn bản thân thành hình tượng tiên nữ không dính khói lửa phàm tục. Nhưng chắc đồng nghiệp của chị cũng không biết là chị có ba, hơn nữa ba chị còn là Phùng Khiếu Vịnh - bộ trưởng bộ công an của mấy người."

Nói xong, cô ta xoay mặt rời đi ngay.

Khóe mắt thì liếc nhìn Thượng Viện Viện và Tiểu Hạ, vẻ mặt bọn họ cũng giống như cô ta đã đoán trước, đều là kinh ngạc không thôi.

Cô ta cũng mới biết được tin này từ miệng ba mình vào hôm nay. Hóa ra là Lạc Táp có ba, lại còn là quan lớn.

https://thuviensach.vn

ĐƯỜNG MỘT CHIỀU, NGƯỢC LỐI YÊU NHAU

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 66

Chương 66

Lạc Táp dùng sức nắm chặt quả táo trong tay, người biết ba cô là ai cũng không ít, cô cũng không lo sợ là đồng nghiệp sẽ thấy thế nào, chỉ là cô không nghĩ tới Sở Tư Tư sẽ nói ra cái chuyện này với giọng điệu trả thù như thế.

Cứ làm như khi mọi người biết ba cô là ai thì sẽ giẫm nát cô ở dưới chân không bằng.

Một người có phẩm tính như vậy, cô không biết làm sao Du Ngọc lại có thể khen Sở Tư Tư như khen hoa vậy.

Thôi,cũng có liên quan gì đến cô đâu.

Thượng Viện Viện thoát ra khỏi khiếp sợ, đột nhiên nhận ra, hèn gì Phó Duyên Bác lại chăm sóc đặc biệt cho Lạc Táp, thì ra là tiểu sư muội của anh ấy mà.

Cô ấy nhìn về phía Lạc Táp: "Vừa rồi Sở Tư Tư nói gì đó, sao tôi không nghe được gì cả."

Nói rồi, cô ấy lại nhìn về phía Tiểu Hạ, Tiểu Hạ vội tỏ thái độ, phụ hoạ theo cô ấy: "Tôi cũng không nghe được, vừa rồi hơi bị ù tai."

https://thuviensach.vn

Thượng Viện Viện nói: "Ai nha, sao anh giống em quá vậy, vừa rồi ù tai ghê luôn, chúng ta đi bệnh viện khám thử nhỉ?"

"được a"

"Đi thôi, tới muộn thì bác sĩ cũng nghỉ hết."

Hai người đi lên tầng.

Lạc Táp: "....."

Nhíu mày, hai người kia bị choáng váng đầu à?

Hoàn toàn rơi vào chế độ điên cuồng tự biên tự diễn.

Buổi tối, Lạc Táp và Tưởng Mộ Tranh đi siêu thị mua chút đồ tết, lại mua bột mì cùng nhân làm sủi cảo, tính về nhà làm sủi cảo.

Cô không nói gì đến việc Sở Tư Tư tìm cô gây sự, nói tới thì ngược lại còn ảnh hưởng tâm trạng của mình.

Sau khi về đến nhà, Lạc Táp bắt đầu sắp xếp đồ ăn tết, đây là cái Tết âm lịch vui vẻ nhất mà cô từng có trong suốt nhiều năm qua.

"7 ngày liên tục em không cần phải đi trực ngày nào hả?" Tưởng Mộ Tranh hỏi cô.

Cô xếp đồ, anh liền đứng ở bên cạnh hỗ trợ cô.

Lạc Táp: "Không, bị Tiểu Hạ và Thượng Viện Viện nhận hết một nửa rồi."

Cô xoay mặt qua nói với anh: "Trước kia đêm Giao thừa em đều đi trực, chỉ khi nào tuyết rơi nhiều thì sẽ ở lại trong đội làm hậu cần."

Tưởng Mộ Tranh: "Sẽ đón đêm Giao thừa với đồng nghiệp luôn à?"

https://thuviensach.vn

"Ừ, Chu Nghiên sẽ đưa đồ ăn ngon đến cho những đồng nghiệp trực ban, cũng đông vui lắm." Cô nói: "Thật ra là em chủ động yêu cầu trực ban, cũng sẵn sàng trực thay cho đồng nghiệp khác, không muốn về nhà. Về cũng chỉ có một mình, còn không đông vui bằng ở đơn vị, còn có người để nói chuyện."

Đêm nay có lẽ là cao hứng nên cô nói nhiều hơn với Tưởng Mộ Tranh.

Tưởng Mộ Tranh nghe mà đau lòng, anh nhịn không được hỏi: "Dì Du cũng luôn mặc kệ em sao?"

"Không phải, bà ấy cũng hỏi khi nào em nghỉ, em nói phải trực ban. Kỳ thật em có ca trực hay không cũng đều như nhau thôi, em sẽ không đến nhà Sở Nhất Sơn, bà ấy cũng sẽ không bỏ mặc bên kia mà một mình qua đây ăn tết cùng em."

Lạc Táp thở dài: "Không nói chuyện không vui nữa."

Dừng một chút, cô thoáng đấu tranh rồi hỏi: "Mẹ em gần đây thế nào?"

Tưởng Mộ Tranh: "Khá ổn, có anh mà, không có việc gì cả, anh đặt vé cho dì ấy và cả mẹ anh đi Vienna nghe nhạc hội. Có mẹ anh ở cùng nên không sao cả, mẹ anh còn đang buồn chán vì không có ai đi chơi cùng kìa."

Lạc Táp buông đồ trong tay ra, ôm anh một cái: "Tưởng Mộ Tranh."

Cô chỉ gọi anh một tiếng, còn lại không nói gì thêm, cô nghĩ là anh hiểu cô muốn nói gì.

Tưởng Mộ Tranh vỗ vỗ đầu cô: "Tết nhất, chúng ta nói chuyện gì vui vẻ được không?"

https://thuviensach.vn

Lạc Táp gật đầu, thoát ra khỏi lồng ngực anh, tiếp tục sửa sang lại đồ tết.

Tưởng Mộ Tranh tìm đề tài dời đi lực chú ý của cô, anh đề nghị: "Đêm mai anh làm mì, em phụ trách gói sủi cảo, anh nghĩ rồi, chúng ta chỉ có hai người ăn, không cần gói nhiều sủi cảo như vậy, cán bột làm da sủi cảo cũng phiền phức. Chúng ta gói hai cái to đi, mỗi người một cái, em cảm thấy thế nào?"

Ở trong lòng, anh âm thầm tặng cho sự thông minh tuyệt đỉnh của mình một dấu like thật thật to.

Lạc Táp: "...Sủi cảo to quá, nấu chín không?"

Tưởng Mộ Tranh: "Ngày mai thử xem sao, gói trước một cái rồi nấu ăn thử. Nếu ăn ngon thì chúng ta lại gói thêm hai cái, ăn vào đêm Giao thừa."

Hai tên ngốc nhất trí quyết định như vậy, còn cảm thấy bản thân cực kỳ thông minh.

Lạc Táp sắp xếp xong đồ ăn tết, thời gian còn sớm nên cùng Tưởng Mộ Tranh ra phòng khách xem TV.

Cô ngồi xuống bên cạnh anh, Tưởng Mộ Tranh không hài lòng, vỗ vỗ chân mình, "Ngồi chỗ này."

"Ngồi chỗ nào cũng thế." Lạc Táp không nhúc nhích.

Bởi vì ngồi ở trên đùi anh là anh sẽ hôn cô, hôn một lát rồi hôn luôn tới trên giường.

"Không giống." Tưởng Mộ Tranh ôm cô lên trên đùi, nhẹ nhàng cắn môi cô: "Cả một ngày không gặp mà không thấy nhớ anh hả?"

https://thuviensach.vn

"..." Cô nói: "Một ngày của anh là mấy tiếng vậy?"

"4 tiếng." Tưởng Mộ Tranh nói rồi hôn lên khóe môi cô, còn dùng đầu lưỡi khiêu khích cô.

Giữa trưa anh có tranh thủ gặp cô một lát, đưa cho cô mấy trái dâu tây đã được rửa sạch, đút cho cô ăn xong anh mới trở về.

Tình yêu quả thật là một thứ kỳ diệu, chỉ hận không thể ở bên cô suốt 24 giờ.

Tốt nhất là ở nơi như trên giường.

Lạc Táp mơ mơ màng màng, bản thân đã tới trên giường lúc nào cũng không hay, bị anh hôn đến trời đất quay cuồng.

Mãi cho đến khi anh tiến vào trong, cô mới bị đau mà bừng tỉnh lại, hai tay dùng sức bấu vào sau lưng anh.

Tưởng Mộ Tranh bắt lấy hai chân cô vòng lên eo mình, anh đặc biệt thích cảm giác khi đôi chân dài của cô quấn quanh eo.

Đại khái thì dục tiên dục tử cũng chính là như vậy.

Anh động thân tới trước, cô đưa người phối hợp theo, giữa hai người có một sự ăn ý hoàn hảo.

Sau này Tưởng Mộ Tranh thường xuyên cảm khái, may mắn năm đó khi chấp hành nhiệm vụ không rơi mất cái mạng này, chứ không thì thật là sống uổng phí cả một đời.

Cá nước thân mật là một loại niềm vui thể xác và tinh thần mà không chuyện gì có thể đạt tới được.

"Lạc Lạc."

https://thuviensach.vn

"ừ?" Cô thều thào đáp lại.

"Mấy ngày nay hình như thời tiết chẳng ra gì, còn cực kỳ lạnh, chúng ta ở luôn trên giường đi."

"... Anh lại nghĩ cái gì đấy hả!"

"Muốn em, bằng không còn cái gì nữa?"

Lạc Táp lại bị tiến vào, cô không lên tiếng nữa.

Hai tay Tưởng Mộ Tranh nắm chặt eo cô, dùng sức lực lớn nhất của anh mà tấn công cô.

Cho cô.

Yêu cô.

Lạc Táp cảm thấy giữa cô và Tưởng Mộ Tranh không chỉ là trao đổi về thể xác mà còn là cả linh hồn.

Ở trong thân thể nhau, ai cũng không muốn rời đi.

Bỗng nhiên một cơn khoái cảm ập đến, Lạc Táp không khống chế được bản thân, cả người đều dán lên trên người anh, dùng sức cắn đầu vai anh.

Sau khi kết thúc, anh ôm chặt cô vào trong lòng, mồ hôi trên tóc anh nhỏ từng giọt lên trán cô.

"Lạc Lạc, ngoan ngoan."

Cô còn đang run rẩy trong lòng anh: "Tưởng Mộ Tranh." Cô nghẹn ngào gọi anh.

"Anh đây, Lạc Lạc."

https://thuviensach.vn

Tưởng Mộ Tranh đưa tay sờ lên má cô: "Có phải vẫn còn muốn không?"

Lạc Táp vội lắc đầu, chôn mặt vào trong cổ anh, mồ hôi đầm đìa, không phân rõ là của ai với ai.

Anh vuốt ve tấm lưng mịn màng đẫm mồ hôi của cô, vài phút sau cô từ từ bình ổn lại.

Cô đã kiệt sức, ngay cả sức lực để nói chuyện cũng không có, nhắm mắt rồi thì rất khó để mở ra lại.

"Lạc Lạc, chúng ta vào phòng tắm để tắm qua chút nhé?"

"Ừ."

Tưởng Mộ Tranh đợi vài phút không thấy có động tĩnh gì, cúi đầu nhìn thì thấy cô đã ngủ mất rồi.

Anh hôn lên đầu vai cô, lại ôm cô vào phòng tắm rồi tắm rửa cho cô.

Đại khái bị anh chiều quen rồi, mỗi lần làm xong anh đều sẽ ôm cô nghỉ ngơi trong chốc lát. Sau khi cô nhắm mắt rồi thì sẽ không mở ra nữa, đều là anh ôm cô đi phòng tắm để tắm rửa.

Tắm xong, Lạc Táp ngủ an ổn, anh đi qua phòng làm việc, trả lời xong mấy cái email thì cũng không còn việc gì để làm.

Nghĩ đến 2 ngày sau sẽ đi qua chỗ chú Phùng làm khách, lại còn là lấy thân phận con rể tương lai thì không khỏi có chút khẩn trương.

Chú Phùng chỉ biết là Lạc Lạc có bạn trai, nhưng không biết người bạn trai đó là anh.

https://thuviensach.vn

Từ Phùng đại ca cho đến chú Phùng, rồi lại đến cha vợ tương lai, động tác này cũng quá nhanh. Suýt chút nữa đến anh còn không tiếp nhận nổi chứ đừng nói là Phùng Khiếu Vịnh.

Đều nói cha vợ nhìn con rể cũng là hết sức ngứa mắt, càng nghĩ trong lòng lại càng có áp lực.

Suy nghĩ một lát, anh nhắn tin vào nhóm chat 'kinh thành hoa hoa công tử': [Còn có hai ba ngày nữa là phải gặp ba vợ, ai có kinh nghiệm truyền thụ chút.]

Hoắc: [Trực tiếp gọi ba.]

Tưởng Mộ Tranh: [...Sau đó thì sao? Kết quả?]

Hoắc: [Cha vợ giúp tôi lấy lòng mẹ vợ, cưới luôn được vợ về nhà.]

Tưởng Mộ Tranh lại hỏi: [Phương pháp trực tiếp này của cậu, trong nhóm này có ai thử chưa?]

Hoắc: [Lần nào cũng đúng.]

Tưởng Mộ Tranh như suy tư gì, nhắn thẳng một tin qua cho Phùng Khiếu Vịnh: [Chú Phùng, hai ngày nữa khi chú được nghỉ, con sẽ dẫn bạn gái đến cho chú xem thử :)]

Phùng Khiếu Vịnh: [Nếu cậu không sợ tôi nhai cậu thì cứ tới đây :)]

Tưởng Mộ Tranh: [... Ba, thì ra ba biết con và Lạc Lạc ở bên nhau sao ~ Thật tốt quá ~ Mấy ngày nữa sẽ mời ba uống rượu ~]

Phùng Khiếu Vịnh: [Tôi không bị dụ với chiêu đó đâu, vẫn sẽ nhai đầu cậu :)]

Tưởng Mộ Tranh: "..."

https://thuviensach.vn

Hôm mồng 2 tết, ngày về nhà mẹ đẻ lại là ngày Tưởng Mộ Tranh gặp mặt cha vợ.

Dọc theo đường đi đều rất thấp thỏm, tới dưới tầng rồi thì càng là khẩn trương không thôi.

Hiện tại có chút đồng cảm với các cô gái khi chuẩn bị gặp mẹ chồng.

Cảm giác đều như nhau.

Tuy anh khẩn trương, nhưng cũng không để lộ cảm xúc ra ngoài. Dọc theo đường đi Lạc Táp rất vui vẻ, cũng không chú ý anh có điểm khác biệt với ngày thường.

Thường ngày khi lái xe, anh rất thích nói chuyện phiếm với cô. Nhưng hôm nay từ khi ra khỏi cửa đến dưới tầng nhà Phùng Khiếu Vịnh, cả đường đi anh đều không nói gì.

Khoảnh khắc Phùng Khiếu Vịnh mở cửa ra, tim Tưởng Mộ Tranh giống như sắp nhảy ra ngoài, cảm giác hệt như lần đầu tiên tỏ tình với Lạc Lạc, trong lòng không có chút tự tin nào.

"Chào chú Phùng."

"Sao lại không gọi ba nữa?" Phùng Khiếu Vịnh nhướng mày, có thâm ý khác mà nhìn anh.

Lạc Táp khó hiểu nhìn anh và ba, không hiểu gì về cuộc đối thoại giữa bọn họ.

Tưởng Mộ Tranh: "Ba."

Lạc Táp: "..."

https://thuviensach.vn

Phùng Khiếu Vịnh chỉ chỉ anh, "Còn đứng ở cửa làm gì! Nhanh lăn tới đây!"

Tưởng Mộ Tranh cười: "Vâng, lãnh đạo."

Phùng Khiếu Vịnh đá vào chân anh: "miệng lưỡi trơn tru."

Tưởng Mộ Tranh: "..."

Rốt cuộc đã biết vì sao Lạc Táp thích đá người như vậy, thì ra là di truyền à nha.

Phùng Khiếu Vịnh biết Tưởng Mộ Tranh đến đây nên làm vài món Tưởng Mộ Tranh thích ăn, lại làm vài món Lạc Lạc thích ăn, còn làm thêm mấy món ăn đặc sản của quê nhà ông, cả một bàn thịnh soạn.

https://thuviensach.vn

ĐƯỜNG MỘT CHIỀU, NGƯỢC LỐI YÊU NHAU

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 67

chương 67

Trong lúc ăn cơm, Phùng Khiếu Vịnh và Tưởng Mộ Tranh nói đến chuyện kinh doanh dầu mỏ của anh. Phùng Khiếu Vịnh không hiểu lắm chuyện trong giới kinh doanh, chỉ quan tâm hỏi xem hiện tại làm ăn có được không. Tưởng Mộ Tranh nói cũng không tệ lắm, bởi vì thị trường rộng.

Phùng Khiếu Vịnh trầm tư một lúc, lát sau hỏi anh: "Có từng nghe qua thương nhân nào tên lão Viễn không? Malaysia, vùng Tam Giác Vàng, vùng Trung Đông, hình như đều có thị trường của hắn ta."

Còn lão Viễn tên thật là gì, trông như thế nào thì bọn họ không có bất kỳ manh mối gì.

Tưởng Mộ Tranh khựng lại, giống như đã nghe qua ở đâu nhưng không nhớ rõ, lúc ấy cũng không để tâm. Anh nói không có ấn tượng, lại hỏi Phùng Khiếu Vịnh: "Có liên quan đến vụ án của mọi người?"

Phùng Khiếu Vịnh gật đầu, không nói thêm gì nữa, chuyển sang đề tài khác.

Sau đó lại nói tới Nhị ca của Tưởng Mộ Tranh, Phùng Khiếu Vịnh không quên trêu chọc Tưởng Mộ Tranh: "Tiểu Ngũ à, trước kia còn theo

https://thuviensach.vn

Nhị ca gọi Phùng đại ca, rồi từ Phùng đại ca đến chú Phùng, lại đến ba, trong lòng có cảm tưởng gì?"

Tưởng Mộ Tranh: "... Vẫn cảm thấy ba là dễ nghe nhất."

Phùng Khiếu Vịnh cười ha ha, Lạc Táp ở dưới bàn đá ông hai cái, híp mắt nhìn ông, ánh mắt ra hiệu cho ông không được làm Tưởng Mộ Tranh khó xử.

Tưởng Mộ Tranh cũng thấy được động tác nhỏ của Lạc Táp, trong lòng vui vẻ tự đắc không thôi, ăn cơm xong thì xung phong ôm hết việc rửa chén đĩa và lau dọn bếp.

Lạc Táp không cho anh làm: "Để em làm, anh đi chơi cờ với ba em đi."

"Em nói chuyện với ba đi." Tưởng Mộ Tranh đẩy cô ra khỏi phòng bếp, tự mình bắt đầu bận rộn.

Phùng Khiếu Vịnh đang pha trà trong phòng trà, nghe được tiếng bước chân cũng không quay đầu lại, tưởng là Tưởng Mộ Tranh: "Tiểu Ngũ à, 2 ngày này ba muốn tranh thủ thời gian đi qua nhà Nhị ca con ngồi một chút, có muốn đi cùng không?"

"Ba, là con, Tưởng Mộ Tranh ở phòng bếp." Lạc Táp ngã ngồi xuống sô pha, giữa trưa ăn hơi nhiều, nằm xuống mới thấy thoải mái hơn một chút.

Phùng Khiếu Vịnh đưa cho cô một ly trà: "thử xem, hương vị khá lắm."

Lạc Táp xua tay: "Uống không nổi, một ngụm nước cũng không uống nổi nữa."

https://thuviensach.vn

Phùng Khiếu Vịnh ngồi xuống ở phía đầu chân cô, vỗ cẳng chân cô: "Không thể ăn ít đi một chút được à, có chút thục nữ nào không hả."

"Lâu rồi không được ăn đồ ăn ba làm, không ngừng lại được." Lạc Táp gối hai tay lên sau đầu, gác chân lên vai Phùng Khiếu Vịnh: "Ba, có thể nghỉ ngơi mấy ngày vậy?"

Phùng Khiếu Vịnh nhấp mấy ngụm trà, "Không được mấy ngày, rất nhiều chuyện phải làm, chúng ta nghỉ nhưng tội phạm thì không có ngày nghỉ."

Ông như suy tư gì nhìn cô hai giây, trầm giọng nói: "Lạc Lạc, có thể tâm sự với ba chút không?"

Lạc Táp biết ba muốn nói chuyện gì, cô không lên tiếng, không biết phải nói gì, cũng không muốn nói gì cả.

Trầm mặc một lát, Phùng Khiếu Vịnh thở dài: "Cậu con nói với ba, mẹ con ly hôn là vì con, mà con lại còn không biết tốt xấu, đoạn tuyệt với mẹ."

Nói rồi ông lại uống thêm mấy ngụm trà, thở ra một hơi dài: "Lạc Lạc, bao nhiêu năm qua, con đã phải chịu rất nhiều ấm ức không thể chấp nhận nổi đúng không?"

Lạc Táp sửng sốt, căn bản không nghĩ tới ba sẽ hỏi cô như vậy. Cô cho rằng ba sẽ cảm thấy thất vọng về cô.

Phùng Khiếu Vịnh nói: "Nếu không thì ba thật sự không nghĩ ra có lí do gì để con ầm ĩ với mẹ con cả."

Tạm dừng một chút, "Con gái ba tuy rằng năng lực bình thường, cũng không có yêu cầu cao với bản thân, nhưng nó rất lương thiện, biết chịu đựng, độc lập, còn cực kỳ am hiểu lòng người."

https://thuviensach.vn

Ông nhìn cô: "Giống như ba, gần như chưa bao giờ làm tròn trách nhiệm với con, nhưng trước nay con chưa từng biểu hiện sự oán trách ra ngoài, ngược lại còn thường xuyên an ủi lại ba, nói ba công tác mệt mỏi. Mà mẹ con lại là người chăm nom con, nuôi nấng con nhiều năm như vậy, cho nên thật sự không còn lý do gì khác nữa để con phải đoạn tuyệt quan hệ với mẹ như vậy."

Ông nói chậm lại: "Lạc Lạc, có thể nói với ba rốt cuộc mấy năm nay con đã phải chịu những ấm ức gì, được không? Ba sẽ không phán xét hay lên án ai, bởi vì ba không có tư cách đó. Ba chỉ muốn biết rốt cuộc là mấy năm nay con gái ba đã trải qua như thế nào."

Từ khi cậu của Lạc Táp gọi điện thoại cho ông, lúc rảnh rỗi ông không khỏi ngẫm nghĩ, ông xứng đáng làm một người cha sao?

Ngay cả hỉ nộ ái ố của con gái còn không phát hiện ra, lại còn luôn vô tư cho rằng con gái đi theo mẹ sống rất tốt.

Lẽ ra ông nên nhận ra có gì đó không đúng từ lâu rồi mới phải. Lúc con gái 9 tuổi một mình dọn ra ngoài sống, đáng nhẽ ông phải quan tâm nó nhiều hơn, hỏi xem rốt cuộc tại sao lại như thế.

Nhưng lúc ấy, ông còn đang công tác ở tỉnh phía Nam, một lòng một dạ nhào vào công việc, căn bản là không rảnh để quan tâm đến con gái.

"Lạc Lạc, có thể nói với ba không?" Phùng Khiếu Vịnh thấp giọng lặp lại một lần nữa.

Lạc Táp đưa cánh tay lên che mặt, dưới đáy lòng hít sâu vài cái, điều chỉnh tốt cảm xúc: "Ba, thật sự không có gì đâu, chỉ là mẹ thường hay càm ràm con cho nên con thấy phiền thôi chứ không có chuyện gì khác."

Phùng Khiếu Vịnh nhìn ra con gái không hề muốn nhắc đến chuyện trước kia nên cũng không miễn cưỡng cô nữa, nhưng trong lòng lại cảm

https://thuviensach.vn

thấy xót xa không thôi.

Ông an ủi cô: "Lạc Lạc, ba biết lúc này con không muốn nói chuyện với mẹ chỉ là bởi vì con chưa vượt qua được chướng ngại trong lòng. Cho nên chúng ta cũng không cần phải ép buộc bản thân phải làm gì. Đợi thời gian trôi qua lâu, cái gì cũng sẽ trở nên không quan trọng nữa."

Lạc Táp "Ừm" một tiếng, lại khàn giọng nói: "Cảm ơn ba."

Qua một lát, cô nghi hoặc hỏi: "Ba, ba có từng oán trách mẹ không?"

Phùng Khiếu Vịnh im lặng một lát, lắc đầu: "Không hận không oán, con và mẹ con là người thân duy nhất trên đời này của ba. Trước kia bà ấy không chê ba, cho ba một gia đình, sau này còn sinh cho ba một cô con gái ngoan ngoãn hiểu chuyện như vậy, cảm ơn bà ấy đều không kịp, sao lại oán trách cho được?"

Lạc Táp gật gật đầu, hỏi một vấn đề mà bản thân cũng cảm thấy thật ngu xuẩn: "Vậy mẹ ly hôn rồi, hai người có thể....."

Cô không biết phải biểu đạt như thế nào mới thích hợp.

Phùng Khiếu Vịnh cười: "Nếu còn có thể ở bên nhau thì năm đó đã không ly hôn. Nhưng cho dù ba mẹ có ở bên nhau hay không thì cũng đều là ba mẹ của con. Bà ấy cũng vậy, đều là người nhà của ba."

Lạc Táp cười cười, cô thích tấm lòng rộng lượng, bao dung này của ba.

Phùng Khiếu Vịnh nhấc chân Lạc Táp từ trên vai đặt xuống đùi mình, dùng tay đặt ở bàn chân cô ước lượng một chút, "Lúc con mới vừa sinh ra, chân nhỏ đến mức nằm lọt trong bàn tay ba. Bây giờ thì còn dài hơn tay ba rồi."

https://thuviensach.vn

Lạc Táp nghiêng đầu nhìn ba, cười: "Con mà không dài không lớn lên thì lúc đó ba lại phải khóc đấy."

Phùng Khiếu Vịnh cũng cười.

Hai cha con bắt đầu nói đến chuyện khi cô còn bé, nói hết chuyện này rồi nói qua chuyện khác, nói hết cả buổi trưa mà cũng không hề nhận ra.

Phùng Khiếu Vịnh nhìn đồng hồ còn nghĩ rằng đồng hồ hỏng rồi, vội hỏi Lạc Táp: " Lạc Lạc mấy giờ rồi?"

Lạc Táp: " chờ con một chút để con nhìn."

Chớp chớp mắt: " đã hơn 5 giờ chiều rồi."

Từ lúc ngồi xuống liền chỉ lo cùng ba nói chuyện lúc nhỏ, đem Tưởng Mộ Tranh quăng ra sau đầu.

" mau đi xem Tiểu Ngũ, nó ngồi một mình trong phòng khách 3, 4 tiếng phỏng chừng chán muốn chết rồi." Phùng Khiếu Vịnh thu dọn khay trà, trà đã pha tốt, cũng quên uống.

Lạc Táp: " không có việc gì, anh ấy để con đi tìm ba nói chuyện phiếm."

Chạy ra phòng khách, Tưởng Mộ Tranh đang xem xuân vãn, " rất hay?" cô dựa gần anh ngồi xuống.

" cũng được, nhiều năm rồi chưa xem." Tưởng Mộ Tranh đem tay cô đặt trong lòng bàn tay mình nhẹ nhàng xoa nắn, xem ra tâm tình cô cũng không tệ lắm, hắn là đã cũng chú Phùng nói chuyện rất vui.

Hỏi cô: " chúng ta ở đây ăn bữa tối, rồi về nhà?"

https://thuviensach.vn

Lạc Táp nói được, sau đó hai người liền đi vào phòng bếp chuẩn bị bữa tối.

" buổi chiều ngồi đây rất chán đúng không? em với ba nói chuyện quên thời gian." Lạc Táp nói xin lỗi.

" không chán, gọi mấy cuộc điện thoại, lại xem TV, thời gian trôi qua rất nhanh." Tưởng Mộ Tranh nhìn vào phòng khách bên kia, Phùng Khiếu Vịnh còn đang ở trong phòng trà chưa có đi ra, anh nhân cơ hội này hôn trộm Lạc Táp một cái.

Lạc Táp thế nhưng chủ động đáp lại anh, dùng đầu lưỡi liếm môi anh, rất nhẹ, giống như lông chim lướt nhẹ qua, lại làm cho Tưởng Mộ Tranh ý loạn tình mê, thân thể rất nhanh liền có phản ứng.

Anh đem cô ôm vào trong ngực, nói bên tai cô: " chúng ta ăn xong liền về luôn, anh muốn em."

Lạc Táp: " ..."

Lần sau cô cũng không dám tự tiện hôn anh nữa.

Ăn xong cơm chiều bọn họ liền đi về, vừa lên đến trên tầng, chỉ có đèn cảm ứng từ huyền quan là sáng lên, đèn khác là không kịp bật lên, Tưởng Mộ Tranh liền ép Lạc Táp lên vách tường, mãnh liệt hôn xuống khí thế che trời lấp biển.

Anh nhẹ nhàng gặm cắn cổ cô, cầm lấy một chân cô đặt ở eo anh.

Hô hấp của anh nặng nề: " Lạc Lạc sau này ở ngoài không được hôn anh như thế, lực kiềm chế của anh không mạnh đâu." Nói xong lại hôn lên môi cô, tiến vào.

https://thuviensach.vn

Sau khi hoan ái, Tưởng Mộ Tranh đem cô ôm vào trong ngực: " Lạc Lạc, thời gian còn sớm, chúng ta bàn chút chuyện đi."

Lạc Táp mệt mỏi cũng chỉ muốn đi ngủ, nhưng ngoài miệng vẫn trả lời anh : " ừ, anh nói, em nghe."

" cũng không có gì quan trọng, chính là chuyện nhỏ thôi." Anh nghĩ nghĩ, sau đó hỏi cô: " anh là mối tình đầu của em có đúng hay không?"

Lạc Táp: "..."

Người này sao lại có thể nhàm chán đến như vậy, nhưng cô vẫn cố ý nói: " không phải."

Tưởng Mộ Tranh nhẹ nhàng ấn lên chỗ nào đó trên cơ thể cô một chút, Lạc Táp khẽ run lên, đá anh một cái: " lưu manh!"

" nếu anh không lưu manh, không nghĩ đem em đè dưới thân, không muốn em, không phải em sẽ lấy nước mắt rửa mặt cả ngày sao?" anh không biết xấu hổ mà cười nói.

Lạc Táp dùng sức cắn trên vai anh một cái: " lại nói bừa thử xem."

" a...em cắn nhẹ thôi!" anh nhanh chóng tỏ thái độ: " được, được, anh không nói bậy"

Tưởng Mộ Tranh nói sang chuyện khác, hỏi cô: "em làm cảnh sát giao thông nhiều năm như vậy, có lúc nào nghĩ đến chuyện không muốn làm nữa, muốn đổi nghề hay không?" Tưởng Mộ Tranh cẩn thận nói.

" có, mùa đông trời lạnh đến mức cứng cả người, mùa hè nắng nóng oi bức khó chịu, tới phiên trực gặp người khó khăn bị người ta nhục mạ, lúc đó hận không thể lập tức từ chức, còn lúc khác cũng không có ý nghĩ này."

https://thuviensach.vn

Cô nói: "mỗi ngày đứng ở giao lộ, có nhìn thấy nhân tình thế thái, sau đó lại cảm thấy bản thân kì thật rất may mắn, cảm thấy bản thân nên thấy đủ đi, nếu cả ngày lấy chuyện không như ý của mình đi so sánh với người khác, thì cuộc sống thật sự không còn ý nghĩa nữa rồi."

Cô lại trợn mắt nhìn anh: " lại nói, không phải rất nhiều người đều nói qua, làm một hàng oán một hàng sao? mặc kệ làm công việc gì, thời gian lâu dần rồi thì đều không khác lắm đi."

Nói xong lại nhắm mắt lại, ngáp một cái.

Tưởng Mộ Tranh rất kinh ngạc lần đầu tiên thấy cô một hơi nói nhiều như vậy, lại còn lúc ý thức đang mơ mơ màng màng.

Anh cầm tay cô, mềm mềm trắng trắng, anh đặt bên môi hôn hôn: " ừ, thật sự không khác lắm. Anh cũng không nghĩ mình sẽ đi làm ông chủ, làm việc, đúng giờ đi làm đúng giờ về nhà, cuối tháng lãnh lương."

Nếu hiện tại cô vẫn muốn công việc bây giờ, về sau anh sẽ chỉ lo chuyện đưa đón cô, cũng không nghĩ đến chuyện đổi công việc nhàn hạ cho cô nữa.

Tưởng Mộ Tranh vỗ vỗ lưng cô: " còn mấy ngày nữa là mùa xuân rồi, mùa xuân rất nhanh sẽ tới thôi."

Mùa xuân tới, thời tiết sẽ thoải mái hơn, lúc trực ban sẽ không lạnh như vậy nữa, không khí cũng tốt cảnh cũng đẹp, còn có thể đi ra ngoài chơi.

Nghĩ thôi cũng thấy tất cả đều tốt đẹp.

https://thuviensach.vn

ĐƯỜNG MỘT CHIỀU, NGƯỢC LỐI YÊU NHAU

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 68

Tháng tư, xuân về hoa nở, thảo trường oanh phi, cũng là mùa buồn ngủ nhất trong năm. Đặc biệt là mùa xuân năm nay, ngủ bao nhiêu cũng không thấy đủ.

Lạc Táp không biết người khác có như vậy hay không nhưng với cô là thế.

Mỗi sáng đều là Tưởng Mộ Tranh xốc chăn của cô lên, mạnh mẽ kéo cô rời giường.

"Em ngủ thêm 5 phút nữa thôi." Lạc Táp cò kè mặc cả.

" 1 phút cũng không được, nhanh dậy đi, anh đưa em đến đơn vị, còn phải chạy ra sân bay nữa."

Tưởng Mộ Tranh đưa quần áo cho cô: "Anh mặc giúp em?"

Lạc Táp lắc đầu: "Để em tự mặc."

Cô xoa ấn đường, tỉnh táo hơn không ít, lúc này mới nhớ tới hôm nay Tưởng Mộ Tranh phải đi công tác.

Anh đã ăn mặc rất chỉnh tề, áo sơ mi trắng cùng bộ vest đen.

Đơ ra 2 giây, sau đó Lạc Táp bò lăn long lóc ngồi dậy, "Anh còn chưa xếp va li sao? Để em đi dọn cho anh."

https://thuviensach.vn

Tối hôm qua anh nhận được điện thoại báo phải đi công tác đột xuất. Sau khi bọn họ về nhà ăn cơm rồi tắm xong, vốn dĩ cô muốn đi thu xếp hành lý cho anh, kết quả lại bị anh ôm lên trên giường lăn lộn đến nửa đêm, sau đó mệt nên ngủ luôn.

Tưởng Mộ Tranh: "Anh xếp xong hết rồi, chỉ còn chờ em rời giường và đánh răng rửa mặt xong là chúng ta đi xuống tầng nữa thôi."

Ăn sáng cũng không còn kịp nữa, vì để cho cô ngủ thêm được vài phút nên anh hy sinh luôn thời gian ăn sáng.

Chỉ có thể cầm hộp bữa sáng rồi mang theo ăn trên đường đi làm.

Lạc Táp dùng tốc độ nhanh nhất để đánh răng rửa mặt, mặc xong quần áo rồi vội vàng xuống tầng.

"Em từ từ thôi!" Tưởng Mộ Tranh kêu lên ở phía sau cô.

Lạc Táp có tai như điếc, chạy vội xuống tầng, đến phòng làm việc dưới tầng tìm đồ vật đã mua trước đó.

"Tìm cái gì thế?" Tưởng Mộ Tranh theo sát cô vào phòng làm việc.

"Chúc anh sinh nhật vui vẻ trước nhé." Lạc Táp đưa cho anh cái Zippo cô đã mua trong lúc đi dạo mấy ngày trước.

Có hôm cô vào phòng làm việc tìm anh, phát hiện ở góc bàn anh có một cái bật lửa đã dùng xong, tính mang nó đi vứt thì bị anh đoạt lại. Cô cảm thấy không thể hiểu nổi, sau đó cô mới nhớ hình như cái bật lửa kia là cô đã mua cho anh ở câu lạc bộ nhảy dù.

Tưởng Mộ Tranh nhận lấy Zippo, đồng thời kéo cô vào trong long: "Em biết ngày sinh nhật của anh à?"

"Ừ, có xem qua thẻ căn cước của anh."

https://thuviensach.vn

"Anh sẽ cố gắng nhanh chóng trở về trước ngày sinh nhật, em còn phải mua bánh kem cho anh nữa chứ."

" được."

"Nấu mì cho anh nữa."

"Ừ."

"Rồi vào ngày sinh nhật của anh phải hát cho anh nghe."

"... Được rồi."

Tưởng Mộ Tranh thỏa mãn, hôn hôn cô: "Đi thôi, thời gian không còn sớm nữa."

"Anh ra thẳng sân bay đi, em tự lái xe đi làm." Lạc Táp lấy chìa khóa xe.

"Đã nói muốn đưa em đi làm rồi mà." Tưởng Mộ Tranh không khỏi trả treo rồi kéo cô ra khỏi phòng làm việc.

Trên đường, Tưởng Mộ Tranh đưa giấy bút cho cô.

"Làm gì vậy?" Lạc Táp nghi hoặc hỏi.

"Vẽ cái hình em thích nhất ra đi."

Lạc Táp trả giấy bút lại cho anh: "Không cần vẽ đâu, rất đơn giản, em thích hình thoi."

"Chúng ta đúng là tâm linh tương thông, anh cũng thích hình thoi." Tưởng Mộ Tranh thu hồi giấy bút lại, lấy điện thoại ra nhắn lại cho bên kia: [Cắt thành hình thoi đi.]

https://thuviensach.vn

đối phương : [?!! Viên kim cương hồng hiếm có như vậy mà anh muốn cắt thành hình thoi?]

Tưởng Mộ Tranh: [Vợ tôi thích hình thoi, đúng rồi, 10 ngày sau tôi qua chỗ anh nhận chiếc nhẫn đã hoàn thành đấy.]

Đối phương: [10 ngày?! Gấp vậy? Không phải nói 3 tuần sao? 】

Tưởng Mộ Tranh: [Quá trình có thay đổi.]

Vốn dĩ anh chẳng quan trọng ngày sinh nhật, mấy năm nay cũng không chính thức chúc mừng sinh nhật, có khi qua sinh nhật nhiều ngày rồi anh mới nhớ tới.

Người mẹ không đáng tin cậy kia của anh thì lại càng không quan tâm đến sinh nhật của anh và Tứ ca, nói đàn ông không cần phải ra vẻ như thế...

Nhưng mà Lạc Lạc nhà anh đồng ý cho anh ra vẻ nha, tất nhiên anh cũng phải coi trọng ngày sinh nhật của mình rồi.

Còn có thể được nhận quà của cô.

Vốn là tính sang tháng năm sẽ cầu hôn cô, hiện tại quyết định sửa lại sẽ làm vào ngày sinh nhật anh.

Sau này cô chúc mừng sinh nhật cho anh, anh chúc mừng ngày kỷ niệm cầu hôn cho cô.

"Bên kia nóng lắm, anh chịu được không?" Lạc Táp xoay mặt qua hỏi anh.

Tưởng Mộ Tranh hoàn hồn, "Cũng quen rồi, trước kia mỗi năm đều sẽ ở bên đó vài tháng."

Năm nay là ở lại ngắn nhất.

https://thuviensach.vn

Trước kia còn một mình, ở đâu cũng đều giống nhau, cho nên thời gian ở lại Bắc Kinh của anh cũng không dài, nhưng bây giờ thì đã khác.

Ở nơi này, anh đã có vướng bận.

Phía trước có tài xế, anh đành nhịn xuống ý muốn hôn cô, chỉ đưa tay lên xoa vành tai cô.

Anh nói: "Buổi tối ngủ không được thì gọi điện thoại cho anh, bên anh sẽ là ban ngày."

"Ừm."

"Cuối tuần chán quá thì qua nhà cậu chơi, muốn đi ra ngoài chơi thì gọi Du Dương đi với em."

"Ừm, đã hẹn với nó rồi, cuối tuần này bọn em đi nhảy dù."

Tưởng Mộ Tranh không quên dặn dò cô: "Trước khi em đi thì nói một tiếng với Giang Đông Đình, để anh ấy sắp xếp máy bay tốt một chút."

Lạc Táp: "Không cần phiền toái như vậy đâu, em đi với Du Dương, nó cũng quen người trong câu lạc bộ."

Tưởng Mộ Tranh nói tùy cô vui là được, nhưng vẫn nhắn tin cho Giang Đông Đình, nói cuối tuần này Lạc Lạc sẽ đi nhảy dù.

Rất nhanh đã tới đơn vị của Lạc Táp, trước khi xuống xe, Lạc Táp lấy một hộp kẹo bạc hà từ trong túi ra cho anh.

Khóe miệng Tưởng Mộ Tranh nhếch lên, không hề chớp mắt mà nhìn cô, cực kỳ muốn cô hôn một cái.

Đai khái là Lạc Táp cũng đoán được ý tứ trong ánh mắt anh, liếc nhìn tài xế, sau đó đưa tay ra che, tiến gần lại hôn một cái lên môi anh.

https://thuviensach.vn

Tưởng Mộ Tranh liền cảm thấy mỹ mãn.

xe rời đi, Lạc Táp thu hồi tầm mắt, xoay người vào cơ quan.

Thời gian bận rộn luôn trôi qua thật mau, thoắt một cái, Tưởng Mộ Tranh đã đi công tác hơn 10 ngày.

Buổi tối tan tầm về đến nhà, Tưởng Mộ Tranh sẽ đúng giờ gọi điện thoại video cho cô. Bọn họ có thể tán gẫu cả 1,2 tiếng đồng hồ, cho đến khi cô buồn ngủ tới không mở mắt được nữa, Tưởng Mộ Tranh mới cúp điện thoại.

Ngoại trừ mấy khoảng thời gian tỉnh dậy sau khi nằm mơ là có chút gian nan, còn lại thì đều khá tốt.

Bắt đầu từ hôm qua, những ngày này sẽ tiếp tục tập trung kiểm tra lái xe say rượu, buổi tối trở về rất muộn, vừa mệt vừa buồn ngủ, thời gian trôi qua lại càng mau.

Khi đang nghỉ trưa, Lạc Táp nhận được điện thoại từ Du Ngọc. Đã gần 2 tháng rồi cô chưa nhìn thấy mẹ. Lần gặp trước đó là vô tình gặp được ở nhà cậu.

Cùng nhau ăn trưa, phần lớn thời gian đều là Tưởng Mộ Tranh nói chuyện với mẹ. Thỉnh thoảng mẹ cũng sẽ nói vài câu với cô, nhưng lần nào cô cũng chỉ đáp lại mấy chữ ít ỏi.

Mẹ đã ly hôn, tất cả thủ tục đã được hoàn thành vào tuần làm việc đầu tiên sau khi ăn tết xong.

Mọi chuyện có thể thuận lợi như vậy, đại khái là Tưởng Mộ Tranh giúp đỡ không ít. Cô không hỏi, Tưởng Mộ Tranh cũng không nhắc đến với cô.

https://thuviensach.vn

Lần đó khi gặp mẹ ở nhà cậu, cô không thể nói rõ được cảm xúc của bản thân là gì. Rõ ràng mẹ đã gầy đi rất nhiều, cảm giác như bà đã già thêm vài tuổi.

Cô không biết rốt cuộc ở trong lòng mẹ thì hôn nhân có ý nghĩa gì mà lại có thể nói không cần là lập tức không cần nữa.

Điện thoại còn đang rung, cuối cùng Lạc Táp vẫn đưa lên nghe: "Alo."

"Lạc Lạc, ăn cơm xong rồi hả?"

"Ừm."

"Mẹ tính báo với con một tiếng, mẹ mua một căn hộ trong khu bên nhà cậu con, ngay tầng trên của nhà cậu đấy. Khi không đi công tác thì mẹ sẽ đến nhà cậu con ăn cơm, con không cần lo lắng, cũng không cần phải có gánh nặng trong lòng."

Dừng vài giây, Du Ngọc lại nói: "Khi nào rảnh thì con với Tiểu Ngũ cũng có thể lại đây chơi."

Lạc Táp: "Gần đây rất bận, để sau này rồi nói, mẹ tự chăm sóc lấy bản thân. Con bận rồi, cúp máy trước đây."

Du Ngọc liên tục nói được, sau khi kết thúc cuộc trò chuyện, bà thở dài một hơi. Tưởng Mộ Tranh nói rất đúng, phải cho Lạc Lạc chút thời gian. Thời gian trôi qua lâu rồi, hẳn là cô sẽ không thể tiếp tục mặc kệ bà.

Tựa như vừa rồi, cô vẫn theo thói quen mà quan tâm bà, dặn bà tự chăm sóc lấy bản thân.

Bà biết sự tích lũy của mười mấy năm này đã tạo thành vết thương tâm lý cho Lạc Lạc, cũng không thể một sớm một chiều là có thể bình phục được.

https://thuviensach.vn

Du Ngọc xoa bụng, vừa mới họp xong, nhịn đói đến bây giờ vẫn chưa ăn cơm, đang chuẩn bị đến căn tin của công ty ăn thì lại có điện thoại đến, ai ngờ là Sở Tư Tư.

Bà do dự một lát, sau đó nghe máy.

"Mẹ, hiện tại mẹ có ở công ty không?" Giọng nói hỗn loạn của Sở Tư Tư xen lẫn nức nở.

Du Ngọc: "Có."

Tạm dừng, bà lại nói: "Tư Tư, dì ly hôn với ba con rồi, con nên gọi là dì đi."

"Tuy là mẹ ly hôn với ba con, nhưng tình cảm mẹ con mười mấy năm của chúng ta vẫn còn đó, sau này con sẽ hiếu kính với mẹ."

Du Ngọc cũng không muốn tranh luận vấn đề này với cô, trực tiếp hỏi cô: "Con có chuyện gì? Dì còn chưa ăn cơm, đang chuẩn bị tới nhà ăn, chậm nữa thì đầu bếp sẽ nghỉ mất."

Sở Tư Tư vừa nghe Du Ngọc nói còn chưa ăn cơm, lập tức nói: "Mẹ, con cũng chưa ăn. Vừa khéo con và mẹ cùng đi ăn đi. Con đến công ty đón mẹ, chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện. Con muốn nói với mẹ một chuyện rất phức tạp, cũng có liên quan tới công ty, trong điện thoại không nói rõ được."

Du Ngọc suy nghĩ: "Vậy cũng được."

Lại nói với cô: "Không cần con đón dì, tự dì sẽ lái xe qua."

Sở Tư Tư: "Con sẽ tới công ty liền mà, cúp máy trước đã."

Sở Tư Tư và Du Ngọc chọn một nhà hàng món Pháp. Khi ở trên xe, Du Ngọc nghe điện thoại công việc nên Sở Tư Tư cũng không có cơ hội

https://thuviensach.vn

nói gì.

Tới nhà hàng, sau khi ngồi xuống, hai mắt Sở Tư Tư lập tức đỏ hoe.

Du Ngọc hỏi cô: "Rốt cuộc là có chuyện gì vậy?"

Sở Tư Tư còn chưa nói gì đã nghẹn ngào: "Mẹ, ba con, ông ấy..." Nước mắt lập tức trào ra.

Mấy ngày nay Du Ngọc cũng không gặp Sở Nhất Sơn ở công ty, lịch sự mà quan tâm một câu: "Ba con làm sao?"

"Ba con, ông ấy nói tháng sau sẽ kết hôn, nói là người đàn bà kia mang thai rồi. Ông ấy muốn có một đứa con trai..." Nước mắt Sở Tư Tư tuôn rơi lã chã.

Cô không biết rằng hóa ra ba vẫn luôn trọng nam khinh nữ như vậy.

Hơn 50 tuổi rồi lại còn muốn có một đứa con trai, đã vậy còn tìm một người đàn bà chỉ hơn cô vài tuổi.

Sau khi cô biết tin thì khóc suốt một đêm, hôm nay ba còn nói người đàn bà kia sẽ tới công ty làm.

Ý tứ đã quá rõ ràng, người đàn bà kia muốn tiến vào tầng quản lý của công ty. Chắc chắn sau này sẽ dựa vào đứa nhỏ trong bụng để đòi cổ phần của công ty.

Mà nói không chừng tài sản trước kia chỉ thuộc về mình cô thì sau này cô còn chẳng được hưởng tới một phần ba.

Lúc này cô cực kỳ mong muốn quay trở lại những ngày tháng Du Ngọc còn ở trong nhà cô, nhưng rốt cuộc là không thể quay về được nữa.

https://thuviensach.vn

Du Ngọc sửng sốt, mới 3 tháng đã lập tức có niềm vui mới, còn có con?

Bà nhanh chóng sửa sang lại cảm xúc, sau đó nhàn nhạt nói: "Dì và ông ta ly hôn được vài tháng rồi, kết hôn hay không là quyền tự do của ông ta. Con không cần nói mấy điều này với dì."

Vừa mới ly hôn 3 tháng đã tái hôn, lại còn có cả con rồi, đối với bà mà nói đúng là cực kỳ châm chọc.

Có điều trái tim bà đã sớm nguội lạnh, tin tức này cũng chẳng tạo thành thương tổn gì đối với bà được nữa.

Còn chuyện nhân viên trong công ty nghị luận thế nào thì bà cũng không quan tâm.

Du Ngọc bắt đầu gọi món, Sở Tư Tư còn chưa nói được chuyện quan trọng, bản thân gọi đại vài món đơn giản rồi cho người phục vụ đi xuống.

"Mẹ, ba con....."

Lập tức bị Du Ngọc cắt ngang: "Tư Tư, con vẫn nên gọi là dì đi. Chưa kể, chuyện của ba con không có bất kỳ liên quan gì tới dì, sau này đừng nhắc tới với dì nữa."

Sở Tư Tư biết Du Ngọc đã hoàn toàn tức giận, chỉ là không biểu hiện lên trên mặt mà thôi.

Cô vội rèn sắt khi còn nóng: "Dì ơi, con muốn nói chính là chuyện công ty. Ba con nói người đàn bà kia còn muốn đến công ty làm. Dì à, người đàn bà kia mà đến công ty thì đám nhân viên ở công ty sẽ xì xầm bàn tán thế nào ở sau lưng dì đây? Chắc chắn bọn họ sẽ xôn xao, nói không chừng còn sẽ nói là ba con ngoại tình từ khi còn chưa ly hôn....."

https://thuviensach.vn

Du Ngọc làm một động tác ra hiệu cho cô tạm dừng: "Ăn cơm đi, đây là là chuyện nhà con. Một người ngoài như dì không thích hợp để tham gia vào. Còn chuyện công ty thì hiện tại dì đang bàn giao."

Sở Tư Tư sửng sốt, Du Ngọc quan tâm công ty tới cỡ nào thì cô là người biết rõ hơn ai hết. Ngay cả khi ly hôn cũng không chấp nhận nhường nửa bước, sao lúc này lại chịu bàn giao?

"Dì, dì mặc kệ công ty sao?"

Du Ngọc gật đầu: "Dì sẽ lập tức từ chức, cổ phần của dì cũng chuyển nhượng qua cho tập đoàn Trung Liên."

Trung Liên?

Công ty của Tưởng Mộ Tranh?

Trong lòng Sở Tư Tư cảm thấy lạnh lẽo, nhưng cô vẫn chưa từ bỏ ý định: "Dì ơi, lúc này ba con đang hoàn toàn mê muội rồi, một lòng muốn có con trai, chẳng còn quan tâm gì đến con. Dì, dì giúp con với."

Nói rồi nước mắt lại lăn dài.

Du Ngọc vẫn nói câu kia: "Tư Tư, đây là chuyện nhà con, ăn cơm đi."

Bà bóp ấn đường, bản thân cũng chẳng còn hứng thú ăn uống.

Một bữa cơm này, ăn mà cứ như nhai sáp.

Hai người không ăn bao nhiêu đồ ăn, nhưng rượu vang đỏ thì lại uống rất nhiều.

Sở Tư Tư uống nhiều hơn bà không ít, bà chỉ hơi đau đầu mà thôi, còn Sở Tư Tư thì hai mắt đỏ au, cảm xúc lại bất ổn. Bà không để Sở Tư Tư lái xe mà tự mình lái.

https://thuviensach.vn

Bởi vì ở rất gần công ty, chỉ cách hai ngã tư, bà uống cũng không nhiều lắm, hơn nữa đa số cảnh sát giao thông đều kiểm tra lái xe say rượu vào buổi tối nên cũng không gọi tài xế qua đây.

Có điều không ngờ rằng khi tới ngã tư thứ hai thì đụng phải chốt kiểm tra lái xe say rượu đang kiểm tra.

https://thuviensach.vn

ĐƯỜNG MỘT CHIỀU, NGƯỢC LỐI YÊU NHAU

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 69

Chương 69

Lạc Táp trăm triệu không nghĩ tới được rằng sẽ có ngày túm được chính mẹ mình trong khi kiểm tra say rượu lái xe của cô.

Mà Du Ngọc thì càng không nghĩ tới rằng lần đầu tiên bà uống rượu lái xe lại bị kiểm tra bởi chính con gái mình. Rõ ràng nơi này không phải khu trực thuộc của đại đội 2, nhìn nhìn lại đồng nghiệp bên cạnh con gái, bà không hề quen biết một ai.

Là đợt kiểm tra lái xe say rượu toàn thành phố?

Khoảnh khắc cửa sổ xe mở ra, Lạc Táp sửng sốt, Du Ngọc thì hổ thẹn không thôi.

Lạc Táp nhìn chằm chằm vào Du Ngọc, hai má bà ửng đỏ, mùi rượu vang bay ra từ trong xe.

Từ sau khi làm cảnh sát giao thông, cô đã chứng kiến rất nhiều tai nạn xe cộ do lái xe khi uống rượu hoặc lái xe khi say rượu gây ra.

Nhẹ thì xe bị hư hỏng, người bị thương một chút.

Nghiêm trọng hơn là xe nát người chết.

Có khi hủy đi không chỉ là một gia đình.

https://thuviensach.vn

Mẹ đi xã giao nhiều nên uống rượu cũng là chuyện thường. Cô đã nhiều lần dặn dò mẹ rằng uống rượu rồi lái xe không phải là chuyện nhỏ, đừng ôm cái tâm lý luôn gặp may mắn.

Từ trước đến nay tai nạn giao thông chưa bao giờ xảy ra dựa trên xác suất, chỉ có 0% hoặc là 100%.

Cô cứ nghĩ rằng mẹ nghe hiểu, nhưng bây giờ mới thấy có lẽ căn bản là mẹ không để ở trong lòng.

Lạc Táp không ngờ rằng người ngồi trên ghế phụ sẽ là Sở Tư Tư. Sở Tư Tư đang dùng ánh mắt vui sướng khi người gặp họa mà nhìn cô.

Sở Tư Tư đặt khuỷu tay trên cửa sổ xe, khóe miệng mang theo nụ cười châm chọc. Lúc này cô ta muốn nhìn xem Lạc Táp sẽ làm như thế nào.

Điều cô ta muốn nhìn thấy nhất chính là vết nứt trong mối quan hệ của Lạc Táp và Du Ngọc càng ngày càng lớn. Tốt nhất là khiến cho Du Ngọc chán ghét Lạc Táp, không bao giờ để ý đến Lạc Táp nữa.

Những gì cô ta không có thì Lạc Táp cũng không được có.

Cô ta cũng biết bản thân ghen ghét biến thái, nhưng từ nhỏ đã như vậy rồi, làm thế nào cũng khống chế không được.

Thật ra Lạc Táp vẫn có nhiều hơn cô ta, ít nhất Lạc Táp có một người cha không hề tái hôn, cô có thể hưởng thụ hoàn toàn tình yêu của cha.

Nhưng cô ta thì sao?

Cô ta sắp có một người em trai cùng cha khác mẹ, em trai còn chưa sinh ra, cán cân trong lòng ba cũng đã nghiêng lệch nghiêm trọng.

Người đàn bà trẻ tuổi mà ba tìm về kia cũng chẳng ưa được cô ta.

https://thuviensach.vn

Trước kia ít nhất cô ta còn có nhà, tuy rằng cô ta chẳng có bao nhiêu tình cảm với người mẹ kế Du Ngọc này, nhưng ba là của một mình cô ta.

Bây giờ tất cả đều thay đổi rồi.

Sau này ngày lễ ngày tết cô ta cũng không biết phải đi đâu, dù sao thì cô ta cũng không bao giờ muốn trở về cái nhà kia nữa.

Bởi vì ba đưa về một người đàn bà trẻ tuổi, lại còn chuẩn bị sinh con nên mâu thuẫn giữa cô và bạn trai đã không còn là cãi nhau đơn thuần nữa. Trong khoảng thời gian này thái độ của cha mẹ chồng tương lai cũng lạnh nhạt rõ rệt, có lẽ là cảm thấy ba của cô ta không đàng hoàng.

Cô ta lại nhìn về phía Lạc Táp lần nữa, Lạc Táp đã đưa máy đo nồng độ cồn về phía Du Ngọc.

Cô ta hơi nghiêng người về phía ghế điều khiển, hạ đầu xuống nói với Lạc Táp: "Chị, buổi trưa khi em và mẹ đi ăn món Pháp thì có uống chút rượu vang, chỉ một chút thôi, không tính là lái xe say rượu đâu nhỉ. Mẹ còn phải vội trở về công ty họp nên không kịp gọi tài xế. Sau này bọn em sẽ chú ý, chị châm chước một chút đi."

Thái độ của cô ta coi như khiêm tốn.

Lạc Táp quét mắt liếc nhìn cô ta một cái, mặt chẳng có cảm xúc gì, cũng không đáp lại. Sau đó tầm mắt cô vẫn luôn dừng trên máy đo nồng độ cồn ở phía Du Ngọc.

Du Ngọc nhìn về phía Lạc Táp với ánh mắt xin lỗi, bà không muốn để đồng nghiệp của Lạc Táp biết bà là mẹ của Lạc Táp, để tránh cho người khác nghị luận sau lưng Lạc Táp.

Bà bắt đầu thổi máy đo nồng độ cồn. Kết quả đo là lái xe khi uống rượu, tuy rằng nồng độ cồn không cao, nhưng vẫn nằm trong phạm vi uống

https://thuviensach.vn

rượu điều khiển xe.

Lạc Táp ra hiệu cho Du Ngọc xuống xe, cô xoay người đi vào ven đường, Du Ngọc theo sát ở phía sau cô.

Đồng nghiệp của Lạc Táp cảm thấy bầu không khí giữa Lạc Táp và người phụ nữ bị kiểm tra rất kì lạ.

Từ đầu tới cuối hai người chưa từng nói chuyện, nhưng người phụ nữ bị kiểm tra kia lại cực kỳ phối hợp.

Đồng nghiệp nhìn kỹ lại Du Ngọc, mặt mày rất giống Lạc Táp, đặc biệt là đường nét, các cô là mẹ con?

Còn cô gái trẻ ngồi bên phía ghế phụ, nhìn qua chẳng hề có nét gì giống hai người họ. Trước kia đã từng nghe qua chuyện của Lạc Táp, nháy mắt đồng nghiệp như hiểu ra gì đó.

Có điều khi đang tập trung kiểm tra lái xe say rượu lại bắt được ngay chính mẹ mình thì đúng là thật tệ.

Làm như không thấy mà tha cho người nhà, có lẽ đây là suy nghĩ ích kỷ và theo bản năng của mỗi người, nhưng tình huống thực tế thì không cho phép như vậy, xung quanh có rất nhiều ánh mắt đang nhìn chằm chằm.

Còn có máy quay khi đang làm nhiệm vụ.

Nhưng mà phải tạm thu giữ bằng lái của chính mẹ mình, trừ 12 điểm, lại còn phải phạt tiền, cái cảm giác này hẳn là cũng không dễ chịu gì.

(* hệ thống chấm điểm công dân tại Trung Quốc: Bắc Kinh dùng hệ thống chấm điểm công dân nhằm đối phó với tình trạng gian lận ngày càng phổ biến.

https://thuviensach.vn

Ban đầu mỗi người đều có 1.000 điểm trong tài khoản. Hệ thống chấm điểm dựa theo cách tính thưởng - phạt. Nghĩa là những hành động tốt như tham gia các công việc tình nguyện, hiến máu, hiến tạng hoặc lao động gương mẫu sẽ được cộng điểm. Ngược lại, hệ thống sẽ trừ điểm nếu một người không có khả năng trả nợ, chậm thanh toán hóa đơn điện nước, vi phạm luật giao thông, hoặc bị kết án. Hệ thống sẽ công bố điểm theo tháng và xếp công dân vào 8 mức hạnh kiểm, từ AAA (công dân điển hình) đến D (công dân không đáng tin cậy).

Các biện pháp trừng phạt bao gồm cấm những người có tên trong "danh sách đen" đi máy bay, tàu tốc hành hoặc ở khách sạn hạng sang; ngoài ra, những người này cũng bị chặn con đường thăng tiến trong các doanh nghiệp nhà nước và họ không được phép kinh doanh trong các lĩnh vực thực phẩm và dược phẩm.)

Nếu như họ hàng biết cô tra xét mẹ mình thì không chừng còn mắng cô là sói mắt trắng.

Rốt cuộc đại nghĩa diệt thân là một hành vi ngu xuẩn, bại não trong mắt đa số mọi người, nhưng có bao nhiêu người hiểu được cho sự bất đắc dĩ của những cảnh sát giao thông cơ sở bọn cô?

Đồng nghiệp ở đại đội 3, không thân quen với Lạc Táp, cũng không đi tới mà giao hết mọi chuyện bên này cho Lạc Táp, lại bắt đầu kiểm tra xe tiếp theo.

Du Ngọc nhìn quanh bốn phía, thấy không ai nhìn về phía này của bọn họ, bà thấp giọng nói: "Lạc Lạc, thực xin lỗi, đã thêm phiền toái cho con, mẹ không..."

Lạc Táp đang mở giấy phạt ra ghi, cũng không ngẩng mặt lên mà chỉ nhàn nhạt cắt ngang lời bà: "Bà Du, người mà bà có lỗi chính là bản thân bà

https://thuviensach.vn

đấy. Một khi cồn làm cho ý thức bà mơ hồ, xảy ra chuyện ngoài ý muốn gì thì không phải người khác bị tổn thất mà là chính bà và người thân trên xe."

Tạm dừng, cô lại nói: "Có điều, đúng là cũng gây thêm phiền toái cho cảnh sát giao thông chúng tôi."

Cô xé giấy phạt xuống đưa cho Du Ngọc: "Giấy tờ và xe sẽ bị tạm giữ, sau khi nộp tiền phạt xong thì có thể đến làm thủ tục nhận lại xe."

Cô gọi đồng nghiệp khác đến nói cho Du Ngọc nghe chi tiết thủ tục xử phạt và những việc cần làm tiếp theo, bản thân cô thì bận việc khác.

Du Ngọc nhìn bóng dáng Lạc Táp mà lơ đãng vài giây, rồi sau đó dùng sức ấn ấn giữa hai chân mày, hiện tại đầu bà đang đau như búa bổ.

Bà không hề cố ý, nhưng mỗi một việc làm vô tâm của bà lại đều vô tình chà lên vết thương của Lạc Lạc.

Sở Tư Tư cũng xuống xe, tỏ vẻ bênh vực Du Ngọc: "Dì ơi, chị Lạc Lạc thật sự xử phạt dì ạ? Sao chị ấy lại có thể như vậy chứ, có không vui đi nữa thì cũng không thể làm vậy..."

Du Ngọc vẫy tay, ra hiệu cho cô ta đừng nói nữa: "Là dì gây rắc rối cho Lạc Lạc, làm nó xấu hổ."

Lại nói với cô ta: "Tự con bắt xe về đi, chờ xe con được trả, dì sẽ bảo tài xế đưa qua cho con."

Công ty ở gần ngay phía trước, Du Ngọc đi bộ về.

Sở Tư Tư cười lạnh, rốt cuộc là mẹ đẻ, Lạc Táp làm cái gì cũng đúng, nói đỡ cho Lạc Táp khắp nơi. Nếu đổi lại là cô ta tra được Du Ngọc, chắc sẽ nói cô ta là một con sói mắt trắng rồi.

https://thuviensach.vn

Kết thúc công việc trở lại trong đội, Lạc Táp ủ rũ giống như quả cà tím phơi sương.

Cô nằm ra bàn, đầu óc rối tung.

Tra xét lái xe say rượu mà tra ra được chính mẹ của mình, còn do mình tự xử lý, nhìn khắp toàn bộ Cục Quản lý giao thông này chắc cũng chỉ có mình cô.

"Sao vậy? Sao chẳng có chút tinh thần nào thế, mệt mỏi à?" Chu Nghiên kéo ghế dựa qua ngồi sát bên cạnh.

Lạc Táp lắc đầu: "Không mệt mỏi lắm."

"Thế là làm sao? Nhớ tên kia nhà em hả?" Chu Nghiên cười nói.

Lạc Táp thở dài, chẳng có tâm tư nói giỡn, trả lời lại: "Hôm nay khi kiểm tra lái xe say rượu thì tra được mẹ em, bà ấy lái xe khi uống rượu."

Chu Nghiên giật mình: "Hả? Sau đó thì sao? Xử phạt?"

"Ừ, phạt 2000, trừ toàn bộ điểm." Lạc Táp nhàn nhạt nói.

Chu Nghiên cắn quả táo, dùng sức nhai, mắt chớp chớp, sau một lúc lâu thì an ủi Lạc Táp: "Đừng suy nghĩ vớ vẩn, dì cũng sẽ không trách em đâu, với lại dì lái xe uống rượu là sai rồi. Đối với người không có trách nhiệm với bản thân thì chúng ta cũng không cần phải tự trách làm gì."

Cô ấy khẽ vỗ vỗ lưng Lạc Táp: "chị biết là dì không đúng, em lại không muốn gặp dì ấy, nhưng dù sao dì ấy cũng là mẹ ruột của em. Trong lòng em thấy không thoải mái là bình thường. Cũng qua rồi, mình cũng nên nghĩ thoáng ra."

Lạc Táp "Ừ" một tiếng, lại tiếp tục ngã ra bàn, toàn thân mệt mỏi, chỉ muốn ngủ ngay.

https://thuviensach.vn

Chu Nghiên cho rằng tâm trạng Lạc Táp tệ nên không muốn nói chuyện vỗ vỗ lên vai cô, không nói thêm gì nữa mà đứng dậy rời đi, để lại chút không gian riêng tư cho Lạc Táp.

Buổi tối tan tầm về đến nhà, Lạc Táp không có cảm giác thèm ăn và cũng không ăn cơm, tắm rửa đơn giản xong thì leo lên trên giường nằm.

Trước khi ngủ cô nhắn tin cho Du Dương: [Du Dương, ngày mai chị muốn đi nhảy dù, em có thời gian không?]

Du Dương: [Sao lại là ngày mai? Không phải nói là ngày kia à?]

Lạc Táp: [Gần đây vừa bận vừa mệt, thân thể cũng căng thẳng nên muốn đi thả lỏng một chút. Chị đổi ca với Chu Nghiên rồi, nếu em không có thời gian thì chị đi một mình, dù sao chị cũng quen biết Giang Đông Đình.]

Du Dương: [Ngày mai em cũng không có việc gì, vậy sáng mai em đến đón chị.]

Lạc Táp: [Buổi chiều đi, khó khăn lắm mới nghỉ ngơi được một ngày, muốn ngủ nướng một hôm.]

Hẹn xong thời gian với Du Dương, Lạc Táp lại gọi điện thoại cho Tưởng Mộ Tranh, cuộc gọi được nhận rất nhanh.

"Alo, Lạc Lạc, về đến nhà rồi à?"

"Ừm, đã nằm ở trên giường." Nói rồi cô ngáp vài cái.

Tưởng Mộ Tranh đau lòng nói: "Mấy ngày nay không ngủ ngon phải không?"

Lạc Táp: "Cũng bình thường, có lẽ là bởi vì mùa xuân, gần đây lại bận rộn, không có chuyện gì đâu."

https://thuviensach.vn

"Vậy nhanh ngủ đi, ngày mai anh sẽ gọi điện thoại cho em vào ban ngày."

"Ngày mai em đi nhảy dù."

Tưởng Mộ Tranh khựng lại: "Sao lại đi vào ngày mai? Không phải nói ngày kia à?"

"Muốn đi vào ngày mai."

"Ừm, cũng được. Để lần sau anh sẽ đi nhảy dù với em, nhớ gọi Du Dương đi cùng đấy."

"Đã hẹn xong thời gian với nó rồi."

Tưởng Mộ Tranh lại thấp giọng nói: "Ngày mai nhớ chụp nhiều hình gửi cho anh, xuống máy bay rồi anh sẽ xem. Nhớ em."

"Ừ."

Tưởng Mộ Tranh lại dặn dò cô vài câu rồi mới kết thúc cuộc trò chuyện.

Chiều hôm sau, Lạc Táp và Du Dương tới câu lạc bộ rồi mới biết được Giang Đông Đình đã sắp xếp xong hết mọi việc.

Nhảy dù tự do mang lại sự thư giãn hoàn toàn cho đầu óc vốn đã quá tải của cô.

Đèn báo nhảy sáng lên, cửa khoang mở ra, Lạc Táp và Du Dương lần lượt nhảy ra khỏi cabin.

Lạc Táp nhìn về phía chân trời đã không còn trong xanh mấy kia mà bình ổn lại tâm trạng.

https://thuviensach.vn

Cô mở hai tay ra, gió thổi phần phật bên tai, phảng phất như đang được ôm toàn bộ thế giới vào lòng.

Tất cả tâm trạng buồn bực trước đó đều tan thành mây khói, chỉ còn núi cao sông dài hùng vĩ ngay trước mặt.

Còn có cả hình ảnh Tưởng Mộ Tranh ôm cô vào lần đầu tiên cô nhảy dù một mình.

Ngày hôm đó cô thi lấy giấy phép, lần đầu tiên nhảy dù tự do một mình, Tưởng Mộ Tranh đứng đó chờ cô ở điểm tiếp đất.

Tưởng Mộ Tranh ôm cô, nói với cô: Hoan nghênh bạn nhỏ Lạc Lạc dũng cảm của chúng ta chiến thắng trở về.

Tối hôm qua cô nói với Tưởng Mộ Tranh hôm nay sẽ đi nhảy dù. Tưởng Mộ Tranh còn dặn cô chụp nhiều hình một chút rồi gửi cho anh, nói anh nhớ cô.

Trong đầu nhớ lại lần lượt nhưng kỉ niệm của cô và Tưởng Mộ Tranh.

Qua 2 phút, Lạc Táp nhìn thông số độ cao, giật chốt để bung dù cản lực, nhưng nó không có phản ứng...

Kéo thêm lần nữa, vẫn không phản ứng...

Trong lòng cô lộp bộp rơi xuống, bàn tay túa mồ hôi lạnh, nhưng cố gắng để bản thân bình tĩnh hơn. Cô lại thử thêm lần nữa để thử bung dù cản, nhưng vẫn không thành công.

Đầu óc Lạc Táp trống rỗng, sau đó cô hít sâu vài cái, dùng sự bình tĩnh còn sót lại để nhớ đến cách xử lý tình huống khi nguy cấp. Ngay sau đó cô lập tức bung dù chính ra. Do sức căng của dù chính nên cô lại bị gió thổi nâng lên.

https://thuviensach.vn

Lạc Táp trơ mắt nhìn em họ ở gần ngay trước mắt mở ra dù cản lực rồi từ từ rơi xuống, mà bản thân cô thì rõ ràng đang bị thổi chếch đi hướng khác.

Theo sức gió lớn hơn, dù của Lạc Táp bị lệch nghiêm trọng khỏi vị trí hạ cánh đã được quy định, dạt về hướng vùng núi ở phía Tây.

https://thuviensach.vn

ĐƯỜNG MỘT CHIỀU, NGƯỢC LỐI YÊU NHAU

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 70

Chương 70

Du Dương phát hiện ra dù cản lực của Lạc Táp chưa bung ra mà trực tiếp mở dù chính, liền biết tình huống không tốt có chuyện lớn xảy ra rồi.

Tim nhảy lên tận cổ họng lo sợ bất an.

Bỗng nhiên bầu trời tối sầm xuống, gió to nổi lên.

Hiện tại mới hơn 4 giờ chiều, không đến mức tối nhanh như vậy được, cho nên Du Dương cũng không dám nghĩ nhiều, cậu tự thuyết phục bản thân, lặp đi lặp lại rằng không có chuyện gì đâu, không phải là sự thật, không phải là bão cát.

Vừa mới đây trời xanh nắng ấm, sao có thể đột nhiên có bão cát xảy ra được.

Đây không phải sự thật.

Vận khí bọn họ sẽ không kém như vậy được.

Vài phút sau, Du Dương rốt cuộc đáp xuống khu vực đã định sẵn, nhân viên dưới mặt đất cũng phát hiện ra chuyện không đúng, sau khi hiểu được tình huống, lập tức mở GPS tìm định vị của Lạc Táp.

https://thuviensach.vn

Đang dùng dụng cụ tìm kiếm tọa độ, thì điện thoại của Du Dương cùng nhân viên ở đây nhận được thông báo của đài khí tượng thủy văn, là báo động đỏ thông báo sắp có bão cát.

Du Dương hốt hoảng kêu lên, trước kia người nhà của họ luôn lo lắng khi bọn họ đi nhảy dù, nếu lần này Lạc Táp xảy ra chuyện gì, ba mẹ cậu có thể lột da cậu.

Mà chính cậu cũng không thể tha thứ cho bản thân được.

Tối hôm qua Tưởng Mộ Tranh còn cố ý gọi điện thoại đến cho cậu dặn dò cậu phải chiếu cố chị thật tốt.

Du Dương hít một hơi thật sâu, đôi tay run lên bần bật, làm như thế nào cũng không thể cử động như ý muốn được.

Thật vất vả trấn định xuống, cậu gọi điện tới cho Tưởng Mộ Tranh, chính là đầu bên kia chỉ truyền tới âm thanh nữ máy móc của tổng đài.

Cậu chưa bỏ ý định, một lần lại một lần gọi tới, vẫn là không kết nối được như cũ.

Mắt thấy bầu trời đã bắt đầu tối tăm, cát bụi mù mịt đang cuốn tới, mắt không tài nào mở ra nhìn được nữa.

Nhân viên kĩ thuật dựa theo dự án cứu viện cứu hộ kết nói với 119, 110 báo nguy hiểm... thật ra trong lòng nhân viên ở đây đều không ôm hy vọng gì nữa, thời tiết quá ác liệt, cứu hộ cũng không thể nào triển khai được.

Gió lớn bên tai đang rít gào, Lạc Táp nhìn xuống bên dưới, dòng sông được bao phủ bởi thảm thực vật càng ngày nhìn càng rõ, nỗ lực đem dù kéo về phía có cây cối rậm rạp, nhưng còn mấy chục mét nữa là tiếp cận được

https://thuviensach.vn

cây cối bên dưới thì một trận cuồng phong quét qua, dù liền hướng tới vách đá cheo leo bên kia mà tới.

Cuồng phong tàn sát bừa bãi, trời bụi tung cát vàng.

Thời tiết đột ngột chuyển xấu như vậy là chuyện vài thập niên gần đây chưa hề xảy ra, nhưng cô lại gặp được, lại còn lúc nhảy dù mà gặp nhau, Lạc Táp tuyệt vọng nheo mắt lại.

Trong văn phòng Phó cục của Cục giao thông, Phó Duyên Bác mới từ văn phòng thành phố trở về, mở hội nghị hết cả một ngày, mệt mỏi khó chịu, anh cầm chén trà đặt lại trên bàn, dùng sức xoa bóp huyệt thái dương, tiếng điện thoại vang lên.

Nhìn đến tên người gọi tới, ấn đường Phó Duyên Bác nhíu chặt lại, anh lập tức cầm máy nghe.

Bên đầu kia truyền đến âm thanh của lão Đoạn- chỉ huy trưởng, trung tâm chỉ huy thành phố: " đại đội 2 của bên cậu có nha đầu tên là Lạc Táp?"

Tau cầm điện thoại của Phó Duyên Bác vô thức run lên một chút: " có, làm sao vậy?"

Lão Đoạn: "Lạc Táp cùng em họ trong nhà đi tới Thạch gia trang nhảy dù, kết quả dù cản lực có trục trặc, trước mắt hiện tại đã mất lien lạc, em họ cô ấy cùng câu lạc bộ đã báo tín hiệu báo nguy tới, ngoài đội phòng cháy địa phương, thì đội cứu hộ cũng đã xuất phát, tôi đưa cậu số điện thoại của họ để cậu nắm được rõ tình hình. Có điều bên Thạch gia trang đang có bão cát chuyện này là lần đầu gặp trong mấy năm gần đây."

Cố ý dừng lại, Lão Đoạn lại nói: " mấy người chuẩn bị tâm lí trước đi, cứu viện thật sự rất khó khăn."

https://thuviensach.vn

Tuy Phó Duyên Bác đã làm cảnh sát hình sự đã nhiều năm, tâm trí cực kì lí tính, chính là nhìn ra bên ngoài cửa sổ bầu trời càng ngày càng tối tăm, thì đột nhiên tim đập dồn dập, trong đầu rối loạn.

Buông chén trà, anh cưỡng bách bản thân phải bình tĩnh lại, lập tức liên hệ với đội cứu viện địa phương, trước mắt chuyện gấp gáp nhất là định vị được tọa độ tiếp đất của Lạc Táp.

Điện thoại rất nhanh liền được kết nối, sau khi xác minh danh tính của phó duyên bắc, bên kia báo cho anh biết tọa độ tiếp đất của Lạc Táp sau đó tỏ vẻ tiếc nuối, tình huống thời tiết rất ác liệt, máy bay trực thăng của địa phương không thể cất cánh được, lại bởi vì là vùng núi, lực lương cứu viện đi bộ nhanh nhất phải mất 2 giờ đồng hồ mới có thể đi tới nơi.

Kết thúc cuộc gọi, Phó Duyên Bác thở dài một hơi.

Gặp nạn bên ngoài, mỗi một giây trôi qua là sinh mệnh lại càng thêm nguy hiểm. Phó Duyên Bác gắt gao nắm chặt điện thoại, dưới đáy lòng giãy giụa một lát, ấn một giãy số quen thuộc nhưng đã lâu cũng chưa liên lạc.

" ba, là con."

Trong điện thoại yên tĩnh đến mức có thể nghe được tiếng hít thở của chính mình.

" ừ." Phó Đình Trung biết Phó Duyên Bác khẳng định có việc, nhưng cũng không chủ động hỏi.

Phó Duyên Bác: " cấp dưới của con tham gia hoạt động bên ngoài bị nạn ở vùng núi, máy bay trực thăng ở bên này không thể cất cánh do ảnh hưởng thời tiết xấu. ba có thể liên lạc với cục hàng không dân dụng hay bên quân đội phái ra đội cứu hộ chuyên nghiệp đến tiến hành cứu hộ được không?"

https://thuviensach.vn

Thật ra dựa vào quá trình thông thường, thì ở địa phương cũng có thể xin trợ giúp cứu hộ, nhưng quá phiền toái, không bằng gọi một cuộc điện thoại đến nhờ ba.

Phó Đình Trung có chút không tin vào lỗ tai của mình cái thằng bất hiếu này lại biết dùng cả từ " nhờ" này với ông?

" chỉ là cấp dưới bình thường?" ông có già thì cũng không có hồ đồ.

Phó Duyên Bác: " là cô gái con thích." Nhưng cô ấy sớm có nơi quy túc.

Nhưng nửa câu sau không thể nói được, nếu nói ra, ba anh có thể trực tiếp phi luôn điện thoại đi.

Phó Đình Trung lần đầu tiên thấy con trai mình thất thố như vậy, mạng người quan trọng, ông cũng không hỏi nhiều, trực tiếp cắt cuộc gọi, ấn một dãy số quen thuộc trên điện thoại bàn.

Phó Duyên Bác ngồi trên xe cảnh sát chạy như báy đến, sắc mặt tái nhợt. Vừa rồi ba anh gọi điện tới làm lòng anh lạnh đi một nửa.

" chịu ảnh hưởng của bão cát lớn, tất cả máy bay cứu hộ đều không thể tiến vào khu vực đó trong bán kính 100km. Hơn nữa theo định vị thì đó là vùng núi, nếu như cố gắng đưa máy bay vào khu vực đó sẽ có khả năng nguy hiểm tới tính mạng, cho nên trước mắt chỉ có thể dựa vào nhân viên cứu hộ mặt đất thôi."

Phó Duyên Bác đã có kinh nghiệm sinh tồn bên ngoài, anh biết nhảy dù mà mất liên lạc ở vùng núi trong thời tiết xấu sẽ rất nguy hiểm, cứu hộ cực kì khó khăn đến cỡ nào.

Hơn nữa hiện tại sắc trời cũng đã tối, thời tiết lại ác liệt như vậy, tầm nhìn kém, gió lớn, bão cát, sau khi trời tối, công tác cứu hộ càng khó khăn

https://thuviensach.vn

như lên trời.

Lộ trình không đến 200km, lái xe bật còi cảnh báo chỉ hơn 1 tiếng đã đến nơi.

Xe dừng lại một khoảng đất trống dưới chân núi, ở đây đội phòng chống chữa cháy địa phương, cảnh sát cùng đội cứu hộ cũng đã đến. Phó Duyên Bác chào hỏi họ, lại an ủi Du Dương, sau đó đi vào mấy xe việt dã thương lượng tình hình, người chỉ huy hiện trường nhìn lướt qua cảnh hàm trên vai anh, nghiêm túc chào.

" vất vả rồi, tôi là người phụ trách đơn vị của người bị mất liên lạc kia" Phó Duyên Bác đưa tay bắt tay với người chỉ huy hiện trường.

Người kia nói đơn giản lại tình huống hiện tại: " đội phòng cháy, cùng đội cứu hộ chuyên nghiệp cũng đã xuất phát, bởi vì người mất liên lạc rơi xuống vùng núi, sau khi quan sát, cần phải trèo lên."

" dự tính nhanh nhất là khi có thể tới được mục tiêu."

" nhanh nhất cũng là hơn 1 tiếng đồng hồ."

Lúc này, bộ đàm trong tay chỉ huy vang lên: " nhân viên cứu hộ của CLB nhảy dù Thạch Gia trang chú ý, máy bay trực thăng từ sân bay Tây Giao, Bắc Kinh lập tức sẽ xuất phát tới cứu hộ người nhảy dù mất liên lạc, xin mọi người phối hợp."

Phó Duyên Bác sửng sốt, ba không phải nói không đủ điều kiện cất cánh sao?

Anh bây giờ có thể nghĩ tới duy nhất chính là người tới đây chính là Tưởng Mộ Tranh, cũng có thể là Trình Diệc, chỉ có hai người họ mới có thể trong thời tiết như vậy không màng tính mạng bất chấp cất cánh.

https://thuviensach.vn

Bởi vì trận bão cát này trước nay chưa từng có, nếu cất cánh, lại phải giữ máy bay tại một chỗ trên không trung, nếu làm không tốt chính là có khả năng cao sẽ mất máy bay tính mạng cũng không còn.

Một giờ trước.

Tưởng Mộ Tranh ra khỏi cửa hải quan, mở điện thoại, điện thoại liên tục rung lên không ngừng, đến mấy chục giây sau mới ngừng lại, tất cả đều là thông báo cuộc gọi nhỡ của Du Dương, cảm giác bất an dự cảm không tốt nảy lên trong lòng.

Anh nhanh chóng gọi lại, Du Dương bắt máy với giọng run rẩy xen lẫn nghẹn ngào.

Nghe Du Dương nói xong, tim Tưởng Mộ Tranh đau quặn lại, thở thôi cũng khó khăn, anh trấn an nói: " Du Dương, không có việc gì, anh lập tức tới đó."

Những lời này anh chính là nói cho bản thân nghe, Lạc Lạc của anh sẽ không có việc gì.

Tưởng Mộ Tranh mặc kệ cả hành lí, trực tiếp ném cho nhân viên sân bay, giải thích cũng không, nhanh chân chạy tới bãi đỗ xe.

Anh không để tài xế lái xe mà tự mình lái, cởi bỏ áo khoác nhấn ga phóng đi như bay.

Cảm giác hít thở cũng không thông, anh cởi vài khuy áo sơ mi ở cổ nhưng cảm giác khó thở kia vẫn không giảm bớt, giống như bản thân sắp chết đi.

https://thuviensach.vn

Đời này không có chuyện gì làm anh thấy hối hận, duy nhất khiến anh hối hận chính là xúi giục Lạc Táp đi thi nhảy dù.

Nếu lúc ấy không có tâm tư tính toán thì bây giờ lạc lạc của anh đã không xảy ra chuyện gì, sẽ không gặp phải chuyện như thế này.

Tưởng Mộ Tranh không nhớ được bản thân đã vượt bao nhiêu cái đèn đỏ, xe việt dã lao như điên trên đường tới sân bay Tây Giao, bên trong xe liên tục vang lên những tiếng kết nối với một số điện thoại.

" tôi nói con mẹ cậu có thể cho tôi nghỉ ngơi một chút không được sao! buổi chiều mới bị một đám nhãi ranh mới tới hành hạ xong, mết sắp chết rồi."

Trình Diệc mới kết thúc huấn luyện bay, mệt tới mức nằm liệt trên sofa, giọng điệu đều đang tức tới mức bốc khói.

"dậy, lập tức,ngay lập tức. Bây giờ tôi sẽ đến sân bay của cậu ngay, yêu cầu cứu hộ, vùng núi phía Tây Nam ,Thạch Gia trang."

" bên kia buổi chiều mới vừa phát thông báo xuất hiện bão cát mức báo động đỏ, Tưởng Mộ Tranh cậu không bị điên chứ, chuyện gì xảy ra vậy?"

Tưởng Mộ Tranh không có sức kiên nhẫn giải thích gì thêm: " đừng nói nhảm nữa, đưa 7228 ra kho, kiểm tra trước khi cất cánh, trang bị đồ cứu hộ trên cao, trang bị cứu hộ kép."

Mấy năm không nghe thấy loại khẩu khí này, Trình Diệc lập tức tỉnh táo, không hỏi lí do, theo thói quen đáp: " rõ!" xoay người mặc quần áo liền chạy ra khỏi văn phòng.

Nửa giờ sau, ở sân bay, cánh quạt của trực thăng bắt đầu chậm rãi chuyển động, dần dần tăng tốc, cùng với tiếng động cực lớn bắt đầu bay

https://thuviensach.vn

thẳng lên trên, hướng về phía Thạch Gia trang.

Ngồi trên ghế phụ, Tưởng Mộ Tranh đang thuần thục đặt la bàn tọa độ điều hướng của trực thăng.

"Người gặp nạn là Lạc Táp?" Trình Diệc hỏi.

" CMN biết là cứu ai rồi mà vừa nãy còn lề mề!"

Trình Diệc: "..."

Hiện tại Tưởng Mộ Tranh đã hoàn toàn rơi vào trạng thái điên cuồng, anh cũng không so đo làm gì.

Anh nói: " nửa tiếng trước nhận được thông báo yêu cầu hỗ trợ cứu hộ, hắn là bên trên yêu cầu nhưng khu vực tọa độ điều kiện không đủ để cất cánh, tôi sẽ không làm chuyện thua thiệt."

Lúc ấy anh còn không biết người kia là Lạc Táp, nếu là biết, anh khẳng định đi không chút do dự.

Bởi vì mặc kệ có hy vọng hay không, đi tìm kiếm chính là một loại an ủi với Tưởng Mộ Tranh.

Trình Diệc cười: " nhưng mà bây giờ thì không giống nữa, tôi còn thiếu cậu một mạng, nếu có thể cứu được Lạc Táp, về sau chính là vợ chồng hai người nợ tôi. Tôi liền có thể ngồi lên đầu cậu tác oai tác quái như đại gia vậy, cho nên lần mua bán này không thiệt được."

Vết súng bắn trên vai Tưởng Mộ Tranh chính là lúc trước đỡ cho anh, không có Tưởng Mộ Tranh thì anh ta đã cưỡi hạc về trời lâu rồi.

Sống ngần đấy năm cũng đáng giá.

https://thuviensach.vn

Tưởng Mộ Tranh cảm xúc ổn định hơn một chút, anh thấp giọng nói: " Trình Diệc, nếu thật sự xảy ra chuyện gì, mạng này xem như tôi nợ cậu, tôi không biết con người có kiếp sau hay không, nhưng tôi sẽ trả lại cho cậu."

Anh biết rõ thời tiết như thế này mà bất chấp cất cánh chính là đang đâm đầu vào chỗ chết, nhưng chính là anh không thể nhìn Lạc Táp cứ như vậy mà mất mạng, mặc kệ sống chết, anh phải tìm được cô.

Trình Diệc chuyên tâm điều khiển: " đài quan sát, xin hãy phối hợp với đội cứu hộ mặt đất, kết nối với tần số liên lạc đội cứu hộ, thông báo 7228 sắp tiến vào khu vực người mất tích."

" đài quan sát đã kết nối."

Bên vách núi cây cối rậm rạp rừng cây, thân cây cao hơn 10 mét, một thân cây tương đối nghiêng bị bao phủ lên trên một dù nhảy màu vàng lớn, dây dù bị mắc vào những cành cây lớn xung quanh.

Lạc Táp bị gió thổi lung lay, cô sợ mình bị thổi bay, chỉ có thể tận lực ôm lấy cành cây có vẻ lớn nhất gần người để ổn định chính mình.

Đã qua 2 giờ đồng hồ, khi rơi xuống đây còn bị cành cây khô cắt qua chảy khá nhiều máu.

Tinh thần khẩn trương lại mệt mỏi, cô đã xuất hiện tình trạng mất nước nhẹ.

Lạc Táp cúi đầu xem địa hình bên dưới, nhân viên cứu hộ mặt đất chắc chắn sẽ rất khó đi lên.

Bầu trời tối dần, bụi cát bay mịt mù, tầm nhìn không đến 50 mét, sắc trời càng ngày càng tối, hơn nữa trời cao gió to, cứu hộ trên không chắc chắn không thể đến được.

https://thuviensach.vn

Lạc Táp dùng sức mở to đôi mắt, cô cảm thấy mắt mình càng ngày càng nặng, nhìn xuyên qua kính chắn gió, nhìn những vách đá cùng chân núi mơ hồ không rõ.

Vừa bất hạnh lại âm thầm thấy may mắn, nếu là thời điểm rơi xuống mà rớt xuống đấy, kia mới thật sự là game over.

Hiện tại ít nhất còn có một tia hy vọng.

Lạc Táp dùng sức ôm cây, cành cây khá lớn giống như vòng tay của ba vậy.

Khi còn nhỏ, ba hay mang cô tới đơn vị, chơi trò cảnh sát bắt cướp, mấy chú đi ngang qua cô sẽ trêu chọc cô một lát. Cô luôn trốn sau tay ba, sợ hãi nhìn những chú đó.

Sau đó ba mẹ li hôn, rốt cuộc không còn có cơ hộ cùng ba chơi trò cảnh sát bắt cướp được nữa, mà đối với ba kí ức của cô đều dừng lại trước khi 7 tuổi.

Về sau khi cô lần đầu tiên luyện tập nhảy dù, thời điểm Tưởng Mộ Tranh bế cô lên, cô cảm nhận được cánh tay mạnh mẽ hữu lực của anh mà hơi run lên.

Không nghĩ tới cùng lúc run lên kia thì trái tim cô cũng đồng thời rung động.

Nhưng hiện tại cảm giác bọn họ cách càng ngày càng xa, mí mắt ngày càng nặng thêm.

Mấy chục phút sau, trên không trung vang lên tiếng động của máy nay trực thăng gầm rú.

https://thuviensach.vn

Tưởng Mộ Tranh nhắc nhở Trình Diệc: " không thể dừng quá thấp được, gió cánh quạt sẽ thổi cô ấy rơi xuống"

" yên tâm, tôi biết." Trình Diệc nhẹ nhàng di chuyển cần điều khiển, máy bay nghiêng nghiêng về phía tọa độ được xác định.

Trong khoang máy bay, Tưởng Mộ Tranh nhìn dù nhảy màu vàng cách bên dưới 100 mét, càng ngày càng gần hơn, trái tim anh như co chặt lại.

Anh không dám suy nghĩ nhiều, sửa móc treo, kéo dây cap.

" chỉ huy bộ cứu hộ, 7228 đã tìm thấy đối tượng mất liên lạc, đang thực hiện cứu hộ trên không." Trình Diệc vững vàng nắm chặt cần điều khiển, hướng về phía tai nghe trầm giọng nói.

" đã rõ, chúc các anh thành công!"

Thật ra phía sau lưng Trình Diệc đã ướt đẫm, ở trong thời tiết như thế này thực hiện giữ thăng bằng máy bay thật sự là đang đi tìm chết.

Nếu là người khác, cho dù là thiên vương lão tử tới anh cũng không cất cánh.

Nhưng người này cố tình lại là Tưởng Mộ Tranh, anh dù phải liều mạng cũng sẽ cất cánh lái.

Câu nói kia của Tưởng Mộ Tranh "dậy, lập tức, ngay lập tức." Làm anh cảm thấy giống như trở lại mấy năm trước cùng nhau vào sinh ra tử, sóng vai chiến đấu.

Đều khắc cốt ghi tâm.

Sau khi mở cửa khoang ra, Tưởng Mộ Tranh thả dây thừng xuống, theo dây nhanh chóng đi xuống.

https://thuviensach.vn

Gió lớn, lên thả dây khó khăn hơn nhiều so với tưởng tượng của anh.

Cũng may cuối cùng cũng thuận lợi, trừ bỏ có chút khó khăn, anh vẫn có thể đến nơi Lạc Táp đang bám vào.

Lạc Táp đeo kính chắn gió, anh không nhìn rõ được mắt cô, nhưng Lạc Táp không có phản ứng lại anh, trực giác cảm thấy không ổn: " Lạc Lạc? Lạc Lạc?"

Tưởng Mộ Tranh vừa gọi cô, vừa đẩy dây dù treo ở trên cây ra, động tác thuần thục đem thiết bị cứu hộ cố định Lạc Táp lại, đem móc khóa móc vào thắt lưng cô, ngay sau đó ôm lấy cô, rồi cắt dây dù trên người cô xuống.

Thật vất vả quay trở lại máy bay: " Lạc Lạc?" Tưởng Mộ Tranh không kịp cởi bỏ thiết bị, trực tiếp đem kính của cô bỏ ra, cũng đem mũ trên đầu mình bỏ xuống.

Lạc Táp dùng sức mở mắt ra, nhìn người trước mắt, muốn nâng cánh tay lên ôm cổ anh, nhưng một chút sức lực cũng không có.

Vừa nãy, đang treo người trên cây khi thấy có người đang cố định cô lại ôm lên, tuy rằng không nhìn thấy mặt, âm thanh nghe thấy cũng không rõ, nhưng cô chính là biết được anh đang ôm cô.

Liền một cái chớp mắt kia, đã là sinh tử tương tùy, thiên hoang địa lão.

Về sau mặc kệ phát sinh ra chuyện gì, cô sẽ cũng giống như anh, không rời không xa, cùng nhau vượt qua.

Lạc Táp hơi há mồm, muốn nói rất nhiều với anh, cuối cùng chỉ hóa thành một câu: " Tưởng Mộ Tranh, còn có cái gì anh không làm được không?"

https://thuviensach.vn

Có thể nói được liền không có việc gì, tim Tưởng Mộ Tranh rốt cuộc rơi về vị trí, ôm cô giống như ôm cả thế giới trong lòng, không đúng, cho dù toàn bộ thế giới này ra đổi anh cũng sẽ không đổi cô.

Anh dùng sức ôm cô, cười cười, trả lời cô: " đàn dương cầm anh không biết, về nhà em tiếp tục dạy anh được không?"

Trình Diệc: "..."

Mẹ nó, hắn là đang tìm ngược mà, một mồm thức ăn chó rồi.

Lạc Táp đem mặt dụi vào ngực Tưởng Mộ Tranh, rất mệt, thực sự rất mệt lại khát.

Cô đợi thật lâu mà vẫn không thấy nhân viên cứu hộ, sau đó cô cũng không ôm hy vọng gì nữa, thật sự quá mệt mỏi liền mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

Còn mơ một giấc mơ dài, trong mơ tất cả đều là anh.

Anh vô lại, đê tiện, thậm chí là cả bộ dạng ngốc nghếch của anh, cô đều nhớ được.

Đó là Tưởng Mộ Tranh của cô, người đàn ông tốt đến mức như vậy.

Cô thật sự sợ giấc mơ này sẽ là mơ cả đời, mơ rồi không tỉnh lại được nữa. Sau đó thật may là anh đã tới.

Tưởng Mộ Tranh hỏi cô: " có phải sau khi bị thương thì có chút mệt mỏi không?"

Lạc Táp lắc đầu: " vẫn tốt, tay có chảy chút máu. Thân thể sức khỏe em không tệ, cả ngày dãi nắng dầm mưa, lại chăm chỉ tập luyện, da dày thịt béo, không có việc gì."

https://thuviensach.vn

" vừa rồi nhìn thấy em ngủ không có phản ứng, cho rằng em không ổn." Tưởng Mộ Tranh hiện tại nghĩ tới vẫn thấy sợ hãi, sợ cô bị thương lâu như vậy, mất máu quá nhiều, sẽ nguy hiểm.

Lạc Táp: " vừa rồi, cũng không biết khi nào đội cứu hộ mới tới, đang nghĩ thì mí mắt không chống đỡ được nữa, thật sự không mở ra nổi, liền ngủ một giấc đã."

Tưởng Mộ Tranh: "..."

Cô là có bao nhiêu buồn ngủ? Sống chết trước mắt như vậy thế nhưng còn có tâm tình ngủ một giấc trước đã rồi tính sau?

https://thuviensach.vn

ĐƯỜNG MỘT CHIỀU, NGƯỢC LỐI YÊU NHAU

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 71

Chương 71

Tưởng Mộ Tranh đem dây cởi xuống, cho cô uống nước, lại đem áo khoác của cô cởi ra, máu trên cánh tay đã dừng chảy khô lại.

" rất đau đúng không?"

" vẫn ổn."

Cánh tay bị va đập đã sớm chết lặng, không có tri giác, cũng không cảm giác được đau đớn.

Tưởng Mộ Tranh hôn lên trán cô: " nhịn một lát, chúng ta rất nhanh liền có thể đến bệnh viện."

Lạc Táp trấn an anh: " thật sự không có việc gì, chính là có chút mệt mà thôi."

Còn có chút buồn ngủ, làm thế nào cũng cảm thấy ngủ không đủ.

---

2 tiếng sau, tại hành lang bệnh viện.

" Tưởng Mộ Tranh, thả em xuống."

" không thả!"

https://thuviensach.vn

Tưởng Mộ Tranh ôm Lạc Táp xoay vài vòng, vẫn còn chưa thỏa mãn, lại thêm một vòng nữa.

Lạc Táp cảm thấy choáng váng đầu: " Tưởng Mộ Tranh, anh điên rồi sao! Mau buông em ra!"

" không buông được!" anh ngửa mặt cười to: " anh chính là điên rồi. Lạc Lạc, anh thật sự muốn phát điện rồi."

Người đi lại xung quanh đều lấy ánh mắt khác thường mà nhìn hai người, nhưng Tưởng Mộ Tranh căn bản là không để trong lòng, vẫn làm theo ý mình như cũ, ôm Lạc Táp đi về phía trước.

Lạc Táp bất đắc dĩ cắn môi, tên ngốc này...

Bọn họ mới từ phòng siêu âm đi ra, cô có thai đã được gần 6 tuần.

Từ tháng 10 năm ngoái gặp được Tưởng Mộ Tranh, thời gian kinh nguyệt của cô đều không đều nữa, mỗi lần đều chậm mất mấy ngày, cho nên thời gian kinh nguyệt cũng không chuẩn.

Có đôi khi vội lên, cô còn không nhớ rõ tháng trước ngày nào dì cả tới, tựa như lần này, đã chậm hơn 10 ngày thế nhưng cô cũng không nghĩ gì nhiều chỉ cho rằng lại chậm như mọi lần.

Vừa rồi ở trong phòng bệnh, bác sĩ kiểm tra vết thương ngoài da cho cô, nói không có việc gì, sát trùng băng bó một chút là được rồi, thuốc chống viêm cũng không cần uống.

Nhưng Tưởng Mộ Tranh không yên tâm, nói cô bị treo trên cây vẫn còn có thể ngủ được, có phải tim hay não bị thiếu oxy hay không, bây giờ không nhìn ra được, vạn nhất lưu lại di chứng thì làm thế nào?

https://thuviensach.vn

Bác sĩ dừng lại một lát, nói với bọn họ: " hai người qua khoa phụ sản khám đi."

Không nghĩ tới thật sự là có thai.

Tưởng Mộ Tranh vẫn luôn điên cuồng từ phòng siêu âm đến tận bây giờ, giống như tên ngốc, cười không ngừng.

Tới phòn bệnh, Tưởng Mộ Tranh đem Lạc Táp đặt thật cẩn thân lên giường, đắp chăn đàng hoàng cho cô: " nghỉ ngơi một lát đi."

Lạc Táp vỗ vỗ đầu anh: " anh cố ý phải không?"

Tưởng Mộ Tranh ánh mặt mờ mịt: " cố ý cái gì?"

Lạc Táp nhìn đôi mắt mịt mờ kia, lời nói đến miệng đành phải nuốt xuống, xem bộ dạng ngốc nghếch kia, cũng chắc không nghĩ đến việc dùng thủ đoạn để được làm ba sớm đâu nhỉ.

Tưởng Mộ Tranh ngồi ở mép giường, ôm eo cô, nghiêng tai nghe trên bụng nhỏ của cô, cái gì cũng không nghe thấy, nhưng lại cảm thấy giống như có một mầm cây non đang cùng anh chào hỏi.

" Lạc Lạc, em thích con trai hay con gái?" Tưởng Mộ Tranh hỏi cô.

" trai hay gái đều thích, sinh ra đứa nào em cũng thích."

" anh cũng vậy, con của mình anh đều thích hết, nhưng mà anh muốn có con gái, áo bông tri kỷ, có thể nói chuyện với em, cùng em đi dạo phố, làm nũng với em, anh cũng sẽ không ghen với nó."

Lạc Táp: "..."

Tưởng Mộ Tranh đã nằm bò trên bụng cô đã lâu, trong lòng anh bây giờ giống như sóng cuộn biển gầm dữ dội, làm thế nào cũng không bình

https://thuviensach.vn

tĩnh được.

Tuy rằng bị thương, gặp nạn là Lạc Táp, nhưng cảm giác sống sót sau tai nạn lại chính là anh.

Sau khi hưng phấn qua đi, anh cũng không dám nghĩ đến, nếu anh không vội vàng kết thúc nhanh công tác vội vàng trở về, nếu anh không liều mạng lái xe đi đến sân bay, nếu không có Trình Diệc, nếu thân thể , tâm lí cô không tốt, nếu bọn họ không may mắn như vậy, anh đâu chỉ là mất đi cô.

Tưởng Mộ Tranh ở trên bụng nhỏ của Lạc Táp hôn một cái, sau đó bỗng nhiên đứng dậy rời đi, đi đến cửa sổ, gọi điện đến cho mẹ anh.

Bên Đào Doãn Phàm đang là ban đêm, bà đang mơ màng ngủ hỏi anh: " con trai, có việc gì vậy?"

" mẹ, từ ngày mai mẹ chuẩn bị sách nuôi dạy trẻ xem đi, 8 tháng nữa về nước chăm cháu của mẹ, mẹ tiếp tục ngủ đi, con tắt máy đây."

Cũng không cho bà thời gian phản ứng lại, anh trực tiếp tắt máy.

Đào Doãn Phàm gọi lại vào điện thoại của anh, anh không nghe máy từ chối nhận.

Tưởng Mộ Tranh nhìn màn hình điện thoại ngây ra vài giây, sau đó cười khẽ một tiếng.

Hưng phấn trong lòng còn chưa phát ra hết, anh vào nhóm chat 'kinh thành hoa hoa công tử' thả ra 100 cái ' ha ha'.

Tất cả mọi người: .....

Còn chưa thấy đủ, anh đem tất cả icon trên điện thoại thả ra.

https://thuviensach.vn

Không đến một phút sau, anh nhận được thông báo của hệ thống ' bạn đã bị Tứ ca cho ra khỏi nhóm'

Tưởng Mộ Tranh: "...."

Anh còn nhiều lời muốn nói mà.

Sau khi hưng phấn qua đi, Tưởng Mộ Tranh ghé vào cửa sổ nhìn xuống phía bên dưới, trên đường cái xe cộ qua lại tấp nập, chính anh cũng không biết bản thân đang nhìn cái gì..

Lạc Táp nhắn tin cho ba biết xong, ngẩng đầu nhìn về phía cửa sổ, liền thấy anh đang dùng ngón tay lau nhẹ khóe mắt, sau đó dùng sức xoa mặt.

Trong lòng cô chấn động.

Anh thế nhưng lại khóc???

Người đàn ông mạnh mẽ cứu cô khi nãy, hiện tại lại cảm tính yên lặng giống như một đứa trẻ.

Tưởng Mộ Tranh chống khuỷu tay lên cửa sổ, đôi tay che lấy khuôn mặt hít sâu vài cái.

Đời này anh chưa từng khóc, hôm nay xem như rửa mắt đi.

Anh có con, phải làm ba, sinh mệnh thần kì kia còn đang nằm trong bụng Lạc Lạc, cũng kiên cường như vậy, thay anh ở cùng cô, che chở cho cô.

Lạc Táp nghiêng đầu, nhìn anh không chớp mắt.

Đột nhiên, Tưởng Mộ Tranh xoay người, tầm mắt hai người chạm nhau. Giống như lần đầu tiên cô gặp anh ở bãi đậu xe, ánh mắt sâu thẳm, giống như lốc xoáy không thấy đáy.

https://thuviensach.vn

Thật ra cô đã sớm bị hãm sâu vào trong đó.

Lạc Táp nhìn anh: " Tưởng Mộ Tranh, về sa đừng dùng ánh mắt này đi nhìn người khác."

Cô muốn nói chính là đừng dùng ánh mắt thâm tình như vậy nhìn nữ nhân khác, ai có thể cự tuyệt ánh mắt như vậy?

Tưởng Mộ Tranh cười, đi tới, anh nói: " anh cũng chỉ nhìn thấy em."

Anh cúi người, đưa tay giữ đầu cô, cúi đầu ngậm lấy môi cô. Sau đó có bước chân dồn dập truyền đến, môi bọn họ còn chưa kịp tách ra, Du Ngọc liền chạy vào trong phòng bệnh.

Xấu hổ vài giây.

Mắt Du Ngọc đỏ bừng, trong đầu hỗn loạn, chân cũng mềm xuống, nhưng cũng không đi ra khỏi phong bệnh.

Tưởng Mộ Tranh buông Lạc Táp ra, chào hỏi: " dì."

Du Ngọc gật đầu, nhìn thấy hai người còn có thể hôn như vậy, vậy không có chuyện gì nghiêm trọng, bà nhẹ nhàng thở ra, nhưng trái tim vẫn giống như bị bóp nghẹt lại đau đớn vô cùng.

Tưởng Mộ Tranh cầm ghế đặt trước giường để cho bà ngồi sau lại nói với Lạc Táp: " anh đi hỏi bác sĩ một chút, xem phải quan sát bao lâu mới có thể xuất viện."

Đi ra khỏi phòng bệnh.

Du Ngọc không ngồi vào ghế, mà trực tiếp ngồi trên mép giường bệnh, nhẹ nhàng xoa cánh tay của cô: " vết thương có sâu không? Có phải khâu lại không?"

https://thuviensach.vn

Lạc Táp lắc đầu: " không có việc gì."

Giọng bà khàn đi: " trước kia đã nói với con bao nhiêu lần rồi, con gái thì đi dạo phố, làm đẹp, thật sự quá nhàm chán thì đi tập luyện, con lại cứ thích mấy cái trò nguy hiểm này. Mẹ nói nhiều, lại sợ con không vui. Con năm ngoái muốn đi nhảy dù, cả đêm mẹ liền không ngủ nổi, sáng sớm liền gọi điện đến cho Tiểu Ngũ, dặn dò ngàn vạn lần, để nói để ý đến con một chút. Con nói nếu con xảy ra chuyện gì, mẹ với ba con, nửa đời còn lại phảo sống như thế nào bây giờ?"

Nói xong, hốc mắt của bà lại đỏ lên.

Lạc Táp quay đầu đi, nhìn về phía cửa sổ.

Cô nghĩ lại cũng cảm thấy sợ hãi, nếu lúc đó cô thật sự xảy ra chuyện, Tưởng Mộ Tranh sẽ khổ sở như thế nào?

Ba thì sao? trụ cột tinh thần cuộc sống cũng không còn.

Còn mẹ, cô hiện tại cũng không biết rõ được tình cảm của mẹ dành cho cô là như thế nào, nhưng nếu cô xảy ra chuyện ngoài ý muốn, có lẽ mẹ sẽ chịu đả kích thật nặng nề.

Bọn họ sẽ thành kẻ tuổi già không nơi nương tựa.

Du Ngọc dừng lại, bà vốn định nói chuyện say rượu lái xe kia, lại cảm thấy nói ra cũng chẳng có ý nghĩa gì, Lạc Lạc đi nhảy dù cùng chuyện của bà chắc chắn không thoát khỏi có liên quan.

Khi Du Dương gọi điện tới cho bà, tay bà run rẩy, ngồi trên ghế mà không tài nào đứng dậy nổi, chân nhũng ra, cả người đều tê liệt.

Lúc ấy đầu óc bà trống rỗng, không biết phải làm gì, một lúc sau mới nhớ tới phải gọi cho Phùng Khiếu Vịnh, nghe được giọng nói của ông, bà

https://thuviensach.vn

nhịn không được nữa mà khóc lên.

Nếu con gái bà thật sự xảy ra chuyện không may, chính bà cũng không sống nổi nữa, người bà cảm thấy có lỗi nhiều nhất chính là Phùng Khiếu Vịnh, Phùng Khiếu Vịnh chỉ có người thân duy nhất trên đời này là Lạc Lạc, nếu Lạc Lạc không còn nữa, chắc chắn ông không thể chống đỡ được nữa.

Sau đó Phùng Khiếu Vịnh nói đang chạy về Bắc Kinh, lập tức sẽ ra khỏi đường cao tốc rồi, còn nói với bà Lạc Lạc không có nguy hiểm tới tính mạng, hiện tại đang ở trong bệnh viện.

" Lạc Lạc, bây giờ con có phản ứng gì không, mẹ nói là phản ứng có thai ấy." Du Ngọc chuyển đề tài, không nhắc tới mấy chuyện không vui kia nữa.

Lạc Táp: " không có phản ứng gì cả."

Du Ngọc: " có khả năng là chưa tới lúc đó, ngày mai mẹ sẽ tới chung cư đối diện của các con thuê một căn, hoặc mua một cái, buổi trưa con qua đó ăn cơm, nghỉ trưa cũng tiện."

Lạc Táp: " không cần, mẹ không phải phiền như vậy đâu, con không cần phải làm ra vẻ như thế, ở đơn vị ăn cũng quen rồi, đồ ăn ở đó cũng không tồi."

" cái này chẳng liên quan tới làm ra vẻ cái gì cả, có thai rất mệt mỏi, có phản ứng lại càng mệt hơn, cái bình thường con thích ăn nhưng đến lúc đó một miếng cũng không ăn được, lại nói trong nhà ăn có mùi khói dầu, con mà khó chịu sẽ nôn ngay, hơn nữa những món con thèm đầu bếp của nhà ăn cũng không làm riêng cho con được, vẫn là ăn ở nhà mẹ làm cho con vừa tiện vừa đủ dinh dưỡng."

https://thuviensach.vn

Du Ngọc lại nói với cô: " 2 ngày nay mẹ đã bàn giao lại công việc ở công ty xong hết rồi, về sau cũng không có việc gì để làm, nhàn rỗi cũng thấy cả người khó chịu nên làm chút đồ ăn cho con và Tiểu Ngũ thôi. Mười mấy năm rồi mẹ cũng chưa nấu cơm, chắc phải học lại mới được."

Lạc Táp kinh ngạc nhìn Du Ngọc, không nghĩ tới bà sẽ vứt bỏ sự nghiệp của bản thân, thật sự không thể tưởng tượng nổi.

Du Ngọc biết cô tò mò cái gì, giải thích: " mẹ đem cổ phần chuyển cho Tiểu Ngũ, con cũng không hiểu chuyện kinh doanh, nhưng cổ phần bán đi không có lời, mẹ nghĩ vẫn là chuyển cho Tiểu Ngũ, tuy rằng nó không thích làm ăn buôn bán, nhưng nó so với mẹ còn am hiểu chuyện kinh doanh hơn nhiều."

Lúc này tiếng gõ cửa vang lên, âm thanh quen thuộc truyền đến: " Lạc Lạc?"

" ba!" Lạc Táp lập tức từ trên giường ngồi dậy, kích động nói: " ba, ba vào đi!"

Du Ngọc không khỏi chua xót trong lòng, từ nhỏ Lạc Táp đã thích ba nó hơn bà.

Phùng Khiếu Vịnh vừa đẩy cửa liền thấy được Du Ngọc, biết bà ở chỗ này, tâm tình vẫn là khó có thể miêu tả được, ông đã rất nhiều năm không nhìn thấy bà.

Du Ngọc đứng lên, cảm giác cảnh còn người mất vẫn làm người ta đau lòng không thôi.

Trước mặt người đàn ông này, đã từng khiến bà không ngần ngại cùng người trong nhà láo loạn, một thân một mình rời nhà, rời khỏi Bắc Kinh, cùng ông đến vùng biên giới Tây Nam sống kham khổ thiếu thốn.

https://thuviensach.vn

Đã từng thề non hẹn biển, thậm chí còn không chịu khuất phục bởi gian khổ của mắm muối gạo tiền.

Tình yêu của tuổi trẻ, khi yêu không màng tất cả, đêm mùa đông rét buốt, hai tuần trước khi ối vỡ, ông đi chấp hành nhiệm vụ không có ở nhà, một mình bà băng qua mấy dặm đường núi đi tìm bệnh viện sinh, ngày gian khổ nhất bà cũng đã trải qua.

Nhưng sau đó tại sao lại thay đổi, vì cái gì mà thay đổi?

Du Ngọc hoàn hồn, cảm xúc ổn định lại, nói với Lạc Táp: " con nói chuyện với ba con đi, mẹ đi tìm Tiểu Ngũ, xem bác sĩ dặn dò như thế nào."

Bà cầm túi đi ra khỏi phòng bệnh.

Lạc Táp nhìn cửa phòng bệnh thất thần: " cùng mẹ ầm ĩ không vui sao?" Phùng Khiếu Vịnh đem tóc lòa xòa trước mặt cô sửa lại.

" không phải, mẹ cũng vừa mới tới đây thôi." Lạc Táp nắm lấy tay Phùng Khiếu Vịnh: " ba, con khó chịu muốn chết rồi, con không muốn cùng mẹ nói chuyện, nhưng nghĩ đến cảnh bà một thân một mình sống, trong lòng con lại khó chịu, ba, con hy vọng mẹ có thể sống thật tốt, mặc kệ trước đây hay bậy giờ, con đều muốn mẹ sống tốt, thật sự."

Nhưng, tại sao lại khó khăn đến vậy.

Phùng Khiếu Vịnh cầm tay cô xoa lên mặt mình: " khó chịu cũng là bình thường, bởi vì mặc kệ bà ấy làm sai chuyện gì thì bà ấy vẫn là mẹ con, là mối quan hệ huyết mạch, là bà ấy đã vất vả sinh con, cũng là bà ấy nuôi con lớn lên. Không muốn cùng bà ấy nói chuyện cũng không có gì, vậy thì chờ đến khi muốn nói với bà ấy thì lại nói, thời gian sẽ cho con một điểm tựa cân bằng mọi chuyện. Con bây giờ cũng sắp làm mẹ rồi, đừng làm bản thân không vui, cũng đừng oán trách ai, nha đầu nhà chúng ta bây giờ mỗi ngày đều phải vui vẻ."

https://thuviensach.vn

Lạc Táp cười nhạt, thở dài nói: " mẹ nói muốn làm cơm, lại đến thuê nhà đối diện chung cư ở chăm sóc con."

Cô cắn môi: " ba, con không muốn, nhiều năm như vậy trừ bỏ trước lúc 9 tuổi là cùng mẹ sống chung mỗi ngày, nhưng chính là gần 20 mươi năm rồi, con gần như không còn ở cùng một nhà với mẹ nữa."

Cô thở dài một hơi: " bây giờ nghĩ đến về sau sẽ ở cùng với mẹ một chỗ, trong lòng con thật sự có cảm giác quái dị không nói lên lời. Nhưng nếu phải ra mặt cự tuyệt, con lại cảm thấy mẹ thật đáng thương, lòng con cũng không dễ chịu. mặc kệ mẹ muốn làm gì đều chưa từng nghĩ tới con có nguyện ý hay không."

Phùng Khiếu Vịnh: " vậy để Tiểu Ngũ qua đó ăn cơm."

Ông nói: " mẹ con hiện tại chính là có bệnh thì chữa loạn, chính bà ấy cũng đang rối loạn, liền muốn bù đắp những thiếu sót cho con, bản thân cũng không biết đang làm gì."

Lạc Táp lẳng lặng nhìn ông.

Phùng Khiếu Vịnh: " tin tưởng ba, bà ấy không có ý xấu, cũng không phải cố ý làm con xấu hổ. Mẹ của con, bà ấy chính là một thương nhân thành công trong sự nghiệp, nhưng lại là một người thất bại trong hôn nhân, cũng là một người mẹ thiếu trách nhiệm, cũng giống như ba, cho nên ba hiểu được tâm trạng của bà ấy."

Lạc Táp đặt tay lên vai Phùng Khiếu Vịnh, nhỏ giọng nói: " ba, hôm nay ba nói chuyện sao lại không đứng về phía con nữa?"

Phùng Khiếu Vịnh cũng không có kiêng dè gì thẳng thắn thành khẩn nói: " bởi vì hôm nay nhìn thấy mẹ con, đương nhiên sẽ không giông nhau nữa, khẳng định sẽ hướng về phía bà ấy."

https://thuviensach.vn

Ông dừng lại, giống như suy nghĩ cái gì.

"nhìn thấy bà ấy, lại nghĩ tới con cũng sắp làm mẹ, không khỏi nghĩ đến 28 năm trước tâm tình của ba cùng Tưởng Mộ Tranh bây giờ giống nhau. Mặc kệ trước kia ba cùng mẹ con đã trải qua chuyện gì, hiện tại đang là cái gì, nhưng năm đó, ba và mẹ con cùng con và Tưởng Mộ Tranh bây giờ giống nhau, tức cảnh sinh tình, con nói xem ba có thể không đứng về phía mẹ con sao?"

Phùng Khiếu Vịnh đưa tay cầm một quả quýt bóc vỏ: " Lạc Lạc, bất kể là khi nào, chúng ta có một trái tim biết cảm ơn, chúng ta đã giàu có hơn người khác rất nhiều."

Lạc Táp gật đầu.

Phùng Khiếu Vịnh đem quýt đã bóc tốt tách mấy múi ra nhét vào miệng Lạc Táp: " mẹ con nói bà say rượu lái xe, bị con bắt được, vì thế tâm tình con mới không tốt, lúc bà ấy gọi điện thoại cho ba đã tự trách muốn chết."

Ông lại cho mấy múi vào miệng cô: " con nói con cũng không ngốc, mẹ con say rượu lái xem con tự trách làm cái gì, nếu là ba, ba chắc chăn đem bà ấy nhốt lại 8 ngày 10 ngày cho hả giận."

Lạc Táp: "..."

Sau đó lại cười, cô đánh ông vài cái, sau đó ôm cánh tay ông: " giúp con nói cảm ơn với Phó Duyên Bác, nhất định là phải có thành ý."

Phùng Khiếu Vịnh dư quang khóe mắt liếc cô một cái: " đừng tự mình đa tình, Phó Duyên Bác là nể mặt mũi ba nên mới đi cứu con."

Lạc Táp cười, bất mãn nói: " ai tự mình đa tình a!"

https://thuviensach.vn

Phung khiếu vịnh mắt nhìn đồng hồ: " ta còn phải trở về, có hội nghị của tổ chuyên án sắp bắt đầu."

Đem chỗ quýt còn lại đặt vào tay cô, lại suy nghĩ một lát.

Có một số khúc mắc không phả ngày một ngày hai mà giải quyết được, nhưng Du Ngọc hiện tại có chút nóng vội, hận không thể đem tâm mình cho Lạc Lạc nhìn thấy, nhưng nội tâm cùa Lạc Lạc bây giờ đang chống đối và bài xích nhất, tốt quá hóa dở a.

Ông phải tranh thủ lúc nào đó tìm Du Ngọc tâm sự chuyện của con gái, nếu cứ như vậy, khúc mắc giữa hai mẹ con sẽ càng lớn thêm, cuối cùng thành bế tắc, cả hai đều bất lực.

Suy nghĩ xong, lại cùng Lạc Táp nói: " con hiện tại nếu thật sự không muốn ở chung với mẹ con, ba có một biện pháp tốt."

Hai mắt Lạc Táp sáng lên: " biện pháp gì ạ?"

Phùng Khiếu Vịnh: " để Tưởng Mộ Tranh phân một ít công việc của tập đoàn cho bà ấy phụ trách, mẹ con có công việc vào tay, lục thân cũng không nhận."

(Lục thân: bố mẹ anh em vợ chồng con cháu.)

Lạc Táp: "..." nhưng đây lại là biện pháp hay.

Phùng khiếu vinh lại cười: " mẹ con thay các con quản lí tập đoàn, khẳng định sẽ cố gắng hết sức lực, như thế Tưởng Mộ Tranh cũng có nhiều thời gian ở bên cạnh chăm sóc con hơn, chuyện này rất tốt, đúng hay không? Mấy ngày tới ba sẽ bớt ít thời gian nói chuyện với mẹ con cùng Tưởng Mộ Tranh, đảm bảo làm con vừa lòng."

https://thuviensach.vn

Đúng lúc ông tìm Tưởng Mộ Tranh có chút chuyện cần nói, Lạc Táp liền vui vẻ hôn lên mặt ông một cái: " cảm ơn ba!"

Phùng Khiếu Vịnh rời đi đã lâu, Tưởng Mộ Tranh cùng Du Ngọc mới đi vào phòng bệnh.

" em có thể xuất viện không?" Lạc Táp nhìn Tưởng Mộ Tranh hỏi.

" ở đây theo dõi một đêm đi, muộn rồi, mệt mỏi cả ngày rồi nghỉ ngơi đi." Tưởng Mộ Tranh nhìn sườn mặt Du Ngọc: " dì, con đưa dì về, bệnh viện có con là được rồi."

Du Ngọc muốn ở đây, nhưng lại sợ ảnh hưởng đến hai người nói chuyện, liền gật đầu nói được.

Lại dặn dò Lạc Táp vài câu, mới lưu luyến rời đi, nói ở bãi đỗ xe chờ Tưởng Mộ Tranh.

Tưởng Mộ Tranh rót một ly nước ấm cho Lạc Táp: " anh đưa dì về trước, chắc tầm 1 tiếng, nếu em thấy chán thì mở TV xem đi."

Lạc Táp uống mấy ngụm nước, buông ly xuống: " em mệt lắm rồi, muốn ngủ."

Tưởng Mộ Tranh: " ..."

Anh hôn mấy cái lên trán cô: " ngủ đi."

Lại thấp giọng nhắc nhở cô : " ngày mai là sinh nhật anh, đồng ý rồi đấy, không được nuốt lời."

Lạc Táp cười: " em đồng ý cái gì? Anh không biết sao, một lần mang thai ngốc 3 năm."

https://thuviensach.vn

Tưởng Mộ Tranh cắn môi cô: " quên cũng không sao, anh nhớ rõ là được."

https://thuviensach.vn

ĐƯỜNG MỘT CHIỀU, NGƯỢC LỐI YÊU NHAU

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 72

Chương 72

Bãi đậu xe bệnh viện.

Phó Duyên Bác đã ngồi trong xe một lúc lâu rồi, cũng giãy giụa do dự nhiều lần.

Châm thuốc lên, một điếu lại một điếu.

Muốn đi lên nhìn xem, bây giờ cũng đã quá muộn, như thế nào cũng không thích hợp.

Nửa tiếng trước anh gọi điện cho Phùng Khiếu Vịnh, hỏi tình huống của Lạc Táp hiện tại như thế nào. Phùng Khiếu Vịnh nói không có việc gì, cho nên rốt cuộc là có bị thương hay không? Bị thương có nghiêm trọng hay không?

Biết rõ cô là người phụ nữ của Tưởng Mộ Tranh, anh vẫn còn hạ xuống quan tâm đến cô.

Phó Duyên Bác cười tự giễu, tình yêu thật công bằng, không quản bạn là ai, nó cũng khiến bạn phải cam tâm tình nguyện đi chà đạp chính mình, trong lòng còn cảm thấy tốt đẹp.

Anh châm một điếu thuốc, khói thuốc xộc vào mũi, khiến anh bị sặc, sặc đến đầu óc trống rỗng.

https://thuviensach.vn

Anh đem thuốc dụi tắt, khởi động xe.

Trước ánh đèn, anh nhìn thấy Tưởng Mộ Tranh cùng Du Ngọc từ bên ngoài đi tới, nhìn dáng vẻ này có lẽ bọn họ chuẩn bị đi về.

Hai tay nắm chặt lấy vô lăng, cuối cùng vẫn nhấn ga chậm rãi rời đi.

Tưởng Mộ Tranh hiện tại có thể đưa Du Ngọc về nhà, chứng tỏ Lạc Táp bên kia không cần có người trông chừng, vậy là không có gì nghiêm trọng.

Anh liền không cần tới quấy rầy cô nữa.

Anh lấy điện thoại ra nhắn tin cho chiến hữu, phó đội trưởng của Lạc Táp: [ngày mai mấy người tới bệnh viện thăm Lạc Táp thì mua thêm một bó hoa, tiền tôi sẽ chuyển cho cậu.]

Phó đội: [mua 99 đóa hồng đỏ?]

Phó Duyên Bác: [... có nói được tiếng người hay không?]

Phó đội: [nói tiếng người sợ cậu nghe không hiểu.]

Phó Duyên Bác: [lăn!]

Phó đội: [tình huống của Lạc Táp như thế nào?]

Phó Duyên Bác: [không biết.]

Phó đội: [mẹ! Cậu 1 tiếng trước không phải tới bệnh viện rồi sao? chỗ đấy có phải cấm người tên Phó Duyên Bác vào cửa?]

Phó Duyên Bác: [....]

Phó đội: [cũng may Lạc Táp không chọn cậu, cậu nhìn lại cậu đi, còn đáng là đàn ông sao! dong dong dài dài! Cậu nói xem tại sao tôi lại là đồng

https://thuviensach.vn

đội của cậu cơ chứ, còn nằm chung cái giường tầng nữa?! thật mẹ nó mất mặt.]

Phó Duyên Bác: [đừng nhiều lời, nhớ rõ ngày mai mua giúp tôi bó hoa, tôi còn có việc, đừng nhắn tiếp nữa.]

Anh lập tức được điều đến hình trinh cục, về sau cơ hội gặp lại cô gần như bằng không.

Hy vọng cô mọi chuyện đều tốt đẹp.

Tưởng Mộ Tranh lái xe ra khỏi cổng bệnh viện, liền nhìn thấy xe của phố duyên bác, anh sửng sốt.

Phó Duyên Bác cũng ở bệnh viện?

Xe đi ra đường lớn, xe anh cùng Phó Duyên Bác chạy hai hướng ngược nhau, anh ta hướng nam, anh hướng bắc.

" làm sao vậy?"

Du Ngọc ngồi ở ghế phụ, nhìn Tưởng Mộ Tranh vẫn luôn nhìn gương chiếu hậu.

Tưởng Mộ Tranh thu hồi tầm mắt : " Phó Duyên Bác."

" a?"

" cậu ta ở bệnh viện, hắn là đi thăm Lạc Lạc, nhưng lại không đi lên."

Du Ngọc có chút không hiểu, bà không biết Tưởng Mộ Tranh cùng Phó Duyên Bác có chuyện gì trước đây, cũng không biết trước đây Phó Duyên Bác là người đã đi xem mắt với Lạc Táp. Thật ra bà còn không biết Phó Duyên Bác là ai.

https://thuviensach.vn

Ba mờ mịt nhìn Tưởng Mộ Tranh: " Phó Duyên Bác là ai?"

Lúc này đổi lại là Tưởng Mộ Tranh sửng sốt, dư quang khóe mắt liếc nhìn Du Ngọc, thấy bà thật sự cái gì cũng không biết, anh nói : " dì thật sự không biết Phó Duyên Bác là ai?"

Du Ngọc vẫn như cũ lắc đầu.

Tưởng Mộ Tranh: " cậu ta là người trước đó cậu giới thiệu làm đối tượng xem mắt cho Lạc Lạc, cũng là học trò đắc ý của chú Phùng, bây giờ đang là cấp trên của Lạc Lạc, phó cục trưởng của Cục quản lí giao thông."

Du Ngọc lúc này mới bừng tỉnh, thì ra là học trò của Phùng khiếu vinh, và đối tượng xem mắt của Lạc Lạc là cùng một người.

Bà giải thích: " trước kia có nghe qua Lạc Lạc nói qua, nói ba nó có học trò, nhưng chưa nhìn thấy qua lần nào, chuyện Lạc Lạc xem mắt, cậu của nó cũng không nói rõ với dì, chỉ nói qua là lãnh đạo của nó, dì không biết thì ra còn có tầng quan hệ này."

Dừng lại vài giây, bà chợt phản ứng lại: " Phó Duyên Bác không phải là thích Lạc Lạc chứ?"

Bằng không đêm hôm khuya khoắt thế này ai lại tới đây dừng lại lâu như vậy làm gì.

Tưởng Mộ Tranh nhàn nhạt "ân" một tiếng.

Du Ngọc gật đầu, không nói thêm.

Một lát sau, Tưởng Mộ Tranh nói với Du Ngọc: " dì, đến phía trước chúng ta dừng lại một chút, dì tới lái giúp con, còn nhắn tin cho Lạc Lạc một tin."

https://thuviensach.vn

Du Ngọc xấu hổ ho một tiếng: " dì say rượu lái xe bằng lái bị tịch thu rồi."

Tưởng Mộ Tranh: " ...."

Du Ngọc nhìn biểu tình của anh, Lạc Lạc hẳn là không nói với anh, bà lại nói thêm: " đúng lúc Lạc Lạc đến giao lộ đấy kiểm tram cho nên tâm tình nói mới không tốt liền đi nhảy dù."

Bà thở dài, vẫn còn tự trách bản thân: " là dì sai."

Tưởng Mộ Tranh trấn an bà: " dì, đừng nghĩ nhiều Lạc Lạc vốn đã muốn đi nhảy dù rồi."

Thì ra xảy ra chuyện này mới đi trước một ngày.

Nhưng Du Ngọc là trưởng bối, anh có thể nói cái gì?

Du Ngọc dừng lại một chút, đề nghị với Tưởng Mộ Tranh: " sang bên đường liền dừng lại một lát, gửi tin xong liền đi tiếp."

Tưởng Mộ Tranh dừng xe xong, lại nhắn tin gửi cho Lạc Táp: [Phó Duyên Bác vừa ở bãi đậu xe bệnh viện, nếu em chưa ngủ, gọi điện thoại báo tin bình an cho cậu ta đi.]

Rất nhanh, Lạc Táp trả lời lại: [được.]

Tưởng Mộ Tranh: [em không ngủ?]

Lạc Táp: [vừa rồi bác sĩ tới đây, bị đánh thức rồi.]

[bác sĩ nói thế nào?]

[nói em mang thai nhất định là con trai, như vậy mới có thể ngủ nhiều như vậy.]

https://thuviensach.vn

Tưởng Mộ Tranh tim cũng nghẹn lại trân chối nhìn màn hình điện thoại, trả lời: [đừng nghe bác sĩ nói bừa.]

Lạc Táp cười, lại trêu chọc anh: [năm đó Chu Nghiên mang thai con trai, cũng ngủ rất nhiều, cục trưởng tới xem xét tình hình, chị ấy trước vẫn làm một giấc đã rồi tính sau, em lúc đó không hiểu được tại sao, có thể mệt tới như vậy sao? bây giờ cảm nhân được rồi.]

Tưởng Mộ Tranh: [không phải thai phụ nào thích ngủ cũng sinh con trai! Mấy cái này đều vớ vẩn ! em là người thời đại mới đấy, đừng có tin mấy cái không có căn cứ khoa học!]

Lạc Táp :[nghe nói là lưu truyền từ trong hoàng cung cổ đại nha, do thái y nổi danh thời đó xác nhận.]

Tưởng Mộ Tranh bực bội: [được rồi, không nói nữa, em nói nữa anh cho em vào danh sách đen.]

Lạc Táp: [anh dám?]

Tưởng Mộ Tranh: [không dám, em muốn nói bao nhiêu cũng được!]

Lạc Táp cười, nói với anh: [thật ra em muốn sinh con trai.]

Tưởng Mộ Tranh: [??? em trọng nam khinh nữ?]

Lạc Táp: [không phải, bởi vì sau này con trai làm nũng với anh, em sẽ không ăn dấm nha.]

Tưởng Mộ Tranh nhìn hàng chữ này thật lâu, lại nói với cô: [chúng ta liền sinh con trai đi, về sau anh chỉ tốt với duy nhất một mình em, anh cùng con trai dỗ em vui vẻ.]

Mắt Lạc Táp nóng lên: [đùa anh thôi, con trai con gái em đều thích, nếu được sinh con gái là tốt nhất.]

https://thuviensach.vn

Cô sẽ đem tất cả tình yêu thương của cô dàng cho đứa nhỏ, sẽ cùng bé lớn lên, có những bí mật của cô cùng con gái, cô sẽ làm những việc mà cô chưa từng có với mẹ.

Khóe miệng Tưởng Mộ Tranh cong lên, ngoài xe có tiếng còi xe truyền vào, anh mới nhớ ra là xe đang đỗ bên đường, trên xe còn có mẹ vợ tương lai.

Nói với cô: [em nhanh chóng gọi điện thoại báo cho Phó Duyên Bác đi, anh lái xe.]

Lạc Táp rời khỏi WeChat, gọi điện cho Phó Duyên Bác, rất nhanh liền nhận máy: " Lạc Táp?"

" là tôi."

" trước đó tôi có gọi qua một lần, nhưng điện thoại của cô để ở chỗ em trai cô."

" ừ, sau đó nó đưa tới bệnh viện cho tôi." Lạc Táp chân thành nói: " cảm ơn anh, đã thêm phiền toái cho anh rồi."

Phó Duyên Bác: " đừng nói mấy lời khách sáo với tôi, lại nói, cũng không giúp đỡ được cho cô cái gì."

Sau đó anh quan tâm hỏi: " hiện tại thế nào? Có bị thương ở đâu không?"

Lạc Táp: " không bị thương, vốn dĩ là phải về nhà, bác sĩ nói muộn rồi liền ở lại quan sát một chút, không có việc gì." Cô lại xin lỗi nói: " hô nay gây phiền toái cho anh rồi, thay tôi cảm ơn bác Phó."

Phó Duyên Bác cười nhạt: " tin tức của cô cũng nhanh thật đấy."

Lạc Táp: " là Trình Diệc nói."

https://thuviensach.vn

Thật ra Trình Diệc cũng không chắc chắn, nhưng có thể trong thời gian ngắn yêu cầu bọn họ tới cứu hộ, trừ bỏ ba của Phó Duyên Bác ra, hắn sẽ không có người khác.

Xem ra thật sự đoán không sai.

Phó Duyên Bác lại cùng cô hàn huyên vài câu, chủ động nhắc tới: " cuối tuần này tôi bắt đầu tới Hình trinh cục, có thể cùng sư phụ gặp mặt thường xuyên hơn."

Lạc Táp giật mình: " anh lại được điều đi?"

" không, là tạm thời điều đi, có vụ án đặc biệt khó giải quyết, sư phụ đã một thời gian vội đến mức không ngủ được rồi, tôi qua đó giúp ông ấy."

Vụ gì Lạc Táp cũng không hỏi nhiều, dù sao có thể làm ba không ngủ được, trừ bỏ những vụ trọng án, thì cũng chỉ còn đường dây buôn ma túy thôi.

Chỉ dặn dò anh: " vậy anh cùng với ba tôi đều phải chú ý sức khỏe, cũng chú ý an toàn."

Giọng Phó Duyên Bác đột nhiên trở nên trầm thấp: " được, đừng lo lắng."

Lần trò chuyện này của Lạc Táp cùng Phó Duyên Bác rất lâu, phần lớn là về ba cô, hai người trò chuyện quên cả thời gian, tới khi Tưởng Mộ Tranh mở cửa phòng bệnh ra, cô mới kinh ngạc, đã nói chuyện điện thoại lâu như vậy?

Phó Duyên Bác bên kia cũng nghe được động tĩnh, cũng cảm thấy ngại ngùng: " quên thời gian, cô nghỉ ngơi sớm một chút."

Hai người nói ngủ ngon, cuộc trò chuyện mới kết thúc.

https://thuviensach.vn

Tưởng Mộ Tranh đem điện thoại của cô lấy lại, đặt xa cô ra một khoảng: " bây giờ em là phụ nữ có thai, dùng ít mấy đồ vật có phóng xạ một chút."

Lạc Táp biết anh đang ghen, giải thích nói: " là nói đến ba em, liền nói nhiều vài câu."

Tưởng Mộ Tranh cúi đầu: " hơn nửa tiếng đồng hồ, mà là nói thêm vài câu ?"

Lạc Táp: "..."

Anh ngậm lấy môi cô, thật cẩn thận mà hôn lên, triền mien da diết.

Ngày hôn sau

Sáng sớm Tưởng Mộ Tranh liền làm thủ tục xuất viện cho Lạc Táp, thu dọn đơn giản một chút rồi về nhà.

Lạc Táp hôm nay không cần đi làm, đội trưởng nói cô ở nhà nghỉ ngơi thêm mấy ngày, chính cô cũng cảm thấy xấu hổ, rõ rang là bản thân tự chạy ra ngoài chơi nhưng lại chậm trễ công việc.

Về đến nhà, Chu Nghiên nhắn tin đến cho cô, hỏi cô đang ở phòng bệnh nào, nói khi nghỉ trưa sẽ đến thăm cô.

Cô trả lời: [em xuất viện rồi, không cần phiền phức như vậy đâu.]

Sau đó cô gửi tới mã QR của mình: [trực tiếp chuyển khoản tới là được rồi.]

Chu Nghiên: [cút được bao xa thì cút đi! Chị nói em a, mọi người trong đội mua đồ ăn ngon lắm nha, mua hoa tươi, đồ uống ngon gì đó chị

https://thuviensach.vn

đây tham ô hết.]

Lạc Táp: [ăn đi béo chết chị!]

Chu Nghiên gửi đi một ảnh trợn trắng mắt.

Rất nhanh liền tới cửa tiểu khu, xe dừng lại, Tưởng Mộ Tranh tắt máy chờ cô vài phút, Lạc Táp cất điện thoại, Tưởng Mộ Tranh hỏi cô: [không nói chuyện?]

"nói xong rồi."

Từ lúc xuống xe Tưởng Mộ Tranh vẫn luôn nắm lấy tay cô, lúc bước lên bậc thang anh khom lưng xuống như nhặt đồ trên đất.

" trời! Lạc Lạc, chúng ta phát tài! Thật sự phát tài rồi a!"

Tưởng Mộ Tranh làm ra vẻ kinh ngạc kêu to.

Lạc Táp ngốc: " a?"

Tưởng Mộ Tranh đem đồ vật 'nhặt được' lau lau lên áo, sau đó đưa đến trước mặt cô, giả bộ kích động: " nhìn được không? Nhìn đi! Kim cương hồng đấy, lại lớn như thế này."

Lạc Táp: "..."

Thật sự rất lớn, lóa mắt người nhìn.

" chắc chắn bão cát ngày hôm qua ở Thạch Gia trang đã thổi bay nó tới đây, vận khí của chúng ta thật tốt, lại nhặt được đồ quý như vậy."

Tưởng Mộ Tranh túm lấy tay cô, đeo lên ngón áp út của cô.

Giọng điệu vô lại: " chúng ta nhặt được thì chính là của chúng ta, người khác muốn đến lấy chúng ta cũng không đưa cho hắn, nhẫn trên tay

https://thuviensach.vn

ai người đó là chủ."

Tưởng Mộ Tranh lại nhét tay cô vào túi áo, cười nói : " giấu đi, không thể để cho người khác biết chúng ta bây giờ đang rất có tiền được."

Lạc Táp: " ..."

Cô chậm chạp phản ứng lại, đây là tên ngốc này đang cầu hôn cô sao.

https://thuviensach.vn

ĐƯỜNG MỘT CHIỀU, NGƯỢC LỐI YÊU NHAU

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 73

Chương 73

Sau khi Lạc Táp về đến nhà Tưởng Mộ Tranh để nàng đi ngủ thêm một lát, ở bệnh viện lăn lộn cả một đêm, cũng không ngủ ngon được, Lạc Táp đáp một câu rồi đi vào phòng quần áo.

" làm gì vậy?" Tưởng Mộ Tranh cũng đi theo vào.

" tìm quần áo tắm rửa, không tắm em không ngủ được."

Tưởng Mộ Tranh nhìn tay cô, có vết thương không được dính nước, liền đề nghị: " anh giúp em gội đầu." anh lại cười: " còn cung cấp theo dịch vụ miễn phí khác nữa."

Lạc Táp nhíu mày nhìn anh, anh bày ra vẻ nghiêm túc: " em, ánh mắt của em là như thế nào đấy, đừng có suy nghĩ vớ vẩn, anh là nói là anh xoa lưng cho em thôi."

Cằm khẽ nhếch: " tay em bị thương, bất tiện."

Có ma mới tin được mấy lời này của anh, nếu anh có thể nghiêm túc giúp cô chà lưng, cô theo họ anh.

Cô không phản bác lại anh, cùng anh đi vào phòng tắm.

https://thuviensach.vn

Tưởng Mộ Tranh từ trước tới nay chưa bao giờ giúp người khác tắm, làm cho khắp nơi đều là bọt tắm, nhưng trong lòng lại sung sướng muốn chết, cảm thấy bản thân không gì không làm được.

Vừa tắm cho cô vừa nói chuyện, nghĩ đến hôm nay chính là sinh nhật của mình, nhắc nhở cô: " nhớ tới trước khi anh đi công tác em đã đồng ý với anh chuyện gì không?"

Lạc Táp không hề nghĩ ngợi, buột miệng thốt ra: " không, váng đầu quên mất cái gì rồi."

Tưởng mộ tranh : " vậy anh lặp lại một lần nữa, em lúc đó đồng ý với anh, mua cho anh bánh kem, nấu mì cho anh, lại đánh đàn cho anh nghe, lại hát 5 bài, chủ động hôn anh 3 lần, mỗi lần không dưới 20 phút."

Đáy lòng Lạc Táp quăng cho anh vài cái khinh bỉ, nhưng cũng không vạch trần anh.

Tưởng Mộ Tranh bắt đầu xả tóc cho cô, thấy cô vẫn chưa phản ứng lại, hỏi cô: " vừa rồi anh nói, em bây giờ nhớ kĩ chưa.?"

Lạc Táp nói: " Tưởng Mộ Tranh, thật ra em là cá."

Tưởng Mộ Tranh : " ...???"

" trí nhớ chỉ được vài giây, anh vừa nói cái gì, em quên mất rồi."

"...."

Một lát sau.

" Lạc Lạc."

" ừ?"

https://thuviensach.vn

" ngày hôm qua nhảy dù, Giang Đông Đình có sắp xếp máy bay cho em không?"

Lạc Táp biết anh đang cố ý dụ cô, càng không để anh như ý được: " không nhớ."

Tưởng Mộ Tranh: " ..."

Ý đồ thất bại.

" Lạc Lạc, hôm nay là sinh nhật anh."

" sinh nhật vui vẻ"

" hát cho anh nghe một bài đi."

Im lặng một lúc, Lạc Táp cắn môi: " em nói em không biết hát, anh không tin sao?"

Tưởng Mộ Tranh: " không hay anh cũng muốn nghe."

Hôm nay là sinh nhật anh, anh lại vui vẻ giống như 250 (đồ ngốc), không muốn phá hỏng niềm vui của anh, Lạc Táp tâm như tráng sĩ cắt tay, gật đầu.

Cô thanh thanh giọng, đột nhiên, Tưởng Mộ Tranh vặn nước rửa tay, lấy khăn bông lau tay.

" anh muốn làm gì?" Lạc Táp hỏi.

" em chờ một lát rồi hẵng hát, anh đi cầm điện thoại tới, ghi âm lại đi công tác thì nghe."

" anh vẫn nghe thử một đoạn đi, nếu còn muốn nghe, thì lại ghi âm lại một bài."

https://thuviensach.vn

Cái này làm Tưởng Mộ Tranh cao hứng đến hỏng rồi, cúi đầu hôn mấy cái liền xuống mặt cô, sau đó ghé vào, một tay chống cằm, ánh mắt bảo cô có thể hát.

Lạc Táp hỏi anh: " muốn nghe bài gì?"

Tưởng Mộ Tranh: " tùy em, chỉ cần là bài hát về tình yêu là được."

Lạc Táp nghĩ nghĩ, liền chọn bài hát từ nhỏ cô đã nghe cả trăm lần, hít sâu một hơi, trong đầu nhớ lại lời bài hát, bắt đầu ấp ủ cảm tình: " khi ngọn núi không còn gồ ghề, khi nước sông ngừng chảy."

Nụ cười trên khóe miệng Tưởng Mộ Tranh toàn bộ biến mất, biểu tình cứng đờ.

Anh chớp chớp mắt, không thể nhịn nổi nữa, trực tiếp hôn xuống môi cô.

Lạc Táp: "..."

Thật sự khó nghe như vậy à, dù sao thì Chu Nghiên cũng cấm cô không được hát trước mặt chị ấy, rất nhiều lần hát theo nhạc, Chu Nghiên đã hạ tối hậu thư cho cô, nói nếu còn há miệng ra hát, chị ấy liền lập tức đá cô ra khỏi cửa xe.

Cô cho rằng Chu Nghiên chỉ cố ý nói đùa với cô thôi.

Cô chỉ biết rằng cô hát ngũ âm khuyết thiếu, nhưng không nghĩ tới đã tới trình độ muốn giết người rồi.

(Âm nhạc Trung Hoa là dựa trên hệ thống âm nhạc cổ truyền dân tộc bao gồm 5 loại âm điệu, 5 nốt nhạc chính gọi là ngũ âm. Năm âm thanh này được sắp xếp thành: Cung, Thương, Giốc, Chuỷ, và Vũ.)

https://thuviensach.vn

Lạc Táp bị Tưởng Mộ Tranh hôn đến không có kẽ hở, không thở nổi, tay cô cố gắng đẩy anh ra, cố ý bất mãn nói: " chê em hát không hay có phải không?"

" không phải." Tưởng Mộ Tranh chột dạ nói: " giống như chim sơn ca hót véo von vậy."

" vậy sao anh còn hôn không cho em hát?"

Tưởng Mộ Tranh dừng lại, cái khó ló cái khôn: " anh cảm thấy bản thân mình là kẻ phàm phu tục tử không đủ cấp bậc để nghe được giọng ca của tiên nữ trên trời."

" em đá chết anh bây giờ."

Tưởng Mộ Tranh cười ha ha.

Lạc Táp ôm lấy cổ anh: " em di truyền từ ba em đấy, ông ngũ âm khuyết thiếu."

Tưởng Mộ Tranh: " đây là thượng đế đặc biệt chiếu cố, nếu là em hát dễ nghe, nào có chỗ cho anh cơ hội thể hiện, đúng không?"

Lạc Táp cười, Tưởng Mộ Tranh lại nói: " nhưng anh cũng thích lời bài hát kia."

" anh cũng hát?"

" không nhớ rõ bài hát cho lắm, nhưng có thể học, như vậy đi, hôm nay là sinh nhật anh, có thể cho em một nguyện vọng, cái gì cũng được, chỉ cần anh có thể làm được anh đều làm." Anh nhìn vào mắt cô.

Lạc Táp nghĩ nghĩ: " hàng ngày hát cho em nghe, mãi cho đến khi em già rồi không nghe được nữa, mỗi ngày một bài không được lặp lại."

https://thuviensach.vn

Anh nói: " hai bài đi, sáng một bài, trước khi đi ngủ một bài, đi công tác anh sẽ hát qua điện thoại cho em nghe, nếu là lúc đó trên máy bay, anh sẽ ghi âm lại cho em."

Lạc Táp tính tính: " 1 năm liền phải hát hơn 700 bài, 50 năm là hơn 30 nghìn bài đó."

Tưởng Mộ Tranh suy nghĩ, lại thay đổi chủ ý: " cảm giác có chút thiếu, buổi sáng hai bài buổi tối hai bài, tùy em chọn bài, cuối tuần có thể nhiều hơn hai bài."

Lạc Táp: " anh không thấy phiền a?"

Tưởng Mộ Tranh cười: " phiền cái gì?"

" sau này tình cảm phai nhạt , anh thấy chán, nói không chừng 1 tuần cũng không hát được một bài."

" sẽ không."

Anh chắc chắn như vậy.

Lạc Táp khẽ thở dài: " có đôi khi em cũng sợ, bởi vì ba mẹ lúc trước tình cảm tốt đến như vậy, vẫn thất bại trước thời gian."

" nếu em thấy lo lắng, anh liền không hứa hẹn nữa, anh đưa cho em quyển sổ tay, mỗi ngày viết vào anh hát bài gì cho em nghe, chờ đến 50 năm sau, em nhìn xem anh rốt cuộc có kiên trì không, được không?"

" Tưởng Mộ Tranh."

Anh chăm chú nhìn vào mắt cô, ý bảo cô nói tiếp.

" không có gì." Được anh yêu nhiều là hạnh phúc may mắn nhường nào.

https://thuviensach.vn

Tưởng Mộ Tranh vỗ nhẹ lên mặt cô,giọng điệu thương lượng: " hôm nay là sinh nhật anh, em cũng đồng ý với anh một việc được không?"

Lạc Táp gật đầu.

Anh nói: " anh bị nhóm ' hoa hoa công tử' đá ra khỏi nhóm, hôm nào em thay anh xả giận đi."

" sao lại đá anh ra khỏi nhóm?"

" họ chắc chắn là đang hâm mộ ghen ghét anh."

" hâm mộ ghen tị anh cái gì?"

" hâm mộ anh lớn lên đẹp trai, hâm mộ anh có vợ đẹp, nhìn anh liền không thuận mắt, liền đem anh đá ra ngoài, một đám tiểu nhân."

Lạc Táp nén cười: " anh bớt mặt dày đi được không?"

Tưởng Mộ Tranh bật cười, cọ cọ lên mũi cô: " nói bừa cái gì, là thật đó!" lại hỏi cô: " có muốn xả giận thay anh không hả?"

" làm như thế nào?"

" hôm nào anh mang em tới câu lạc bộ, em hát cho bọn họ nghe đi, tra tấn chết họ đi."

" ..."

" đồng ý rồi a, liền định như thế đi."

Lạc Táp đánh anh: " anh đây là đang sỉ nhục em!"

" nào có đâu, em chắc chắn không biết, vợ Tứ ca, vợ cháu trai lớn, vợ cháu trai thứ hai, còn có vợ của bạn thân cháu trai lớn, tất cả bọn họ, cả vợ cả bạn gái đều là ngũ âm không đủ, mỗi lần hát đều giống như là quỷ khóc

https://thuviensach.vn

sói gào, bọn họ mỗi lúc ở trong nhóm bị bắt nạt đều đưa vợ tới hát không buông micro, chuyên trị mấy người đó."

Nói đến đây anh đắc ý cười: " bọn họ không biết được, anh tìm được người lợi hại hơn tất cả, mang ra áp đảo tất cả, nghiền họ thành bụi, về sau em sẽ trở thành lão đại."

Lạc Táp: "..."

Tức giận đến bật cười.

" Tưởng Mộ Tranh, anh đang chế nhạo em!"

Lại muốn đá anh, liền bị anh dùng tay ngăn lại.

Tưởng Mộ Tranh cười đến phát run: " không phải cố ý hạ bệ em, em chính là vũ khí hạt nhân, xem ai không vừa mắt, mang ra khoe một cái, dọa chết bọn họ."

Hai tay Lạc Táp ấn cổ anh xuống, chính cô cũng cúi người xuống, cắn môi anh, Tưởng Mộ Tranh cũng không tránh đi, tùy ý cô nháo.

Lạc Táp không nỡ dùng sức, khẽ cắn liền buông ra: " xem lần sau còn dám nói bừa nữa không!"

" nào có nói bừa, là nói thật mà."

Nói xong anh lập tức phủ kín môi cô.

Hai người hôn nhau một lát, Tưởng Mộ Tranh đứng dậy, vòng ra tiếp tục xả sạch tóc cho cô, gội xong anh lau tóc cho cô, lại lấy máy sấy tóc sẩy khô tóc.

" tay em có vết thương, không tắm được vòi sen, anh xả nước vào bồn, em tắm nhé?"

https://thuviensach.vn

Lạc Táp gật đầu.

Tưởng Mộ Tranh xả nước, đồ tắm rửa đều chuẩn bị tốt, điện thoại trong túi rung lên, anh lấy ra nhìn, là Phùng Khiếu Vịnh, anh nhìn thoáng qua Lạc Táp, cô đang chuẩn bị cởi quần áo.

" Lạc Lạc, anh đi nhận điện thoại làm ăn."

" được, anh bận thì đi đi, em có thể tự tắm được."

Tưởng Mộ Tranh cầm điện thoại đi ra ngoài, liền đi đến thư phòng.

" ba."

" Tiểu Ngũ, hôm nay có ở công ty không?"

" không đến, ở nhà."

" vậy buổi sáng có thể dành chút thời gian ra một chút không?"

Ông lại giải thích: " muốn nói chuyện với cậu về chuyện của dì Du."

Tưởng Mộ Tranh cảm thấy không chỉ đơn giản nói chuyện của dì Du, chuyện của dì Du có thể hoàn toàn nói qua điện thoại, gặp mặt nói chính là có chuyện không thể nói qua điện thoại, cũng không thể rõ ràng được.

Anh trả lời: " được, chờ Lạc Lạc lát nữa đi ngủ con liền đi qua, gặp ở đâu a?"

" văn phòng cậu đi."

" được."

Tưởng Mộ Tranh suy đoán là chuyện liên quan đến khách hàng ở Malaysia kia, trước đó Phùng Khiếu Vịnh có nhắc qua một người tên lão

https://thuviensach.vn

Viễn, anh sau khi nghe được liền đi điều tra, phát hiện ra ông chủ đứng sau màn kia chính là lão Viễn kia.

Anh đem việc này nói cho Phùng Khiếu Vịnh, không biết lần gặp mặt này có phải có tình huống khác hay không.

Nếu không có Lạc Táp, anh khẳng định nguyện ý bước chân vào mấy vụ án lớn rắc rối phức tạp này, bằng không anh trước kia ở trong bộ đội đặc chủng mài dũa ra một thân bản lĩnh này cũng không có đất dụng võ, nhưng bây giờ không giống như vậy nữa.

Anh có Lạc Lạc.

Có con của anh.

Anh đã có vướng bận trong lòng.

Tưởng Mộ Tranh châm điếu thuốc, bụng đầy tâm sự nhìn ra ngoài cửa sổ.

Chờ anh vào phòng tắm, phát hiện ra Lạc Táp đã tắm xong, anh đi vào phòng ngủ, Lạc Táp đã sớm nằm trên giường.

" xong việc rồi?"

" ừ." Anh đi qua ngồi xuống, " lát nữa phải tới công ty một chuyến, buổi trưa về cùng em ăn cơm.

" anh không cần phải quan tâm đến em đâu, em không có việc gì, đói bụng em sẽ gọi cơm tới."

" không vội, chỉ là một cuộc họp."

Tưởng Mộ Tranh cầm tay cô đặt lên mặt mình cọ cọ, chợt cảm giác không đúng lắm, anh nhìn xuống ngón áp út của cô, trống trơn, không có gì

https://thuviensach.vn

cả, cái gì cũng không có.

Anh vốn dĩ đã sớm chuẩn bị tốt một màn cầu hôn lãng mạn khó quên cho cô, nhưng hiện tại tình huống không cho phép, tay cô bị thương, còn có bảo bảo, kế hoạch phía trước chỉ có thể tạm thời hoãn lại.

Cô đã có bảo bảo, nếu không đeo nhẫn cho cô, người khác thấy sẽ như thế nào?

Anh hiện tại chỉ muốn cô đeo một chiếc nhẫn xinh đẹp, để cho người khác biết cô là vợ của anh.

Mà đời người chỉ có một lần cầu hôn anh không muốn dùng mấy cách tầm thường kia cầu hôn cô, chờ sau khi cô sinh con, anh còn muốn cầu hôn cô.

Nhưng bây giờ cô lại không thể hiểu được dụng ý của anh, thật là làm khó chết anh.

Tưởng Mộ Tranh hỏi cô: " nhẫn của em đâu?"

Lạc Táp không chút để ý nói: " a, cất rồi."

Tưởng Mộ Tranh vội vàng nói: " đeo vào liền không thể tháo ra, em sao lại cất đi."

Lạc Táp giả ngu: " không phải nhẫn cưới, sao lại không thể tháo ra?"

Cô cười: " sau này nhẫn cầu hôn của anh, em khẳng định sẽ đeo mỗi ngày."

Tưởng Mộ Tranh chớp chớp mắt, vô lực phản bác, mặt mũi tái nhợt khuyên nhủ: " anh thấy kim cương hồng đẹp như vậy, vẫn là đeo trên tay mới tốt."

https://thuviensach.vn

Lạc Táp ôm cổ anh: " anh không phải nói không để người khác biết chúng ta có tiền sao? chồng Chu Nghiên có một người bạn bán trang sức, em hôm nào bảo chị ấy chỉ đường, em đem viên kim cương này bán đi, sau đó lại mua hai căn hộ tương đối bảo đảm, lại có lợi ích thực tế."

Tưởng Mộ Tranh tim cũng phát đau rồi: "..."

https://thuviensach.vn

ĐƯỜNG MỘT CHIỀU, NGƯỢC LỐI YÊU NHAU

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 74

Chương 74

Tưởng Mộ Tranh buồn bực một lúc lâu, anh tốn nhiều công sức mới có được viên kim cương hồng này, cô nhẹ nhàng nói một câu liền muốn bán đi?

Anh thương lượng cùng Lạc Táp: " Lạc Lạc, thật ra viên kim cương hồng này không giống với kim cương bình thường kia, nó là loại cực kì quý hiếm đấy, nhà lúc nào cũng có thể mua được, em muốn ở nhà như thế nào cũng có thể tìm ra được, nhưng kim cương hồng không phải cứ có tiền là mua được đâu, phải có may mắn nữa đấy, em vẫn là giữ lại đeo đi."

Lạc Táp ra vẻ thẹn thùng: " chính là cái này cũng quá quý giá rồi, cảm giác đeo trên tay mấy cái nhà liền, giống như đang khoe giàu vậy, không âm tâm, vạn nhất bị cướp thì làm sao bây giờ? Em muốn làm phú hào điệu thấp một chút."

Tưởng Mộ Tranh: "..."

Nói đến như thế còn chưa hiểu đúng không?!

Anh nhìn sâu vào mắt cô, có tia giảo hoạt chợt lóe qua, anh vẫn kịp nhận ra.

" em cố ý!" anh khẳng định nói.

https://thuviensach.vn

" cố ý cái gì?" cô biểu tình vô tội.

Tưởng Mộ Tranh bắt đầu gãi lên eo cô, Lạc Táp nhịn không được.

" Tưởng Mộ Tranh, anh vô lại!"

Tay cô có vết thương, anh không dám lộn xộn, kịp thời dừng tay lại: " biết được nhẫn kia ý nghĩa không bình thường có phải không hả?"

Lạc Táp lại giả ngu ngơ : " nhẫn kim cương không phải là do bão cát thổi tời sao?"

" lại giả ngu!"

Lạc Táp cười: " em biết nhẫn kim cương này là kinh hỉ anh tặng cho em sau chuyến công tác này."

Cô không nói là nhẫn cầu hôn.

Tưởng Mộ Tranh bất đắc dĩ, nhưng cũng không rối rắm chuyện này, trước mắt để cô đeo vào tay lại đã, hỏi cô: " nhẫn đâu? Anh đeo lên cho em."

Lạc Táp: " không đeo, quá quý, em cũng không cuồng kim cương đến mức như vậy, anh tặng cho em, liền là của em, em có quyền sử dụng nó."

Cô lại ra vẻ tự hỏi, một lát sau mới nói với anh: " em còn đang cảm thấy bán đi lời hơn, kim cương đối với người yêu thích nó có giá trị liên thành, còn người không có năng lực thưởng thức như em, thì đây chính là một cục đá phát sáng, không có ý nghĩa gì cả, em chuẩn bị bán mua mấy cái nhà trước hôn nhân."

Tưởng Mộ Tranh: " ..."

Anh hoa chân mua tay: " thật sự muốn bóp chết em."

https://thuviensach.vn

Lạc Táp cười ra tiếng: " anh dám!"

Tưởng Mộ Tranh nhìn cô rồi hôn xuống.

Lạc Táp cảm thấy mình có chút thay đổi, cũng có thể là do có thai, cô thích có tiếp xúc thân mật với anh, giống như bây giờ, quấn lấy cổ anh.

Hôn đến khó xa khó rời, anh quấn lấy lưỡi cô, cô phối hợp đáp lại anh.

Anh ngậm lấy môi cô, cô cũng cắn lấy môi anh.

Thân thể Tưởng Mộ Tranh có phản ứng, để giữa hai chân cô, hô hấp nặng nề, tay vẫn còn để ở trong áo tắm của cô không buông tha.

" Lạc Lạc, bác sĩ nói với em như thế nào?"

" nói cái gì?"

" khi nào chúng ta có thể có khoảng cách âm?"

" ..." cô không lên tiếng.

Tưởng Mộ Tranh cố ý chơi xấu: " nghe không hiểu phải không? Vậy anh nói tục hơn chút, khi nào chúng ta..."

Lạc Táp biết anh lại muốn nghiêm túc hạ lưu, vội vàng chặn lại: " bác sĩ nói trước ba tháng, sau 6 tháng đều không được." Giọng cô rất nhẹ.

Tưởng Mộ Tranh nhíu mày: " tổng cộng hơn 9 tháng, trừ đi 3 tháng trước, còn lại 6 tháng, em lại có hơn một tháng rồi, vậy là còn hơn 4 tháng, lại sau 6 tháng không thích hợp, vậy cả bốn tháng đều không thích hợp, anh đây...."

Tim đau quá.

https://thuviensach.vn

Anh thở dài, cắn lên tai cô: " chúng ta sinh một đứa thôi, kiên quyết không sinh hai đứa."

Lạc Táp: "..."

Trong đầu anh rốt cuộc cả ngày là suy nghĩ cái gì vậy?

Lạc Táp ngáp một cái, có chút mệt mỏi.

" anh không đi đến công ty?"

" đi liền đây."

Tưởng Mộ Tranh sửa sang lại áo cho cô, kéo chăn lên: " ngủ đi, anh rất nhanh sẽ về."

Lạc Táp 'ừ' một tiếng, mệt tới nỗi không mở được mắt ra, nghiêng người đi, không tới vài phút liền ngủ.

Tưởng Mộ Tranh vừa đến công ty, còn chưa kịp mở thang máy, phùng khiếu vinh cũng tới rồi.

Xem ra chuyện còn khẩn cấp hơn anh nghĩ.

Phùng Khiếu Vịnh cung không vòng vo, sau khi nói chuyện của Du Ngọc, thì nói thẳng tới việc lão Viễn, ông nói: " nghĩ tới nghĩ lui, vẫn là cần con hỗ trợ."

Tưởng Mộ Tranh rót thêm trà cho ông: " ba, ba nếm thử đi"

Sau đó ngồi lại vị trí của mình, hỏi: " hỗ trợ cái gì ạ?"

Phùng Khiếu Vịnh: " nếu cơ hội cho phép, con xác nhận vị trí hiện tại của lão Viễn, tiện cho chúng ta bên này hành động."

https://thuviensach.vn

Lão Viễn vẫn luôn ở nước ngoài, muốn đánh vào vòng kinh doanh của hắn rất khó, cần có nhiều thời gian, nhưng bọn họ cũng không có nhiều thời gian như vậy.

Thật ra, Tưởng Mộ Tranh chính là người thích hợp nhất cho việc phá cứ điểm của lão Viễn, anh có kinh nghiệm về phương diện này, hơn nữa hiện tại thân phận của anh lại là thương nhân nên sẽ không bị đối phương hoài nghi.

Nhưng Tưởng Mộ Tranh bây giờ đã có gia đình, cho dù vợ tương lai của Tưởng Mộ Tranh không phải là con gái ông đi nữa, ông cũng sẽ không ích kỷ mà để anh gặp phải nguy hiểm.

Vạn nhất vạn nhất, nếu để cho Tưởng Mộ Tranh tham gia hành động lần này, nếu thân phận bại lộ, người nhà của anh cũng sẽ lọt vào tầm mắt của bọn chúng trả thù, cho nên cân nhắc một thời gian, bọn họ chỉ cần anh nắm được manh mối hữu dụng, mặt khác không cần anh tham gia.

Tưởng Mộ Tranh không chút nào do dự: " ba, ba yên tâm đi, việc đạo nghĩa không thể chối từ."

Tuy rằng có thể gặp phải nguy hiểm, nhưng vẫn có thể trong tầm kiểm soát, anh sẽ tùy cơ ứng biến, thời cơ không đúng, anh liền thành thật mà làm một thương nhân làm ăn, sẽ không lấy trứng chọi đá tránh rút giây động rừng.

Anh vất vả dùng nửa năm này mới có được tín nhiệm của đối phương, không thể thành công dã tràng xe cát được, bằng không anh không chỉ là tổn thất về tiền tài...

Khách hàng Malaysia năm trước đã mời anh qua một lần, muốn anh cùng tới đảo nhỏ câu cá, còn có thể đi dạo trên đảo, lúc đó anh nói rằng vợ còn chưa có nên không có tâm tư đó.

https://thuviensach.vn

Mấy ngày hôm trước vị khách kia lại gọi điện tới mời lần nữa, nói đầu tháng 5 thời tiết thích hợp, hỏi anh có muốn đến đảo tư nhân chơi hay không.

Anh còn chưa có trả lời.

Vị khách kia không có nói ra đảo ở đâu, ngay cả ở châu lục nào cũng không nói ra.

Anh suy đoán, đảo nhỏ kia có phải cứ điểm cuối cùng của bọn hắn không, mà ông chủ đứng sau lưng bọn họ là Lão Viễn cũng ở đó.

Đầu tháng 5, anh cần phải đi đến đó một chuyến, mặc kệ có thu hoạch gì hay không.

Hơn 10 ngày sau, vết thương của Lạc Táp đã khỏi hẳn, đi làm bình thường, chỉ là ăn uống ngày càng kém, sáng sớm tỉnh dậy còn nôn nghén.

Tới tháng 5, Lạc Táp nôn nghén càng nghiêm trọng hơn, chút mùi dầu khói cũng không ngửi được.

Chỉ ăn được chút cháo trắng với dưa cải muối.

Tưởng Mộ Tranh bay chuyến giữa trưa, nhìn bộ dạng này của cô anh không thể nào yên tâm được.

" Lạc Lạc, nếu không mấy ngày anh không ở nhà em tới nhà dì Du ở đi, ít nhất còn có người chăm sóc em, anh cũng yên tâm hơn."

Lạc Táp không muốn đi: " không sao, cả nước cũng đâu phải một mình em có thai, không phải cũng có nhiều tin đưa về mấy người phụ nữ có thai mấy tháng cuối rồi mà vẫn làm mấy công việc tốn sức đấy sao? thật sự không có việc gì."

https://thuviensach.vn

Tưởng Mộ Tranh: " người ta làm việc tốn nhiều sức như vậy là do sức khỏe người ta tốt, không phải ai cũng giống nhau, buổi tối em khó chịu thân thể không thoải mái, cũng có người để dựa vào."

Lạc Táp: " từ nhỏ đã có thói quen dựa vào chính mình rồi, chuyện này em vẫn lo được,"

Tưởng Mộ Tranh không nói lại được cô, nói thêm nữa sợ cô lại không vui.

Đành phải tùy cô: " em không muốn qua thì không qua nữa."

Hơn nữa Du Ngọc ngày thứ hai bắt đầu chính thức tới Trung Liên đi làm, phỏng chừng cũng không có tinh lực đi chăm sóc cho cô.

Tưởng Mộ Tranh lại nói: " quản lí tiểu khu chúng ta không tồi, thật sự có chuyện gì, em trực tiếp gọi điện thoại đến trung tâm quản lí, bọn họ trong vongfg 5 phút chắc chắn tới."

Anh còn muốn nói một tiếng với Tứ ca, để dì giúp việc bên đó trong khoảng thời gian này buổi tối tới nhà anh, có thể tiện chăm sóc Lạc Lạc.

Lạc Táp đưa áo khoác cho anh: " anh hôm nay sao lại nói nhiều vậy? Cũng đâu phải lần đầu tiên đi công tác."

Tưởng Mộ Tranh mặc áo vest vào, anh cũng cảm thấy bản thân đang lảm nhảm, cười với cô, nắm tay cô đi xuống.

Tới dưới lầu.

" trời ấm hơn, gió thổi vào mặt thoải mái ghê." Lạc Táp cũng chỉ là thuận miệng nói ra như vậy.

Tưởng Mộ Tranh lại suy nghĩ phức tạp hơn: " thời tiết có tốt, thì buổi tối cũng không thể một mình đi ra ngoài tản bộ được, muốn đi thì giữa trưa

https://thuviensach.vn

có thể đi trong sân đơn vị."

Lạc Táp: "..."

Người này hôm nay sao lại dong dài như thế.

Trên đường, Lạc Táp hỏi anh lần này đi công tác mấy ngày.

Tưởng Mộ Tranh: " khó nói được, sẽ cố gắng về sớm nhất có thể." trong nhà có vợ con, nếu không phải tình huống khẩn cấp, anh cũng không muốn đi công tác lâu như vậy.

Anh nghiêng đầu nhìn cô: " phụ nữ có thai hình như còn phải đi khám thai định kì đúng không?"

Anh nhớ rõ Tiểu Mễ trước kia cũng như vậy, có lần chồng Tiểu Mễ bận không đi được, anh còn đặc biệt lái xe đưa Tiểu Mễ đi tới bệnh viện một lần.

Lạc Táp: " ừ, lần đầu kiểm tra thai, chúng ta cùng đi đi."

" chắc chắn sẽ đi cùng em."

" còn phải làm siêu âm, có thể nhìn thấy tiểu bảo bảo giống như hạt đậu nhỏ a."

Tưởng Mộ Tranh đã bắt đầu chờ mong: " làm siêu âm anh có thể đi vào nhìn không?"

" hẳn là có thể."

Tưởng Mộ Tranh hưng phấn không thôi, nắm lấy tay cô đặt trên tay lái, nghĩ sau khi về sẽ bồi cô đi kiểm tra, sẽ nhìn tiểu đậu đinh nhà anh.

https://thuviensach.vn

Bỗng nhiên nghĩ tới chuyện hát, Tưởng Mộ Tranh trưng cầu ý kiến cô: " buổi tối anh còn đang trên máy bay, không thể hát cho em, nếu không bây giờ hát luôn hai bài cho em nghe.?"

Lạc Táp gật đầu, nghĩ xem muốn nghe bài gì.

Trong thời gian này đều là cô chọn anh hát.

" chưa nghĩ ra bài gì, anh liền hát một bài nhé, sắp tới đơn vị của em rồi."

" nghe bài, ' khi tình yêu đã thành quá khứ' ."

" không hát."

" vì sao?"

" quá bi thương."

Anh cho cô môt quy định: " về sai chỉ cho em chọn bài vui vẻ thôi."

Lạc Táp lại suy nghĩ: " vậy bài ' em là con gái' ."

Cô mỉm cười nhìn anh.

Tưởng Mộ Tranh liếc nhìn cô: " muốn ăn đòn đúng không?"

Lạc Táp cười.

Chính cô cũng chưa nhận ra được, từ khi cô ở bên cạnh Tưởng Mộ Tranh, số lần cô cười trong ngày còn nhiều hơn cả tháng thậm chí cả hai tháng trước kia cộng lại.

Sau đó Tưởng Mộ Tranh lại hát một bài tiếng anh, bài sau lại một bài bằng tiếng Quảng Đông, Lạc Táp một câu nghe cũng không hiểu, nhưng giọng anh cũng đủ cho cô mê mẩn trong chốc lát.

https://thuviensach.vn

Giống như hát cái gì không quan trọng, ánh mắt của anh thôi cũng đủ rồi.

Dừng xe lại, xuống xe.

Lại đến thời điểm tạm biệt.

Lạc Táp không biết nên nói cái gì, trên đường người đến người đi, cô lần đầu tiên chủ động đưa tay ôm lấy eo anh.

Tưởng Mộ Tranh thuận thế ôm lấy cô: " mua cho em ô mai, để trong tủ bếp, lúc nào không thoải mái liền lấy ra ăn mấy viên."

" ừm."

" không được chơi game nữa."

" biết rồi."

Tưởng Mộ Tranh buông tay cô ra, ý bảo cô đi vào.

Lạc Táp nhìn anh vài lần, xoay người đi vào. Khi sắp đến cổng lớn, cô đưa lưng về phía anh, nhưng đột nhiên tay trái lên vẫy vẫy.

Khóe miệng Tưởng Mộ Tranh giương lên, ngón áp út của cô đang đeo chiếc nhẫn của anh đưa cho cô.

https://thuviensach.vn

ĐƯỜNG MỘT CHIỀU, NGƯỢC LỐI YÊU NHAU

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 75

Chương 75

Tưởng Mộ Tranh lái xe đi đón Trình Diệc, Trình Diệc sẽ đi cùng với anh với thân phận là vệ sĩ, vạn nhất gặp phải chuyện khó giải quyết, thời khắc mấu chốt có thể hỗ trợ lẫn nhau.

Trình Diệc mặc tây trang giày da, đeo kính râm.

Tưởng Mộ Tranh cười: " nhanh như thế đã nhập vai vệ sĩ của tôi rồi?"

" cút ra chỗ khác cho khuất mắt đi!" Trình Diệc ngồi lên xe, có tài xế, anh không tiện hỏi nhiều.

Dọc trên đường đi hai người vào nhóm chat 'hoa hoa công tử' nói chuyện.

Đến sân bay, trong phòng cho khách vip chỉ có hai người bọn họ, Trình Diệc hiếu kì hỏi: " tình huống như thế nào, mà tôi phải đi theo tên thương nhân như cậu?"

Tưởng Mộ Tranh mở chai nước soda, ngửa đầu uống mấy ngụm, cười: " bởi tôi có giá trị nhan sắc cao, có thể kéo cao cả trình độ nhan sắc cả nước, cho nên bên trên mới cho tôi hưởng đặc thù này."

Trình Diệc tâm tư muốn bóp chết cậu ta cũng có rồi: " Tưởng Mộ Tranh, Tứ ca cậu đem cậu đá ra khỏi nhóm chat chính là quyết định sáng

https://thuviensach.vn

suốt, cậu hiện tại trình độ không biết xấu hổ này của cậu con người đã không thể sánh bằng rồi."

Tưởng Mộ Tranh bày ra bộ dạng phong khinh vân đạm, cười nhạt, cái gì cũng không nói.

Cậu ta đeo kính râm, Trình Diệc cũng không nhìn ra được anh đang nghĩ cái gì.

" Tưởng Mộ Tranh, cậu không thể nói một câu tiếng người được sao!"

Trình Diệc đạp vào chân anh một cái, thật sự muốn đem tên này đá ra khỏi đây.

Tưởng Mộ Tranh lười biếng dựa trên sofa, thừa nước đục thả câu: " nói tiếng người sợ cậu nghe không hiểu."

Trình Diệc: "..."

Một lúc lâu sau, Tưởng Mộ Tranh nói đến chuyện bị đá ra khỏi nhóm chat: " biết Tứ ca tại sao đá tôi ra khỏi nhóm chát không?"

" bởi vì cậu tiện."

" bởi vì tôi cao hứng." Lại nói: " biết vì sao cao hứng không?"

Tưởng Mộ Tranh tự hỏi tự đáp: " bởi vì tôi sắp làm ba."

Trình Diệc giật mình không nói lên lời, vẫn luôn nhìn anh, làm ba?

Tưởng Mộ Tranh : " lần này tôi muốn gặp khách hàng kinh doanh dầu mỏ, chính là tên trùm buôn ma túy mà mấy năm nay chú Phùng vẫn đang truy tìm nhưng không có kết quả, phạm vi hoạt động của hắn ở vùng Tây Nam, nhưng hắn xuất quỷ nhập thần, rất ít người biết được bộ mặt thật của hắn là ai."

https://thuviensach.vn

Trình Diệc vô cùng kích động: " cậu con mẹ nó có gia đình rồi đấy có biết không hả? Còn muốn đi chịu chết? Phùng Khiếu Vịnh rốt cuộc là đang nghĩ cái gì? Ông ta không để ý tới con gái ông ta sao?"

Tưởng Mộ Tranh ra hiệu cho anh hạ hỏa, lại giải thích: " lần này chủ yếu là bàn chuyện làm ăn, có kiếm được tin tức gì không cũng là tùy theo hoàn cảnh thôi, không có vấn đề gì lớn."

Trình Diệc vẫn chưa hết bực bội: " cậu nói cậu yên phận làm kinh doanh dầu mỏ không được sao! cậu cùng tôi không giống nhau, tôi một thân một mình,sinh tử không vướng bận, nhưng cậu thì không như vậy."

Tưởng Mộ Tranh nghịch chai nước trong tay, đảo qua đảo lại, nửa chai nước cứ thế chuyển động tới lui, anh nói: " làm buôn bán thì biết trước sao được đối phương làm cái gì, ở nơi đó làm ăn, cậu biết được sẽ gặp được ai sao, cũng không biết được cái chết và ngày mai cái nào tới trước."

Trước kia anh có một mình nên cũng không quan tâm, kiếm được lời, anh lấy một ít, cái khác lại phân xuống dưới,còn đi từ thiện.

Sống hôm nay, anh chưa bao giờ nghĩ đến chuyện ngày mai.

Nhưng hiện tại không như vậy nữa.

Anh không chỉ muốn có ngày mai, anh còn muốn có cả sang năm, thậm chí càng lâu càng tốt.

Một lúc lâu sau, Trình Diệc hỏi anh: " tỷ lệ trở về là bao nhiêu?"

Tưởng Mộ Tranh cười: " còn lại phải hỏi vấn đề không có trình độ thế này à! Chỉ có về hoặc không về chứ còn tỷ lệ gì nữa. có điều chắc chắn sẽ đưa cậu về tiếp tục ăn hại Tứ ca."

" vạn nhất không thể trở về thì sao? Lạc Táp làm sao bây giờ?"

https://thuviensach.vn

Trong lòng Tưởng Mộ Tranh cứng lại, anh nói: " sẽ không."

Trình Diệc cũng không tiếp tục đề tài nặng nề này nữa, ngược lai hỏi tên trùm buôn thuốc viện kia lợi hại như thế nào.

Tưởng Mộ Tranh nói tạm thời cũng không rõ lắm, nhưng khẳng định hắn ta có trang bị vũ khí cùng quân đội riêng, cho nên không dễ dàng hành động được, chỉ có thể nắm bắt được thông tin rồi tiêu diệt từng bộ phận.

Trình Diệc: " đường dây trong nước lần trước, Bộ trưởng Phùng hinhg như phải mất 8 năm mới hoàn toàn đem chúng triệt phá được đúng không?"

Tưởng Mộ Tranh: " ừ gần 9 năm, bất quá lần này so với cái kia chính là trang bị vũ khí tiên tiến hơn, muốn một lưới túm được hết, chính là so với lên trời còn khó hơn, chỉ có thể làm cho bọn chúng ở biên giới Tây Nam thu tay vài năm cũng là một loại thắng lợi rồi."

Truy quét đường dây buôn bán ma túy, gánh nặng đường xa, không có khả năng sẽ một lưới thu được tất cả, bọn chúng vĩnh viễn giống như măng mọc sau mưa, không thể ngăn cản được.

Trình Diệc gật đầu, sau đó lại hỏi địa điểm chuyến đi lần này.

Tưởng Mộ Tranh cười: " cậu cái gì cũng không biết?"

" biết nhiều như vậy làm cái gì?"

Cũng phải.

Nghe mệnh lệnh là được rồi.

Tưởng Mộ Tranh nói: " đi lên hoang đảo."

" máy bay hay tàu?"

https://thuviensach.vn

" máy bay."

" của chúng ta hay bọn họ?"

" bọn họ."

" a, lá gan này cũng đủ lớn đấy."

" không lớn không được, bọn chúng coi trọng tài nguyên cùng mạng lưới quan hệ của tôi, chủ động tìm đến nói chuyện làm ăn, chuyện làm ăn này, không muốn làm cũng phải làm." Không có lựa chọn, không có đường lui.

Dừng lại, Tưởng Mộ Tranh lại nói: " bọn họ nếu thật sự muốn làm gì tôi thì khi tôi đang ở Trung Đông hoặc là Châu Phi, bọn họ cho một tay súng bắn tỉa tới một viên đạn liền xong, mất công để tôi đi lên đảo hoang làm gì."

Trình Diệc 'ừ' một tiếng.

Đúng là theo lí thì như vậy, nhưng có đôi khi, những người đó không thể lấy suy nghĩ của người bình thường mà hiểu theo được.

Trình Diệc trêu chọc: " bọn họ cứ mời cậu lên hoảng đảo suốt, hay đối phương ông chủ sau lưng là nữ, coi trọng nam sắc của cậu?"

Tưởng Mộ Tranh cười: " cho nên mang cậu theo đây còn gì, đến lúc đó đem cậu hiến cho lão đại kia."

" cút!"

Trình Diệc cắm khẽ nhếch: " rốt cuộc mời cậu qua đó làm gì? Trong lòng cậu thật sự không đoán ra được cái gì sao?"

https://thuviensach.vn

Tưởng Mộ Tranh: " làm ăn bên vùng Trung Đông vẫn chưa quyết định hợp tác, giá cả bọn họ ép quá thấp, thật ra cũng không phải không chấp nhận được, nhưng tôi vẫn vòng vo, vừa hay có thể mượn cơ hội này nhìn được lão đại phía sau."

Trình Diệc hơi gật đầu,thì ra là như thế.

Tưởng Mộ Tranh cùng Trình Diệc chiều ngày hôm sau tới bờ biển của một thành phố nhỏ, lại từ đó đổi máy bay đi đến đảo hoang kia.

Trực thăng đi gần 3 tiếng mới có thể đến nơi, bốn bề là biển, quang cảnh thật sự không tồi.

Xuống máy bay, Tưởng Mộ Tranh trong lòng ' a' một tiếng, quả nhiên trên đảo chẳng có cái gì, chỉ thích hợp câu cá, dắt chó chạy chơi.

Ngay lúc này, có ba chiếc trực thăng đang đậu ở đó.

Trên đảo có nhà gỗ nhỏ, có người đi ra tiếp đón.

Người đi giữa đám người kia đặc biệt nổi bật, bởi vì hắn là tên lùn nhất.

Tưởng Mộ Tranh sửng sốt, không nghĩ tới người đứng sau lại là bọn họ, người này anh đã gặp qua, là lần thứ ba gặp vị khách bên Malaysia, người này xuất hiện lúc đó, nhưng với thân phận là quản lý cao cấp của tập đoàn.

Không ngờ tới thâm tàng bất lộ.

Khó trách Phùng Khiếu Vịnh nói người nằm vùng vẫn chưa phát hiện ra được dấu vết nào, thì ra là người ở ngay bên cạnh a.

Mà nay lão đại lại dùng khuôn mặt thật để gặp anh có thể nói vụ làm ăn lần này không đơn giản nữa rồi.

https://thuviensach.vn

Không kịp nghĩ nhiều, bọn họ đã đi tới gần.

Chào hỏi xong, trong lòng mọi người tự hiểu mà không nhắc tới ông chủ phía sau.

Lão đại mời Tưởng Mộ Tranh qua kia câu cá, Tưởng Mộ Tranh tùy ý đi theo ông ta, nhưng Trình Diệc lại bị ngăn lại. Họ ra hiệu cho anh là khi ông chủ nói chuyện, bọn họ cũng không được phép tới gần. Tưởng Mộ Tranh cùng lão đại cách đó mấy trăm mét gần bờ biển, những người khác ở phía xa xa nhìn họ.

Trên máy bay bọn họ đã kiểm tra qua, Trình Diệc cùng Tưởng Mộ Tranh trên người đều không có vũ khí gì, bọn họ đối với Trình Diệc cũng thả lỏng cảnh giác hơn.

Trình Diệc được bọn họ cho phép đi dạo loanh quanh trong phạm vi cho phép, anh quan sát khắp nơi, cảm thấy nếu muốn lấy mạng anh và Tưởng Mộ Tranh ở nơi như thế này thật sự dễ dàng, như thể sóng biển cuốn trôi một con kiến vậy.

Nhưng giống như Tưởng Mộ Tranh nói, anhm không thể không tới, bởi cậu ta ở ngoài sáng, họ ở trong tối, muốn tính toán cậu ta quá dễ dàng.

Chính là nếu Tưởng Mộ Tranh không có lòng tham riêng, không muốn biết tin tức của ông chủ phía sau, có lẽ chuyện làm ăn đã sớm thành công, nước sông không phạm nước giếng, từ đây đó bình an không có chuyện gì.

Nhưng cuộc sống luôn có những bất ngờ không thể lường trước được..

2 giờ đồng hồ sau, sắc trời mờ mờ tối, hai người rốt cuộc 'câu cá' xong, xem ra chuyện cũng không sai biệt lắm, Trình Diệc đi đến bên đó.

Ba nhóm người dùng ba chiếc trực thăng, nhóm vị khách Malaysia một chiếc, nhóm lão đại một chiếc, anh cùng tưởng mộ tranh một chiếc, hai

https://thuviensach.vn

người một chiếc trực thăng thừa một chỗ trống.

Lão đại lễ phép hỏi: " chúng tôi chuẩn bị cho anh người điều khiển?"

Tưởng Mộ Tranh chỉ về phía Trình Diệc: " anh ta sẽ lái."

Lão đại cũng không cảm thấy kì lạ, đây là điều cơ bản mà một vệ sĩ yêu cầu, hắn cười gật đầu, còn nói trực thăng sau khi về đên thành phố nhỏ kia thì cứ đậu thành hàng, sẽ có người tới sắp xếp an bài.

Tưởng Mộ Tranh biết lão đại cùng lão nhị muốn đi tới địa điểm khác, cũng không hỏi nhiều, thật ra có hỏi người ta cũng không nói thật.

Vị khách Malaysia kia đi lên chiếc trực thăng mà Tưởng Mộ Tranh cùng Trình Diệc đã đi tới đây, trong lòng Trình Diệc rơi lộp bộp.

Lúc này đây không phải lão nhị xong đời thì chính là bọ họ xong đời.

Lão đại ra hiệu cho Tưởng Mộ Tranh lên trực thăng, Tưởng Mộ Tranh cùng Trình Diệc đều biết được trực thăng này có vấn đề, nhưng không thể không đi lên.

ở lại cũng không có đường sống, bởi bên cạnh tên lão đại kia mang tới đây cũng không chỉ có một tay súng bắn tỉa. Tưởng Mộ Tranh còn chưa kịp xem xét xong tình hình thì anh đã đành phải đi lên trực thăng.

Trực thăng cuối cùng rời khỏi đảo chính là của lão đại.

" nói thế nào?" Trình Diệc vẫn thật bình tĩnh hỏi.

Tưởng Mộ Tranh: " tranh thủ được 5 phần."

" vậy không tồi."

" tồi hay không lát nữa mới biết được."

https://thuviensach.vn

Bọn họ đều cười.

Hơn một giờ sau, ba chiếc trực thăng chở bọn họ đi ra khỏi đảo nhỏ, tiến vào vùng biển mênh mông không thấy bờ.

Đột nhiên chiếc trực thăng phía trước bọn họ cũng chính là chiếc trực thăng đang chở lão nhị, giống như ngựa đứt cương, không thể điều khiển nữa mà lao thẳng xuống biển.

Vài giây sau, máy bay liền biến mất không thấy nữa.

Sóng biển gào thét qua đi tất cả lại như chưa có gì xảy ra, yên bình và tĩnh lặng đến đáng sợ.

Tưởng Mộ Tranh cùng Trình Diệc cơ hồ là đồng thời cùng thở ra một hơi, bọn họ an toàn rồi.

" đã hiểu ra gì chưa?" Tưởng Mộ Tranh hỏi anh.

" cái hiểu cái không."

" lão Viễn là mượn tay tôi giết chết lão nhị, cuối cùng là lão nhị dùng trực thăng của chúng ta vừa đi mới xảy ra chuyện."

" nguyên nhân?"

" tên lão đại đường dây buôn ma túy là kẻ đa nghi, chắc chắn là nghe được tiếng gió bất lợi đối với mình, hoặc là có dấu hiệu cho thấy, lão nhị muốn tạo phản hất đổ hắn ta."

Từ xưa đến nay, công cao cái chủ đều dẫn đến họa sát thân.

Trình Diệc đại khái đã hiểu ra vấn đề.

https://thuviensach.vn

Tưởng Mộ Tranh cũng nhàn rỗi, tiếp tục giải thích: " nhưng dù sao cũng là lão nhị, ở trong băng nhóm thực lực không thể khinh thường, lão Viễn muốn trực tiếp giết chết cũng không dễ dàng hành động, sợ sẽ khiến cho bên dưới bất mãn, lại còn không đảm bảo rằng sẽ nhổ cỏ tận gốc."

Trình Diệc tiếp lời: " cho nên lão Viễn liền suy nghĩ ra một chiêu, làm cho lão nhị phải mời cậu tới đây, lão nhị cho rằng lão Viễn đang nhắm vào cậu, cho nên thả lỏng cảnh giác sao?"

Tưởng Mộ Tranh gật đầu : " những người trên máy bay của lão nhị ngày hôm nay đều là tâm phúc của lão nhị, một lần diệt gọn, đối với lão đại mà nói đó chính là nhất lao vĩnh dật (làm một mẻ, khỏe cả đời)

Bất quá cũng có chỗ bất lợi, chính là nội loạn a, rất có lợi cho Phùng Khiếu Vịnh ra tay.

Đột nhiên, Trình Diệc quay đầu hỏi anh: " vậy lão đại tại sao lại chắc chắn là lão nhị sẽ ngồi trực thăng kia, mà không phải là cái lúc đầu đã đi.?"

Tưởng Mộ Tranh: " vừa rồi ở trên đảo cậu không thấy chiếc trực thăng này bị di chuyển về phía trước à? Thật ra đây chính là lão đại làm cho lão nhị xem, nói cho lão nhị biết, trực thăng của hắn ta bị động tay, nhưng động vào cái gì không ai biết được cả, lão nhị tâm liền hoảng hốt, khẳng định sẽ không đi chiếc của mình nữa."

Trình Diệc nói: " cậu không nghĩ tới khả năng chính là cả hai cùng bị động tay sao, mặc kệ lão nhị chọn cái nào cũng chính là con đường chết sao?"

Tưởng Mộ Tranh: " nghĩ tới."

" CMN! Nghĩ tới rồi mà còn dám đi lên."

" không lên thì làm gì?chết đói trên đảo à?"

https://thuviensach.vn

" không chết đói được, chúng ta có thể trồng trọt, trồng ngô ăn."

" hạt giống moi đâu ra?"

"...."

Vài phút sau, Trình Diệc sắc mặt đại biến: " Tưởng Mộ Tranh, cậu đoán xem chúng ta có thể sống thêm được bao lâu nữa?"

" có vấn đề rồi?"

" ừ, trực thăng sắp hết dầu rồi." Trình Diệc liếc nhìn anh một cái: " Tưởng Mộ Tranh, cậu đời này chắc cũng chưa từng nghĩ tới có hôm nay đúng không, bản thân là trùm bán dầu mỏ, cuối cùng máy bay lại không có dầu."

"!!!!!!!!!"

Trình Diệc: " nhanh lấy dù nhảy xuống!"

May mắn anh ta và Tưởng Mộ Tranh đều có giấy phép nhảy dù.

Tưởng Mộ Tranh ném cho anh ta một túi dù, hai người lấy tốc độ nhanh nhất nhảy ra khỏi máy bay.

Mấy chục giây sau, giữa mênh mông bển lớn truyền đến một tiếng gào thét điên cuồng: " Tưởng Mộ Tranh, ĐM! dù này hỏng rồi! Không mở được dù cản lực!"

" tôi cũng không mở được!"

Tác giả có lời muốn nói:

Tưởng Mộ Tranh: " ngày hôm qua có cháu gái nhỏ nói, ta sẽ không nhìn được bảo bối nhà ta sinh ra, ta còn không trở về được? Ta muốn nói,

https://thuviensach.vn

sao tâm tư các người lại còn đen hơn cả tác giả thế! (¯﹃¯)

https://thuviensach.vn

ĐƯỜNG MỘT CHIỀU, NGƯỢC LỐI YÊU NHAU

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 76

Chương 76

Bên dưới là mặt biển mênh mông, bóng đêm bao phủ, màn đêm đã căn nuốt hết tất cả, chỉ nhìn một cái thôi đã thấy kinh hồn táng đảm.

Tưởng Mộ Tranh thu hồi tầm mắt, nếu thật sự rơi xuống, tỷ lệ sống sót gần như bằng không.

Đã bay hơn một tiếng đồng hồ, anh và Trình Diệc không thể nào đủ sức bơi được vào bờ được, bơi trở lại đảo nhỏ cũng không thể.

Anh dùng hết sức lực khống chế dù dạt về phía Trình Diệc, ở ngoài biển lớn, hai người nếu tách ra chết càng nhanh.

Vừa rồi anh cùng Trình Diệc đều biết cái chết đang tới gần nhưng chỉ có thể coi như không, để tránh gây áp lực cho người còn lại, nếu không cảm giác sợ hãi cũng sẽ theo đó đi lên cao hơn.

Trước kia mỗi lần viết nhiệm vụ, đội trưởng đều cho họ viết di thư, khi đó thật sự đều là 8, 9 phần là có đi mà không có về.

Đội trưởng lúc đó đều hài hước nói: " ai da! Thật hâm mộ các cậu a, lại có thể đi dạo quỷ môn quan một vòng rồi, nhớ rõ nhìn thấy thần chết thì phải lơ hắn ta đi, hắn sẽ tức giận đến nỗi đem các cậu đá ra ngoài cửa."

Bởi vì bình tĩnh mới có cơ hội sống sót.

https://thuviensach.vn

Đội trưởng nói, mạng của mình không phải chờ đợi người khác cho mà phải dựa vào chính bản thân mình.

Vài giây sau: " cũng may dù cản lực hỏng rồi." Anh lớn tiếng nói với Trình Diệc.

Trình Diệc chớp chớp mắt, trong bóng đêm anh cũng không nhìn được rõ mặt của Tưởng Mộ Tranh, lớn tiếng trả lời: " bây giờ chúng ta đi hướng nào?"

" nam!"

Hiện tại Trình Diệc lại cảm thấy may mắn vì bây giờ đang là buổi tối, nhìn được sao Bắc Cực, sẽ biết được phương hướng, nếu là ban ngày, biển rộng mênh mông, anh biết tìm đâu là vật làm mốc tìm hướng?

Trình Diệc hô to: " được!"

Gió lọt vào trong miệng, hai má đều biến dạng.

Phía nam là vị trí của đảo nhỏ kia.

Có lẽ trời không tuyệt đường sống, trước đó Lạc Táp vì lực cản dù có vấn đề nên xảy ra chuyện, làm cô rơi lệch khỏi địa điểm đã xác định, bay tới vùng núi, bọn họ hiện tại có thể tham khảo.

Nếu dù hoàn hảo không có vấn đề, bọn họ chỉ có thể rơi xuống gần đây, biển rộng như thế này, bọn họ làm sao có đủ sức mà bơi qua được, nói không chừng liền trở thành bữa sáng của cá lớn cũng nên.

Bây giờ dù cản lực hỏng rồi, bọn họ vẫn đang còn trên không trung, tiếp tục nghiêng về phía nam, gần đảo nhỏ thêm một chút, bọn họ liền có hy vọng sống sót.

https://thuviensach.vn

Vùng biển này thuộc địa phận quốc tế, cố tình lại là chỗ không người ở, trước mắt không một ánh đèn nào, không có tàu đi qua, bọn họ liền không có hy vọng được người đi qua cứu lấy, chỉ có thể dựa vào bản thân tự mình cứu lấy mình.

Tưởng Mộ Tranh cởi thiết bị nhảy dù ra, trong túi có một phao cứu sinh đơn giản, anh thổi phồng lên.

Nổi lên trên mặt nước nghỉ ngơi một lát..

Trình Diệc cách anh 5- 60 mét, anh ta hô to: " Tưởng Mộ Tranh?"

" ở đây!"

Trình Diệc cởi bỏ thiết bị bơi đi qua.

" cậu lôi ở đâu ra cái này thế?"

" biển thấy tôi đẹp, nên cho tôi." Tưởng Mộ Tranh cười.

" cho em gái cậu!" (em gái: một câu chửi bậy...) Trình Diệc lau mặt, tay đặt lên phao cứu sinh. Tưởng Mộ Tranh ngẩng đầu lên nhìn màn đêm, bầu trời đầy sao tạo lên hiệu ứng đặc biệt, thành một dải ngân hà uốn lượn đến phía chân trời, sao trời gần như trong gang tấc giơ tay liền chạm vào được, Lạc Lạc nhìn thấy khẳng định sẽ rất thích đi.

Anh thở dài một hơi, không biết giờ này cô đã ngủ hay chưa.

Cô gọi điện thoại cho anh không được nhất định sẽ sốt ruột muốn chết rồi.

" cách đảo nhỏ đại khái rất xa đúng không?" Trình Diệc hỏi anh.

" ai biết được, khả năng sáng này mai là bơi được tới nơi."

https://thuviensach.vn

Trình Diệc dùng đầu lưỡi đá má trong, nhìn chằm chằm tay Tưởng Mộ Tranh, nương theo ánh trăng, anh thấy rõ tay Tưởng Mộ Tranh đang đeo đồng hồ.

Anh chửi một câu thô tục, mắng to: " Tưởng Mộ Tranh, cậu là người chết sao! Cậu không phải là đang đeo đồng hồ có chức năng cầu cứu hay sao! Mau ấn nút đi!"

Tưởng Mộ Tranh liếc mắt nhìn anh ta một cái: " đã sớm ấn rồi, định vị cũng bật lên rồi."

Nhưng phạm vi 200km xung quanh không có bất kì tín hiệu nào đáp lại, không có trực thăng bay qua, cũng không có tàu thuyền nào qua, bọn họ không thu được tín hiệu.

" d*t!" Trình Diệc lại chửi.

Nước biển rất lạnh, lạnh thấu tim, cho dù anh có thói quen tắm nước lạnh mùa động cũng có chút chịu không được nổi ngâm nước biển lạnh như vậy.

" hiện tại là mấy độ?"

Tưởng Mộ Tranh nhìn đồng hồ: " âm 2 độ."

" bơi đi, yên một chỗ lạnh chết." Trình Diệc bắt đầu cởi quần áo.

Tưởng Mộ Tranh cười: " cậu chuẩn bị ôm quần áo bơi hả?"

Trình Diệc không nghĩ nhiều, trong bóng đêm anh cũng không chú ý đến bộ mặt cười xấu xa của Tưởng Mộ Tranh, anh khẽ nhếch cằm: " không phải có phao cứu sinh sao? Quần áo để lên phao cứu sinh."

Tưởng Mộ Tranh: " cái này là của tôi, không cho mượn được."

https://thuviensach.vn

" Tưởng Mộ Tranh, cậu nói xem nếu tôi bóp chết cậu, cậu sẽ không biết được Lạc Táp sinh gái hay trai nhỉ, tôi có chút không đành lòng."

Trình Diệc lải nhải: " Tưởng Mộ Tranh, nếu con cậu sinh là trai đặt tên là dù cản lực đi."

Lại dừng lại, anh ta nói: " không gọi hết dầu cũng được, cả trai gái đều dùng được!."

" Trình Diệc, cậu chán sống rồi đúng không?"

" ha ha!" Trình Diệc nhịn không được bật cười.

Tưởng Mộ Tranh cũng bắt đầu cởi quần áo, bầu không khí khẩn trương trước đó giảm đi không ít.

Giày và áo khoác toàn bộ đều cởi ra, áo sơ mi cũng cởi ra nốt, bọc lại thật tốt, dùng dây buộc lại rồi đặt lên trên phao cứu sinh.

" cậu chịu được nhiệt độ này không?" Trình Diệc hỏi anh.

" vẫn ổn."

Trong khoảng thời gian này vẫn dùng nước lạnh tắm, có khi một đêm tắm vài lần, ôm Lạc Lạc ngủ, hôn hôn sờ sờ vài cái liền có phản ứng, nhưng cô lại đang mang thai, anh chỉ có thể dựa vào nước lạnh dập lửa.

Tưởng Mộ Tranh đem phao cứu sinh buộc vào cánh tay: " đi thôi."

Trình Diệc gật đầu.

Bốn phương tám hướng đều là nước, bọn họ giống như hai con cá nhỏ bé yếu ớt đang bơi trong nước biển.

https://thuviensach.vn

Thể lực hai người không sai biệt lắm, bơi hơn 1 tiếng đồng hồ, đều có chút mệt, dừng lại nghỉ ngơi.

Trình Diệc bình ổn hô hấp, hỏi anh: " tín hiệu cầu cứu phát ra vẫn chưa có phản hồi ?"

" ừ." Tưởng Mộ Tranh lau lau nước biển trên mặt, nhìn về phía Trình Diệc: " nếu chúng ta có thể lực cùng sức chịu đựng của Trương Kiện thì chuyện bơi vào đảo nhỏ cũng không có vấn đề gì lớn."

Trình Diệc nhíu mày : " Trương Kiện? Người mới vào nhóm 'hoa hoa công tử' hả?"

Tưởng mộ trang: " ..." bình thường nói tên này ngu ngốc cũng đâu có sai.

" rốt cuộc là ai?"

" người vượt sông giỏi nhất Trung Quốc."

"...." Trình Diệc nói: " tôi không thích học, cậu cũng không phải không biết!"

Tưởng Mộ Tranh buồn bực chính là, cái này cùng với không thích học có liên quan với nhau?

Có lẽ cậu ta cho rằng đây là nội dung trong sách giáo khoa?

Sau đó cười thành tiếng.

Trình Diệc thật sự muốn bóp chết tên này, nhưng bóp chết cậu ta, một mình trên biển cũng sợ.

Lại bơi mười mấy tiếng đồng hồ, Trình Diệc lần đầu tiên nhìn thấy được khung cảnh mặt trời mọc đẹp nhất trong đời.

https://thuviensach.vn

Anh cảm khái một câu: "táng thân nơi biển rộng cũng đáng."

Mặt trời từ tử nhô lên, toàn bộ mặt biển đều được phủ một lớp ánh vàng lấp lánh, tia nắng chiếu lên người làm bọn họ thoải mái một chút, nhưng dạ dày lại càng thêm khó chịu.

Đói, khát!

Thân thể cũng dần mệt mỏi mất sức.

" tôi nhìn thấy núi nhỏ trên đảo rồi."

Rất nhanh liền tới rồi.

Trình Diệc tự nói với bản thân.

Tưởng Mộ Tranh cũng nhìn về phía ngọn núi cao kia: " ừ, có lẽ buổi tối ngày hôm nay có thể đến được."

Nhìn thì thấy không xa, nhưng thật ra lại còn cách cả mấy chục km.

Thể lực của bọn họ không bằng đêm hôm qua.

Anh nói với Trình Diệc: " nếu mệt thì nói, cầm lấy phao cứu sinh, tôi kéo cậu một lát."

Trình Diệc cười: " cậu đúng thật là đem tôi thành phụ nữ đấy hả? Bơi tới sáng mai vẫn được đấy nhé."

Tưởng Mộ Tranh nhìn xung quanh: " ban ngày chúng ta sẽ gặp nguy hiểm hơn."

" cá voi?"

" ừ, cá voi ban ngày sẽ lên phơi nắng."

https://thuviensach.vn

Trình Diệc sờ sờ bụng: " đột nhiên muốn ăn cá hộp."

"..."

Mặt trời nhô lên lại lặn xuống.

Trăng lên rồi lại rơi xuống.

Một đêm nữa lại tới.

Sao trời cũng đúng hẹn mà tới.

Trưởng mộ tranh cùng Trình Diệc còn chưa tới được bờ biển.

Hai người đã kiệt sức, thân thể hư thoát.

"Trình Diệc, chúng ta còn 1,2 km nữa là đến rồi."

Tưởng Mộ Tranh cảm giác được Trình Diệc đã chịu đựng không được nữa rồi, ban ngày bọn họ còn có thể dễ dàng bơi được, hiện tại là buổi tối, lạnh thấu tận xương, dạ dày lại không có gì đã mấy ngày, thân thể đã bắt đầu mất nhiệt.

Trình Diệc ghé vào phao cức sinh, nhếch môi khô nứt nẻ,vô lực nói: " không nghĩ đến lại là tôi liên lụy cậu, cậu bơi vào bờ trước đi, bằng không cả hai đều chấm hết."

Tưởng Mộ Tranh: " cho dù cậu chết rồi, tôi cũng sẽ kéo xác cậu vào bờ." Anh nói: " cậu hiện tại có thể giả chết một lúc, lát nữa vào bở tôi gọi cậu sống lại."

Hiện tại lập tức phải mang Trình Diệc vào bờ tăng thân nhiệt cho Trình Diệc, nhiệt độ cơ thể dần mất đi, chức năng của tim phổi cũng sẽ bị suy kiệt, anh có là thần y, đến lúc đó cũng chẳng làm được gì nữa.

https://thuviensach.vn

Đem phao cứu sinh tròng vào người Trình Diệc, lôi kéo phao cứu sinh bơi về phía trước.

Trình Diệc muốn ngăn Tưởng Mộ Tranh lại, nhưng tay nâng cũng không nâng được nổi nữa.

Anh ta không nhớ đây là lần thứ bao nhiêu anh chạm mặt với thần chết, dù sao mỗi lần đều là Tưởng Mộ Tranh đem hắn túm lại từ trong tay thần chết về.

Trước kia, khi chấp hành nhiệm vụ, Tưởng Mộ Tranh cũng có khi thất thủ bị thương, nhưng là rất ít, phần lớn đều là Tưởng Mộ Tranh cứu anh ta.

2km, nhưng cảm giác giống như bơi tận hai năm vậy.

Tốt xấu gì cũng tới được bờ, Tưởng Mộ Tranh để tay lên mũi Trình Diệc,

" không chết!" Trình Diệc vẫn nói được.

Tưởng Mộ Tranh nhẹ nhàng thở ra một hơi, kéo Trình Diệc ra khỏi mặt nước, kéo giống như kéo một con lợn chết, không hơn.

Tới chỗ không có nước biển, Tưởng Mộ Tranh ném người xuống, đi về phía nhà gỗ nhỏ, cái nhà gỗ kia hẳn là có cái gì đó anh có thể dùng.

Nương theo ánh trăng, anh thấy rõ một vật trên bàn trà, là trái cây, trà, còn có mấy món điểm tâm, mấy thứ này là đồ lão đại mang tới ăn thừa lại không mang về.

Trong nhà gỗ có đồ nội thất đơn giản, anh tìm tìm, ở ngăn kéo của bàn trà tìm thấy bột lưu huỳnh, lấy một bao, lại đổ một chén nước, cầm mấy món điểm tâm kia đi.

https://thuviensach.vn

Trình Diệc uống nước, ăn một miếng điểm tâm, dừng lại một lát, cảm giác cách cái chết lại xa thêm một bước.

Còn sống thật là tốt.

Mỗi lần anh tìm được đường sống trong chỗ chết đều cảm thấy chỉ cần tồn tại, anh cũng không còn mong ước gì hơn.

Tưởng Mộ Tranh đi rải bột lưu huỳnh ở bốn phía.

" còn có cả cái này?"

' ừ."

Bằng không cho dù bọn họ thành công lên tới đảo nhỏ, cũng chưa chắc có thể vượt qua một đêm bình an được, đảo hoang này không thiếu nhất chính là rắn độc.

Có bột lưu huỳnh, côn trùng rắn rết gì đấy đều không dám tới gần.

" ở trong phòng nhỏ có bao nhiêu đồ ăn?" Trình Diệc hỏi.

Tưởng Mộ Tranh uống chút nước: " tất cả cũng không đủ cho chúng ta ăn no một phần năm, nước uống cũng không có bao nhiêu."

Trình Diệc ngửa đầu nhìn sao trời, cả một ngày một đêm trôi qua, cũng không nhìn thấy được một con tàu đi qua, trên đầu cũng không có máy bay.

Nếu như cứu hộ không đến kịp, bọn họ cũng chỉ có thể đi về tây thiên thôi. Tưởng Mộ Tranh đá vào chân anh ta: " có thể đứng lên không?"

" phải một lúc nữa." sau đó lại cười: " nhưng bò thì không thành vấn đề."

https://thuviensach.vn

Tưởng Mộ Tranh: " vậy bò tới nhà gỗ đi, tôi đi trước ăn chút trái cây."

Anh xoay người liền đi.

" này! Tưởng Mộ Tranh con mẹ nó cậu thật sự đem tôi ném ở đây!" Trình Diệc dùng cả tay lẫn chân chống lên, gắng gượng ngồi dậy.

Tưởng Mộ Tranh đi vài bước lại quay trở lại, cũng không đi tới đỡ Trình Diệc dậy mà đi tới phao cứu sinh ôm quần áo đi.

Đem quần áo ướt ném trên bàn trà, anh lại rắc một tầng lưu huỳnh trong nhà nhỏ, một gói lưu huỳnh cứ như thế liền dùng xong rồi.

Đi vào trong nhà ấm áp hơn rất nhiều.

Thuốc trên bàn trà còn chưa hút xong, có bật lửa.

Thuốc anh không dám hút loạn, nhưng bật lửa thì dùng được, tùy ga bên trong đã không còn nhiều lắm, nhưng vẫn miễn cưỡng đủ dùng.

Anh suy nghĩ một lát, sau đó cầm ghế gỗ đập vào cửa gỗ.

" cậu làm gì vậy!" Trình Diệc chậm rãi 'bò' tới.

" lấy lửa hong quần áo."

Anh không đủ lực đi tìm cành cây, đành phải lấy gỗ ngay tại đây sử dụng.

Ghế gỗ đơn sơ không chịu được va đập mạnh, răng rắc vang lên rồi rời ra. Liên tục đập nhiều lần, nhà gỗ cũng đều chấn động, ghế gỗ hoàn toàn đã thành một đống gỗ củi.

Trình Diệc đặt mông xuống một cái ghế khác, cảm giác sống lại.

https://thuviensach.vn

Tưởng Mộ Tranh bắt đầu đốt lửa, bật lửa mới vừa bật lên, đột nhiên Trình Diệc hắt xì một cái tới đây, ngọn lửa mỏng manh nháy mắt tắt phụt.

Trình Diệc: "..."

Tưởng Mộ Tranh: "..." anh thật sự muốn đá chết tên ngu ngốc này.

Quần áo toàn bộ được hong khô, đã là hơn nửa đêm gần sáng.

Trình Diệc mặc quần áo ấm áp dễ chịu, dựa vào ghế, hai chân đặt lên bàn trà, vài phút sau liền say sưa đi vào giấc ngủ.

Tưởng Mộ Tranh sức lực đã khỏe hơn không ít, tuy rằng rất mệt mỏi, nhưng lại không hề buồn ngủ.

Anh lại cầm một gói bột lưu huỳnh, đến bãi biển di chuyển khắp nơi.

Hơn 30 tiếng đồng hồ qua đi, tín hiệu cầu cứu phát đi như cũ không có hồi âm, phạm vi 5-600 km biển mênh mang, bọn họ không bơi ra được.

Nhưng nếu cứ như vậy, bọn họ sẽ chết trên đảo hoang này.

Anh cho tay vào túi quần, nhìn về phía xa xa, chỉ là một mảnh đêm đen như mực, ngay cả sóng biển cũng bị màn đêm bao phủ lấy toàn bộ.

Anh nhớ Lạc Lạc.

https://thuviensach.vn

ĐƯỜNG MỘT CHIỀU, NGƯỢC LỐI YÊU NHAU

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 77

Chương 77

Sáng sớm hôm sau, Trình Diệc tỉnh lại không thấy Tưởng Mộ Tranh, đống lửa bên cạnh vẫn còn cháy, trong phòng ấm áp dễ chịu.

Anh lười nhác vươn vai, hôm nay có thể nhìn thấy mặt trời mọc, cảm thấy thỏa mãn chưa từng có.

Điều kiện đơn sơ, nên bỏ qua bước rửa mặt, anh đi ra ngoài tìm Tưởng Mộ Tranh.

Phía xa xa, trên bãi biển có người đang đi chầm chậm.

Đón ánh nắng bình minh trong ngày, Tưởng Mộ Tranh nghĩ tới Lạc Lạc có phải hay không cũng đang rời giường, cô có ngủ ngon hay không, ăn được cơm không, có phải cô lại nôn nghén?

Nghĩ rất nhiều suy nghĩ nhiễu loạn trong đầu.

" cậu không phải suốt đêm không ngủ? " Trình Diệc đến gần trong miệng ngậm điếu thuốc.

" ngủ rồi."

Thật ra ngủ hơn nửa tiếng, trằn trọc như thế nào cũng không ngủ được, liền đi loanh quanh trên bãi biển, chờ mặt trời mọc.

https://thuviensach.vn

Nhìn Trình Diệc, Tưởng Mộ Tranh nhíu mày: " thuốc trên bàn mà cậu cũng dám hút?"

Trình Diệc cười: " cậu sợ bên trong có ma túy?"

Tưởng Mộ Tranh không lên tiếng, ngầm thừa nhận.

Trình Diệc dùng sức hít một hơi, lại nhả khói ra, anh ta nói: " muosnon thật sự đây là ma túy, tôi liền thấy đời này liền đáng giá, ít nhất cái gì cũng thử qua rồi."

Tưởng Mộ Tranh nhìn bộ dạng của anh ta, hẳn chỉ là thuốc lá bình thường, tiện đà cười nói: "còn có thứ cậu chưa thử đâu."

Nói rồi ngửa mặt cười lên.

" cút!" Trình Diệc bị dẫm trúng chỗ đau.

Anh ta ngậm điếu thuốc trên miệng, tay chống nạnh nhìn về phía sóng biển đang cuồn cuộn ngoài kia.

Nếu lúc này chết đi thật không đáng giá.

Chuyện cá nước thân mật, tư vị thực cốt tiêu hồn anh ta còn chưa có trải nghiệm qua.

Sau một lúc lâu, anh nhìn Tưởng Mộ Tranh: " quay về tôi sẽ tìm một người kết hôn sinh con."

Tưởng Mộ Tranh nén cười: " vạn nhất cậu vô sinh thì làm sao bây giờ?"

"..."

https://thuviensach.vn

Trình Diệc đi lên muốn đá anh , Tưởng Mộ Tranh phản ứng lại so với anh ta còn nhanh hơn, lui nhanh về phía sau.

Một đoạn tàn thuốc rơi xuống, Trình Diệc không hút nữa, đem thuốc vứt xuống.

" hôm nay có tính toán gì không?" anh hỏi Tưởng Mộ Tranh.

Sắc mặt Tưởng Mộ Tranh nặng nề, khớp hàm cắn chặt, hồi lâu cũng không lên tiếng.

Sóng biển liên tục vỗ vào bờ.

Sau đó anh lại bất thình lình nói ra một câu: " chờ Phó Duyên Bác tới cứu chúng ta ."

Trình Diệc trố mắt, nhìn một lượt Tưởng Mộ Tranh từ trên xuống dưới: " cậu cho rằng Phó Duyên Bác là siêu nhân hả?"

Tưởng Mộ Tranh: " nếu không có người khác cứu,, chúng ta cũng chỉ có thể chờ anh ta."

" vì sao lại không phải là Bộ trưởng Phùng?"

" bởi vì tôi là người nhà của ông ấy, ông ấy không rối loạn trận tuyến đã là định lực cao lắm rồi."

Trình Diệc gật đầu: " hiểu rồi."

Anh ta lại tỏ ra thái độ hoài nghi: " Phó Duyên Bác điều tra là số một, liệu có biết tìm người không? Đừng nói là lúc tìm được chúng ta biến thành hóa thạch luôn rồi nha."

" đem cậu thành hung thủ mà tìm, không có không tìm thấy."

https://thuviensach.vn

Trình Diệc: "..."

Tưởng Mộ Tranh xoay người đi về phía nhà gỗ, Trình Diệc cũng chạy đi theo, chợt anh ta nhớ tới cái gì: " ai, Tưởng Mộ Tranh, tôi nhớ rõ hình như là Phó Duyên Bác thích Lạc Táp đi?"

Tưởng Mộ Tranh dừng chân, mắt nheo lại nhìn anh ta: " có rắm mau thả."

Trình Diệc: " đây là một cơ hội tốt để diệt trử tình địch nha, cậu nói xem Phó Duyên Bác chỉ cần có lòng riêng thì chúng ta chắc chắn không thể về được rồi, về sau con cậu gọi ai là ba còn không biết đâu."

Tưởng Mộ Tranh: " tối hôm qua đáng lẽ ra là quăng xuống cho cá ăn rồi mới đúng."

Trình Diệc cười ha ha, thảnh thơi huýt sáo đi về phía trước, mặt trời đã nhô lên cao, toàn bộ đảo nhỏ đều được bao phủ bởi màu vàng cực kì rực rỡ, đẹp không sao tả xiết. Chỉ là cảnh đẹp như vậy, bọn họ còn có bao nhiêu thời gian để thưởng thức?

Đến ngày thứ bảy mất liên lạc với Tưởng Mộ Tranh, Lạc Táp đã không thể nhồi yên được nữa, tuy rằng trước đó Tưởng Mộ Tranh cũng thường xuyên đi công tác, không liên lạc được, điện thoại cũng không có tín hiệu, nhưng chưa bao giờ lâu đến như vậy, trước kia nhiều nhất là 3 ngày, nhưng hiện tại đã là 7 ngày.

ở nơi nguy hiểm như vậy, anh có thể gặp chuyện gì không may không? Có thể bị bắt cóc, bị uy hiếp?

Cô cố gắng ép bản thân đừng suy nghĩ lung tung, nhưng đầu óc lại giống như xe lửa mất lái, không chịu khống chế, ô nhắm mắt lại, dùng sức

https://thuviensach.vn

xoa bóp thái dương.

" làm sao vậy? Lại không thoải mái sao?" Chu Nghiên ngồi xuống bên cạnh cô, đưa cho cô một bát nho nhỏ: " Thượng Viện Viện mua đấy, chua chua ngọt ngọt, em ăn bây giờ là tốt nhất."

Lạc Táp lắc đầu: " không muốn ăn."

" rửa sạch rồi, em ăn chút đi, ăn chút liền thoải mái, lúc chị mang thai so với em còn khổ hơn nhiều, nôn đến mức thực quản xuất huyết, uống chút nước cũng giống như bị bỏng."

Chu Nghiên bóc vỏ một quả nho, mạnh mẽ nhét vào miệng cô.

Lạc Táp ăn xong, thật ra không phải không muốn ăn, mà là không có tâm trạng.

Cô xoa xoa ngực, chỗ này đã hoảng loạn đến không chịu đựng được.

"có phải có cảm giác tức ngực khó thở, thở không nổi?" Chu Nghiên quan tâm hỏi.

"ừ." Lạc Táp trả lời có lệ, Tưởng Mộ Tranh không biết xảy ra chuyện gì, cô không thể trông gà hóa quốc, cũng không thể đem phiền não này cho Chu Nghiên biết, chị ấy sẽ lo lắng.

Chu Nghiên nói: " phụ nữ mang thai có cảm giác buồn hoảng cũng bình thường, hôm nay thời tiết không tốt, khí áp thấp, như vậy đi, em đi dạo trong hoa viên bên kia đi, chị chuẩn bị phải đi trực rồi, không có thời gian đi cùng em, cẩn thận một chút."

Lạc Táp: " em không có việc gì, cũng không phải bụng 7,8 tháng không đi được, đừng lo lắng, chi đi trực đi, đừng để đến muộn." Chu Nghiên lại rót cho cô một cốc nước ấm mới rời đi.

https://thuviensach.vn

Từ sau khi mang thai, đội trưởng liền không để cô ra đường trực nữa, ở văn phòng làm hậu cần, ngẫu nhiên sẽ nhận điện thoại.

Đồng nghiệp trong văn phòng lục tục rời đi, Lạc Táp đi xuống hoa viên dưới lầu, do dự hồi lâu, cô vẫn gọi điện cho Du Ngọc.

Mẹ làm ở trong công ty của Tưởng Mộ Tranh, lại là quản lý cấp cao, khẳng định là sẽ báo cáo công tác cho Tưởng Mộ Tranh.

Trước mắt không chừng còn có thể biết được Tưởng Mộ Tranh đại khái khi nào thì trở về.

Cô ôm một tia hy vọng ấn dãy một dãy số, điện thoại rất nhanh liền có người nhận, nhưng âm thanh của bà lại mông lung khàn khàn, Lạc Táp sửng sốt, không phải là đang đi công tác ở nước ngoài sao?

" Lạc Lạc?" âm thanh của Du Ngọc khó nén được hưng phấn, đợi lâu như vậy, con gái đây là lần đầu tiên chủ động gọi cho bà, tuy rằng mệt tới đầu đau muốn vỡ, nhưng vẫn vui vẻ vô cùng.

" alo, mẹ, có phải quấy rầy mẹ ngủ không?"

" không không không, mẹ vừa nằm xuống thôi, con làm sao vậy? Có phải thân thể không thoải mái ở đâu không?"

" không phải."

" làm sao vậy?"

" mẹ, mấy ngày hôm nay có liên hệ với Tưởng Mộ Tranh hay không?"

Du Ngọc sủng sốt, trực giác cảm thấy có chuyện không tốt : " làm sao vậy? Cùng nó cãi nhau?"

" không phải, từ lúc anh ấy đi công tác liền không liên lạc được nữa."

https://thuviensach.vn

" mấy ngày rồi?"

" 7 ngày."

Du Ngọc hít một hơi, an ủi cô: " không có việc gì, nói đi tới chỗ đều là nơi tín hiệu không tốt, có đôi khi giếng khoan đều là trên biển, không có tín hiệu cũng là bình thường."

Bà lại nói: " trong khoảng thời gian này mẹ vẫn luôn ở nước ngoài bàn chuyện làm ăn, có đôi khi kém, mẹ cũng không liên lạc được với tiểu Ngũ, các báo cáo công tác đều là qua email."

Khó trách mấy ngày nay email đều không trả lời.

" Lạc Lạc?"

" dạ."

" mẹ ngày mai liền về, đừng lo lắng không có chuyện gì đâu."

" vâng." Cô thở dài một hơi: " mẹ đi nghỉ nhanh đi."

Du Ngọc lại trấn an cô mấy câu mới tắt điện thoại.

Lạc Táp nhìn màn hình tối đi, bất an trong lòng lại lần nữa tăng lên, cô hít sâu một hơi, chỉ mong có thể mong rằng lo lắng của bản thân đều là dư thừa.

Lại hai ngày tiếp theo sống trong cảm giác bất an lo sợ, mỗi một giây trôi qua cô đều cảm giác như một năm dài.

Điện thoại của Tưởng Mộ Tranh vẫn không liên lạc được.

Lạc Táp đã hoàn toàn không còn kiên nhẫn, Tưởng Mộ Tranh không phải người làm cho người khác phải lo lắng, anh sẽ không vô duyên vô cớ

https://thuviensach.vn

liền để cô phải chờ đợi 9 ngày mà không liên lạc được.

Lại còn là đang trong thời kì cô mang thai

Cho nên nhất định là đã xảy ra chuyện gì khiến anh không thể liên lạc được với cô.

Mẹ nói giàn khoan ở giữa biển, không có tín hiệu là bình thường, chính là cô vẫn biết được, không có tín hiệu thì vẫn có thể dùng điện thoại về tinh, bằng không nhân viên bên người báo cáo công việc như thế nào?

Lạc Táp muốn gọi cho ba, lại sợ cũng làm ba lo lắng, tuổi của ông cũng đã lớn, không chịu được đả kích như vậy, trước khi chưa xác định được bất luận chuyện gì, cô vẫn muốn thật cẩn thận.

Nghĩ tới nghĩ lui, hiện tại chỉ có một người có thể giúp được cô hỏi thăm được tin tức.

Cô nhắn tin tới cho Phó Duyên Bác: [tối nay anh có vội không? Tôi muốn nhờ anh chút việc.]

Phó Duyên Bác cũng không hỏi chuyện gì, nói thẳng: [gặp ở nhà hàng lần đầu gặp.]

Lạc Táp: [cảm ơn.]

Phó Duyên Bác nói đùa: [anh còn chưa đồng ý là giúp em đâu.]

Lạc Táp: [...]

Đến nơi, Phó Duyên Bác gọi cho Lạc Táp một ly nước chanh, Lạc Táp còn không biết mở miệng nói như thế nào, anh đã trực tiếp hỏi: " chuyện có liên quan đến Tưởng Mộ Tranh?"

Lạc Táp sủng sốt.

https://thuviensach.vn

Phó Duyên Bác nói: " không có chuyện gì là Tưởng Mộ Tranh không làm được, cậu ta có thể làm được, cô cũng sẽ không đến tìm tôi, nếu tới tìm tôi, liền nhất định có liên quan đến cậu ta."

Anh hỏi :" Tưởng Mộ Tranh gặp phải phiền toái gì sao?"

Lạc Táp lắc đầu: " tôi không biết, 9 ngày rồi không liên lạc được với anh ấy."

Cô cắn cắn môi, loại giúp đỡ này thật sự khó mở lời, đặc biệt là biết rõ Phó Duyên Bác có loại tình cảm khác với cô, mà người anh ta giúp lại là chồng tương lai của cô.

Có bao nhiêu tàn nhẫn cô đều hiểu, chính là cô thật sự cùng đường rồi.

Tưởng Mộ Tranh không có ở trong nước, không tìm thấy người cô còn có thể báo nguy, chính là anh đi đến nước nào cô cũng không biết, anh nói anh đi Châu Phi, chính là Châu Phi rộng lớn như vậy, cô biết đi đâu tìm anh?

Phó Duyên Bác là một trong những người biết toàn bộ kế hoạch từ đầu đến cuối, mấy ngày hôm nay bọn họ cũng vội vàng tìm Tưởng Mộ Tranh cùng Trình Diệc, nhưng vẫn không có bất luận tin tức gì của hai người.

Người nằm vùng bên kia báo tới có hai chiếc trực thăng rơi xuống biển, rơi ở đâu bọn họ cũng không biết được, bởi họ ngày đó cũng không được đi theo.

Mà hiện tại Tưởng Mộ Tranh còn sống hay đã chết cũng không ai biết.

Hy vọng xa vời như vậy, nhưng không ai muốn từ bỏ, đặc biệt là Phùng Khiếu Vịnh, cảm giác 1 tuần này ông đã già hơn 10 tuổi.

Lạc Táp nhìn anh: " xin lỗi."

https://thuviensach.vn

Hốc mắt của cô đỏ lên.

Phó Duyên Bác nhìn tới mà đau lòng, anh lại giả vờ không biết, cười hỏi: " xin lỗi cái gì vậy?"

Lạc Táp không lên tiếng.

Phó Duyên Bác nói: " tình cảm giữa anh cùng sư phụ giống như cha con, thì cũng giống như anh là anh trai của em, mặc kệ giúp đỡ em cái gì cũng là bổn phận của anh, em có cái gì mà phải nói lời xin lỗi."

Vì không muốn cô chịu đựng nỗi đau nghe tin Tưởng Mộ Tranh mất tích lại còn tự trách bản thân đối với anh, anh lại nói: " anh thật sự rất vui vì khi em gặp chuyện người đầu tiên nghĩ tới lại là anh."

Lạc Táp: " tôi không dám nói với ba, bởi vì..."

Cô lại nghẹn ngào.

Bởi vì cô cảm thấy Tưởng Mộ Tranh đã xảy ra chuyện.

Phó Duyên Bác nhìn cô: " Lạc Lạc, em yên tâm, dù là chân trời góc biển, anh cũng sẽ tìm được Tưởng Mộ Tranh về cho em."

Dù sống hay chết, anh cũng sẽ tìm được Tưởng Mộ Tranh về.

Nước mắt Lạc Táp liền rơi xuống, cô nhanh tay lau đi, xoay mặt nhìn ra ngoài cửa sổ.

Phó Duyên Bác dùng sức nắm chặt cốc nước trong tay, nước rất nóng, nhưng không đủ để sưởi ấm lòng.

Anh vẫn luôn cho rằng không có gì có thể đả kích được cô, cô vĩnh viễn sẽ dùng bộ mặt lãnh đạm thờ ơ đối mặt với tất cả.

https://thuviensach.vn

Thì ra ai cũng giống nhau, khi người thân sống chết không rõ, dù kiên cường bao nhiêu cũng sẽ trở lên yếu ớt.

Lạc Táp về đến nhà đã là 9 giờ tối, không nghĩ tới là Du Ngọc cũng đang ở nhà cô.

" Lạc Lạc, sao lại về muộn như vậy?" Du Ngọc đang cùng dì giúp việc chuẩn bị đồ ăn khuya cho cô.

" cùng bạn ở bên ngoài ăn cơm." Cô đem túi đặt trên sofa, vô lực ngồi xuống ghế, lại nhìn về phía phòng bếp: " đừng làm đồ ăn khuya, con không thấy đói."

" vậy uống chút nước trái cây đi, vừa ép đó." Du Ngọc đưa cốc cho cô.

Lạc Táp xua tay không muốn uống.

" uống chút đi, dinh dưỡng cho đứa trẻ mới đủ."

Lạc Táp sửng sốt, đúng vậy, trong bụng cô còn có con, là con của cô cùng Tưởng Mộ Tranh, cô đem ly nước trái cây uống lên.

Du Ngọc nhìn thấy đều khó chịu trong lòng, bà nói: " Tiểu Ngũ đi Châu Phi, bên kia rất nhiều nơi không có tín hiệu, con đừng lo lắng quá, nó là đi nói chuyện làm ăn, rất nhanh sẽ quay trở về."

" vâng."

Lạc Táp buông ly xuống đứng lên: " con đi ngủ."

Đi vài bước lại nghĩ tới: " một phòng dưới nhà mẹ tùy tiện chọn một phòng nghỉ đi."

Du Ngọc: " mẹ lát nữa còn phải về, mấy bản kế hoạch còn phải xử lí." Email chồng chất còn chưa xem hết.

https://thuviensach.vn

Lạc Táp gật đầu, dặn dò bà lái xe cẩn thận, liền đi lên tầng.

Du Ngọc chuẩn bị rời đi, không nghĩ tới chuông cửa lại vang lên, dì giúp việc không quen biết Phùng Khiếu Vịnh, Phùng Khiếu Vịnh sau khi tự nói tên xong dì giúp việc cũng không dám mở cửa, nhìn về phía Du Ngọc.

Du Ngọc đi qua, khuôn mặt Phùng Khiếu Vịnh hiện lên trong mắt mèo.

Sau khi Phùng Khiếu Vịnh đi vào, nhìn thấy Du Ngọc thì khựng lại, nháy mắt sửa sang tốt tâm tình lại, ngồi xuống ghế, ông hỏi: " Lạc Lạc đâu?"

" ở trên tầng, chắc là ngủ rồi."

Tuy rằng đã tách ra hơn 20 mươi năm, nhưng trong mắt ông có tâm sự Du Ngọc vẫn nhìn ra được, bà nói dì giúp việc có thể đi nghỉ.

Dì giúp việc đi vào phòng của mình, phòng khách liền yên tĩnh đến mức tiếng kim rơi cũng có thể nghe thấy được.

" rốt cuộc là có chuyện gì vậy?" tim Du Ngọc nhảy lên tận cổ họng, trực giác mách bảo ông tới lần này là có liên quan tới Tưởng Mộ Tranh.

Phùng Khiếu Vịnh hơi há miệng, lại không thể nói lên lời, trong mắt ngập tràn bi ai.

Du Ngọc đè nén cảm xúc xuống, thấp giọng nói: " Phùng Khiếu Vịnh, ông nói đi!"

Phùng Khiếu Vịnh thở dài một hơi: " tiểu Ngũ, tiểu Ngũ nó..."

" nó làm sao?!" Du Ngọc mắt đã đỏ bừng lên.

https://thuviensach.vn

" trực thăng mà tiểu Ngũ cùng Trình Diệc ngồi bị rơi xuống biển, hiện tại chưa tìm được người." Đã qua 9 ngày, tất cả mọi người đều không còn ôm hy vọng gì nữa, nhưng vẫn đưa đội cứu hộ truy tìm người.

Du Ngọc cả người ngã xuống sofa, nước mắt lã chã rơi xuống, ngực đau tới mức không thở được.

Cũng không biết qua được bao lâu, bà rốt cuộc lấy lại chút sức lực, dịch đến bên người Phùng Khiếu Vịnh, hai tay túm lấy cổ áo ông: " Phùng Khiếu Vịnh, có phải ông để tiểu Ngũ đi giúp ông đúng hay không?"

Phùng Khiếu Vịnh không lên tiếng, đôi mắt cũng ướt át.

" ông nói đi!" Du Ngọc dùng sức kéo cổ áo ông, kéo tới mức thiếu chút nữa ông thở không nổi, nhưng ông động cũng không động một cái.

Ánh mắt của Du Ngọc đủ để đem ông ra lăng trì: " Phùng Khiếu Vịnh, ông sao lại có thể tàn nhẫn đến như vậy! Ông muốn sống muốn chết cũng không có ai cản ông, nhưng tại sao lại muốn liên lụy tới Tiểu Ngũ! Ông có biết hay không, Lạc Lạc đã bị ông hủy hoại hoàn toàn rồi! Ông nói nó nửa đời sau phải sống như thế nào đây!"

Cảm giác hối hận và tự trách trong lòng Phùng Khiếu Vịnh không có ai có thể hiểu được, nếu có thể, ông thật sự muốn dùng bản thân đổi lấy Trình Diệc cùng Tưởng Mộ Tranh.

Du Ngọc đè nén khóc thật lâu, Lạc Lạc còn đang mang thai, bà cũng không biết phải nói với cô như thế nào, chính là chuyện như vậy, có thể giấu diếm được bao lâu?

Ngày tháng sống trong tuyệt vọng như vậy, Lạc Lạc làm sao có thể chịu đựng được.

https://thuviensach.vn

Nếu thời gian có thể quay lại, bà có chết cũng không mang Lạc Lạc tới gặp Tưởng Mộ Tranh ăn cơm, có lẽ chuyện gì cũng sẽ không xảy ra.

Trên tầng.

Lạc Táp ngồi yên lặng trên giường, cô đã nhắn cho Tưởng Mộ Tranh một tin: [ngày mai em phải đến bệnh viện khám thai rồi, em chờ anh.]

Tin nhắn đã gửi đi, cô lau nước mặt trên mặt.

Cô biết anh sẽ không về được nữa.

Vừa rồi ba mẹ nói chuyện cô đứng ở cửa cầu thang đã nghe được hết.

https://thuviensach.vn

ĐƯỜNG MỘT CHIỀU, NGƯỢC LỐI YÊU NHAU

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Chương 78

Chương 78

Một đêm này, Lạc Táp gần như không ngủ, gối đầu ướt hơn nửa, khi cho rằng bản thân đã khóc cạn nước mắt, lại nhớ đến lúc anh vừa đê tiện lại háo sắc gọi cô Lạc Lạc, nói cô không cho anh cảm giác an toàn, nước mắt lại bất giác trào ra.

Hơn 4 giờ sáng, cô đau đầu hoa mắt, nếu vẫn cứ như vậy thì con cô sẽ xảy ra vấn đề.

Cô gắng gượng chống ngồi dậy, đi toilet lấy khăn ấm đắp lên mắt đã sưng đỏ vì khóc, lại uống thêm nửa ly nước ấm.

Lại lần nữa trở về giường, cô cố gắng cưỡng bách chính mình đi vào giấc ngủ.

Gần tới 5 giờ sáng, cô mơ màng ngủ.

Không được bao lâu, lại bị ác mộng làm cho giật mình tỉnh giấc, cả người đều là mồ hôi lạnh, rốt cuộc không ngủ được.

Lục phủ ngũ tạng đều quặn đau.

Lạc Táp ngồi dậy dựa lên đầu giường, phát ngốc ngồi trong căn phòng tối.

https://thuviensach.vn

Hình ảnh trực thăng lao rơi xuống biển cứ hiện lên trong đầu.

Lúc đó anh có sợ hãi không?

Có phải có rất nhiều lời muốn nói với cô?

Cô co hai chân lên, gục mặt xuống đầu gối, có thứ gì đó mặn chát chảy vào khóe miệng.

Anh nói cô không quấn anh, sớm biết sẽ như vậy, ngày chia tay hôm đó cô nhất định sẽ ôm anh làm nũng với anh.

Lạc Táp một lần nữa ngẩng đầu lên, cửa sổ trong phòng đã có ánh sáng.

Trời đã sáng rồi.

Hôm nay phải đi khám thai, vốn là ngày hôm nay đã cùng anh hẹn đi cùng nhau.

Cô lau nước mắt, đi rửa mặt.

Không biết Tứ ca sao lại biết được chuyện này, sáng sớm đã cho tài xế tới đón, còn nói đã liên hệ với bác sĩ giúp cô, cô chỉ cần đi tới đó thôi.

Âm thanh của Tứ ca cũng khàn khàn, chắc chắn giống như cô trắng đêm không ngủ.

Cô một câu cảm ơn cũng không nói ra nổi.

Nói xong chuyện, Tứ ca vẫn chậm chạp chưa tắt máy.

" Tứ ca?"

Bên kia cũng do dự thật lâu: " lạc táp, nếu như Tiểu Ngũ thật sự là kết quả xấu nhất, đứa bé này em có muốn sinh ra không? Nhà anh đều tôn

https://thuviensach.vn

trọng quyết định của em. Giữa hạnh phúc của em và đứa bé, chúng ta đều biết, chắc chắn tiếu Ngũ hy vọng quãng đời còn lại của em được hạnh phúc." Chứ không phải cả đời đau khổ nhớ về Tưởng Mộ Tranh.

Bọn họ đặc biệt muốn đứa bé này được sinh ra, nhưng sẽ tôn trọng quyết định của cô.

Nước mắt Lạc Táp rơi xuống, cô hít hít mũi : " Tứ ca, em sao lại không cần con đây, em chắc chắn sẽ sinh nó ra, một mình cũng có thể nuôi lớn được con."

" anh thay ba mẹ cảm ơn em."

Lạc Táp lau nước mắt: " chúng ta sáng sớm đã bàn chuyện này có phải không may mắn hay không, anh ấy sẽ không có việc gì đâu."

Cô vẫn luôn tự lừa dối bản thân, anh vẫn sẽ trở về, chỉ là đi tới một nơi không có tín hiệu mà thôi, cũng có thể ở chỗ đó cả đời cũng không về được.

Người tới bệnh viện khám thai, phần lớn là có người đi cùng, giống như cô một thân một mình đi không có nhiều lắm, đặc biệt là lần đầu tới đây khám thai.

Tứ ca nói để vợ anh tới cùng cô, nhưng cô từ chối, lúc này đây cô không muốn nói bất kì một câu nào cả, cũng không muốn gặp ai, chỉ muốn sống trong thế giới của bản thân.

Tưởng Mộ Tranh đi công tác không kịp lên máy bay để trở về, cho nên mới không đi cùng cô đi khám thai được.

Vào phòng siêu âm, khi nằm trên giường, nước mắt của cô liền rơi xuống. Cô vẫn còn nhớ rõ anh đã từng hỏi cô có thể vào phòng nhìn xem hay không, cô nói là có thể vào, anh vui mừng cười cả một đường, , hình

https://thuviensach.vn

ảnh kia như khắc sâu vào trong đầu cô, làm thế nào cũng không quăng đi được.

Đột nhiên lại nghĩ tới câu nói lúc sáng của Tứ ca: chúng ta đều biết, Tiểu Ngũ chắc chắn hy vọng quãng đời còn lại của em được hạnh phúc. Nhưng không có anh, quãng đời còn lại của cô biết tìm hạnh phúc ở đâu?

Hạnh phúc đã sớm đi theo anh mất rồi.

Bác sĩ trong phòng vẫn thấy cô luôn rơi nước mắt, vài người liếc nhau, thổn thức không thôi, nhún nhún vai, nghĩ là người đàn ông phụ bạc nào đó ngay cả con mình cũng không cần.

Từ trong phòng siêu âm đi ra, lại đi xếp hàng lấy máu, sau đó lấy bao nhiêu cô cũng không nhớ rõ, choáng váng đầu không dám nhìn, nếu anh đang ở bên cạnh, chắc chắn sẽ tìm cách chọc cô vui vẻ.

từ bệnh viện đi ra, cô giống như cái xác không hồn, đông tây nam bắc cũng không phân biệt được.

quen anh chưa được 8 tháng, nhưng lại giống như đã đi qua cả một đời.

Ngồi trên xe, Lạc Táp chụp một bức ảnh của hình siêu âm, gửi cho Tưởng Mộ Tranh: [bức ảnh đầu tiên của con, giữ gìn cẩn thận đi.]

Vừa mới gửi đi,lại nhận được tin nhắc của Phó Duyên Bác: [anh đi trước, đừng lo lắng, nhớ chăm sóc bản thân thật tốt.]

Thật ra cô biết, đây là Phó Duyên Bác đang an ủi cho cô. Nếu anh thật sự có thể cứu được Tưởng Mộ Tranh, ba đã sớm cử anh đi rồi, sẽ không chờ tới bây giờ.

Mà anh ta hiện tại đi qua, đơn giản là để cho lòng cô tốt hơn một ít.

https://thuviensach.vn

Buổi chiều cô vẫn đi làm bình thường.

Tới đơn vị, Chu Nghiên vừa nhìn là biết cô vừa mới khóc xong.

" làm sao vậy? Đứa bé có vấn đề sao?" Chu Nghiên nhỏ giọng hỏi cô.

Lạc Táp lắc đầu, cố gắng nở nụ cười: " cảm động quá khóc, lần đầu tiên đi siêu âm, cảm giác rất thần kì, một sinh mệnh bé bỏng như vậy."

Chu Nghiên không hề nghi ngờ liền tin, bởi vì lần đầu tiên đi khám thai cô cùng chồng đã khóc tới mức rối tinh rối mù.

Cô lại hỏi Lạc Táp: " vị kia của nhà em vẫn đi công tác chưa về? Vẫn đang chờ mời cơm đấy."

Lạc Táp: " sắp rồi."

" chị phải suy nghĩ thật kĩ xem phải đi đến đâu để anh ta đau ví một trận mới được." nhắc tới ăn, Chu Nghiên liền lập tức lên tinh thần, bắt đầu tìm trên điện thoại.

Lạc Táp nhìn màn hình máy tính ngây người, không có tin báo tử, có phải là có hy vọng đúng không, anh còn sống phải không, chỉ là còn chưa tìm được anh mà thôi?

Cho tới bây giờ cô vẫn không thể tin tưởng được là anh đã rời đi.

Anh đã hứa với cô, anh sẽ hát thật nhiều bài cho cô nghe, anh mới chỉ hát mấy chục bài đã liền thất hứa rồi sao?

Anh còn chưa cầu hôn cô một cách đàng hoàng.

Anh còn chưa cho cô một hôn lễ.

https://thuviensach.vn

Anh vừa dính người lại vừa đê tiện lại háo sắc, tất cả bộ dạng đó của anh cô còn chưa nhìn đủ.

Anh sao lại có thể rời đi?

Ngoài biển xa vạn dặm.

Tưởng Mộ Tranh cùng Trình Diệc đã ở trên biển trôi nổi vài ngày trời.

Bọn họ ở trên đảo nhỏ đợi hai ngày, nhưng vẫn không có cứu hộ tới hay tín hiệu nào, bọn họ cũng có đốt lửa tạo khói, vẫn không có tác dụng gì.

Gần đó không ai đi qua nên bọn họ làm gì cũng vô dụng.

Đảo nhỏ này là hoang đảo, một khi có người phát hiện có khói bay lên nhất định sẽ nghĩ có người cầu cứu, nhưng chờ mãi cũng không thấy bóng dáng của nhân viên cứu hộ.

Bọn họ không thể ngồi đây chờ chết được, liền đi phá dỡ nóc nhà gỗ, vừa vặn làm được thành cái bè gỗ, anh cùng Trình Diệc lại gia cố chắc chắn lại, dựa vào cái bè gỗ này mà trôi về phía bắc.

Chỉ có thể đến gần nơi có thể nhận được tín hiệu định vị GPS của họ, bọn họ mới có thể có hy vọng.

Ban ngày có ánh mặt trời hai người sẽ bơi, muốn đi nhanh thêm một ít, buổi tối nhiệt độ giảm thấp, bọn họ sợ sẽ giảm thân nhiệt nên sẽ lên bè gỗ ngồi cho bè gỗ tự trôi, nhưng may mắn là họ cũng không gặp phải cá mập.

Cứ như vậy trôi dạt hai ngày hai đêm.

https://thuviensach.vn

Mắt thấy chỉ còn lại một ít nước uống, Trình Diệc cũng sốt ruột.

Mấy ngày nay họ cũng chỉ dám tùng chút nước một, sợ uống xong hết nước thì khát chết, nhưng vẫn tới lúc cạn kiệt tất cả đồ ăn và nước.

" chúng ta khi nào mới có thể vào bờ?"

" biển khổ vô biên." Tưởng Mộ Tranh ngồi xếp bằng trên bè gỗ chơi xúc xắc.

Anh nói: " đoán xem con của tôi là trai hay gái, đại là trai, tiểu là gái."

Nói xong liền bắt đầu ném.

Trình Diệc: " ...."

Anh ta chợt cười: " sinh trai hay gái thì bây giờ có nửa xu quan hệ nào với cậu sao?không phải cậu nói tình địch của cậu sẽ đến cứu sao, đến hôm nay là mấy ngày rồi?"

Xúc xắc được tung lên, dừng trên lòng bàn tay Tưởng Mộ Tranh, anh chậm rãi mở tay ra, đại!

Anh lại ném.

Trình Diệc mệt mỏi, nằm lên bè gỗ, bè gỗ theo gió lay động, ngâm trong nước biển đã ướt từ lâu nhưng anh ta cũng chẳng rảnh rỗi để lo nhiều như thế.

Nằm trên đó vừa ướt vừa lạnh.

Anh đưa tay gối ra sau đầu, nhìn trăng phía chân trời vừa lạnh lùng vừa tỏa ra ánh sáng êm dịu.

https://thuviensach.vn

Nếu như anh ta chết, thời gian lâu rồi, ai cũng sẽ không nhớ rõ anh ta là ai.

Ba mẹ như thế nào?

Mẹ có bao nhiêu dịu dàng, tình thương của mẹ như thế nào, có ấm áp mà vĩ đại không, anh ta không biết.

Nếu có thể sống sót trở về, anh cũng muốn có một cái nhà.

Cũng muốn có một đứa con.

Sẽ cho con toàn bộ tình thương của ba.

Tưởng Mộ Tranh vẫn còn tung xúc xắc, hết lần này đến lần khác, làm không biết mệt, mặt mũi bắt đầu lộ ra vẻ không kiên nhẫn.

Trình Diệc cười: " có phải lần nào cũng là đại?" nói xong lại tự mình cười ha ha.

Tưởng Mộ Tranh: " có tin tôi đá cậu xuống không?"

Trình Diệc: " đá không cũng thế dù sao cũng là nằm trong nước."

Tưởng Mộ Tranh nhìn xúc xắc ngây ra, một lúc lâu sau, anh thấp giọng nói: " hôm nay là ngày Lạc Táp lần đầu tiên đi khám thai."

Cổ họng Trình Diệc giống như có cái gì nghẹn lại, anh ta nói: " có tiếc nuối về sau mới càng thêm thương yêu vợ." Anh lại nhìn về phía Tưởng Mộ Tranh làm không khí bớt trầm: " đừng ra vẻ, năm đó dì Đào sinh cậu ra, chú Tưởng biết khám thai là cái gì sao?"

Tưởng Mộ Tranh: "....."

https://thuviensach.vn

Năm đó bọn họ suýt chút nữa còn không muốn có anh nữa đấy, nói trong nhà có bốn thằng con trai rồi.

Sau đó Tứ ca nói muốn có một đứa em gái, vì thế quyết định giữ anh lại.

Vận mệnh từ lúc chưa lọt lòng đã nhấp nhô rồi.

Trình Diệc nhìn ánh trăng, cảm khái nói: " có lẽ trước kia làm nhiều việc thiện cứu được nhiều người cho nên ông trời mới không đành lòng nhìn chúng ta chịu khổ, cậu nói xem nếu mấy ngày nay mà gặp phải mưa bão, chúng ta không phải là sớm đi rồi không?"

" ừ" Tưởng Mộ Tranh thất thần đáp lại, vẫn còn đang tung xúc xắc, vẫn như cũ là đại.

Thật là kì lạ, anh tức giận đem vứt luôn thứ đồ giải trí duy nhất xuống biển, mắt không nhìn tâm không phiền.

Đêm đen quá đáng sợ, ai biết được có cái gì phía trước đang chờ đợi bọn họ, mà họ đã không còn có sức lực cùng sóng biển chống chọi.

Bọn họ vẫn luôn nói chuyện để xua đi cảm giác sợ hãi cùng rét lạnh, trên biển hiện tại nhiệt độ của nước biển rất lạnh, chỉ mặc tây trang sơ mi, thân bè bên dưới lại ướt, họ chẳng khác nào đang nằm trên mặt nước.

Trình Diệc ngáp một cái, hoàn cảnh ác liệt như vậy, anh đã mệt mỏi rã rời.

Trực giác của Tưởng Mộ Tranh cảm thấy không ổn, thân thể của Trình Diệc hẳn là đến giới hạn rồi, chính anh cũng như vậy, nhưng bọn họ đều hiểu rằng, nếu ngủ, chính là không bao giờ tỉnh lại.

Tưởng Mộ Tranh nói: " để tôi kể truyện xưa cho cậu nghe."

https://thuviensach.vn

Trình Diệc cười: " CMN cậu xem tôi thành đứa trẻ ba tuổi rồi à."

Tưởng Mộ Tranh: " không thì cậu kể đi cho tôi nghe."

Trình Diệc: " vẫn là cậu kể đi."

Tưởng Mộ Tranh nghĩ nghĩ, kể truyện phức tạp tên này nghe cũng không hiểu, liền chọn truyện đơn giản, đây cũng là ở nhà Tiểu Mễ xem được, lúc ấy còn đọc cho con trai của Tiểu Mễ nghe, cảm thấy khá được.

Anh nói với Trình Diệc: " vậy kể cho cậu truyện 'Carmela đi ngắm biển'."

Trình Diệc vắt chéo chân, cười: " Carmela? Là người phụ nữ rất lợi hại?"

Tưởng Mộ Tranh: " ....Carmela là con gà con."

Trình Diệc: " ...."

Thật sự là truyện xưa của trẻ con, anh ta đạp Tưởng Mộ Tranh một cái: " cậu không phải là muốn dành cho tôi tình thương của mẹ đấy chứ hả?"

Tưởng Mộ Tranh cười ha ha.

Trình Diệc nói: " Tưởng Mộ Tranh, tôi một thân một mình không có vướng bận, chết xong liền không có chuyện gì, nhưng cậu thì không thể chết được, cậu có gia đình, có vợ con."

Anh chết, còn có thể chừa lại chút nước cho Tưởng Mộ Tranh, có thể chịu đựng thêm mấy ngày, đợi bè gỗ trôi đến nơi có tín hiệu.

Nhưng với tốc độ như bây giờ thì biết đến bao giờ mới có thể trôi đến đó?

https://thuviensach.vn

Mà trong bụng đã sớm chẳng còn gì, đói đến mức da bụng dán vào lưng rồi, nước cũng sắp đến đáy, thật sự không thể chống đỡ thêm được lâu.

Tưởng Mộ Tranh: " ai cũng không thể chết được."

Hai người lại rơi vào trầm mặc.

Trước kia cũng rơi vào cảnh tuyệt vọng như thế này, nhưng không phải chết đói chết khát lênh đênh nhiều ngày như thế này, loại cảm giác chờ chết, thật đúng là không phải người nào cũng có thể chịu đựng.

" sau khi trở về chúng ta đi đánh Giang Đông Đình một trân đi." Tưởng Mộ Tranh đánh vỡ trầm mặc.

Trình Diệc: " vì sao lại đánh anh ta?"

" chúng ta ở đây chịu tội cậu ta ở câu lạc bộ chơi bời nhậu nhẹt, đánh cậu ta một trận, lại bắt đưa thêm hai cái máy bay trực thăng."

Trình Diệc hứng thú: " ý kiến hay đấy, không thì đánh đến bao giờ đưa thì thôi."

Bất chợt Tưởng Mộ Tranh cảm thấy đồng hồ trên tay có phản ứng, anh thiếu chút nữa không nói lên lời, trực tiếp kích động đạp cho Trình Diệc một cái.

" làm gì thế!" Trình Diệc vô lực nói.

" cứu viện sắp tới rồi." Nói xong trực tiếp ngã xuống bè gỗ, thân thể đã tới cực hạn, anh rốt cuộc đã chịu không nổi nữa rồi.

Bắc Kinh.

https://thuviensach.vn

Lạc Táp mấy ngày nay tình trạng nôn nghén đã tốt hơn rất nhiều, nhưng tâm tình vẫn nặng nề như cũ, làm thế nào cũng không tốt hơn được, buổi tối lại không ngủ được, vừa ngủ thì lại gặp ác mộng liên tục.

Hàng ngày mang hai quầng thâm mắt đi làm, mỗi lần đồng nghiệp hỏi cô, cô đều chỉ cười cười, nói là phản ứng có thai có chút nặng, ban đêm lại không ngủ tốt.

Chiều thứ 6, cô lại ngồi ngốc cả một buổi, sau đó lại tan làm, bảo vệ tới gõ cửa đi vào: " Tiểu Lạc, có thư."

Lạc Táp sửng sốt, mắt đã phiếm hồng, không khỏi nghĩ tới trước kia Tưởng Mộ Tranh cũng đã gửi thư cho cô, nhưng bây giờ thì không còn nữa.

Thư này 9 phần là thư quảng cáo linh tinh.

" cảm ơn."

Cô nhận lấy thư.

Trên thư không có gì, cô chần chờ, mở ra.

Giấy viết thư màu hồng nhạt.

Lạc Lạc bảo bối, mẹ của con anh:

Sau giờ làm chúng ta hẹn hò nhé~

Vẫn là rừng cây nhỏ phía nam đại đội của em, không gặp không về :0

Yêu em~

--Tưởng Mộ Tranh.

Lạc khoản là ngày hôm nay,

https://thuviensach.vn

Đây là chữ của anh.

Lạc Táp che miệng, nước mắt rơi xuống.

Cô nắm chặt thư trong tay, hoàn toàn quên mất là bản thân đang có thai mà chạy xuống lầu.

Từ dưới lầu đến cổng lớn, chỉ có khoảng cách mấy trăm mét, nhưng lại có cảm giác gióng như phải chạy qua cả thành phố.

Lạc Táp lau nước mặt, vừa đi thật nhanh, thật vất vả mới đi được đến cổng lớn, bên hàng cây bên kia không xa.

Cô nhìn thấy được anh.

Tưởng Mộ Tranh mặc áo sơ mi màu rượu, thân thể lười biếng dựa trên thân cây, anh một tay đút túi, cúi đầu nhìn bó hoa baby trong tay, giống như cảm ứng được, anh ngẩng đầu.

Bốn mắt nhìn nhau.

Anh sửng sốt, đứng thẳng người lên, đi tới phía cô.

Lạc Táp nước mắt chảy dài, cô mỉm cười đứng nhìn anh.

Tên ngốc nhà cô đã trở về.

[hoàn chính văn]

https://thuviensach.vn

ĐƯỜNG MỘT CHIỀU, NGƯỢC LỐI YÊU NHAU

Mộng Tiêu Nhị
dtv-ebook.com

Ngoại Truyện

Trải qua mấy ngày điều dưỡng, cơ thể Tưởng Mộ Tranh gần như đã khôi phục. Trình Diệc thì vẫn còn ăn vạ ở bệnh viện, nghe nói là phải lòng một cô bác sĩ mới đến.

"Khi nào Trình Diệc xuất viện?" Lạc Táp hỏi Tưởng Mộ Tranh.

Tưởng Mộ Tranh đang sấy tóc cho cô, không nghe rõ, "Em mới nói gì cơ?"

Lạc Táp nói to hơn: "Em nói khi nào Trình Diệc xuất viện, chúng ta cùng nhau ăn bữa cơm." Hiện tại trừ Phó Duyên Bác thì người cô cảm kích nhất chính là Trình Diệc.

Phó Duyên Bác tìm được Tưởng Mộ Tranh và Trình Diệc rồi đưa họ về. Còn Trình Diệc thì luôn ở cùng Tưởng Mộ Tranh trong hơn 10 ngày tăm tối ấy.

Không có hai người bọn họ thì có lẽ Tưởng Mộ Tranh thật sự không trở về được nữa.

Tưởng Mộ Tranh tắt máy sấy, trong phòng lập tức an tĩnh lại, anh nói: "Hiện tại Trình Diệc không có thời gian để dông dài với chúng mình đâu."

Lạc Táp suy đoán: "Không phải là anh ấy thực sự muốn theo đuổi cô bé bác sĩ kia?"

https://thuviensach.vn

Bác sĩ kia mới vừa tốt nghiệp năm nay, dáng vẻ rất điềm tĩnh.

Tưởng Mộ Tranh: "Nào còn phải theo đuổi, cô bé kia vốn đã cực kỳ sùng bái cậu ta rồi."

Lạc Táp nói: "Cũng rất có tướng phu thê với Trình Diệc."

Tưởng Mộ Tranh cất máy sấy, ôm cô vào trong lòng: "Hôm nào Trình Diệc xuất viện, bắt cậu ta mời chúng ta ăn cơm ,nếu không phải nhờ việc này của anh khiến cậu ta nằm viện tĩnh dưỡng mấy ngày thì làm sao có cơ hội gặp được cô bác sĩ kia cơ chứ."

"Mời một bữa cũng không được, ít nhất phải mời một 1 tháng."

Tưởng Mộ Tranh cười: "Sao em còn ác hơn anh thế này."

Anh cúi đầu hôn lên môi cô: "Hôm nay con có động không?"

"Có động vài cái."

"Anh sờ bụng em chút."

"Chỉ cho phép sờ bụng."

"Chắc chắn anh chỉ sờ bụng, anh là cái loại người háo sắc như vậy sao?"

"Háo sắc hay không trong lòng anh tự biết."

Hai phút sau.

"Tưởng Mộ Tranh, anh làm gì đấy!" Lạc Táp đạp anh một cái.

Tay anh lần theo bụng nhỏ đi thẳng xuống phía dưới, đặt ở chỗ giữa hai chân cô.

https://thuviensach.vn

Tưởng Mộ Tranh bày ra vẻ vô tội: "Anh không có làm gì nha, đâu phải em không biết là anh bị viễn thị, gần quá nên anh tưởng nhầm là bụng em."

"..."

Lạc Táp lại đá anh một cái nữa, Tưởng Mộ Tranh vẫn đang cười. Nhưng không dám khiến cô xúc động mạnh, anh đứng dậy, nhét cô vào trong chăn: "Anh đi tắm đây, em chán thì đọc sách trước đi."

Anh cầm một quyển sách dạy con đưa cho cô.

Lạc Táp đặt quyển sách qua một bên: "Lát nữa anh đọc đi, em không muốn xem."

Ngón tay Tưởng Mộ Tranh lướt nhẹ qua mắt cô: "Có phải vẫn còn đau không?"

"Không đau, không sao cả." Cô thúc giục anh: "Anh đi tắm rửa đi."

Thật ra thì đôi mắt vẫn còn hơi khó chịu, mấy ngày hôm trước khóc quá nhiều nên mấy nay vẫn luôn đau nhức. Cô cũng không dám dùng thuốc nhỏ mắt lung tung, mỗi ngày chỉ dùng khăn ấm trườm lên, cũng đã khá hơn nhiều so với mấy hôm trước.

Tưởng Mộ Tranh khẽ chạm môi lên bầu mắt cô, nhìn cô, lại hôn thêm vài cái, sau đó mới đi vào phòng tắm.

Lạc Táp tựa vào đầu giường, nhắm mắt lại thả lỏng bản thân.

Cơn ác mộng mấy ngày nay cuối cùng cũng đã đi qua.

Chỉ là Phó Duyên Bác và ba thì vẫn luôn bận rộn, cô không rõ cụ thể là chuyện gì, chỉ nghe được Tưởng Mộ Tranh nói chuyện với ba là đã xác định được nhân vật mục tiêu.

https://thuviensach.vn

Cô xoay mặt, nhìn về phía phòng tắm bên kia.

Đường viền cơ thể rõ ràng của anh được phác hoạ trên cửa kính. Có anh ở đây, cả căn nhà trở nên ấm áp hẳn.

Trong phòng tắm nóng hôi hổi, mặt kính bị phủ bởi một tầng hơi nước, nhìn không rõ mình trong gương, Tưởng Mộ Tranh dựa vào cảm giác để cạo râu.

Nửa giờ trước, anh nhận được điện thoại của Phùng Khiếu Vịnh báo rằng tất cả đã xong xuôi. Biên cảnh phía Tây Nam có thể tạm thời ổn được mấy năm.

Không có khả năng để một lưới tóm hết cả đường dây buôn lậu ma túy khổng lồ, nhưng bên trong bọn chúng đã bị phá vỡ hoàn toàn, mấy nhân vật quan trọng đã bị bắt giữ. Có thể nói rằng đây đã là thành công lớn.

Hơn 2 năm trời nỗ lực, biết bao người trả giá và hy sinh ngã xuống, vào hôm nay xem như viên mãn.

Đối với anh và Trình Diệc mà nói, tin tức này xem như là niềm vui và khích lệ lớn nhất.

Trên thực tế anh và Trình Diệc cũng không làm được gì nhiều, chỉ là nói cho người nằm vùng bên kia biết lão đại của bọn chúng trông như thế nào, xuất hiện trong tập đoàn với thân phận gì.

Còn lại, tất cả đều là bọn họ liều mạng đánh đổi.

Mấy ngày hôm trước trở về sau khi tìm được đường sống trong chỗ chết, thời khắc nhìn thấy Lạc Táp đứng ở cửa đại đội khóc không thành tiếng, tim anh như đang bị dao sắc cứa qua. Cho nên trước kia đội trưởng từng nói chạm vào cái gì chứ đừng chạm vào tình yêu, đặc biệt là loại người không biết cái chết sẽ đến vào lúc nào như bọn họ.

https://thuviensach.vn

Trên đường về nhà, Lạc Táp vẫn luôn ôm eo anh, dán vào trong lồng ngực anh, như sợ anh sẽ biến mất.

Anh cũng không dám nói thật, sợ nói ra cô sẽ trách anh, sẽ hận chính ba mình.

Sau đó Lạc Táp nói: "Em đều biết cả."

Anh giả ngu: "Biết cái gì? Biết hôm nay anh về?"

Lạc Táp: "Biết anh và Trình Diệc không dễ dàng gì, vì giúp ba em mà thiếu chút nữa hy sinh cả mạng sống."

Trầm mặc hồi lâu, anh hỏi: "Có oán trách anh vì không nói thật với em không?"

Lạc Táp im lặng vài giây: "Không có trách hay không trách, vì cho dù em biết anh đi qua bên kia là để tìm hiểu một ít tin tức, có lẽ cũng sẽ không ngăn cản anh." Cô ăn ngay nói thật: "Nhưng chắc chắn là trong lòng không muốn."

Lúc sau cô lại hỏi: "Trước kia anh với Trình Diệc mỗi lần thực hiện nhiệm vụ đều hung hiểm như vậy sao?"

Anh gật đầu: "Có đôi khi còn nguy hiểm hơn thế này, biết rõ đi rồi thì sẽ không có đường về, nhưng vẫn cứ muốn đi."

Lạc Táp lại siết chặt vòng tay ở bên hông anh, cô nói: "Em biết trong thời hòa bình này vẫn sẽ có điệp viên nằm vùng và đặc công, bọn họ đều không dễ dàng gì."

Anh nói: "Xã hội này, phần mặt hòa bình là bọn em đang trải qua, còn lại tất cả mặt không yên ổn là có một nhóm người khác đang trải qua. Mọi người không biết bọn họ là ai, bởi vì cuộc sống sinh hoạt của mọi người

https://thuviensach.vn

cách rất xa bọn họ, cũng không tiếp xúc đến những mặt đó. Bọn họ không có tên thật, khi sống thì liều mạng, khi chết thì cứ vậy mà biến mất."

Tựa như anh và Trình Diệc đã từng.

Lạc Táp đột nhiên ngửa đầu, khẽ cười nói với anh: "Giống như anh và Trình Diệc, hẳn là còn rất nhiều người anh hùng vô danh đáng kính đang chiến đấu trên những chiến trường không tên."

Anh cúi đầu cắn cằm cô: "Sau này bọn anh cũng sẽ như em, làm một người bình thường."

Lạc Táp bất mãn: "Làm người thường như chúng ta thì không tốt à?"

"Khá tốt, sáng đi chiều về, vợ đẹp con khôn ấm giường."

"Mẹ nhà anh!"

"Ha ha."

Nước trong phòng tắm còn đang chảy róc rách, cả phòng mù mịt hơi nước.

"Tưởng Mộ Tranh?"

"Sao thế?" Dòng hồi ức của Tưởng Mộ Tranh bị cắt ngang, sau khi hoàn hồn thì anh tắt dao cạo râu đi, mở cửa phòng tắm ló đầu ra: "Lạc Lạc, sao thế?"

"Không có gì, tưởng anh ngất ở trong đó luôn rồi."

Tưởng Mộ Tranh cười xấu xa: "Chờ không nổi thì cứ nói thẳng."

Lạc Táp: "...."

https://thuviensach.vn

5 phút đồng hồ sau, Tưởng Mộ Tranh bọc khăn tắm đi ra.

"Sao anh không mặc quần áo!"

"Mặc rồi lại phải cởi, quá phiền."

Lạc Táp đưa lưng về phía anh bắt đầu giả bộ ngủ.

Đột nhiên sau lưng xộc vào một cơn gió, ngay sau đó là bị anh ôm vào trong lòng, kề sát lồng ngực anh. Anh ngậm lấy vành tai cô: "Hơn 1 tháng rồi, em thật sự không nhớ anh à?"

Lạc Táp giả vờ không hiểu: "Không phải mấy ngày hôm trước đã nói rồi sao?" Cô đã nói hơn 10 ngày chia xa đấy cô nhớ anh đến thế nào, lúc ấy cũng là bị anh ép phải nói.

Tưởng Mộ Tranh thấp giọng nói: "Bây giờ anh muốn nghe một lần nữa, có nhớ không?"

Anh loạt xoạt vài cái liền cởi sạch váy ngủ trên người cô. Da thịt hai người dán vào nhau, một cánh tay của anh cho cô gối đầu, một tay khác bò lên trước ngực cô.

Không ngừng vuốt ve.

"Có nhớ anh không?"

Anh lại hỏi thêm một lần nữa.

Lạc Táp: "Hả? Anh nói cái gì? Em bị viễn thính, dựa vào sát quá em nghe không rõ."

Tưởng Mộ Tranh: "....."

https://thuviensach.vn

Anh hôn lên cổ cô, nói ở sau tai cô: "Đừng tưởng rằng em có bùa hộ mệnh thì anh không dám làm gì em, lát nữa chắc chắn sẽ khiến em xin tha."

"Anh dám!"

Vài giây sau, Lạc Táp thét lên một tiếng 'A!' chói tai.

Tốc độ của anh quá nhanh, tay từ trước ngực đưa thẳng tới giữa hai chân.

Tưởng Mộ Tranh nhẹ nhàng xoa lên nơi mềm mại kia, anh nói: "Khi anh ở trên biển sắp bị lạnh chết thì rất nhớ nơi này của em, chỗ này rất ấm."

Lạc Táp: "... lưu manh."

Chính hô hấp của anh cũng trở nên gấp gáp, giọng khàn khàn: "Em cũng nhớ anh đúng không?"

Lạc Táp không lên tiếng.

Anh cười, nói: "Tay của anh ướt rồi này."

Lạc Táp trở tay đập anh hai cái.

Cơ thể Tưởng Mộ Tranh có phản ứng, lật người cô lại ở trong chăn, đối mặt với cô, hôn lên môi cô. Lạc Táp thuận thế ôm lấy cổ anh.

Lưỡi Tưởng Mộ Tranh đưa vào trong miệng cô, anh đang gấp đến mức muốn chết.

Mấy ngày nay cơ thể anh chưa khôi phục, cảm xúc của cô thì cũng không quá ổn định, rốt cuộc là nghẹn mãi cho tới hôm nay.

"Em muốn không?" Anh dùng đầu lưỡi cuốn lấy môi cô.

"Ừm."

https://thuviensach.vn

Lạc Táp bị anh khiêu khích cũng chịu không nổi.

Tưởng Mộ Tranh không dám dùng sức nhiều, thật cẩn thận tiến vào.

Cuối cùng khi được ở trong cơ thể cô, anh mới cảm giác bản thân đã sống lại.

Sự ấm áp của cô, sự ẩm ướt của cô, đều là khao khát của anh...

Bởi vì bụng Lạc Táp càng lúc càng lớn nên gần như lần nào Tưởng Mộ Tranh cũng không được thỏa mãn. Cố gắng kiềm chế kiêng cử, nhưng lâu lâu được ăn chút thịt thì cũng có thể nhịn qua vài ngày.

Tưởng Mộ Tranh thật sự trải qua cuộc sống sáng đi chiều về. Rất nhiều việc trong công ty đều do Du Ngọc xử lý thay anh, Du Ngọc xử lý không được, Tứ ca cũng sẽ hỗ trợ.

Nhiệm vụ quan trọng nhất mỗi ngày chính là đón đưa Lạc Táp, dỗ cho Lạc Táp vui vẻ.

Có hôm khi Lạc Táp tan làm ngồi vào trên xe, Tưởng Mộ Tranh đang nghịch một cái máy chụp hình.

"Mới vừa mua à?" Lạc Táp hỏi.

"Không phải, anh nhảy từ nhà cháu trai lớn đấy."

Lạc Táp: "... Hai người đánh nhau tranh giành đồ từ nhỏ tới lớn, đến giờ vẫn còn đánh hả?"

Tưởng Mộ Tranh: "Hiện tại chỉ có anh đánh nó chứ nó nào dám đánh anh. Anh là chú của nó, đánh anh chính là không tôn trọng trưởng bối ."

Lạc Táp: "Vậy anh cũng không biết thương yêu con trẻ à."

https://thuviensach.vn

"Nó đâu phải trẻ con 3 tuổi!"

Tưởng Mộ Tranh điều chỉnh xong, chụp cho cô một tấm, xem lại thấy hiệu quả không tệ, anh nói: "Cái máy chụp hình này là cháu trai cả của anh vừa mới mua. Anh lấy về dùng thử trước, dùng tốt thì anh giữ lại, dùng không tốt anh sẽ trả lại cho nó."

Lạc Táp nhìn dáng vẻ anh như rất có hứng thú: "Nếu anh thích thì em mua cho anh."

Tưởng Mộ Tranh: "Không cần đâu, là do anh thấy cháu trai cả của anh quá ngốc, mỗi lần tặng quà cho vợ đều là máy chụp hình. Mấy trăm cái rồi mà còn tiếp tục tặng, em nói xem nó có ngốc quá không? Cho dù vợ nó là nhiếp ảnh gia đi nữa thì cũng không thể mười mấy năm qua chỉ biết tặng mỗi máy chụp hình chứ? Anh lấy đi vì muốn để nó mua quà khác cho vợ."

Nói rồi anh thở dài: "Thằng cháu ngốc kia của anh, cũng không biết là làm thế nào mà rước được vợ về. Thật lo lắng ngày nào đó vợ nó chê nó ngốc quá mà quăng nó luôn."

Lạc Táp: "..."

Nén cười, xoay mặt nhìn về phía ngoài cửa sổ xe.

Thứ nhiếp ảnh gia thích nhất tất nhiên là máy chụp hình, lần nào cũng tặng máy chụp hình đó chính là tình thú của người ta.

Ai! tên ngốc nhà cô nhìn ai cũng thấy ngốc.

Sau khi về đến nhà, Tưởng Mộ Tranh liền gấp gáp muốn chụp ảnh cho cô.

Còn bắt cô đứng nghiêng người để lộ bụng nhỏ ra.

https://thuviensach.vn

Lạc Táp phối hợp thay đồ lộ bụng, nhưng vẫn nhịn không được nhắc nhở anh: "Hiện tại bụng quá nhỏ, anh chụp cũng không có ý nghĩa gì."

Tưởng Mộ Tranh: "Có ý nghĩa với anh là được rồi, sau này mỗi ngày anh đều chụp lại cho em, đến tận lúc em sinh thì thôi. Bày hết tất cả hình chụp ra cạnh nhau, em sẽ có thể thấy được bụng em lớn dần theo từng ngày như thế nào."

Anh khoe khoang: "Bọn cháu trai của anh am hiểu chụp ảnh thì sao chứ? Chắc chắn bọn họ không thể nghĩ ra cách làm có ý nghĩa như vậy."

Lạc Táp cười, ngoắc ngón tay với anh.

Tưởng Mộ Tranh bày ra dáng vẻ cợt nhả, hèn nhát nói: "Em dùng ánh mắt như sói kia nhìn anh làm anh hơi sợ."

Lạc Táp: "..."

Thật muốn đạp anh mấy cái.

Tưởng Mộ Tranh thò lại gần, "Muốn nói gì với anh hả?"

Lạc Táp khẽ kiễng mũi chân, hôn lên môi anh một cái.

Tưởng Mộ Tranh như bị thiệt thòi: "Em lại dám dụ dỗ để lợi dụng anh." Rồi đột nhiên quay phắt: "Thôi, nhìn em đẹp thế kia, anh chấp nhận xui xẻo vậy."

Rồi anh dùng tay giữ lấy gáy cô mà nhào tới hôn sâu.

Hôn từ phòng giữ quần áo hôn đến trên giường.

Những ngày tháng ngọt ngào, hạnh phúc mà đơn giản luôn trôi qua thật mau.

https://thuviensach.vn

Thu đi đông tới.

Lạc Táp cũng đã tới ngày dự sinh, nhưng bé con vẫn chậm chạp không chịu ra, cuống rốn còn vòng quanh cổ, bọn họ quyết định sinh mổ.

Sau khi quyết định thời gian phẫu thuật, bọn họ nhập viện trước.

Mấy ngày nay khi đi dạo trong hoa viên của bệnh viện thì luôn thấy bóng dáng Trình Diệc. Sau khi tan làm, anh ta sẽ tới bệnh viện chờ bạn gái.

Tưởng Mộ Tranh nói đùa: "Qua mấy ngày nữa tôi sẽ đi Châu Phi, đi cùng chứ?"

Trình Diệc chỉ lỗ tai: "Già rồi, nghễnh ngãng không nghe thấy gì cả."

Sau đó chỉ chỉ phòng khám bệnh trên tầng: "Tôi đi đón người đây, ngày mai chúng tôi sẽ cùng tới thăm Lạc Lạc."

Nói xong thì vội vã chạy đi.

Lạc Táp nhịn không được bật cười, cô đá Tưởng Mộ Tranh một cái: "Anh hù dọa anh ấy làm gì. Người đang yêu thì chỉ số thông minh đều là số âm cả, anh ấy thật sự cho rằng anh kêu anh ấy đi cùng kìa."

Tưởng Mộ Tranh buồn bực nói: "Anh chỉ muốn chứng minh một chút, như anh chưa tính là ngốc." Còn có người ngốc hơn cả anh cơ.

Lạc Táp: "...."

Sau giữa trưa ánh nắng ấm áp, anh nắm lấy tay cô tản bộ chầm chậm trong vườn.

https://thuviensach.vn

"2 ngày nữa là được gặp bé cưng rồi, em đoán xem là trai hay là gái?" Tưởng Mộ Tranh nghiêng mắt nhìn cô.

"Con gái."

"Vì sao?"

"Em cảm giác như vậy."

Tưởng Mộ Tranh cười, anh cũng hy vọng là con gái.

Nằm mơ còn nghĩ tới.

Ngày phẫu thuật, tất cả mọi người đều tới bệnh viện.

Già trẻ lớn bé nhà họ Tưởng, tổng cộng tới hơn 10 người.

Du Ngọc và Phùng Khiếu Vịnh cũng tới, cậu mợ của Lạc Táp, cả Du Dương cũng tới.

Lần đầu tiên Lạc Táp cảm nhận được sự ấm áp từ một đại gia đình như vậy, hai mắt nóng lên.

Tưởng Mộ Tranh chống lên trán của cô: "Sắp làm mẹ rồi, không được kích động."

Lạc Táp gật đầu, hít sâu một cái.

Ổn định lại tâm trạng, Lạc Táp chào hỏi tất cả mọi người.

Nhóc nhà cháu trai cả của Tưởng Mộ Tranh vừa mới hơn 100 ngày, không nghĩ tới hai vợ chồng bọn họ lại để con ở nhà mà đến đây.

Còn có gia đình cháu trai thứ hai của anh, nhóc con mới tập đi, chập chững đi qua đi lại trong phòng trêu chọc mọi người, sau khi bắt nạt được người khác thì ha ha cười to.

https://thuviensach.vn

Cậu nhóc nhà Tiểu Mễ là lớn nhất, miệng còn rất ngọt, vẫn luôn ghé vào mép giường của Lạc Táp, ầm ĩ đòi thơm thơm, bị Tưởng Mộ Tranh kéo ra rất nhiều lần, bảo Tiểu Mễ phải cẩn thận dạy dỗ lại thằng nhóc, không thì sau này trưởng thành nó chắc chắn sẽ trở thành một mầm họa nhỏ.

Nhóc con tranh thủ lúc Tưởng Mộ Tranh không để ý lại chen tới bên cạnh Lạc Táp, còn lấy kẹo trái cây ra cho Lạc Táp ăn. Lạc Táp nói sắp phẫu thuật rồi không thể ăn gì cả.

Cậu nhóc nói: vậy chờ phẫu thuật xong rồi ăn, giờ cứ cất đi.

Lạc Táp bị chọc cười.

Vừa đúng là thứ 7 nên Chu Tuyền cũng dẫn Giang Nghị Hạo đến đây, nhưng bị Tưởng Mộ Tranh chặn ở ngoài cửa, không cho vào.

Tất cả mọi người: "..."

So đo với một cậu nhóc mười mấy tuổi, không phải tên ngốc thì là gì?

Chỉ có Lạc Táp biết, đêm hôm Giáng Sinh Giang Nghị Hạo hôn cô một cái, đến bây giờ Tưởng Mộ Tranh vẫn còn mang thù đây mà.

Có điều cuối cùng Giang Nghị Hạo cũng vọt vào được, còn mua cho cô một bó hoa tươi, là hoa hồng, khiến Tưởng Mộ Tranh tức đến trợn trắng mắt.

Giang Nghị Hạo nói: "Dì cảnh hoa."

Lạc Táp trêu ghẹo nó: "Không gọi chị nữa à."

Giang Nghị Hạo gãi gãi đầu: "Thật ra con cũng không muốn gọi là dì."

Lạc Táp nói: "Vậy gọi chị."

https://thuviensach.vn

Giang Nghị Hạo: "Cũng không muốn gọi chị."

"Vậy muốn gọi là gì?"

"Gọi là mẹ vợ được không?"

"..."

Tưởng Mộ Tranh nghe được, anh xách tai Giang Nghị Hạo đi ra phòng tiếp khách bên ngoài: "Còn tính làm cái trò gì đấy!"

Giang Nghị Hạo xin tha: "Ba, buông tay đi mà."

"..." Tưởng Mộ Tranh tức đến bật cười: "Giang Nghị Hạo, cái này là con học ai đấy hả?"

"Học chú đó!"

Giang Nghị Hạo xoa xoa lỗ tai: "Con xem điện thoại của ba con, thấy mọi người nói chuyện trong nhóm, chú hỏi bọn họ lần đầu tiên thấy cha vợ thì phải làm sao? Có chú kia trả lời là trực tiếp gọi ba đi."

Suýt chút nữa Tưởng Mộ Tranh bị sặc chết, anh đá nó hai cái.

Phòng bệnh như là một căn hộ, người nhà đều ở bên ngoài nói chuyện phiếm, Lạc Táp thì ở bên trong.

Chu Tuyền đi vào, ngồi ở mép giường: "Lúc này chị của em đang sôi cả ruột gan vì phải trực ở ngoài đường, vẫn luôn miệng mắng đội trưởng của mấy chị, nói đội trưởng có ý đối nghịch với chị ấy."

Lạc Táp cười: "Chắc chắn là đội trưởng cố ý xếp cho chị ấy trực vào hôm nay."

https://thuviensach.vn

Chu Tuyền cũng cười: "Ai bảo chị ấy mỗi ngày rảnh rỗi là chọc ghẹo đội trưởng của mấy chị làm gì, có điều chắc chắn chị ấy sẽ tranh thủ giờ nghỉ trưa để chạy tới đây."

Lạc Táp hỏi cô: "Em thì sao? Chuẩn bị khi nào kết hôn?"

Chu Tuyền: "Mùa xuân đi, mùa đông lạnh quá em chẳng muốn động đậy."

Lạc Táp cười hỏi: "Chú Chu đồng ý cho em đến với Giang Đông Đình rồi à?"

Chu Tuyền: "Xem như miễn cưỡng đồng ý, lần đầu tiên khi anh ấy đến nhà em, nhìn thấy ba em liền trực tiếp gọi ba, dọa ba em hết hồn, sau đó ba em cũng không còn cáu kỉnh nữa."

Lạc Táp: "Gọi ba thực sự dùng được ấy nhỉ?"

Chu Tuyền: "Không phải gọi ba dùng được, là da mặt dày dùng được."

Lạc Táp đưa ánh mắt ra hiệu cho cô ấy rằng phía sau có người, Chu Tuyền vừa mới quay đầu lại, Giang Đông Đình đã hôn xuống, anh ta nói: "Ai da mặt dày?"

Chu Tuyền đỏ tai, đánh anh ta một cái: "chỗ công cộng, anh chú ý chút được không hả?"

Nhưng trong lòng thì hạnh phúc vô cùng.

Lạc Táp duỗi tay che mắt: "Tôi gọi bảo vệ đuổi người."

Sau đó Giang Đông Đình bị Tưởng Mộ Tranh đi vào đuổi ra phòng khách bên ngoài.

Chuẩn bị tới thời gian phẫu thuật.

https://thuviensach.vn

Anh và cô đan mười ngón tay vào nhau: "Lát nữa anh sẽ vào phòng phẫu thuật cùng em, không cần sợ hãi. Chờ đến khi chúng ta ra khỏi phòng phẫu thuật, em chính là mẹ của con anh, anh chính là ba của con em."

Lạc Táp cong khóe miệng, ngậm lấy môi dưới của anh rồi nhẹ nhàng cắn, lại khe khẽ mút vào.

Hơi thở của Tưởng Mộ Tranh trở nên bất ổn: "Lạc Lạc, em cố ý hả, món nợ hôm nay anh sẽ nhớ kỹ, đợi em sinh xong anh sẽ từ từ tính sổ với em."

Lạc Táp quàng lấy cổ anh, chôn mặt vào lòng anh, chẳng ai biết được cô yêu người đàn ông này đến nhường nào.

Tưởng Mộ Tranh vẫn luôn ở trong phòng phẫu thuật, từ khi Lạc Táp được gây tê cho đến khi mổ lấy đứa bé ra. Mỗi một hình ảnh đều khắc sâu vào đầu, vào trái tim anh. Khi nghe được tiếng khóc nỉ non của trẻ sơ sinh, bác sĩ nói: "Là một tiểu công chúa xinh đẹp."

Nước mắt của anh lập tức trào ra.

Lạc Lạc bị gây tê cục bộ, ý thức vẫn tỉnh táo, anh cúi người, khàn giọng nói với cô: "Con gái bảo bối của chúng ta xinh đẹp giống như em vậy."

Thật ra anh chỉ mới kịp thoáng nhìn qua, đã bị y tá ôm đi rồi.

Lạc Táp lau nước mắt cho anh, chính cô cũng khóc.

Sau khi con gái được rửa sạch bọc lại, y tá ôm qua đây: "Chúc mừng anh chị, cô bé rất xinh xắn."

Tưởng Mộ Tranh cũng không biết phải bế như thế nào, run run rẩy rẩy, cuối cũng cũng được thấy rõ gương mặt của bé cưng. Đôi mắt đang híp lại,

https://thuviensach.vn

mái tóc đen dày, chóp mũi đáng yêu, khuôn mặt nhỏ bầu bĩnh, tuy là chẳng nhìn ra đẹp chỗ nào, nhưng ở trong lòng anh thì đúng là khuynh quốc khuynh thành.

Anh hôn rồi lại hôn.

Đặt con bé xuống bên cạnh Lạc Táp, cho hai mẹ con chạm đầu vào nhau.

Lạc Táp còn phải ở trong phòng phẫu thuật để quan sát, y tá hỏi anh xem anh muốn tự bế em bé hay để cô ấy bế ra cho người nhà xem.

Y tá và bác sĩ đều quen biết với Tứ tẩu, chị ấy cũng đang chờ ở bên ngoài, anh nói: "Cô giúp tôi bế con bé ra ngoài đi, cảm ơn."

Anh ở lại tiếp tục nhìn Lạc Táp.

Khóe mắt Tưởng Mộ Tranh vẫn còn ướt, tất cả hạnh phúc, vui sướng cùng kích động của đời này đều là do người phụ nữ ở trước mặt trao cho anh.

May mắn của đời anh bắt đầu khi gặp được cô.

Anh đưa tay lên xoa mặt, kế tiếp anh sẽ bắt đầu những ngày chăm con và dỗ dành vợ.

Ba mới nhậm chức tất nhiên mờ mịt không biết làm gì, bị Đào Doãn Phàm và Du Ngọc ghét bỏ đủ đường, sau đấy dứt khoát không cho anh làm gì, đuổi sang một bên.

Anh cầm bàn tay nhỏ của bảo bảo, hôn bao nhiêu cũng không đủ. Lúc bảo bảo thức, anh sẽ xoa bóp khuôn mặt nhỏ của con bé.

Bị bóp miệng tới chảy nước miếng, có vẻ như bảo bảo không vui, cẳng chân đá loạn.

https://thuviensach.vn

"Con làm cái gì đấy!" Chát một cái, bị Đào Doãn Phàm đánh vào tay.

Tưởng Mộ Tranh: "..."

Từ nhỏ đã bị đánh, có con rồi vẫn còn bị đánh.

"Nhiệm vụ của con chính là chăm sóc Lạc Lạc, nơi này không có chuyện của con." Đào Doãn Phòng đuổi anh ra khỏi phòng em bé.

Tưởng Mộ Tranh buồn bực trở về phòng ngủ.

"Bị ghét bỏ?" Lạc Táp vui sướng khi người gặp họa.

Tưởng Mộ Tranh rót cho cô một ly nước đường: "Đâu có, là anh không quen nhìn hai bà chân tay vụng về, mắt không thấy tâm không phiền."

Lạc Táp bật cười.

Tưởng Mộ Tranh đen mặt, tiến đến cổ cô khẽ cắn.

"Anh có phiền không hả!" Lạc Táp đẩy anh.

Tưởng Mộ Tranh hôn càng hung hăng, tay cũng đặt ở trên đùi cô.

"Không được."

"Anh biết, chỉ hôn thôi." Anh hôn khóe môi cô: "Còn phải qua bao lâu nữa?"

" hai tháng."

"... Là bác sĩ nào nói? Ngày mai anh đi tìm cô ta!"

Lạc Táp: "..."

https://thuviensach.vn

Trên người cô có vết thương, Tưởng Mộ Tranh cũng không dám đè nặng. Đứng dậy khỏi người cô, anh sửa sang lại quần áo cho cô: "Chờ đến mùa xuân, chúng ta đi lặn nhé."

Tâm trạng của Lạc Táp không tệ, cô cười nói: "Em có chứng chỉ lặn đấy."

Cô thưởng thức tay anh: "Hy vọng nhanh ở cữ xong, mùa xuân cũng đến thật nhanh đi."

Tưởng Mộ Tranh: "Gấp cái gì, cứ để anh hầu hạ em thêm mấy tháng nữa." Hiên tại ngay cả việc rửa mặt của cô cũng do anh ôm hết.

Lạc Táp ngày nhớ đêm mong, rốt cuộc cũng tới đầu tháng 5. Cơ thể cô đã gần như hồi phục, bởi vì ít sữa, gần như là ít đến đáng thương nên khi em bé được 6 tháng thì đã phải cai sữa.

Lúc này Lạc Táp mới nhớ tới: "Khi nào thì đi làm giấy đăng ký kết hôn, phải cho bảo bối vào hộ khẩu nữa."

"Không vội, trong vòng 1 tuổi vào hộ khẩu là được."

Lạc Táp: "....."

Tưởng Mộ Tranh ôm cô vào trong lòng: "Đợi thêm một thời gian nữa đi, chờ tụi mình đi lặn ở Hải Nam về đã."

Lạc Táp cũng theo anh, biết anh vẫn luôn rất chán nản vì chưa cho cô được bất ngờ gì thì cô đã mang thai.

Cô nói không ngại, hôn lễ đơn giản chút là được rồi. Nhưng anh không chịu, nói là những người phụ nữ khác có thì cô cũng không thể thiếu.

https://thuviensach.vn

Nếu ra nước ngoài lặn thì cô phải viết đơn xin phép, rồi không biết tới bao giờ mới được phê duyệt, rất phiền toái. Sau đó Tưởng Mộ Tranh đổi địa điệm lặn thành Hải Nam, cô nói nơi nào cũng đều giống nhau cả.

Nước biển đều rất đẹp.

Lạc Táp xin nghỉ 1 ngày thứ 6, thêm 2 ngày cuối tuần, tổng cộng được 3 ngày nghỉ, bọn họ đi Hải Nam.

Cô nói: "Cái này xem như đi hưởng tuần trăng mật trước nhỉ?"

Tưởng Mộ Tranh: "Tuần trăng mật sẽ đi Thụy Sĩ, đưa em đi trượt tuyết. Đến lúc đó em viết đơn xin phép trước mấy tháng đi, nghỉ đông năm nay chúng ta sẽ đi."

"Ừm, vừa vặn đi thăm ba mẹ."

Ba Tưởng mẹ Tưởng đều ở bên kia.

Thực sự thì cũng không phải Lạc Táp cực kì mong chờ vào việc được lặn mà thừ cô ngóng trông lần này là được cùng anh đi ngắm đáy biển.

Trước kia ngoại trừ thời gian học với huấn luyện viên, phần lớn thời gian đều là một mình cô lặn xuống nước, hoặc là cùng người không quen biết.

Tất cả trang bị đều đã mặc xong, lần này là lặn toàn diện, Tưởng Mộ Tranh còn yêu cầu gắn thêm bộ đàm. Lạc Táp đoán rằng có lẽ lần trước anh lênh đênh trên biển mấy ngày nên sinh ra bóng ma tâm lý, cho nên mặc kệ là làm gì cũng phải gắn thêm thiết bị có chức năng như điện thoại.

Ở trên bờ, Tưởng Mộ Tranh và cô còn tự chụp một bức ảnh.

Bởi vì mang mặt nạ bảo hộ nên Tưởng Mộ Tranh không thể hôn cô, chỉ chạm lên mặt nạ bảo hộ của cô.

https://thuviensach.vn

Trời xanh mây trắng, có nắng và có gió.

Anh và cô đan chặt tay nhau cùng đi bề phía bờ biển.

Bỗng nhiên Lạc Táp có loại cảm giác như đã trải qua mấy đời. Có lẽ đời trước, bọn họ cũng từng bước đi như thế này.

Tưởng Mộ Tranh và cô cùng bơi xuống biển sâu.

Lạc Táp vẫn luôn cảm thấy phong cảnh đẹp nhất chính là thế giới dưới biển.

Cô liên tục bơi về phía trước, còn đang suy nghĩ xem có may mắn gặp cá mập voi hay không, có thể chụp một bức ảnh chung.

Khi hoàn hồn thì không thấy Tưởng Mộ Tranh ở bên cạnh nữa.

Lạc Táp xoay người, thấy anh ở ngay gần đó, cách tầm 2,3 mét.

"Cô bé phía trước ơi, chồng cô kêu cô quay lại."

Lạc Táp cười: "Thèm ăn đòn đúng không!"

Tưởng Mộ Tranh nhìn cô: "Lạc Lạc, anh yêu em." Anh khẽ nuốt nước miếng, dừng vài giây điều chỉnh hơi thở, anh nói: "Biển cả làm chứng, hy vọng kiếp sau, kiếp sau sau nữa, rồi cả kiếp sau sau sau nữa, em vẫn tên là Lạc Lạc, anh vẫn là Tưởng Mộ Tranh, chúng ta sẽ gặp nhau, sau đó em lại sinh cho anh một bé con xinh xắn, chúng ta sẽ lại cùng nhau tới nơi này."

Chuẩn bị thật nhiều lời như vậy, nhưng nhất thời căng thẳng nên đã quên hết.

Anh làm tư thế như đang quỳ xuống đất, lắc lắc nhẫn trong tay: " Lạc Lạc bảo bối, gả cho anh nhé."

https://thuviensach.vn

Bên trong mặt nạ bảo hộ, Lạc Táp đang rơi nước mắt, chiếc nhẫn kia có hình dáng y hệt chiếc nhẫn kim cương hồng ở nhà của cô, nhưng còn to hơn một chút. Ai ngờ anh lại đặt làm đến 2 cái.

Bảo sao khi ở nhà cô đề nghị đi làm giấy đăng ký kết hôn thì anh từ chối. Hóa ra anh muốn chờ cầu hôn xong rồi mới đi.

Tên ngốc này.

Cô nghẹn ngào: "Chồng, em đồng ý."

Tưởng Mộ Tranh cong khóe miệng, anh bơi về phía cô, đeo chiếc nhẫn vào ngón tay cô, hai người chạm mặt nạ bảo hộ vào nhau.

Anh nắm tay cô xoay vòng dưới đáy biển, sau đó bơi lên trên.

San hô, rồi những chú cá nhỏ xinh đẹp không biết tên kia đều là chứng nhân cho hạnh phúc của bọn họ.

Lao lên khỏi mặt biển, anh lột mặt nạ bảo hộ của anh và của cô ra, một tay ôm eo, một tay ôm đùi cô, nhấc bổng cô lên.

Anh ngửa đầu, ánh mắt thâm thúy xuyên thẳng tới đáy mắt cô, anh nói: "Vừa rồi gọi anh là gì?"

"Chồng."

Cô vòng hai tay ôm lấy cổ anh, cúi đầu, dùng sức hôn anh triền miên.

Cả đời này, gặp anh và được anh yêu là may mắn đến nhường nào.

Nắm lấy tay nhau, nguyện còn có kiếp sau.

✿ ✿ ✿ [ĐẠI KẾT CỤC] ✿ ✿ ✿

8/11/2019

https://thuviensach.vn

15:03

Hoàn.

https://thuviensach.vn

Table of Contents

Mục lục
Chương 1
Chương 2
Chương 3
Chương 4
Chương 5
Chương 6
Chương 7
Chương 8
Chương 9
Chương 10
Chương 11
Chương 12
Chương 13
Chương 14
Chương 15
Chương 16
Chương 17
Chương 18
Chương 19
Chương 20
Chương 21
Chương 22
Chương 23
Chương 24
Chương 25
Chương 26
Chương 27
Chương 28

https://thuviensach.vn

Chương 29
Chương 30
Chương 31
Chương 32
Chương 33
Chương 34
Chương 35
Chương 36
Chương 37
Chương 38
Chương 39
Chương 40
Chương 41
Chương 42
Chương 43
Chương 44
Chương 45
Chương 46
Chương 47
Chương 48
Chương 49
Chương 50
Chương 51
Chương 52
Chương 53
Chương 54
Chương 55
Chương 56
Chương 57
Chương 58
Chương 59
Chương 60

https://thuviensach.vn

Chương 61
Chương 62
Chương 63
Chương 64
Chương 65
Chương 66
Chương 67
Chương 68
Chương 69
Chương 70
Chương 71
Chương 72
Chương 73
Chương 74
Chương 75
Chương 76
Chương 77
Chương 78
Ngoại Truyện

https://thuviensach.vn